

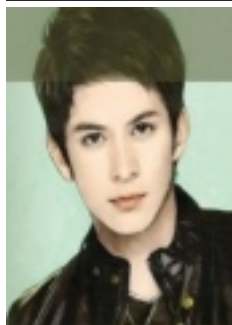
Sô Cô La Đen

Contents

Sô Cô La Đen	2
1. Chương 1: Chạm Trán	2
2. Chương 2: Dương Tiểu Thư, Cô Ngoan Ngoãn Chút Đi	4
3. Chương 3: Giả Làm Bạn Gái Tôi Đi!!!	5
4. Chương 4: Gì Chứ? Không Phải Là Mà Là Bánh Có Mùi Khét??? Anh Chết Với Tôi	8
5. Chương 5: Xe Của Tôi~~	11
6. Chương 6: Tôi Yêu Dương Hàn Nhi	14
7. Chương 7: Cô..hôn Dở Tệ...	15
8. Chương 8: Nhóc Thua Chị Một Tuổi Đây	16
9. Chương 9: Ngày Mai Black Sẽ Trở Lại...	17
10. Chương 10: Được Lắm! Dương Hàn Nhi.. Cô Hết Thoát Được Rồi	18
11. Chương 11: Black!	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	30
15. Chương 15: Tên Khốn Dương Phong	33
16. Chương 16: Rắc Rối	41
17. Chương 17: Người Của Dương Gia....	48
18. Chương 18: Tiệc Cuối Năm	62
19. Chương 19: Sự Kết Thúc Lại Là Một Bắt Đầu	102
20. Chương 20: Tôi Ban Cho Cô Một Ân Huệ....	122
21. Chương 21: Tô Tình	141
22. Chương 22: Hàn Nhi Ngu Ngốc	150
23. Chương 23: Đính Hôn Một Năm Trước...	154
24. Chương 24: Bức Tranh Giữa Em Và Tôi...	157
25. Chương 25: Xin Lỗi	161
26. Chương 26: Kế Hoạch Thành Công	166
27. Chương 27: Hợp Đồng Thứ Hai	172
28. Chương 28: Nụ Hôn A~	178
29. Chương 29: Thư Kí Âu Lạc Thiên	188
30. Chương 30: Tái Diễn Của Một Năm Trước	194
31. Chương 31: Tin Tưởng???	200
32. Chương 32	206
33. Chương 33	212
34. Chương 34: Đêm Nay Còn Dài	218
35. Chương 35: Chúng Ta Là Người Một Nhà...	229
36. Chương 36: Rượu Gỗ	240
37. Chương 37: Du Lịch Cuối Năm	246
38. Chương 38: Tôi Biết Bơi... Nhưng Cứu Tôi~~	252
39. Chương 39: Tấm Ảnh Của Quá Khứ	259
40. Chương 40: Cười...	263
41. Chương 41: Người Con Gái Ghen Một Chút Sẽ Quyến Rũ Hơn...	267

42. Chương 42: Gặp Lại	276
43. Chương 43: Ngày Qua Ngày	282
44. Chương 44: Em Yêu Anh...	292
45. Chương 45: Đại Hỷ	304

Sô Cô La Đen

Giới thiệu

Nếu sô cô la đen cay nghiệt, tàn nhẫn là em. . Thì anh sẽ là một thanh sô cô la trắng ngọt ngào. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-co-la-den>

1. Chương 1: Chạm Trán

Kéttttttttt.....- tiếng bóp thắng, chiếc xe rích lên một tiếng rõ lớn, in hằn trên đường một vệt dài đen của bánh xe. Hàn Nhi dừng xe rồi đi thẳng vào quán bar trước mặt

Vừa đi tới cổng, 2 người đàn ông đồ to, mặt bặm trợn khoanh tay nhìn nó từ đầu xuống chân

“Tôi đi giao hàng”

Hàn Nhi giơ một gói hàng nho nhỏ lên, 2 tên kia nhìn nhau rồi gật đầu, tản ra 2 bên cho nó bước vào. Đi thẳng đến căn phòng nhỏ khuất sau quầy bar. Bên trong mờ ảo đến kì lạ, một người con trai ngồi trên ghế, tay cầm điều thuốc nhìn đứa con gái bước vào như nó bằng nửa con mắt. Sau khi cầm “gói hàng” nó đưa, đếm đếm, rồi hần phì cười

“Chỉ bấy nhiêu thôi à, cô em này, càng để lâu thì tiền lời càng cao đấy nhé”

“Hiện giờ chỉ có bấy nhiêu thôi, kì sau sẽ nhiều hơn, mà anh nên nhớ giao kèo đấy”

Nói xong, Hàn Nhi ngoảnh mặt ra khỏi căn phòng đó, để lại tiếng cười của mấy thằng bặm trợn sau lưng...

Thở cái phào nhẹ người dù số tiền tháng này kiếm được đã đi tong 2/3 vì lí do chuyển nhượng vào cái quán này mất rồi. Nhìn mấy cậu quý tử tiểu thư hay dân chơi vào đây mà Hàn Nhi ngán ngẩm lắc đầu...“Sao cái nơi này có thể tồn tại được vậy nhỉ”...

“Này cô em...” - đang suy nghĩ thì trước mặt nó xuất hiện một tên ở đâu nhảy ra đang cản đường. Nheo mắt nhìn.. có vẻ say lắm rồi

Gạt qua một bên, Hàn Nhi bỏ đi, nhưng đã bị cái tên lúc nãy kéo lại, vịn tay lên trên vai của nó

“Này cô em, sao...”

“Trông tôi giống cô em của cậu à” - Hàn Nhi xoay người với một tốc độ cực nhanh, vật cho tên đó một đòn ngã nhào xuống đất

Phủi phủi cái vai rồi đi thẳng một nước ra bên ngoài, vì nếu nén thêm vài giây nữa chắc sẽ có chuyện...

“Ax, xe ai để có duyên thế, trày hết xe rồi”

“Gi thế Phong”

“xe con nhỏ nào đô diên, để không ý tứ, trày hết xe anh Phong rồi”

Cả đám đông bu trước cửa quán bar, nơi mà Hàn Nhi để chiếc xe đạp của mình

“Cho qua, làm ơn cho qua.... cảm ơn, tránh đường chút...”- cố gắng lắm nó mới len lỏi vào phía trong, trước cái cảnh 5-6 bu quanh 2 chiếc xe thể thao và phía kia là chiếc xe đạp lật bánh nằm chổng quẹo phía đối diện

Hàn Nhi tròn mắt, chạy thẳng về chiếc xe đạp nằm đằng kia, dựng lên.. khổ nỗi cái bánh xe cong queo, khiến xe đạp vừa dựng lên lại ngã xuống, nó lại tìm cách dựng lên... Trong con mắt của những tên ăn chơi tại khu sầm uất này, hành động của nó khiến ai cũng phá lên cười

“Hóa ra là xe con nhỏ này” - 1 đứa con gái ăn mặc rất chi là sexy quàng tay kể bên một thằng con trai này giờ miệng cứ nhếch mép cười

“AI...???” - Hàn Nhi cúi gầm mặt, nhìn chiếc xe dưới đất la lớn

“Hô hô, còn lên tiếng được à” - cũng giọng con nhỏ hồi này

Vừa dứt câu, nó đã nhào tới kề mặt sát nhỏ con gái khiến cô ta giật bắn người, bước lùi về sau

” cô là người làm cho chiếc xe đó thành như vậy sao”

“Ồ...không...” - giọng ngập ngừng, sợ sệt

“Vậy là chủ chiếc xe đang nằm đằng kia?” - nó vẫn sấn tới.

Bọn bảo vệ khu đó đã bắt đầu động thủ nhưng đã bị chặn bởi 3 người con trai đang đứng nhếch mép cười... 1 nụ cười khinh bỉ

“....k..không...g”

Mắt nó đánh lại, nhưng vẫn sấn tới, định mở miệng hỏi thì.... từ đầu một cánh tay chen ngang giữa khuôn mặt nó với cô gái kia. Nó nhẹ nhàng, ngoáy đầu lên nhìn

“Xe đạp của cô?” - tên đó vừa nói vừa ngoáy đầu về phía chiếc xe đạp

“Chẳng lẽ của anh” - nó lùi về một bước, nhìn chằm chằm vào người đang đứng trước mặt

“Hay đây” - cái tên này giờ cười nhếch mép vừa vỗ tay vừa đi tới - “Chiếc xe.....” - hẳn đang đương đương tự đắc mở miệng thì đã bị bàn tay của nó chặn lại

“Im chút” - Hàn Nhi lấy chiếc điện thoại từ trong balo ra “Ừm, chị đây, chuyện gì vậy nhóc”... “Hahaha, gì chứ, nhóc lo cho chị à? Không sao, không sao, chị không gây sự đâu mà lo, đang về đây”.....đột nhiên trong tiếng điện thoại nó, đầu dây bên kia, một tiếng hét lớn vang lên, sau đó là tiếng khóc thút thít, mặt nó đánh lại, hồi hồn dập tới tấp trong điện thoại

“Gi thế nhóc, sao thế? có chuyện gì ? chuyện gì vậy hả? nói mau lên”” Được rồi, ở yên đó, chị về liền” - Hàn Nhi cất điện thoại vào balo, nhìn vô chiếc xe đạp đang nằm chổng gọng bên đường, nhìn qua mấy tên trước quán bar, nó tức giận sôi máu, nhưng đã không phải lúc đôi co với mấy tên này, coi như bữa nay nó gặp xui đi vậy. Nó ngo ngoảnh xung quanh rồi lại bất lực

“Thiệt là... tức chết mà.... ” - Hàn Nhi xắn tay áo, thở hắt một cái, khiêng chiếc xe đạp lên, rồi tức tốc chạy

“Ê, này, tôi còn chưa nói xong”

” thôi mà anh Phong, lo chi con nhỏ quê mùa đó, chúng ta vào thôi” - 2 đứa con gái 2 bên vừa kéo vừa đẩy hẳn vào trong quán bar

Ngoài cổng lúc này chỉ còn 2 người

“Sao thế, không định vào à?”

“Ừm, đột nhiên nhớ là có chuyện, thôi khất bữa nay, nói Dương Phong dùm luôn” - vừa nói, Lạc Thiên quay lưng bấm nút mở cửa xe, rồi lái xe chạy mất hút, để mặc cho thằng bạn phía sau lưng

“Mấy cái tên ăn chơi đó, chưa tới tuổi mà dám vào bar, muốn tống hết cả lũ vào trại giáo dưỡng ghê” - Hàn Nhi đứng ngay ngã tư, vừa lầm bầm, vừa nhìn xung quanh, định gửi tạm chiếc xe đạp vào đâu đó, như vậy mới rảnh tay chân mà chạy nhanh về được tới nhà, chứ khiêng cái xe này.....

“Tôi 18, vừa đủ tuổi đấy” - từ đâu phía sau lưng nó vụt lên chiếc Ferrari 612 màu đen không mui cực đẹp

2. Chương 2: Dương Tiểu Thư, Cô Ngoan Ngoãn Chút Đi

“Tôi 18, vừa đủ tuổi đấy” - từ đâu phía sau lưng Hàn Nhi vụt lên chiếc Ferrari 612 màu đen không mui cực đẹp

Tò mò nhíu mày, Hàn Nhi nhíu mày nhìn vào trong xe, cảnh tượng khiến bất cứ đứa con gái nào cũng phải ngây ngất, một người con trai đẹp từ ánh mắt đến đôi môi, khoác trên mình chiếc áo sơ mi đen, cả vạt sọc trắng xéo được nối lỏng đến nút thứ hai của chiếc áo sơ mi, một tay gác lên thành cửa xe,

“Tôi có quen anh?” - Hàn Nhi nói một giọng điềm tĩnh, mắt vẫn đảo xung quanh “taxi.....” - thấy chiếc taxi từ xa, Hàn Nhi giờ tay lên vẫy vẫy

Hàn Nhi vội nhìn xung quanh, tìm một cửa hàng nào đó để tạm chiếc xe đạp, sau đó nhanh chóng chạy lại chiếc taxi, vừa mở cửa thì:

“Pặc” [không biết nên diễn tả từ ngữ thế nào nữa.. hích hích] - Lạc Thiên từ đâu tiến lại rồi hất tay nó ra, đóng sầm cửa chiếc taxi lại, không quên cúi đầu xuống xin lỗi người tài xế, chiếc taxi được lái đi trước con mắt ngạc nhiên của Hàn Nhi

“Anh làm trò gì thế, không biết tôi đang bận hay sao?” - Hàn Nhi chau đôi mày thanh mảnh của mình lại, khiến cho đôi mắt đen nhỏ lay lay giận dữ được hiện rõ hơn

“Lên xe đi” - Nói xong Lạc Thiên kéo Hàn Nhi lại gần chiếc xe của mình. Chiếc xe đen sáng loáng, nhìn thêm phần lung linh hơn dưới ánh đèn của vạt vật xung quanh..

“Cảm ơn, tôi tự đi được” - nó hạ trầm giọng rồi gạt phắt tay Lạc Thiên ra, quay lưng bỏ đi

“Ngoan ngoãn chút đi, tôi chẳng phải người xấu gì đâu” - theo phản xạ, một người nếu muốn ngăn cản hoặc “nín kéo” một người nào đó thì sẽ giơ tay lên, và có thể sẽ rất lảng mạn, nhưng trong tình cảnh này thì... Hàn Nhi thì quay lưng bỏ đi quá nhanh, phản xạ của Lạc Thiên cũng không vừa, vừa giơ tay lên thì đã “vướng lại” ngay cổ Hàn Nhi, làm nó bị nghẹn, ho sặc tức tức

“Này....anh muốn chết sao.... khụ khụ” - nó ôm cổ họng, cố nói vài chữ

“Đã bảo cô ngoan ngoãn rồi còn gì” - không nói nhiều, nhanh thoan thoát Lạc Thiên đẩy luôn nó vào trong xe, đóng sập ngay cửa lại

“À, cô đừng nghĩ đến chuyện leo ra” - dường như biết được ý định của Hàn Nhi khi thấy nó trong tư thế “vịn cửa đu người”, Lạc Thiên liền bấm ngay nút cho xe đóng mui lại

Hàn Nhi ngồi im, khoanh tay lại, mặt vẫn không có chút biểu cảm, nhưng trong lòng thì lại như một quả bom hẹn giờ chỉ cần một chút gì đó gọi là “đụng chạm” thì sẽ không có chuyện con người lái xe kia toàn mạng

“Nói đi, giờ đi đâu”

Chợt nhớ đến mấy đứa em còn đang ở nhà, Hàn Nhi cũng đành nhẹ giọng

“Hẻm 12, phố Linh Đăng” - cú ” chạm cổ” lúc này vẫn còn dư âm, Hàn Nhi nói mà tay vẫn xoa xoa nơi cổ họng

Vừa dứt lời, Lạc Thiên cũng rồ ga, phóng nhanh đến độ không còn nhìn thấy cảnh vật xung quanh, bây giờ mới hơn 8h tối, xung quanh vẫn còn rất nhiều xe... và trong xe vẫn còn có người ham sống như Hàn Nhi...

“Anh có muốn xám hồi ngay trên xe luôn không.... chạy gì nhanh thế?” - Hàn Nhi quay qua kênh xì po, tay nắm chặt thành cửa. Nhìn bộ dạng với lời nói của Hàn Nhi lúc này, Lạc Thiên ngồi lái mà phì cười, nhưng vẫn không chịu giảm tốc độ

“Chẳng phải cô nói đang bận sao” - hần nói nhỏ nhẹ rồi cười mỉm

Đang lái, điện thoại của hần reo lên, lúc đó có thể Hàn Nhi cũng chẳng nghe được tiếng reo nữa, ù tai hết rồi

“Ừ, đột nhiên nhớ có việc bận” “Ừm, thôi cúp đây”..Lạc Thiên vừa cúp điện thoại, nó cũng chợt nhớ rồi lấy điện thoại ra, bấm số gì đó...

“Chị đây, bé Linh sao rồi?” “Có hũ thuốc màu xanh chị để trong tủ, lấy 1 viên cho con Linh uống đỡ đi, chị đang về”” Ừ, đừng khóc nữa”. Đây không phải là chuyện lạ, nó thường xuyên xảy ra với nhỏ Linh - em nó, con bé mới 5 tuổi đã bị bệnh máu trắng, nó thì suốt ngày phải chạy tiền thuốc rồi còn phải lo tiền ấy đũa khác...

“Em cô à?”

“Ừ, em”

“Mấy đứa thế?”

“8”

Vẻ mặt Lạc Thiên tỏ vẻ hơi choáng trước câu trả lời này, cũng đúng, gia đình Lạc Thiên chỉ có mình đại thiếu gia nhà họ Âu này thôi, nên khi nghe đến một gia đình có đông người như thế này thì không khỏi thoát được “tâm trạng” đó

“Xem ra nhà cô đông anh chị em nhỉ?”

“Ừ....”

Hàn Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ [chắc chắn là không phải nhìn cảnh xung quanh rồi, có thấy được gì đâu mà nhìn>”

3. Chương 3: Giả Làm Bạn Gái Tôi Đi!!!

~vài chục giây trước

~“Làm bạn gái tôi”

“Anh cần nhảy xuống không, tôi giúp dùm luôn cho” - Hàn Nhi ngếch mặt ra, tay kéo kéo vai áo hần

“Hâm à, cô nhảy đi” - hần tức giận, kéo tay áo lại ” giả làm bạn gái tôi”

“Ok, 5 phút 100k” - không cần suy nghĩ, Hàn Nhi thẳng thừng giơ bàn tay ra đếm đếm rồi lấy cuốn sổ tay màu đen bé bé, hí hoáy viết gì đó, rồi ngược mặt lên nhìn “chịu không?”

Đó giờ không có ai được Dương Phong đề nghị làm bạn gái mà phải có chuyện tính chi phí thế này.... Tình thế cấp bách, Dương Phong cũng đồng ý đại rồi kéo Hàn Nhi về sát người mình....

~“Anh Phong”

“À, em chào đi, fan của anh đó” - Dương Phong khéo vỗ nhẹ vai Hàn Nhi, 2 người cùng ngoáy đầu ra nhìn tụi con gái

Còn Hàn Nhi chỉ quay ra, nở một nụ cười nhẹ, rồi lảng ánh mắt đi qua chỗ khác

“Gi chứ?”

“Con nhỏ đó là bạn gái thật sao?”

Đám phía sau bắt đầu ồn ào bàn tán, nhiều ánh mắt như viên đạn bay thẳng vào người nó... khiến Hàn Nhi cảm thấy bức bối... - cắn răng mà chịu đựng vậy

“Chào nhé, bọn anh phải đi rồi, phải có chút không gian riêng tư chứ nhỉ” - nháy mắt nhìn, rồi Dương Phong quàng vai Hàn Nhi, bước xuống cầu thang, khiến bọn con gái như thần thờ... cam chịu người tình trong mộng của mình tay trong tay với bạn gái

“Ê, này, còn sách vở” - nó ngoáy đầu lại nhìn đồng sách vở nằm vương *** dưới đất

“Suyt, im đi, lát lấy sau”

Cả hai bỏ lại sau lưng nhiều ánh mắt tiếc nuối xen lẫn căm thù, đi đến khu hành lang nhỏ sau trường

“Tiền” - Hàn Nhi chìa tay ra, mặt vẫn tỉnh queo

Hắn đưa nó tiền xong, chỉ duy nhất 1 tờ 100k, khỏi đếm mất công....

“Thanks..” cầm tờ tiền bỏ vô bóp rồi bỏ đi liền ngay tức khắc, vì đối với Hàn Nhi đây là một vụ làm ăn có lời, không mất sức, mà lại có tiền. Duy mình hắn đứng đó dựa cột, cười tủm tỉm “thì ra đúng là cô rồi, con nhỏ xe đạp...” - vừa nói vừa có thể nghe tiếng răng nghiến vào nhau..

Vừa lên tới sân thượng, gom góp đồng bài tập cũng là lúc chuông vô lớp vừa báo. Hàn Nhi nhăn nhó tức tối bưng chổng tập xuống cầu thang. Chổng tập khoảng hơn 20 cuốn, cũng không quá khó đối với một cô gái như Hàn Nhi, nhưng cái quan trọng là tầm nhìn bị che, khiến vừa đi, nó vừa phải ngó nghiêng xung quanh. Vừa bước tới chân cầu thang, còn khoảng 3 bậc thì...

“Á...” - chân Hàn Nhi bị vấp vào vật gì đó và thế là té nhào xuống đất. Gương mặt cọ xát xuống nền, trầy xước hết cả một mảng phía trán

Hàn Nhi đứng dậy, vẻ mặt đăm chiêu, không nói một lời nào cả.....xoa xoa vầng trán đang rướm máu của mình

“Con nhỏ này, mày cũng hay đấy?”

“Gi chứ?” - nó nhìn về phía phát ra tiếng nói kia, lại cái đám hồi nãy, nhìn thì có lẽ thua tuổi nó ” Cô khen tôi à, cảm ơn nhé” - phui phui quần áo, nhìn vào đám kia cười tít mắt. Cái gì chứ mấy vụ đánh ghen này quá quen thuộc với một đứa như Hàn Nhi. Đã lẫn lộn kiểm tiền rồi thì còn việc gì mà nó chưa làm đâu chứ

BÓP - “giả nai nữa à” - bị đánh một cú đau điếng vào mặt, nhưng miệng vẫn mỉm cười, một nụ cười nửa miệng, khiến đám con gái kia càng tức tối hơn

“Đau đấy” - Hàn Nhi lấy ra trong túi quyển sổ đen hồi nãy “Sao nào, muốn gì đây, làm bài nào? À mà nếu làm liền bây giờ thì phí hơi cao đấy nhé!!” - Mắt vẫn dán chặt vào quyển sổ rồi tự đứng ngẫm nghĩ, chỗ bị đánh lúc nãy đã tấy đỏ lên

“Vụt” - quyển sổ bị giật phăng đi rồi thẳng tay ném xuống đất. Bỗng chốc mặt Hàn Nhi cũng đanh lại và chân tiến nhanh lại gần nhỏ vừa ném quyển sổ

“Quyển sổ của cô?”

“Gi?” - nét mặt hiện lên vẻ lo lắng, nhỏ lùi về sau, Hàn Nhi càng tiến tới

“Hừ, hay thật” - Hàn Nhi phì cười khinh một cái rồi cho hẳn nguyên 1 bàn tay 5 ngón tọ lên mặt nhỏ. “Mấy người nên biết, ”anh” Phong của mấy người mà biết chuyện này thì sẽ ra sao?? Tầm suy nghĩ hạn hẹp quá đấy”. Xong việc, Hàn Nhi ung dung bước đến khum xuống nhặt lấy quyển sổ rồi cất ngay vào túi. Vừa

định hình đứng dậy, kẻ nắm tóc, người cào cào, bay vào đánh túi bụi. Nó vẫn đứng yên. Cũng đứng thôi, vì bị đánh nó cũng có lợi....

“Chuyện gì vậy?” - từ đằng xa có 2 chàng trai đi tới. Là do Hàn Nhi hoa mắt hay sao mà cảnh vật xung quanh mờ ảo rồi đẹp kì lạ, những cánh hoa anh đào rơi xuống, lóa xòa nhẹ trên mái tóc 2 con người đẹp như tranh vẽ ấy...

“Anh Luân... cả anh Thiên..” - cả bọn sững sốt, đều dừng đánh, nó bất ngờ ngã khụy xuống đất, miệng vẫn mỉm cười

“Tôi hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây?” - một người mặc bộ đồ vest găng giọng, thật nghiêm nghị, nhìn kĩ thì mặt trông quen quen, là Lạc Thiên. Hàn Nhi thì vẫn nằm im, không động đậy. Một phần là vì quá đau, và cũng là vì nằm im bất động để nghe ngóng tình hình

“À, chỉ là..... tụi em..xin lỗi...tụi em phải vào học” - nói rồi cả bọn ào bỏ chạy, không quên nhìn lại liếc xéo Hàn Nhi mấy cái

“Không sao chứ?” - Lạc Thiên từ từ bước tới cái xác đang nằm bất động là nó, lay lay người....

“Nhìn cô dư sức đánh lại đám đó cơ mà, sao lại nằm đây ăn vạ thế?” - cả Khang Luân cũng lên tiếng, nhú mày nhìn Hàn Nhi dưới đất khó hiểu

Xác định được tình hình không còn gì nguy hiểm, không nói gì, Hàn Nhi cố lồm cồm bò dậy, gắng sức đứng lên, miệng vẫn nhoẻn cười, vội gom mấy quyển tập rồi cà nhắc bước đi về phía lớp mình

“Dương tiểu...” - bất giác, Hàn Nhi quay thoát người lại, tay bịt chặt miệng của Lạc Thiên, làm rớt cả đồng sách vở....

“Tốt nhất là cậu nên im đi..” - nó trừng mắt, găng giọng, ngược lên tức giận nhìn Lạc Thiên. Nó cũng quay phắt qua Khang Luân ” cả cậu nữa...”

Nói xong, Hàn Nhi ngoảnh mặt đi. Cuộc đời suốt ngày đi gom sách vở. Cả người ê ẩm, mà lại còn phải khum lên khum xuống lụm từng quyển.....“Hất-xì” - Hàn Nhi luôn nhip hất-xì 3 lần..... lấy tay quẹt mặt mũi rồi lồm lỉ đứng dậy bỏ đi

Cách đó không xa, sau một cây cột ” Bực quá, con nhỏ này sao lại có thể ngu ngốc như thế?” - Dương Phong tức giận, giơ vào cây cột ầm ầm

“Ra đi” - mắt Lạc Thiên nhìn về hướng cây cột đằng xa hét lớn

“Biết sao?”

“Ở đâu có mày ở đó có gái thôi mà” – Khang Luân khoanh tay, liếc xéo Dương Phong

“Thiên, anh quen con nhỏ đó hả?” – Dương Phong háo hức dựa tay lên vai, mắt nhìn thẳng vào mặt Lạc Thiên

“Ừ, quen...” - mặt không biểu lộ một chút sắc thái nào cả

“Không phải con nhỏ đâu....” – Khang Luân đệm thêm

“Sao...” – chưa kịp “chất vấn” xong thì từ đằng xa, thầy giám thị đang cầm gậy đi tới, hét toáng lên cả một khu “mấy anh kia, chuông vào học rồi mà sao chưa vô lớp nữa hả, muốn” uống trà” à?”

“Uả, cậu Luân, cậu chưa vào học nữa à...?” - càng tiến lại gần, ông giám thị càng nhìn rõ người đứng trước mặt mình là ai, ông chạy nhanh lại, nhẹ nhàng ân cần hỏi Khang Luân. Cả bọn nhìn nhau, nhìn ông thầy rồi quay lưng bỏ đi, xem như chưa thấy ai mặc cho ông giám thị tức đỏ cả mặt.....Cũng phải thôi, Khang Luân chính là con trai của Hiệu Trưởng trường này....

Về phần Hàn Nhi, do quá mệt mỏi, từ tối hôm qua tới giờ, chỉ có mỗi hộp sữa vào bụng + với thân thể bầm dập, uể oải bưng chổng tập vào hần thư viện. Việc mặt mày, tay chân Hàn Nhi bị thương cũng không lạ gì đối với chị thủ thư nữa rồi

“Lại nữa sao?”

“À, dạ” - Hàn Nhi chỉ mỉm cười, nụ cười cắn chặt môi, đau quá

“Sứt thuốc không, chị có sẵn nè, mặt mũi bầm hết rồi kìa”

“Dạ thôi, không cần đâu ạ” - Hàn Nhi quơ tay từ chối rồi đi lấy vài quyển sách cần thiết... và chọn luôn một chỗ khuất sau hàng tủ sách

Một việc thường ngày, lôi ra một tờ giấy A4, Hàn Nhi viết thời khóa biểu làm việc vào đó, như một thói quen... nhìn sơ qua cũng hơn 10 việc làm trong ngày hôm nay...“Chắc chắc” Hàn Nhi chắc lưỡi, kẹp tờ giấy xuống quyển tập rồi bắt tay vào làm bài...sau đó thì ngủ đi lúc nào không hay

“Cô ngốc thiệt”

Trong lúc mơ màng, nghe được tiếng động nào đó bên tai, hàng lông mày Hàn Nhi bỗng chốc chau lại, khiến người đứng đối diện phải phì cười.

4. Chương 4: Gì Chứ? Không Phải Là Mà Là Bánh Có Mùi Khét??? Anh Chết Với Tôi

Đang ngon giấc lành thì tiếng chuông báo hiệu hết tiết khiến Hàn Nhi tỉnh giấc... trên trán nó bỗng có cái gì đó lạnh lạnh, còn vương nữa chứ “Gì đây” - nó lấy tay sờ lên trán, chỗ bị thương lúc này đã được sức thuốc và băng bó cẩn thận....

“Chị... chỗ này...là chị làm à?” - nó hỏi chị thủ thư, gương mặt nhăn nhó đưa tay chỉ vào vết thương đã được băng ở trán

“Tôi có rãnh đâu cô...” - nói rồi chị thủ thư cười to, “Kì này nặng hơn kì trước hả?”

“À dạ...” - Hàn Nhi lại uể oải, chân cà nhắc bưng mấy chồng tập đi ra khỏi thư viện

“Này, định thế này mãi à, thế thì một cơ thể còn gì nữa” - chị ta ngán ảm nhìn nó lắc đầu

“...” - Không nói gì, nó vẫn cứ lẳng lặng mà bỏ đi, không quan tâm đến vết thương mình “bị” ai băng bó nữa. Đúng như suy đoán, vừa bước vào lớp, học sinh trong lớp cứ ào tới rồi hỏi thăm Hàn Nhi tới tấp...

“Sao vậy Nhi?”

“Mặt bạn tím hết rồi kìa”

“Có sao không? đau lắm không?”

Hàn Nhi cười xuề xòa, rồi lại chỗ ngồi, khụy xuống, úp mặt xuống bàn. Cà đám học sinh cũng kéo theo xuống chỗ Hàn Nhi....

“Cậu nên mua thuốc sứt đi”

“Đi khám đi, không ổn đâu”

“Xuống phòng y tế đi, Hàn Nhi”

Chỉ ngược lên nhìn phớt qua tất cả mọi người rồi lại dánh về mặt mỗi đó. Cả bọn thấy thế liền nhìn nhau rồi giải tán, quay về chỗ ngồi. Hàn Nhi thì vẫn nằm đấy. Nhưng một lúc sau, một cô bạn dễ thương lại chạy xuống chỗ Hàn Nhi

“Chỗ này không nhiều, bạn về mua thuốc sứt hay đi khám gì đi, để kiểu như vậy sao có sức đi học”

“Không đâu, nhận hoài mình cũng ngại”

“Lấy mau đi....đừng từ chối” - nhỏ học sinh dúm vào tay H.N liền rồi chạy vụt lên bàn trên

... Hàn Nhi cười nhẹ rồi bỏ tiền vào túi.

Phương châm sống: “Không tin vào bất kì ai”

” trên đời này, con người không cho không bất kì ai thứ gì...”

Vừa kết thúc giờ học, cũng là lúc trời bỗng dưng mây đen kéo tới và... mưa... ngôi trường này ai ai cũng đi học bằng xe nhà đưa đón, tất cả đều là tiểu thư công tử, là người kế nghiệp các tập đoàn lớn trong tương lai. Nhưng hoàn cảnh của Hàn Nhi, chỉ là do học quá giỏi và được nhận vào đây với học bổng free toàn phần..

Không biết làm gì hơn, Hàn Nhi chỉ “hừ” một cái rồi ngán ngẩm đứng trước cổng ngược nhìn lên bầu trời u ám, mưa không ngớt. Xung quanh ai ai cũng chạy ào vào xe và ung dung về nhà. Cơn mưa ngày càng nặng hạt khiến Hàn Nhi đứng chỗ nào cũng bị nước bắn vào người....lạnh.... khiến cơ thể và tâm trạng mệt mỏi hơn, Hàn Nhi đành đứng dựa vào cổng trường ngủ ngon lành. Chỉ đến khi có cô bán hàng đi ngang gọi thì Hàn Nhi mới tỉnh dậy... mưa chỉ còn lấm râm lác đác vài hạt, lờ mờ mở mắt ra phía gần mép đường, định đi đón xe buýt thì.....

“Ào” - người Hàn Nhi hưởng trọn một tá nước bay vào khắp mặt mũi, ướt như chuột lột, khiến tỉnh ngủ hẳn thì ra là có một vũng nước trước mặt và một chiếc xe chạy qua, một ” công thức” vừa đủ để người nó thành ra thế này.....

Nhìn thoáng qua chiếc xe đó, Hàn Nhi tròn tròn mắt giật mình, chẳng phải là chiếc xe hôm qua ở trước quán bar hay sao.....

Hàn Nhi nghiêng răng ken két, tức không nói thành lời. Đành lết cái thân về tới nhà, thay quần áo, rồi lại tức tốc đến quán ăn gần đấy, quán bánh ngọt....

“Hàn Nhi.... chị mới tìm ra chỗ này ngon lắm, lương cũng cao, em làm không?” - chị nhân viên vừa thấy nó, đã tới tấp hỏi

“part time hả chị?” - mắt Hàn Nhi sáng rực rỡ khi nghe đến việc làm

“Ừa, chỉ làm buổi chiều và tối thôi”

Hàn Nhi nghếch mặt ra, choáng váng, tỏ ra nghi ngờ

“chỉ chiều và tối, chị đừng nói với em là...” - mặt Hàn Nhi gian thấy rõ

“Tưởng tượng xa quá cô nương, cũng chỉ là nhân viên thôi, làm nhưng trong một club đêm.....” - nói đến cuối câu, giọng chị nhân viên càng nhỏ ” được không em, lương cao thì chỉ có chỗ này thôi...”

“Hàn Nhi, vào đây phụ chị cái” - thoát khỏi mớ suy nghĩ về công việc mới, Hàn Nhi sức tỉnh, đi vào bếp. Công việc của Hàn Nhi là phụ bếp, cực mê bánh ngọt, với trí thông minh và ý tưởng của mình, những chiếc bánh ngon và vị “siêu lạ” made by Hàn Nhi ra đời....

“Bánh bự thế ạ? ” -Hàn Nhi choáng váng trước sự khổng lồ của cái bánh, đường kính gần cả nửa thước, cao 2 tầng, hoàn toàn làm bằng mút tảo xanh và sô cô la đen.....

“Toàn quyền em quyết định đó”

Hàn Nhi nghe xong ngớ cả người ra, lần đầu tiên làm việc với cái bánh to như thế, đã thế bữa tay lại bị thương, chưa làm mà nó đã run thế thì khi bắt kem sẽ thế nào đây..... nghĩ đến thành phẩm do bàn tay này tạo ra thì Hàn Nhi lại rùng mình. Nhưng đây lại là một dịp tốt.....nó rửa tay rồi mặt tạt dề vào...

Việc đầu tiên, theo ý tưởng nảy ra, Hàn Nhi sẽ quét xung quanh bằng 1 lớp kem mouse trắng dai dai rồi phủ mặt trên cùng là sô cô la đen nóng chảy nhần nhần...ăn sẽ không ngán..Rồi lại đứng ngẩn nhìn thành phẩm và yên lặng trong giây lát, cũng như bao người thợ làm bánh khác, nó luôn đặt hết tâm huyết và tình cảm của mình vào tác phẩm...

Thế rồi ý tưởng lại đến một cách nhanh chóng. Sau nửa tiếng, thành phẩm đã xong, cực kì ấn tượng với những trái châu bằng kẹo đường đủ màu sắc trong veo... với những trái blueberry xung quanh...

“Có thật là em chưa từng đi học làm bánh không thế..” - chị Châu cũng là chủ cửa hàng giặt mình khi thấy thành phẩm, hỏi mà mắt cứ dán vào trong chiếc bánh

Nó cười hiền, một nụ cười hạnh phúc, mãn nguyện sau khi thành phẩm của mình lại đẹp hơn dự định như thế...

Kết.... cánh cửa trong suốt mở choang và trước mắt là một người con tria đẹp hoàn hảo, chiếc quần jean màu đen bụi, áo ba lỗ màu đen ở trong và chiếc áo lưới màu trắng tay dài khoác ngoài, tay đeo chiếc headfone màu đen cực ấn tượng, tất cả nhân viên trong quán dừng làm việc, mắt chỉ hướng về 1 phía

Cùng lúc đó, Hàn Nhi cũng bưng chiếc bánh ra, tay chân loạng choạng

“Người....” - vừa đặt bánh xuống bàn, tay Hàn Nhi như bản năng chỉ thẳng vào mặt chàng trai đó, Bao nhiêu “hồi ức tốt đẹp” về vụ tạt nước hồi chiều chợt ùa về, khiến Hàn Nhi không khỏi tức giận....

“Con gốc xe đạp” - cả tên đó cũng ngớ người

“Gì chứ, tin tôi cho cậu ăn dế không” - giọng Hàn Nhi đều đều rồi đánh hắt lại. Thì ra là Dương Phong

“Này này, ăn nói kiểu đó với khách đây à?” - chị Châu từ bếp đi ra

“Hừ...” - Hàn Nhi bỏ tay xuống, nhìn thấy chị Châu gằng giọng, nó cũng sựng người, nói lí nhí ” Em xin lỗi”

“Xin lỗi, bánh của quý khách đã xong ạ... cậu có vừa ý không?” - chị Châu chỉ vào chiếc bánh Hàn Nhi vừa bưng ra, nói nhỏ nhẹ

“Loại như hắt ta mà cũng biết thưởng thức bánh hay sao?” – đang nói vu vơ, nhìn thấy hành động + lời nói của chị Châu, Hàn Nhi choáng tập 2, cứng họng – toát mồ hôi hột

“Tôi cũng là người chứ có là thú vật đâu mà không biết” - Dương Phong cũng bực mình

“Vô trong mau, lát chị ”xử” em sau” - chị Châu tức giận, đẩy nó vào bếp

“Bánh này á hả...” - Dương Phong cũng trợn tròn mắt đứng ngẩn ngía

“Sao ạ, quý khách có vừa ý không?” - chị Châu cười hiền giọng nhỏ nhẹ

“Toàn phần màu đen..” - vừa nói Dương Phong ngập ngừng, cố tránh nói ra cái từ đó....

Trong căn bếp ấy, Hàn Nhi nghe rõ mọi lời nói ngoài này, chăm chú vênh tai lên nghe, nếu có gì bất trắc hay chê bai gì, cái muối trên tay Hàn Nhi sẵn sàng bay ra

“Nó... bị khét à”

Nghe xong câu nói đó, tất cả nhân viên, chị Châu và cả nó một phen muốn té ngửa. Đến con nít nhìn vào cũng có thể biết đó là sô cô la đen. Một màu đen đặc trưng, thế mà cái tên đẹp trai này lại có thể nói ra một chữ “cầm kị” như thế đối với một người như Hàn Nhi - Hàn Nhi cổ trấn tỉnh mình, cầm cái muối gõ côm cốp vào cái tô, phát ra âm thanh cực chói tai

“Hàn Nhi, ồn quá, làm trò gì thế hả?” - chị Châu bịt tai lại, hét lớn vào trong bếp

Không trả lời nhưng âm thanh phát ra đã nhỏ dần đi và im lảng hắt....

“Này, đừng nói bánh tôi đặt là do con gốc xe đạp kia làm đấy” - lúc này Dương Phong mới nhận ra

“À vâng, đúng là do Hàn Nhi làm”

. Thấy Dương Phong đứng im lảng, chị Châu lo lắng hỏi tiếp

“Quý khách không vừa ý sao? Chúng tôi có thể....” - chưa kịp hết câu...

“Được rồi, tôi lấy cái này, gói lại đi” - Dương Phong nói nhanh rồi quay lưng bỏ đi ra cửa

“À, quên, đem ra xe dùm tôi luôn”

Trong cái quán bánh ngọt này, từ nhân viên đến đầu bếp, tất cả đều là nữ, thế nên việc đem cái bánh “bự khủng bố” này ra tất nhiên thuộc về Hàn Nhi, “một cô gái nhà nghèo chịu thương chịu khó” - đây là hình tượng về Hàn Nhi ở trong mắt hầu hết mọi người mà nó quen

“Không” - nó trả lời thẳng băng lời đề nghị “đem cái bánh ra giúp khách” của chị Châu

“Sao đây, hôm nay lại dở chứng nữa à, có muốn tôi trừ lương không? ” - chị Châu chống nạnh. Hàn Nhi nghe đến trừ lương mà giật mình. Khuôn mặt Hàn Nhi dần biến sắc

“Được rồi” - tới mức đường cùng, nó trả lời nhẹ một cái rồi tháo tạp dề bước ra quầy hàng

Lưng khựng xách cái bánh to đi ra cửa, cái bánh che hết cả tầm nhìn + thêm cả việc chỉ cầm 1 tay, tay kia đập rầm rầm vào cửa kính xe, khiến Hàn Nhi loạn choạng,

“Mở...mở cửa”

“Cô mở đi, tôi đang bận” - Dương Phong đang ngồi bấm điện thoại, không nhìn lấy Hàn Nhi một lần

“Anh thấy tôi có thể mở sao?”

Dương Phong quay qua nhìn, thở dài, rồi vụt nhanh, hất ra khỏi xe, tiến lại gần Hàn Nhi

“Này, giao dịch lần nữa không?” - kẻ sát mặt, hán nói nhỏ vào tai Hàn Nhi

5. Chương 5: Xe Của Tôi~~

Hàn Nhi chau mày lại, nhìn thẳng vào mắt Dương Phong, chột khựng người, Dương Phong bước lùi ra sau..

“Bao nhiêu?”

“Từ giờ tới tối thì khoảng bao nhiêu?”

“Tối, tôi bận rồi” - Hàn Nhi đưa bánh qua cho Dương Phong rồi đi thẳng vào quán

“Này, em có quan hệ gì với anh chàng đẹp trai đó thế? - vừa bước vô cửa hàng, Hàn Nhi đã bị bu kín bởi những chị nhân viên trên mắt vẫn còn in hằn 2 trái tim hồng

“Không quan hệ gì cả” - Hàn Nhi bực tức, chui khỏi “vòng vây” bay thẳng vào bếp “Chị Châu, em mượn ít nguyên liệu” - gom tô, máy đánh trứng và những nguyên liệu cần thiết, Hàn Nhi gom cả mấy thỏi sô cô la ra

“Giữ đây, ầm ỨC VỤ “bánh khét” à cô nướng, rồi bây giờ định chế bánh từ sôcôla đen mà có màu trắng à” - chị Châu cười mím chỉ “một cô bé như em mà cũng có lúc ngốc thế à”

Bị nói trúng tim đen, Hàn Nhi khựng người lại, đúng thật, lúc mất bình tĩnh, thì nó luôn có những hành động từ ngốc nghếch đến khó chấp nhận.....

“Ax, đúng thật là.....” - Hàn Nhi bực tức thả cái muông inox xuống cái tô cũng bằng inox, kêu lên 1 tiếng “choang” chói tai

“Ấy ấy, người ta nói giận quá mất khôn, cẩn thận kéo dền dụng cụ vỡ nợ đấy em” - chị Châu cười ha hả trong, mặc kệ cái mặt Hàn Nhi đỏ như trái gấc chín

Cách đó khá xa, tại 1 quán cà phê ngay trung tâm thành phố, “một nơi đẹp chỉ dành cho những người đẹp” - câu sù lô gân của quán khiến ai đi ngang cũng phì cười, nhưng sau đó lại là bao nhiêu ánh mắt tò mò nhìn qua lớp cửa kính.... Quả thật không sai, đến cả người phục vụ cũng đẹp đến từng xen ti mét, không nam tính lịch sự, cũng là dễ thương vui vẻ....

“Này, định đến thật à?” - Khang Luân vừa nhâm nhi ít cà phê, đến cả cách uống cà fé của anh cũng lộ ra phong thái thanh lịch đến kì lạ

“Đến gì chứ?” - Dương Phong lơ câu hỏi, mắt vẫn dán vào cái máy PSP

“Chứ cái này là cái gì” - Lạc Thiên chỉ vào hộp bánh kem to đùng nằm ở ghế kế bên “Không giống Dương Phong mọi lần đâu”

Nghe xong, Dương Phong dừng mọi hoạt động, đưa mắt nhìn Lạc Thiên với ánh nhìn viên đạn “ Anh còn nói, chẳng phải.....” - bực tức, Dương Phong đứng lên nắm cổ áo Lạc Thiên

“Thôi đi... làm trò gì thế hả Dương Phong??” – Khang Luân ngan cần cả hai

Ánh mắt Lạc Thiên cũng không vừa, nhìn đắm đắm vào Dương Phong mà không sợ gì cả..... - Dương Phong ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt đờ đẫn... phong thái đó, đến ánh mắt đó, đều khiêm nhường đến kì lạ

“Ring....ring...ring” - điện thoại của Lạc Thiên reo lên, anh bỏ ra ngoài nghe điện thoại, không quên nói Khang Luân chú ý đến Dương Phong

“Chuyện gì?”

“Anh đến được party em không?”

“Xin lỗi, tôi bận rồi”

“Đi mà, hôm nay sinh nhật em mà”

“Cô hãy dừng việc này lại ngay đi, làm gì cũng nên để ý trước cảm nhận của người khác chứ...” - giọng Lạc Thiên đánh lại, giận dữ

“Anh sao thế??” - giọng đầu dây bên kia có vẻ e dè sợ sệt

“Thôi đi, cúp đây”

“Là vì Dương Phong sao?”

“Cô tự suy nghĩ đi” – nói xong, Lạc Thiên cúp máy, lúc này tâm trạng Lạc Thiên cũng đang rối bời, anh đủ kiên nhẫn và tỉnh táo trước mọi việc, nhưng Dương Phong thì không thể, chỉ vì một đứa con gái không đáng mà quên đi tình anh em....

Vừa quay lưng lại định bước vào trong quán, Lạc Thiên lại bị tóm cổ áo và đánh cho té nằm xuống sàn, miệng sứt vệt máu

“Thằng nhóc này, yêu quá hóa lú à” - bật người đứng dậy, Lạc Thiên cũng đâm cho Dương Phong một cú như trời giáng

“Nhìn lại bản thân đi” - Lạc Thiên giờ trút hết nỗi bực vào Dương Phong, khiến Dương Phong ngớ người, ngồi nghếch dưới đất trố mắt ra nhìn

Cú đánh của Lạc Thiên khiến Dương Phong như choàng tỉnh. Mấy năm nay bản thân Dương Phong cứ sống mãi dưới cái bóng một người con khác của... người khác

Sau khi bình tĩnh hơn và nhờ có sự can ngăn của Khang Luân, Lạc Thiên đã bình tĩnh trở lại, cũng nhờ đó mà Dương Phong không bị ăn thêm vài cú..

”Thiệt, ai lại ngờ dân chơi như thằng nhóc này lại si tình 1 đứa con gái trong ngần ấy năm, nhiều nhĩ, 4 hay 5 năm?? - Khang Luân nói xong rồi phì cười, mặc cho Dương Phong ngồi xụ mặt, ngẩn ngừ

“.....” - Lạc Thiên cũng uống ngụm trà rồi ngồi lau khóe miệng dính máu

“Mấy giờ rồi?” - Dương Phong ngược lên nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ rồi quay sang hỏi nhân viên. Như một bản năng, ánh mắt Dương Phong sượt qua cửa kính và thấy ai đó vụt ngang qua

“Dạ, 7h15 rồi ạ”

“Cô... cô ta” - mắt Dương Phong dần to ra, đứng phốc dậy chỉ tay về hướng một đứa con gái đang chạy chiếc xe đạp leo núi với tốc độ kinh hồn

“Ai... cơ??” - Khang Luân và Lạc Thiên cũng tò mò đứng lên nhìn theo.....

“Em đi đây chút” - hần xách ba lô, nhảy vụt vào chiếc xe thể thao sáng loáng rồi chạy vụt mất

“Gì nữa đây, lại đối tượng khác nữa à?” - Khang Luân nhìn theo khó hiểu, Lạc Thiên thì ngán ngẩm lắc đầu

6. Chương 6: Tôi Yêu Dương Hàn Nhi

“Phong???” - cô gái cũng khựng người, nhìn qua cậu em của mình

” mà làm trò gì ở đây hả? Chẳng phải giờ này nên ở party bé Hàn hay sao?” - sau khi xác định được tình hình, cô gái cốc đầu vào Dương Phong cái “cốp” (nghe tiếng đúng đau >”

“Thôi nào Du Y, cũng đâu có gì nghiêm trọng lắm đâu, vẫn còn đẹp mà” - Dương ly tới, tay cầm ly rượu cười xuề xòa “Vả lại cô ta cũng đâu có ý”

“Cậu bệnh cô ta sao hả, Dương Phong” - Du Y tức tối hét trước mặt Dương Phong, bấy lâu nay, trong mắt Dương Phong, Du Y luôn là một tiểu thư dịu dàng đến độ tinh tế, nếu so sánh mẫu người trong lòng Dương Phong gồm có xinh đẹp, tài giỏi, biết nấu ăn và nhất là hiền (mẫu gia giáo phết) thì Du Y luôn là lựa chọn hoàn hảo. Nhưng bây giờ, trước mặt Dương Phong lại là....

Lạc Thiên cũng đang đi tới, hòa mình vào đám đông bu kín, lặng lẽ nhìn diễn biến xung quanh. Cả club như im lặng tiếng cười nói nhộn nhịp lúc này, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Du Y..

Dương Phong thì vẫn ngẩn người ra, hắn không biết làm gì với tâm trạng lúc này, chỉ muốn cầm một thứ gì đó ném quăng đi thật mạnh, đồng thời tổng khứ sự khó chịu này luôn.... Ly rượu trên tay, có thể giúp hắn không....

Vẫn còn đang trong mớ hỗn loạn thì ly rượu trên tay Dương Phong đã bị nhấc bổng lên, và sau đó là bộ đồ của Hàn Nhi cũng bị dính đầy rượu, vào tóc, gương mặt nó ướt nhẹp bê bết thứ màu đỏ của rượu vang. Một lần nữa, cả club như bừng tỉnh, bao nhiêu tiếng bàn tán ồn ào xung quanh bắt đầu xuất hiện....

Ngước lên, lấy tay quẹt ngang mặt, vẫn nụ cười khinh khỉnh thường ngày, nụ cười khiến bao nhiêu người phải lạnh sống lưng..

“Tiểu thư à, cô đang phá hỏng bữa tiệc này đấy, cứ tiếp tục vui vẻ mà chơi, đâu ai chấp nhặt chuyện chiếc áo của cô bị bẩn” - nói đến đây, ánh mắt của Hàn Nhi cũng danh lên ” mà nếu cô còn tức giận, sao chúng ta không giải quyết riêng nhĩ” - một giọng nói rành rọt khiến mọi người ai cũng phải e dè

“Vui chơi? thế cô nghĩ đây là tiệc gì? là tiệc của tôi đấy..thế nên việc tôi vui chơi thế nào là việc của tôi chứ nhĩ” - Du Y cũng không vừa, cô ta cũng tiến tới với mức độ vừa đủ.... rồi đập thẳng cái ly vào nền gạch, vỡ tung tóe, khiến ai ai xung quanh cũng nhảy dựng lên sợ vắng trúng chân....

Hàn Nhi cũng nhanh chân lùi về sau

“Dương...” - Lạc Thiên định nói điều gì đó nhưng lại bắt gặp ánh mắt của Hàn Nhi về phía mình nên đành im lặng, anh chạy lại chỗ Hàn Nhi “Không sao chứ?”

“Đủ rồi Du Y, em nên dừng lại đi” - lời nói ấy vang lên trong đầu Dương Phong rồi như có gì đó thúc đẩy hắn bước ra và hét lớn, ánh mắt giận dữ

Cái Dương Phong cần không phải là một người con gái khiến hắn suốt ngày phải suy nghĩ như thế này. Từng lời nói của Du Y luôn khiến hắn phải cân nhắc thật kĩ mỗi khi nói hay quyết định vấn đề nào đó. Hắn sợ Du Y buồn, Dương Phong sợ mất Du Y. Nhưng... đứng trước Du Y, mọi hành động hắn làm đều trở nên mất giá trị và lu mờ hơn bao giờ hết. Từng là một người có thể lực trong thế giới ngầm, là một kẻ ăn chơi cuồng loạn, hắn đã bỏ tất cả theo lời của Du Y, và giờ cái mà hắn nhận được không phải là lời yêu của Du Y mà là một Du Y khác hẳn lúc xưa...

” Cậu.. lại bệnh cô ta....rốt cuộc thì cô ta là cái quái gì vậy chứ?” - Du Y ngạc nhiên, lời nói từng chữ run run, như sắp khóc

Dương Phong ngó người ra, hắn rốt cuộc đang làm gì thế này, rối bời quá...

“Là bạn gái cậu sao....? đúng chứ, tôi nói đúng rồi chứ gì..?” - Du Y hỏi dồn

“Đúng thế” - Dương Phong tiến lại gần Hàn Nhi, trong vô thức, hắn cứ tiến lại gần hơn..

“Không thể nào, cậu nói cậu yêu tôi mà, là yêu Du Y này...” - Du Y như phát điên lên, không tin nỗi người thích mình bao năm nay lại có thể nói là đã có bạn gái trước mặt mình

” Tôi yêu Hàn Nhi” - Dương Phong nói rồi quay sang nâng chiếc cằm thanh tú và nghiêm nhiên đặt một nụ hôn lên môi Hàn Nhi. Mọi người xung quanh đều mắt A mồm O, hoan hô vỗ tay ồ ạt nhiệt, hoàn toàn không chú ý gì đến Du Y đang tức giận bốc khói đằng kia. Lạc Thiên bỗng chân xụt chân về một bước, anh không còn tin nổi vào mắt mình nữa..... Hàn Nhi đang hôn một người khác trước mặt anh...

” Trên đời này, con người không cho không bất kì ai thứ gì...”

Hàn Nhi vẫn đứng im... không đẩy ra, không la hét...

“Cậu nên biết Kì Dương Phong, sau này cậu phải trả giá đắt vì đã hôn Dương Hàn Nhi này...”

7. Chương 7: Cô..hôn Dở Tệ...

” Cô ta kia rồi” - nghe thấy giọng này, Hàn Nhi giật bắn người, mở mắt ra thì vẫn thấy gương mặt Dương Phong đang sát mặt mình, có thể cảm nhận được cả hơi thở đều đều của hắn... còn môi thì...

“Tên khốn, cậu đang làm quái gì với môi của tôi thế hả?” - Hàn Nhi ú ớ vài tiếng, rồi đẩy mạnh Dương Phong ra, lấy tay quẹt miệng, mặt nhẩn nha

“Wow... ghê quá ta....” - mọi người xung quanh bắt đầu hứng thú khi thấy lời nói của Hàn Nhi, đặc biệt là đám con trai

“Được lắm...”

“Người đầu tiên dám bảo anh Phong là đồ khốn...” - mấy đứa con gái thì sững người, ánh mắt tiếc nuối

Tiếng nói xung quanh bắt đầu ồ lên sau hành động của Hàn Nhi, nhưng dự cảm chẳng lành, nó quay ra nơi phát ra tiếng nói lúc này....5-6 tên lúc đứng độ ở con hẻm ngoài kia đang chạy về phía Hàn Nhi. Dù thấy được, nhưng không kịp định hình nên đã bị 1 tên trong đám đó bay lại giữ hai tay

“Nhỏ đó có võ, cẩn thận” - mấy tên còn lại bắt đầu nhào tới “Xin lỗi, đã làm phiền, các chú em cứ tiếp tục...” - hắn ta cười xuề xòa rồi quay sang cùng với tên hồi nãy lôi Hàn Nhi đi sên sệt

“Buông cô ấy ra...” - cả Lạc Thiên và Dương Phong đều đồng thanh lên tiếng

Vừa dứt lời, Hàn Nhi đã lợi dụng sức chặt của hai cánh tay bị giữ, đu người quay 1 vòng trên cao rồi đáp xuống sau lưng hai tên đó, rồi đạp ối thẳng một cú té nhào ra đất

“vào tận đây cơ à”

“Con nhỏ...” - đằng sau Hàn Nhi còn 3-4 đang ập tới, nhưng đến khi nó quay người ra sau thì đã thấy cả bọn nằm dưới đất, dưới chân của Dương Phong, Lạc Thiên và Khang Luân

“Hừ... nhãi tép” - Khang Luân nhìn xung quanh rồi phúi phúi bàn tay, đám đông dần tản ra....

“Là con nhỏ đó à... thằng Sĩ làm việc kiểu gì thế hả?” - từ đâu, lại có thêm đám người đi tới, khá đông, mặt mũi đầy xeo, hút thuốc.... rồi cả gây.... Hàn Nhi nhìn thấy chỉ biết thở dài

“giờ sao đây...” - Hàn Nhi thở khi một cái rồi nói

“Xông lên, đứa nào ngăn cản, xử luôn đứa đó” - một người trong đám đó hét lớn, có vẻ là tên cầm đầu

Cả đám đông ồ ào, bỏ chạy tán loạn... tất cả đều lo cho thân mình trước, Du Y thì có vệ sĩ theo dẫn dắt ra ngoài... trong đây còn Hàn Nhi chống chọi giữa rừng đao

8. Chương 8: Nhóc Thua Chị Một Tuổi Đây

Tức giận bỏ đi, Hàn Nhi đi về phía công viên rồi bỗng dừng chân nó khụy xuống. Vết thương lúc nãy vì không chú ý, cử động mạnh giờ đã rướm máu nhiều hơn, cọ xát với chiếc quần jean khiến nó cứ nhói nhói. Cũng phải kể, người nó hôm nay nhiều vết thương lắm rồi, trụ được đến giờ này quả là một chuyện khiến người khác phải giật mình

Cũng vừa phóng xe đi, rồi như cảm thấy điều gì đó, Dương Phong liền cho xe chạy ngược lại và thấy Hàn Nhi đang khụy dưới đất với đôi chân rướm máu, môi cắn chặt...Không hề suy nghĩ gì, Dương Phong lại xuống xe và nhắc bổng Hàn Nhi lên...

“Đúng như tôi nghĩ, cô chẳng làm gì nên hồn một lần”

“Bỏ xuống mau, tôi tính tiền đây” - mặt Hàn Nhi hơi thoáng đỏ... tức giận, vùng vẫy nhưng dường như Dương Phong chẳng hề có ý định thả nó xuống

“Tùy cô!!!”

Dương Phong ẵm Hàn Nhi rồi “ thả” vào trong xe. Lòng cảm thấy một cảm giác lạ, bảo vệ cô gái này ư??? Không, không đời nào có chuyện đó...

Hàn Nhi cũng hết sức lực để ra khỏi xe nữa rồi, người nó mềm như bún, không thể điều khiển được nữa. Nó không thể nào cứ khụy xuống thế này được, còn bao nhiêu việc mà nó cần phải làm....Cứ thế suy nghĩ, nó đã chìm vào giấc ngủ với những cơn gió lạnh lơn man da thịt....

“Sao rồi?”

“Con nhỏ đó xỉu rồi”

“Cái gì, vậy giờ đang ở đâu hả?”

“Em đang chờ vô bệnh viện”

“Bệnh viện nào?”

“Đa Khoa Quốc tế”

“Đợi đó, tụi anh tới”

“Thôi, không sao đâu, anh lo dìu em vụ Du Y đi”

“Yên đó” - kết thúc câu nói, đầu dây bên kia chỉ còn vang lên tiếng bíp bíp.....

- vừa suy nghĩ Dương Phong vừa giật mình nhìn qua Hàn Nhi “ Còn mình, đang làm quái gì mà lại tốt chỗ nhỏ này vào bệnh viện thế này...> - nghĩ đến đây Dương Phong lại chợt rung mình khó hiểu

“Sao rồi?” - Lạc Thiên cùng với Khang Luân và thêm cả mấy người mặc vest đen đằng sau, đang hối hả chạy vào

“Đang ở trống” – Dương Phong nhượng mắt vào phòng phẫu thuật

Lạc Thiên giật mình, lay người Dương Phong một cách mãnh liệt khiến lời nói của Dương Phong cứ run run, nghe không rõ chữ gì ra chữ gì

“Có vẻ là chân bị rách 1 mảng khá dài, bác sĩ đang khâu lại thì phải, anh đứng yên coi...” – Dương phong gạt tay Lạc Thiên ra, nhìn bộ dạng Lạc Thiên thở hổn hển, Dương Phong càng lúc càng nghi ngờ

“Du Y sao rồi?” – sau khi bình tĩnh lại, Dương Phong bắt đầu quay sang hỏi Lạc Thiên và Khang Luân

“Có gì đâu mà sao với không sao. Nãy club náo loạn, cô ta cũng theo đó mà biến mất luôn rồi”

Ánh đèn cửa phòng phẫu thuật đã tắt, vị bác sĩ bước ra, và sau đó cũng là giường bệnh nhân được đẩy ra....

“Phải rất khó khăn để có thể làm cho cô ấy bất tỉnh, chúng tôi đã phải tiêm 3 mũi thuốc tê, dù sao, cũng chỉ là rách da thôi, không cần phải lo lắng” - vị bác sĩ vừa nói vừa cười rồi bước đi

Chiếc xe đẩy bệnh nhân đi và Hàn Nhi nằm trên đó với đôi mắt mở lim dim

“Có sao không Dương... à không, Hàn Nhi...” - Lạc Thiên chạy nhanh bên giường bệnh, mặt lộ rõ vẻ lo lắng

“Không chết nhanh vậy đâu” – Hàn Nhi cũng ngồi dậy nhanh chóng rồi rút dây nước biển ra...

Trước cảnh tượng đó ai ai cũng giật mình, từ cô y tá, đến cả 3 Dương Phong, Lạc Thiên và cả Khang Luân, nhưng vẻ mặt của Hàn Nhi thì hết sức bình tĩnh, không có biểu hiện gì của một người đang bị thương cả. Tháo xong dây nước biển, Hàn Nhi nhảy xuống giường, mặc cho ánh mắt trố ra của mấy người còn lại....

“Em à, chưa thể xuất viện liền được đâu, còn phải dưỡng thương nữa mà, chân em vừa mới....” – chị y tá sốt sắng chạy lại nắm tay Hàn Nhi

“Không sao đâu....” – nó gạt nhẹ tay chị y tá ra và quay lưng lại, cúi đầu cảm ơn rồi sau đó thì bước khập khiễng đi

“Này, con ngốc, cô đang làm cái trò gì vậy hả?” - Dương Phong đang đứng đằng xa thấy vậy liền hét toáng lên...

Hàn Nhi nghe thấy cũng quay đầu lại, đi về phía Dương Phong. Nó đứng đo từ chiều cao, rồi nhìn cách ăn mặc của Dương Phong, rồi cả cách nói chuyện, cuối cùng nó rút ra một câu kết luận:

“Tôi nói cho cậu nghe, chiều cao thì cậu hơn tôi, giàu thì cũng hơn tôi...nhưng... tuổi tác và cả cách mà cậu suy nghĩ cũng chỉ là một học sinh lớp 11 thôi, nên đừng có mà kêu tôi là ”con nhỏ” hay “con ngốc” một cách tùy tiện như thế. Nhóc thua chị 1 lớp đấy” - nghe xong câu này khiến Lạc Thiên và Khang Luân dừng cười thật lớn, còn Dương Phong thì ngớ người ra, thất thần, không thể nói thêm tiếng nào nữa...

9. Chương 9: Ngày Mai Black Sẽ Trở Lại...

Hàn Nhi ra khỏi bệnh viện, thật sự thì nó vẫn còn rất mệt, thậm chí nhấc chân đi còn không nổi.... vấn đề là nó còn phải-và-đang dắt chiếc xe đạp bị vẹo cổ về nhà... Mệt không tả, bánh sau của chiếc xe đạp vừa cán móc vào nhà, Hàn Nhi đã nằm phịch xuống sàn, thằng nhóc Hoàng từ trong nhà đi ra, nhìn thấy giật bắn cả mình, lúc đầu còn tưởng “xác chết trên cao nguyên”, nhưng nhìn kĩ lại thì thấy đó chính là Hàn Nhi, nó hốt hải chạy đến:

”Chị Nhi, chị sao vậy? - nhóc Hoàng lay lay Hàn Nhi, người nó mềm như bún, cứ vật vờ.....

“Chị hơi mệt, để chị ngủ chút” - nói rồi Hàn Nhi nhắm nghiền mắt lại, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, người thì nóng hừng hực, nhưng lại toát mồ hôi khắp người, tiếng gọi của nhóc Hoàng cùng với mấy đứa em càng lúc càng xa với đối với một đứa đang sắp chìm vào cơn ngủ sâu mệt mỏi như Hoàng Nhi

Trong lúc thằng Hoàng còn đang bối rối không biết làm gì với bà chị đang nằm dài dưới sàn thì từ ngoài cửa, một thằng nhóc chừng 5-6t hốt hải chạy vào, nói không thành lời ” Anh Hoàng ơi... ngoài cửa.....”

“Chuyện gì nữa” - nghe thế, thằng Hoàng cũng chạy thật nhanh ra cửa ” Chị Nhi đã dặn là không được mở cửa cho người lạ rồi mà...” - Hoàng tức giận quay sang nhóc em la lớn. Tội nghiệp, nhóc em chỉ còn biết đứng gãi đầu, miệng meo meo

“Bụp” - lo mải mê “thuyết giáo” nhóc em, Hoàng bất giác đụng vào ai đó

“Anh có phải người lạ đâu” - thì ra là Lạc Thiên, anh cầm 2 túi đồ ăn to tướng giơ lên kèm theo một nụ cười rõ tươi. Một nụ cười đậm chất “dụ dỗ” con nít

“Anh là ai” - thằng Hoàng chau mày, tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng trái ngược hoàn toàn là mấy đứa em thì mắt long lanh ngấn lệ khi nhìn thấy túi đồ ăn ... tội mấy đứa nhỏ, giờ vẫn chưa được ăn, thằng Hoàng còn định lát lấy tiền ra mua đồ cho tụi nhóc...

“Đừng nói không nhớ anh đây, bữa thấy em đứng trong nhà nhìn anh mà” - nói đến đây, Lạc Thiên quay ra chỉ tay vào chiếc xe mình....

Thằng Hoàng như cũng nhớ được đôi chút, nhưng trong kí ức của Hoàng, nó không nghĩ Lạc Thiên là một người tốt bụng đến độ mua đồ ăn.. và cái quan trọng là chị Nhi của nó đó giờ không cho người lạ biết nhà và thậm chí là vào nhà..

“À.... anh đến việc gì?” - đúng là ở chung với Hàn Nhi, giọng nhóc này sắc bén đến từng chữ, không định để Lạc Thiên lên tiếng, Hoàng nói tiếp ” chị Nhi không cho người lạ vào nhà đâu, anh về đi” - nói rồi nó lấy tay đóng sập cửa lại...

“Anh Hoàng, sao thế? cho người ta vào đi mà” - tụi nhóc nài nỉ thằng Hoàng, có đứa khóc sụt sùi....

“Anh Hoàng, sao chị Nhi càng lúc càng nóng, chị còn nói cái gì nữa.... em nghe không hiểu” - thằng nhóc đang ngồi cạnh Hàn Nhi bỗng dưng hét lớn, khiến cho Lạc Thiên ngoài cửa cũng nghe thấy, anh liền đập cửa xông vào, thằng Hoàng trong lúc bất cảnh giác, cánh cửa cũng thế mà theo đà xúc luôn bảng lề (>”

10. Chương 10: Được Lắm! Dương Hàn Nhi.. Cô Hết Thoát Được Rồi

[Sáng hôm sau, dù còn bệnh nhưng như một thói quen, 5h30 Hàn Nhi đã giật mình dậy, người cảm thấy đỡ một nhưng vết thương được may lại hôm qua giờ đã có cảm giác, nó tê buốt, rợn người...

“Chị ngủ tiếp đi, em đi giao báo dùm chị hôm nay” - thằng Hoàng nói rồi đeo chiếc túi xách bước ra khỏi nhà. Hàn Nhi nhìn Hoàng rồi cảm nhận thấy mùi gì thơm thơm... cháo ư??? Vội nhìn xuống sàn, hóa ra là có một tô cháo thịt nóng hổi... Đây chính là cái mà Hàn Nhi muốn... Chính là cái lí do mà Hàn Nhi sống ở đây với tụi nó...

Trời sắp gần đông, vì thế thời tiết cũng lạnh hơn, bước ra đường có thể cảm nhận được cái thời tiết tê tái da thịt. Chiếc xe đạp thì lại phải đi gửi cửa hàng để sửa... Hàn Nhi lại đành ngậm ngùi lết cái chân bị băng trắng của mình đến trường... Trời ơi, nhức khủng khiếp!!!

Vừa bước tới cổng trường, cũng là lúc 3 chiếc siêu xe vừa chạm cửa, vẫn là màn đối mặt nhau...Hàn Nhi nhìn phớt qua rồi xem như không thấy gì, bước vào trường, mặc cho 3 chàng nhìn nhau rồi lại nhìn nó....Dương Phong nhìn cái chân bị băng trắng của nó rồi móc điện thoại ra nói gì đó....

Hàn Nhi đang cắn răng chịu đựng tập đi qua đi lại trong sân trường. Đối với một vết thương mới may xong mà đi lại là một điều không nên có. Nhưng một đứa luôn lấy thân mình ra kiếm tiền như Hàn Nhi thì không có chân xem như không tiền....Từ xa, thấy nó, Lạc Thiên đi gần tới, dò hỏi:

“Không sao chứ?”

Hàn Nhi chỉ ngược lên nhìn rồi tiếp tục đi con đường của mình. giữa nó và mấy người này đã xong, không nên dính líu đến nữa, vết thương chưa khỏi mà lại dính líu đến mấy người này rồi bị mấy đứa kia “ xử” nữa, thì mấy đứa em ở nhà sẽ bơ vơ mất. Nghĩ đoạn, nó đã quyết định không dây dưa tiền bạc với 3 chàng ấy nữa, tiền bạc cũng không cần....

Gần bước đến lớp, Hàn Nhi khựng người khi trước lớp lại là hần ta – Dương Phong. Chưa kịp quay đầu tránh né thì hần đã đi nhanh đến, nắm tay Hàn Nhi rồi kéo đi...

“Buông ra!” – Hàn Nhi phản kháng, giọng vang lớn cả một khu. Cái chân đang đau, làm sao đi theo kịp tên này cơ chứ

“Cô im lặng đi” - Hắn quay ra đằng sau, trừng mắt khiến cho Hàn Nhi cũng sững người. Làm sao một người như Dương Phong lại có cái nhìn sắc bén đến thế. Khiến không một ai đứng đối diện có thể cãi lại

“Chân tôi đang bị thương...” – Hàn Nhi nhăn mặt, chỗ băng trắng ấy cũng đang tươm máu ra, nổi bật 1 đốm nhỏ trên nền băng trắng. Dương Phong dừng bước, quay đầu lại nhìn Hàn Nhi rồi thở hắt một cái rõ dài

“Phiền phức thật” – nói rồi Dương Phong lại bế Hàn Nhi lên nhẹ nhàng rồi cứ thế mà thẳng tiến đến sân bóng phía sau trường

“Chuyện gì đây, cậu đang đi đâu thế hả?”

“Đã bảo im lặng rồi cơ mà”

Lần này, Hàn Nhi lại ngoan ngoãn nhận lời mà không một chút kháng cự hay chỉ là nhúc nhích. Vừa đến trước sân bóng, có một người nhìn cũng khá đẹp trai, mặc bộ đồ khá bụi, dây xích, lắc tay, dây chuyền, bông tai, đầy đủ, nhìn khá giống những tên chủ nợ của Hàn Nhi. Chưa kịp hỏi gì thì người đó đã đến và cúi chào trước mặt Dương Phong

“Thưa anh, mọi việc đã xong rồi ạ!

Không nói gì, Dương Phong thả Hàn Nhi xuống rồi ngoắc ngoắc ngón tay cho người đẹp trai đó lui đi khiến Hàn Nhi càng lúc càng khó hiểu, nó nhũn mày

“Cô tự vào đi”

Hàn Nhi vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Phong

“Nhìn gì chứ, tôi bảo cô vào đi mà”

“Thử tiêu tôi à?” - vẫn nhìn chăm chăm, Hàn Nhi nói nhẹ nhàng, không có chút gì tỏ ra bực tức, thái độ thờ ơ, không quan tâm đó khiến Dương Phong càng thêm bực tức

Cố gắng kìm nén tức giận, Dương Phong quay sang 2 phía rồi lại khoanh tay, nhìn vào khoảng không. Chưa kịp xem xét tình hình, thì từ đâu lại có 2 người khá đẹp trai nữa bước ra [Sao toàn mỹ nam >”

11. Chương 11: Black!

Mới sáng sớm đã gặp chuyện bực mình, khiến nó cũng không còn hứng thú học nữa. Suy cho cùng, đối với Hàn Nhi học cũng như không học vì đơn thuần chương trình cấp 3 nó đã hoàn tất cách đây một năm rồi.

Đi thẳng một mạch đến sân thượng, dù có khá khó khăn với cái chân bị thương nhưng khi cảm nhận được làn gió mát lạnh, trong lành buổi sáng thì bao nhiêu bực tức trong lòng hay nhói nhói của vết thương đều biến mất. Thoải mái thật, nó vươn vai một cái rồi thả người ngồi phịch xuống đất, dựa lưng vào chiếc lan can... Có lẽ vì cơn mệt mỏi nên mắt nó đã lim dim rồi nhắm lại hẳn, thả hồn mình vào làn gió mát kia....

“Hàn Nhi à, hãy nghe lời ba đi con”

“Cả mẹ mà cũng thế nữa sao?”

Trong giấc ngủ say, tất cả mọi chuyện của kí ức đều hiện về và đối với Hàn Nhi đó thật sự là một cơn ác mộng. Nó luôn muốn thay đổi sự sắp đặt của số phận.... Choàng tỉnh, người Hàn Nhi bịn rịn mồ hôi dù cơn gió lạnh buổi sớm vẫn đang thổi qua, nó thở dốc...

Đạo này cuộc sống nó gặp nhiều rắc rối quá. Không yên bình như trước kia nữa, nó muốn sống như một người bình thường, không can hệ gì đến quá khứ nữa, và cả những người xuất thân trong giới thượng lưu. Đối với người khác, để hòa nhập được vào thế giới thượng lưu có thể là một món quà đắt giá. Nhưng đối với nó, đó lại là điều khiến nó phải lâm vào đường cùng thế này. Và đặc biệt hơn, từ cái hôm ở quán bar,

khi phải chạm mặt với những người mà nó không bao giờ muốn gặp thì cuộc sống nó hoàn toàn thay đổi.. Luôn luôn phải che giấu thân phận của mình... Luôn luôn phải dè chừng...

“Phù” – sau khi bình tĩnh, Hàn Nhi thở nhẹ một cái rồi đưa mắt hướng về vết thương của mình - chợt gương mặt nó nhăn nhó khi vết thương đáng ghét kia nhói lên. 16 mũi kim đang đua nhau nhảy nhót loạn xạ trong vết thương đó, gặp tiết trời se lạnh, kì này mày chết thật rồi Dương Hàn Nhi ơi.

Nằm lin dim một chút mà đã gặp ác mộng, cái khổ là ác mộng dù chỉ 2 câu đối thoại nhưng đã chiếm hết thời gian bùng 2 tiết của nó.... Chuông reo ra về, nó cũng nhanh chân xuống lớp lấy balo rồi dong về trước. Còn phải mang chiếc xe đạp đi sửa rồi qua tiệm bánh nữa...

Sau nửa tiếng lòng vòng:

“Xin lỗi cháu, chỗ bác không sửa xe đạp”

“À, sửa xe đạp hả, người sửa xe đạp chỗ chú vừa đi rồi!” [?!?!]

“Chỗ anh không có sửa xe đạp”

Có chuyện này nữa sao. Nó đã bỏ ra thời gian quý báu của mình để dắt xe đi hết tiệm này đến tiệm khác mà chỉ đều nhận được một lời từ chối hết sức “tế nhị”. Tâm trạng nó cũng từ thoải mái thành bức tức khó chịu... Xe đạp mà giờ không chỗ nào sửa thì chẳng phải ném hết vào loại “đồ phế thải” hay sao.... Lần trước vẫn còn sửa mà ta.... Lan man suy nghĩ, Hàn Nhi không hề biết là mình đang dắt xe đi thẳng về nhà. Vừa thấy bóng dáng nó từ xa, mấy đứa nhóc trong nhà đã òm sòm kêu réo riu rít

“Chị Nhi, chị Nhi, xe đạp đẹp không?”

“Chị Nhi, là chị mua hả? Em thích lắm”

Mấy đứa em, đang loay hoay bên mấy chiếc xe đạp dựng trước nhà..Nhóc Hoàng cũng từ trong nhà bước ra, nhưng khác hẳn vẻ mặt tươi vui của lũ trẻ, thằng nhóc này lăm lăm lì lì, tay chống cằm, vẻ mặt dăm chiêu suy nghĩ

“Gi..gì thế?” – Hàn Nhi vẫn còn ngơ ngác trước những lời nói và quang cảnh trước nhà. 8 chiếc xe đạp đủ kích cỡ ấy đứa em. Nhưng điều quan trọng là sau khi nghe mọi lời kể thì có thể rút ra một kết luận như sau : Có ai đó đã giao hàng nhầm địa chỉ..

“Chị Nhi, chuyện này....” – nhóc Hoàng cuối cùng đã lên tiếng, nó ngập ngừng...

“Đừng động vào, coi chừng trầy đấy” – Hàn Nhi cuống quit, lại kéo mấy đứa em đang bu quanh chiếc xe đạp ra, có đứa còn trèo lên, đang chạy thì bị nó kéo áo lại...

“Nãy em gặp bác tổ trưởng khu phố, thì nghe là do một người giấu tên có lòng hảo tâm quyên góp cho nhà ta”

Nghe đến đây, Hàn Nhi càng khó hiểu hơn, đó giờ nó sống chui nhủi, ai mà biết đến đâu mà lại quyên góp. Rồi đột nhiên, nó nhớ lại chuyện ban sáng. Đầu óc nó bắt đầu phân tích.... Cơ mà làm gì có vụ cái tên nhóc đó quyên góp xe cơ chứ... Nó vội vàng bác bỏ cái suy nghĩ trong đầu

“Không được, mau phụ chị dắt xe tới nhà bác tổ trưởng nói rõ đi”

“Thật mà, sang bác đi họp, nghe thấy có người muốn quyên góp, nên bác đề cử nhà cháu lên...thấy nhà cháu cũng khó khăn, vừa đi học mà lại phải nuôi mấy đứa em thế này...”

“Không đâu ạ, cháu đâu thể nhận được, không có thông tin rõ ràng gì hết mà” – Hàn Nhi quyết không nhận. Lần này không phải là lo lắng sự thương hại, mà nó lo lắng đến chuyện khác.... nhớ đâu, bị phát hiện ra thì sao, có khi nào bị phát hiện thật không nhỉ...

“Chị Nhi lấy đi mà...”

“Em thích mà chị Nhi” - mấy đứa nhóc em, đứa thì khóc, đứa thì đứng kéo kéo chiếc áo khoác của Hàn Nhi...thằng Hoàng nhìn cũng có vẻ tiếc nuối khi nghe quyết định của Hàn Nhi. Dù sao, tụi nhóc này vẫn là

những đứa trẻ mà thôi. Ham chơi vô cùng... Nhìn mấy đứa em, Hàn Nhi cũng có chút động lòng. Dù nó có làm nhiều đến mấy thì cũng vẫn chỉ đủ trả nợ và ăn uống qua ngày. Cũng chưa từng bao giờ nghĩ sẽ có thể mua ấy đứa em chiếc xe đạp. Thế mà bây giờ lại có chuyện khó tin thế này. Một đứa luôn dè chừng cảnh giác như Hàn Nhi lại càng khó để chấp nhận lòng tốt của kẻ khác..

“À, vậy nếu bác biết thì cho cháu gửi lời cảm ơn đến người tốt đó” - Hàn Nhi nói giọng nhẹ nhàng rồi quay lưng dắt mấy đứa em về nhà. Có thể quyết định này của nó là nguy hiểm, thôi thì cứ làm như vậy trước, mọi chuyện thì để một hần tính.

Tạm gác chuyện chiếc xe đạp của nó qua một bên, cả chuyện những chiếc xe đạp được quyên góp nữa, nó phải đi làm rồi, sắp trễ giờ...

Phố Quang Đông là một khu phố nằm tại trung tâm của thành phố sầm uất này. Đa số những hoạt động của thế giới ngầm đều diễn ra ở đây. Cách đây nửa năm về trước. Quyết định của một người đứng đầu ở đây đã khiến thế giới ngầm cả nước một phen sững sốt. Một nửa thì tỏ ra bất đồng. Một nửa lại tỏ ra hoan nghênh nhiệt liệt. Một số thì vui mừng sung sướng vì có thể lấy lại vùng lãnh thổ hoạt động. Một nửa lại không cam chịu khi có thể lấy lại lãnh thổ một cách nhai như thế - chính xác thì nhóm này vẫn muốn tự sức mình mà giành lại lãnh thổ. Thế mà ngay lúc đó, đối thủ nặng ký nhất lại đưa ra một quyết định.. khó chấp nhận như thế này

“Từ nay, Black sẽ tạm ngừng hoạt động” - Tiếng nói được phát lớn trong một tòa nhà cuối phố Quang Đông, một căn nhà theo kiến trúc hiện đại và chỉ hiện diện 2 màu đặc trưng đỏ và trắng. Những người đang có mặt tại đây đều mặc đồ đen, thật sự rất nổi bật. Nhìn kĩ thì lại toàn mĩ nam mĩ nữ có sức hút, khá máu mặt trong cái thế giới ngầm này. Tất cả đều như nín thở khi nghe câu nói vừa phát ra. Sau đó là tiếngỒ lên.... Những câu hỏi bắt đầu hiện lên và được hỏi tới tấp.... Nhưng người đó lại không trả lời và bỏ đi bằng cửa sau ra về trước. Kể từ đó, cái tên Black đã trở thành huyền thoại trong thế giới ngầm....

Nhưng nửa năm sau, lại có một tuyên bố đưa ra ” Black sẽ trở lại...” - thì thế giới ngầm cả nước lại 1 phen rung động. Tòa nhà cuối phố Quang Đông lại lấp lóe ánh đèn một lần nữa, nhưng lượng người đứng đó đã giảm mất đi 3/4.... giảm đi rất đáng kể, liệu Black sẽ làm được gì....

“Nghĩ kỹ chưa đây thằng kia” - Khang Luân bước gần đến chỗ Dương Phong đang đứng và húc thẳng cùi chỏ vào bụng hắn....

“.....”

“Anh Phong quay trở lại thật sao” - sau tiếng đập thật mạnh của 2 cánh cửa gỗ, thì tiếng nói cũng vang lên, nghe rất là hồ hởi

Black trở lại, đồng nghĩa với việc lãnh thổ lại xâm chiếm lẫn nhau. Những đồng hương, anh em cũ cũng từ đâu đấy mà tụ hợp về. Đa số toàn những công tử nổi tiếng về vẻ ngoài đẹp và gia tài kết xù. Black nổi tiếng với việc giành chiếm không ghớm tay. Mọi quyết định đưa ra và chỉ chưa đầy một giờ sau thì đã hoàn thành. ...Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó, vì đối với những thành viên trong Black, đơn giản đây chỉ là những việc giết thời gian, vui chơi lúc rảnh rỗi hay xì trét.....

Căn nhà hôm nay nào nhiệt hẳn lên. Đúng hơn là như đang ăn mừng sự trở lại của Black....

“Thằng Phong làm trò gì nữa đây...” - từ ngoài cửa Lạc Thiên cũng bước vào. Anh vừa mới tham dự xong cuộc họp ở công ty, và khi nghe tin thì liền lập tức về nơi tập trung và vẫn không thể tin vào quyết định lần này

“Cả Lạc Thiên cũng trở lại sao?” - căn nhà thêm phần ồn ào náo nhiệt hơn khi thấy Lạc Thiên....VẬY là trụ cột của Black đã tụ họp gần đông đủ

“Jin đâu?” - Lạc Thiên nhìn ngó xung quanh

Thực chất vẫn còn thiếu một người nữa. Đó chính là Jin, “người thay thế” của Dương Phong, cả hai khá thân nhau. Suy nghĩ cũng khá giống nhau, nhưng đợt này, Jin không về với Black...

Sau câu hỏi của Lạc Thiên, tiếng bàn tán xung quanh lại nhỏ dần rồi tắt hẳn....Dương Phong đứng lên một bậc thang rồi lên tiếng, một giọng nói đanh thép, giọng nói của người đứng đầu Black....

“Hôm nay Black đã trở lại, chúng ta sẽ làm lại từ đầu dù số lượng người kì này đã giảm đáng kể..... anh em hãy cố lên...” - nói rồi Dương Phong cầm ly rượu lên uống cạn. Đám đông ở dưới lại hò hét dữ dội. Nói là đám đông, chứ cùng lắm là toàn đại diện, chỉ khoảng tầm 20 mấy người. Nhưng sự hện diện ở đây có lẽ đã vượt ngưỡng gấp đôi số 20 là do một nửa người kia toàn là những vệ sĩ dày dặn kinh nghiệm... luôn xả thân vì chủ của mình.... Black không những nổi tiếng vì độ “càn quét” của mình mà còn về lý lịch của các thành viên.... thật sự khó mà tin được, phần lớn, các công tử tiểu thư trong thành phố này là thành viên của Black... Vì thế dù đại diện chỉ vài chục người nhưng thực tế con số người của Black lại nhảy đến gần cả ngàn người....

Buổi tiệc của sự trở lại đó kéo dài đến nửa đêm vẫn chưa kết thúc, có lẽ kéo dài đến gần sáng. Chỉ trong một đêm, thông tin Black trở lại đã lan truyền khắp nơi, đến cả các trường học cũng biết.....Chỉ trong vòng 3 tuần, Black cũng đã chiếm được hơn nửa số lãnh thổ của nửa năm trước. Một con số đáng nể, nhưng cũng từ đó, những kẻ thù hằn Black lại xuất hiện nhiều hơn. Dùng tất cả những thủ đoạn để loại bỏ Black....

Cũng trong thời gian đó, Hàn Nhi cũng không động tĩnh gì. Cố gắng né tránh khi có thể, cái tin Black trở lại lan truyền khắp trường nhưng nó cũng chẳng thêm quan tâm. Vì đơn giản, nó luôn tự hỏi ” Quan tâm mấy vụ này liệu có sản sinh ra tiền”.... Né tránh trong trường nhưng rồi cũng chỉ 3 tuần thì lại đầu vào đấy, vào cái ngày mà mà nó đi trả nợ.....

12. Chương 12

“Thiên ka lại về nữa à?” - Nhấp 1 ngụm thứ nước xanh ng ọc trong veo, đầy mùi cồn, Dương Phong quay sang đưa tay lướt trên cơ thể một cô gái đang ngồi kế bên. Cô gái cũng đáp trả bằng những ” điệu vũ cơ thể”, liên tục làm những động tác khó cưỡng lại được.....

.....Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó. Dương Phong thấy hẫng một sấp tiền vào người cô gái, đặt một nụ hôn sâu lên môi rồi thì thâm vào tai cô gái ấy “Thay người đi”. Dù có hơi bất mãn, nhưng rút cuộc, mục đích chính của những cô gái này lại là những cổ máy “đi gom tiền”. Dương Phong cũng chỉ thế, chỉ hứng thú với những thứ không phải của mình và khó lấy nhất. Dù phải khó khăn mới có được món đồ ấy, Nhưng khi đó, nghiêm nhiên cảm giác sẽ trở nên vô cùng thích thú. Còn những người có thể chinh phục một cách dễ dàng như thế, thì không còn giá trị gì nữa cả.....

Nhìn hành động và thái độ của Dương Phong, Khang Luân cũng vẫn ngồi đấy, chỉ hơi cười mỉm một chút, Lạc Thiên thì đã đứng lên, nhẹ nhàng đưa tiền cho cô gái ngồi kế bên đã phục vụ rồi bước ra cửa ” Anh mày mà bị phát hiện tham gia mấy vụ này thì sự nghiệp coi như đi tong, về đây, sổ sách còn chất đống” - nói rồi anh bước ra cửa. Cuộc đời này càng kéo dài càng mệt mỏi, giết thời gian. Tất cả chỉ có thể....

“Dạo này với Du Y sao rồi?” - Khang Luân ngồi phía đối diện, cũng đã lên tiếng

“Bình thường thôi” - Dương Phong ngồi thở dài một cái rồi hướng mắt về phía cánh cửa, mong đợi một thứ gì đó không phải của mình...Chẳng phải hôm nay là ngày cô ta đi trả nợ nần gì hay sao.... giờ này vẫn không thấy. Nhìn lên đồng hồ, cũng gần 10h rồi còn gì....

“Đang chờ Hàn Nhi?” - Khang Luân hỏi rồi tự cười, vì anh vốn biết rõ câu trả lời rồi, 3 tuần rồi dù không gặp nhưng cái tên này vẫn suốt ngày ôm đầu tự hỏi ” cô ta hơn mình một lớp sao, sao lại có thể như thế?”. giờ học thì tên này lại không học, suốt ngày gọi điện thoại tìm hiểu tình hình và thông tin về Hàn Nhi... Tên này đã chuyển hướng rồi

“Không” - trả lời ngay lập tức rồi hớp một miếng rượu. Cô gái khác cũng đã vào thay, Dương Phong lại thích thú với công việc lúc này.... chỉ để giết thời gian...

“Rầm” - tiếng đập cửa thật mạnh, khiến mọi hoạt động trong căn phòng trong tích tắc bị đóng băng

“Tôi đến trả tiền” - chưa cần biết tình hình lúc đó thế nào, Hàn Nhi vội xông cửa vào, trên tay cầm một gói báo nhỏ. Và rồi chuyện gì đến thì sẽ đến. Đến lượt Hàn Nhi sượng đứng người khi trước mặt là 2 đôi nam nữ đang quần quít nhau và “trao nhau” nụ hôn say đắm. Cứ thế, đồng tử nó ngày càng dần to ra.....

“Xin lỗi” - Hàn Nhi đưa tay gỡ đầu, rồi dáo chân bước ngược ra cửa. Bao giờ cũng vậy. Đập vô mắt nó luôn luôn là những cảnh thế này. Éo le thay, đó là những cảnh mà nó ghét nhất rồi những kí ức xưa lại hiện về... lúc mà môi cái tên đang ngồi đằng kia chiếm chệch an tọa trên môi nó. Rùng mình....

“Cô đứng lại, về mặt đó là sao?” - Lúc này Dương Phong đã làm xong việc, vẫn lời nói thăm thì và cô gái đó bước ra khỏi cửa, sượt ngang qua Hàn Nhi rồi “hừ” một tiếng. Cái quái gì... đáng lẽ người “hừ” phải là nó chứ sao lại là nhỏ vừa bước ra cửa....Chẳng biết sao, nó lại cảm thấy bực tức vào lúc này....

“Vương đâu?” - nó lơ câu hỏi rồi vào luôn vấn đề chính

“Gì chứ?”

Hàn Nhi lướt mắt nhìn quanh phòng. Chính xác là căn phòng nó thường hay tới để trả tiền cơ mà. Sao hôm nay lại không thấy thằng Vương - chủ nợ của nó vậy chứ. Đã thế, lại còn gặp Dương Phong....

“Xin lỗi, tôi vào nhầm phòng?” - nói rồi, nó quay đầu ra cửa... tự thuyết phục bản thân là vào nhầm phòng khác

Rồi nhanh thật nhanh, Dương Phong đẩy cô gái đang ngồi bên cạnh ra, phóng về phía Hàn Nhi, bộ quần áo vẫn còn sọc sếch, nút áo phong phanh, hở hết 3 cái nút đầu....

“Cô đến gặp thằng Vương để làm gì?” - Dương Phong lấy tay sượt ngang mặt Hàn Nhi, chặn ngay cánh cửa lại.. Đầu hơi nghiêng xuống phía người Hàn Nhi. Những người mà không biết đoạn đầu câu chuyện giữa hai người này thì khi nhìn cảnh đó rất có thể hiểu nhầm....

Lúc này Hàn Nhi cũng ngược lên nửa mặt, đưa mắt liếc nhìn cái hành động vừa rồi của Dương Phong, nụ cười nửa miệng ấy....

“Này cậu không nghe gì sao? Hay là....” - nói đến đây, Hàn Nhi phì cười rồi ánh mắt sắc lên thấy rõ “do tập trung quá nên không biết đến xung quanh??”

“Ghen à?”

“Ghen à?” - Vừa dứt câu, Dương Phong đã tiện đường mà đưa sát mặt mình với Hàn Nhi, môi chạm môi, cánh tay lúc này giữ chặt cánh cửa, bây giờ lại thừa cơ hội lừa tay vào sau ót, hấn kéo đầu Hàn Nhi gần vào, môi chạm môi và cổ giữ đầu nó thật chặt không cho nó kháng cự....Mắt Hàn Nhi mở to, đồng tử giãn hết cỡ, ứ ứ kíp vài tiếng....

“Sức chịu đựng tên này thấp thật” - Khang Luân ngồi nhìn rồi phì cười, nhấp một miếng rượu... Dương Phong này đến đây gần 4 tiếng, bỏ bê công việc ở Black mà ngồi chầu trực ở đây, chờ đợi một người để rồi cảm xúc lại bùng nổ không kiểm soát thế này....Dương Phong quả thật vẫn còn như con nít..... cảm xúc lại không biết kìm nén....

Sau một hồi cựa nguẩy trong vô vọng...tên Dương Phong chết bầm sao bữa nay lại khỏe thế này... Hay là do Hàn Nhi chưa ăn gì nhỉ....

“Phì” - Cuối cùng Dương Phong cũng chịu thả ra... Hàn Nhi đứng đó ho sặc sụa, như sắp hết hơi. Những người trong căn phòng ấy đều tròn tròn mắt nhìn về phía Hàn Nhi....Tên này hôn mà cứ như rút hết không khí xung quanh vậy....

“Vậy là huề rồi, cô không cần phải ghen tị với người khác nữa đâu” - Dương Phong nháy mắt một cái rồi cười rõ tươi, mắt híp lại chỉ còn thấy được lằn kẻ ngang và có thể thấy được, mục đích của hấn đã thành công... Còn lại Hàn Nhi... sau khi lấy lại được ổn định, nó cũng vẫn không nói gì, rồi thừa cơ Dương Phong còn đang cười tít mắt... Hàn Nhi tung thẳng 1 cước vào bụng Dương Phong khiến hấn ngã ra sàn, lưng đụng phải thành bàn khiến ly đĩa trên bàn rớt xuống kêu loảng choảng.... Khang Luân vừa may, kíp lúc nhảy lên chiếc ghế, để tránh chiếc bàn đang ập về phía mình...

Cả căn phòng im phăng phắc sau hàng loạt tiếng ồn của ly đĩa gây ra. Cánh cửa sau lưng Hàn Nhi đã bị mở toang, trước cửa bây giờ là hàng chục người mặc áo vest đen... Dương Phong thì vẫn còn nằm dưới đất, hấn xoa xoa cái lưng của mình, nhìn có vẻ đau lắm...

“Dương Phong, không sao chứ” – từ ngoài cửa, có một người mặc áo đen chạy vụt vào, đẩy Hàn Nhi qua một bên, thẳng đến chỗ Dương Phong, định giúp hắn đứng lên thì Dương Phong gạt mạnh qua một bên khiến người đó ngã nhào ra đất...

“Cô ta....”

“Sao có thể mạnh như thế...??”

“Lại còn đánh Dương Phong”

Những cô gái phục vụ lúc này thì đứng nép hẳn vào một góc tường, người che mặt, kẻ bị miệng, cổ không thốt ra tiếng...mặt sợ hãi... có cô còn tạo vẻ mặt như một người chết trắng, hoàn toàn không cảm xúc

“Đừng có bao giờ làm cái trò này trước mặt tôi nữa, tôi không phải như những đứa con gái ở đây để cậu làm ba cái trò như thế này đâu, hôm nay chỉ là cảnh cáo....”

Vừa bước ra khỏi cửa, thì Hàn Nhi đã bị chặn lại bởi những tên mặc vest đen, rồi chợt nhớ gì đó nó quay đầu lại vào trong nhìn đảo qua một vòng... 2 vòng rồi ánh mắt dừng lại ở một cô gái mặc bộ đồ khá sexy, trang điểm khá kỹ....nó chỉ thẳng vào người cô ta rồi hét lớn “ Cô...” khiến cô ta giật bắn người lấp bắp trả lời

“Dạ.. d ạ..”

“Không lầm thì lần trước cô đi cùng thằng Vương, giờ nó đang ở đâu?”

“Dạ.... em... à, tôi không biết, hôm nay anh ấy không đến đây...” – cô gái đã giữ được bình tĩnh hơn, nhưng có vẻ hơi bần thần... – theo Hàn Nhi nhận xét

Không nói gì, Hàn Nhi đứng nhìn chăm chăm vào cô gái, quả thật, ai mà nói dối trước mặt Hàn Nhi nhưng khi mà nhìn thấy đôi mắt đó, lời lẽ bưng bít bao nhiêu sẽ tự tuôn hết ra... Nhưng cô gái này thì không vì kì này cô ta nói thật. Ánh mắt Hàn Nhi khiến cô ta sợ sệt hơn, cố đứng nép sâu vào góc tường.

“Hàn Nhi, cô hơi quá rồi đó” – Lúc này Khang Luân tiến bước tới gần Hàn Nhi hơn.

Hàn Nhi nghe rồi phì cười....”Tôi?? hơi quá sao” – nói rồi nó cười lớn hơn rồi bước ra cửa, vẫn cái đám người lúc này

“Tránh ra” – nó hét lớn, nét giận dữ được thể hiện hết trên gương mặt. Đúng là dính dờ những người này, nó không bao giờ giữ được bình tĩnh và chẳng có phút giây nào được bình yên. Nhưng cái đáng nói ở đây là đám đông không những không tản ra mà còn nhìn Hàn Nhi chăm chăm không rời mắt...

“Tôi bảo tránh ra, tôi không muốn gây sự đâu”

“Để cô ta đi” - Một giọng nói nhẹ nhàng và chậm rãi, nhưng đầy uy quyền, bằng chứng là khi nghe câu nói này đám đông đã tản ra thành một đường đi ở chính giữa. Hàn Nhi không nhìn lại không nói gì, cứ đi thẳng ra phía trước...

Lần đầu tiên, hắn hôn một đứa con gái và hậu quả là lại nằm dưới sàn....

Con người ta, khi muốn một cái gì đó, sẽ quyết tâm lao đầu vào chiếm lấy bằng được. Dương Phong cũng thế, với tính cách “trời phú”, hắn luôn muốn lấy được những thứ mà mình thích. Bị cự tuyệt lại là thứ khiến cho Dương Phong quyết tâm hơn, yêu nhiều hơn. Cô gái này thật lạ, tính cách cô ta không bao giờ đoán được, thân thể cũng không dễ nào tìm ra. Tất cả các nguồn thông tin đều không hề có tí báo cáo về sự tồn tại của Hàn Nhi trên thành phố này. Chỉ có thông tin duy nhất trong hồ sơ trường nhưng tất cả chỉ là giả mạo... Đúng thế, càng che giấu bao nhiêu thì lại khiến Dương Phong hứng thú tìm hiểu bấy nhiêu...

Bước gần lại chiếc ghế và ngồi phịch xuống, rồi nhovn miệng cười, một nụ cười toát lên một vẻ đáng sợ, pha chút gì đó đắc ý, Dương Phong cầm chiếc ly rượu còn sót lại duy nhất trên bàn... uống ực hết một hơi, hắn lại muốn làm cái gì đó...

“Mày có bị gì không?” - thấy hành động của Dương Phong, Khang Luân tiến lại gần, đánh một cái vào đầu Dương Phong rõ đau, làm chấm dứt cái nụ cười đắc ý đó...

Chợt nhớ còn chuyện gì đó chưa làm, Dương Phong đảo mắt ra phía cửa, ngoắc tay bảo một tên đứng sẵn ngoài cửa bước vào, rồi thầm thì vào tai....

“Luân ka, tập hợp lại đi” – Dương Phong đứng phắt người lên, có vẻ vết thương đã bớt đau rồi, tên này mình đồng da sắt thật.....

13. Chương 13

Nơi nào có thể khiến tâm trạng nhẹ nhàng hơn?

Nơi nào có thể khiến đầu óc bớt suy nghĩ và rơi vào khoảng lặng được?

Nơi nào có thể khiến bản thân cảm thấy an toàn hơn?

Nơi nào khiến cho cảm giác tội lỗi được vơi nhẹ đi một chút???

Rảo bước chân trên đường, một cảm giác khó chịu đang tràn khắp cơ thể, Hàn Nhi cảm thấy bức bối đến khó chịu.... Đây đưa vào những loại người như thế này, càng khiến nó nhớ về quá khứ nhiều hơn... càng khiến nó khó dứt khỏi những cảm giác tội lỗi lần đó....không hẳn là kí ức đau khổ nhưng nó ghét dính líu đến những nhân vật có tiền..... cơ mà công việc của nó – luôn phải qua lại với những người nhà giàu đáng ghét đó

Cái hành động trẻ con của tên Dương Phong đó càng lúc càng khiến nó thấy mất thiện cảm... Dù Hàn Nhi cũng chỉ hơn 1 tuổi nhưng cái cách suy nghĩ của nó thì có lẽ phải khiến người ta bái phục....Haiz, thở dài thiếu não rồi quẹo thẳng ra một con đường lớn.. Một hội chợ đang diễn ra ở đây.....

Một nơi đông đúc, giờ này đã quá 10h mà nơi này vẫn còn khá đông người qua lại. Hóa ra thời buổi hiện nay, không phải chỉ có Hàn Nhi là sống về đêm....Cố gắng giữ vững người để không bị xô ngã giữa đám người đông đúc, kể cả việc muốn nhìn thấy xung quanh cũng là một vấn đề lớn. Thật là một quyết định sai lầm khi đi vào đây với mong muốn giải tỏa bức bối. Hàn Nhi bị xô qua đẩy lại, và rồi, cú knock out cuối cùng là nó đã bị đẩy ra hẳn một quầy hàng ven đường và đụng trúng một ai đó.. à không là hai người.....

Cú đẩy ra khá mạnh, khiến Hàn Nhi nhắm chặt đôi mắt mình lại, lúc mở mắt ra thì nó có thể an tâm được phần nào, chỉ một phần nào đó thôi.. Nơi vì này có vẻ không đông cho lắm, nhưng cũng không vắng vẻ gì cho cam, chỉ đủ để hít thở mà thôi...

Trước mắt nó bây giờ là một cặp đôi nam nữ đẹp sang lóa cả một khu...hình ảnh một người con trai mặc bộ vest đã cởi bỏ hết nút ngoài, ca ra vạt thì tuyệt tới nút áo thứ 2... và kế bên cạnh là một người con gái trông rất xinh. Chiếc đầm voan trắng và điểm thêm vài nét hồng dài đến gối, khiến cho cô gái có gương mặt đã xinh nay lại càng xinh khó tả...

Chợt khẽ, Hàn Nhi chau đôi mày lại, rồi ánh nhìn nó dò xét cặp đôi đó. Sao lại có thể trùng hợp đến mức đi đâu cũng có thể gặp mấy người này vậy nhỉ, đợt trước là Dương Phong và Khang Luân.. và đợt này là Lạc Thiên và... ai đó....nó cũng chẳng biết nữa

Trong lúc nhìn vào cặp đôi đó, nó lại mãi suy nghĩ. Đúng thế một con người sống nội tâm thì việc suy nghĩ sẽ thay thế lời nói. Nó đủ thông minh để hình dung ra vấn đề đó và giải quyết ngay.. trong đầu nó. Chìm đắm bản thân trong suy nghĩ về vấn đề đó, lại khiến ánh mắt Hàn Nhi không kiểm soát được, trơ mắt ra nhìn vào Lạc Thiên và cô nàng đó chăm chăm. Nhìn có vẻ rất xứng đôi. Cũng đúng, người như Lạc Thiên lại không có bạn gái mới lạ, nhưng một người giàu như anh ta mà lại có thể mặc đồ vest đi đến cái hội chợ này cùng một cô gái xinh thế kia, thật quả khiến người khác phải khó hiểu

Khác với vẻ mặt dăm chiêu, dò hỏi của nó, Lạc Thiên lại có chút bối rối và lo lắng, anh sợ nó sẽ lại hiểu lầm. Về bối rối, gương gạo đó dù không được thể hiện bên ngoài nhưng cũng khiến Lạc Thiên phải đứng hình mấy giây. Cả 3 người nhìn nhau rồi chẳng hề mở lời....

Nhìn càng lâu, vẻ mặt Hàn Nhi lại dăm chiêu hơn, thật sự nhìn anh ta rất quen... cảm giác rất quen đó đã cảm nhận được ngay lần gặp đầu tiên, thế mà giờ, nó lại không tài nào nhớ nổi...

“Ax” - thật là tốn thời gian khi chỉ đứng nhìn chăm chăm vào những người này. Đạo này đầu óc Hàn Nhi hay bị phân tâm bởi những việc con con, nó hừ một tiếng rồi bước đi vụt qua cặp đôi kia

“Đợi đã...” - Cũng như lần trước, để chặn Hàn Nhi lại, theo một phản xạ, Lạc Thiên giơ tay mình lên và may mắn thay, kì này, cánh tay không trúng vào cổ nữa, anh chỉ đang nắm nhẹ vai bên kia của nó lại..... Nhìn hành động vừa rồi của Lạc Thiên, cô gái cũng dần hiểu được một phần sự việc nên đã nhẹ nhàng cúi chào rồi rời khỏi đó

“Chuyện gì?”

“Cô đừng hiểu lầm, đó chỉ là...”

Lạc Thiên vừa nói được vài từ với ý muốn giải thích thì nó tiếp tục lên tiếng...

“Quan hệ của anh với tôi đủ để tôi phải hiểu lầm việc này sao?”

Bỗng chốc khuôn mặt không biểu cảm của Hàn Nhi nở một nụ cười nhẹ. Đơn giản là khi nó nhìn vào anh để trả lời thì nét mặt Lạc Thiên lúc này thật sự rất buồn cười. Cứ như một người nào đó, vừa làm việc gì xấu, giờ đang hối lỗi vậy, như vẻ mặt của mấy đứa em ở nhà nó...

Nhìn Hàn Nhi, Lạc Thiên lại đâm ra khó hiểu. Chỉ riêng câu trả lời quá thẳng thắn của Hàn Nhi thôi đã khiến anh phải ngượng rồi, giờ lại thêm cả hành động cười khẩy nhẹ đó, anh lại càng lo lắng hơn...Nhưng, đây lại là lần đầu tiên, anh thấy Hàn Nhi cười như thế....

“Hay là.. đã đến đây rồi, thì chúng ta dạo một vòng xem thử luôn đi” - Một lời đề nghị rõ gổ cho câu giải thích bị hớ lúc nãy, Lạc Thiên nhanh chóng trở lại với phong thái ban đầu rồi kéo tay Hàn Nhi thẳng tiến. Con người này sao lại có thể bạo dạn đến thế. Và nó tại sao lại có thể ngoan ngoãn đến vậy? Chẳng lẽ thời gian tôi luyện cảm giác thành đá của nó bấy lâu nay đã tiêu tan rồi ư??

Một hội chợ náo nhiệt, bán mọi loại mặt hàng, từ đồ ăn thức uống, quần áo, đến cả đồ dùng hay vật dụng trang trí, tất cả đều chuẩn bị ột mùa giáng Sinh se lạnh sắp đến. Từng cơn gió thổi qua nhẹ nhàng nhưng lại khiến mọi người đều phải hít hà thở ra những làn khói phả vào dòng người đông đúc ấy..... Cặp đôi trai tài gái sắc lúc nãy, giờ đã có sự thay đổi, cô gái xinh đẹp, luôn nở trên môi nụ cười thì bây giờ lại đổi thành một con người cứng nhắc, gương mặt không biểu lộ chút biểu cảm... thật sự là đang làm giá trị của anh chàng kẻ bên chùn xuống..

“Cô không thắc mắc vì sao tôi lại ở đây à?” – Đang đi, bỗng Lạc Thiên quay hẳn 180 độ nhìn nó chằm chằm. Vốn dĩ anh muốn nói cho nó biết rõ hơn, sợ nó hiểu lầm

“Tôi không có cái thú vui đó”

“Tôi không có cái thú vui đó”

Hàn Nhi trả lời một cách hờ hững, không quan tâm đến. Đúng, nó không hứng thú gì với việc này cả, chuyện riêng của anh ta, nó không cần phải quan tâm, đó giờ là thế... Câu trả lời này đã chấm dứt cuộc nói chuyện nhanh chóng đó. Lạc Thiên cũng không nói gì thêm, vì anh hiểu tính cách của nó....

Vẫn đi theo sau lưng nhưng không nói lời nào, suy cho cùng, Hàn Nhi vẫn hứng thú với việc suy nghĩ, cố gắng lục lọi trong trí óc xem mình đã từng gặp người này ở đâu. Một thời gian sống bên ngoài cái xã hội này đã khiến nó khép mình và loại bỏ dần các kí ức không đáng có trong quá khứ, thế mà bây giờ lại phải lòi những kí ức đó ra trở lại, thế có ép người quá không??? Nhưng nếu không suy nghĩ để tìm ra sự thật thì nguy cơ người này có thể gây khó khăn cho nó về sau, nó phải luôn dè chừng mọi thứ xung quanh... Vừa đi vừa suy nghĩ, Hàn Nhi cúi rạp đầu xuống dõi theo từng bước chân của mình, ánh mắt nhìn vào con đường một cách vô hồn, không chú ý gì xung quanh. Bỗng người đi trước khựng lại và hậu quả khiến mặt nó quá trớn mà đập thẳng vào tấm lưng đó không thương tiếc..

Chỉ vừa kịp xoa xoa cái đầu, đôi long mày Hàn Nhi bắt đầu chau lại như muốn dính vào nhau. Nó thật sự là một đứa khó chịu, chưa kịp mở lời hỏi sự tình thì Lạc Thiên cũng quay người lại, trên tay cầm một con gấu bông to hơn lòng bàn tay một chút, lông màu nâu, hơi xù và mềm mại, cực kì dễ thương, xem thái độ và hành động của Lạc Thiên có thể chắc rằng, anh không cảm nhận được cú va chạm lúc nãy...

Hàn Nhi tròn tròn mắt, nhìn con gấu bông trên tay mà sượng cứng người. Mọi người xung quanh bắt đầu cuộc bàn tán, các cô gái thì mong người được tặng là mình, các cô dì thì mong ước mình trẻ thêm vài (chục) tuổi, các cụ bà thì cảm thấy đời tươi đẹp hơn

“Cô gái này may mắn quá”

“Bọn họ cũng đẹp đôi đấy chứ”

“Nhưng cô gái có chút gì đó...” [?!?!]

“Hạnh phúc thật”

Đến cả những người chủ quầy hàng xung quanh cũng trầm trồ... Điện tiết thật, bộ đây là lần đầu tiên thấy trai đẹp mà cầm gấu bông sao chứ???

Lạc Thiên vẫn đứng đó, anh cười tươi, rõ ràng anh muốn người đối diện mình nhận món quà nhỏ này. Đây vốn dĩ không phải là tính cách của anh, nhưng khi đối với phái yếu thì phải galant – đây là điều mà cha anh đã dạy, một gia đình hoàn toàn nghiêm khắc và gia giáo... Và giờ đây, trước mặt anh, không chỉ là một người thuộc phái nữ mà còn là cô gái mà hiện giờ anh đang quan tâm....

Mọi người xung quanh ai cũng nhìn, còn Hàn Nhi thì vẫn đứng đó....

“Tôi... không có lí do gì để nhận cái này cả” - nói rồi, nó gạt tay Lạc Thiên ra bước thẳng về trước, để mặc cho anh ngăn người đứng phía sau. Sao cô gái này lại có thể bất cần như thế. Trước đây, dù tính cách cô có lạnh mấy cũng không đến độ hồ hững đến vậy.... Anh để con gấu bông ấy xuống quầy hàng, giờ thì đến lượt anh phải suy nghĩ....

Bước được vài bước thì có ai đó chạy xe đạp len lỏi giữa đám đông phía sau rồi vọt lên giật chiếc balo của nó, chiếc balo đeo trên vai thế mà lại bị lấy một cách dễ dàng. Nhưng với cái đà chiếc balo bị giật, đã khiến Hàn Nhi mất thăng bằng, ngã sập người xuống nền đường. Những vết sẹo trên gương mặt của nó vừa mới lành, vết thương của nó cũng vừa tháo băng vậy mà giờ đây, nó lại sắp phải chuẩn bị tâm lí với những vết thương mới

Sự việc xảy ra quá nhanh, Hàn Nhi chỉ kịp té một cách làm sao hạn chế xảy ra gãy tay gãy chân chứ việc trầy xước, rướm máu là việc không tránh khỏi. Ngược mặt lên nhìn xung quanh, định hình việc gì vừa mới xảy ra, mọi người xung quanh đều la hét lên ùm ùm khi thấy mặt mũi nó đầy máu..” Ăn cướp, ăn cướp”

“Chắc, la gì chứ” - nó thở dài, rồi bật đứng dậy thật nhanh, định bụng sẽ rượt theo lấy lại, ai đó thật to gan vì đã dám giật chiếc balo của nó... Thế nhưng, vết thương ở chân lại tái phát... khiến nó nhúu mắt lại, kìm nén cái đau, chỉ thốt ra tiếng “á” thật nhẹ.... Sao lại là lúc này cơ chứ, tiền lương tháng này và cả sắp tiền chưa kịp trả nợ cho thằng Vương đều nằm trong đó, nói thẳng ra cái balo là sinh mạng tháng này của nó và mấy đứa em ở nhà nữa.... Vậy mà bây giờ đành bất lực nhìn nó ngày càng xa dần tầm mắt sao??

Trong lúc Hàn Nhi vẫn đang bất lực với vết thương đang nhói lên từng cơn của mình, nó mím chặt môi. Người ta vẫn nói, vào mùa đông xương khớp còn nhức mỗi húng gì là vết thương có 16 mũi kim đâm vào như nó.... Hết rồi!!

Hàn Nhi ngồi bẹp luôn xuống đường, ánh mắt chỉ nhìn mãi về một phía....

“Này, giữ hộ tôi” - Lạc Thiên cũng từ phía sau chạy vọt lên, thấy chiếc áo vest vào người nó.... à không, chiếc áo ấy đã phủ gọn cả đầu của nó rồi. Hàn Nhi vội vén chiếc áo ra khỏi tầm mắt... Cái gì chứ?? Anh ta đang chạy xe đạp sao???

Chẳng biết lấy đâu chiếc xe đạp mà Lạc Thiên lại ngồi lên nó và phóng như tên bay, không kém gì Hàn Nhi lúc trước, cũng lâu lắm rồi nó không đi xe đạp, từ cái ngày tiệm sửa xe từ chối nó một cách “tế nhị” mà đến nay nó vẫn khó hiểu nguyên nhân là như thế nào....

Hội chợ lại thêm một phen hú vía khi có một màn rượt đuổi siêu tốc độ với xe đạp diễn ra. Mọi người đều tản ra 2 bên ven đường và nép hẳn vào các sạp.. tạo thành một đường trống chính giữa.. 2 chiếc xe đạp ấy thừa sức mà tung hoành. Người ta hoàn toàn không chú ý gì đến người chạy chiếc xe đầu tiên mà bao nhiêu ánh mắt chỉ đang đổ dồn về phía anh chàng chạy phía sau.... chiếc áo sơ mi trắng phong phanh cùng chiếc quần tây, hẳn phải khó vận động lắm.... Với một tốc độ rượt đuổi như thế, hẳn phải có sự va chạm

giữa không khí và vạn vật. Những luồng gió xung quanh cứ như được cơ hội lại len lỏi qua mái tóc của Lạc Thiên khiến phần mái cứ xõa xuống, dưới ánh đèn mờ buổi đêm... vẻ đẹp của anh lại thêm phần nổi bật. Nhưng cái mọi người đang nhìn phần nhiều vẫn là chiếc áo tháo nút phong phanh kia....

Cứ thế này không ổn... cứ rượt đuổi thế này mãi rồi cũng sẽ đuối sức. Một quyết định sai lầm ngay từ đầu khi anh định làm gì đó cho Hàn Nhi... . Nghĩ rồi Lạc Thiên quyết kết thúc một cách nhanh gọn, dù cách này có thể gây ra thương tích. Nghĩ là làm, Lạc Thiên phóng lên cao cùng với chiếc xe và quay đầu xe thẳng đến cái lưng của tên cướp....

Tiếp đất một cách an toàn, chiếc xe đạp mà Lạc Thiên chạy lúc này cũng tiếp đất nhẹ nhàng trên người tên cướp kia. Không vội vàng, anh nhẹ nhàng đứng lên rồi tiến gần lại tên cướp, lấy lại chiếc túi balo. Balo này đầu có nhỏ nhắn gì, to đến thế mà cũng ăn cướp được. Đúng là thời buổi ngày nay..chuyện gì cũng có thể xảy ra... Mọi người cũng đang bu kín lại thành một vòng tròn tóm gọn xung quanh 2 nhân vật chính của màn biểu diễn tốc độ xe đạp....

Thật sự cứ như trên người, khi mọi việc đã được giải quyết xong, người Lạc Thiên bịn rịn mồ hôi thì lúc này người quản lý hội chợ mới đến, sau lưng còn dắt thêm vài ba người mặc đồ bảo vệ. Mọi việc cứ như được sắp đặt theo một trình tự, tạo cơ hội để Lạc Thiên trở tài bắt cướp. Nhìn thấy đám người mới tới lúc này, anh lại càng điên tiết hơn. anh xách chiếc balo nép sang một phía rồi phủi phủi bộ quần áo...

Từ xa, người quản lý khó chịu ra mặt, gương mặt hầm hầm sát khí trông thật sự đáng sợ, nhưng càng đến gần “hiện trường” , gương mặt ông ta lại giãn ra một cách nhanh chóng, chỉ nhìn phớt qua tên trộm đang nằm dưới đất rồi bước thẳng đến chỗ Lạc Thiên đang đứng. Ông ta nở một nụ cười “thông cảm”

“Tổng giám đốc, sao anh lại đến đây vậy?” - miệng ông ta dề dề độ muốn toác cả ra, thái độ cười xuề xòa xem như chưa từng có chuyện gì, hay nếu có đi chẳng nữa thì hãy quên nó đi, cái điệu bộ nom nom lưng xuống phủi phủi bộ quần áo cho Lạc Thiên của ông ta lúc này cộng thêm những lời nói ” dụ ngọt” như thế, khiến anh càng lúc càng khó chịu ra mặt

“Tôi đến không được à, an ninh như vậy mà còn dám bảo tôi yên tâm với kế hoạch lần này sao?” - gạt phất tay lão ra, mặt Lạc Thiên trừng mắt tức giận. Lâu lâu đi khảo sát thị trường, một kế hoạch hội chợ vừa mới được đưa vào hoạt động mà an ninh đã lỏng lẻo thế này, bản thân là một tổng giám đốc, Lạc Thiên cảm thấy bức tức khi thấy chính mình lại là nạn nhân....

“À dạ, nơi này khá rộng nên chúng tôi chưa kiểm soát được hết ạ” - lão quản lý vội bào chữa, cúi gầm mặt xuống, người run run

“Chưa kiểm soát được thì phải ráng kiểm soát bằng mọi cách, mai lên phòng tôi”

Ấu Lạc Thiên - đại thiếu gia nhà họ Ấu - một gia đình điều hành cả một hệ thống lớn trung tâm thương mại đa quốc gia lớn nhất nước - một mỹ nam đẹp toàn diện trong mắt mọi người, từ gia cảnh đến học lực, rồi cả những mối quan hệ.... nhưng không ai biết trong giới kinh doanh, anh nổi tiếng là một “quỉ vương” - là một trong những giám đốc trẻ hàng đầu thế giới. Anh làm việc một cách tự do, thoải mái.. thích thì làm không thích thì thôi, lâu lâu mới đến công ty một lần vì thời gian phần lớn Lạc Thiên vẫn phải đi học... Nhưng kế hoạch mà đã vạch ra, nhiệm vụ đã giao thì đúng thời hạn hoặc lâu nhất là đến ngày anh trở về công ty thì mọi việc phải hoàn thành xong. Tất cả đều phải hoàn mỹ không một chút sai sót..... Và lần này lại là một lỗi lầm đáng trách trong con mắt hoàn mỹ của Lạc Thiên... anh tức giận chỉnh trang lại quần áo rồi xách chiếc túi ba lô lên đi về phía Hàn Nhi, đám đông bu xung quanh cũng từ từ mà dần ra

Từ đằng xa, Hàn Nhi tay cầm chiếc áo vest, chạy một cách cực khổ.... người toát hết cả mồ hôi... mặt nó không còn chút sắc máu.... nó khụy 2 tay xuống đầu gối, thở hồng hộc. Dù thời gian rượt đuổi cũng không quá một phút nhưng mà sao cái quãng cách nó lại xa đến vậy, đến hơn 200 mét chứ không ít....

“Coi như không quen biết tôi” - Lạc Thiên nói thật nhanh vào tai người quản lý rồi bước lại gần Hàn Nhi, tạo một khoảng cách khá xa với ông ta

Hàn Nhi chưa cần biết thân phận của anh, cô lại không nhớ đến anh, vậy thì cứ từ từ mà tính. Vả lại nếu biết Lạc Thiên là giám đốc khu này, mà an ninh lỏng lẻo thế kia thì mặt mặt lấm....

“Không sao chứ? Của cô đây...”

Lạc Thiên nói rồi đưa cái balo cho Hàn Nhi, xong thì giật phăng chiếc áo vest mà Hàn Nhi đang cầm trên tay.... Chỉ ngược lên nhìn bằng nửa con mắt, chiếc áo sơ mi phong phanh tung bay theo làn gió đông, nhưng nó hầu như đã bị ướt và bịn rịn mồ hôi. Những giọt mồ hôi trên trán vẫn đang lăn dài rồi đọng lại và rơi xuống đất.

Hàn Nhi giữ chặt chiếc áo lại

“Người anh thế kia mà đòi mặc áo sao, hong khô trước đi”

Đứng thẳng người, Hàn Nhi giật hẳn chiếc áo giữ trên tay mình rồi xách balo đeo vào vai. Cái tên Lạc Thiên này, có lẽ đang khiến trái tim đã nguội lạnh từ lâu của nó ấm dần ấm lại....

Hong khô?? Lạc Thiên đứng im lặng tại chỗ một hồi rồi nụ cười lóe sáng trên môi. Cô gái này thật sự muốn đợi đến khi anh hong khô chiếc áo rồi mới trả áo vest lại sao. Phì cười một cái rõ nhẹ, anh bước nhanh gần theo Hàn Nhi rồi nắm khủy tay cô kéo đi, vì anh biết nếu nắm bàn tay, 99% sẽ bị vật ngã lăn ra đất mất thôi....

“Nếu muốn hong khô, thì đi theo tôi” - Nói rồi Lạc Thiên kéo hẳn nó ra khỏi hội chợ, vào bãi đậu xe

Căn nhà phố Quang Đông sáng đèn, nhưng lại không ồn ào tấp nập như trước. Những con người lẫn vẩn xung quanh căn nhà lại một phen náo loạn- thường là những tên do thám của băng hội khác, chúng hùa rồi kéo nhau về thông báo cho các chủ bang khác để chuẩn bị trận chiến. Đúng thế, Black luôn khiến những băng hội khác phải dè chừng, phòng thủ mọi lúc

Thành viên Black đứng kín khắp nhà, toàn một màu đen bao trùm, trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy cỡ A4, in hình một cô gái kèm theo một cái tên duy nhất - Dương Hàn Nhi. Tờ giấy ấy, nhìn y hệt một tờ giấy truy nã mà người ta vẫn thường dùng để truy tìm tội phạm

“Thằng nhóc này, mày tập hợp mọi người chỉ để đi tìm một cái địa chỉ nhà hay sao???”

“Muốn cái địa chỉ nhà mà đến cái thông tin chủ nhà cũng không có, chú mày muốn chết sao???”

Khi Black tụ họp, đồng nghĩa với việc nhiều quyết định quan trọng được đưa ra và cả những kế hoạch của băng nhóm. Mọi việc đều được đưa ra và thống nhất trong nhanh gọn. Nhưng không phải tất cả đều tuân theo ” chủ tướng“. Những thành viên luôn có những ý kiến trái chiều nhau khi có một quyết định nào đó - đây là quyền tự do ngôn luận. Cũng vì đa phần những thành viên Black đều lớn tuổi hơn Dương Phong.. Nhưng tất cả lại để Dương Phong làm chủ tướng - câu trả lời duy nhất ” tên này không giống với vẻ ngoài của hắn”

“Đây là nhiệm vụ ngày hôm nay, nó có ý nghĩa rất lớn đối với những cuộc đấu tranh về sau đấy”

Đứng lên một bậc thang cao hơn những thành viên khác, tay Dương Phong cũng cầm một tờ giấy A4 đó, giọng đồng dục tuyên bố..

“Gì mà ảnh hưởng về sau, nói quá thể Phong???”

“Bạn gái à???”- Câu nói vừa dứt, thì cả căn nhà cũng rầm rộ lên tiếng cười. Có thể là mỉa mai, cũng có thể là chúc mừng....

Đứng trên bậc Dương Phong bắt chợt giật mình. Chắc, thật sự thì đó giờ, hắn chưa từng có ý nghĩ đó trong đầu?? Hàn Nhi là bạn gái ư?? Không thể nào, chỉ là hắn đang đùa giỡn thôi mà.. Nhưng sao hắn lại có thể đùa giỡn với một đứa con gái lâu đến thế này.. Chỉ là đùa giỡn, thế mà sao mấy ngày nay trong đầu hắn vẫn cứ lớn vồn những việc liên quan đến Hàn Nhi. Và lại vui khi được nhìn thấy và hôn Hàn Nhi dù bị nó ột trận như thế.... Chủ tướng của Black nổi tiếng với việc giải quyết nhanh gọn. Trong chuyện này cũng thế....

Hay là, cứ thế đi nhĩ....

“Có thể sau này đó sẽ là “ phu nhân chủ tướng Black” đấy” - một nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý sau câu nói vừa rồi, cả ánh mắt cũng toát lên một vẻ gì đó... ngạo mạn

Đến cả Khang Luân cũng giật mình vì câu nói này hướng hồ gì cả bọn đứng dưới kia nghe xong đã hoàn toàn biến thành đá

“Còn Du Y thì sao?”

Thêm một câu hỏi vô tình được thốt ra, thái độ của Dương Phong thay đổi hẳn. Hình như hắn vẫn chưa quên được Du Y thì phải. Tâm trạng hắn bỗng nhiên trầm lại, khác hẳn với lúc đắc ý ngạo mạn khi gặp Hàn Nhi. Bầu không khí xung quanh chùng xuống....

“Được rồi, chúng ta đi nào”

Để phá tan bầu không khí ngột ngạt đó, Khang Luân đứng lên vỗ tay vài cái rồi bước xuống đi ra cửa, mọi người cũng hiểu tình hình lúc này và từ từ dẫn ra, từng bước ra cửa

Dương Phong ngồi phịch xuống chiếc ghế salon màu gỗ phía sau, ngả người thẳng trên ghế... thở dài một cách mệt mỏi. Hắn thật sự bất lực với tình cảnh của mình lúc này, trông thật thảm hại....

Dương Phong trước đây...từng làm nhiều việc vì người con gái ấy, hắn yêu một cách cuồng nhiệt. Làm mọi việc để thể hiện tình yêu của mình. Sự nồng nhiệt của anh lại khiến người ta cảm thấy trẻ con. Nhưng Dương Phong lại không nghĩ vậy, cái mà hắn cố làm là tạo được sự vui vẻ, đơn giản nhẹ nhàng, một tình yêu luôn hiện diện nụ cười..

thế mà... cái mà Dương Phong nhận được là sự bất lực như hiện giờ. Có lẽ khi yêu Du Y, hắn quá đề cao tình cảm của mình, đề cao Du Y, rồi tự biến mình thành một người hoàn toàn khác. Còn Du Y, cô đề cao Lạc Thiên, đề cao bản thân...

Suy cho cùng, Dương Phong và Du Y giống nhau ở cái cách mà họ yêu bản thân và đề cao bản thân, đề cao người mình yêu. Chính cái sự giống nhau đó, khiến bức tường mâu thuẫn ngày càng được xây cao. Du Y mãi không có tình yêu của Lạc Thiên, và cũng tự mình làm mất tình yêu của Dương Phong. Và Dương Phong, khi bức tường mâu thuẫn đó được xây lên mức cao nhất, cũng là lúc nó che lấp tất cả mọi thứ mãi mãi, thay vào đó, lại là một tia nắng – không sáng chói, chỉ là một tia sáng nhẹ, đang giúp hắn thoát ra khỏi bức tường mâu thuẫn đó....

14. Chương 14

Lái xe đi đến một bờ sông đối diện khu thương mại sầm uất, một nơi không quá im ắng, cũng không ồn ào. Lựa chọn một chỗ khuất khá yên tĩnh, chiếc xe vừa dừng, Hàn Nhi vội đu người nhảy ra khỏi chiếc xe vui vẻ tràn sang trọng đó. Để lại bao ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh và cả Lạc Thiên

“Cô đi đâu vậy?”

Xem chừng, lời nói này càng lúc càng xa với đối với Hàn Nhi khi mà nó đã đi khá xa Lạc Thiên....

“Ở yên đó đi”

Với suy nghĩ của mình, nó biết rằng có thể Lạc Thiên sẽ lái xe đuổi theo nó nếu không nói lời nào nên Hàn Nhi hét lớn lên rồi đi nhanh một mạch đến cửa hàng gần đây

Lúc này, Lạc Thiên mở cửa xe và từ từ bước xuống, anh đi dạo trên bờ sông. Một nơi khá lãng mạn cho những cặp đôi khi mà những ánh đèn đủ màu sắc lấp lánh trang trí của khu thương mại được dịp rọi sang. Lạc Thiên thở khi một cái rồi đứng nhìn xa xăm ra xa

Đúng thế con người anh đã thay đổi, cũng giống như ai kia.. thay đổi hoàn toàn, khác hoàn toàn đối với một Lạc Thiên của 1 năm về trước. Cái ngày anh chỉ nhìn thoáng qua và nghe được toàn bộ câu chuyện đó....

Thế mà bây giờ, anh lại đứng đây và kể bên là người đã thay đổi anh thành như thế này.... Con người này không biết đến sự tồn tại của anh, còn anh thì vẫn cứ luôn dõi theo từ ngày đó, 365 ngày, không thiếu một ngày nào...

Vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của anh vẫn luôn đẹp nhất, những cô gái xung quanh đang ngồi kế người yêu nhưng ánh mắt vẫn hướng về con người đang nhìn xa ra ấy....

“Nhìn gì ngoài đấy?”

Lạc Thiên giật mình nhẹ rồi quay sang hướng phát ra tiếng nói. Là Hàn Nhi, nó đang đứng dựa vào cửa xe, nhíu mày, nhìn theo hướng mà anh đang nhìn, trên tay cầm 2 bao đựng đồ gì đó....

“Này”

Nói rồi nó cũng quăng hẳn một lon nước ngọt vào người Lạc Thiên. Phản xạ, anh cũng chụp lấy nó, hơi bất ngờ.... Hàn Nhi cũng không đến nỗi lạnh như vẻ bề ngoài nhỉ. Cô ấy chỉ là đang tạo một vỏ bọc vô hình đối với thế giới bên ngoài, với tất cả mọi người và đương nhiên là anh cũng không ngoại lệ

“Cảm ơn”

Lạc Thiên cười nhẹ rồi lại hướng mắt ra biển, trong đầu anh nảy ra rất nhiều câu hỏi, anh muốn biết nhiều hơn về cuộc sống của Hàn Nhi, và cả lí do vì sao mà nó lại ra ngoài sống thế này. Vốn dĩ, anh có thể biết hết câu trả lời... nhưng lại muốn nghe câu trả lời từ phía Hàn Nhi...

“Này, tôi bảo anh hong khô cái áo chứ không phải đứng hứng gió”

Hàn Nhi đã vào trong xe từ lúc nào rồi, nó rướn cổ về phía Lạc Thiên, mặt tỏ vẻ bức dọc. Ngày hôm nay thật xui xẻo, hết gặp cái tên khỉ gió kia, giờ tới anh chàng này lại cứ ngơ ngơ, chìm đắm vào một khoảng không gian nào khác...

Coi như là cảm ơn đi vậy... Nó ghét nhất là mắc ơn người khác, sau khi uống ngụm nước, nó liền quăng sang phía ghế ngồi của Lạc Thiên một chiếc túi... Anh nhướn mày khó hiểu nhìn chiếc áo bên trong túi..

“Cảm ơn chuyện hồi này...”

Lảng ánh mắt qua chỗ khác, nó cố tỏ vẻ không thèm quan tâm. Thật sự không quen làm những việc như thế này....

Cố nhin cười, Lạc Thiên hỏi lại:

“Cô bảo tôi thay ngay đây sao”

“Đừng có đùa, tôi không phải loại người như vậy, đóng mui lại đi rồi thay, tôi không nhìn...”

Nói rồi, Hàn Nhi quay hẳn mặt mình ra phía cửa kính, để tấm lưng mình sang phía Lạc Thiên. Đúng thế, cho dù bây giờ có nhìn đi chẳng nữa thì cũng không sao cả... mấy đứa em nó thay đồ như thế hoài chứ gì... Nhưng, để người ngoài nhìn thấy thì không hay lắm

Thả người vào làn gió đêm, gió lạnh nhưng Hàn Nhi lại ăn kem, một cây kem thật lạnh đến độ môi nó đỏ hết cả. Kem dù có lạnh nhưng nếu ở trong một làn gió lạnh, nó vẫn sẽ mau tan chảy ra. Lo lắng thật....

Sao ngồi chờ mãi mà vẫn chưa thấy mui xe đóng lại nhỉ? Anh ta định không thay đồ chắc. Tò mò, nó từ từ ngoái cổ ra phía sau.....

“Này, làm trò gì thế hả?”

Nó giật bắn người khi thấy Lạc Thiên đang từ từ cởi từng chiếc nút áo, để lộ rõ cơ bắp săn chắc phía trong.. Tên này, không biết lạnh chắc

Anh im lặng, không nói gì, Hàn Nhi bắt đầu bối rối hơn, nó đưa mắt nhìn xung quanh. Trời ạ, giờ này người còn đông quá. Không khéo sẽ thành trò cười mất

“Anh có ngừng trò này lại không hả? Đừng làm tôi bức lên đấy”

Nghe đến đây, Lạc Thiên ngừng lại rồi quay qua phía nó. Tên này thật sự chả tốt lành gì, chơi theo Dương Phong thì chắc hẳn cũng giống như hắn mà thôi... Nhìn vẻ mặt nó lúc này rồi anh phì cười

“Cô đừng căng thẳng thế chứ?”

Thế rồi anh cười lớn hơn nữa. Để lại vẻ mặt ngổ tào của nó. Thật khó chấp nhận. Nếu là một tên xa lạ khác, chắc hẳn nó sẽ ột cú vô mặt hay vô bụng rồi, nhưng Lạc Thiên lại không phải người lạ, cũng không phải quen. Ở cái mức lưng chừng giữa đoạn ấy, lại khiến Hàn Nhi không biết nên phải cư xử thế nào

“Đừng có mà giở trò”

Nó hích mũi rồi quay mặt sang chỗ khác, mặt đành lại. Nó không phải người vô cảm, ngược lại thì vô cùng nhạy cảm, vẫn có thể rung động với bất kì ai nhưng nó lại cố không thể hiện những trạng thái đó ra bên ngoài. Như thế cũng không có lợi nào cả

Theo lời Hàn Nhi, Lạc Thiên cười hiền rồi cho đóng mui xe lại, nó mua cho anh một chiếc áo sơ mi khác, dù không đắt giá như cái anh đang mặc, nhưng có còn hơn không. Trời đang vào mùa lạnh thế mà mặc chiếc ướt đầm mồ coi đó thì sớm hay muộn gì cũng sốt rồi cảm lạnh mà thôi...

“Xong rồi, thì đưa tay đây”

Lạc Thiên chợt giật mình.. tay?? Đúng là tay anh bị thương, một vết dài ngay khuỷu tay, không sâu lắm nhưng nó cứ rướm máu, có lẽ là do sơ ý lúc 2 chiếc xe va chạm nhau. Anh định giấu không cho Hàn Nhi biết, nhưng giờ thì nó lại làm anh ngạc nhiên thêm lần nữa

“Sao cô biết”

“Đơn giản, màn biểu diễn đó có quá nhiều sơ hở, bị thế này là còn nhẹ”

Lúc còn ở phía xa, nó nhìn khá rõ cảnh mà Lạc Thiên đu người lên cùng chiếc xe. Thì theo suy đoán, Lạc Thiên có ít nhất là 2 chỗ bị thương. Hàn Nhi đắc ý, vì suy cho cùng, nó cũng bị thương khá nhiều ấy cái màn hành động này rồi...

Hàn Nhi lấy bông băng cùng thuốc sát trùng từ trong balo của nó ra. Nhẹ nhàng kéo tay Lạc Thiên về phía mình rồi cẩn thận băng bó...

Lạc Thiên lại giật mình. tại sao một người như Hàn Nhi lại đem theo một túi balo chứ không phải là túi sách như bao cô gái khác. Cho dù có là balo, thì tại sao trong đó chỉ toàn bông băng, thuốc đỏ, thuốc sát trùng.. thuốc giảm đau mà lại không phải là một quyển sổ tay, nhật kí, mỹ phẩm hay một loại nước hoa nào đó. Hàn Nhi ra ngoài sống nhưng tại sao lại đến độ khiến nó mất hết cái cần có của một cô gái thế này.

Đúng thế, cuộc sống Hàn Nhi không cho phép nó mang theo những thứ đó. Nó còn phải kiếm tiền, phải sống để chứng minh điều mà nó luôn tin là sự thật... phải chứng minh cho gia đình nó thấy đây là cuộc sống của nó, không tuân theo bất cứ qui luật tự nhiên nào cả. Cuộc đời con người luôn bị những thứ xung quanh tác động.... Nhưng đối với Hàn Nhi, cuộc đời nó chỉ có nó và duy nhất một mình nó có thể tác động mà thôi. Ngoài ra, không ai còn có quyền ấy cả, thậm chí là gia đình nó. Ép buộc nó ư? Quả là một chuyện không tưởng..

Cái dáng vẻ nó băng bó cho anh, dăm dăm đôi mắt vào vết thương cứ như là đang thực hiện một ca đại phẫu thuật khó khăn khiến anh phì cười. Một người như Hàn Nhi, dù có cứng rắn mấy nó vẫn chỉ là một đứa con gái mà thôi. Vẫn luôn cần sự che chở từ một ai đó. Vẫn muốn quan tâm, chăm sóc người khác. Vẫn luôn có khoảng trống trong cái suy nghĩ cố tỏ ra mạnh mẽ ấy...

Cô gái này luôn khiến Lạc Thiên cảm thấy ngạc nhiên trong từng hành động. Anh đã nghe thấy nhiều điều về cô, rất nhiều nhưng giờ lại cảm thấy những điều đó quá dư thừa vì không chính xác. Những người bàn tán về Hàn Nhi, không ai nói đúng cả. Cách nó nói chuyện, có phần ngạo mạn, bất cần, nhưng trong sâu thẳm từng lời nói suy nghĩ đều có một nét gì đó rất cần sự che chở.

Anh muốn ôm người con gái này. Muốn chở che người con gái này. Vì anh biết, nó đã chịu quá nhiều cực khổ rồi.... Đáng lẽ, nó đã là của anh, thuộc về anh từ một năm trước. Nhưng Hàn Nhi thì vẫn hoàn toàn không biết gì cả. Nó luôn trốn chạy mọi thứ, che lấp mọi thứ của quá khứ. Và đã nghiễm nhiên, che lấp luôn sự hiện diện của mình. Nhưng đối với anh, nó chỉ một lần đến và không bao giờ rời khỏi thế giới của anh....

Nhìn vào khoảng không, Lạc Thiên cố vứt bỏ những suy nghĩ của mình ra khỏi đầu, nhưng anh lại bất giác ôm người con gái đó vào lòng....

15. Chương 15: Tên Khốn Dương Phong

Nhẹ nhàng, anh đưa cánh tay của mình đỡ nhẹ đầu Hàn Nhi vào người anh. Rồi bỗng cảm thấy người Hàn Nhi lạnh toát. Là cái lạnh của vật chết bên ngoài, của cơ thể nó hay là tâm hồn của nó nguội lạnh vậy? À không, có lẽ là cả hai.....Thời gian sống bên ngoài đã khiến người con gái này nguội lạnh đến thế này ư?

“Này, buông tôi ra”

Một chút gì đó le lói trong chính con tim đã lạnh của nó, cảm thấy có gì đó nặng nề lồng ngực, khó chịu quá...Nhưng gương mặt lạnh của Hàn Nhi vẫn không biến sắc, cất lên một giọng nói lạnh lùng...Có lẽ là...nó đã quá chai lì với cuộc sống này rồi

Gì thế này, sao việc làm của anh lại khác suy nghĩ đến thế..Bỗng thức tỉnh, lúc này Lạc Thiên mới nhận thức được hành động của, anh vội vàng buông nó ra, ngồi nhích ra phía cửa một chút. Hàn Nhi cũng thế, ngay khi được buông ra, nó cũng vội ngồi sát mép cửa...

Lộ vẻ hơi bối rối, Lạc Thiên cố xem như không có chuyện gì bằng cách tự mình làm tiếp việc sát trùng vết thương. Còn Hàn Nhi cúi gầm mặt xuống, lôi chiếc điện thoại của mình ra bấm số gì đó... Nó gọi ấy đứa em...

Không ai bắt máy cả... sao lạ vậy nhỉ.. Hàn Nhi bắt đầu cảm thấy lo lắng hơn. giờ này cũng đã gần 11h tối rồi, mà sao không có đứa nào bắt máy. Ít ra cũng còn thằng Hoàng chứ. Chẳng lẽ ngủ hết rồi sao. Nó gọi thử lại lần nữa.. Không được rồi, đầu óc nó rối bời. Dạo này hay có những chuyện kì lạ xảy ra. Có khi nào nơi nó ở bị lộ rồi không?

Nó quay phắt qua Lạc Thiên, quên bẵng đi cái vụ hồi nãy

“Về thôi”

“Ờ...ờ..”

Lạc Thiên nhìn qua nó.. anh vẫn chưa quên được chuyện hồi nãy.... Lạ thật, có thể anh đã ôm qua nhiều cô gái, họ đều có chung một vẻ mặt vui vẻ hay ngại ngùng, thậm chí là rất hạnh phúc nhưng anh lại chỉ cảm thấy nó nhạt, nhạt đến mức như ôm chiếc gối ở nhà... Nhưng lần này, chính anh lại cảm thấy bối rối hơn ai hết...

Chiếc xe rồ ga rồi lao nhanh vun vút trên con đường khuya đầy gió lạnh và sương đêm...hai con người với 2 dòng suy nghĩ khác nhau

Trước đó gần 1 tiếng...

Tại căn nhà phố Quang Đông, hiện diện một không gian không một chút ánh sáng, yên lặng đến độ chiếc đồng hồ kêu lên những tiếng khiến người ta bất giác rung mình, uể oải nằm dài trên ghế salon, Dương Phong cố vươn tay lấy chiếc điện thoại đang rung lên từng hồi với màn hình nhấp nháy ánh sáng, làm sáng cả một khu....

Mỗi khi nhắc tới Du Y, hẳn như chìm vào một không gian khác. Không gian đó, hẳn tự tạo ra khi bắt đầu yêu một người con gái. Không gian ấy cũng giống như vỏ bọc của Hàn Nhi. Nếu nói vỏ bọc của Hàn Nhi để tránh sự tác động từ bên ngoài, thì không gian của Dương Phong lại giúp hắn quay trở lại hiện tại mà không một vết thương nào hiện diện. Một con người ngạo mạn, tất nhiên sẽ không thể để tâm trạng mình thể hiện ra ngoài. Đó cũng là một việc cấm kị đối với một người đứng đầu BLACK.... Từ việc học hành, đến gia đình, hẳn luôn hoàn thành xuất sắc.. đến các mối quan hệ xã hội. Và đối với một con người luôn lấy ánh quang hào nhoáng ấy làm lẽ sống thì nghiêm nhiên những vết thương sẽ không có chỗ mà hiện diện... ít nhất thì không hiện diện trước mặt người khác

Sau khi nhận được một cuộc gọi.. Từ vẻ mặt suy tư, thoáng buồn, Dương Phong bật dậy, với tay lấy chiếc áo khoác măng tô màu cà phê với 1 hàng nút dài đặc vắt trên chiếc ghế salon khoác lên người... anh phóng nhanh ra cửa với một vẻ mặt hết sức đắc ý. Tìm ra được rồi....

“Các anh là ai?”

Thằng Hoàng từ trong nhà bước ra với vẻ mặt bí xị. Bực hết cả mình, đêm khuya thế này rồi mà chị Nhi còn chưa về, đã thế còn có người đến phá đám. Đã định bụng không ra mở cửa rồi, nhưng nếu không mở thì chắc hẳn không đầy vài chục giây nữa thì cánh cửa sẽ sập xuống bởi bàn tay của những người không mời mà đến này thôi....

Vừa mở cửa, thằng Hoàng giật bắn người đến độ đóng sầm cửa, nhưng đã bị mấy cánh tay từ phía ngoài cản lại. Một thằng nhóc như Hoàng, tất nhiên sẽ không đủ sức mà đóng cửa một cách trọn vẹn với những người dày dạn kinh nghiệm như Black đứng bên ngoài

“Đây là nhà của Hàn Nhi???”

“Không, nhầm nhà rồi”

Thằng nhóc Hoàng ló đầu ra khe cửa, không cần suy nghĩ, nói thẳng một mạch. Vẻ mặt nó dò xét từng người. Hàn Nhi đã từng dặn mấy đứa em, không được nói cho ai biết đây là nhà của Hàn Nhi, việc nó cho Lạc Thiên biết nhà đã quá nguy hiểm rồi. Lần này lại thêm những tên lạ mặt thế này.....

“Này nhóc, nói thật đi”

Dương Phong ngoài cửa, khụy chân xuống, miệng mỉm cười nhìn nhóc Hoàng...

Không là không, nhóc Hoàng vẫn nhìn trân trân vào Dương Phong, mặt tỏ vẻ bức dọc. Rốt cuộc mấy người này là ai vậy chứ? Tại sao lại tìm Hàn Nhi. Nhìn mặt mày thế kia, chắc không phải là chủ nợ đấy chứ.... Mớ suy nghĩ phân tích trong đầu thằng Hoàng khiến nó lắc đầu nguầy nguậy “Đã bảo nhầm rồi mà” - rồi nó hét lớn

“Nhóc giỡn đấy hả?”

Tức giận, Dương Phong đứng phắt dậy, hét lớn. Nhóc Hoàng giật mình sợ sệt, lùi người lại thủ sẵn. Nó vẫn không thể đóng cửa lại được vì đã bị giữ chặt bởi mấy tên khác đứng ngoài cửa rồi. Dù hơi sợ, nhưng mặt thằng Hoàng vẫn quyết tâm không nói gì đến cùng

Sao thằng nhóc này nó lại cứng đầu đến thế. Thông tin mà Black tìm ra thì sẽ không bao giờ sai, vì thế không bao giờ có chuyện nhầm nhà, nhầm này.....

Dương Phong dung tay đẩy mạnh cánh cửa khiến nhóc Hoàng đang đứng đó té bật ra đằng sau... cánh cửa đập mạnh xuống sàn, kêu lên một tiếng rầm lớn... cơn gió lạnh mùa đông lùa vào nhà.... Không gian bỗng nhiên yên ắng đến bất thường

Mấy đứa nhóc em đang ngồi vui đùa trong nhà cũng dừng hoạt động, người cứng đờ đưa mắt ra phía vừa phát ra cái âm thanh khủng khiếp ấy. Có đứa còn chưa kịp nhận biết việc gì vừa xảy ra đã òa lên khóc.. Một khung cảnh hỗn độn hiện lên trước mắt Dương Phong và các thành viên Black, chỉ có một điều là nhân vật chính của màn “ chào hỏi” thì không thấy tăm hơi đâu cả....

Vừa té nhào ra đất, thằng Hoàng chỉ kịp trợn tròn mắt mất hồn vì suýt nữa thì nó đã bị cánh cửa đè vào người. Nó thất thần, ngồi nhìn đăm đăm thờ thẩn dưới sàn...

“Anh Hoàng...”

Mấy đứa nhóc chỉ vừa nhìn thấy thằng Hoàng ngồi bẹp dưới đất thì đã hốt hải chạy nhanh đến. Mắt rướm rướm “ Những người này là ai vậy?”

Dương Phong quay sang nhìn vài thành viên Black rồi nhìn lại vào căn nhà. Hắn cầm tờ giấy ghi nguệch ngoạc vài nét chữ (có lẽ là địa chỉ nhà)... lên nhìn rồi nhướn người ra phía sau nhìn lại vào bảng địa chỉ nằm trên bức tường... rõ ràng là số nhà y chang trên giấy... Chẳng lẽ cô ta ở cái nhà này sao????

Vẫn chưa tin vào sự thật, Dương Phong đứng ngăn người ra. Lúc này mới để ý, hàng chục người mặc đồ vest cùng vài chiếc ô tô đen loáng bong trước nhà, có cả vài chiếc mô tô phân khối lớn nữa... đã bắt đầu bàn tán xôn xao.... người thì nhảy cao lên, người thì đè đầu cỡi cô người khác.. chen lấn nhau để có thể nhìn vào căn nhà trước mặt

“Anh Phong... gu của anh kì này sao lạ thế?”

“Thằng nhóc này, gu của mày tệ đến thế này sao??

Vừa dứt lời nói, một đàn anh từ phía sau cho hấn một cú trời giáng vào đầu Dương Phong khiến hấn tỉnh giấc... Lẽ ra, lúc vừa đến nhìn căn nhà có thể tưởng tượng ra quang cảnh bên trong rồi, nhưng sao lúc nhìn thật sự thì nó lại khác xa trí tưởng tượng của hấn thế này. Nói rằng Hàn Nhi sống một mình có thể đã quá đáng lắm rồi, đằng này lại có thêm bảy nhóc lúc nhúc... ăn ở sao đây??

Hấn bắt đầu suy nghĩ lại quyết định của mình.... thử dài thườn thượt...

“Mấy người thật là, tôi bảo lắm nhà rồi, tôi báo công an bây giờ đây”

Nhóc Hoàng sau khi hoàn hồn, nhìn cảnh mấy chục người nhón nháo nhìn vào nhà của mình thì tức điên được, chỉ tay thẳng vào mặt Dương Phong hét lớn

“Này nhóc, hăng quá đấy, bọn anh chỉ đến xem nhà thôi mà”

Đáp trả lại nhóc Hoàng, một người trong Black cũng lên tiếng, nỏ một nụ hiên khô... Nhưng đám đông thì không như vậy, tất cả cười ồ lên sau lời đáp trả ấy. Khiến cho nhóc Hoàng tức càng thêm tức, nói không nên lời, nó chỉ còn biết ú ớ vài từ như muốn bay vào đánh cho bọn chúng một trận (thông cảm, Hoàng cũng là 1 nhóc lang thang bên ngoài trước khi được Hàn Nhi nuôi, nên tính cách khá hăng khi bị chọc tức)

“Thôi nào, anh em về trước được rồi, cảm ơn vì chuyện hôm nay”

Dương Phong quay lưng bước ra ngoài đám đông, rồi nói đồng dặc. Hấn đã quyết định rồi

“Dương Phong, định chừng nào mới giới thiệu đây” - một người bước đến bên Dương Phong, quàng tay qua vai hấn rồi cười gian

Không nói gì. Vì hấn vốn chưa quyết định được chính xác được mình đang làm. Hiện tại bây giờ, đây chỉ là những hành động mà hấn dùng để giải tỏa nỗi buồn tạm thời hay có thể coi là một công việc mà hấn hứng thú nhất thời mà thôi.. Cười nửa miệng rồi hấn quay lưng tiến đi vào trong nhà, không quên giơ tay lên chào mọi người trong Black....

Rồi hàng loạt tiếng rồ ga, xe nổ máy vang lên cả một khu phố, từng chiếc xe lần lượt chạy ra khỏi con phố trong đêm khuya vắng người ấy. Để lại một làn khói mỏng của sương đêm....

Trong lúc Dương Phong bước ra ngoài nói chuyện với Black thì trong này, Hoàng huy đông mấy đứa em của mình. Đứa thì cầm chổi, cầm gậy, bất cứ thứ gì để làm vũ khí. Thằng Hoàng giống Hàn Nhi, luôn cảnh giác với mọi việc. Rồi đứa nào đứa nấy mặt ngầu nhìn chăm chăm tên Phong khi hấn bước vào, sẽ ra tay xấp lá cà bất cứ lúc nào nếu tên này có bất cứ hành động nào khả nghi

“Này, nhóc, Hàn Nhi đâu rồi”

Không hồi nhiều, hấn Dương Phong bước vô nhà rồi ngồi xếp chân bằng dưới đất.. Mặc ấy đứa em và nhóc Hoàng trở mắt ra nhìn...

“Đã bảo là không....”

“Anh mày bảo đây là nhà Hàn Nhi, sao chối mãi thế”

Ngắt ngang lời thằng nhóc, vì nghe vài từ đầu có thể hình dung ra mấy từ tiếp theo rồi. Nhanh như cắt, Dương Phong đứng lên tiến lại gần rồi lấy tay gồng chân kẹp cổ thằng nhóc như một hành động của anh em than thiết lâu ngày gặp nhau. Khiến nhóc Hoàng choáng người, tay buông “vũ khí”, la lớn:

“Anh buông ra, làm trò gì thế?”

“Hàn Nhi đâu, nói anh mày nghe xem nào”

“Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai”

“Cứng đầu thế”

Kết thúc màn nói chuyện cũng là lúc nhóc Hoàng rơi vào bể khổ... Phong ra hết sức “giỡn” với tên nhóc cứng đầu này. Mấy đứa em thấy thế cũng nhào luôn vào “chiến đấu”....

“Thiệt là... nhóc cứng đầu quá đi mất”

“Anh đâu kém gì”

Sau màn chiến đấu, cảm giác lặn xuống ra đất mà hít thở khí trời. Một quá, giỡn này giờ tốn mất bao nhiêu calo. Mà cô ta còn chưa về. Con gái gì mà đi chơi đêm vậy chứ....

“Anh Hoàng, em đói...” - giọng của một đứa vang lên sau khi “tham chiến”, nghe yếu xìu. Ừ, cũng đúng, tụi này đến giờ cũng chưa ăn gì, lo cặm cụi làm mấy việc làm thêm mà quên cả ăn uống...

“Anh cũng đói...”

Dương Phong cũng góp màn than thở. Thật khác với vẻ cao ngạo của một Dương Phong thường ngày, và thay vào đó lại là một người anh trai chơi đùa cùng đám con nít và thậm chí là bây giờ, hắn còn đang làm nũng với một thằng nhóc thua hắn tận 6 tuổi...

“Đói kìa anh, tôi không có tiền nuôi đâu”

Thằng Hoàng hứ một cái rồi đứng phắt dậy đi lại phía chiếc tủ nhỏ góc nhà...

“Ăn gì thế”

Nhóc Hoàng khó chịu ra mặt. Đúng thật, ở đâu chui ra một tên quậy thế này, mở miệng ra là cứ Hàn Nhi, Hàn Nhi... bây giờ lại còn muốn ăn chực nữa sao...Anh ta đang nằm mơ chắc

Đóng sầm cái tủ lại, thằng Hoàng quay phắt lại nhìn Dương Phong với cái nhìn tóe lửa, hình ảnh lúc này như một con chó sói sẵn mồi với cái nhìn không mấy thân thiện và tiếng gầm khiến con mồi hoảng loạn. Nhưng.. Dương Phong, hắn thì không thế, ngược lại còn hoàn toàn bình tĩnh

“Khà khà, để anh đãi tụi nhóc một bữa rồi trả công sau cũng được” - hắn nháy mắt một cái rồi đứng lên, nhìn ngó xung quanh. Tủ lạnh... tủ lạnh nằm đâu??

Câu nói vừa rồi như nói trúng tim đen mấy đứa nhóc em. Cả đám mắt long lanh rồi nhìn chăm chăm vào Dương Phong. Chăm chú từng hành động của hắn. Những cái đầu ấy cũng lắc lắc theo Dương Phong khi hắn vẫn đang cố tìm một cái tủ có vẻ ngoài trông giống tủ lạnh

“Này, nhà nhóc không có tủ lạnh à.. thế thì chắc đồ ăn cũng không có sẵn đúng không?”

“Anh đang chọc quê tôi à?” - cố giữ lại nét vui mừng thầm. Nói cho cùng, thằng Hoàng cũng chỉ như mấy đứa em, mong được một bữa ăn ngon....

“Thế thì hơi mệt nhỉ?” - hắn bỏ đi ra ngoài cửa, mấy đứa nhóc em cũng chạy theo....

“Này, lát có người sẽ đến sửa cái cửa. Nhóc đừng nghĩ đến chuyện khóa cửa cho đến khi anh về đây. Anh mày có chìa khóa sẵn rồi” - nói rồi, Dương Phong nở một nửa cười nửa miệng, khiến cho nhóc Hoàng cùng mấy đứa em đứng ngẩn ngơ ra.... ” Ờ, để chắc chắn, anh sẽ dắt theo bé này...” - nói rồi hắn nắm tay vội đứa bé gái đứng gần đấy nhất.. là bé Linh - một đứa trẻ nhìn có vẻ gầy gò, gương mặt nhợt nhạt vì bệnh tật....

“Anh... đừng có giỡn với tôi, mau thả bé Linh ra...” - thằng Hoàng hét tướng lên khi thấy Dương Phong kéo đứa bé đi không ngoáy đầu nhìn lại. Nhưng rồi lại im lặng khi nhìn thấy nụ cười bé xíu trên gương mặt non nớt của đứa trẻ đang rất hạnh phúc ấy....

“Anh, chúng ta đang đi đâu vậy?” - một giọng nói bập bẹ, nhẹ nhàng chỉ cảm giác được như một làn gió thổi quá. Con bé đang thắc mắc, nói chuyện với một chàng trai đẹp như hoa tuyết... một vẻ đẹp lạnh lẽo nhưng đôi bàn tay kia thì lại ấm, ấm hơn bất cứ thứ gì con bé từng cảm nhận thấy....

“À quên, bé thích ăn gì nào?” - ngồi thụp xuống giữ chặt đôi vai con bé, Dương Phong nở một nụ cười hiền. Bên ngoài trời không quá lạnh nhưng lại thật sự lạnh với một đứa bé gầy gò như Linh. Đôi môi khô, nứt

nẻ, nhìn như những miếng vảy cá nhỏ xíu đang bong tróc ra trên đôi môi ấy. Nếu không có lớp môi khô ấy, hẳn đôi môi này sẽ đẹp đến đường nào.....

“Gì cũng được ạ” - con bé không có bất cứ sự tự vệ nào cả, nó nở một nụ cười tươi khi nhắc đến ăn uống

“Vậy thì đi nào, bữa nay ăn ngon nhé” - nói rồi, hắn kéo chiếc áo khoác của con bé lại, để che đủ chiếc cổ bé xíu kia...

“Ăn ngon ạ, bánh mì này... lâu lâu được ăn gà này...” - con bé bô lô suốt quãng đường đi, nói đến đây, Dương Phong khựng chân lại...

“Em thích món đấy hả?” - hắn đang cố dò hỏi thêm một cái gì đó.... để biết thêm một chút gì đó “ Gà ấy?”

“Ừm...” - con bé đứng chống cằm một hồi rất ra vẻ suy tư... “Em thích món chị Nhi nấu hơn, món nóng nóng luôn luôn ngon hơn mà...” - nói rồi con bé cười một cái rõ tươi. ..

“Ok, vậy thì tốt, hôm nay chúng ta sẽ làm món nóng nóng ăn nhé” - hắn cũng cười nhẹ rồi nhắc bồng con bé sang vai rồi chuyển ra sau lưng. Mặc cho khuôn mặt ngơ ngác và cái tiếng thốt ra “ Dạ” thật nhẹ vì ngạc nhiên của bé Linh. Hắn vội đi nhanh tới cửa hàng tiện lợi gần đây

“Anh Hoàng, em có áo mới nè” - con bé Linh chạy ùa vào nhà, tay cầm cái vạt áo khoác màu hồng phớt nhẹ giơ lên cao cho nhóc Hoàng xem, mặt tươi không thể nào diễn tả được. Thăng Hoàng thì ngạc nhiên, vì từ ngày con bé Linh về đây, chưa bao giờ thấy nó vui thế này. Nhất là đó lại là con bé Linh - một đứa bé nhận thức được hoàn cảnh của mình.....

“Ở đâu vậy?” - thằng bé trở mắt ra nhìn, rồi nheo mắt nhìn ra phía ngoài cánh cửa, Dương Phong đang bước vào, tay xách hai cái bao bự tổ chẳng ” Anh ta mua cho Linh hả?” - kịp nhận ra, thằng Hoàng nhìn chằm chằm về phía Dương Phong

“Ừm, anh Phong mua cho Linh đó...” - con bé cứ lú la lú lo ngấm ngĩa cái áo của mình trong chiếc gương có vài đường nứt nẻ in hẳn phía cánh cửa chiếc tủ...

Phong bước vào nhà, chỉ mỉm cười nhẹ rồi đặt 2 bao đồ to tướng xuống đất. Rồi hắn từ từ lôi từng món đồ trong 2 bao đồ ấy ra. Nhìn sơ qua thì chỉ thấy toàn đồ ăn. Cứ như đồ ăn dự trữ dung trong 1 tháng.... Mấy đứa nhóc trong nhà nhìn thấy cứ y như rằng gặp vàng.... Vui mừng tột độ...

” Bếp ở đâu?” - hắn đứng dậy, gom một số nguyên liệu cần thiết bỏ riêng vào một cái túi rồi ngơ mặt ra nhìn nhóc Hoàng sau khi đã ngó khắp lượt căn nhà

Thằng Hoàng cũng không nói gì, chỉ chỉ ngón tay vào khu bé tí góc nhà, có một chiếc bếp ga mini nhỏ nằm ở đó, có một sòng chén chỉ hiện diện một vài cái chén nhỏ, đĩa và tô lớn, chỉ vài ba cái.. và thêm những đôi đũa nâu sậm màu....

Hắn nhìn mà ngơ người ra. Ai đời lại sống trong căn nhà với cái bếp thế này. Không hình dung được đó là cái bếp nữa. Con nhỏ Hàn Nhi này, rốt cuộc cô ta sống vì cái gì vậy chứ, vậy mà còn ra vẻ “ cóc” cần mọi thứ xung quanh nữa.. Nơi này, có thể được gọi là nhà hay sao. Nhìn bên ngoài cũng không đến nỗi tệ nhưng sao bên trong nó lại tồi tàn đến mức khó tưởng vậy chứ

Dương Phong lặng người đi một lúc với vô số vấn đề nảy sinh trong đầu. Hắn tự hỏi, người con gái này có đáng nhận được sự quan tâm của hắn hay không khi mà chính người đó lại không biết quan tâm bản thân như thế.....Bực mình.

Hừ một cái nhẹ nhàng rồi hắn tiến lại “ khu bếp” kia. Chỉ trong vòng 5 phút, mọi thứ qua bàn tay hắn đều sạch bong sang loáng và được sắp xếp lại một cách gọn gang, sạch sẽ. Cả bọn nhóc như bị mê hoặc bởi bàn tay nhanh thoăn thoắt của hắn. Thăng Hoàng còn dụi mắt lia lịa.... không tin vào chính con mắt mình nữa

Chẳng chốc sau 30 phút, những đĩa món ăn thơm phức từ từ được dọn ra. Kì thực thì chén đĩa không đủ nên thằng Hoàng phải ra tiệm mua đỡ vài cái chén nhựa, rồi cả đũa tre.... Bọn nhóc thì như bị mùi thơm của các món ăn hút hồn....

Dương Phong: 17t, đứng đầu khoa 2 của trường, là một người hoàn mỹ dù nhìn ở mọi góc độ, gia thế tốt, học hành vượt bậc, tương lai sang lạn với vai trò là cậu chủ của một tập đoàn bất động sản lớn. Từ hội hoa

đến bếp núc, tất cả đều vượt ngưỡng khả năng của một chàng trai bình thường. Duy chỉ có thói trắng hoa là điểm yếu. Nhưng đó chỉ là một hạt sạn nhỏ trong những tổ chất sẵn có của hắn.

Dường như không thể cưỡng lại nổi sức hút của món ăn, nó dường như ảnh hưởng đến toàn bộ 5 giác quan của bọn nhóc. Cả bọn không chần chừ, nhanh chóng ngồi xuống đất, luôn tay gấp lia lịa, đến độ những chiếc đĩa muống va chạm vào nhau kêu lên côm cốp. Thôi thì cũng không khách khí nữa. Món mình làm ra mà chỉ đứng nhìn thì cũng... tội lỗi quá. Dương Phong cũng liền chui vào đám nhóc, ngồi ăn có vẻ hơi cực khổ nhưng ai nấy đều mắt sáng rỡ, vui mừng.... tranh giành nhau tới từng miếng thịt...

“Anh Phong nấu ngon dữ vậy”

“Ngon thật đó”

“Có thật là anh nấu không thể, có bỏ thuốc độc vào không đấy”

Vừa dứt câu nhóc Hoàng đã bị Dương Phong cầm đĩa gỗ cái póc vào đầu khiến thằng Hoàng buông đĩa bỏ chén xuống mà nhăn nhó xoa xoa chỗ đau

“Đừng nói giở cái giọng đó ra khi mà nhóc đang ngậm trong miệng đồ ăn do anh mày nấu”

Dù gì nhóc Hoàng vẫn là một thằng nhóc cần được ăn uống đầy đủ trong cái độ tuổi đang phát triển thế này. Trong lòng thì không có ý gì xấu, nhưng khi mở miệng thì bao nhiêu lời cay độc có thể bay ra bất cứ lúc nào. Nhóc Hoàng đây thuộc tuýp người trong nóng ngoài lạnh...

Khi cả nhà vừa bỏ đĩa xuống thì cũng là lúc trước nhà xuất hiện chiếc xe thể thao sáng bóng. Hàn Nhi vừa vội vã bước xuống xe thì liền khựng lại. Nó nhìn ngó xung quanh, rồi tiến gần lại căn nhà của mình với cánh cửa kì lạ... Nó sờ nhẹ vào cánh cửa rồi nghiêng người ra sau nhìn vào số nhà. Sau khi đã xác định đây chính xác là nhà nó rồi thì đã nhào tới nhập rầm rầm vô cánh cửa

“A, chắc cô ta về đây”

Vừa nghe tiếng đập cửa, Dương Phong đã đứng phắt dậy, mặt hớn hở tiến ra cánh cửa...

“Chào mừng cô...”

Hắn vừa mở cửa ra, neho mắt cười tươi thì đã bị cánh tay của Hàn Nhi lỡ đà đập cửa bay thẳng vào mặt. Đây chính là cái tội không chịu ngó trước ngó sau của cả 2

Bị một cú trời giáng vào mặt, Dương Phong loạng choạng, xiểng niểng, người nghiêng về một phía, cứ thế chân lùi về phía sau tận mấy bước, tay ôm mặt

“Cô chào đón khách của mình thế sao?” - hắn gào lên

Hơi lúng túng, nó nhíu mày nhưng rồi lại nhanh chóng lấy lại phong thái ban đầu

“Trò gì nữa đây..??”

Hàn Nhi liếc xéo một cái rồi bước nhanh vào nhà, một gương mặt lạnh. Vốn là một người biết suy nghĩ. Chuyện đầu tiên mà nó cần làm là vào nhà xem mấy đứa em coi có lạnh lặn hay an toàn không khi mà thấy cái tên khốn đó vừa bước ra từ nhà mình. Nó nhìn xung quanh, miệng lẩm nhẩm cái gì đó rồi quay người lại, nhìn trừng trừng Dương Phong, rồi bước lại gần hắn trước gương mặt sớ sệt của mấy đứa em và khó hiểu của hắn....

“Cút ra khỏi nhà tôi”

La lên một tiếng thật lớn rồi Hàn Nhi thẳng chân đá một cái thật mạnh vào lưng hắn khiến mất đà, ngã nhào ra ngoài đường, và sau đó là đập vào mặt hắn là một tiếng rầm thật lớn của cánh cửa..

“Này, vừa phải thôi chứ...”

Dương Phong đứng dậy, đập rầm rầm vào cánh cửa kia, mặt như muốn nổi gân xanh. Trên đời này có loại con gái này sao. Chưa rõ tình hình đã đánh hắn ngã nhào ra đất như thế này. Không thể chấp nhận được, sao hắn lại có thể thích người như vậy nhỉ “ Mở cửa ra..... áo tôi.. còn ở trong đó....”

“Mai tôi đưa, giờ hết việc rồi, về đi” - tiếng nói vọng từ trong nhà ra, nghe rõ mồn một - một giọng nói đanh thép đến từng âm vực

“Đáng kiếp..” – Dương Phong ngồi xuống đất, quay lưng dựa vào cánh cửa, thở hồng hộc. Tại sao hắn lại cho lắp cánh cửa đáng ghét này nhỉ. Nó quá kiên cố, khiến hắn đập rầm rầm vào đấy đến độ đỏ hết cả tay. Lúc cho người lắp cánh cửa mới, hắn chỉ suy nghĩ một cách đơn giản là để bảo vệ văn nhà này - một căn nhà chỉ có một đứa con gái và lũ nhóc kia. Nhưng giờ, hắn đang hối hận về việc mình làm... “cô ta” – Dương Phong nghiến răng ken két

“Tại sao lại ở đây?”

Lạc Thiên vừa bước tới, tay bỏ vào túi quần nhìn Dương Phong với ánh mắt khó hiểu

“Chứ còn anh, làm gì ở đây, hai người đi cùng nhau sao?”

“Nghe đây, chỗ này không phải là nơi mà em có thể đến. Sao lại biết chỗ này hả?” Lạc Thiên tròng mắt giận dữ. Thăng nhóc này không biết kiểm soát hành động của nó hay sao. Tại sao lại có thể làm một việc mà không thêm suy nghĩ gì đến hậu quả vậy chứ

“Tôi hỏi anh, hai người về cùng nhau sao? trả lời tôi đi”

Cúi gầm mặt xuống đất. Hắn không thể nào bình tĩnh được khi thấy Lạc Thiên cũng có mặt ở đây. Lại còn bảo đây là nơi mà hắn không thể đến ư? Không có nơi nào mà hắn không thể đến cả. Nhất là nơi này, như vậy mới có thể biết hai người bọn họ đi với nhau chứ. Anh hồ đồ quá đấy Lạc Thiên....

“Không phải chuyện của nhóc, mau về đi, ở lại nơi này lâu không tốt đâu” – nói rồi Lạc Thiên nhướn người về phía trước để chắc chắn rằng Hàn Nhi đã về nhà an toàn rồi anh quay lưng đi ra chiếc xe của mình

Dương Phong.... cậu không nên biết chuyện gì cả, cậu cũng không nên quan tâm nhiều quá đến Hàn Nhi. Thế giới của cô ấy vốn dĩ không phù hợp của cậu có thể bước vào. Hôm nay coi như cậu đã phạm sai lầm đầu tiên không đáng có, tôi sẽ bỏ qua....

“Hai người đang qua lại với nhau sao?”

Nở một nụ cười nhẹ, rồi Dương Phong hỏi thẳng vào vấn đề mà hắn thắc mắc bấy lâu nay. Một nụ cười nhạt

Lạc Thiên bất giác giật mình. Anh vốn dĩ biết rõ tính cách của Dương Phong, nhưng không ngờ hắn lại có thể hỏi thẳng được như vậy. Thăng nhóc này muốn biết chuyện gì đây chứ

“Đừng có điên như thế”

Lạc Thiên quay người lại, nhìn Dương Phong chằm chằm, vốn dĩ anh muốn xem tên Dương Phong này sẽ xử trí thế nào

“Lần trước là Du Y, lần này lại là Hàn Nhi sao?”

Thật thất vọng. tên này vẫn chỉ là một thằng nhóc với cái lối suy nghĩ đơn giản này thôi. Lạc Thiên phì cười một cái thật lớn rồi bước ra xe. Tất cả như chế giễu một thằng bé đang ngồi tại cánh cửa kia và câu hỏi ngốc nghếch của hắn. Như vậy, cậu không bao giờ có thể bước vô thế giới của Hàn Nhi được rồi, Dương Phong !

Vừa leo lên xe và rõ ga thì trước ánh đèn sang trưng một phía của Lạc Thiên xuất hiện một người. Là Dương Phong hắn đứng ở đó lúc nào không biết...

“Chở về...”

hắn nói một câu nhẹ như không có chuyện gì rồi mở cửa xe chui vào. Tâm trạng Dương Phong lúc này cũng không tốt, hắn cũng không muốn nhìn thấy mặt Lạc Thiên, nhưng giờ thì không còn xe để về nữa rồi. Anh em trong Black giờ này chắc đang tụ họp đi chơi.. Lại không muốn về nhà nên lúc này đi theo Lạc Thiên là lựa chọn tốt nhất

“Sao lại để cái tên đó vô nhà vậy hả?”

Nhóc Hoàng vẫn còn đang hình dung thái độ của Hàn Nhi khi thấy Dương Phong trong nhà mình...cái cảnh nó dùng dùng tức giận hay lằm lằm lì lì không nói gì... rất đang sợ. Nhưng với cái giọng nhẹ nhàng và thái độ dừng dừng tháo balo ra quăng sang một bên rồi ngồi bệt xuống nền nhà cởi bỏ chiếc áo khoác thì hoàn toàn ngược lại với cái hình dung trong ban đầu

“Dạ....anh ta tự xông vào, cánh cửa... cánh cửa cũ anh ta làm rớt ra rồi nên cái này anh ta mới sửa lại, mua cái mới này đây”

Thằng Hoàng lắp bắp, cổ chống đỡ, cái tay chỉ khư khư vào cánh cửa kiên cố đằng kia, mặt toát ra mồ hôi hột. Hàn Nhi ghét nhất là để người lạ vào nhà.. Anh chàng lần trước (ý chỉ Lạc Thiên) đã quá lảm rồi. Mà sao lần này chị Nhi “ tỉnh” vậy nhỉ??

Thở khi một cái rồi nó đảo mắt liếc nhìn xung quanh. Đúng thế, tính tình tên kia thì có thể hình dung được vấn đề rồi + thêm lời giải thích của nhóc Hoàng thì 100% chẳng có liên quan gì đến bọn nhóc cả. Nên nó đành im lặng. Vì suy cho cùng, mấy đứa nhóc không hề liên quan đến vụ này

“Cái gì vậy?”

Ánh mắt Hàn Nhi dừng lại ngay chỗ đồng hồ đĩa nằm trên sàn. Tất cả đều trống không, không còn chút đồ ăn nào sót lại..

“Dạ....”

Thằng Hoàng chưa kịp nói hết câu thì con bé Linh từ phía góc kia chồm tới, tay giữ cái áo khoác trên tay

“Chị Nhi, là anh hồi nãy nấu.. Ngon lắm đấy.. Áo này cũng là của anh ấy mua đấy. Là bạn chị Nhi sao?”

Mặt con bé vẫn vui mừng như lúc nãy. Có lẽ Linh thích chiếc áo này lắm.... Hàn Nhi nghe xong thì như rơi vào khoảng không suy nghĩ. Giọng nói của bé Linh về cái đề tài lúc nãy vẫn còn ong ong vang trong đầu

“Là anh hồi nãy nấu....”

“Anh ấy mua đấy...”

“Là anh hồi nãy nấu....”

“Anh ấy mua đấy...”

Cái tên này... thật chất thì hẳn đang muốn làm gì đây? Có khi nào hẳn là người của gia đình nó không... Nếu không thì tại sao lại làm trò này. Tìm ra cả nhà của Hàn Nhi, nhất định hẳn không phải hạn vừa. Trừ phi hẳn quen biết người đang nắm giữ thông tin trước kia của nó

“Chị Nhi, em xin lỗi, em không chặn anh ta lại được....”

Thằng Hoàng cúi gằm mặt xuống, miệng lí nhí, tỏ vẻ hối lỗi.

“Thôi, không sao, chị sẽ giải quyết, mốt có gì gọi điện liền cho chị, nhớ đấy”

Mỉm cười một cái nhẹ nhàng. Rồi xách balo đi lên căn gác nhỏ. Hôm nay xảy ra biết bao nhiêu chuyện rồi, nó cần được thư giãn một chút.....

“Đừng về nhà em....”

Dương mất nói rồi đảo mắt ra cửa sổ. Từ khi lên xe hẳn làm biết bao nhiêu chuyện. Nào là “ mở mui lên đi” , “ nghe nhạc chút” , “ anh chạy nhanh lên, đường vắng mà” với một thái độ cực kì dừng dừng. Khiến người lái xe kể bên không tài nào chịu đựng được

“Rốt cuộc thì mày muốn gì đây, sao lại không về nhà?”

“Thì chạy mau đi, về nhà anh...”

16. Chương 16: Rắc Rối

“Lần này thì đừng hòng chui vào phòng anh mà nữa đây”

Quăng chiếc chìa khóa lên chiếc bàn, Lạc Thiên cởi bỏ chiếc áo vest lên chiếc ghế salon như thường ngày, uể oải bước lên phòng

“Nói chuyện một chút”

Thả người xuống chiếc ghế. Dương Phong khụy chân xuống chống tay vào đầu gối. Hắn đang suy nghĩ nên dùng từ ngữ nào để nói chuyện cho đúng đây. Hiện giờ có lẽ trong đầu hắn đang chất chứa nhiều câu hỏi lắm. Người con gái mà hắn đã hôn trước đó mấy tiếng thì mấy tiếng sau lại đi về chung xe với một người con trai khác... Điều này cho dù đó có là tình yêu từ một phía của hắn đi chăng nữa, thì cũng thật khó chấp nhận

“Nếu là chuyện Hàn Nhi thì không cần phải nói gì đâu, không có quan hệ gì cả”

Nói xong Lạc Thiên bước thẳng đến cầu thang. Sao thằng nhóc này nó dai thế nhỉ. Đã bảo là không có gì mà cứ khẳng khẳng mãi một vấn đề

Vừa dứt lời, Dương Phong vụt đến nắm cổ chiếc áo của Lạc Thiên kéo lại, khiến anh mất thăng bằng tay hươ vung chiếc lọ thủy tinh cầm những bông hoa tulip đủ màu rơi xuống đất. Một tiếng xoảng vang lên và sau đó là một bầu không khí nặng nề, im lặng không một tiếng động. Dương Phong nhìn chăm chăm vào Lạc Thiên với một ánh mắt giận dữ, của một con thú đang nổi giận, lao vào cắn xé con mồi. Lạc Thiên thì vẫn bình tĩnh, anh chỉ nhú mồm một chút

“Có lẽ trước mặt anh tôi vẫn là một thằng nhóc đúng không. Tôi tìm ra nhà Hàn Nhi.. thì tất nhiên những thông tin kia tôi cũng tìm ra được. Nhất là một chuyện rất thú vị, anh có hứng thú nghe không Âu Lạc Thiên?”

Một ánh mắt sắc, giọng nói nhẹ nhàng đến từng chữ nhưng đâu đó vẫn ẩn chứa một sự đắc ý nào đó của hắn. Trợn tròn mắt nhìn Dương Phong, Lạc Thiên lặng người đi, người như mềm nhũn ra, chẳng lẽ tên này đã biết được rồi ư? Đáng lẽ anh không nên xem thường tên nhóc này. Anh nên cẩn thận hơn mới đúng

“Nói đi...”

Cố gắng bình tĩnh nhất có thể, anh phải nắm vững tình hình lúc này

Lại một bầu không khí ngột ngạt. Mặt Dương Phong ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn, nhìn chăm chăm vào Lạc Thiên, cánh tay Dương Phong như có thể sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào. Mặt Lạc Thiên cũng đăm lại, nhìn thẳng vào Dương Phong không một chút e dè. Dù anh biết tình hình sắp tới đây có thể không bình yên được nữa

Tưởng chừng như bầu không khí ngột ngạt ấy sẽ đông đặc lại và kết thúc bằng một cú đâm của Dương Phong nhưng rồi hắn ta chợt phì cười, buông áo Lạc Thiên ra, ôm bụng rồi cười lớn hơn để cho Lạc Thiên mắt trợn tròn, lúc này anh đã nhận ra là mình đã bị lừa, một cú lừa ngoạn mục

“Anh làm gì mà căng thẳng ghê thế?”

Lặng người đi, Lạc Thiên thở một cái phào nhẹ nhõm. Lúc này, anh không biết bản thân mình nên vui mừng hay tức giận và cho tên nhóc kia một trận nữa. Nhưng Dương Phong nói cũng đúng, hắn đã có thể tìm ra nhà Hàn Nhi, thì rốt cuộc hắn cũng biết chuyện đó mà thôi. Tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng anh có nên giấu mãi nữa không khi mà tahi1 độ tên Dương Phong này càng lúc càng trở nên nghi ngờ mọi thứ...

“Rảnh à?..”

Lạc Thiên tỏ ra vẻ mặt nhăn nhó rồi quay lưng bước tiếp lên những bậc thang rộng mênh mông kia. Cũng đúng, ít ra, anh cũng nên tỏ ra hứng thú đáp lại một chút để trò đùa này không quá nhạt nhẽo, để tên nhóc kia không bị “hố” và cũng để đánh lừa con mắt của Dương Phong.

Sau lưng Lạc Thiên, Dương Phong cũng không chắc về những gì mình nói. Suy cho cùng, bề ngoài Dương Phong khác xa với nội tâm của hắn. Một con người chỉ luôn biết đến niềm vui, luôn có được những thứ

mình thích, luôn luôn đắc ý thì có mấy ai hiểu được trong lòng người đơn giản thoải mái đó nghĩ gì. Con người, không ai có thể đoán được cả. Nếu nói người nội tâm khó đoán thì đó là một sai lầm. Con người mà luôn tỏ ra vui vẻ, mới chính là người cần để tâm đến. Họ thích che giấu suy nghĩ của mình bằng một nụ cười hơn là nét lạnh nhạt bên ngoài...

Ngồi phịch xuống ghế, trở lại như ban đầu, mặt Dương Phong trở lại thái độ lạnh nhạt. Rồi cười một nụ cười nửa miệng... “ Anh thật dễ đoán ”

Lạc Thiên bước lên lầu, từng bước chân nặng nề. Trò đùa của tên nhóc này càng ngày khiến anh phải bận tâm. Lần đầu tiên anh thấy Dương Phog nghiêm túc như thế sau sự việc của Du Y. Rồi thì mọi chuyện cũng sẽ lộ ra. Anh không biết lý do mà Hàn Nhi lại trở nên như thế này. Nhưng cả thái độ và hành động có lẽ Dương gia vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Hàn Nhi. Nghĩ đến đây, Lạc Thiên lại càng chắc chắn hơn với quyết định của mình ” Chuyện gì đến nó đến, giờ nói ra sớm không tốt cho ai hết ”

Đưa tay lên cởi từng chiếc nút trên áo sơ mi rồi chợt khựng lại. Sự việc ban nãy lại ủa về. Anh không nghĩ mình lại hành động như thế, thật quá hồ đồ. Trong phút chốc anh lại để con tim mình hành động... Nhưng, cô ấy có nhớ không nhỉ, nhớ lần đó...Lạc Thiên thả người phịch xuống giường, nằm suy nghĩ mông lung...

Về phía Dương Phong vẫn còn đắc ý với việc mình làm vừa rồi. Đó không chỉ là một trò đùa mà còn là phép thử đối với Lạc Thiên, và kết quả đã thành công vượt ngoài mong đợi..... Tất cả chỉ còn là thời gian mà thôi. Hẳn vui sướng đến run người, tại sao hẳn lại có hứng thú cao đối với sự việc giữa 2 người này vậy nhỉ.....

“Đứng lại.....Hàn Nhi...”

Nó vẫn chạy, vẫn nhắm mắt, chạy đến khi nào, đến nơi nào đó có thể khiến nó cảm thấy an toàn. Một đứa con gái luôn lấy ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, luôn lấy sự hãnh diện của gia đình làm sự sống, thì cũng sẽ có một lúc nào đó, những việc như thế được coi là một sự cầm tù. Hàn Nhi cũng thế, nó không ngoại lệ. Nó đã quyết định chạy trốn khỏi cái gia đình đầy luật lệ đó

“Tại sao mọi người đều coi con là người may mắn và hạnh phúc nhất”

Hàn Nhi ngồi cúi gằm mặt trong một căn phòng lộng lẫy, từng ánh đèn vàng le lói chiếu vào bộ váy được đính những hạt kim sa kia, tất cả đều lấp lánh rực rỡ. Gương mặt vẫn lạnh lùng cho đến giây phút này...

“Vì con có những thứ mà họ không có”

“Nhưng họ không biết những thứ mà con phải chịu đựng”

“Con nói cái gì?”

“Hãy thôi đi, tôi không cần cái cuộc sống đầy sự quẩn thúc như thế này, và ông cũng không phải là ba tôi, ông không có cái quyền đó”

Kết thúc câu nói ấy, người đàn ông đã quá tuổi lặng người đi. Như những bậc cha mẹ khác, họ luôn mong con gái mình hạnh phúc. Nhưng sao tất cả đều có chung một cái suy nghĩ mang đậm tính chất áp đặt như thế này. Nước mắt tuôn ra. Một đứa chưa từng khóc như nó mà bây giờ những giọt nước mắt ấy lại tuôn trào không có điểm dừng.

Bốp!!!

Một cú đánh trời giáng vào gương mặt hồng hào được trang điểm nhẹ, khiến những lọn tóc được tết búi lên cao xòa nhẹ bông bênh lấp đầy khuôn mặt đầy thứ nước mặn ấy...

“Sao con lại có thể nói như thế”

“Coi như... tôi đã trả nợ xong cho cái nhà họ Dương này”

Hàn Nhi ôm gương mặt tấy đỏ và ứa đọng nước mắt đó, nở một nụ cười nhạt. Nó khinh thường tất cả, nó ghét tất cả. Nhưng cái đánh đó đã làm nó thức tỉnh. Đã giúp nó tìm ra quyết định cho bản thân. Nó sẽ đi, đi khỏi cái nơi này

“Xin lỗi quý vị, buổi tiệc có sự cố”

Buổi tiệc gặp sự cố, là tại nó. Vậy đi, chấm dứt tất cả....

Phịch...

Cầm cổ chạy, nó không biết mình đang chạy về đâu nữa. Cổ chạy và rồi va trúng một người nào đó. Gương mặt nó chạm vào một thứ gì đó vững chắc, khiến nó ngã bật ra phía sau, ngồi bẹp dưới đất. Nó vẫn khóc, khóc lớn hơn nữa..... Người kia ngồi nhìn nó bối rối, anh không làm gì hết, tại sao cô gái ấy lại khóc như vậy, đây là ngoài sân khách sạn mà. Không khéo người ta sẽ hiểu lầm mất. CHạy nhanh đến đỡ dành, nhưng Hàn Nhi vẫn khóc mặc kệ mọi thứ xung quanh

“Chị Nhi... chị Nhi”

“Chị Nhi... chị Nhi”

Hàn Nhi choàng tỉnh, bật người ngồi dậy thật mạnh, nó thở hồng hộc khiến cho nhóc Hoàng ngồi kế bên, gương mặt lộ vẻ lo lắng tột độ, chăm chăm nhìn

“Sao thế, chị không ổn à”

Vẫn chưa kịp hoàn hồn lại, nó thở dốc, mắt đỏ lên. Hàn Nhi ngồi im một lúc rồi lấy tay quạt những giọt nước mắt đang chảy rồi nhìn sang nhóc Hoàng. Lúc này nó mới chợt giật mình, hình như này thằng Hoàng nói gì thì phải.... Nó nhìn thằng Hoàng rồi cố gắng ra vẻ bình thường nhất

“À không, chỉ là gặp ác mộng chút, không sao đâu nhóc”

Hàn Nhi cười nhẹ rồi lấy tay xoa đầu thằng nhóc Hoàng. Sao giấc mơ ấy lại ảnh hưởng mạnh đến thế nhỉ. Hay là hôm nay nó suy nghĩ quá nhiều về chuyện này. Phải hậu tạ mới được, nếu không nhờ tên nhóc này có lẽ nó vẫn còn vướng kẹt trong cái giấc mơ vớ vẩn đó mãi thôi. Nó ngược nhìn đồng hồ, cũng gần 5h sáng rồi... nên chuân bị đi làm rồi vào học là vừa. Cả ngày hôm qua rút hết sức lực của nó quá. Còn chưa trả nợ nữa.

Vẫn như mọi ngày, Hàn Nhi bước vào cổng trường với hộp sữa trên tay, hoàn toàn không quan tâm gì đến diễn biến xung quanh. Dù cả trường đang rất ồn ào, mọi người đều nhìn chăm chăm vào nó, tất nhiên, vẫn không ăn nhằm gì, Hàn Nhi đi thẳng một mạch vào lớp rồi lấy mở bài tập qua xem một lượt....

Đang chăm chú vào quyển tập trên bàn và lẩm nhẩm tính thì từ xa có một đám con gái đi tới đập bàn Hàn Nhi, kêu lên một tiếng rầm thật lớn. Khiến mọi thành viên trong lớp đều quay về hướng phát ra tiếng động đó. Hàn Nhi vẫn không chú tâm gì đến, thậm chí còn không ngược lên nhìn dù chỉ một lần

Nhỏ tức giận, mắt long sòng sọc, lấy tay đập bàn thêm vài ba cái, khiến ánh mắt đổ dồn về chỗ nó càng lúc càng nhiều. Chắc, đã bảo vô dụng rồi, mấy đứa này có lỗi tại mà sao không biết sử dụng thế? Dùng để làm cảnh thôi à? Bực bội ra mặt, Hàn Nhi chau mày lại rồi úp mặt xuống bàn mặc cho tụi kia muốn làm gì thì làm. Nó chẳng hứng thú đi học làm gì, suy cho cùng, phải lấy được cái bằng tốt nghiệp thì mọi việc sẽ suông sẻ hơn. Nên đó giờ nó vẫn cố gắng, cắn răng chịu đựng thôi. Kì này cũng thế, xem như không có gì cho êm chuyện vậy...

“Mày giận sao?”

Nhỏ nắm tóc nó kéo mạnh, giật ngược ra phía sau. Hàn Nhi chỉ nhìn sượt qua từng đứa rồi ánh mắt chỉ đăm đăm về một phía. Thái độ bất cần của nó như thế càng khiến ấy đứa đó tức giận hơn...

“Bạn, nắm tóc mình sẽ làm tay bạn bẩn đó, bạn không sợ sao?”

Nó cười khinh một cái rồi mắt hướng về nhỏ đang nắm tóc ” Rốt cuộc là có chuyện gì?” - mặt Hàn Nhi đánh lại, chuyển sang một vẻ nghiêm nghị khác thường khiến cho nhỏ nắm tóc hơi lung lay, ngập ngừng

“Mày.... còn dám nói sao?”

“Tại sao lại không.... tư do ngôn luận cơ mà”

“Để xem mày còn nói được không khi nhìn thấy cái này...”

Nhỏ nói rồi nhượng mắt, một tờ báo quảng đến trên bàn nó. Tin trang nhất ” Tổng giám đốc thương mại đi hội chợ cùng bạn gái” . Gì chứ, cái tin lá cải này mà cũng đăng lên được sao? Báo chí rốt cuộc đang

cái tin này làm gì vậy chứ. Hàn Nhi nhướn mày, cái khó hiểu tại sao mấy đứa này lại đưa nó xem tờ báo này. Vừa định mở miệng thắc mắc thì ánh mắt nó kịp dời đến cuối trang, đồng tử nó giãn to, tay cầm ngay tờ báo lên đưa ngay sát mắt mình. Hình một đôi nam nữ, gấu bông - chính xác là hình của nó và Âu Lạc Thiên....

“Thấy rồi chứ gì, mày còn nói được gì không?”

Cầm tờ báo trên tay, đầu óc nó quay mòng mòng. Sao cái ảnh này lại xuất hiện ở đây. Không được rồi, phải làm thế nào đây. Hàn Nhi hoang mang, cầm khăng khăng tờ báo đứng bật dậy, khiến cho chùm tóc của nó đang bị nhỏ kia nắm thì bị gì mạnh, giật mình, nhỏ buông tay ra. Lúc này nó chẳng thèm quan tâm có đau hay không. Chỉ đang suy nghĩ tìm cách nào để ngăn chặn hình ảnh trên tờ báo này ngừng phát tán

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, nó cầm tờ báo chạy mãi. Chết tiệt, nó đang đi tìm một người mà đến lớp của người đó nó cũng không biết. Nhưng bây giờ hỏi người khác không được, chỉ duy cái nhìn nửa con mắt từ các học sinh xung quanh thôi đã khiến nó hoảng loạn lắm rồi. Giờ chỉ có người trong cuộc mới có thể giúp nó thôi. Âu Lạc Thiên, anh đang ở đâu??

Đứng giữa sân trường, nó rảo mắt nhìn khắp phía mặc cho đám học sinh đứng thành từng cụm giơ tay chỉ trở về phía nó...

“Dương Hàn Nhi”

Nó bất giác quay lại phía vừa phát ra tiếng gọi ấy. Ánh mắt nó nhìn chằm chằm người đó rồi lại đảo liên tục qua những chỗ khác

“Tôi đang gọi cô đó”

Tức giận, người đó hét lớn rồi tiến lại gần phía Hàn Nhi. Cái tên Dương Phong này lại đến ngay lúc đang bực mình

“Nói lẹ”

“Áo tôi đâu?”

Hàn Nhi dừng mọi hoạt động, đứng lặng yên, người nó bắt đầu run lên.....Đừng đùa với tôi nữa. Nếu trên đời này có mê tín, tin vào bùa ám thì có thể tin chắc rằng nó đang bị ám bởi tên khốn này. Lúc này mà còn hỏi đến cái vấn đề nhầm nhứ này ư? Hắn bị rãnh chắc

“Rãnh không?”

“Làm gì?”

“Biến đi”

“Gì chứ”

“Cậu không có gì làm ngoài đi theo tôi thế này sao?”

“Hoang tưởng à, ai theo cô”

“Không theo thì biến đi, tôi không rãnh nói chuyện với cậu”

Nói rồi, Hàn Nhi quay lưng bỏ đi. Bất giác cánh tay nó bị kéo tay bởi một cách tay rắn chắc của Dương Phong, khiến tờ báo trên tay nó rơi xuống đất. Giữ mạnh tay Dương Phong ra rồi định khum người xuống lấy tờ báo nhưng hắn nhanh hơn, hắn đã lụm lên trước và...đọc

“Đưa đây”

Mặc cho Hàn Nhi nói gì. Dương Phong cầm tờ báo mà tay run run. Thật không tin vào mắt mình nữa. Tại sao lời của Lạc Thiên với hình ảnh trên tờ báo này lại khác nhau đến thế. Anh ta nói là không có gì rồi cơ mà, tại sao lại có bức ảnh này. Hẹn hò ư? Cái tờ báo hoang đường này đang làm trò gì thế.....

“Tôi không thích giỡn đâu đấy”

Nói rồi, Hàn Nhi hươ tay giật phăng tờ báo trên tay Dương Phong, tức giận bỏ đi, mặc cho hắn đứng như trời chồng. Bàn tay vẫn còn trong tư thế cầm tờ báo lúc này dù trong tay hắn bây giờ không có một vật thể nào cả

Cái đáng nói ở đây, điều khiến hắn bức mình ở đây là cái vấn đề này, hắn đã cố gắng hỏi người trong cuộc mà vẫn chỉ nhận được câu “không có gì” thế mà bây giờ lại có chuyện xảy ra ngược lại. Rốt cuộc thì tại sao anh ta lại giấu mình, chuyện này đầu đuôi là thế nào. Bao nhiêu câu hỏi hiện ra trong đầu mà Dương Phong vẫn chưa tìm được câu trả lời. Còn Hàn Nhi, chắc cô ta đang vui mừng đi tìm anh ta để khoe mẽ chứ gì....Đáng kiếp

Dương Phong chạy thật nhanh. Hắn sẽ đi tìm Lạc Thiên hỏi cho ra nhẽ chuyện này. Hôm nay không làm rõ thì sẽ không là Kỳ Dương Phong nữa.

Về phần Hàn Nhi, nó vừa chạy vừa nhìn xung quanh với mong muốn là có thể nhìn thấy Lạc Thiên ở ngoài sân này. Rồi cảm giác có ai đó vừa chạy sượt ngang mình - là Dương Phong. Hắn ta có vẻ đang bức mình??? Hàn Nhi cảm nhận được nét bức tức từ vẻ mặt thoáng qua của tên Dương Phong khi hắn chạy sượt qua. Kì lạ, thường ngày có lẽ nó sẽ bị tra tấn hàng ngàn câu hỏi từ hắn nhưng hôm nay tại sao hắn lại bỏ chạy thực mạng với vẻ mặt bức tức thế kia. Nghĩ đoạn, nó quyết định cũng chạy theo. Dù không chắc lắm, nhưng hắn ta với 2 người còn lại thường hay đi chung với nhau, cho nên không chừng chạy theo chắc có thể tìm được Lạc Thiên.

Khác với Dương Phong và Hàn Nhi, Lạc Thiên không bức tức, không khó hiểu nhưng đến lúc này, anh vẫn đang trầm ngâm ngồi gác chân lên chiếc bàn trong lớp với tờ báo nhăn nhúm nằm kế mép bàn. Từ khi anh làm giám đốc, không bao giờ chuyện đời tư của anh không bị ông khai cả. Tất cả đều bị theo dõi đến từng cử chỉ, hành động dù là nhỏ nhất. Nhưng hôm qua anh sơ suất quá...

“Lần này lại dính vào tình yêu à, chắc, cổ phiếu giảm nhiều lắm đây”

Khang Luân bước tới gần chỗ Lạc Thiên, trên tay cầm chiếc Ipad, nhoẻn miệng cười. Đúng thế, bất cứ thông tin nào liên quan đến Tổng giám đốc Âu Lạc Thiên là giá cổ phiếu trên thị trường chứng khoán lại tăng giảm đột ngột, bất thường. Phải nói là khi đó, cả công ty như một phen lao đao khủng hoảng vì thế ít khi nào anh bắt cần để mấy tên nhà báo ấy có cơ hội để đăng tin. Nhưng hôm qua thì khác, trong phút chốc anh đã sơ hở, mà kì này còn ảnh hưởng đến cả Hàn Nhi.... rồi cả tên Dương Phong nữa, mới hôm qua giải quyết êm ả vs hắn mà bây giờ lại xuất hiện tin này...

“Thôi đi, không có thời gian để giỡn đâu?”

Anh phản bác lại câu nói có phần châm biếm của thằng bạn, lúc này mà cái tên này còn giỡn được sao. Nhưng cũng đúng, từ đầu câu chuyện đến giờ, duy chỉ tên Khang Luân này là người ngoài cuộc, một kẻ không hề biết gì đến mối quan hệ rắc rối rườm rà này.

“Sao thế, cô thư kí xinh đẹp hôm nay không đến giải quyết hộ à?”

“Không...”

“Sao thế?”

Không trả lời - cuộc đối thoại chấm dứt ngay đây. Lạc Thiên chẳng còn hứng thú gì để nói đến chuyện thư kí hay công việc cả. Đầu anh bây giờ rối nhùi lên về việc cái tờ báo lá cải này lại khiến Hàn Nhi bị liên lụy. Nhưng từ đó giờ, ai cũng phải ái ngại, không dám động đến những tay phóng viên hoặc tòa soạn báo. Những tin tức không đúng sự thật hay có hại đến công ty đều sẽ từ từ được đăng lên nếu động đến cái ngành báo này.

“Cái tờ báo lá cải khốn kiếp”

Cố nén sự tức giận, Lạc Thiên nghiêng rằng, đập mạnh chiếc bàn rồi đứng phắt dậy khiến cả lớp đang ồn ào náo loạn bỗng im bật nhìn về phía Lạc Thiên, các cặp mắt dõi theo từng hành động, cử chỉ của anh... từ cái đập bàn, gương mặt giận dữ cho đến khi Lạc Thiên bước ra khỏi cửa thì cái lớp mới thoát khỏi những giây phút nín thở nặng nề đó

Lạc Thiên nổi tiếng là một người ít nói trong lớp trong lớp nhưng cả lớp chưa bao giờ thấy anh giận dữ như vậy. Ngay cả khi anh gặp rắc rối lớn của công ty hay bất cứ chuyện gì thì anh vẫn lẳng lặng tự giải quyết, thế mà hôm nay chỉ một tin tức nhỏ trên tờ báo này lại khiến Lạc Thiên tức giận như thế. Cái lớp lại có cơ hội ngồi bàn tán xôn xao khi trên tay ai cũng đều cầm tờ báo.

“Đọc báo sao? Cái trường này cũng lạ thật...”

Vừa chạy theo tên Dương Phong, Hàn Nhi lại cố dọi mắt mọi hướng xung quanh. Nhân vật chính thì không thấy đâu duy chỉ có cảnh người người cầm báo tùm năm tùm bay thì đầy rẫy. Cái đà này, không lẽ tờ báo khốn khiếp ấy lan khắp cả nước rồi hay sao. Nghĩ tới đây, đầu óc Hàn Nhi quá tải khiến người nó lảo đảo, dừng chân lại, thở hồng hộc

“Thiên ka, cái tên khốn khiếp”

Lạc Thiên vừa bước ra khỏi lớp thì Dương Phong cũng vừa chạy đến, hấn nhào đến nắm cổ áo Lạc Thiên. Không giống như lần trước, hấn đã cho hấn một cú trời giáng vào mặt Lạc Thiên, khiến cả trường một phen náo loạn, mấy đứa con gái giật mình, la hét. Cách đó khoảng 30m, Hàn Nhi vẫn còn tay chống hai đầu gối và thở - cái tội sáng nào cũng ngậm mỗi một hộp sữa. Tiếng hét vang lớn, các học sinh liền chạy ngay đến trước cửa lớp phòng học của Lạc Thiên. Gì, gì vậy, nó ngo ngác ngược nhìn xung quanh rồi nhìn từ xa thấy đám đông bu kín. Cái tên Dương Phong đâu rồi??

“Dương Phong đánh anh Thiên đấy”

“Tại sao lại đánh nhau như thế?”

“Cái gì, Dương Phong đánh nhau với Lạc Thiên sao?”

Vẫn còn đang tự hỏi trong lòng phải làm gì bây giờ, thì một đám nữ sinh vừa chạy ngang qua vừa nói chuyện khiến mở rắc rối của Hàn Nhi đã được giải quyết. Nó hòa mình với đám học sinh chạy đến chỗ đông người đó

“Cả hai có thôi ngay không?”

Khang Luân, cũng từ lớp chạy ra khi thấy không ổn bên ngoài lớp. Cố gắng can ngăn tên Dương Phong đang đánh tới tấp vào Lạc Thiên đang nằm dưới đất

“Tại sao lại như vậy, ” không có quan hệ gì” của anh mà như thế này sao?”

Dương Phong nện vào mặt Lạc Thiên tới tấp khi hấn đang giữ được ưu thế. Lạc Thiên vẫn không nói gì. ANh biết, giờ có nói gì cũng vô dụng với cái tên đầu đất này. Nhưng, thật sự, anh cũng không có gì để giải thích được nữa rồi. Dương Phong nói cũng đúng, “không có quan hệ gì” mà bây giờ báo chí đăng tin thế này thì anh bị hấn đánh cũng đúng. Lạc Thiên nằm im, anh không chống trả, vẫn mặc cho từng cú đánh trời giáng của Dương Phong xuống mặc mình mà chẳng thêm mảy may quan tâm....

“Thằng nhóc này....”

Cố gắng kéo tên Dương Phong sang một bên. À không, đẩy Dương Phong té nhào qua một bên, Khang Luân đưng1 nhìn chăm chăm vào Dương Phong “mày mất trí à?”

Vừa nghe xong câu hỏi của Khang Luân, Dương Phong chợt bật cười, một nụ cười khi ra rồi mắt hấn đánh lại, tay quệt văng trán đầm mồ hôi

“Tôi mất trí sao? Anh đi mà hỏi cái người nằm dưới đất đấy”

Nhúu mày khó hiểu, Khang Luân nhìn qua phía Lạc Thiên đang nằm đấy, quần áo sốc sếch, áo tung ra hết nửa trong nửa ngoài, khoe miệng 1 hàng máu chảy dài gần đến cằm. Anh lấy tay xoa khoe miệng, quệt vết máu đi rồi từ từ ngồi dậy, thở hổn hển....

“Chuyện này là sao?”

Khang Luân nhún giọng thêm lần nữa.

Ngó nghiêng xung quanh rồi Dương Phong giật ngay tờ báo của một cô gái đứng gần đó. Khiến cô nữ sinh giật bắn người, đứng khấp nép sau đứa bạn. Cầm ngay tờ báo rồi anh quăng thẳng vào người Lạc Thiên, nhìn chăm chăm với ánh mắt giận dữ

“Nói đi?”

“Vậy thì sao?”

“Gi chứ?”

Khác với suy nghĩ trong đầu Dương Phong, hẳn nghĩ Lạc Thiên sẽ nói ra hết từ bây giờ, nhưng không mọi chuyện đang đi ngược lại. Hẳn cũng người ra với câu trả lời của Lạc Thiên. Anh ta đang nói cái quái gì thế??

“Vậy thì sao? Nhóc thì có liên quan gì đến chuyện này?”

Lạc Thiên nhấn mạnh thêm lần nữa, anh cầm tờ báo quăng mạnh xuống trước mặt Dương Phong, hẳn vẫn trong tình trạng ngỡ người ra. Không tin vào tai mình nữa. Câu trả lời đâu... Tại sao anh ta không trả lời mà lại còn hỏi ngược lại mình...

Nhìn Dương Phong, rồi Lạc Thiên thở khì một cái, chống tay đứng lên, sửa sang lại bờ quần áo sộc sếch, lấm lem vết bụi từ nền gạch rồi anh bỏ đi

“Tôi thích Hàn Nhi”

Cúi gầm mặt, Dương Phong hét lớn khiến cả đám đông trợn tròn mắt nhìn nhau giật mình. Dương Hàn Nhi, chẳng phải cô ta học trên Dương Phong một lớp hay sao?? Sao cậu ấy lại có thể thích Hàn Nhi được chứ?

Cùng lúc đó, phía ngoài đám đông, Hàn Nhi không rõ chuyện gì nhưng nó nghe được một câu duy nhất thật lớn như xuyên thủng cả lỗ tai. Là giọng nói của tên khốn khiếp kia, khiến nó cũng ngỡ người ra. Đây không phải lần đầu tiên nó nghe câu này, lần trước trong bar đã xảy ra một lần rồi nhưng đó chỉ là một vụ làm ăn. Còn lần này thì sao?? Nó chỉ muốn yên ổn học hết năm cuối cấp này thôi mà, hai tên điên này đang làm cuộc sống nó rối lên hết rồi....

“Thế còn Du Y”

Dừng bước chân, Lạc Thiên hỏi Dương Phong, giọng nói hơi ngập ngừng. Có lẽ đây là lúc nên làm rõ chuyện với tên nhóc này....

Đứng lâu một hồi, anh vẫn không nhận được câu trả lời của Dương Phong, Lạc Thiên cười nhẹ một cái, khẽ đưa đầu nhìn Dương Phong. Hẳn ngồi thất thần dưới nền gạch. Có lẽ cái khó khăn của người vô tư như hẳn là ở đây. Không thể giải quyết được những chuyện tình cảm như thế này

Đám đông đã dần ra sau màn đánh nhau vừa rồi, Lạc Thiên cũng bỏ đi mất hút. Chỉ còn Khang Luân và Dương Phong, hẳn vẫn chìm đắm trong mớ suy nghĩ của mình. Chính bản thân hẳn còn không nhận thức được chuyện của mình thì làm sao có thể nói chuyện chính diện với Lạc Thiên được chứ. Nhẹ nhàng, Dương Phong cũng đứng dậy, hẳn vuốt lại đầu tóc rồi bỏ đi, mặc cho Khang Luân vẫn ngẩn người ra đó. Đến bây giờ, tên này vẫn không biết đã có chuyện gì xảy ra....

Kế bên sân bóng của trường, có một dãy bồn nước dành cho các học sinh sau giờ học thể dục rửa mặt. Lạc Thiên đang ở đây, anh đang cố gắng rửa hết vết máu trên môi mình, dù nó khá rát. Tên Dương Phong đánh mạnh thật... Anh nhủ mày nhắm một mắt bên phía bị thương của mình lại, hít hà... trong dòng nước mát chảy dài trên mặt

“Không sao chứ?”

“Có đấy”

Ngước mặt lên, nhìn về phía phát ra tiếng nói, Hàn Nhi vừa từ từ đi tới, anh chỉ mỉm cười nhẹ rồi tiếp tục với việc rửa vết thương của mình “Đến tìm tôi...là chuyện đó sao?”

“Anh định giải quyết thế nào đây”

“Tôi không biết....”

Lạc Thiên khóa chiếc vôi nước lại, ngồi phịch xuống nền cỏ của sân bóng, anh thở dài “Nói cho cô biết, nếu không vì cô thì chuyện này đã giải quyết xong rồi”

“Nói như anh, hóa ra mọi chuyện là vì tôi à”

Hàn Nhi vẫn bình thản, nó tiến lại gần, thả người ngồi phịch xuống đất, quăng thêm một hộp nhỏ vào người Lạc Thiên “Mỗi lần gặp là anh lại bị thương”

“Hay Hàn Nhi là sao quả tạ của tôi nhỉ??”

Lạc Thiên nói rồi phì cười nhìn qua phía Hàn Nhi. Nghĩ rằng chắc cô cũng sẽ nổi giận hoặc là cười cùng với anh. Nhưng không, mặt nó vẫn giữ vẻ bình thản vốn có, chỉ hơi nhúm mày nhìn chăm chăm vào Lạc Thiên. Lạc Thiên thoáng ngượng, nhìn vội xuống chiếc hộp mà Hàn Nhi với tay vào người mình, bông băng và thuốc đỏ.

“Anh tự xử đi, tôi không nhúng tay vào đâu”

Hàn Nhi nói rồi nhìn ra xa phía ngoài sân cỏ. Bầu trời sáng sớm trong xanh không một gợn mây, tia nắng ấm của sáng sớm cũng đang từ từ lan rộng hơn, khoác một lớp vàng óng xuống sân cỏ xanh mượt kia. Khung cảnh trong xanh, thanh mát đến thế, yên bình đến thế nếu không có rắc rối này xảy ra thì chắc đây sẽ là lần đầu tiên, Hàn Nhi cảm thấy thế giới này thoải mái. Nhưng có lẽ số phận đã bắt nó phải sống chung với sao nhiều sự lo lắng và rắc rối.....Nó thở dài rồi nhìn xuống chân, bứt vài cọng cỏ rồi vò nát chúng. Nó muốn rắc rối cũng sẽ bị vò nát như thế này, nó sẽ thoải mái hơn biết bao....

“Một năm rồi...”

Một năm rồi, chắc chuyện này xảy ra cũng là lúc nó phải quay về cuộc sống như xưa rồi... Nó thực sự không muốn nhưng phải làm thế nào để giải quyết đây. Không thể coi thường gia đình nó được. Tờ báo này đăng tin thì rất cuộc nó cũng sẽ bị bắt về thôi. Nghĩ đến đây, vô thức Hàn Nhi bứt thêm nhiều cọng cỏ nữa rồi tất cả đều bị vò nát rong bàn tay của nó....

17. Chương 17: Người Của Dương Gia....

“Tôi có thể hỏi vài việc không?”

“Không”

Câu trả lời không suy nghĩ của nó khiến người như Lạc Thiên phải giật mình. Tại sao một cô gái như Hàn Nhi lại có thể quyết đoán đến thế. Trả lời không một chút do dự....

”Chuyện này không có cách giải quyết sao?”

Hàn Nhi ngược lên nhìn Lạc Thiên tay hươ hươ cạo cỏ lên phía trên cao, in hằn một vằn màu xanh trên bầu trời trong vắt kia. ” Giải quyết nó giống như cọng cỏ này” - nói rồi cọng cỏ lọt thỏm vào lòng bàn tay nó và sau đó là hàng trăm mảnh nhỏ màu xanh bị vụn nát rơi xuống, bay theo làn gió.....

“Cô đang lo cho cổ phiếu nhà tôi hay sao mà cứ mong giải quyết nhanh thế?”

“Đừng hoang tưởng... chỉ là tôi không thể xuất hiện trên báo hay những thứ tương tự phương tiện truyền thông khác”

“Tại sao?”

“Anh hỏi nhiều quá đấy?”

“Thì phải hỏi tôi mới biết cách giải quyết chứ?”

“Có thể ngừng phát tán mấy tờ báo này không?”

“Tôi không cao siêu đến thế đâu....”

“Thế thì thôi..”

Hàn Nhi đứng dậy, bỏ đi vì đã tìm được câu trả lời mà nó cần. Không thất vọng vì tự bản thân nó có thể hiểu chuyện này không phải đùa, không phải dễ dàng mà giải quyết được. Chỉ là hơi hụt hẫng vì đã có chút gì đó gọi là hy vọng trong chuyện này...

“Xin lỗi... đã lôi cô vào vụ này”

Lạc Thiên giữ tay nó lại, một giọng nói nhỏ nhẹ..... Anh cảm thấy bất lực trước câu trả lời lcu1 này của mình vì hình như đã làm cho Hàn Nhi thất vọng

“Đây dựa với những người như anh thật phiền....”

Hàn Nhi mỉm cười nhẹ rồi đi thẳng về lớp. Chuyện này không ai có lỗi cả. Lên báo thì cũng không có gì là ghê gớm đối với một cô gái, đằng này đối phương lại là một người hoàn hảo - thiếu gia nhà họ Âu, nhưng tình thế của nó bây giờ thì không cho phép những việc này xảy ra. Nó cũng quá nhạy cảm rồi chẳng. Chưa chắc gì gia đình nó thấy tờ báo này. Thôi thì cứ hy vọng....

Lạc Thiên vẫn ngồi đó, sau khi dán được miếng băng dính vào miệng (một cách cực khổ) thì anh lại ngồi dựa lưng ngẫm nghĩ. Nên giải quyết chuyện này thế nào đây, nó không đơn giản chút nào khi mà tờ báo này đã phát hành khắp cả nước. Đối với anh thì không sao, dù nó có lan truyền hay không thì cũng không ảnh hưởng gì nhưng Hàn Nhi thì lại khác....

Thở hắt dài một cái, Lạc Thiên ngược nhìn lên trời, bầu trời trong xanh, không một gợn mây, bầu trời kia cũng giống như suy nghĩ của anh lúc này vậy - hiện giờ không có bất cứ một khái niệm nào hết, hoàn toàn trống tuếch. Chuyện này đối với anh mà nói thật sự khó nhai.. khó hơn rất nhiều so với đồng hồ sơ đang đợi anh ở công ty

—Buổi học đã kết thúc, mỗi người một tâm trạng, điều này làm ngôi trường thêm ồn ào vì học sinh lại có dịp bàn tính xôn xao. Hàn Nhi thì lại nhận tiếm những cái nhìn không mấy thiện cảm. Thôi thì không quan tâm làm gì vì đó giờ nó cũng có cần mấy cái ánh mắt vui vẻ từ mọi người đâu. Nó bước từ từ ra cổng, trên tay cầm một tờ giấy A4, miệng thì không ngừng lẩm bẩm vài từ gì đó khi mắt dán vào tờ giấy

A4 = Thời khóa biểu của ngày hôm nay, vẫn như thường lệ, đầu tiên là đến tiệm bánh vì đây vẫn là part time chính của nó. Gần Noel nên cửa hàng đã nhiều việc nay lại chồng chất thêm công việc, đơn đặt hàng khá nhiều, lại sắp có thêm cuộc thi làm bánh hằng năm giữa các nhân viên nữa, thật sự rất bận rộn. Vì thế Hàn Nhi đã quyết định dẹp bên chuyện kia sang một bên và đẩy hẳn ra khỏi đầu, chuyện gì đến thì nó sẽ đến, người tính không bằng trời tính mà...

Ngày 1

Ngày 2

Ngày 3....

Quái lạ, đã 3 ngày mà sao vẫn chưa thấy thông tin gì từ Dương gia, chẳng lẽ gia đình nó không thấy tin tức thiệt.... Điều này khiến Hàn Nhi có hơi lo lắng một chút, Dương gia không thể nào thấy tin này mà im lặng lâu đến như vậy.... Mấy ngày nay cũng trôi qua im ắng đến kì lạ. Mấy tên kia cũng không thấy tăm hơi....

Mãi lo suy nghĩ, trái dâu mà Hàn Nhi vừa đặt vào chiếc bánh được phết một lớp kem mịn màng nay đã lồi lõm, bị lem hết cả ra khay, trái dâu thì kem dính, bao phủ hết cả lớp bên ngoài....

“Hàn Nhi, xong chưa?”

“Ok...ok”

Hàn Nhi nhanh nhẩu lên tiếng rồi tìm cách gỡ rối cho chiếc bánh này. Chậc chậc, dọn dẹp được đồng kem thừa nhưng cái bánh không còn được giống như nguyên mẫu nữa. giờ mà quét lại lớp mới thì....Cuối cùng, tác phẩm lại khác hẳn ban đầu, nó bưng chiếc bánh ra quầy. Người khách hàng nhìn sơ qua rồi chau mày khiến những nhân viên khác lẫn chị Châu đều lo lắng. Chắc sau vụ lần này nó sẽ bị kỉ luật vì cái tội làm trái ý khách hàng quá

Ai cũng đều lo lắng, nhưng nó thì vẫn đứng đưng..... vì trong đầu nó đã hình dung được kết quả rồi

“Trông nó có vẻ khác trong catalog nhỉ...”

“À dạ”

Chị Châu cười hiền rồi lâu lâu lại quay qua lườm nó vài cái. Ánh mắt như muốn nói “sau vụ này, em chết với chị”

“Nhưng nó thật sự rất đẹp, đẹp hơn trong catalog, tôi rất thích”

Một cửa hàng luôn lấy chữ tín làm đầu mà bây giờ lại làm trái ý khách khiến ai nấy đều lo sợ. Nhưng sau khi nghe câu trả lời từ người khách, cả cửa hàng đều buồn rầu, ủ rũ... A mà khoan, chị Châu vừa nghĩ mình nghe lầm liền hỏi lại vị khách:

“Xin lỗi, cô vừa nói gì?”

“Chiếc bánh nà rất đẹp, tôi rất thích, quả là không sai lắm khi nghe lời cô gái ấy vào thử tiệm này...”

Cả cửa hàng mừng rỡ như ong vỡ tổ, thoát nạn rồi... Nhưng Hàn Nhi thì không, nó vừa nghe câu nói ấy liền giật bắn người.... “cô gái ấy” sao???

“Cho hỏi, cô gái ấy... là ai ạ?” - Hàn Nhi ngập ngừng lên tiếng

“À, một cô gái, tóc nâu dài, nhìn rất xinh hỏi tôi nếu định mua bánh thì vào cửa hàng này... à, cô ấy có đưa tôi một tờ giấy bảo đưa cho nhân viên trong này nữa, tên là.... Nhi, a, Hàn Nhi...”

Hàn Nhi sượng cứng người. Chẳng lẽ cuối cùng Dương gia đã ra tay rồi sao. Lại biết đến cửa hàng bánh này nữa, không ổn rồi. Cứ thế này, cửa hàng của chị Châu sẽ gặp nguy mất

“Tôi.. tôi là Hàn Nhi”

Giọng nó run run, mặt tái mét. Thật khác với Hàn Nhi thường ngày.. Nói gì thì nói, nó thật sự rất lo. Không phải lo bản thân mà là những người xung quanh, có lẽ đầu tiên sẽ là tiệm bánh và quan trọng hơn sẽ đến mấy đứa em.... Không được rồi

Người phụ nữ ấy, rút ra trong túi một phong thư màu trắng tinh. Không có bất kì một chữ nào trên đây cả. Chưa kịp đưa, Hàn Nhi đã chồm tay đến giật rồi xé phong thư, có một tờ giấy đen từ trong rút ra... rơi xuống quây bánh.... Hàn Nhi đưa tay nhẹ cầm lên đọc rồi người nó run lên. Chị Châu và nhân viên xung quanh đều khó hiểu với hành động vừa rồi..

“Cô gái ấy... đi đâu bà biết không?”

“À, hỏi này cô ấy có vào chung với tôi... ngồi đằng kia” - người phụ nữ dỗi mắt về một góc khuất của tiệm bánh, nơi có một chậu cây sung cảnh cao, trên đó trang trí những chum đèn cho Noel nên đã phần nào che khuất phía người ngồi. Nhưng neho mắt nhìn kĩ, thật sự không thấy bóng ai ngồi đó nữa cả, người phụ nữ ngạc nhiên “Ồ, cô ấy đâu rồi....”

Vụt chạy ra ngoài quầy, nó lao ra cánh cửa, trời đã tối, ánh đèn nhấp nháy cũng đã bật sáng, đường phố tấp nập, duy chỉ không thấy bất cứ một ai cả. Nó đứng hoay ngoài đó, tìm kiếm xung quanh. Gay rồi....

Chị Châu đứng trong tiệm, dỗi mắt ra ngoài cửa, Hàn Nhi vẫn đứng ngoài đấy, loay hoay theo mọi hướng như muốn tìm thứ gì đó - chị cũng không rõ. Tờ giấy đen nằm nhẵn nhúm trên đồng nhàu nát của phong thư trắng tinh.... Chị Châu cầm lên xem....

“Dương tiểu thư....”

Lần này thì đúng là thật rồi... Cuối cùng điều gì đến nó sẽ đến.. Vẫn giữ sắc mặt bình thản, nó bước lại vào quán như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn nở một nụ cười nhẹ với những vị khách quen đang ngồi thưởng thức bánh ngọt và trà nóng rồi nó lại quây gom đồng giấy bì thư hỏi này rồi đi thẳng vào bếp. Có lẽ, bữa nay sẽ là ngày cuối cùng nó làm việc ở đây.. Cố gắng làm thật tốt thôi. Vỗ vò vài cái vào gương mặt cho tỉnh người, nó lại tiếp tục đi làm những mẻ bánh thử nghiệm....

Suốt buổi làm việc, nó không nói một lời nào, âm thầm làm từng mẻ bánh mouse xoài, những chiếc bánh nhỏ xinh được gói gém trong lớp giấy vàng trong veo. Ra về, nó thay đồ nhanh nhất rồi để mỗi chiếc bánh

vào tủ đồ của mỗi nhân viên. Nó cũng lòi trong balo một tờ giấy trắng, cỡ giấy A4 - một tờ giấy nó đã chuẩn bị cách đây 3 ngày...

Bước chậm rãi đến gần quầy thu hàng, chị Châu đang đứng đó, xếp lại những khay bánh đủ màu sắc...

“Xin lỗi, em muốn nghỉ việc..”

Một giọng nói rành rọt, rõ ràng từng chữ, gương mặt nó vẫn không có một chút biểu hiện nào. Chị Châu dừng việc, quay sang dựa lưng vào lồng kính rồi khoanh tay nhìn nó chăm chăm....

“Lý do...”

“Em bận”

Nghe đến đây, chị Châu thở dài một cái rồi quay sang tiếp tục làm công việc đang dở dang “Bận gì?” - chị vừa làm vừa nói

“Năm cuối cấp, em muốn tập trung cho việc học”

Nó nhìn ra xa xăm ra ngoài cánh cửa, có ai đứng ngoài đấy không, lẽ có ai thì sao? Không được rồi, nó phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, còn mấy đứa nhóc ở nhà nữa...

“Ngoài đấy không có ai đâu, khỏi nhìn. Mà con nhóc này, mày học hay không học thành tích vẫn thế? Tập trung cho việc học? Mày mà tập trung cho việc học thì đã không đến cửa tiệm của chị làm rồi. Đổ lí do khác đi”

Chị Châu vẫn cầm cúi lau dọn, hoàn toàn không đếm xỉa hay nhìn tới nét mặt đang hoang mang tội độ của Hàn Nhi. Nó đứng đấy, tay chân lóng nga lóng ngóng.

Bỗng nhiên, nó đập mạnh tay vào lồng kính rồi bỏ chạy thật nhanh ra về mặc cho chị Châu giật bắn mình rồi chỉ nhìn theo nó chứ không nói kịp câu nào. Trên lồng kính, tờ giấy màu trắng hồi nãy trong balo của Hàn Nhi- là giấy thôi việc. chị Châu chỉ nhìn sơ qua rồi thẳng tay xé toạc mảnh giấy làm hai rồi thản nhiên tiếp tục công việc của mình...

Xe buýt chạy gì chậm thế. Còn thua Hàn Nhi chạy xe đạp nữa. Nó ngồi trên xe thấp thỏm không yên. 10 giờ đêm, đường sá vẫn còn đông đúc do gần tới ngày Noel, những quầy hàng bán mọc lên như nấm. Kẹt xe....

“Chú ơi, mở cửa cho cháu”

Nó đứng ngay cửa xe buýt, với giọng lên nói chuyện với tài xế

“Không được, ai cho xuống mà xuống, đang kẹt xe nữa”

“Thì kẹt xe nên cháu mới cần xuống, chú mở cửa lẹ đi”

Ánh sáng rọi chiếu đến nửa khuôn mặt thì dừng lại. Ánh mắt sắc lẹm của nó dưới chiếc nón lưỡi trai khiến chú tài xế xe bất giác giật mình, không do dự, tài xế ở cửa và nó lao xuống nhanh như cắt.... Nhìn nó, hành khách trên xe nhìn nhau, người tài xế chỉ biết lắc đầu, đóng vội cửa xe rồi ngán ngẩm nhìn lên hàng xe dài ngoằn ngoèo trước mặt

Nó mở cửa, chạy ập vào nhà, thở hổn hển, người vẫn còn nhể nhại mồ hôi vì chen chúc giữa mấy chiếc xe tải, hơi nóng ập vào người..

“Chị Nhi, chị làm sao thế?”

Mya61 đưa nhóc em thấy Hàn Nhi đều tròn mắt ra nhìn, dừng hết mọi hoạt động. Lần này lại chuyện gì nữa đây

“Sáng giờ, có ai đến nhà không?”

”Đến nhà? Có đấy

Thằng Hoàng trả lời mà gương mặt hơi chút bất mãn

“Ai?”

“Dương Phong”

Trả lời một cách miễn cưỡng, thằng Hoàng chau mày, chị Nhi bữa nay làm sao vậy nhỉ, rốt cuộc là làm gì mà cứ hỏi mãi thế

“Đến đây làm quái gì?”

“Ai biết đâu, chị đi mà hỏi”

Thở phào nhẹ nhõm, Dương gia đúng là chưa biết đến nơi này - nhà của nó. Vừa thoát khỏi mối lo lắng về vụ này lại có vụ khác ập đến, tên Dương Phong làm trò gì mà lại đây vậy chứ. 3 ngày không gặp tưởng thoát nạn rồi chứ....

Vừa đặt balo xuống góc nhà, lấy chiếc điện thoại ra thì điện thoại bỗng dưng rung liên hồi. Số lạ.... Nghi ngờ, Hàn Nhi chạy ra cửa, m hé cánh cửa nhìn xung quanh. Một màn đêm bao phủ cùng làn sương dày đặc, chẳng thấy gì ngoài ánh đèn đường mờ ảo cả. Có nên bắt máy hay không....

“A lô...”

Nó bắt máy, trả lời nh nhàn

“Cô làm quái gì mà bắt máy lâu thế hả?”

Từ đầu dây bên kia điện thoại, một giọng nói vang lên, tần suất âm vực quả là cao. Khiến Hàn Nhi vội đưa chiếc điện thoại ra xa lỗ tai. Mặt nhăn nhó.... tên khốn Dương Phong sao???

Hàn Nhi chỉ im lặng, gương mặt lộ rõ vẻ khó chịu rồi cúp máy, quăng chiếc điện thoại vào trong balo mặc cho đầu dây bên kia huýt sáo nhảm nhí gì đó. Nó không quan tâm, đi tắm cái át người cái đã, còn nhiều việc phải giải quyết lắm...

Định thế này mãi sao thằng nhóc này”

Ngồi vắt chân lên một chiếc ghế ở chính giữa căn nhà 2 phố Quang Đông, Khang Luân thở dài từng đợt nhìn Dương Phong, hắn đang nằm dài, úp mặt trên chiếc ghế salon màu đen, tay mân mò cái điện thoại, chăm chú mãi vào một số duy nhất. Không nói gì, hắn vna64 vô định ấn vào vào màn hình nút call và đầu dây bên kia vẫn không ai bắt máy

“Anh mày đang nói chuyện đấy”

Khang Luân bực dọc đá mạnh vào chân ghế khiến chiếc ghế đập mạnh vào cằm Dương Phong, hắn giật mình, tay xoa cằm, mặt giận dữ nhìn qua Khang Luân

“Dạo này Black chán quá đi, Dương Phong, không có vụ nào mới hả?”

Cánh cửa mở rộng, đập mạnh vào tường, sau đó là một toán người mặc đồ vest đen, ai nấy đều toát ra một vẻ đẹp khác lạ, thật sự rất có sức hút mãnh liệt đối với phái nữ. Mỗi người mỗi kiểu, người đút tay vào túi quần, người kia rút điều thuốc rồi phả ra những làn khói trắng nổi bật dưới ánh đèn le lói ngoài đường, người nọ chăm chú bấm điện thoại. “Bọn đèn khi Đông Du đánh chẳng bỏ miếng sức, chán vật”

Không đáp trả, hắn vẫn chìm đắm vào thế giới của mình với chiếc điện thoại... Đã 3 ngày rồi, tính từ ngày mà hắn và Lạc Thiên đánh nhau, cũng không thấy Lạc Thiên ở đâu, chắc đang lo lắng giải quyết chuyện công ty rồi. Còn tên này thì ngoài câu nói duy nhất ” tập hợp” thì chả ai còn nghe giọng Dương Phong nữa cho đến thời điểm bây giờ

“Này, bộ định cam luôn đấy hả?”

“Về đây”

Dương Phong ngồi dậy, với tay lấy chiếc áo khoác da vắt trên ghế rồi bước ra cửa trước bao nhiêu con mắt khó hiểu đang nhìn. Không ai lạ gì ba cái vụ im lặng này của hắn. Lúc thích Du Y, hắn cũng từng như thế ngày nhưng chỉ ngày một ngày hai là cùng. Nhưng lần này thì đã 3 ngày rồi. Không có tiếng nói của Dương Phong, căn nhà Quang Đông yên ắng hẳn. Cũng chẳng còn tiếng reo hò của những buổi tiệc đêm hay các

buổi nhậu nhẹt ăn mừng chiến thắng nữa. Black sắp hết kiên nhẫn rồi, các thành viên nhìn ra cửa cho đến khi tiếng xe Dương Phong im bật hẳn, cả bọn quay sang nhìn nhau... rồi lại cười lên một giọng cười khoái trá...

“Cô được lắm Dương Hàn Nhi, dám lơ điện thoại của tôi”

Trên con đường lớn cách khá xa trung tâm thành phố, với từng khúc quanh uốn lượn, chỉ kịp nhìn thấy chiếc xe vụt nhanh qua rồi để lại làn khói mờ ảo hòa cùng sương đêm. Dương Phong ngồi lái xe chỉ với một tay, tay kia hắn liên tục bấm vào nút call trên màn hình điện thoại..

Phù, hôm nay lạnh quá. Hàn Nhi bước ra khỏi phòng tắm với cái đầu quấn khăn dày cộm. Gọi đầu vào giờ này quả là không nên nhưng tính chất công việc và hoàn cảnh buộc nó phải làm vậy. Vội lau nhanh cho tóc khô bớt, nó tiến lại gần chiếc balo với tay lấy cái điện thoại, 49 cuộc gọi nhớ... Tên này định khùngbổ chắc, mới có 15 phút mà 49 cuộc gọi nhớ, rốt cuộc là tên này đang muốn gì đây.. đang ngồi suy nghĩ ra xa, thì chiếc điện thoại trên tay lại rung lên liên hồi, vẫn là số đó...

“Gi.?”

Gặp tôi chút đi”

“ ... ”

Không trả lời, Hàn Nhi chỉ đang nhíu mày suy nghĩ về lời nói của Dương Phong..

“Này, có nghe tôi nói không đấy??”

“Chuyện gì?”

Chuyện gì là sao? tôi bảo gặp tôi một chút!” - Dương Phong nhấn mạnh rành rọt từng chữ, hòa lẫn giọng hắn có thể nghe được tiếng gió rít qua từng cơn.

“Không!”

“Tôi đang đến nhà cô đấy, chuẩn bị đi”

“Cậu dám đến??”

Hàn Nhi gằng giọng. Tên này bữa nay to gan thật. Còn dám nói chuyện iểu đó với nó sao?

“Ra đi, tôi đứng trước cửa rồi”

“Tôi không rãnh”

“Này, này, tôi có chìa khóa cửa đấy”

Hàn Nhi chợt nhớ đến vụ hôm bữa. Đúng là nhóc Hoàng có nói cánh cửa là do tên khốn này sửa, vậy là hắn có chìa khóa thật sao?

“Tôi không giỡn”

“Thì tôi cũng có giỡn đâu, mau ra đây đi”

Nói xong, Dương Phong cúp máy để mặc cho Hàn Nhi muốn nói ” không” cũng vô ích. Khoác chiếc áo lạnh vào, nó chải lại mái tóc cho bớt rối rồi lấy lấy chiếc nón áo lạnh trùm lên đầu...

“Chị ra đây chút, lát về chị xử đứa nào cho tên Dương Phong số điện thoại chị, chuẩn bị tinh thần đi”

Bước ra khỏi nhà, Hàn Nhi không quên để lại lời đe dọa cùng ánh mắt lườm lườm từng đứa. Mấy đứa nhỏ rùng mình lạnh sống lưng. Thằng Hoàng giật bắn người, cằm cúi vào cuốn tập chỉ mấy đứa em học, không dám ngước đầu lên”

Hàn Nhi bước ra ngoài, khóa cửa lại cẩn thận, nó nhìn dáo dác xung quanh. Phía luôn đề phòng mọi thứ, mọi lúc và mọi nơi..

“Cô làm gì thế?”

giọng nói từ phía sau lưng, là Dương Phong, mặt hấn méo xệch, khó hiểu trước những hành động của Hàn Nhi, và chỉ tay dọc hết người nó, nhưn mảy khi thấy bộ đồ trên người Hàn Nhi. Chiếc quần thun thể thao rộng thùng thình thường dành cho những dân hiphop, chiếc áo T-shirt trắng in vài dòng chữ phía trong và áo lạnh đen bên ngoài, trùm nón lên che hết đầu và nửa gương mặt...

“Gi?”

Nó nhưn mảy nhìn theo ngón tay của Dương Phong chỉ vô người nó, nhìn xuống bộ đồ đang mặc..

”Cô là con gái mà sao mặc đồ như thế?

Mặt Dương Phong trở nên ngố tàu hơn bao giờ hết, hấn đang đấu tranh tư tưởng trong đầu. Tại sao lại có thể thích một người như Hàn Nhi. Không xinh xắn cho lắm, ngược lại còn có vẻ gì đó thô6 và thậm chí hơi man, cư xử thì đúng chất cộc cằn, nói chuyện không đầu đuôi..... Như vậy cũng không sao, người ta thường nói ” Người đẹp vì lụa”. Chẳng lẽ cô ta không có chút khái niệm làm đẹp trước mặt người khác hay sao?

“Sao? thất vọng quá à, nhìn mảy cô trong quán bar riết rồi nghĩ ai cũng ăn mặc như thế sao? Hay gu của anh là những cô gái như thế nên khi thấy tôi không chấp nhận được”

Hàn Nhi nhún vai, tuôn ra một trào, mặt tỏ đầy vẻ mỉa mai... Trong đầu nhớ về lúc giáp mặt với Dương Phong, toàn là ở trong quán bar, kế bên là những cô em xinh đẹp, ưỡn ẹo...

Dương Phong phì cười, hấn không biết phải nói gì nữa. đành cười trừ, sao con “nhỏ” này có thể nói một câu rất ư là... chính xác như vậy nhỉ? Cũng đúng thật, có lẽ hấn đã quen với những đứa con gái như thế rồi, nhưng lâu lâu cũng nên thay đổi ” khẩu vị” chút.

Hấn quay sang, nhìn chằm chằm vào Hàn Nhi rồi tiến tới gần hơn, gần hơn nữa. Hàn Nhi chỉ đứng đó, tay đút vào túi áo khoác, nghiêng đầu rồi nhìn khó hiểu. Rồi càng lúc, nó càng cảm nhận thấy hấn đang tiến gần hơn, Hàn Nhi hoang mang

“Đứng lại...”

Hàn Nhi hét lớn, hấn giật mình, khựng chân lại, mắt mở to ngạc nhiên

“Đứng đó nói chuyện đi, tiến tới đây làm gì?”

“ Chuyện này phải đến gần mới được”

Vừa nói, Dương Phong nhẹ nhàng bước tới gần hơn nữa

“Cậu cứng đầu nhỉ?”

Hàn Nhi chau đôi mày của mình lại. Nó bắt đầu bực mình rồi đây. Tên này thật sự muốn làm trò gì nữa đây. Khoảng cách giữa nó và Dương Phong ngày càng được rút ngắn lại. Chỉ còn cách nhau khoảng 4 bước chân thì Dương Phong đi nhanh ào tới khiến Hàn Nhi lùi chân dè chừng, nhưng chiều dài của chân thì khác nhau. Dương Phong đã ôm trọn nó vào long, Hàn Nhi chỉ còn cách trở người ra như khúc gỗ...

“Này, sao tôi lại nhớ cô quá vậy nhỉ...”

Dương Phong vừa ôm vừa xoa đầu Hàn Nhi, hấn cười nhẹ... Trong 3 ngày, hấn không gặp mặt, cố gắng né tránh cả Lạc Thiên và Hàn Nhi. Nhưng sức chịu đựng cũng chỉ có giới hạn đến đây mà thôi. Hấn không hiểu tại sao lúc nào gặp nhau cũng có thể cãi với Hàn Nhi. Thật sự Dương Phong chỉ muốn như thế này thôi mà. Những cô gái khác khi gặp hấn đều “tự nguyện” chạy đến ôm hấn, còn cô gái này... Hấn phải tự than đi đến gặp, đã vậy còn phải trải qua vài cuco65 hỏi thăm cộc cằn nữa...

“Tôi đếm đến 3 không buông ra thì đừng trách”

Mặt Hàn Nhi không chút biểu cảm, đứng yên như tượng đá. Tên khốn này cao quá đi mất, nó đứng chỉ đến vai Dương Phong thôi. Nhưng đáp lại lời cảnh cáo ấy, Dương Phong chẳng những không buông mà còn ôm mạnh hơn nữa. Tên này xem nó như cái gối ôm ở nhà chắc...

“1...”

“2...”

“3....” – Nó hét lớn

Hàn Nhi nhú mảy thụ vào bụng hấn một cái, Dương Phong ôm bụng lùi về phía sau, mặt nhăn nhó, thừa cơ, Hàn Nhi nhảy lên, một cú đá móc thẳng ngược vào gương mặt đang cúi gầm xuống vì đau đó. Hấn đã nhào ra đất, tới thẳng chỗ chiếc xe..

“Chơi trò gì thế, cô còn chưa đếm 2 số đầu”

Dương Phong gào lên, mặt méo mó. Đúng thế, nó đếm 2 số đầu với âm lượng cực kì nhỏ, chỉ đến số 3 nó mới hét lớn. Khiến Dương Phong không trở tay kịp

“Tôi có đếm mà tại cậu không nghe”

Hàn Nhi nhìn bang quơ, ngó dáo dác xung quanh...

“Biết tôi là ai không hả?”

“Nhóc con, cậu thua tôi một tuổi đó, hét lớn cái gì??” – Hàn Nhi nói rồi nhìn thẳng vào mặt Dương Phong
“ Nói mau, ai sai cậu đến đây?” - Hàn Nhi trừng mắt, mặt nghiêm nghị

Trước thái độ nghiêm nghị của Hàn Nhi, Dương Phong lại nghếch mặt ra. Cô ta đang nói cái quái gì thế. Tôi không sai người đến đây thì thôi mắc gì có ai sai tôi. Đang đùa chặc...

Vội nhú mảy, Dương Phong đứng dậy phủ phủ chiếc quần bị bám bụi, anh tiến gần lại Hàn Nhi

“Sai tôi đến đây?” – Dương Phong nói rồi hấn cười nhếch miệng, một nụ cười bí ẩn rồi hấn chột đưa lưỡi liếm ngang môi mình - “Nhìn tôi giống người như vậy lắm sao?”

Cái trò đùa vừa rồi là cái mà Hàn Nhi ghét nhất ở con trai. Vừa bắt cần, vừa tỏ ra ta đây. Hành động liếm môi đó thật thừa thãi khi nó không giúp ích được gì trong hoàn cảnh lúc này

“Vậy thì nói... cậu đến đây làm gì? Nhớ không lầm thì tôi và cậu không thân thiết.. và đặc biệt cũng chẳng ưa nhau...” – Đây là lần đầu tiên có người khiến Hàn Nhi phải nói nhiều thế này, nó vẫn thao thao bất tuyệt nói nhưng chưa hết câu thì Dương Phong đang đứng ngay trước mặt và tay hấn đang an tọa trên miệng nó... khiến Hàn Nhi ú ớ những âm vẫn còn lại của câu nói dở dang....

“Tôi chưa từng nói là không ưa cô...”

Dương Phong nở nụ cười hiền.... một nụ cười khác với những nụ cười nửa miệng hay ngạo mạn trước đây... Nhưng con người với trái tim gỗ đá như Hàn Nhi, với suy nghĩ và tính cách ghét nhất người giàu có như Hàn Nhi, thì không thể nào nó đứng im và “say nắng” với nụ cười đó được - một chuyện không tưởng. Gạt tay Dương Phong ra, bất ngờ đẩy tay hấn ra đằng sau, Hàn Nhi định dùng thế kim kẹp lại cánh tay đó ra sau lưng Dương Phong, nhưng tất cả chỉ là dự định khi lần này Dương Phong quyết định chống đỡ lại...

“Nhường riết rồi cô cứ quen thói ăn hiếp tôi vậy đó hả?” – cái dự định ban đầu trong đầu mà Hàn Nhi định áp dụng với Dương Phong thì bây giờ nó lại bị chính hấn động thủ lại. Đương nhiên, dù là lẫn lộn kiếm sống ngoài đời nhưng nó vẫn là một đứa con gái, không thể nào thoát khỏi cánh tay cứng chắc kim kẹp của một thằng con trai được. Nhất là khi Hàn Nhi đang ở thế yếu hơn. Tay nó bị hấn kim chặt phía sau rồi bị hấn đẩy thẳng vào xe. Nhìn rất giống cảnh tù nhân bị áp giải vào chiếc xe chuẩn bị vô tù vậy...

Hàn Nhi nhăn nhó, cố gắng thoát khỏi nhưng thật sự không dễ dàng chút nào. Tên này đang làm trò quái gì vậy. Trong đầu nó bỗng mường tượng ra những suy nghĩ tiêu cực. Đẩy nó vô xe hấn một cách thô bạo như thế này, rốt cuộc là sao. Với tình thế như lúc này nhưng tuyệt nhiên trên mặt Hàn Nhi vẫn không có biểu hiện gì khác ngoài nét trầm ngâm thoáng nét vô cảm như thường ngày và nhất là không một tiếng la ó chống cự...

Sau khi đã “áp giải” xong nhân vật chính lên xe, Dương Phong cũng nhanh chóng đóng sập cửa và chạy sang phía ghế của mình ngồi. Hấn nhìn Hàn Nhi đang nhìn khư khư ngoài cửa, rồi lấy điện thoại ra bấm vội cái gì đó, Dương Phong hươ tay sang định lấy điện thoại Hàn Nhi nhưng nó nhanh hơn, đã cất lẹm điện thoại vào túi áo khoác và không quên đưa một ánh mắt sắc lẹm qua phía Dương Phong. Hấn ngơ mặt rồi phì cười... Đáng yêu thật

Hàn Nhi quyết định lên xe là muốn tìm hiểu chính xác tên Dương Phong này là người ở phía nào, phía nó, phía gia đình nó hay là một kẻ chẳng biết gì ngoài những việc thừa thãi. Thật sự mà nói quyết định này có hơi mạo hiểm. Nhờ lúc nó đi theo Dương Phong, thì ở nhà nó sẽ xảy ra chuyện gì thì sao. Thật sự thì quá mạo hiểm rồi. Ánh mắt nó vẫn cứ dán vào căn nhà nhỏ sang đèn đường xa...

Dương Phong cũng ngồi nhìn Hàn Nhi một hồi lâu rồi hắn quyết định cho xe nổ máy và dọt ẹ... Chờ người qua, với ý định cài dây an toàn cho Hàn Nhi thì “bộp” – bàn tay Hàn Nhi nhanh thoăn thoắt chặn ngay mặt Dương Phong lại, bàn tay nắm ngón nắm chiếm chế trên mặt và đẩy mạnh hắn ngồi phịch xuống ghế mình. Quay qua, Hàn Nhi tự luồn tay ra phía ghế sau và thắt dây của mình lại không thêm một câu nói lạnh lùng

“Tôi có tay...”

“Này, ít nhất trong hoàn cảnh này, cô cũng nên ngoan ngoãn để tôi cài dây cho chứ?” - Hắn sờ mặt mình, nhăn nhó, lộ rõ vẻ giận dữ. Sao cô gái này hay thích động tay động chân vậy? Đồ bạo lực...

“Mơ hơi xa rồi đó”

Nói rồi Hàn Nhi quay phắt ra cửa sổ, không thêm tiếng nói nào. Dương Phong giận dữ đến độ nghiêng răng ken két rồi phóng xe chạy vút nhanh ra khỏi con phố vắng tanh đó..... với một tốc độ kinh hoàng

Tên này chạy xe còn ghê gớm hơn Âu Lạc Thiên nữa. Thật sự không thể đùa với tốc độ này. Dù sợ, nhưng Hàn Nhi vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, miệng nuốt nước bọt ừng ực, tay nắm vào một chỗ nào đó mà có thể bám víu được... nhưng chỗ đó phải là nơi khuất, tránh khỏi tầm nhìn của tên khốn khiếp kia...

Cảnh vật xung quanh thay đổi từ từ theo từng phút. Từ những ánh đèn lấp lóe vút qua trước mặt, rồi đến những đoạn chạy vài giây sau mới có một căn nhà đã tắt đèn, hiện lù lù trong bóng đêm. Theo Hàn Nhi nhận biết thì có lẽ đã ra ngoài ngoại thành.. Rồi cả đến một con đường mòn quanh cưa, dài ngoằng nhưng xung quanh chỉ toàn cây cối. Nhìn như một khu rừng... Xung quanh thật âm u, tĩnh lặng đến khó chịu... Lái xe đến nơi vắng vẻ này... không lẽ. Hàn Nhi quay qua nhìn Dương Phong. Hắn ta đang lái xe chỉ với một tay, nhưng ánh nhìn thì rất tập trung vào phía trước.. lâu lâu hắn lại quay sang cửa sổ nhìn ngó gì đó....Hàn Nhi chỉ còn biết thừa mặt ra, an mệnh cho số phận..

15 phút sau, chiếc xe dừng lại ở một căn nhà gỗ nâu đã xạm màu, nhìn cũ kĩ, căn nhà được bao bọc xung quanh bởi một dãy hàng rào gỗ trắng muốt, tất cả được thấp sáng bởi những ngọn đèn nhỏ đặt trên từng thanh hàng rào. Hướng nhìn căn nhà dẫn ra một miệng đồi nhỏ, nhìn ra toàn cảnh thành phố. Bước xuống xe, Hàn Nhi không thể nào lơ mắt đi những luống cây rau nhỏ xinh, và những dây hoa đẹp rực rỡ.... Dương Phong nắm lấy cổ tay nó kéo thẳng vào nhà

“Vào nhanh đi, ngoài này lạnh lắm”

Vội giữ cánh tay Dương Phong ra nhưng vô ích. Hắn giữ thật chặt, kéo mạnh Hàn Nhi vào trong nhà...

Căn nhà trang trí hoàn toàn bằng gỗ, nó không rộng rãi lắm nhưng cách bày trí gọn gàng à đâu đó vẫn có nét hiện đại hiện diện. Bước vào căn nhà thì bên phải là phòng khách với gam màu nâu đỏ chủ đạo, bộ bàn ghế bằng gỗ và được lót lên những miếng đệm hoa văn tao nhã, cả bộ bàn ghế đặt trên một tấm thảm thêu một cách tỉ mỉ... còn bên trái là căn bếp, nhìn nó hiện đại nhất với gam màu vàng nhạt, thật sự đầy đủ tiện nghi...

“Ok, đi thì cũng đã đi, nhà thì cũng đã vô, giờ thì cậu nói nhanh đi. Chuyện gì?”

Cố gắng gượng lại, Hàn Nhi đứng ngay trước cửa, khoanh tay lại, nhìn thẳng vào mặt Dương Phong...

“Bỏ cái nón này xuống đi, nhìn mặt cô ngố quá”

Dương Phong tiến lại gần kéo chiếc nón đang phủ gần hết nửa mặt của Hàn Nhi xuống, gương mặt nó đỏ tấy lên vì lạnh. Gạt tay Dương Phong qua một bên nó gần giọng, nheo đôi mắt lại:

“Tôi đang cố gắng bình tĩnh đây, trả lời nhanh đi”

“Nếu không thì sao?”

“Cậu giận với tôi sao?”

Hàn Nhi nhướn mày lên, mặt giận dữ. Sao nhìn cái bản mặt tên này, không muốn động thủ mà sao tay chân nó cứ ngứa ngáy...

“Chuyện giữa cô và Thiên ca, là thế nào?”

Dương Phong tiến gần lại chiếc tủ lạnh góc nhà, lấy ra một chai nước lạnh tu ừng ực rồi dựa người xuống chiếc ghế, mặt hắn đanh lại, khác hẳn với nét mặt mấy giây trước.

Hàn Nhi ngó nguời ra. Cái gì chứ? Hắn chờ nó đến một nơi như thế này chỉ để hỏi cái vấn đề nhảm nhí thế này sao? Đã không muốn nhắc đến mà sao tên này cứ lôi ra vậy chứ. Cố gắng giữ bình tĩnh, nó nén cơn giận xuống sâu rồi thở khì ra một cái, quay lưng bước ra khỏi nhà:

“Nếu là chuyện đó thì tôi không nhất thiết phải trả lời cậu...”

“Cô... giống Thiên ka...”

câu nói ngập ngừng của Dương Phong khiến nó khựng bước lại. Trong đầu nó suy nghĩ mông lung. giống Âu Lạc Thiên? Có đúng không nhỉ??

“Cô... Vậy tờ báo đó là nói thật sao?”

Dương Phong từ ghế vụt nhanh lại nắm chặt đôi vai Hàn Nhi, cúi gầm mặt xuống đất. Hắn từng mong câu trả lời của Hàn Nhi chỉ đơn giản là ” không có gì” , nhưng tình thế bây giờ....

“Này, cậu thích tôi lắm à?”

giọng nói không chút biểu cảm khiến dòng suy nghĩ hỗn độn trong đầu Dương Phong bị ngắt ngang. Hắn ngưỡng mặt lên nhìn Hàn Nhi chăm chăm

“Cô nói gì?”

“Cậu thích tôi??”

Hàn Nhi nhướn nhẹ đôi lông mày nhỏ lên, ánh mắt nó toát đầy vẻ ương ngạnh. Còn gì nữa, nói ra câu này là tên Dương Phong như con cá nằm sẵn trên thớt rồi...

“Này, sao cô lại có thể nói ra chuyện này một cách đơn giản vậy chứ?”

“Từ bỏ đi.... nếu chỉ là thích theo kiểu mà cậu vẫn hay làm với các cô gái khác thì tôi đồng ý. Còn nếu cậu đi quá chữ ”thích” thì hãy từ bỏ ngay từ lúc này đi”

Phớt lờ câu hỏi lại của Dương Phong, Hàn Nhi nói nhanh một mạch rồi thẳng bước ra ngoài cửa, tai Dương Phong vẫn còn lùng bùng những từ ngữ vừa rồi. “Thích theo kiểu mà cậu vẫn hay làm với các cô gái khác thì tôi đồng ý” ư? Cô gái này rốt cuộc là có biết mình đang nói gì không nhỉ? Dương Phong vội chạy theo Hàn Nhi...

“Cô nói là tôi hãy thích cô theo kiểu hay làm với những người con gái khác sao? Sao cô lại có thể nói ra những lời tự hạ nhục bản thân mình như thế?”

Nhào ra cửa, Dương Phong nắm vội chiếc cổ tay của Hàn Nhi. Hắn vội tránh bàn tay ấy, bàn tay với những ngón tay thon nhỏ.. Quang cảnh xung quanh lúc này thật sự không phù hợp với vấn đề mà hai nhân vật chính này đang đề cập. Những dây hoa đủ màu sắc đang được chiếu sáng bởi những chiếc đèn nhỏ trên hàng rào - hoàn toàn trái ngược với bầu không khí nặng nề của câu chuyện

“Hạ nhục bản thân?? Này nhóc, chẳng phải cậu đối với những cô gái khác chỉ là một vụ làm ăn thôi sao? Cậu đưa cho họ tiền và họ để cậu làm những gì cậu thích. Còn đối với tôi, đây cũng vẫn chỉ là vì tiền. Nhưng tôi thì sẽ không bán rẻ thân mình như những người khác đâu. Thế nên tôi cũng khuyên cậu ngay từ đầu rồi còn gì. Từ bỏ đi”

Hàn Nhi nở một nụ cười nhạt. Đúng thế, nó không giống những cô gái khác. Nó có một thân thể riêng và nhất là cuộc sống nó bây giờ không cần thiết phải hiện diện thêm những vấn đề rắc rối như thế này nữa. “Nếu xong rồi thì tôi về đây, hôm nay cậu khiến tôi nói nhiều quá đấy”

“Vì tiền sao?”

Dương Phong đưa tay lên vàng trán rồi cũng cười theo Hàn Nhi, nhưng lại là một nụ cười bất lực. Chưa một cô gái nào phản đối tình cảm của hắn cả, kể cả Du Y... Hắn dùng hai tay gì mạnh gương mặt Hàn Nhi và một gốc cây cạnh bên. Một nụ hôn đặt trên môi Hàn Nhi... Dương Phong hôn trong sự bất lực. Hắn không cho phép người con gái mà hắn thích so sánh với những cô gái dùng để mua vui khác. Hắn không cho phép mình lại bất lực trước những chuyện như thế này...

Bất ngờ với hành động vừa rồi, Hàn Nhi cũng không có thể để mà chống lại. Cố gắng sức đẩy gương mặt đang kề sát đó ra, nhưng tất cả chỉ thêm tổn sức khi nụ hôn của Dương Phong ngày càng mãnh liệt hơn. Nụ hôn này, dùng để phạt người con gái này, người con gái dám làm hắn bất lực.

Ồ... cái quái gì, lưỡi của tên này... Lúc đầu chỉ đơn giản sự kìm cặp của hai đôi môi vào nhau nhưng về sau lại trở thành một nụ hôn liếm nhẹ. Dương Phong đưa lưỡi mình dọc theo đôi môi Hàn Nhi. Chỉ đơn giản là hôn liếm môi...không phải là một nụ hôn sâu hay hôn kiểu Pháp

“ừm....ừm, ừng ại au, ôi ần ưỡi ậu ậy ờ”

Cố ậm ờ nói ra những âm vần không đầu. Hàn Nhi bắt đầu cảm thấy bức bối nhưng khổ nỗi sao tên Dương Phong này lại mạnh thế này. Gì gương mặt nó vào gốc cây muốn đờ người...

“Cô nghĩ nói ra chữ ”từ bỏ” là tôi sẽ từ bỏ sao? Cô nghĩ tôi thua cô 1 tuổi thì tôi sẽ nghe lời sao.” - Dương Phong nhích người ra, tay chống vào gốc cây, kề sát mặt mình vào Hàn Nhi, về mặt Hàn Nhi, nó vẫn còn thở hổ hục, cố hít thở đều theo dòng không khí xung quanh...

“Cô... kể từ bây giờ, hãy học cách gọi tôi là ”anh” đi...”

Dương Phong nói rồi cười nhẹ bỏ đi vào nhà - “Còn nữa, tôi thích làm gì thì tôi làm, giữa tôi và cô không bao giờ có vụ làm ăn đâu”

Hàn Nhi ngó người ra. Tên nhóc này có thể nói được những từ thế này sao. Một tên nhóc lông bông lại khiến một đứa cẩn rần như Hàn Nhi phải chật vật như thế này sao. Gọi hắn là anh.. thằng nhóc này...Hàn Nhi nghiêng rống rồi nhìn theo bóng dáng Dương Phong đến khi hắn bước vào nhà và để lại cánh cửa đóng lại cái rầm....

Nhẹ nhàng ngồi phịch xuống dưới gốc cây. Nó tựa đầu nghiêng sang một bên, ngắm nhìn những cây hoa đang đung đưa trong cơn gió ban đêm mơn man buốt lạnh da thịt. Hoa đẹp thật, nó từng rất thích hoa, nó muốn hoa gì là có hoa đó. Nhưng hoàn cảnh bây giờ, nó buộc phải dẹp cái ý thích xa xỉ đó của mình sang một bên. Người ta thường nói ” được cái này thì mất cái kia” - câu này thật đúng cho hoàn cảnh nó lúc này. Nó có sự tự do và hạnh phúc của mấy đứa nhóc thì lại mất đi ý thích vốn có. Cũng may là bây giờ nó vẫn còn được làm bánh hằng ngày....

Dòng suy nghĩ nó bị ngắt ngang khi chiếc điện thoại rung lên. Rung một cái thì lại ngắt ngay. Lâu lâu lại rung lên một cái rồi lại không thấy tín hiệu gì nữa... Chỉ còn lại số điện thoại trên màn hình, là số điện thoại ở nhà... Có chuyện nữa rồi sao. Chợt nhớ về việc lúc chiều. Hàn Nhi tức tốc gọi lại, nhưng vẫn nhận được tín hiệu không đầu đuôi. Cái nơi này, rốt cuộc là sóng mạng kiểu gì thế.

Chạy nhanh vô nhà. Hàn Nhi tìm kiếm khắp các phòng, miệng không ngừng hét lớn ” Dương Phong” , ” thằng nhóc kia”..... rồi người nó khựng lại trước căn phòng có cánh cửa gỗ màu đỏ sẫm. Hương thơm nhẹ thoảng ra từ căn phòng ấy khiến Hàn Nhi bình tĩnh được đôi chút khi đây là hương thơm nhẹ mà nó đã nghe trước đây...

“Hơ... cậu... cậu???”

Lấp bắp Hàn Nhi chỉ tay thẳng vào vật thể vừa bước ra từ căn phòng đó. Dương Phong bước ra chỉ với một chiếc khăn quần ngang hông, tay xoa xoa mái tóc ướt nhẹp...nhẹ nhàng trả lời

“Gi...??”

Mặt hắn giả nai một cách ngổ tào...

“Này lại đây tôi nói...”

Hàn Nhi nuốt nước bọt cố cho bình tĩnh rồi ngoắc ngoắc ngón tay, Dương Phong nhìn hành động hiểu đôi chút, tiến lại gần Hàn Nhi, kề tai hắt sát nó

“Rốt cuộc, cậu chờ tôi đến đây làm quái gì?”

Ra dáng suy ngẫm hồi lâu, Dương Phong âm ừ

“Ừm, tôi chỉ thích vậy thôi?”

“Vậy cậu tắm làm gì?”

Như hiểu được điều gì đó, Dương Phong ngược xuống nhìn người mình rồi nhướn mày nhìn Hàn Nhi

“Chẳng lẽ...” - Dương Phong nhếch môi nhẹ lên - “cô đang nghĩ... tôi và cô...” - rồi chỉ hai ngón tay lia lịa từ hắt qua người Hàn Nhi....

“Cho xin đi, cô không đáng để tôi làm vậy đâu”

Rồi Dương Phong phì cười, hắt cười trên nét mặt gương gạo của Hàn Nhi..

“Cho xin đi, ở cái khu hẻo lánh này có mình tôi với cậu, cậu vừa từ phòng tắm bước ra, thử hỏi coi ai chẳng nghĩ như tôi”

Không nhường ai, nó quyết định nói lại cho đỡ rối.

“Hàn Nhi, trong đầu cô mà cũng nghĩ đến chuyện này sao?”

Dương Phong vừa nói vừa gõ ngón tay vào đầu Hàn Nhi. Thật không ngờ, nó lại rơi vào tình huống khó xử như thế này.... ” Hay là cứ theo ý cô nhỉ?” - mặt Dương Phong gian lên thấy rõ, hắt bước từ từ đến Hàn Nhi....

Hàn Nhi thở dài, lùi bước dần theo phản xạ rồi đột nhiên chiếc điện thoại trên tay Hàn Nhi lại rung thêm lần nữa. Và lần này chỉ chưa đến nửa hồi chuông thì đã ngừng hắt. Nó ngẩn ngơ, chợt nhớ lí do nó vào đây tìm Dương Phong là để xử hắt chứ không phải để nói nhảm thế này

“Rốt cuộc cậu đưa tôi đến cái nơi khỉ ho cò gáy này làm quái gì. Thiệt là...”

Hàn Nhi giơ chiếc điện thoại đang ngắt dần trước mặt Dương Phong, hét lớn. Rừng rú phương nào không biết nữa.. Sóng mạng thì chập chờn, không liên lạc được, mục đích tên này không bao giờ trong sáng và lành mạnh khi hắt lại đưa 1 đứa con gái đến nơi này

“Chờ tôi về mau”

“Đâu có, tôi không có ý định là sẽ chờ cô về”

Dương Phong thản nhiên ngồi chiếm chệ trên ghế, lấy chiếc khăn lau vôi mái tóc ướt nhẹp còn vương chút mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua.

“Về mau, nhà tôi có việc gấp đấy”

Hàn Nhi tức tối, thầm **** rửa Dương Phong rồi nhìn ra khe cửa sổ, trời thì tối thui. Cái quan trọng là chẳng biết đây là chỗ nào mà cái tên khốn Dương Phong vẫn đang tập trung làm cái công việc lau khô tóc của hắt. Phải gặp chuyện mới biết lòng dạ của con người... giờ thì đã rõ bản tính của tên nhóc này....

Không trả lời, thậm chí Dương Phong còn không quay sang nhìn nét mặt tức tối của Hàn Nhi một lần....

Thở cái khi, lắc đầu ngán ngẫm, tính cách nó không bao giờ nói nhiều khi biết sẵn trước kết quả. Hàn Nhi quay sang giặt phẳng chiếc khăn Dương Phong đang cầm rồi quăng thẳng vô mặt hắt, sau đó đi thẳng ra cửa. Không quan tâm đến mọi thứ xung quanh đang tối hắt khi xa dần ánh đèn từ căn nhà. Hàn Nhi cứ theo trí nhớ lúc này mà chạy mãi theo một con đường xung quanh cây to rậm rạp

“Này, cô bị điên à, muốn vào thành phố không phải chạy bộ là về được đâu”

Không biết đã thay đổi từ lúc nào, Dương Phong chạy xe phóng theo nó, chồm đầu ra cửa la ó

Quay phắt sang lờm Dương Phong một cái, Hàn Nhi bặm môi tức giận. Có ai ngờ chính cái bặm môi này lại khiến tim Dương Phong lại lỡ đi một nhịp. Chết tiệt, con nhỏ này.... giờ tay giộng vào thành xe, Dương Phong lùi người vào rồi lái xe chạy mất hút. Trái tim trong lồng ngực hắn sẽ nổ tung ra nếu cứ tiếp tục chơi trò chuột vờn mèo với người con gái tên là Hàn Nhi này mất

“Chết tiệt...”

Nhìn theo chiếc xe chạy càng lúc càng xa, Hàn Nhi chỉ còn cách thở hắt mạnh ra vài cái để tổng khứ cục giận ra ngoài....Mà thôi, đành nào Hàn Nhi cũng không phải là người thích dựa dẫm như thế. giờ tìm đường về nhà là quan trọng nhất..... chắc chắn là có vấn đề ở nhà rồi.

Nhưng....

Chạy chừng được vài mét, rước mắt Hàn Nhi bỗng nhiên tối sầm lại.... hơ.. tay nó quờ quạng xung quanh, không nhìn thấy gì cả. Lúc này còn thấy ánh sáng cơ mà... Chẳng phải đứng từ phía căn nhà trên đồi đó có thể thấy ánh sáng rọi xuống khá xa, chắc cũng phải đến 500m. Hàn Nhi càng lúc càng thở dốc, do suy tính sai lầm của nó mà giờ nỗi sợ ấy lại đến nhanh đến độ không kịp trở tay. Không được rồi, phải bình tĩnh, nó không được để mất dần ý thức như thế....

Hàn Nhi cố lôi chiếc điện thoại trong túi ra. Cố tìm một ánh sáng nhỏ nhất... để nhịp thở nó hòa đều hơn. Tay nó run lên từng cơn, chiếc điện thoại cũng lấp ló ánh sáng run run. Nó vội đèn nhìn xung quanh, hông thấy căn nhà nữa rồi. Ngoài ánh sáng từ chiếc màn hình điện thoại thì chẳng còn một nơi nào còn ánh sáng. Cố thở mạnh, bình tĩnh lại. Nó bước đi nhẹ từ từ nhìn chăm chăm vào ánh sáng màn hình điện thoại

Hàn Nhi, quả là không thể đùa được với cô, rốt cuộc cô đã bỏ bùa mê gì vậy chứ? Chăm chú đôi mắt vào kính chiếu hậu ra phía sau, chỉ là một màu đen đặc quện vào nhau. giờ đã hơn nửa đêm rồi mà cô ta còn ương ngạnh đến thế... Dương Phong ngồi chống tay lên thành cửa xe, tay vớ vào chiếc điện thoại, lia ngón tay liên tục trên màn hình, ấn vào số của Hàn Nhi

Calling....

Sắc thái trên gương mặt Dương Phong thay đổi theo từng hồi chuông.. từ vẻ kiêu ngạo chuyển dần sang khó hiểu, rồi cảm thấy bức bối... sau đó là có chút gì đó gọi là lo lắng. Hắn gọi liên tục nhưng kết quả vẫn là máy reng lần thứ nhất rồi ngắt hẳn.....

“Ax... thiệt là..”

Lấy tay vò mái tóc phía sau ót, chữ bức bối hiện đầy lên cả gương mặt hoàn mỹ ấy.....Dương Phong cho quay đầu xe lại và chạy thẳng về hướng về ngôi nhà trên đồi. Sao cô ta lớn rồi mà làm toàn trò khiến người khác phải lo lắng vậy chứ... Lầm bầm suốt quãng đường đi, Dương Phong vừa chạy vừa dõi mắt sang hai bên vệ đường, cố tìm xem có cái vật thể nào động đậy hay không.....

“Này, cô gái ấy sao vậy?”

“Tôi không biết, có nên đưa cô ấy đến bệnh viện không?”

Những vì sao ấy... tự do giữa bầu trời đêm...

Ánh mắt nó hướng theo một chiều thẳng đứng, những ngôi sao đang tỏa sáng chớp tắt liên hồi trước gương mặt vô hồn ngược lên trời. Những vì sao này... chỉ khi đứng riêng lẻ lỏi thì mới có thể tỏa sáng cực đại. Càng một mình thì càng sáng, càng lộng lẫy. Không phải thứ gì nhìn kĩ mới là đẹp. Diễn hình là những ngôi sao kia, khi được ngắm soi kĩ càng thì mới thấy được đằng sau ánh sang hoàn mỹ ấy, vẻ đẹp long lanh ấy cũng vẫn chỉ là một cục đá thô chưa được mài giũa - như một cục đá bình thường không hơn không kém...

Nhưng ở cái chốn thành phố này. Cái thứ ánh sáng nhân tạo đang hoàn toàn che lấp đi những gì đẹp đẽ của ngôi sao ấy. Khẽ nhúu đôi lông mày lại khi những chiếc đèn nhỏ xíu đang chớp tắt trên chiếc cửa kính của cửa hàng kế bên..Nó đang nằm dài bên vệ đường, sắc thái trên mặt thì xanh xao, việc hít thở không khí đang trở nên khó khăn hơn. Những cặp mắt tò mò càng lúc đổ về phía nó càng nhiều....

Một ngôi sao không thể tỏa sáng lộng lẫy được khi bên cạnh cũng hiện diện những ngôi sao khác.....

Lưng dựa vào một gốc cây mé ngoài con đường, quần áo nó lấm lem bùn đất, trên chiếc nón phủ đầu còn điểm thêm vài cọng lá khô chuyển sang nâu. Nó ngồi nhìn lên trời. Bầu trời hôm nay cũng giống như lần đó. Nhưng ánh sáng thì khác hẳn chốn đô thị kia. Xung quanh chỉ toàn một màu đen đặc quện vào nhau. Hàn Nhi cố đưa mắt nhìn xung quanh nhưng tất cả chỉ là vô vọng, tất cả những gì nó nhìn thấy là ánh sáng của chiếc di động nó đang cầm trên tay. Tại sao lại nghe lời tên khốn này để bây giờ lại lâm vào hoàn cảnh như thế này chứ....

Lấp lánh.....

Hàn Nhi cố mở to mắt ra nhìn những vì sao trên bầu trời đen ngòm kia. Hóa ra vẫn còn có thứ nó có thể nhìn thấy được ngoài cái màn hình điện thoại sao? Đẹp thật, mắt nó chăm chú thật kĩ từng ngôi sao.... Hy vọng của một ngôi sao trên bầu trời là tỏa sáng cực đại, tỏa sáng hết cỡ trong cuộc đời ngắn ngủi của mình trước khi trở thành viên đá vô dụng trên trời. Hàn Nhi cũng thế, hiện tại của nó như những ngôi sao ấy, nó hy vọng được tự do và bây giờ là lúc nó tỏa sáng nhất dù gặp nhiều khó khăn xung quanh....

Chói quá... đôi lông mày Hàn Nhi cong nhú lại, đôi mắt khép lờ lờ, nó nhìn về phía phát ra ánh sáng chói lọi kia. Chiếc xe vù ngang qua mặt nó. Không một khoảnh khắc tích tắc, 2 đôi mắt ấy nhìn nhau. Hàn Nhi chớp chớp vài lần, nó vẫn chưa thích nghi được với cái thứ ánh sáng bất chợt ấy. Trên đời này còn người khùng đến cỡ giờ này lên cái đồi khi họ còn gáy này sao?.... thở hắt nhẹ rồi nó lại ngồi phịch xuống gốc cây... Một lá người rồi...

Ma??? Dương Phong khẽ rung mình khi nhìn thấy đôi mắt đen lay láy tròn tròn nhìn hẩn. Hẩn ngoáy đầu lại về phía gốc cây có vật thể lạ ấy.....

“Này, cô làm tôi giật mình đấy”

Cho xe chạy lùi lại về phía gốc cây. Khi đã xác nhận xong người cần tìm, hẩn gác tay và cầm lên cửa kính rồi nhìn Hàn Nhi với gương mặt khó hiểu.. Sao cô ta nhìn te tua vậy, - đáng lẽ là phải hỏi câu này nhưng miệng hẩn thì lại thốt ra những lời chói tai ngược lại

Hàn Nhi ngược mắt lên nhìn, nó chớp liên hồi rồi sau đó là nheo nheo đôi mắt, rồi tròn tròn nhìn hẩn chăm chăm...

“Này, tôi bảo thôi ngay cái trò đó, định hù tôi chết à?”

“Cậu còn dám mò lại đây sao?”

Sau khi định hình được xung quanh, thích ứng được với nguồn ánh sáng mới. Hàn Nhi cười khẩy một cái đứng lên tựa tay vào thành xe. Được lắm, coi như lần này cậu chết chắc...

Nhanh thoăn thoắt, nó đẩy mạnh đầu Dương Phong cùng người hẩn lăn sang ghế bên kia rồi nhảy phốc vào chỗ ngồi tay lái, quay sang liếc nhìn tên nhóc Dương Phong đang hoảng hồn ngồi cứng như tượng đá với màn biểu diễn vừa rồi...

“Cô...cô...”

Dương Phong chỉ tay vào mặt Hàn Nhi, lấp bắp không tin nổi vào trò hành động vừa rồi

“Tốt nhất là cậu nên ngồi im và chỉ đường nếu không tôi đá cậu thẳng cẳng xuống xe đấy”

“Cô dám....”

Dương Phong cứng họng... sao mỗi lần gặp con người này là bao nhiêu bất ngờ đến độ giật mình ập xuống thế này....

“Sao lại không? Cậu thử nói một câu nữa đi xem tôi dám không”

Giống5 đều ngang rầm rập nhưng toát lên vẻ gì đó nghiêm nghị khiến người đối diện không thể làm trái lời. Hàn Nhi cho quay đầu xe và phóng nhanh vụt đi.. Nó ghét nhất để người khác chờ, và chờ với một tốc độ nhanh. Nhưng nếu Hàn Nhi là người cầm lái, thì tốc độ nào nó cũng chơi hết.... Chiếc xe vút nhanh trên con đường ngoằn ngoèo, để lại sau lưng tiếng gió rít mạnh cùng tiếng lá cây sào sạt trong đêm khuya...

“Khoan... khoan...”

Tay Dương Phong đập bồm bộp vào mặt sau chiếc ghế. Thiệt sự với tốc độ này thì muốn mở miệng cũng khó. Cơn gió mạnh làm méo mó cả khuôn mặt.... Không thể nào chạy nhanh với tình hình hiện tại được. Phải đóng mui xe đã rồi hãy tính chứ... Đáp lại hành động vừa rồi, Hàn Nhi cũng vẫn chỉ chăm chú lái xe, nhìn thẳng phía trước

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, như hòa cả vào làn gió bên cạnh. Dương Phong lồm cồm với người tới trước, mặc kệ cơn gió đang vò rối xù mái tóc và làm méo mó gương mặt, hấn ấn nút đóng mui xuống. Sau khi đã bình tĩnh hoàn toàn, Dương Phong dùng nửa con mắt nhìn Hàn Nhi, hấn dò xét từ đầu đến chân, từ gương mặt, thái độ, đến từng hành động, cử chỉ của Hàn Nhi...

“Woa, quả không hổ danh là Kỳ Dương Phong tôi đây, đến người mà tôi thích cũng rất có khí chất.....”

Hắn nói rồi mỉm cười đắc ý, cộng thêm hai bàn tay đánh bộp bộp vào nhau. Cười khoái trá nhưng rồi cảm giác không ổn, mặt Dương Phong nghiêm lại, quay sang lén lút nhìn Hàn Nhi...

“Nãy tôi nói gì cậu nhớ không?”

Gương mặt lạnh như tiền, giọng Hàn Nhi đều răm rắp nói rành rọt từng chữ khiến Dương Phong chỉ còn biết âm ờ ừ ừ. Chẳng lẽ khen mà cô ta cũng phản ứng... thái quá đến thế này sao. Mà lời Hàn Nhi nói lại càng không thể coi thường. Dương Phong đành lẳng lặng ngồi im, giả bộ e thẹn...

Vấn đề thắc mắc thì chưa giải quyết được nhưng bù lại hôm nay, Dương Phong cảm thấy phần nào yên tâm dù chưa nhận được câu trả lời có ý nghĩ phủ định từ Hàn Nhi... Cũng đúng, chưa kịp nói vào vấn đề chính thì lại lôi mấy chuyện nhảm nhí ra cãi nhau rồi. Tâm trạng nào đâu mà bàn vào việc chính nữa. Cái cảnh lúc hắn bước ra phòng tắm chạm mặt Hàn Nhi ủa về... Không ngờ cô ta lại nghĩ sâu xa đến vậy... Nghĩ đoạn Dương Phong nhìn sang Hàn Nhi rồi cười nửa miệng.... Cứ đợi đi...

Đang chìm trong suy nghĩ, thì bất gặp ánh mắt đánh lại của Hàn Nhi đang lườm. Dương Phong nở nụ cười nhẹ, tay gác lên thành kính, nghiêng đầu nhẹ...

“Biến thái...”

Hàn Nhi nói nhỏ... đủ 2 người nghe rồi lại tiếp tục tập trung công việc lái xe...

“Hô hô, tôi còn hơn thế nữa đấy, cô muốn thử không?”

“Nhóc... xuống xe...”

Nói rồi Hàn Nhi thắng xe gấp, chiếc xe rích lên một tiếng thật lớn vang vọng sang hàng cây hai bên vệ đường.... Dương Phong vội nắm lấy dây an toàn.. Nắm thật chặt, quay mặt sang phía cửa kính..... như một đứa bé phản đối lời nói nói của người mẹ...

Tên này cứ như kẻ hai mặt, lúc này còn hùng hồn tuyên bố này nọ, giờ lại có cái thái độ trẻ con thế này...Thở hắt một cái rồi Hàn Nhi tiếp tục phóng xe theo lời chỉ dẫn “đúng sai” của Dương Phong...

“Chị Nhi...”

Vừa bước vào đến nhà, nhóc Hoàng chạy ập đến, trên tay cầm một phong thư màu đen, có vài nét chữ trắng và một dấu ấn vào vàng kim của gia đình Hàn Nhi.

Nó giật ngay từ giấy mà không hỏi thêm một lời, xé phong thư, lôi ngay tờ giấy cũng màu đen nốt trong phong thư ra.. miệng lẩm bẩm vài dòng chữ trên đó rồi sựng cứng cả người.... Hàn Nhi lại ngó đầu ra cửa, rồi đóng sầm lại trước tên Dương Phong vẫn còn đang thông thả dứt hai tay vô túi quần và bước tới ...

18. Chương 18: Tiệc Cuối Năm

“Này này.... cô giỡn đấy à”

Chạy ù ngay lại căn nhà, Dương Phong đập mạnh cả hai tay vào cửa, vang lên những tiếng thùm thụp thật lớn...

Mấy đứa nhóc em đang ngủ thì bị tiếng đập mạnh của cánh cửa làm cho thức giấc, chúng ngồi dậy, nhìn nhau trắng trẻo rồi quay sang nhìn về phía Hàn Nhi đang lặng người cầm khư khư tờ giấy...

“Về đi...”

Tiếng Hàn Nhi từ trong nhà hét vọng ra, sao nó lại uy quyền đến thế, sao giọng nói nghe như quện vào từng tiếng nấc nghẹn chần hạy cổ họng.

Trên gương mặt lạnh tanh của nó, trong con mắt màu đen sâu thẳm ấy, đang đọng lại những giọt nước mắt, chứa đựng những sợ hãi, nỗi sợ vô hình đối với nó. Với vẻ ngoài hoàn hảo lạnh lùng tự tạo ra ình, Hàn Nhi vẫn chỉ là một đứa con gái, nó cũng biết khóc, thậm chí khóc nhiều hơn những người khác. Bất lực.. Hàn Nhi vô hồn thả rơi tờ giấy cùng phong thư rơi nhẹ xuống đất, nó ngồi thụp xuống....

Dương Phong ngoài cửa cũng im lặng, phải chăng hẳn đã cảm nhận được cái gì đó từ cái câu hét lớn kia....Nhẹ nhàng quay đầu, hẳn hứng ra chiếc xe của mình, đúng là vẫn còn gì đó hẳn chưa biết...

Ngồi im... tay Hàn Nhi run run nhưng mà đây không phải là lúc mà nó ngồi đây khóc... Không phải là lúc để nó mệt mỏi với những phong thư khủng bố liên tiếp như thế này.... Quệt đi những giọt nước mắt đang sắp rơi xuống, Hàn Nhi đứng phắt dậy, nở một nụ cười vô cảm như thường ngày, nhưng lại khiến mấy đứa nhóc kia, đứa nào đứa nấy đều lạnh gáy, mặt lộ vẻ hoang mang tốt độ quay sang nhìn nhau

“Gì vậy chị Nhi...??”

Nhóc Linh đang ngủ thì bị tiếng đập mạnh của cánh cửa khiến con bé thức giấc, ngồi quẩn chần quanh người, dụi mắt nhìn Hàn Nhi..

“Không có gì đâu, Hoàng...mấy đứa kia nữa mau đi ngủ đi...”

Nó nhanh chân, xách hẳn chiếc balo lên lầu, để lại mấy đứa nhóc ngồi nhìn nhau. Còn mấy đứa khác vô tư thì lăn ra ngủ tiếp.....

Chẳng lẽ chuyện đó đến rồi sao.. ánh mắt thẳng Hoàng nhìn theo Hàn Nhi, cho đến khi chỉ còn nghe được tiếng chân trên lầu.... Nó không dám hỏi bất cứ gì cả vì nó biết tính cách Hàn Nhi, chỉ có thể đoán sơ sơ ra vài điều trước thái độ và hành động của Hàn Nhi mà thôi...

Bước vội vào nhà vệ sinh, Hàn Nhi úp mặt mình xuống chiếc bồn rửa mặt được hứng đầy nước kia. Dòng nước lạnh ngắt khiến cho gương mặt nó càng lúc càng nhợt nhạt, cứ được mười mấy giây nó lại ngước mặt lên hít thở rồi lại úp mặt xuống dòng nước đó... Trong đầu nó bây giờ, hàng trăm dòng suy nghĩ thi nhau chạy đua trong đó, rối rắm....

Nó lặng nhìn mình trong chiếc gương treo trên tường sau khi đã úp mặt xuống nước. Chiếc gương với vài đường rạn trên đó, cùng với gương mặt trắng bệch của nó tạo nên một khung cảnh u ám hơn mọi thường.... Mối nó đã chuyển sang tím dần khi bị ngâm nước quá lâu...

Mối.... bắt giác, nó đưa tay lên vuốt nhẹ đôi môi tím tái ấy... rồi cái khúc ở căn nhà trên đồi hiện về... Dương Phong???

Không... không phải lúc nghĩ đến thằng nhóc đó. Hàn Nhi lắc đầu nguầy nguậy, khiến cho những cọng tóc mai bệ bệ nước dính vào khuôn mặt... Dương Phong?? Như chợt nhớ được điều gì đó, nó chau đôi mày lại..

Nhắc đến Dương Phong..thì hình như tên nhóc này không hề biết chuyện gì về nó. Vậy thì càng có thể chắc chắn rằng hẳn không liên quan gì đến chuyện này. Loại bỏ được một kẻ nghi ngờ, Hàn Nhi thở phào một cái nhẹ nhõm, bớt được một việc cần phải suy nghĩ. việc cần làm bây giờ có lẽ là nên đến nơi khác sống và đổi luôn chỗ làm. Còn học tập, nó không để chuyển trường được. Phí vào trường khác khá tốn kém mà đây cũng là năm cuối rồi. Chuyển đi thì khác nào bảo nó nghỉ học.....

Ok, cứ quyết định vậy.... Đứng dậy nhẹ nhàng, Hàn Nhi úp mặt mình lần cuối vào dòng nước lạnh kia rồi tháo nút cho dòng nước rút xuống. Có vài chiếc lá đang xoay vòng theo chiều nước rút. Có lẽ là do lúc này còn vài cọng dính trên tóc nó.

Giả định rằng, cuộc sống của Hàn Nhi cũng giống như dòng nước này và nó là những chiếc lá đang rút theo dòng nước kia. Nếu cứ di chuyển theo chiều nước rút và giữ theo tốc độ đó thì sẽ không bao giờ bắt được chiếc lá. Thế nhưng, con người ta lại không bao giờ từ bỏ bất kì thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình. Thay vì mãi chạy đuổi theo dòng nước thì gia đình nó lại như bàn tay con người, chọc thẳng vào dòng nước chảy siết kia với ý định bắt được chiếc lá. Khi đó, Hàn Nhi sẽ lại trở về cuộc sống như xưa, trở về lúc khi mà chiếc nút thoát nước chưa được mở và chiếc lá cứ trôi qua trôi lại theo dòng chảy vô định

Dừng tại đây.... đầu óc nó đang ong ong nhiều vấn đề quá. Sao hôm nay nó triết lí nhiều vậy chứ. Con người Hàn Nhi trước giờ vẫn đi theo lẽ "nói ích, hành động nhiều"... Thế mà bữa nay nó lại lôi mấy cái triết lí này ra... Lắc đầu rồi nhìn mình lần cuối trong chiếc gương kia. Khẽ vuốt nhẹ mấy cọng tóc vương trên mặt, nó bước ra cửa rồi chìm mình trong giấc ngủ không mộng mị.... Chuyện gì đến nó sẽ đến....

Ngôi trường vẫn ồn ào như mọi ngày. Nhưng có lẽ ồn ào nhất là trước cửa lớp A9 - lớp chọn năm cuối của trường. Dương Phong đứng khoanh tay trước lớp, lâu lâu lại lôi chiếc điện thoại ra bấm bấm rồi miệng lẩm bẩm gì đó....

"Làm gì ở đây thế?"

Lạc Thiên cùng Khang Luân cũng vừa đi ngang qua. Nhìn thấy Dương Phong liền tiến đến hỏi. Chỉ ngược nhẹ lên nhìn Lạc Thiên rồi Dương Phong xoay mạnh về phía Khang Luân

"Đệ có việc ở đây?"

"Lớp Hàn Nhi à? Việc gì thế?"

Khang Luân nhìn lên cửa tên lớp rồi gác nhẹ cánh tay lên vai Dương Phong, nhướn mắt cười bí hiểm....

"Tò mò thế..."

Dương Phong cũng quay sang đá đểu rồi hất tay Khang Luân xuống.... Rồi cả hai nhìn nhau cười khúc khích.. Hai tên này quên rằng kể bên vẫn còn hiện diện một người nữa... Lạc Thiên nhứ mày rồi lâu lâu cũng cười vài điệu góp vui. Dù sao cũng là anh em chí cốt, không thể chỉ vì chuyện này mà ảnh hưởng được

"Bạn tìm ai?"

Một cô gái xinh xắn từ trong lớp bước ra, mái tóc bồng bênh xõa nhẹ, vài lọn tóc được tết cầu kì và buộc bằng sợi ruy băng đỏ trắng nổi bật. Cô ấy nheo đôi mắt, đẩy nhẹ gọng kính lên khi nhìn thấy Dương Phong. là Lê Thi - lớp trưởng A9

"À, xin lỗi.... Hàn Nhi có trong đó không?"

Nghe tiếng nói kể bên. Dương Phong xoay người sang, cũng nhẹ nhàng đáp lại rồi thuận tiện đưa mắt đảo một vòng quanh lớp lần nữa

Cô gái đứng lặng một hồi lâu, cuối gằm mặt xuống đất khi nhìn thấy Dương Phong....Đó giờ chỉ toàn nghe danh, nghe chuyện mà các học sinh thường bàn tán chứ cô nàng này cũng chưa bao giờ chú ý đến người tên Dương Phong. Một phần cũng là lớp trưởng lớp chọn nên việc học vẫn là mục đích chính của cô nàng một sách này

"Này.... bạn gì ơi..." { t/g: tên khốn này, hơn tới một tuổi mà nc làm như em hần, type mà cũng thấy ngượng tay >"<>

Dương Phong đưa tay lay lay người Lê Thi khiến cô nàng khẽ giật mình, chớp chớp mắt ngược nhìn Dương Phong kèm hành động đưa tay lên đẩy nhẹ gọng kính, miệng lắp bắp

"Không... không.. sáng giờ không thấy Hàn Nhi vào lớp..."

Vừa dứt câu, từ cuối hành lang dãy lớp học ồ lên rần rần. Hàn Nhi đang bước từng bước ẻo ỏi, vai đeo chiếc balo, miệng ngậm hộp sữa như thường ngày. Nó cũng không lạ gì với những hành động xung quanh. Sau cái vụ báo chí này nợ với Âu Lạc Thiên.. rồi cũng trong ngày đó tên khốn kia thốt ra một lời tuyên bố nhằm thì chí ích nó cũng chẳng hy vọng gì tương lai nó sáng sủa được rồi....

8 cặp mắt (gồm 3 chàng và lớp trưởng) quay về phía đó. Không dễ gì phát hiện ra một cô gái cực-kì-tầm-thường như Hàn Nhi giữa sân trường. Nhưng cái điệu bộ cầm hộp sữa hút rột rột quên đi thời thế xung quanh ấy thì không thể làm được....

“Ồ hô, bữa nay cô lại dám cúp học nữa cơ đấy”

Thấy Hàn Nhi bước lại gần, Dương Phong tiến tới rồi kề sát mặt mình trước mặt Hàn Nhi rồi một nụ cười khẩy. Lướt nhẹ qua, không đáp trả gì, Hàn Nhi chỉ ngược nhẹ nhìn Lạc Thiên khi bước ngang qua rồi bước vào lớp khiến Dương Phong sượng người đứng im bất động trong cái tư thế cười khẩy lúc, duy chỉ có nụ cười thì từ từ méo mó, rồi biến mất và thay vào đó là nụ cười gượng, nét mặt từ từ co lại, nhăn nhó giận dữ.....

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy”

CHạy nhanh lại gần Hàn Nhi, Dương Phong với tay đến nắm chiếc balo kéo lại. Mất đà, vai và lưng của Hàn Nhi ngã ra sau, theo đà đó dĩ nhiên đầu của nó cũng ngã ra, lúc đầu chỉ là ánh mắt nhìn nhẹ nhưng sau đó thì đành và nheo hắt đôi mắt lại...Nó nhìn chăm chăm Dương Phong...

Thật sự thì với cái thể người cong queo này thì không thể làm ăn gì, nghĩ đoạn Hàn Nhi đập mạnh vào chân Dương Phong sau đó nó tháo chiếc balo trên vai xuống quăng mạnh xuống nền rồi đá mạnh một cú số 4 thẳng vào bụng Dương Phong (note: đá số 4: ai học taekwondo thì có thể hiểu nó nhé, còn nếu không ai học thì mình chỉ có thể giải thích là nó là cú đá knock out và khá mạnh trong taek)

Hắn lùi về sau, mặt nhăn nhó cúi khụy xuống nền trước bao nhiêu cặp mắt của học sinh trong lớp và cả ngoài lớp. Lạc Thiên và Khang Luân cũng chạy ngay vào khi thấy có tiếng động mạnh. Cả bọn sững sờ nhìn người đang khụy chân xuống nền còn Hàn Nhi thì thản nhiên cúi người xuống cầm rồi đeo chiếc balo sang một vai đi về chỗ ngồi....Mặt nó tuyệt nhiên vẫn không biểu lộ một cảm xúc nào

“Hàn Nhi...”

Lạc Thiên hét lên tiếng thật lớn khi đang đỡ Dương Phong đứng dậy. Mặt hắn vẫn còn nhăn nhó. Quả không hổ danh với cú đá số 4...

“Cô làm quá rồi đó”

Khang Luân cũng đệm theo...

“Tôi mệt lắm, không muốn tiếp chuyện đâu”

Bước vào chỗ ngồi, Hàn Nhi để chiếc balo phịch xuống dưới đất rồi úp mặt xuống bàn....

Đúng thế, Hàn Nhi đã dậy từ rất sớm đi al2m công việc buổi sáng rồi đi tìm nhà trọ. Nó đi tìm mua báo rồi khoantron rồi đi sang những khu phố bên cạnh để tìm được nhà mới. Dù nhiều đây không thấm gì với sức của Hàn Nhi nhưng nó lại phải chịu ảnh hưởng về tâm lí nhất là phần não bộ. Nó đã phải suy nghĩ quá nhiều vấn đề...

“Hàn Nhi, bạn nên xin phép giấy vào lớp đã chứ..”

Lê Thi cũng vào lớp rồi đến ngay bàn Hàn Nhi, gõ nhẹ vài cái

“Cứ điểm danh tôi nghĩ một ngày đi”

Hàn Nhi vừa nói vừa cúi xuống balo, lôi ra chiếc điện thoại đang rung chuông liên hồi. Nó cầm rồi đi nhanh ra khỏi lớp. Lúc này Dương Phong đã bớt đau, đứng thẳng người lên được, nhân lúc Hàn Nhi lướt ngang qua, hắn nắm tay và kéo đi một nước, lần này thì sao cũng được, hắn đã sẵn sàng phòng thủ rồi....

“Alo...”

Nó đi theo Dương Phong nhưng đã hất mạnh tay hắn ra từ giây phút đầu tiên mà hắn nắm và kéo nó đi rồi. Biết Hàn Nhi cũng đi theo mình nên Dương dứt hai tay vô tút quần lẳng lẳng mà đi tiếp. Lên đến sân thượng. Không biết chuông điện thoại reo bao nhiêu lần rồi tự ngắt bao nhiêu lần nữa. Lần đổ chuông thứ 4, Hàn Nhi bắt máy nhanh không cần nhìn vào màn hình

“Này nhóc, lát về sớm ghé cửa hàng đi mua đồ...”

“Em nói nghỉ làm rồi mà”

Nghe đến đây, Dương Phong đang đứng ngay lang cang cách nó gần 10m thì quay qua nhìn H àn Nhi...

“Chị bảo tan học về ngay cửa hàng, không đến thì em chết chắc...”

Nói đoạn rồi đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng títt. Gương mặt lộ rõ vẻ bức dọc, Hàn Nhi ngồi phịch xuống dựa lưng vào chiếc lang cang, nhắm mắt lại và ngược nhìn lên trời. Chị Châu biết rõ tình hình hiện tại của nó, vậy mà còn có thể an nhàn đi mua đồ sao? Ừ thì coi như an nhàn mua đồ đi. Thế sao còn bảo nó đi theo.....

Haiz.. Hàn Nhi thở dài, mở mắt ra rồi như linh cảm mách bảo nó quay sang thì thấy tên Dương Phong đang đứng kế bên, tay chống vào thành lang cang, mắt hướng xa xăm ra phía trung tâm thành phố kia....

Cơn gió đông buổi sáng se lạnh nhẹ thổi qua, thật kì lạ là bây giờ tên Dương Phong lại không hỏi gì. Có lẽ cú đá hồi nãy làm hắn tỉnh ngộ rồi chăng. Ngồi xếp bằng lặng im nghịch chiếc điện thoại nhưng mắt Hàn Nhi cũng đang đăm đăm về một chiều vô xác định. Thật sự là bây giờ không biết phải bắt đầu từ đâu, nếu nó chú ý hơn, cảnh giác hơn thì mấy tin lá cải đó sẽ không bao giờ có dịp phơi bày như thế...

Một mối với hàng tá suy nghĩ trong đầu, Hàn Nhi ôm đầu lắc nhẹ vài cái rồi đưa mắt đảo nhìn xung quanh... Gương mặt tên Dương Phong nhìn nghiêng quả không tệ, nếu không muốn nói là khá đẹp trai.. khuôn mặt góc cạnh với những đường nét hoàn mỹ, cao ráo, gia đình lại giàu, tích góp những tố chất đó có thể xem là hoàn mỹ nhưng thái độ và hành động thì hoàn toàn làm sụp đổ hình tượng trong mắt Hàn Nhi rồi...

“Xuống mau...”

“Gì?”

Dương Phong nhướn mày sau câu nói vừa rồi, hắn vẫn không hiểu lắm ý của Hàn Nhi và cả cái hành động kéo mạnh ống quần của hắn

“Khi suy nghĩ tôi không thích có người làm phiền”

“Ai làm phiền gì cô? Mà.. sân thương là nơi công cộng, cô đâu có quyền gì mà kêu tôi xuống”

Hàn Nhi cũng chỉ có thể im lặng sau màn hỏi đáp vừa rồi. Có lẽ nó cũng hơi quá, dù sao nơi này cũng là của trường, học sinh nào cũng có quyền lên đây hóng mát như nhau thôi. Nhưng nơi này, đó giờ hiếm ai lại lên đây khi đường lên đây khá tối tăm và rối rắm. Đó giờ Hàn Nhi đã xem đây như nơi trú ngụ thường xuyên khi bị rắc rối trong suy nghĩ hay cúp tiết học nào đó... Nhưng giờ tất cả đã thay đổi khi cái tên này lại ở đây...

“Thế thì tôi xuống”

Nói rồi Hàn Nhi nhẹ nhàng đứng dậy, nó phải nhẹ lại bộ quần áo rồi thẳng tiến đi ra cầu thang

“Này, tôi hỏi một câu”

Dương Phong xoay người về phía nó, chống tay tay lên thành lang cang....

“Không”

“Rốt cuộc thì cô đang có chuyện gì?”

Không nói gì, nó bước nhanh về phía cầu thang để lại mình Dương Phong lặng nhìn theo. Sao cô ta lại khó khai thác thông tin vậy chứ. Tất cả hoàn toàn được bảo mật không thì chẳng có tí thông tin gì. Ngay cả đến hồ sơ nhập học cũng chỉ điền tên..ngày tháng năm sinh, rồi vài dòng nguệch ngoạc.. Nếu điều tra kỹ càng thêm thì lại biết tất cả chỉ toàn thông tin giả... Dương Phong thở dài rồi lấy tay vò tóc mạnh khiến mái tóc đang rối tung vì gió sớm thì nay lại bung xù lên, gương mặt hoàn mỹ kia lại được điểm thêm vài nét bụi bụi , hơn hẳn mọi ngày...

Lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra. Dương Phong bấm vài số rồi đặt lên tai...

“Gì?”

“Thiên ka, anh với Khang Luân nghỉ học ngày hôm nay đi, có việc rồi đó”

Nói rồi Dương Phong cúp ngay điện thoại, không cần chờ đầu dây bên kia trả lời hay hỏi han gì thêm. Hắn cười đắc ý rồi theo bước chân rời khỏi sân thượng

Vừa bước vào lớp, lại vẫn cái cảnh bao nhiêu con mắt hướng về phía nó. Cuộc sống bình lặng ngày ngày trôi qua giờ gặp song gió thật rồi. Lặng lẽ bước đến chỗ của mình rồi Hàn Nhi xách balo ung dung bước ra cửa, mặc cho những ánh nhìn không mấy thân thiện đó...

“Bạn đi đâu vậy?”

Lệ Thi cũng từ ngoài lớp bước vào, không biết nhỏ đã đi đâu mà bây giờ đầu áo và đầu tóc rối bù cả lên... thấy Hàn Nhi đang có dấu hiệu bỏ về, nhỏ liền tiến nhanh lại hỏi... bàn tay thoăn thoắt cố chỉnh lại trang phục và đầu tóc bớt rối...

“Tôi về...”

Thản nhiên trả lời với vẻ mặt tỉnh bơ rồi nó bước tiếp thẳng ra cửa, mọi người khá ngạc nhiên trước câu trả lời vừa rồi. Câu nói của nó bây giờ lại có dịp được đem ra mổ xẻ...

Đáp lại Hàn Nhi cũng tặng ồi bạn học sinh một cái cười cũng không chi là than thien mấy. Suy cho cùng đã mất cái nguồn thu nhập ở đây rồi, vậy thì đại gì không thể hiện tính cách thật sự của mình ra chứ... Nó không đại gì mà khi người ta không ưa nó mà nó vẫn lại nhào vào thích người ta...

“Không được đâu... bạn mà về sẽ mất điểm thi đua đó”

Lệ Thi cuống quýt đi theo kế bên, cố nói ra vài lí do để Hàn Nhi không bỏ về giữa chừng thế này...

“Không có tôi lớp vẫn đứng đầu đấy thôi”

“Không phải... bên A6 đang cố gắng để giành vị trí no.1 này lắm đấy, bạn mà bỏ về bữa nay thế nào A6 cũng giành hạng nhất cho coi”

A6...?? Hàn Nhi khựng bước chân nhớ đến chữ A6... nghe quen quen, thế rồi nó chợt nhớ đang điều gì đó và lại thản nhiên bước tiếp đi

“Khỏi lo đi, A9 chỉ có 1 người nghỉ học, A6 tận 2 người nghỉ... thế nên đừng làm phiền tôi nữa, bọn A6 không có cửa giành No.1 đâu”

Vừa kết thúc câu thì cũng đã đến cửa sau của trường. Cánh cổng bằng sắt được quét lớp sơn màu trắng tinh khôi... với đầy đủ hoa văn uốn lượn. Cũng như những học sinh khác, tháo balo rồi quăng mạnh sang phía bên ngoài cánh cổng, rồi Hàn Nhi nhảy lên bám vào cánh cổng để đu người và rồi nhanh chóng leo ra ngoài một cách dễ dàng

“Bạn đi thật sao?”

Lệ Thi đứng phía trong cánh cửa, gương mặt xụ xuống....

“Tôi đâu có nói đùa...”

Nó đeo balo xéo ngang vai rồi bắt đầu thế chạy lẹ... Từ khi vụ tông xe xảy ra, xe buýt là phương tiện đi lại hàng đầu của Hàn Nhi, thật bất tiện vì cứ chạy một chút là ngừng. Đến giờ cao điểm thì lại ngồi đợi trong vô vọng... nếu còn chiếc xe cũ thì nó lại có thể chạy vào trong các con hẻm nhỏ mà về nhà...

Cửa hàng buổi sáng vẫn còn khá vắng khách, bước vào trong quán, nó dáo dác ngó nghiêng khắp nơi, vẫn chưa có ai vào cả sao? thường thì Hàn Nhi không đến đây vào giờ này vì phải đi học, nên nó khá bất ngờ trước cảnh “nhà trống” thế này. Bước đến gần quầy thu ngân, nó chồm người lên để mò chìa khóa nhà bếp... Tay nó đưa qua đưa lại lần lượt các hộp đựng thì vẫn không thấy chiếc chìa khóa nào..... Cùng lúc đó, chị Châu từ trong bếp bước đi ra, trong bộ trang phục đầu bếp với chiếc tạp dề đen nay bị lấm bẩn bởi thứ bột màu trắng. À không, toàn thân đều bị dính bột, tay chị đang cố phủi phủi lại mái tóc cùng bộ đồ qua loa rồi ngược lên nhìn Hàn Nhi khiến nó vẫn trong tư thế chồm người, trơ mắt ra nhìn cảnh tượng hùng vĩ này

“Sao giờ này lại đến đây, không đi học à?”

Ngước nhìn lên chiếc đồng hồ góc tường, chị Châu nhìn đảo mắt qua Hàn Nhi rồi tiếp tục chỉnh trang lại đầu tóc quần áo

“Không, em xin nghỉ...”

“Xin nghỉ....?”

Chị Châu gần giọng....

“Cũng không hẳn là thế....”

Nhìn băng quơ xung quanh, Hàn Nhi cố lơ câu hỏi của chị Châu bằng câu trả lời hờ hững rồi đánh trống lảng cho qua mọi chuyện. Đúng là đó giờ không có việc gì qua được mắt chị Châu, người mà ăn+ ngủ+ ở chung với nó hơn chục năm. Và người mà nó sợ nhất cũng chỉ có 2 người, một là chị Châu và 2 là Quân Như....

Liếc xéo Hàn Nhi một cái sắc lẹm rồi chị Châu tháo chiếc tạp dề ra, đi vào phòng thay đồ

“Đợi chị chút....”

“Hôm nay lại phải lên công ty rồi..... em biết không?”

Là giọng nói từ trong phòng vọng ra..... Thật là, thay đồ thì thay đồ đi chứ, sao lại có thể nói lớn như thế.

“Ra đây đi rồi nói....”

Đáp lại câu trả lời cộc cằn của Hàn Nhi, chị Châu cũng im bất đi...

Sau khi thay xong bộ đồ, chị Châu cùng nó bắt taxi đi đến khu chợ gần đấy. Đây không phải là một công việc lạ lẫm gì nhưng nó đang thắc mắc bữa nay lại không phải là ngày mua nguyên liệu hay thứ gì mà tại sao lại phải đi mua đồ..... Chưa kịp thắc mắc hỏi thì chị Châu đã quay phắt sang hỏi

“Này, tối nay công ty phải chuẩn bị tiệc cuối năm, tất cả nhân viên các chi nhánh đều sẽ tập trung hết về công ty... mỗi chi nhánh phải chuẩn bị một loại bánh mới ra mắt.. ”

Hóa ra đây là lí do mà chị Châu đòi bữa nay đi mua đồ. Công ty sao? Đó giờ nó chưa vào được công ty chính... mà thật ra đối với cửa hàng chi nhánh này mà nói, cũng nhờ hậu thuẫn của chị Châu mà nó được vào làm thôi... vậy thì làm gì có cửa àm ngược lên tận công ty chính kia..

“Thì sao....?”

“Nhóc làm bánh đại diện đi”

Nghe đến đây, Hàn Nhi có hơi phân vân. Chị ấy tự đào hố chôn mình sao? Nghĩ gì mà bảo đưa một đứa tay nghề non nớt như nó làm bánh đưa lên công ty chính? Những gì Hàn Nhi có cũng chỉ là sự sáng tạo trong phút chốc, nhưng có thể đó chỉ là vận may thôi...

“Chị đang nói cái gì đấy?”

“Chị bảo mày làm bánh đại diện cho cửa hàng này đi...”

“Thôi, cho nhờ đi, chị biết mình đang nói gì không”

Hôm nay cũng không phải là cá tháng tư, chị Châu có thể đang nói thật nhưng Hàn Nhi vẫn đang cố gắng phủ định dù rất thích, đối với Hàn Nhi, làm bánh là niềm đam mê, dồn tất cả tình yêu vào trong từng chiếc bánh. Tình yêu, đam mê thì không thiếu, hoàn cảnh nó bây giờ lại không liên quan gì đến việc này. Nhưng sao nó vẫn có cảm giác gì đó... bất an

“Quyết định rồi, cứ thế đi”

“Chị...”

Hàn Nhi quay nhanh sang chị Châu nhìn chằm chằm, gương mặt nhăn nhó. Phiên tòa quyết định, phản đối vô hiệu. Chị Châu thì đang ngược nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thế Hàn Nhi cũng bực dọc thở hắt mạnh rồi nhìn sang hướng khác

“À mà... chuyện đó sao rồi? Tìm ra chưa?”

Chợt nhớ đến phong thư hôm bữa... cũng hơi tò mò, chị Châu lại quay sang nhìn Hàn Nhi

1 giây...

2 giây...

3 giây ...

BỐP!! Tọa lạc thẳng vào đầu Hàn Nhi, một cú đánh phốt qua nhưng cũng hơi nhói nhói, nó ôm đầu, quay sang lớn

“Gì nữa đây?”

“Gì nữa??? Woaaa, hôm nay mày ăn gan hùm à, chị đang nói chuyện với mày đấy..”

Chị Châu cười lên vài tiếng bất ngờ rồi neho mắt nhìn Hàn Nhi, tay vỗ vỗ vào phía sau lưng nó.....

Mặt Hàn Nhi đang chau lại vì bức mình, khi nhớ lại câu hỏi lúc này thì bỗng nhiên trầm lại, các cơ mặt dần ra rồi thay vào đó là nụ cười bất cần

“Ra rồi, và đã tới nhà gửi giấy..”

Tay chị Châu vẫn còn đang gõ nhẹ vào lưng Hàn Nhi, nghe xong câu này, dường như có luồng điện chạy qua, chị Châu giật mình, vô ý đập một cái mạnh vào lưng Hàn Nhi khiến nó sặc sụa ho...

“Muốn giết người à...”

Nó huơ tay ra sau lưng, trợn mắt nhìn chị Châu. Chơi gì không chơi, ai đời chơi cái trò này chứ. Thật là.... mặt nhăn nhó khó chịu, tay Hàn Nhi vẫn đang cố với đến chỗ bị ” nội thương” lúc này

“Khoan đã...” - chị Châu la lên một tiếng thật lớn rồi gác tay xuống cầm, ra dáng vẻ một người thiếu nữ suy nghĩ ” gửi giấy sao??”....

Hàn Nhi ngêch mặt ra, mong chờ câu nói tiếp theo của chị Châu.. Đúng là gửi giấy.. vậy thì sao chứ? Nói đến đây, Hàn Nhi cũng cố thử ngồi suy nghĩ, lôi hết các kí ức trong quá khứ ra sắp xếp lại.... gửi giấy....

“QUÂN NHƯ...”

Rồi như trời đất khiến, cả hai hét lên thật lớn khiến chú tài xế taxi giật mình xem lạc tay lái... Cả hai nhìn nhau, ánh mắt sáng lên rực rỡ...

“Không phải đâu...”

Xua tay rồi Hàn Nhi bểu môi nhìn ra ngoài cửa sổ. Sao có thể là Quân Như được, không đời nào.. con bé này lại không hề biết chuyện giữa Hàn Nhi với gia đình...

“Này, chị chắc chắn là con bé đó... Nó là chuyên gia gửi giấy đấy thôi, từ hồi nhỏ đến giờ chắc vẫn còn thói quen đó..”

Chị Châu đắc ý

“Nó không hề biết chuyện của em...”

Hàn Nhi đang cố bào chữa. Thực ra thì nếu là con bé này thì cũng tốt nhưng như thế cũng sẽ có rất nhiều rắc rối giữa nó và Quân Như,,

“Sao nhóc coi thường con bé thế... nó ghê gớm lắm đấy...”

“Thôi quên đi..”

Đã đến chợ rồi, nó bước xuống xe rồi đi vào chợ cùng với chị Châu. Đầu óc vẫn còn quay mòng mòng, nặng trĩu. Phải chỉ lúc này có ai đó để trút hết sự khó chịu này thì tốt biết mấy. Lê bước chân đi vô định suốt con đường dài của buổi chợ rồi ánh mắt nó nhìn thấy gì nó khiến bước chân nó cũng dừng lại theo..... Nó chăm chú nhìn mãi về hướng đó, là chiếc xe.. chiếc xe y hệt lúc này thấy gần cửa hàng... Rồi như có ai điều khiển, đầu Hàn Nhi quay mạnh về đằng sau, nhìn dáo dác xung quanh

“Không có ai...”

“Làm bầm cái gì đấy, lại xem nguyên liệu mau đi”

Chị Châu đứng đằng trước chồng hông, miệng lên giọng. Đến phát mệ với con nhỏ cứng đầu này. Sao cái gì cũng phải nói từng chữ nó mới chịu làm theo vậy chứ...

“Định làm gì đây?”

“Chưa biết...”

“Này, nhóc đang giỡn với chị à?”

“Em đâu rãnh, chị mau chọn lựa đi còn về”

Hàn Nhi chau mày, đứng dậy bỏ đi ngó sang mấy quầy hàng khác. Món gì ư?? Đầu nó bắt đầu suy nghĩ mông lung. Món bánh theo tâm trạng có lẽ là món tử của nó. Tâm trạng?? Nó đứng lặng im, đầu bắt đầu mường tượng về hình dạng chiếc bánh. Ước lượng về tỉ lệ nguyên liệu và cả kích cỡ chiếc bánh. Tất cả đều hiện ra tất tần tật trong đầu....

Phải chi....

Chuyện mà nó đang đau đầu lại có thể dễ dàng giải quyết như chiếc bánh này. Chỉ cần bỏ ra một chút suy nghĩ là có thể có được một chiếc bánh mới...

Cuộc đời này mà cứ xài chữ ” phải chi...” thì sớm muộn gì nó cũng bị bắt nhanh về nhà....Đã quyết định rồi thì cứ theo quyết định đó mà làm, không có gì phải hối tiếc hay ân hận cả...

Ánh mắt....

Hàn Nhi quay phắt về hướng mà nó vừa có cảm giác. Rốt cuộc là có ai đang theo dõi nó đây. Là chủ nhân chiếc xe kia hay.... là gia đình nó. Cái cảm giác này, không phải bất an lo lắng hay sợ sệt, cảm giác này chỉ khiến nó cảm thấy tò mò một chút. Cả ánh mắt ấy cũng không phải lờm hay đe dọa mà chỉ đơn thuần là một cái nhìn giễu cợt....

Cười...

Trên môi Hàn Nhi cũng nở một nụ nửa miệng cười đáp trả. Nó đã biết là ai rồi. Cái gì chứ việc theo dõi nó trong lúc này là đều không tưởng được. 5 giác quan của nó luôn hoạt động hết công suất....

“Mau đi, chị sẽ mua đủ nguyên liệu cần thiết, nảy ra ý kiến gì mới thì nhớ báo đó...”

Miệng thì nói nhưng mắt thì vẫn dán vào những quầy hàng bán nguyên liệu và dụng cụ. Thích làm bánh từ nhỏ, bây giờ chị Châu đã là chủ cửa hàng - chi nhánh một công ty lớn, nhưng người trong giới lại khó mà không trách cái tính hậu đậu của chị.... cũng giống như lúc Hàn Nhi bước vào cửa hàng, cảnh tượng hùng vĩ ấy đã diễn ra...

“Thế thì chị cứ mua trước đi, em có việc bận, tối em sẽ ghé cửa hàng để làm..”

Nói rồi Hàn Nhi đeo gọn balo vào vai phóng nhanh ra khỏi con chợ đó. Chị Châu chỉ còn nước ngán ngẩm lắc đầu nguầy nguậy trước cái chân bay nhảy của Hàn Nhi..

Cách đó không xa...

Bốp.. bốp..

Hai cú đánh liên tiếp tọa độ lên đầu Dương Phong khiến tóc hắn bây giờ khá là rối. Gương mặt nhăn nhó vô số tội ngược lên nhìn hai người anh của mình..

” Tưởng gì ghê gớm lắm, hóa ra mày bảo tụi anh chơi trò rình mò thế này à?”

“Thằng nhóc này, mày kêu anh mày đang bận thế này đi làm cái trò nhảm nhí này sao?”

“Anh mà bận cái gì?”

“Tội mày còn chồng chất, đừng có mà lảng sang chuyện anh mày..”

Chỉ im lặng và không nói gì, Dương Phong chỉ ngồi xoa xoa cái chỗ vừa bị đánh. Cái mà hắn muốn đâu phải là thế này... Chết thiệt, đã không thu hoạch được gì mà còn bị chịu đòn thế này...

” Hàn Nhi, rốt cuộc cô là cái quái gì vậy chứ....?”

Dương Phong vò đầu, hần uống một ực hết ngụm thứ nước cocktail màu xanh rồi chống tay lên bàn một cái thật lớn khiến cho khách hàng xung quanh ai cũng quay sang nhìn. Lạc Thiên và Khang Luân lúc này chỉ vò nhẹ đầu rồi làm vài hành động tỏ ra như không quen biết Dương Phong....

Một ngày trôi qua khá lặng lẽ..

9h tối Hàn Nhi có mặt tại quán. Vì gần Noel nên khách hàng khá đông, chọn một góc khuất ngay chiếc cửa kính được treo rèm màu tím nhẹ nhàng, trên tay cầm một ly cà phê nóng hổi, ngồi nhâm nhi tại góc quán... Không vào bếp mà Hàn Nhi lại đóng vai một khách hàng để tận hưởng cái phút giây rảnh rỗi hiếm hoi này vì thật sự thì đằng nào lát nữa nó sẽ “dính” với cái bếp ấy đến sáng hôm sau...

Ánh mắt đắm chiêu cứ nhìn mãi về một hướng khiến bất kì người khách nào đi ra đi vào cũng phải ngoáy lại nhìn, không phải chuyện gì to tát lắm, chỉ là trên bàn nó hiện giờ có khoảng 7-8 chiếc tách cà phê. Quả thật Hàn Nhi đã uống rất nhiều rồi. Cứ hết một ly là nó lại vô thức đi rót tiếp một ly khác. Nhân viên cũng không ai có thời gian để lại hỏi thăm chuyện gì. Chỉ đơn giản là 2 tiếng trôi qua, trên chiếc bàn không những ngổn ngang những chiếc tách cà phê rỗng mà còn những tờ báo khoanh tròn bất định....

Sau khi nhân viên đã về hết. Hàn Nhi mới uể oải xách chiếc balo nặng nề vào trong bếp. Ai ngờ rằng rãnh rỗi cũng khó chịu đến vậy. Cả năm qua nó cứ chạy theo cái nếp sống hối hả của cái thành phố này mà vô tình quên đi mất cái cách nghỉ ngơi vốn có, chỉ mới ngồi thong thả ung dung có 2 tiếng mà người nó bây giờ cứng đờ, hoạt động khó khăn

Vừa bước vào bếp, chị Châu đã đưa cho nó một quyển sổ, nó vội vàng cầm ngay lên với ánh mắt tò mò, lật ngay mấy trang đầu

“Em không làm..”

Nhanh tay nó quăng thẳng cuốn sổ nằm ịch trên bàn, gương mặt nó đắm chìm khó tả

“Này, nhóc đừng giỡn...”

“Em không giỡn.. chị nghĩ sao mà lại kiu em làm những loại bánh này...”

“Chứ giờ em nghĩ đi, kế hoạch hay bản phác thảo đến cả nguyên liệu mà em còn chưa biết thì làm sao ngày mai làm kịp”

“Em làm đó giờ ở đây mà chị vẫn chưa hiểu được em sao... thôi bỏ đi, em không làm...”

“Chị không thích phải nói nhiều lần đâu đấy”

“Về đây...”

Nói rồi Hàn Nhi lại xách chiếc balo vào vai và bỏ ra ngoài bếp. Ép buộc một người như nó làm theo ý người khác là một chuyện không thể. Thế mà cả người hiểu nó nhất lại làm việc này. Khiến Hàn Nhi cảm thấy khó chịu...

“Được rồi được rồi, làm gì tùy ý cô nương... nhưng chị vẫn sẽ để cuốn sổ ở đây cho em tham khảo đấy...”

“Thôi khỏi, đem về đi.. để đây thêm vương tay chân”

Thái độ bực bội, Hàn Nhi vừa bước đến vạch ngăn cách giữa căn bếp và quầy hàng thì chợt khựng lại bởi câu nói của chị Châu. Nó trả lời một cách vội vàng rồi dùng ánh mắt sắc lẹm lườm chị Châu một cái và bước trở lại vào bếp....

Nó loay hoay gom một số dụng cụ cần thiết. Chỉ là lấy theo cảm tính thôi chứ thật sự Hàn Nhi vẫn chưa biết mình sẽ làm cái gì....

Một mỗi....

Chị Châu vừa từ ngoài quầy hàng bước vào thì lắc đầu khi nhìn thấy Hàn Nhi gục dài trên bàn bếp. Rồi sau đó, một nụ cười nở nhẹ trên môi chị. Chị biết thế nào là cuộc sống trong ngôi nhà đó. Không xấu xa, không khắc nghiệt, không âm mưu nhưng lại khiến con người ta phải trỗi dậy vì cái quyền tự do đối với

cuộc sống này. Và vì chị cũng đã từng lâm vào tình trạng thế này nên bây giờ giữ Hàn Nhi ở lại nơi này là một việc làm tốt nhất cho tâm trạng nó bây giờ...

Đi lại vuốt nhẹ vài sợi tóc xõa nhẹ xuống khuôn mặt nó. Chị Châu cười hiền rồi quay sang với nhẹ chiếc tạp dề vắt sau cửa rồi chào lên người Hàn Nhi..

“Nhóc, em chịu được thế này cũng là chuyện thần kì rồi đấy.. Không như chị...”

Nói rồi chị Châu mặc chiếc áo khoác nâu sậm dài đến đầu gối rồi bước ra khỏi quán. Đêm nay có lẽ Hàn Nhi sẽ ở lại đây nên chị không khóa cửa... chỉ để lại tờ giấy nhắn màu xanh dán trên chiếc tủ động góc tường...

12 năm trước

Ồn ào...

Xôn xao...

“Nếu con đã nói thế thì từ mai con không cần ở lại căn nhà này nữa”

Một câu nói nhẹ nhàng cất lên nhưng lại khiến căn phòng rộng lớn động ngật người phải nín thở. Như thế có hơi quá đối với một đứa bé 12 tuổi hay không nhưng lời đã nói ra thì không thể rút lại... Cả căn phòng đầy ắp người quay sang nhìn nhau ồn ào....

Minh Châu - cô bé 12 tuổi cũng là nhân vật chính của lời nói vừa rồi thì như bị đông cứng. Gương mặt đổi sang nét gì đó hỗn loạn, hoảng sợ. Lỗ tai cảm thấy lùng bùng khi cổ đẩy ra những từ ngữ vừa rồi không cho vào đầu. Còn Hàn Nhi thì lại sượng cứng người. Đôi mắt đen láy láy to tròn nhìn trắng trắng người đàn ông lịch lãm mà nó thường hay gọi là ” ba” kia...

Mỉm cười....

Hàn Nhi vội quay đầu về phía khả nghi.. Rõ ràng vừa rồi có ai vừa mỉm cười. Một nụ cười mỉa mai, đầy ẩn ý, như muốn biểu lộ cái niềm vui trước câu nói vừa rồi. Cái câu nói mà khiến mọi người vừa sững sờ áy mà lại có một nụ cười hiện diện.. khiến nó càng cảm thấy bất an quay đầu sang đủ phía để cố tìm được chủ nhân của nụ cười vừa rồi.

“Khoan.. khoan đã”

Là giọng của Quân Như. Bây giờ nhỏ mới thật sự lên tiếng nhưng gương mặt dường như cắt không còn giọt máu, giọng thì lại yếu ớt run run. Quả thật lúc này nhỏ rất sợ, vốn là một đứa bé hiền lành mà bây giờ lại phải lên tiếng chống lại ba nó - ông Trương... Ánh mắt cầu khẩn, nó ngược lên nhìn rồi trong phút chốc nó lại cúi gằm xuống đất..

“Chuyện... chuyện này không thể được... đâu ạ..”

Vẫn cố nói ra những lời trong suy nghĩ nhưng giọng con bé càng lúc càng nhỏ dần... hai đôi bàn tay nhỏ xíu đan chặt vào nhau..

“Thôi, ông Trương à, không sao đâu, đừng làm bữa tiệc mất vui chứ”

giọng nói của ông Huỳnh - chủ tịch khu thương mại lớn tỏ vẻ thấu hiểu, thật sự thì cũng không to lớn gì lắm. Chỉ là con nít với nhau thôi mà... Nhưng lời nói vừa dứt thì con gái ông ta - cô bé bị thương ngay cánh tay do trò đùa hơi quá của Minh Châu liền khóc ré lên như cố tỏ vẻ phản đối lời nói vừa rồi của người cha.....

Ngay cả cái tia hy vọng vừa chớm nở chưa kịp mừng thì lại tan tành ngay trước mắt. Nổi tức giận hiện rõ lên khuôn mặt Hàn Nhi... nhưng xen lẫn vào đó lại là những giọt nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt hồng hào kia.. Thật khiến người ta bực mình...

Cả Hàn Nhi, Quân Như và Minh Châu đang cùng có chung một suy nghĩ... Cả 3 từ thái độ ngạc nhiên ban đầu giờ lại quay sang hiềm khích và tặng cho cô bé kia những cái nhìn không thân thiện...

“ông Trương...”

giọng Hàn Nhi hét lớn. Quả thật không thể chịu đựng nổi. Chỉ vì vết trầy như thế mà lại đuổi một người trong nhà ra ngoài sao. Nếu vết trầy nhỏ thế thì nó cũng làm được...

Chụp vội chiếc ly rượu đã uống hết trên bàn kế bên. Hàn Nhi hươ tay đập bể rồi dùng miếng thủy tinh nhọn hoặc kéo một đường trên cánh tay mình.. Dài ngang bằng vết thương của cô bé kia khiến mọi người đều tròn mắt. Những người tham dự buổi tiệc. Từ những cô gái đến cả những phu nhân đều phải hét toáng lên....

“Hàn Nhi, con đang làm gì vậy hả?”

“VẬY là huề rồi chứ gì? ông đừng có mà bắt chị Châu của tôi ra khỏi nhà vì cái vết thương vớ vẩn đó. giờ tôi cũng đã bị thương rồi, chuyện này nên chấm dứt thôi”

Một nụ cười bất cần hiện ra trên gương mặt cô bé 6 tuổi.... Rồi sau đó nó đã ngất xỉu vì mất máu quá nhiều...

“Chị Nhi...”

“Hàn Nhi...”

Mọi thứ đều đen ngòm nhưng lại nghe rõ âm thanh xung quanh mồn một... Òn ào quá... cả căn phòng ồn ào lên. Mọi người đều chen chân nhìn vào cái khu vòng tròn đông kịt người giữa nhà..

Đây là lần đầu tiên nó nổi loạn....

Ánh sáng...

Lim dim mở đôi mắt. Trước mặt nó bây giờ là một màu trắng... với những chiếc đèn nhỏ trên trần... Nhìn đăm đăm một ngời rồi dường như cảm thấy có gì đó đè nặng ở phía cánh tay. Cánh tay nó bị băng bó trắng bóc, nặng nề...

Sự tột...

Hươ tay ngồi dậy nó định leo xuống giường thì bất chợt đụng vào Quân Như, con bé nằm gục phía bên mép giường. Thiệt, cái giường thì rộng thênh thang mà nó lại ngồi dưới đất thế kia... Mỉm cười nhẹ rồi Hàn Nhi nhẹ nhàng bước xuống giường, đưa mắt ngắm nhìn xung quanh. Đây chính xác là căn phòng của nó.

Một căn phòng khá rộng với nhiều đồ vật, nhưng vẫn chỉ với một gam màu trắng độc nhất... Một căn phòng đáng mơ ước đối với những cô cậu bé cùng lứa tuổi với nó lúc bấy giờ nhưng đối với Hàn Nhi thì tất cả không có giá trị gì khi mà những thứ đồ vật đó lại chứa những kỉ niệm mà nó không bao giờ muốn nhắc đến nữa....Chỉ đơn giản là nó sợ cái cảnh một mình trong căn phòng rộng lớn như thế mà thôi....

Nó thật sự có tài... có tài từ lúc còn nhỏ xíu, lúc 3 tuổi. Có lẽ chính Hàn Nhi là người đã bị lây cái tài đó bởi Minh Châu - một người chị hơn nó 6t, là con gái của một đầu bếp trong nhà Hàn Nhi.. Người đầu tiên cùng Hàn Nhi quậy phá và chỉ Hàn Nhi làm từng mẻ bánh...

“Chị.. có thấy chị Châu ở đâu không?”

Đang một mình bước đi trên con đường dài dãy hành lang, Hàn Nhi đưa tay lên nắm lấy chiếc tạp dề của một chị giúp việc trong gia đình rồi nhẹ nhàng hỏi với đôi môi nhợt nhạt, mấp máy những từ ngữ lúc rõ lúc không...

Ngập ngừng một chút rồi chị giúp việc lại tươi cười:

“Chắc con bé đi đâu đó hoặc là trong bếp rồi, tiểu thu có cần gì không ạ?”

“À vậy ạ? Em cảm ơn...”

Nói rồi nó bỏ chạy nhanh về hướng căn bếp ở khu nhà kế bên. Nói là chạy nhanh nhưng thật chất vẫn là những bước đi khập khiễng rồi những tiếng thở dốc. Ai ngờ chỉ là một vết thương trên tay mà lại rút của nó nhiều sức lực thế này. 6 tuổi, một độ tuổi chưa nắm bắt được mọi chuyện, chưa nhận thức được hành động của mình. Sau những việc nguy hiểm này mà nói... Hàn Nhi vẫn chỉ là một cô bé mà thôi...

“Tiểu thư, sao cô lại ở đây, bà chủ mà thấy thì la chúng tôi mất”

Vừa bước chân vào căn bếp rộng lớn, Hàn Nhi đi khắp mọi nơi cố tìm cho được người mình đang cần tìm. Bước chân nó khựng lại sau khi nghe tiếng gọi của một cô đầu bếp...

“Cô ơi, cô có thấy chị Châu đâu không? Rốt cuộc thì chị ta đang ở đâu vậy nhỉ?”

Hàn Nhi đưa tay còn lại lên gãi đầu, mái tóc rối tung cả lên. Ánh mắt nó vẫn cố tìm kiếm xung quanh...

Im lặng...

Xung quanh chỉ còn tiếng bát đĩa va vào nhau, hay tiếng chiên xào của những đầu bếp khác, tuyệt đối lại không nghe được câu trả lời cho câu hỏi vừa rồi... Nó ngược lên nhìn cô đầu bếp...

Nước mắt..

“Chị Thanh (mẹ Minh Châu) cùng con bé Minh Châu đều bị đuổi đi hết cả rồi”

Câu nói vừa rồi như một đòn chí mạng ập xuống người Hàn Nhi...

Bị đuổi đi...??

Nó không nghe lầm chứ...??

Sao lại có chuyện như thế...?

Đáng lẽ chị ấy phải chờ nó đến chứ. Nó sẽ giúp chị giải quyết chuyện này cơ mà. Sao chị ấy lại bỏ đi. Chẳng lẽ đến cái vết thương này mà cũng không giúp được gì sao?

Hàn Nhi đưa nhẹ cánh tay bị băng bó nặng trĩu của mình lên, nhìn chăm chăm vào nó.. “Tại sao mày lại không giúp tao...” – 6 tuổi, vẫn chỉ là một lứa tuổi chưa hề biết đến việc kìm nén cảm xúc. Ngồi phịch xuống nền bếp, nó nấc lên thành từng tiếng nghẹn ngào..

Khóc....

Tiếng khóc to hơn...

Hình ảnh một cô chủ bé nhỏ ngồi thụp xuống nền đất khóc như thế này khiến mọi người trong bếp đều ngưng việc làm và không khỏi tìm được nước mắt. Tất cả mọi người ở đây.. đều chứng kiến Hàn Nhi sinh ra và lớn lên. Điều chứng kiến cảnh 2 đứa nhỏ vui đùa chơi cùng nhau. Những kỉ niệm đáng yêu về người chị tràn về trong ký ức của 1 cô bé 6 tuổi...

Chị Châu giúp đỡ Hàn Nhi rất nhiều, tập đi cùng nó, bảo vệ nó khỏi những con chó hung hãn trong cái ngày đầu tiên 2 chị em trốn nhà đi chơi. Nhưng giờ đây....

Đau quá!!

Vết thương ấy bây giờ lại nhói lên.... khiến đôi mắt Hàn Nhi cứ nhú lại nhìn nhìn vào cánh tay trắng xóa ấy rồi lại khóc lớn hơn. Thật sự rất đau

Lần thứ hai, Hàn Nhi cảm nhận được nỗi đau tinh thần và thể xác thể này, sau lần ba nó...mất

Không..

Không phải...

Mọi người chắc hẳn đang đùa. Chị ấy đâu thể nào rời khỏi đây được..

Như sự tỉnh người, Hàn Nhi xoay ra nhìn trắng trắng ngoài cánh cổng trắng to lớn phía xa xa. Rồi bật người đứng dậy như một cỗ máy, nó chạy ủa ra ngoài cánh cửa với một mắt không cảm xúc nhìn trắng trắng mãi về cái hướng xa xăm đó.. Đôi mắt vẫn còn ứa đọng những giọt lệ long lanh như hòa cùng với ánh nắng vàng hoàng hôn rực rỡ...

Miệng không ngừng kêu gọi tên người chị than thiết của nó. Cả nhà bếp cũng tán loạn mà chạy theo. Vốn là một đứa bé hiếu động lanh lẹ, mọi người đều biết rõ tính ương bướng của Hàn Nhi thế nên không ai chạy đến giữ nó lại. Chỉ là đơn thuần mà chạy theo sau lưng canh chừng....

Tiếng khóc càng lúc hòa lẫn vào giọng nói khiến tiếng gọi càng lúc càng nhạt nhòa đi, không nghe rõ được chữ nào. Tại sao? Sao cánh cửa ấy lại xa vời đến thế. Đôi bàn chân trần nhỏ xíu chạy mãi trên nền đất được lát đầy sỏi.. Chạy mãi và không bao giờ đến được cửa ra....

“Chị Châu....”

RẦM!!!!... CHOẢNG.... XOẢNG....

Choảng tỉnh sau hàng loạt tiếng động vừa rồi. Hàn Nhi đưa tay lên dụi mắt, đôi mắt mở lờ mờ nhìn xuống đất. Những cái muỗng, thau hay tô đa số đều nằm rạp dưới đất.. Chắc là do lúc nãy tay nó hươ trúng. Sau khi thấy được cảnh tượng đó, đôi mắt nó mở to tròn, như đã tỉnh giấc hoàn toàn. Choáng váng...

“Chị Châu??”

Buộc miệng nói ra những tư ngữ cứ vang lên mãi trong đầu. Hàn Nhi mỉm cười, một nụ cười bất cần...

Chống hai tay lên bàn, đôi bàn tay ôm nhẹ đầu mình, nụ cười ấy vẫn còn hiện diện trên môi....

“Tâm thần à, khi không ngồi cười một mình?”

Một giọng nói chứa đầy sự mỉa mai vang lên ở phía bên cạnh. Dừng ngay việc đang làm, Hàn Nhi quay phắt sang phía bên cạnh.

Gương mặt biến sắc và chuyển dần sang trạng thái nhăn nhó, đôi mắt thì lại giục giục như lại có thể cảm nhận được dòng điện chạy qua..

Rồi đến lúc gương mặt dần ra, trở lại bình thường. Hàn Nhi vội nhú đôi mày ngược nhìn xung quanh, nhìn lên cả đồng hồ. Rõ ràng vẫn là căn bếp của cửa hàng. Và bây giờ là 12 giờ mấy khuya rồi. Sao tên khốn đó lại ở đây ??!?!!!

“Cậu đang làm cái gì ở đây vậy hả?”

Hàn Nhi nhìn ra ngoài phía cánh cửa. Càng ngạc nhiên hơn là cánh cửa vẫn còn mở, đèn bên ngoài sáng thì lại sáng trưng. Đúng là nó đã ngủ quên Nhưng chị Châu, chẳng lẽ chị ấy lại không khóa cửa ... tên này....

“Cậu bẻ khóa à?”

Choáng với câu hỏi vừa rồi, Dương Phong đứng im như trời chồng, hắn đang cố thích nghi với câu hỏi đậm đặc bản chất “thơ ngây” vừa rồi

“Cô coi tôi là thứ gì hả?”

“Chứ sao lại vào được đây?”

“Nghĩ theo cách đơn giản nhất đi...”

Dương Phong ngồi quay mặt về phía Hàn Nhi, tay chống lên thành bàn tựa nghiêng đầu, gương mặt tỏ đầy vẻ thách thức cùng một nụ cười nửa miệng lúc nào cũng hiện diện...

Tên này lúc nào cũng làm trò khiến Hàn Nhi muốn nổi điên lên. Như lúc này đây, với cái mặt đó chỉ khiến Hàn Nhi muốn tống khứ hắn ra khỏi chỗ này...

“Cậu về đi, tôi bận lắm”

“Bận chỗ nào, tôi thấy cô vừa ngủ đấy thôi”

“Thì bây giờ bắt đầu bận đây...” - Hàn Nhi đứng dậy lượm những chiếc thau, nôi bị rút dưới đất lên rồi tiến thẳng đến chỗ Dương Phong đang tựa ngồi ” tránh ra đi, vướng quá” - thì ra là phía sau lưng Dương Phong là bồn nước. Hắn nhanh chóng đứng dậy ngay khi Hàn Nhi vừa sẵn tới...

“Vậy thì tôi cũng bận..” - Nói rồi Dương Phong khum người xuống chân chiếc ghế, xách lên một túi nilon to tướng, miệng nhoẻn cười “Ấn khuya” - hắn hất chiếc cầm lên, tỏ ý hỏi Hàn Nhi có đồng ý hay không.

Nhưng không đợi câu trả lời, Dương nhanh đi đến khu bếp và cởi vội chiếc áo vest khoác bên ngoài... Nới lỏng chiếc ca ra vạt ra, đến chiếc nút áo ở cổ cũng được tháo ra, hai tay áo được xắn lên nhanh chóng.. Thật lạ là Hàn Nhi không thể rời mắt khỏi những hành động này

Áo vest...???

Tên Dương Phong này mặc áo vest sao? Vẫn còn là học sinh lớp 11 cơ mà...

Đột nhiên Dương Phong quay qua nhìn nó, khiến Hàn Nhi không kịp trở tay, Dù suy nghĩ như ánh mắt vẫn dán về phía Dương Phong.. Aish.. thật mất mặt, nó bối rối loay hoay rửa tiếp đồng nôi...

Từ nụ cười tươi bình thường, gương mặt hần bỗng trở nên nghiêm nghị rồi nơi khóe môi lại xuất hiện nụ cười bất-bình-thường, đều giả... khiến Hàn Nhi lạnh gai sống lưng

“Gi đây? Cảm động quá à?”

Câu nói khiến Hàn Nhi choàng tỉnh, nó vẫn tiếp tục công việc đang làm nhưng giọng nói thì nghiêm nghị, đánh lại hần

“Còn nói nhiều thì đứng trách tôi”

Quả thật nó cũng đang rất đói, đó là lí do nó không đuổi tên này ra khỏi đây... Dù gì hần cũng đem đồ ăn đến, và nó thì đang bận với việc của mình..

7h tối...

” Cô ấy chưa đến..”

“Vậy ráng canh cho cẩn thận đây”

Kết thúc cuộc đàm thoại, chiếc thoại bị quăng sang ghế kế bên. Dương Phong ngả người sang phía sau ghế.. Ngồi đây cũng hơn 2 tiếngrồi, người cứng đờ. Hần đang làm cái trò ngu ngốc gì thế này, tại sao lại ngồi canh chừng cô ta vậy chứ.... Aishhh, Dương Phong vò đầu, dạo này hần có nhiều hành động mà bản thân nhiều lúc còn không hiểu được...

9h tối

“Cô ấy đang vào cửa hàng”

“Được rồi, cảm ơn anh....”

Lần này thì hần nhẹ nhàng hơn, chạy xe về mép bên lề đường, đối diện với nơi mà Hàn Nhi đang ngồi...

Hàn Nhi...

Chẳng rõ từ lúc nào mà trong đầu hần lại lấy cái tên này ra làm lí do để thay đổi nếp sống thường ngày của mình. Chẳng biết từ lúc nào trong đầu hần chỉ tồn tại mỗi cái tên này...

Mọi rắc rối xảy ra, sự thay đổi trong cái suy nghĩ của hần, tất cả nguyên nhân đều là do cái người tên Hàn Nhi này

Phải chăng Dương Phong đã quá dễ dàng khi thích một người mà ngay cả cái ấn tượng đầu tiên cũng không thấy. Phải chăng hần vẫn luôn nói, gu của hần là mẫu người con gái hiền lành lãng mạn, một người có thể đáp lại tình cảm của hần theo lối hoàn hảo nhất hay sao?. Nhưng tại sao bây giờ, ánh mắt hần lại mãi chỉ nhìn mỗi người con gái tên là Hàn Nhi kia....

“Bụng cô ta là loại không đầy chắc, cà phê mà có thể uống nhiều như vậy sao?”

Gương mặt Dương Phong chợt nhăn nhó khi này giờ cái cảnh mà Hàn Nhi đứng lên đi rót cà phê đập vào mắt hần gần chục lần. Đó giờ hần chưa hề tiếp xúc với loại người nào lạ như thế này. Mọi điều Hàn Nhi làm đều đập vào mắt hần, và mỗi lần như thế lại khiến hần tò mò rốt cuộc thì Hàn Nhi là người như thế nào. Từ cách ăn nói, hành động, đến cả các mối quan hệ xung quanh đều có chút gì đó mâu thuẫn với nhau... Và quan trọng là tại sao hần lại “dính” đến loại người này....

Mắt Hàn Nhi vẫn dán vào những tờ giấy báo để chồng chất lên nhau trên bàn. Bàn tay cầm bút đỏ khoanh gạch vô định, lâu lâu bàn tay còn lại cầm ly cà phê lên nhâm nhi, nhưng có lúc lại uống ừng ực khiến cho đôi mày Dương Phong càng lúc càng chau lại như dính vào nhau.

Hần từng thấy bao nhiêu cô gái chẳng dám uống thử dù chỉ một ngụm cafe vì lo lắng cho cái nhan sắc của mình vậy mà cái người ngồi trong quán đằng kia lại chẳng mấy may quan tâm đến cái bề ngoài ấy. Chẳng có cái chút gì xinh xắn thế mà lại còn dám như thế....

“Uống cafe gì mà cứ như uống nước lã thế kia”

Lại một câu nói thốt ra trong vô thức...Hắn thật sự lo lắng, uống như thế thì đến bao tư thép cũng không chịu nổi mất thôi

“Aishhh. thật là,...”

Bất lực ngồi sau lớp kính dày cộm, cánh tay hắn đập mạnh vào chiếc ghế bên kia...

Khực....

Có cái gì đó khiến Dương Phong dừng ngay cái hành động của mình lại, cái cảm giác thật là bất an. Quay nhẹ nhàng sang nhìn thì hắn giật mình khi thấy Hàn Nhi đã ngược đầu lên và đang nhìn về phía hắn.. Dương Phong cực kì hốt hoảng và hoang mang, nhưng lại cố trấn an bản thân bằng cách tự nhủ lớp kính của chiếc xe này thì làm sao mà bên ngoài có thể nhìn thấy được bên trong...

Nhưng có vẻ cách trấn an đó vẫn không hiệu nghiệm khi Hàn Nhi chợt nhíu mày thì đôi mày Dương Phong cũng tự cong lại theo. Mọi hành động diễn ra trên gương mặt Hàn Nhi đều được Dương Phong copy lại hoàn toàn. Nhìn thấy không? Rốt cuộc thì cô ta có nhìn thấy không vậy chứ?? Kì này thì Dương Phong cực kì hoang mang, hoang mang tột độ..

Rồi đột nhiên từ từ đứng dậy, từ từ bước về phía Dương Phong, lại gần phía tấm kính cửa của hàng hơn. Mặc dù cách nhau tận 2 lớp kính nhưng nếu cứ cái đà này chẳng mấy chốc 2 người này chỉ còn cách nhau chưa đầy 2 mét khiến Dương Phong chỉ còn cách bất động, chăm chú theo dõi từng hành động của Hàn Nhi mà mồ hôi cứ túa ra xối xả..

Lâm vào cái tình huống này thì con người ta thường làm thế nào đây??

Còn mãi mê suy nghĩ về kế sách đối phó thì Hàn Nhi chợt đưa gương mặt về sát lớp kính, cả hai mắt nheo lại nhìn về phía Dương Phong

Huh??...

Sau hàng loạt hành động vừa rồi, Dương Phong vẫn còn chưa dám tin vào những gì mình thấy. Tim hắn ban đầu còn đập mạnh như đang đào một cái lỗ trong lồng ngực mà nhảy ra ngoài. Vậy mà trong tích tắc những hành động đó lại khiến hắn không nghe được nhịp đập nào trong cơ thể mình nữa

Vài đường cơ mặt nhăn nhó đến độ ” hoàn hảo“, Dương Phong ”thả” đầu mình bất định rơi xuống cái vô lăng và liên tiếp đập vài cái vào đấy. Tại sao hắn lại làm cái trò này. Tại sao hắn lại lâm vào cái cảnh đáng ghét này... Chỉ đơn giản là theo dõi thế này mà đã khiến Dương Phong phải bao lần thót tim. Giờ thì hắn đang thật sự tò mò không hiểu những người phạm tội thì sống bằng cách nào đây...

Tình yêu thường khiến con người ta thay đổi

Câu này thật đúng khi đang trong tình huống này...

Mặc bộ đồ vest khó chịu, thật khó vận động. Dù rằng đã cởi bỏ chiếc áo vest bên ngoài, chỉ còn chiếc áo sơ mi được tháo nút và chiếc cà vạt xanh đậm với hoa văn trang nhã được nới lỏng nhưng vẫn khiến Dương Phong không thoải mái. Tầm vài phút sau, chiếc cà vạt cũng ngẫm nhiên nằm chung một góc với chiếc áo khoác vest kia

“Này mặc vào đi”

Giọng Hàn Nhi vừa cất lên, Dương Phong đã vội quay nhanh sang. Cái tạp dề sẵn trón bay thẳng đập vào người Dương Phong. Cũng may hắn nhanh tay chụp lại, nếu không thì chắc hẳn chiếc tạp dề này cũng đã an tọa trên sàn

“Thanks”

Nở một nụ cười cảm ơn, Dương Phong nhanh tay mặc nhanh vào rồi cột lại. Mọi hành động đều nhanh thoăn thoắt khiến Hàn Nhi lại ngẩn người. Thông thường đối với con trai, họ không hứng thú với việc bếp núc cho lắm thế nên tất nhiên những việc đại loại như mặc tạp dề thế này thường gây khó dễ, sẽ mất khá nhiều thời gian. thế nhưng đằng này lại khác, và quan trọng đối tượng lại là Dương Phong nên Hàn Nhi ngạc nhiên hơn. Trong đầu đã nghĩ rằng sẽ xảy ra vài cuộc tranh cãi nào đó, thế nhưng lại không có gì xảy ra

“Cô nhìn cái gì?”

“Thế sao cậu lại nhìn tôi”

“Cái gì?”

“Phải nhìn tôi thì cậu mới biết tôi đang nhìn chứ” - Nó cố cãi lại, với một chất giọng ngang ngang, giọng không cao lên, mà cũng không trầm xuống càng khiến Dương Phong thêm bực mình...

“Woa... quả thật không thể nói chuyện được bình thường với cô”

Nheo đôi mắt lại, Dương Phong nhìn thẳng vào Hàn Nhi rồi lắc đầu. Quả thật không thể ngờ rằng cô gái này lại có thể tráo trở đến thế. Đã nhìn người khác, rồi khi bị phát hiện lại còn hỏi cắc có, đúng là có tài năng khiến người khác bực mình mà... Woa, không thể ngờ....

“Thế thì đừng nhìn nữa..” - Nhanh chóng Hàn Nhi quay trở lại làm việc của mình. Vẫn còn mấy chiếc thau chưa rửa xong....

“Đừng mơ...”

Gương mặt lộ rõ vẻ tức giận sau câu nói vừa rồi. Chỉ để lại tiếng “hừ” rồi xoay tám lưng về phía Hàn Nhi, hẩn tiếp tục làm công việc của mình. Tráo trở.. tráo trở hết sức.

Từng hành động của hẩn từ sau câu nói vừa rồi đều phát ra tiếng động của sự bất mãn. Dùng hết sức đối với mọi việc, mạnh tay đối với mọi thứ, tiếng ồn từ chiếc chảo va chạm với bếp, rồi tiếng muổng dừa va vào chiếc chảo... đến cả khi dọn thức ăn ra bàn cũng phát lên tiếng ồn cộng cả thái độ bất mãn hiện ra cả trên gương mặt kia khiến Hàn Nhi chỉ còn nước ngán ngẩm, đứng khoanh tay rồi thở dài

“Đồ con nít”

“Thế thì đừng ăn”

“Tôi chưa từng nói là sẽ ăn”

“Thank you”

Dương Phong nhấn mạnh từng âm , từng chữ, đôi mắt đánh lại nhìn vào Hàn Nhi rồi ngồi vào bàn ăn món mì của mình..

Về mặt vẫn điềm tĩnh nhưng giọng nói thì lại cáu gắt đến kì lạ, thật sự thì bây giờ nó rất đói, và ngoài cái món tên kia vừa nấu thì trong bếp chỉ toàn những nguyên liệu và các loại thức ăn ngọt dùng để làm bánh. Nó đi sang phía bàn đối diện, tay cầm cuốn sổ ban nãy chị Châu để lại rồi dán mắt vào đó cho quên đi cái đói...

Ơt...

Đáng lẽ nó nên đi ra ngoài sảnh mà ngồi để tránh thấy cái mặt thẳng nhóc kia. Thế mà chẳng biết thế nào mà lại ngồi phía đối diện và... Chuyện gì đến nó sẽ đến.

Cái bụng đáng ghét phản chủ. Lại kêu vào cái lúc này khiến tên Dương Phong đang ăn ngon lành mà khựng người lại ngược lên nhìn Hàn Nhi, rồi cầm chiếc nĩa hươ hươ trước mặt nó cười khiêu khích. Rõ ràng mọi ai cũng đều thấy rõ, cái tên này đang muốn gây sự. Để lại ánh mắt lườm mạnh dữ dội xé toang cái bầu không khí kia. Hàn Nhi lấy cuốn sổ đưa lên cao tránh ngay tầm mắt mình với Dương Phong... Thật là mất mặt trong cái tình huống này, cho dù là người có điềm tĩnh cách mấy cũng chỉ muốn đào hố, nhảy xuống rồi nhanh chóng lấp hố lại..

“Này, ăn đi”

Phì cười rồi nhanh chóng, Dương Phong đẩy đĩa mì còn lại sang cho Hàn Nhi...

“Không cần đâu” - vẫn ngoan cố

“Thật hết biết cách nói chuyện với người như cô... ăn mau đi”

Dương Phong lên giọng như một mệnh lệnh, hẩn đã dần mất hết bình tĩnh, đưa nĩa quăn vài sợi mì...

“Có độc không đây?...um um..”

Vừa kết thúc câu nói, chưa kịp nắm bắt tình hình thì chiếc nĩa đầy mì lúc nãy đã an tọa trong miệng Hàn Nhiu, khiến nó âm ừ ừ ừ. Gương mặt dần nhảu nhố, cứ ư ư mãi mà tên Dương Phong vẫn không chịu rút chiếc nĩa ra... Đôi mắt Hàn Nhi nhảu dần lại, trên mặt không còn chỗ cơ nào là không bị biến dạng

“Ên ớn, ịnh ả ù iêng ao...?” (tên khốn, định trả thù riêng sao..)

“Hơ... thù riêng giữa tôi và cô còn nhiều lắm, cái này chưa là gì đâu”

Dương Phong cười lớn hơn khi nhìn thấy gương mặt Hàn Nhi biến dạng đến độ khó chấp nhận... Kết quả cho cái tội ngoan cố là đây. Cô hãy mau ăn hết đi rồi hăng tít bước tiếp theo nhé....

Nắm vội cổ tay tên Dương Phong, Hàn Nhi nắm giữ thật chặt rồi cứ thế mà siết chặt cổ tay ấy. Gương mặt đanh thép, không hề để lộ một chút biểu cảm nào cả. Cảm thấy có điều gì đó bất ổn, Dương Phong vội nhanh rút tay mình lại.. Gương mặt thoáng chút gì đó giật mình khiến cho Hàn Nhi hả dạ...

“Vẫn chỉ là một tên nhóc...”

“Thôi đi.. cô định gọi tôi là tên nhóc đến bao giờ đây”

“Không biết... vì vốn dĩ bản chất cậu là như vậy...”

“Không chấp người như cô.. ăn mau đi” -

Ngập ngừng một chút rồi Dương Phong tập trung vào đĩa mì, lần này sự bức tức của hắn lại dồn vào những lần đưa nĩa quần mì lên. Bất chấp ánh nhìn bị coi thường từ Hàn Nhi.

Quả thật hết tâm trạng để thưởng thức..

Kể cả sau khi ăn và lúc dọn dẹp, tuyệt nhiên cũng chẳng có một tiếng nói nào. Cả hai đều chăm chú vào làm công việc của riêng mình. Hàn Nhi chăm chú vào từng chi tiết trên quyển sổ, tai đeo headfone... Dương Phong thì lại lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó rồi lại cười khúc khích. Lâu lâu lại có cái biểu hiện của sự hờn dỗi....

1h30 sáng

~~“Này, cậu không định về sao?”

Không trả lời....

Dương Phong chỉ ngưng hành động của mình lại trong phút chốc, tay vuốt lại mái tóc rồi lại chăm chú vào chiếc điện thoại. giờ này mà vẫn còn người thức nhảu nhố với thằng nhóc này sao. Quả đúng là con nhà giàu, dư tiền, dư tình và dư cả thời gian. Chắc hẳn đó lại là một cô gái....

Đôi môi nhếch lên nhẹ rồi Hàn Nhi lại chăm chú vào quyển sổ.....

Đến giờ mà nó vẫn chưa có bất kì cái ý tưởng nào trong đầu. Đặt nhẹ quyển sổ xuống bàn, hàn Nhi chống tay vào hai bên đầu, xoay xoay bàn tay. Kiểu thế này rất đượm nó ưa dùng khi nhứt đầu.... Dạo này đầu óc nó cứ lo lắng những chuyện trọng đại nên bây giờ vẫn còn ong ong...

“À, mà cô ở đây làm gì thế?”

Dương Phong chồm người sang đối diện, cầm quyển sổ lên xem, ánh mắt hắn đưa qua đưa lại rồi lật xoăn xoạt từng trang. Tổ vẽ rất thích thú...

“Làm việc...”

Nói một câu băng quơ lạnh lùng, Hàn Nhi giật lại quyển sách, đây không phải là thứ mà ai cũng có thể xem được. Tại sao cái tên này lại tự tiện đến thế....

Đáp lại hành động vừa rồi, Dương Phong chỉ cười phì, đôi bàn tay hắn đang mân mê chiếc điện thoại, cả không gian xung quanh bỗng dưng trùng xuống khi hắn đột nhiên im lặng. Nhìn trân trân vào những vệt sáng của màn hình khi chiếc điện thoại bị hắn tung hứng qua lại giữa hai đôi bàn tay kia

“Này, có cần tôi giúp không?”

Hàn Nhi hơi bất ngờ với câu đề nghị vừa rồi. Quả là Dương Phong có thể nấu ăn tốt, điển hình như món mì lúc này. Nhưng lại không thể chứng minh được là hắn có thể làm bánh ngọt.... Hàn Nhi đặt quyển sách xuống bàn. Hai đôi bàn tay nắm chặt vào nhau như cách những chuyên viên cảnh sát vẫn hay dùng khi tra khảo tội phạm, nhìn về phía Dương Phong

“Cậu mau về đi, đừng làm phiền tôi nữa...”

“Này, tôi đã nghĩ ý muốn giúp mà sao cô lại nói như thế”

Dương Phong bĩu môi bất mãn. Cô gái này lạ thật đấy, chưa từng có ai từ chối khi hắn nghĩ ý muốn giúp đỡ cả. Những cái đầu tiên đối với Dương Phong đang dần được lập nên bởi Hàn Nhi..

“Giúp đỡ ư??”

Từ ngữ này vụt bay vào đầu Hàn Nhi rồi truyền đi đến các nơ ron thần kinh khác....

Một người chuyên làm bánh, Hàn Nhi lại không bao giờ ném thử bánh mình làm, thế nên nghiêm nhiên công viên đó sẽ dành cho “chuột bạch thí nghiệm” chị Châu - người mà nó tin tưởng nhất. Và bữa nay thì lại chẳng có chị Châu ở đây...

Một ý tưởng lóe sáng lên trong đầu Hàn Nhi khi lại có một lời đề nghị béo bở như thế của Dương Phong.. Nó đưa ánh mắt đậm chất gian tà nhìn chăm chăm vào hắn..

Sắc thái trên Dương mặt Hàn Nhi dù không cười nhưng ẩn đâu đó vẫn tràn đầy sự thích thú. Dán mắt mình vào một nơi vô định trên người Dương Phong, nó vẫn còn đang chìm đắm trong khoảng không “kết luận” của bản thân..’

Bất an... Dương Phong đưa tay hươ lên hươ xuống trước mặt cả chục lần mà Hàn Nhi vẫn không nhúc nhích, đến độ bàn tay ấy đập hờ vào mặt, nó cũng chẳng thêm động đậy mà phản kháng.. Không ổn, không ổn chút nào... Phải nói là rất bất thường

“Khoan.. khoan đã, nghĩ kỹ lại thì có hơi...”

Dương Phong giả lả, hắn cười xuề xòa... Hắn cảm giác như lời đề nghị của hắn kì này đang đi khá xa và nó đang dần trở thành một phi vụ mờ ám trong đầu Hàn Nhi

“Ok... vậy cảm ơn cậu trước..”

Chẳng chú tâm đến câu nói hay thái độ vừa rồi của Dương Phong, nó cười một cái rõ tươi khi đã tìm ra được “chuột bạch thí nghiệm” khác...

Nhanh chóng đi lấy những thứ cần thiết. Chẳng biết từ lúc nào mà trong đầu nó ý tưởng đã hình thành rõ ràng đến thế này. Khác với vẻ mặt dăm chiêu thường ngày. Đụng vào bánh ngọt là Hàn Nhi như trở thành một người hoàn toàn khác... Những hành động vừa rồi của nó lại khiến Dương Phong đơ cả người ra.. đến câu trả lời còn không thể lấp bắp hướng chỉ đến câu từ chối...

“À, tôi không thích người khác đụng vào dụng cụ hay làm phiền lúc đang làm bánh.. cho nên cậu chỉ việc ngồi và ném thành quả thôi...”

Vẫn chạy đôn chạy dóa khắp nơi để đem đến những nguyên liệu và dụng cụ cần thiết. Chẳng mấy chốc chiếc bàn giữa căn bếp rộng lớn đã lổn ngổn nguyên liệu. Trên chiếc bàn ấy hầu như không còn chỗ trống..

An phận của mình, Dương Phong đi ra sảnh ngồi nhâm nhi chút cà phê mà hắn tự pha.. vừa húp một ngụm.. gương mặt hắn nhăn nhó thấy rõ rồi từ từ biến sắc.... Điểm yếu là đây, có thể uống rượu, bia, và những chất có cồn thể nhưng lại không thể nuốt trôi những thứ có vị đắng. Hơi nhăn nhó cũng không thể được....

Đẩy chiếc ly sang một bên, thật cảm phục Hàn Nhi, tại sao cô ta lại có thể uống được nhiều cái thứ này trong một lúc vậy chứ? Nhìn vội vào trong bếp, Hàn Nhi vẫn đang cặm cụi làm bánh của mình. Gác hai chân lên chiếc ghế, Dương Phong ngả người ra sau ghế. Nằm im lặng nhắm mắt... Khỏi nhắc đến chuyện của Hàn Nhi thì hắn đã mệt mỏi lắm rồi, chuyện của gia đình hắn....

Gần một tiếng sau, chiếc bánh hoàn tất. Do công ty chính đưa chủ đề là mùa đông nên chiếc bánh nhìn khá lạnh lẽo nhưng lại bản chất con người Hàn Nhi nên cũng chẳng khó làm...

Kích cỡ: đường kính 20cm, chiều cao: 8cm

Được bao bọc xung quanh bởi một lớp kem mouse hương cacao, bên trong chiếc bánh được nướng chung với sô cô la đen, vừa tạo được độ nhẵn (đăng) cho bánh, vừa khiến bánh có độ mềm nhất định, làm cho bánh không khô và không bị ngán..bề mặt được phủ bởi một lớp sô cô la trắng vụn phía trên, sau đó sẽ là lớp nho khô đen xen kẽ, như thế sẽ tạo được 2 màu đen trắng đặc trưng. Cuối cùng chình là những bông hoa tuyết sô cô la trắng xóa trên nền nho đen nổi bật. Điểm thêm vài trái châu bằng đường trong veo nhỏ xíu....
Tác phẩm hoàn tất

Hàn Nhi đưa tay lên trán, quệt đi những giọt mồ hôi con vương trên trán rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nó vẫn chưa hay rằng Dương Phong đã đi ra ngoài sảnh và đang ngủ rất là ngon lành

Khệ nệ bưng chiếc bánh ra đặt trên bàn rồi đứng tựa người nhìn Dương Phong. Lúc ngủ thì gương mặt tên này càng thấy nét con nít bạo dữ dội...Khác hẳn với cái bản tính ngạo mạn thường ngày

Kéo ghế ra rồi thả phịch người xuống. Lấy đôi bàn tay hươ đi hươ lại ngang mặt, tìm kiếm chút hơi gió từ bàn tay mỏng manh ấy. Gương mặt đắm chiêu nhìn vào chếc bánh

“Xong rồi à”

Đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền nhưng lại cất lên giọng nói khiến cho Hàn Nhi bất giác mà giật mình. Nó hướng mắt về phía Dương Phong, lấy bàn chân đạp mạnh vào thân ghế

“Không ngủ thì mau ngồi dậy đi...”

“Ăn được không đó”

“Chẳng phải lần trước cậu cũng mua bánh ở đây đó thôi...”

Lần trước... là vào cái ngày sinh nhật Du Y sao.. Không được, hần không muốn nhớ về cái ngày ấy nữa nên lập tức chặn đứng lại cái suy nghĩ của mình lại bằng một lời ậm ừ cho qua chuyện..

Dương Phong ngồi phất dậy, quay người về phía chiếc bánh. Hần ngó nghiêng, hết nhìn góc này rồi lại đến phía khác... Gương mặt có chút biến đổi..

“Cái này...sao?” - giọng nói lắp bắp, hần đưa ngón tay run run chỉ thẳng vào chiếc bánh. Ánh mắt hoang mang nhìn về phía Hàn Nhi như cầu mong câu trả lời là “không phải”

“Ừm”

Trả lời nhanh chóng, ánh mắt Hàn Nhi thấy rõ được sự tự tin và niềm tự hào...

“Có sô cô la....đen sao?”

“Hơ, cậu cũng không tồi nhĩ.. đoán được cả sô cô la đen..”

“Ném... ném thật à?”

“Tôi đùa với cậu hồi nào?”

Vừa nói vừa hành động, Hàn Nhi cất chiếc bánh ra một miếng nhỏ, đặt vào giữa chiếc đĩa màu trắng men sứ tuyệt đẹp. Nền đĩa màu trắng tinh càng làm nổi bật lên màu sắc và đặc tính của chiếc bánh mang hương vị sô cô la...

“Cầm lấy mau” - chiếc đĩa trên tay Hàn Nhi này giờ hương về phía Dương Phong, mà hần vẫn còn ngập ngừng chưa chịu cầm lấy hay chú ý. Đôi mắt vẫn cứ dán chăm chăm vào chiếc bánh trên bàn

“Phải ăn thật sao?”

“Thôi thôi, khỏi ăn.. cậu không cần phải ép mình thế đâu”

Hàn Nhi nhếch môi, đặt chiếc đĩa xuống bàn rồi lại ngồi phịch xuống cái ghế. Cái bánh đầu tiên cho công thức mới. Tên này không muốn ăn cũng đúng. Còn chưa biết nó có tác dụng phụ gì hay không. Nhưng nó lại không thể ném được. Nó sẽ làm mất đi vị giác của một người làm bánh, và ảnh hưởng đến mùi vị của những sản phẩm khác

Không nói gì, Dương Phong chỉ chồm lên lấy cái đĩa bánh và nhẹ nhàng đưa miếng bánh vào miệng. Trên mặt vẫn còn biểu lộ cái vẻ sợ sệt.... đôi bàn tay cầm chiếc nĩa vừa đưa vào miệng nhưng nhìn kỹ thì y như rằng chiếc nĩa ấy lại đang bị một lực vô hình nào đó đẩy mạnh hướng vô miệng

Cái tên này ăn bánh mà phải miễn cưỡng thế này sao. Hàn Nhi khoanh tay, ngồi chăm chú nhìn vào vẻ mặt của Dương Phong..

“Sao??” - nó sốt sắng, cứ nhưn người về phía Dương Phong, theo dõi kỹ từng nét biểu hiện trên cái gương mặt gần như đang nhăn nhó ấy... - ” Chẳng lẽ khó ăn lắm sao?”

Vừa kết thúc câu hỏi, câu trả lời thì vẫn chả thấy đâu. Chỉ kịp nhìn thấy Dương Phong nhai trào trạo miếng bánh rồi co61 nuốt xuống cổ.. Nhưng dường như miếng bánh lại đang đi theo chiều hướng ngược lại - theo chiều hướng trôi ra bên ngoài miệng...

Gương mặt hần tái xanh...

“Không..không được à...”

Lắc đầu liên tục trước câu hỏi của Hàn Nhi, hần vội chạy vào bếp rót ngay một ly nước lên và tu ừng ực. Rõ ràng cái việc này đi khá xa cái năng lực bản chất có sẵn của hần. Suýt chết!!

Ngồi bất động ngoài sảnh nhìn vào chiếc bánh. Đây là lần đầu tiên thất bại của Hàn Nhi, và lại là thất bại với sô cô la đen - ột loại nguyên liệu ưa dùng trong các loại bánh ngọt. Điều này có thể chứng tỏ, nó vẫn chưa là gì trong cái giới đầu bếp này cả. Mỉm cười nhẹ, đôi mắt vẫn chỉ hướng về chiếc bánh. Thất vọng thật.. thất vọng thật đấy

“Này... tôi..”

Dương Phong vừa bước ra, hần đang cầm chiếc khăn lau nước trên mặt..

“giúp tôi một lần nữa...”

Chỉ nói một câu ngắn gọn, Hàn Nhi đứng dậy, cầm chiếc bánh rồi đi thẳng vào bếp. Gương mặt tràn đầy sự quyết tâm mãnh liệt

“Này, cô không cần phải thế đâu...”

“Cần chứ, vì cái bánh này rất quan trọng với tôi”

“Quan trọng???”

Dương Phong không hiểu lắm câu trả lời của Hàn Nhi...

“Bánh đầu tay..”

Nó chỉ mỉm cười nhẹ rồi lại tập trung vào công việc của mình. Cuộc đối thoại cũng kết thúc tại đây. Dương Phong lại ngồi phịch xuống ghế.. “đợi chờ” cái bánh tiếp theo

Lần thứ 3...

“Lại không được à?”

“Cô ăn thử đi, đừng hỏi tôi nữa...”

Dương Phong la lớn.. Trên khóe miệng vẫn còn dính cái thứ bánh ngọt mang hương vị sô cô la đen kia...

Lần thứ 7...

“Này, cậu có biết ăn bánh không đấy”

Khi thấy Dương Phong chạy vụt vào bếp, Hàn Nhi mất hết kiên nhẫn. Nó đập bàn rồi la lớn, tốn quá nhiều công sức và nguyên liệu cho cái bánh này rồi. Công thức thì lại hoàn hảo vậy mà cái tên này cứ ngậm vào một miếng lại cứ thi nhau mà nhả ra hết....

Đưa tay hứng nước từ chiếc bồn rửa, Dương Phong xả nước liên tục vào miệng mình. Gương mặt nhăn nhó không nói thành lời.

“Cái gì mà sáng sớm ồn ào thế”

Là tiếng nói từ ngoài cửa. Hàn Nhi liền nhướn đôi mắt giận dữ mình ra cửa khiến người mới vào bất giác giật mình...

“Đến rồi à...”

“Định hù chị mày đây à”

Chị Châu đưa tay lên vịn trước ngực. Gương mặt muốn toát ra cả mồ hôi hột liếc xéo Hàn Nhi

“Ai trong bếp vậy?”

Chị Châu hướng về bếp, lộ rõ vẻ tò mò. Chỉ cứ ngước mãi cái cổ vào bếp khiến Hàn Nhi đang bực nay lại phải nhìn cái bộ dạng đó thì càng thêm bực bội

“Muốn biết thì vào đó đi...”

Gác hai tay lên bàn. Hàn Nhi tựa thẳng gương mặt mình trên đó rồi mắt chăm chú vào chiếc bánh. Rốt cuộc thì thiếu cái gì mà tên đó cứ ăn vào thì lại nhả ra..... Trước khi làm chiếc bánh này, nó đã có đủ hoàn toàn tự tin vậy mà sau bao nhiêu lần, thành công thì vẫn không thấy mà càng thấy nản thêm

Nó thở dài... mệt quá. Làm suốt cả đêm, cũng may là bữa nay là ngày nghỉ... Khép nhẹ đôi mắt...

“Này, này.. cậu ta là ai, làm cái gì ở trong bếp vậy??”

Hoang mang bước ra ngoài sảnh, chị Châu tiến lại hỏi dồn dập.... Đó giờ quy định của chị Châu và cũng là cửa hàng là không cho người lạ vào bếp...

“Chuột thí nghiệm....” - Đôi mày dần dần cong lại, mở hờ đôi mắt ra...

“Hả...??”

“Chẳng phải chị kêu em làm bánh sao?? Vậy mà đêm qua lại bỏ về...”

giờ đến lượt Hàn Nhi quay sang hỏi tội chị Châu...

Không nói gì, chị Châu dường như biết được lỗi của mình. Đó giờ người vẫn luôn giúp nó nếm thử bánh là chị Châu... thế nhưng tối qua chị lại quên mất và thay vào đó Hàn Nhi chỉ còn cách tìm “chuột thí nghiệm” khác mà thôi

“Cái.. này đúng không...”

Cổ vội chữa cháy thì thật may thay, nhìn thấy chiếc bánh trên bàn, chị liền ào tới, sẵn tay thử miếng bánh...

Gạt qua cái nét giận dữ sang một bên. Gương mặt Hàn Nhi lại lộ lên vẻ tò mò vốn có khi có người ăn thử bánh của nó....

“Có thật là bánh này em làm không thấy...”

Nhìn thấy nét biểu hiện trên mặt chị Châu, Hàn Nhi không khỏi lo lắng. Sao đến cái chị này mà gương mặt cũng nhăn nhó thế kia... Chẳng lẽ công thứ kì này thất bại thật sao....

“Không được chứ gì... y như cái biểu hiện của con chuột đó...”

Vừa nói Hàn Nhi vừa nhướn mắt vào bếp. Tên Dương Phong ngồi thất thần trong đó... đang cố hít thở để bám víu vào những dòng không khí lưu chuyển...

“Được đây chứ, không tồi đâu...”

Đôi mắt chị Châu sáng rực lên. Tay thì vẫn cắt bánh ăn liên hồi...

Chỉ huých mũi, Hàn Nhi không thêm chú ý đến hành động và lời nói của chị Châu.... Chắc chắn chị ta đang chọc quê nó...

“Không tin chị mày à, ngon lắm đấy...”

Nhìn thấy biểu hiện của Hàn Nhi, chị Châu vừa nhai miếng bánh vừa lên tiếng nói....

“Đứng đùa, cái con chuột đằng kia như người sắp chết sau khi ăn bánh kia kia...” - cố phủ định lại lời nói của chị Châu

“Này, giờ nhóc tin tên kia mà không tin chị à?”

Chị ngưng lại, ngồi khoanh tay trên bàn. Gương mặt nghiêm túc....

Sững người sau câu nói vừa rồi. Nó đầy uy lực khi được nói ra từ miệng của người luôn được gọi là sếp trong cửa hàng này. Khiến Hàn Nhi lặng đi, suy nghĩ về những việc vừa xảy ra....

Rồi nó bước nhẹ nhàng vào bếp, đến gần chỗ Dương Phong...

“Cậu... không ăn được sô cô la sao?” - Nó cố giữ bình tĩnh

“Cậu... không ăn được sô cô la sao?” - Nó cố giữ bình tĩnh

Không đợi câu trả lời, Hàn Nhi tiếp tục

“Sao cậu không nói?”

“Cô có cho tôi nói à?”

“Thế bây giờ cậu đang đổ lỗi cho tôi sao?”

“Cô thật là...”

Dương Phong đứng phắt dậy. Cái vẻ mặt giận dữ lộ rõ ra ngoài. Đối với hắn mà nói, lần này mọi việc hắn làm đều đã đi quá xa. Vốn dĩ cái loại không phải là bánh, cũng không phải là kẹo được gọi bằng ba chữ “sô cô la” này được nhắc đến thôi là đã khiến hắn không khỏi khó chịu, nhưng hắn đã cố 7 lần... 7 lần cố nuốt cái thứ bánh đắng ngọt đó. Vậy mà cuối cùng lại bị cái người là Hàn Nhi kia giận dữ mà không thêm quan tâm hỏi han. Dù có là người “được” hắn thích cũng đâu đến độ có quyền đối xử với hắn thế này...

Bản tính Hàn Nhi, nó sẽ trừng mắt lên mà nhìn lại nhưng lần này thì không. Chỉ lướt mắt nhẹ nhìn Dương Phong rồi lại bỏ đi ra sảnh. Không phải lỗi của tên này khi cái mặt hắn đang xanh lên như tàu lá chuối thế kia.... Đối với Hàn Nhi, Sô cô la là một thứ kẹo ngọt trên cả ngọt vậy mà cái tên nhóc đằng kia lại mắc cái chứng bệnh dị ứng.... Chỉ duy nhất điều này, đã thấy rõ nó và Dương Phong khác nhau trời vực

Đi nhanh lấy chiếc áo khoác vắt trên bàn, Dương Phong cũng nổi gót theo Hàn Nhi ra sảnh. Vừa nhìn thấy Dương Phong, chị Châu đã ào đến, tay quần tay hỏi han liên tục

“Cậu.. với Hàn Nhi có quan hệ gì vậy?”

Chị Châu niềm nở, giọng hí hửng nói...

Nhúu đôi mày nhìn chị Châu, rồi nhìn nhanh xuống cánh tay mình đang bị ôm trọn bởi bà chị từ đâu rơi xuống kia...

“Quan hệ?”

Hắn liếc nhẹ sang Hàn Nhi đang đứng dọn dẹp đồng đĩa muỗng cùng cái bánh kem không mấy may bận tâm đến câu hỏi của chị Châu hay biểu hiện của hắn

“Khách mua bánh, cửa hàng hết bánh, và đầu bếp cửa hàng cho tôi ăn cái loại bánh nuốt không trôi ấy...”

” Hả?”

Cái giọng ngắt khúc xen lẫn cái nét giận dỗi ấy lại khiến cho câu từ vốn không hoàn thiện nay lại khiến người nghe khó hiểu gấp bội phần. chị Châu vẫn đơ như tượng cố gắng sắp xếp cái mớ chữ hỗn độn ấy lại

Khi nhìn thấy Hàn Nhi vẫn không động tĩnh gì từ câu trả lời vừa rồi, Dương Phong tức tối hất mạnh bàn tay chị Châu đang cặp tay mình, đi thẳng ra phía cánh cửa...

“Nhìn tôi và cô ta có quan hệ gì lắm sao?”

“cái thằng nhóc đó nó bị gì thế?”

Bị hất tay một cách phũ phàng như thế, chị Châu không khỏi bàng hoàng, chữ ” tức tối” hiện đầy lên trên mặt

Cái câu nói thật không có gì lạ vì vốn dĩ quan hệ của nó và Dương Phong chẳng có gì to tát. Thế nhưng lại khiến có một cái gì hụt hẫng đến độ khiến Hàn Nhi ngừng hành động của mình lại và dõi theo Dương Phong đến tận khi chiếc xe vụt đi dưới ánh nắng ấm của buổi sáng

“Nếu tôi biết làm như vậy mà cậu nói được câu đó thì đã cho cậu ăn sô cô la đến chết rồi”

Chỉ mỉm cười nhẹ.. lần đầu tiên nó cảm thấy Dương Phong giận dữ đến như vậy. Nhưng đáng lẽ người nên giận dữ ở đây phải là nó mới đúng lẽ chứ...

Dọn dẹp qua loa, Hàn Nhi cũng đi nhanh vào bếp, lấy chiếc balo và phóng vụt ra cửa...Để lại chị Châu vẫn còn đứng đó ngơ ngác nhìn theo.... cùng đồng nĩa muỗng la liệt trên bàn

Sáng chủ nhật thì công việc làm thêm lại tăng gấp bội. Khiến cho nó xém chút quên mất cuộc hẹn với chị Châu tại công ty chính và còn phải quay về cửa hàng để hàng để làm chiếc bánh “nộp” lên công ty. Uể oải bước được vào thang máy công ty, sảnh diễn ra cuộc thi nằm tại tầng 3....

Vừa vào đến sảnh, một khung cảnh lộng lẫy hiện ra trước mắt. Theo thông tin tình báo thì đây chỉ đơn thuần là một buổi tiệc cuối năm thế mà chỉ nhìn lướt qua lại có thể thấy cái qui mô ngang ngửa một lễ hội hay thậm chí là một cuộc thi nấu ăn tầm cỡ quốc gia...

Đứng nhìn mãi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng chị Châu và các nhân viên đâu, đến cả nơi tập trung cho các cửa hàng cũng chẳng thấy. Hàn Nhi lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Dò đến tên “chị Châu” và đặt điện thoại lên tai

” A lô”

“...” - đầu dây bên kia vừa lên tiếng, Hàn Nhi cũng định mở miệng ra đáp lại thì từ phía sau một người đi đến và ập mạnh vào phía sau lưng, khiến bàn tay nó bất giác thả lỏng, không còn “chỗ nương tựa” và cũng theo lực hút sẵn có trên Trái đất, chiếc điện thoại đã theo đà rơi mạnh rồi đập xuống đất. Khuôn mặt Hàn Nhi vẫn còn giữ nét giật mình và cả cái miệng cũng ngoác thành cả chữ A....

“Tôi.. tôi xin lỗi”

Hàn Nhi quay nhanh về hướng phát ra tiếng nói vừa rồi. Một người con trai cúi đầu xin lỗi liên tục khiến nó tự dưng bối rối...

Chiếc điện thoại bị văng đi khá xa chỗ Hàn Nhi đứng. Xung quanh lại đông người di chuyển khiến việc nhìn theo hướng của chiếc điện thoại càng khó khăn hơn đối với nó. Mọi người đều bận rộn công việc của mình, chẳng chú ý đến một người đang lom khom người xuống đất tìm một thứ gì đó như Hàn Nhi... Kết quả đến khi nhặt được chiếc điện thoại thì cũng là lúc đầu tóc rối bù, từng lọn tóc thay vì được buộc lên cao nay lại rơi rối xuống đầy khắp khuôn mặt của nó....

“À không sao?”

Vừa quay trở lại chỗ cũ thì lại bắt gặp ngay người hồi nãy vẫn còn loay hoay, gương mặt trông có vẻ tội lỗi. Khiến nó nhanh chóng nở nụ cười nhẹ nhàng ra vẻ không có gì nhưng trên tay nó lại là chiếc điện thoại bị vỡ mất cái màn hình....

Tưởng rằng như thế anh ta sẽ trở lại bình thường nhưng đứng mãi hồi lâu mà nét mặt tên này vẫn không xoay chuyển, vội vội vàng vàng đưa ngay điện thoại cho nó. Nhưng lại chính cái thái độ hối lỗi ấy lại khiến Hàn Nhi bực mình, nó gơ tay lên nhìn chiếc đồng hồ xanh chuối rồi đôi lông mày chau nhẹ.

“Tôi... có việc gấp, phải đi trước..”

Nói rồi, nó cầm chiếc hộp bánh to tướng ôm sát vào người rồi phóng đi ngay tức khắc..

“Bạn tên gì vậy..?”

Tiếng ồn xung quanh đã khiến tiếng câu nói của chàng trai càng lúc càng xa vời, thoát ra khỏi tầm ảnh hưởng của tôi tại Hàn Nhi. Đáp lại câu hỏi thì chỉ nhìn thấy được cái bóng nó ngày càng khuất dần...

Rốt cuộc là cửa hàng cùng chị Châu đang đóng quân ở cái chỗ nào vậy chứ... trông Hàn Nhi bây giờ còn thâm hơn cả thâm. đứng ngó nghiêng xung quanh, cái dáng người đứng khệ nệ ôm hộp bánh không cho bất cứ ai đụng đến cùng cái vẻ mặt nhăn nhó đến khó chịu thật thu hút mọi ánh nhìn xung quanh.

Vẫn trong cái thế đứng ngó nghiêng xung quanh, thì Hàn Nhi bỗng giật bắn người bởi cái đập lưng thật mạnh từ phía sau. Khiến chiếc hộp bánh xém chút trượt khỏi tay nó nhưng may mắn là vẫn còn cái phần xạ nhanh nhẹn..

“Này, giỡn với tôi à?”

Nó cúi gắt, quay bật mạnh về phía sau hét lớn

“Đi cái kiểu gì mà giờ này mới đến hả?”

Chị Châu cũng đứng tay chống hông, gương mặt hất hất tức giận

Tưởng rằng thái độ Hàn Nhi sẽ nhẹ nhàng chùn xuống trước cái giọng hét lớn của chị Châu, nhưng đằng này thì ngược lại

“Chị suy bụng ta ra bụng người à... lo đi”

Nói rồi, nó “đặt” cái hộp nhẹ nhàng sang người chị Châu. Cũng theo phản xạ chị Châu giơ tay lên giữ ngay chiếc hộp, mặt bàng hoàng vì cái chất giọng với công suất hét quá lớn

Cái nơi đông đúc này chẳng có lợi gì cho nó nếu ở lại, nếu không muốn nói là có hại. Cái buổi tiệc lớn thế này ít nhiều gì mà chả có liên quan đến các công ty lớn khác, và đặc biệt thì chắc có liên quan đến cả gia đình nó. Mau đi khỏi đây là kế sách tốt nhất cho lúc này

“Này, chiều về cửa hàng chuẩn bị cho tiệc tối đấy”

“Hèn xui”

Nói rồi cái bóng Hàn Nhi khuất hẳn sau đám đông. Chị Châu ngẩn ngơ đem chiếc bánh vào khu tập trung cửa hàng...

“Chùng nào thì lấy được ạ?”

Bước ngay vào cửa hàng bảo hành điện thoại, cởi chiếc áo khoác bên ngoài, nó đưa ngay chiếc điện thoại với màn hình bị vỡ nát cho ông chủ cửa hàng xem

“Khoảng ba ngày là được rồi”

Cầm chiếc điện thoại, xem sơ chỗ này, đụng chạm chỗ kia sau đó phán một câu xanh rờn khiến mặt Hàn Nhi đơ ra

“Sao lâu quá vậy?”

“Vậy là lẹ rồi cô à”

“Chú cố sửa nhanh nhanh dùm cháu với ạ”

Cái thời tiết nóng bức thường khiến tâm trạng con người ta không tốt. Hàn Nhi cũng không ngoại lệ, nó dường như sắp phát hỏa với những gì nó mới được nghe...

Ngồi trên xe buýt, Hàn Nhi dựa đầu vào lớp cửa kính mờ mờ của xe, hai bàn tay không phút nào ngừng hoạt động, quạt phừng phực hết sức vào khuôn mặt đang nhể nhại mồ hôi của mình

“Cậu... không ăn được sô cô la sao?”

“Sao cậu không nói?”

“Cô có cho tôi nói à?”

“Thế bây giờ cậu đang đổ lỗi cho tôi sao?”

“Cô thật là...”

Màn đối thoại hồi sáng giữa nó và Dương Phong đột nhiên hiện diện trong đầu. Cái nét mặt giận dữ của Dương Phong lúc nãy thì bây giờ nó lại cảm thấy bận tâm... Cái vẻ mặt tái mét xanh lè thế mà lại còn cố gắng tỏ vẻ nổi giận. Không chừng bội thực rồi chết luôn rồi chứ... Nghĩ đến đây nó chợt phì cười, dù cảm thấy hơi chút nào đó cái cảm giác gọi là tội lỗi

“Đến rồi à?”

“Sao thế?”

Là do Hàn Nhi quá nhạy cảm vì trời nắng nóng hay là đang có vấn đề gì nữa đây. Chân nó vừa chạm vào vạch cửa bước vào trong quán thì cảnh tượng hãi hùng đã trải dài trước mắt. Hình ảnh các nhân viên, người thì nằm dài ra cả trên bàn, người thì ngồi tựa lưng vào ghế như mất hết sức sống. Tất cả đều nằm xếp lớp, choáng hết cả tầm nhìn khiến Hàn Nhi chỉ chực khựng chân ngay tại chỗ...

“Thua rồi..”

“Cũng tại do bà giám khảo đó..”

“Tiền ơi...”

“Thảm quá...”

Hàn chực câu than vãn nào nùng đồng loạt vang lên đập mạnh vào tai nó, khiến đôi tai như bị lũng bùng...

Khuôn mặt nhăn nhó rồi chuyển sang thái độ đăm đăm, nó đi thẳng vào căn bếp nhưng lại bị kéo lùi sềnh sệch lại bởi chị nhân viên trong quán

“Này, Hàn Nhi không buồn à?” - vừa nói chị ta vừa khoác tay lên vai Hàn Nhi, khiến trọng tải trên vai đột nhiên tăng gấp bội. Đôi vai nó khụy xuống...

“Không..”

Câu trả lời không chút do dự thậm chí còn quá thẳng thừng khiến chị nhân viên sững hết người, cánh tay cũng buông thả, rơi xuống khỏi vai nó.. được dịp, Hàn Nhi lại tiến thẳng vào bếp..

Hàn Nhi vừa đi khỏi thì ngoài này các nhân viên đã ngồi dậy đồng loạt ồn ào quay sang trách móc bà chị Châu đang nằm dài bên cạnh chiếc laptop đang sáng đèn ở góc quán

“Em đã nói chị rồi, không có lừa được nó đâu mà”

“Tại em diễn quá tệ đấy chứ”

“Tệ cái gì, nằm dài cả lũ ra thế này mà còn bảo tệ thì trên thế giới này chả có cái gì tốt cả rồi”

“Này, con nhỏ kia, đang xỉa xối ai đấy, có muốn đuổi việc không?”

“Chả hù được ai đâu”

Vừa nói chị nhân viên vừa làm cái động tác lè lưỡi chọc quê rồi nổi gót Hàn Nhi phi thẳng vào bếp, để mặt “chủ xị kế hoạch” tức giận đến bốc khói ngoài sảnh

“Lát thay đồ đi, bộ đồ nào đẹp đấy”

Vừa thấy Hàn Nhi bước ra, trên tay vừa cầm ly nước chưa kịp uống thì đã nghe một câu không lọt nổi vào lỗ tai nó của chị Châu

“Đồ gì?”

“Thế nhóc không có đồ à?”

“Thế mới bảo là mặc cái đồ gì, nãy giờ có ai đề cập gì đến việc có đồ mặc hay không đâu”

Bực mình, Hàn Nhi bậm môi trước cái đề tài nói chuyện của bà chị. Nói cái kiểu gì mà không rõ ràng...

“Có cái đầm nào đẹp đẹp cộng trang điểm cho tươi chút, trông kưng dạo này tàn tạ quá”

Đôi mắt thì vẫn dán vào màn hình, không hề biết đến cái vẻ mặt của Hàn Nhi lúc này

“Đâu ra cái vụ đó?”

“Huh?”

“Chẳng phải thua rồi sao, ở đâu lại có cái vụ này?”

”Chỉ là tiệc họp mặt cuối năm của các nhân viên thôi mà, tất cả các cửa hàng đều tụ họp đông đủ đấy

“Nếu nhân viên nào cũng có thể tham gia thì nếu thiếu em cũng không có mất vui đâu”

Gương mặt ra vẻ khinh khỉnh, nó thả lưng vào chiếc ghế êm ái nhất của quán, miệng tu ừng ực ly nước đá lạnh ban nãy mới đem ra

Ở âu lại ra cái chuyện vô lí đến thế này. Không biết chị Châu đang suy nghĩ cái gì mà lại bắt nó tham gia cái buổi tiệc đó nữa. Nó lại càng không muốn công sức ”chui nhủi” 1 năm của mình thành công cốc

“Thắng rồi đúng không?”

Ngồi nhìn mân mê ly nước với những viên đá hình ngôi sao trong veo trong chiếc ly, Hàn Nhi nói nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cả quán giật mình...

“Nếu biết thế thì nhóc lại càng phải nên đi mới đúng.. cửa hàng chiến thắng, bị bắt buộc tham dự là điều đương nhiên, vả lại nhóc cũng là đầu bếp chính lần này” - “Bồnh Chị Châu ghé sát lại phía tai Hàn Nhi, nói nhỏ ” có cả tiền thưởng”

Nghe đến đây, trong lòng Hàn Nhi chợt chợt dạ. Nó đâu thể dễ dàng để công trạng của mình rơi vào tay người khác được. Dù có là người tốt nó cũng không cao thượng đến mức đó khi mà lần này lại có liên quan đến vụ tiền nong. Và biết đâu lại có thể trở thành đầu bếp chính trong công ty thì sao....

Dùng ánh mắt ngờ vực, nó quay sang lườm chị Châu một cái sắc lẹm

“Bao nhiêu?”

Chị Châu hơi ngập ngừng một chút trước câu hỏi này. Về cái chuyện tiền nong thì có vẻ hơi... tiền thưởng công ty lại khá nhiều

“5-5” - 2 chữ số được nói ra với âm vực cực nhỏ khiến người đối diện phải chăm chú lắm vào khẩu hình miệng mới có thể hiểu được

“6-4” - nó cố gắng trả giá

“Cô nương, tính riêng tiền nguyên liệu em có biết là tốn bao nhiêu rồi không?”

“6-4” - giữ vững kiên định, nó đứng phắt dậy, tay xách chiếc balo, tỏ vẻ không quan tâm, nó sắp phóng ra khỏi cửa

“Được... được rồi”

Chị Châu xuống nước, gằng giọng và nhấn mạnh câu trả lời của mình hàng chục lần

“Ok, vậy lát em quay lại”

“Này, đâu dễ thế”

Chị Châu nhượng đôi mắt, lập tức Hàn Nhi bị ghì chặt lại cả 2 tay và 2 chân không thể nào di chuyển được và thậm chí là nhúc nhích

“Chuyện gì nữa”

“Đề phòng” - chị Châu nói rồi đóng nhanh chiếc laptop lại. Phía sau cặp kính, một đôi mắt “nguy hiểm” đang lóe sáng khiến nó rùng mình trong lòng thấp thỏm không yên

Cả cửa hàng đóng sầm hết tất cả các cửa lại, rèm che cũng được kéo xuống, người đi đường không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong...

**

Bản nhạc Jingle Bells được mở lên khắp trung tâm thương mại lớn, vang vọng đến cả khu đại sảnh tầng 9 - nơi đang diễn ra buổi tiệc cuối năm của tập đoàn doanh nghiệp hùng mạnh nhất nước.

Đại sảnh tầng 9 - nơi diễn ra buổi tiệc hiện lên 3 màu đặc trưng của cái không khí Noel, những chiếc rèm cửa màu xanh lá to tướng được điểm thêm những vòng hoa quế treo cao, che hết được cả tấm kính dài nhìn ra bên ngoài. Ánh đèn vàng nhẹ nhàng rơi xuống phần trung tâm khu đại sảnh, khiến cho cảm giác ấm cúng thêm tăng cao....

Hình ảnh những chiếc ly rượu vang Bordeaux sòng sánh đủ màu sắc được đặt thành từng dãy ở khu vực ngoại sảnh lại khiến không khí buổi dạ tiệc thêm phần thoải mái và đầy màu sắc hơn. Những đầu bếp anh tài từ các chi nhánh công ty ở nước khác cũng tụ hợp về đây, bao nhiêu tiếng tán dương, thán phục trầm trồ lẫn khen ngợi được hô vang...

“Này, nhóc, sắp đến lượt em rồi đấy, lo mà cười cho tươi đi”

Đứng phía góc phòng, gương mặt Hàn Nhi dần lên thấy rõ, thật bức mình. Cái bộ đồ trên người này là gì đây. Một chiếc váy voan màu lông chuột dài chấm gối, chiếc váy bông bênh xếp thành những nếp gấp vô định và được nhấn bằng một nút thắt nơ ở phía dưới chiếc cổ áo và dây nơ kéo dài xuống tận đầu gối. Hai bên tay áo cũng được may hơi phồng và rũ nhẹ xuống đến gần khuỷu tay. Mái tóc được búi trễ và được tết bằng những sợi ruy băng màu trắng trong veo. Thành quả sau 2 tiếng đồng hồ của chị Châu và các nhân viên, đã khiến Hàn Nhi khá là nổi bật trong con mắt của các quan khách ở đây

“Có quá lắm không thế?”

Hàn Nhi nhăn mặt nhìn mọi con mắt trầm trồ xung quanh. Hầu hết là các nhân viên, họ còn không ngờ mình lại có thể biến con vịt xấu xí thành thiên nga thế này

Cuối cùng cũng đã đến lượt Hàn Nhi, nó biết điều chỉnh mọi hành động của mình cho phù hợp với bữa tiệc này. Từ cách ăn nói, đến tư thế dáng đi hoặc thậm chí đến kiểu cười đùa cũng duyên dáng, nhẹ nhàng đến kì lạ khiến mọi ánh mắt hiếu kì ngày càng nhiều hơn. Nhưng cũng khiến Hàn Nhi cảnh giác nhiều hơn và dần nụ cười trên gương mặt nó càng mất đi về tự nhiên.

Piano...

Ánh mắt Hàn Nhi chợt hướng về phía một người con trai mặc bộ vest lịch sự, xoay lưng về phía nó. Bàn tay liên tục lướt trên những phím đàn vang lên những giai điệu khiến con người ta say đắm cõi đời. Nụ cười gượng trên môi nó cũng từ từ nhạt mất và thay vào đó là đôi mắt mở to chăm chú, thả hồn mình vào những giai điệu bên phím đàn....

“Cô muốn nhảy chứ?”

Ngắt ngang dòng suy nghĩ bởi một người đang đứng bên cạnh, ngỡ ý muốn mời nhảy một điệu, Hàn Nhi vội quay sang định cười hiền từ chối thì nụ cười chỉ vừa nở ngang miệng lại vụt tắt hẳn và thay vào đó là sự ngạc nhiên lộ rõ trên gương mặt...

“Âu Lạc Thiên??”

Cổ nhấn mạnh từng âm chữ, dường như đôi mắt nó vẫn chưa tin vào hình ảnh một người con trai mặc bộ đồ vest đen, chiếc áo sơ mi cũng màu đen tuyền, cộng thêm cả chiếc cravat màu trắng tươi. Dù màu sắc nhìn có vẻ tương phản và đối lập nhau. Nhưng khi nhìn tổng quát, bộ đồ như được ướm sẵn cho người này và nhìn hài hòa đến kỳ lạ

“Đi nào”

Bỏ qua hành thái độ ngạc nhiên của Hàn Nhi, Lạc Thiên vẫn muốn tiếp tục lời mời của mình. Anh nhẹ nhàng mỉm cười, lưng hơi cúi chào nhẹ, bàn tay đưa lên cao, trông chờ một bàn tay nào đó đáp trả

Phép lịch sự....

Bàn tay Hàn Nhi cũng vừa định đưa lên tiếp lấy lời mời thì tiếng ồn xung quanh càng lúc càng lớn. Bàn đầu chỉ đơn thuần là vài câu nói nhỏ nhưng sau đó thì lại trở thành đề tài bàn tán sôi nổi

“Cô gái đó, chẳng phải lần trước đăng trên báo hay sao?”

“Phải không? Cô này nhìn được mắt hơn mà..”

“Đúng đó, phải chi lần trước đăng báo là cô gái này thì tôi cũng không tức”

“Mà... hình như đúng là cô gái đó...”

“Cô ta với Giám đốc Thiên thật sự có mối quan hệ đó sao”

Bàn tán của dư luận luôn khiến con người ta cảm thấy choáng ngợp và thậm chí là khó chịu. Rút nhanh bàn tay mình lại trước khi bàn tán dư luận đi quá xa. Nhưng... tất cả chỉ còn là suy nghĩ khi mà cái ý định rút tay lại của nó bị dập tắt bởi cái nắm tay siết chặt và sau đó thì Hàn Nhi bị kéo đi ra giữa trung tâm đại sảnh. Cả căn phòng dường như nín thở trước hành động vừa rồi của giám đốc Thiên

“Anh ta có đang đùa không thế, lần trước công ty đã một phen nguy khốn cũng vì mấy cái hành động thân mật với cô ta bị lộ ra...”

Tiếng bàn tán xung quanh lại vang lên lần nữa và lần này thì lại nhắm vào Lạc Thiên và cái hành động vừa rồi

Mặc kệ dư luận, hai con người đứng ngay tại trung tâm thả mình vào giai điệu êm dịu của tiếng piano đang hòa lẫn với dàn nhạc vang lên bài nhạc giao hưởng được cách điệu phù hợp với không khí Noel nhẹ nhàng..

“Cô nhảy cũng không tệ đâu nhỉ?”

Chỉ mỉm cười nhẹ đáp trả cho câu hỏi vừa rồi, Hàn Nhi lại khá tập trung vào điệu nhảy của mình...

“Sao anh lại có mặt ở đây?”

Gương mặt Hàn Nhi nghiêm nghị ngược lên hỏi Lạc Thiên

Khá bất ngờ trước câu hỏi vừa rồi, có thể xếp vào cả top câu hỏi ngớ ngẩn nhất trong ngày. Lạc Thiên hơi ngập ngừng một chút và không tin vào tai mình khi nghe câu hỏi vừa rồi

“Cô tham dự buổi tiệc này mà thật sự không biết tôi là ai sao?”

“Chẳng lẽ...” - vừa sự nhớ ra, hình như lúc này nó cũng nghe tiếng nói bàn tán gì đó, “Giám đốc Thiên...”

“Cô cũng hay thật, đến giám đốc của mình mà cũng không biết sao?”

Anh mỉm cười nhẹ. Cái vẻ mặt lúc nhận ra sự thật của Hàn Nhi trông rất chi ngốc nghếch, khác hoàn toàn với vẻ cao ngạo, hay điềm tĩnh thường ngày

“Anh.. không sợ à?”

“Sợ gì..?” - Lạc Thiên khó hiểu nhìn nó

“Đăng lên báo nữa thì sao?”

“Chỉ là nhảy với nhân viên xuất sắc trong bữa tiệc cuối năm thôi. Chẳng lẽ, cô sợ hay sao?”

“Tất nhiên, tôi lại không muốn làm nhân vật chính cho dư luận lần nữa”

Lạc Thiên phì cười, anh cười một cách tự nhiên trước câu trả lời vừa rồi. Hóa ra Hàn Nhi lại không như anh tưởng, đằng sau lớp vỏ cứng rắn ấy không phải ai cũng mềm yếu, nhưng họ lại có chung một điểm yếu - một nỗi sợ vô hình. Cả Hàn Nhi cũng không ngoại lệ

Ánh mắt...

Có ai đó đang nhìn Hàn Nhi, nó cảm nhận được....

Hoang mang nhìn xung quanh, nó đã lỡ mất một nhịp, đôi chân nó luống cuống cố tìm cách bắt nhịp nên nó đã di chuyển một cách loạn xạ.

Xuớt...

Một chuyện diễn hình cho những điệu nhảy lố nhịp, sau một hồi cố gắng bắt nhịp, chân nó lại giẫm lên chân Lạc Thiên. Đôi giày cao gót nhọn hoắt đâm phập vào hần đôi giày bóng loáng phía đối diện rồi sượt đi một đường dài. Hàn Nhi vội cúi người xuống, cả Lạc Thiên cũng nhanh chóng cúi xuống. Đôi mày anh nhíu lại, mắt nhắm mắt mở... miệng cố không thốt ra bất cứ tiếng kêu la nào..

Cốp..

Một việc dĩ nhiên sẽ xảy ra đó là 2 cái đầu va chạm nhau. Tiếng kêu có vẻ khá lớn, khiến cả thấy mọi người xung quanh đều ngưng điệu nhảy của mình lại, quay người về phía Lạc Thiên và Hàn Nhi đang lom khom dưới đất. Cả tiếng piano cũng dứt hẳn

“Cô sao thế...?”

“Xin..xin lỗi, tôi vừa nhìn thấy...”

Nó ngập ngừng, cảm thấy có lỗi vì hành động vừa rồi. Chắc hẳn Lạc Thiên đau lắm, đôi giày cao gót cao thế kia lặn mà...

“Cô thấy gì?”

“À.. không, không có gì.. Anh không sao chứ?”

Lúc này nó mới bình tĩnh trở lại, vội vàng hỏi thăm nạn nhân đang bị thương dưới đế giày của mình

“Mọi người đang nhìn đấy, chúng ta cứ tiếp tục như bình thường đi”

Nói rồi, Lạc Thiên cầm nhẹ tay nó lên, tiếp tục điệu nhảy của mình. Vẫn cái vẻ gượng gạo, trong lòng nó thật sự bất an vào lúc này, thật khó để có thể tập trung vô điệu nhảy vào lúc này

“Ừa, người đàn piano đâu rồi?”

“Không có người đàn piano à?”

Có một người đàn ông đã quá tuổi, mặc bộ vest sang trọng cố gắng chạy nhanh đến gần chỗ Lạc Thiên rồi khấp nép, khiến anh cũng ngưng điệu nhảy và chăm chú nghe

“Thưa giám đốc, cậu Phong đột nhiên đã bỏ đi rồi ạ?”

Ánh mắt anh hướng về chiếc piano đen bóng vắng bóng người, chẳng còn ai ngồi đó...

“Dương Phong sao? Tại sao nó lại bỏ đi”

Hỏi đến câu này, đột nhiên trong đầu Lạc Thiên lại lóe sáng lên câu trả lời cho câu này..... Anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi quay sang ra hiệu cho người đàn ông lui đi. Ít phút sau, lại một người con trai khác vội vàng chạy đến, ngồi vào chỗ cây đàn piano và buổi tiệc được diễn ra tiếp tục

“Cô không thắc mắc sao?”

“Chuyện gì?”

“Dương Phong?”

“Tôi không hứng thú lắm. Anh hãy tập trung vào điệu nhảy của mình đi”

Hoàn toàn... Hàn Nhi đã bị Lạc Thiên nắm thóp trong tính huống này. Lúc này, nếu như anh không kéo nó ra trung tâm đại sảnh để nhảy thì ánh mắt nó sẽ dán vào người đánh đàn piano kia sẽ kéo dài đến chừng nào? Đến khi bản nhạc đó kết thúc hay đến khi buổi tiệc này kết thúc...

“Tôi xin lỗi, tôi phải đi đây”

Y hệt trong câu chuyện cổ tích công chúa lọ lem. Nhân vật chính lại bỏ chạy vào đúng thời khắc đó. Hàn Nhi đã bỏ chạy theo linh cảm, nó cảm nhận được ánh mắt quen thuộc của ai đó. Nó không muốn suy nghĩ nhiều về tiệc này nữa nên ngay lúc này nó nên đi tìm hiểu thì tốt hơn....

Vội chạy nhanh ra khỏi đại sảnh, Hàn Nhi cứ chạy đuổi theo cái bóng người vô định luôn khuất sau khỏi những cây cột lớn ngoài hành lang... Tốt nhất tháo luôn đôi giày ra cho xong, thật quá vướng víu. Đôi giày được tháo nhanh ra khỏi chân và quăng vào một góc nào đó, cũng không quên tháo vội chiếc ruy băng trên đầu rồi túm tóc cột cao lên. Hàn Nhi tiếp tục màn rượt đuổi của mình với chiếc váy lông chuột lỏa xõa....

“Đứng lại...” - nó hét lớn khi kì này khoảng cách giữa nó và người đằng trước chỉ còn cách nhau tầm 10m

“Cùng đường rồi, còn không mau đứng lại cho tôi” - cánh cửa phía chân cầu thang mở lớn, Hàn Nhi bước vào, bàn tay chặn trước ngực, nó thở dốc, nhìn người đang loay hoay phía trước tìm lối thoát

“Trả lời mau, rốt cuộc là ai hả?”

Nó hét lớn, đôi mắt đánh lại, không nhân nhượng nó tiến đến gần với một tốc độ nhanh hơn...

“Chị Nhi...”

Lại một giọng nói quen thuộc cất lên, Hàn Nhi khựng người, không thể nào nói nên lời....

Nó... đã rơi vào cái bẫy của gia đình rồi hay sao???

“Chị Nhi...”

Lại một giọng nói quen thuộc cất lên, Hàn Nhi khựng người, không thể nào nói nên lời....

Đến tận bây giờ, mới có thể nhận ra, người đứng trước mặt nó là một đứa con gái, và thậm chí còn rất quen thuộc, một người thân thiết. Nhưng cái từ “thân thiết” này chỉ còn là quá khứ khi mà giờ đây tất cả đã thay đổi. Ánh mắt hoang mang nhìn thẳng vào người đối diện. Nó cần tìm hiểu liệu người này sẽ là bạn hay là thù....

“Sao chị nhận ra em hay thế?”

“Quả không hổ danh là Hàn Nhi nhỉ?”

“Chị còn nhớ em không thế?”

Vẫn trở ra như khúc gỗ với những câu hỏi dồn dập. Nó chỉ lấy lại được phản ứng khi mà con bé nhảy vồ vào người, khiến Hàn Nhi sệt cả chân bước lùi về sau khiến lưng đập mạnh vô bức tường...

“Quân Như???”

Nhờ cú đập lưng mạnh vào bức tường vừa rồi, Hàn Nhi như bừng tỉnh, miệng chỉ trực chờ 2 từ quen thuộc này thốt ra.

Tính cách con bé từ nhỏ luôn bị ảnh hưởng bởi Hàn Nhi. Cũng có thể nói rằng Quân Như là Hàn Nhi version 2... Nhưng thay vì con bé vẫn kiên định với tính cách nó vốn có, thì Hàn Nhi lại quyết định thay đổi cách sống đến cả tính cách thật. Chỉ trong phút chốc nhìn thấy thái độ của Hàn Nhi, con bé hơi sững người

“Sao chị không nói gì hết vậy?”

Sau một hồi quàng tay ôm cổ, tay bắt mặt mừng thì dường như Quân Như đã cảm thấy người chị xưa của mình không hứng thú mấy. Gương mặt trái xoan trông có hơi bầu bĩnh phụng phịu nét hờn dỗi

“Nếu.. em đến đây... theo lối của cái nhà đó thì mau về đi. Chị không muốn cả em cũng dính líu đến chuyện này đâu”

Vào thẳng ngay vấn đề. Mới đầu giọng Hàn Nhi có hơi ngập ngừng nhưng về sau thì từng âm từng vần mạnh mẽ đến quyết đoán

“Cái nhà đó?”, Chị Nhi à, sao chị vẫn giữ mãi cái ấn định đó vậy? Chị không nghĩ đến mẹ sao?”

” *Chị nghĩ đến mẹ???* Nếu làm vậy thì mẹ cũng không nghĩ đến chị. Em biết mà...”

Nói đến đây. Khuôn miệng nó nở nhẹ một nụ cười buồn, nó phì cười tất cả mọi thứ trên đời này. Nhưng nụ cười buồn thả này lại không có nghĩa nó chấp nhận tất cả, mà thay vào đó lại là sự kiên định về suy nghĩ của nó, và suy nghĩ này sẽ không bao giờ chuyển dời được

“Ok...ok... Coi như em chưa từng nói gì đi..”

Con bé cười xuề xòa. Dù nét giật mình có hơi thoáng qua trên gương mặt nhưng con bé cũng đã nhanh chóng lấy lại vẻ vô tư, yêu đời vốn có. Xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra

Dương Hàn Nhi..

Có lẽ chị hợp với nét vui đùa của quá khứ hơn

Có lẽ chị nên chấp nhận mọi chuyện và để nó đi theo con đường của chính nó, dù đó có là một hố đen đi chăng nữa

Chị nên làm như vậy...

Vì đây là một chuyện mà đến ngay cả chị cũng không có quyền quyết định nào cả

Vốn dĩ là giữ cái nét thoải mái đi gặp người chị thân thiết của mình, chỉ đơn thuần là nói chuyện với nhau, vui đùa như hồi xưa. Dù đã đoán được phần nào phản ứng của Hàn Nhi sẽ không tốt nhưng không ngờ lại đến độ này. Dù đã nghĩ sẽ không nói gì về chuyện này, sẽ không nói cái gì để thuyết phục Hàn Nhi quay về nhưng khi phải chính diện đối mặt nói những việc thế này với nhau. Trong lòng Quân Như lại trào dâng một cái gì đó ích kỷ và trong tích tắc, xem nữa con bé đã để cho người chị mình yêu quý hiểu lầm...

Nhận thấy mình có hơi quá khích, Hàn Nhi giơ tay một cái thật mạnh vào chiếc tủ gỗ bên cạnh trước con mắt hoảng hồn của Quân Như, tạo nên một thứ âm thanh hỗn tạp của những đồ vật để chồng chất trên tủ rớt xuống. Nhưng có lẽ cái thứ âm thanh đó lại khiến gương mặt Hàn Nhi dần dần ra.

Nó thở dài sau khi đã lấy lại được bình tĩnh, thả người ngồi xuống sàn nhà.. Giờ nó mới cảm nhận được hai đôi chân hơi tê tê, có lẽ này giờ đã chạy tới chạy lui quá nhiều. Mái tóc lúc này được cột tạm bây giờ cũng rơi rớt, trở nên bù xù...

“Em biết chuyện của chị rồi”

Cũng ngồi phịch xuống kế chị mình, Quân Như đưa mắt lén lén sang nhìn nét biểu cảm trên gương mặt mình có thể chuyển biến về hướng tích cực hay không

“Biết điều đấy..”

“Chị biết trước rồi à?”

Con bé hoảng giật mình vs câu trả lời của Hàn Nhi

“Chẳng lẽ cuộc nói chuyện lúc này chưa đủ chứng minh em biết mọi chuyện sao?”

“Nếu.. em đến đây... theo lời của cái nhà đó thì mau về đi. Chị không muốn cả em cũng dính líu đến chuyện này đâu”

“Cái nhà đó? Sao chị vẫn giữ mãi cái ấn định đó vậy? Chị không nghĩ đến mẹ sao?”

Chỉ đơn thuần là một câu hỏi vào thẳng vấn đề nhưng cũng là cái bẫy để dò xem con bé Quân Như này có biết về chuyện gia đình không.. Mọi việc đi quá xa dự định, câu trả lời của Quân Như lại khiến Hàn Nhi cảm thấy con bé này không những biết mà còn là biết quá nhiều....

“Nhưng chuyện em tìm ra chị thì không ai biết cả”

Hàn Nhi chỉ im lặng sau câu nói vừa rồi của con bé

“Không tin à?”

“Không”

Hàn Nhi trả lời không chút do dự. Cái gì mà gia đình không biết chứ. Con bé này luôn bị giám sát 24/24 cơ mà. Nói được câu này rõ hoang đường

Quân Như trề môi, nhả mặt trách thầm bà chị đáng ghét kia. Từ lúc nào mà trong đầu chị ấy toàn những suy nghĩ tiêu cực đến độ khiến người khác phải bực mình thế này

“Không tin thì thôi.... À mà... lẽ như có ai đang đứng ngoài cửa sao nhỉ?”

Quân Như nháy mắt cười tinh nghịch, đứng dậy thả từng bước chậm rãi tiến ra cửa..

XOẠT...

Mấy giây trước, câu nói vừa rồi của Quân Như chỉ đủ khiến nó trở người ngồi tròn mắt nhìn theo cái hành động chế giễu của đứa em. Nhưng mấy giây sau, chỉ nghe được tiếng động ngoài cửa, thì như một bản năng tự nhiên, Hàn Nhi phóng như tên bay lại cánh cửa ấn nút khóa trái bên trong đồng thời kéo ngay Quân Như lại về phía mình, chấm dứt ngay trò đùa của con bé

Không khác gì thái độ của Hàn Nhi, gương mặt Quân Như cũng trắng bệch như cắt không còn giọt máu. Chẳng lẽ... chỉ là lời nói đùa mà cũng thành sự thật sao?? Không thể nào...

“Ừm ừm.. ả em a...ó...ở... á....aaaa” (Thả em ra, khó thở quá...aaa)

Vẫn chữ bị biến dạng khi cánh tay Hàn Nhi đang an tọa trên miệng con bé

“Rốt cuộc thì có ai ngoài cánh cửa kia hả?”

Vừa nói bàn tay Hàn Nhi cũng từ từ đưa ra khỏi miệng Quân Như khi nó cảm thấy gương mặt em mình chuyển dần sang sắc đỏ , nhưng nó vẫn tìm cách không chế con bé bằng hành động khóa tay ra sau lưng

“Chị thiệt là.. em có biết đâu, em đến đây một mình mà” - con bé hét lớn sau khi hít thở được vài “ngực” Oxi

“Nói à biết nhé. Nếu mà gia đình phát hiện ra chị, dù bất kì lí do gì, em sẽ là người chết đầu tiên, cảnh cáo đấy”

“Cứ tự nhiên”

Câu trả lời chắc nịch của con bé cùng hành động nhượng đầu mình về phía cánh cửa, ánh mắt dò xét của Hàn Nhi cũng lăm lăm dần theo...

“Mở đi..”

“Ôi trời”

Con bé ôm đầu, bà chị đáng khinh này, đến bây giờ mà vẫn chưa tin đứa em mình hay sao? Dù hơi bất mãn nhưng Quân Như cũng nhanh chân đi ra mở cửa. Trái tim trong lồng ngực con bé sắp nhảy ra ngoài đến nơi, thật sự thì có hơi lo lắng một chút vì vốn dĩ gia đình này cũng không hiền lành gì. Con bé mở nhanh và dứt khoát, Hàn Nhi đã thủ sẵn tư thế phòng hờ có chuyện xảy ra

“Thấy chưa, có ai đâu”

Quân Như thở cái phào nhẹ nhõm khi ngoài cánh cửa thật sự không có ai...

Hàn Nhi chỉ nghiêng răng. Niềm tin đối với nhóc em này vẫn còn mơ hồ lắm. Chưa thể xác định được gì

Nó đi chậm chậm ra cánh cửa, tay chân vẫn đang trong thế phòng thủ. Cái đầu ló ra ngoài cửa ngó trước ngó sau, ngó ngang ngó dọc...

”Hàn Nhi....

Đây là con người thật của cô sao?

Trốn tránh sự thật à???”

Dương Phong đứng ướm chân cầu thang. Vốn dĩ hắn không nên nghe lén chuyện người khác, nhưng cũng bởi cái tiếng động ồn ào của đồ vật rơi lúc này lại khiến trí tò mò của hắn trỗi dậy... Và kết quả là một số chuyện mà hắn đang thắc mắc đang dần có câu trả lời. Nở một nụ cười đầy sự đắc ý nhưng đầu đó trong đôi mắt vẫn còn ánh lên sự tò mò....

Bước ra khỏi Trung tâm Thương Mại, Hàn Nhi đi với đôi chân trần và bộ váy mỏng manh dù bây giờ trời đang mưa à Đông, từng cơn gió thổi qua buổi lạnh giá thật...

“Nếu không có việc gì cần thiết, đừng đến tìm chị”

“Chuyện này khó nói trước lắm, vì mai em sẽ chuyển vào trường chị đang học đấy”

Quân Như nói rồi đưa hai ngón tay hình chữ V lên trước mặt chị mình...

“Được lắm....”

2 chữ này được Hàn Nhi nhấn mạnh hàng chục lần, liếc một ánh mắt sắc thẳng vào người con bé, thiệt không còn cách gì có thể nói chuyện bình thường với con bé này nữa...

“Về đi...”

Nói rồi Hàn Nhi bước ra gần lề đường với đôi chân trần, đứng lóng ngóng ra làn đường...

“Ok, bye chị.. mai gặp nhé”

Con bé tặng một nụ hôn gió cho người chị rồi cũng lẩn tẩn đi ra hướng khác, có lẽ Quân Như sẽ gọi cho Quân gia để chở về

Cách đó không xa, một chiếc Lamborghini Aventador đỏ đậu bên mép đồi đối diện xéo trung tâm thương mại. Trong cái không khí Noel này, mọi vật như chìm vào những sắc màu đặc trưng của một mùa Noel. Thế nên việc chiếc xe đỏ chói kia đậu bên đường cũng nghiễm nhiên trở nên hài hòa với mọi thứ xung quanh hơn bao giờ hết

Ngồi trong xe, bật tiếng nhạc thật lớn, thật ồn ào, chống hai tay lên tay vô lăng, ngồi nhìn xa xăm ra phía trước, đối với Dương Phong, thì đây là cách mà hắn tập trung suy nghĩ

Tại sao Hàn Nhi lại trốn tránh mọi thứ?

Tại sao mọi thông tin của cô ta lại có một gấp khúc?

Và tại sao thì cô ta lại sợ ghét gia đình của mình như thế? Cuộc đối thoại lúc này dù không nghe được nhiều nhưng đây lại là một câu trả lời mà Dương Phong cần, ít nhất là trong lúc này.... Mọi việc đang tác động mạnh đến não bộ, và điều này lại khiến hắn tập trung suy nghĩ nhiều hơn

Hàn Nhi vẫn đứng lóng ngóng trước làn xe vụt nhanh, chiếc váy mỏng manh như được thỏa sức tung bay theo gió khiến nó vừa phải xem xét tình hình vừa phải giữ cho chiếc váy khó chịu này ngừng bay. Bộ váy ấy dù có đẹp, nhưng lại khiến Hàn Nhi hành động không tự nhiên chút nào... Giờ thì nó nên làm gì đây, tiền thì không có, không thể đi taxi, và cũng không muốn quay trở vào buổi tiệc đó. Buổi tiệc, dù không sang trọng, không ồn ào nhưng lại khiến những chuyện lúc xưa ùa về, điều này cũng đủ khiến nó nhúc nhích đầu rồi

Hàn Nhi....

Trong xe, Dương Phong ngồi bật thẳng dậy khi xác định được “đối tượng” đang đứng trước cửa trung tâm thương mại. Lôi chiếc điện thoại ra và gọi nhưng câu trả lời từ đầu dây bên kia vẫn là một câu quen thuộc “Số máy quý khách vừa gọi....” - Dương Phong tắt máy nhanh trong sự phẫn nộ, không đợi nghe hết câu...

“Rốt cuộc thì cô ta xài điện thoại làm gì khi mà lúc muốn gọi thì lại không được thế này..”

Bực tức, bước ra khỏi xe, vốn ý định băng sang đường đi qua phía Hàn Nhi thì đột nhiên từ xa một chiếc Inova màu đen đặc trưng chạy tấp nhanh vào lề bên khu thương mại, che lấp đi cái dáng vẻ lóng ngóng gượng gạo của Hàn Nhi

Dương Phong khựng lại, hắn cố nheo mắt nhìn về hướng chiếc xe

Không...

Không ổn chút nào...

Có cái gì đó bất thường

Như có gì đó thôi thúc, mặc kệ những dòng xe đang đua nhau chạy trên đường, Dương Phong nhanh chóng bước xuống đường rồi cố lách những chiếc xe đang lao tới để chạy sang khu thương mại

Trên làn đường đêm, hàng loạt tiếng rích của bánh xe trên đường, tiếng còi xe thay phiên nhau nổ lên âm ỉ một góc trời. Chẳng mấy chốc sau, hình ảnh những dãy xe nằm hỗn loạn ngổ ngang dọc xéo bất động trên đường...

Bước được sang bên kia đường thì cũng là lúc chiếc Inove phóng nhanh đi, lao thẳng về phía Dương Phong vẫn còn đang đứng dưới làn đường....

Như một phản xạ tự nhiên vốn có sẵn, Dương Phong nhảy bổ nhanh vào bên trong lề đường, cũng là lúc chiếc xe vọt ngang qua chỗ hắn đang đứng hồi nãy. Cũng có thể nói rằng, chiếc xe này đã nhắm vào Dương Phong từ trước không do dự...

Cú nhảy vào lề khiến hắn lăn mấy vòng trên đất... Nhanh chóng lồm cồm bò dậy, Dương Phong neho mắt nhìn vào lớp cửa kính phía sau. Dù chiếc xe đang lao nhanh, nhưng với ánh đèn ánh ngoài đường thì mọi hành động trong xe trở nên rõ rệt hơn cả, và chỉ nhieu đây cũng đủ để Dương Phong có thể đoán được tình hình. Những chiếc bóng đen trong xe chuyển động như đang ẩu đả nhau.... Vội nhanh, hắn lia mắt qua bản số xe 79N- 1629

Trước khu thương mại đông đúc người.

Mọi người bầu quanh những người bảo vệ nằm dưới đường....

Chẳng lẽ là do chiếc xe hồi nãy hay sao....

Hàn Nhi...

Dương Phong sực nhớ.. nãy giờ cứ lo phân tích, cứ nghĩ nạn nhân lần này là hắn vì lúc nãy hắn là người mà chiếc xe kia đã cố tính nhắm vào . Nhưng không ngờ mọi thứ lại đi ngược với suy luận. Chẳng lẽ...

“Vừa nãy, hình như tôi thấy có ai đó bị bắt vào trong chiếc xe đó...”

“Bắt cóc sao?”

“Hồi nãy cô ấy cũng cố gắng chống trả, mấy anh bảo vệ này ra giúp nhưng rồi cuối cùng cô ấy lại bị bắt vì sơ hở trong lúc giúp đỡ mấy anh bảo vệ này...”

“Vậy theo ông nói, cô gái ấy bị bắt là vì bảo vệ ấy anh bảo vệ sao?”

Cái chuyện không tưởng này khiến những người đi đường sau khi nghe kể lại câu chuyện đều nhovn miệng cười nhưng không dám cười lớn. Cái chuyện nực cười này mà cũng có thể xảy ra...

Về phần Dương Phong, hắn vẫn còn mơ hồ với giả thuyết của mình thì vừa dịp mọi người xung quanh đang bàn tán tường thuật lại mọi việc. Tất cả các chi tiết đều khớp với cái tính cách của cái người tên là Hàn Nhi kia...

Dương Phong thở hắt ra một cái hựt hắng, bàn tay đưa lên đầu vò mạnh mái tóc như muốn tống khứ cái bực bội của bản thân. Cảm giác khi không thể người mình thích như thế nào thì bây giờ hắn đã trải nghiệm qua rồi. Sao nó đau đến thế, nó quá khó chịu, nó khiến tâm trí của hắn không thể nghĩ ra bất cứ cách nào giải quyết...

Khó thở...

Giật mạnh chiếc cà ra vát trên cổ, tháo vội mấy chiếc nút trên chiếc áo gile màu nâu tươi, hắn cố nắm bắt cái dòng không khí lưu chuyển xung quanh....

“Lạc Thiên, anh mau xuống đây đi, có chuyện rồi...”

Lôi chiếc điện thoại ra, nói vội rồi đột ngột cúp máy, tuyệt không để đầu giây bên kia nói được lời nào

Bước đi một cách gấp gáp đến chỗ những người bảo vệ đang ngồi nghỉ ngơi với hình ảnh trên người đầy vết thương, vết máu vương ngang mặt và cánh tay.

“Nãy anh có nhìn thấy mặt bọn bắt cóc không?”

Với một gương mặt lạnh, Dương Phong tiến lại gần, giọng nói đầy sự tức giận khiến mọi người xung quanh ai cũng ngoái lại nhìn

“Gì cơ?”

“Tôi hỏi, rốt cuộc các anh có nhìn thấy mặt của bọn bắt cóc đó không, trả lời mau”

Nhanh chóng, Dương Phong sấn tới nắm lấy cổ áo người bảo vệ đang ngồi dưới đất nay lại bị nhấc bổng lên, gương mặt anh ta lộ vẻ hoang mang, khó hiểu..

“Các anh làm bảo vệ mà lại để một cô gái cần sự giúp đỡ bảo vệ lại hay sao”

Gương mặt Dương Phong tức giận đến độ những đường gân xanh trên mặt nổi mồn mồn trên gương mặt hoàn hảo kia, giọng hét lớn khiến mọi người xung quanh như thể rợn tròn mắt giật mình

BỘP..

“Bình tĩnh đi...”

Lạc Thiên bước đến, anh đứng phía kế bên, giữ chặt cánh tay Dương Phong lại.....Nhưng dường như vẫn chưa thể hạ hỏa, hắn quay sang trừng mắt nhìn anh, như đủ để nói lại rằng hắn sẽ không làm theo lời nói vừa rồi

“Anh nói mày bình tĩnh lại, có nghe không?”

Lạc Thiên gắng giọng, giữ chặt cánh tay Dương Phong rồi hất mạnh cánh tay hắn ra khỏi người bảo vệ. Mất đà, đôi chân Dương Phong lảo đảo, lùi về mấy bước...

Quân như quay lại trung tâm thương mại, sau khi đi được mấy bước, con bé nảy ra cái suy nghĩ là muốn về nhà chị Nhi chơi một đêm. Lâu lâu, hai chị em mới có dịp gặp mặt, nên có chút thời gian nói chuyện với nhau. Nhưng khi vừa đặt chân đến trước cổng trung tâm thương mại, khung cảnh hỗn loạn lại kích thích trí tò mò của con bé. Nhanh chạy lại đám đông, hỏi một người đứng gần đó...

“Chuyện gì ở đây thế ạ?”

“À, hình như vừa xảy ra vụ bắt cóc..”

“Bắt cóc, ai ạ??” - con bé nhún mày

“Hình như một cô gái”

“Ế...”

“Mà cô gái ấy lạ lắm, nhìn gương mặt trông xinh đẹp, cả bộ đồ trên người cũng rất lộng lẫy, có thể thuộc loại đắt tiền nhưng mái tóc thì lại rối bù và còn đi chân đất..”

“Ế...”

Quân Như giật mình hét lớn. Tại sao cái nhân vật mà người này vừa kể lại giống chị nó thế không biết.. ”
“Cô..cô gái đó mặc đồ màu gì ạ?” - con bé mở miệng lắp bắp hỏi

“Màu xám xám... à không, hình như lông chuột”

Câu trả lời vừa rồi khiến Quân Như đứng khựng người. Lông chuột... này chị Nhi cũng mặc bộ váy màu lông chuột

Chẳng lẽ gia đình biết thật rồi sao. Rõ ràng con bé đã chú ý kỹ từng hành động của mình rồi mà, không thể nào bị lộ được...

“Vậy.. bọn bắt cóc đi hướng nào rồi ạ”

Giọng Quân Như run run, nhưng con bé đã tự nhủ nên bình tĩnh vào lúc này, nó tin vào việc làm của mình. Chị Nhi không thể nào bị gia đình bắt về được.

Đôi mắt và tai nó chăm chú nghe kỹ câu trả lời và hành động của người kia. Bàn tay kia vừa giơ lên chỉ hướng cũng là lúc đôi chân nó hoạt động hết công suất chạy theo hướng vừa được chỉ

Dương Phong sau khi lấy lại được bình tĩnh, hấn đứng im, lôi chiếc điện thoại ra định bấm số gì đó nhưng lại bị Lạc Thiên chặn lại, bàn tay anh đang choáng hết chỗ trên màn hình điện thoại

“Đừng lôi BLACK vào vụ này..”

Đám đông đang rẽ từ từ như một hiện tượng lạ, tạo thành một đường đi nhỏ. Từ bên trong Quân Như chạy nhanh ra, vượt qua cả Dương Phong và Lạc Thiên. Cánh tay Lạc Thiên bị đẩy phăng đi khi con bé chạy ào đến, chiếc điện thoại cũng bị tác động của lực mạnh rớt xuống đất.. Nhưng lúc này thì không có thời gian lo cho chiếc điện thoại nữa, mà thay vào đó, ánh mắt mọi người, cả Lạc Thiên và Dương Phong đều đổ dồn vào Quân Như..

Con bé đang chạy ào ra ngoài đường. Đầu óc con bé trống rỗng, chỉ duy nhất còn một câu quyết tâm hiện ra trong đầu nó lúc này ” Phải cứu chị Nhi...”. Từ xa, một chiếc xe tải chạy đến, tiếng còi ồn ào vang lên nhưng Quân Như chẳng mấy may quan tâm đến thậm chí con bé chẳng biết đến sự hiện diện của chiếc xe...

PẶc!!!

Dương Phong - người đứng gần đó nhất, vội nhanh nắm tay Quân Như kéo mạnh vào người mình trước khi chiếc xe chờ tới

Theo quán tính, gương mặt Quân Như đập mạnh vào phía vai Dương Phong, con bé đứng lặng im, thở dốc với gương mặt tái mét, hốt hoảng...

“Cô bị cái gì thế hả? Điên à...”

Sau khi mọi chuyện đã tạm ổn, Dương Phong đẩy mạnh Quân Như ra khỏi người mình rồi hét lớn...

“Tôi..tôi”

Quân Như luống cuống, đảo đôi mắt đen nhỏ của mình lướt xung quanh. Từng ánh mắt khó hiểu đang nhìn con bé như thể nhìn một cô gái kì lạ..nhưng Quân Như thì chỉ mãi thấp thỏm đứng nhìn ra con đường dài ngoằng, xe cộ qua lại tấp nập

“Cô không sao chứ?”

Khác với lời nói cùng hành động lạnh lùng của Dương Phong, Lạc Thiên bước nhẹ đến hỏi han. Nhìn Quân Như bây giờ y hệt như con mèo nhỏ đang run rẩy sợ sệt

Nhưng..

Con bé không sợ chiếc xe hồi nãy, không sợ những ánh mắt kì lạ kia... chỉ là đang lo lắng, Chị Nhi không thể nào bị bắt được...

“Tôi... không sao, cảm ơn..”

Con bé ngược nhìn Lạc Thiên, nở một nụ cười hơi méo mó nhạt nhẽo để cho khớp với lời “cảm ơn” mà miệng vừa thốt ra. Rồi nó quay phắt sang Dương Phong đang đứng loay hoay sau khi lượm chiếc điện thoại..

“Cảm.. ơn anh”

“Không sao..”

Hắn nhận lời cảm ơn đó nhưng gương mặt lạnh, không biểu lộ chút ngạc nhiên nào

“Thiếu gia, có điện thoại từ Quang Lâm - chủ tịch của công ty Hoàng Lâm ạ”

Ông Lý - người đàn ông đứng tuổi lcu1 này trong bữa tiệc này cầm chiếc điện thoại chạy đến bên Lạc Thiên. Anh cũng tò mò, vốn dĩ đó giờ nhà anh với Hoàng Lâm chẳng hề có mối liên hệ nào ngoài làm ăn, nhưng kể từ nửa tháng nay cái mối quan hệ nó cũng chấm dứt khi hợp đồng đã cắt, Vậy thì... hôm nay lại có việc gì nữa đây.

“Alo...”

“Giám đốc Âu đây à, cho tôi gửi lời chúc tốt đến bữa tiệc cuối năm của công ty nhé”

“À, chào chủ tịch Hoàng, tôi xin nhận ạ”

“Thế nào, chỗ cậu vẫn ổn chứ, có chuyện gì bất trắc xảy ra không thế?”

Gọng nói chế giễu thản nhiên trong điện thoại khiến Lạc Thiên càng khó hiểu thêm, anh chau mày

“Ý chủ tịch Hoàng là sao?”

“À...ha, tôi chỉ là tò mò chút ấy mà, xem ra vẫn chưa có việc gì nhĩ. Mà, cậu có muốn nghe một giọng nói quen thuộc không? Tôi có quà cho cậu đây...”

Lạc Thiên im lặng sau câu nói vừa rồi, anh quay sang nhìn Dương Phong với ánh mắt lo lắng. Như hiểu được tình hình lúc này, Dương Phong cũng im lặng đứng ngóng theo cuộc nói chuyện

“Này, bảo con bé đó nói mau lên..”

Tiếng nói của chủ tịch Hoàng trong điện thoại càng lúc càng khó hiểu. Lạc Thiên đứng chú tâm suy nghĩ. Con bé ư??

“Hàn Nhi, ông làm gì Hàn Nhi rồi hả?”

Lạc Thiên đứng hét lớn trong điện thoại khiến Dương Phong càng nao núng, đứng không yên...

“Bảo con bé ấy nói lời gì đó mau lên”

Vẫn giọng chủ tịch Hoàng trong điện thoại. Theo câu nói thì có lẽ anh sẽ còn nghe được giọng nói của Hàn Nhi nhưng chờ mãi vẫn không thấy bên kia trả lời ngoại trừ tiếng hét, quát mắng dữ dội...

“Hừ... chết tiệt” - tiếng chủ tịch Hoàng dần rõ ràng hơn - ” Lát nữa, sẽ có người công ty tôi đến, câu tiếp đãi cẩn thận và làm theo đề nghị nhé, nếu không muốn mấy tấm ảnh của hai người hôm nay bị công khai. Cả con bé này nữa, tôi sẽ giữ nó làm con tin nhé. Chaos~”

Tuôn ra một trào. Hóa ra đây chính là kế hoạch của Quang Lâm - đó giờ nước sông vẫn chưa phạm nước giếng. Chỉ vì vụ làm ăn bê bối của ông ta bị bại lộ và do Lạc Thiên đã hủy hợp đồng làm ăn, mà bây giờ lại giờ cái trò này ra...

“Alo...alo”

Lạc Thiên vẫn hét lớn vào chiếc điện thoại àm anh không hay rằng đầu bên kia chỉ còn tiếng bíp bíp

“Ông Lý, giải tán mọi người nhanh chóng rồi đem xấp hồ sơ về Hoàng Lâm đến phòng tôi”

Cổ để gương mặt bình thản, Lạc Thiên đưa chiếc điện thoại cho ông Lý rồi quay sang nhìn Dương Phong ” Gọi Khang Luân đi nhóc” - rồi anh bỏ đi vào công ty

”Khoan ..khoan đã... Nãy anh nhắc đến Hàn Nhi, nãy anh cũng nhảy với chị Nhi, hai người có quan hệ gì vậy?”

Quân Như lấp bắp tò mò, dù không hiểu tình hình cho lắm nhưng sau đợt nói chuyện vừa rồi, đủ để có thể hiểu rằng Hàn Nhi không bị bắt về bởi gia đình - Chắc đây chính là lí do khiến con bé nhẹ lòng khi mà Hàn Nhi vẫn còn đang bị bắt...

“Ừm.. là bạn? Còn cô?”

“Tôi..là em chị Nhi, Quân Như, Dương Quân Như”

“Quân Như..”

Anh lặp lại, nhúu mày để cố nhớ ra cái tên đã nghe ở đâu rồi ” A, con gái ông Trương”

“Anh biết nhà tôi..”

“Được rồi, nếu là Quân Như thì lên phòng tôi rồi chúng ta nói chuyện sau”

Anh cười nhẹ rồi quay lưng đi vào công ty. Dương Phong lững thững bước theo sau. Quân Như cũng tò tò đi theo sau lưng hai người bọn họ...

Tập đoàn Hoàng Lâm - một tập đoàn với quy mô nhỏ, mới tìm được một chỗ đứng tốt trên thị trường nhưng cách đây không lâu lại vấp vào nguy cơ có thể sụp đổ vì vụ lùm xùm, đút lót cho những doanh nghiệp khác...

Hàng loạt hợp đồng của các tập đoàn lớn mạnh khác với tập đoàn này đã bị hủy. Và Lạc Thiên cũng không ngoại lệ, anh mới vừa hủy hợp đồng với Hoàng Lâm khoảng hơn nửa tháng trước, trước khi vụ anh với Hàn Nhi bị đem ra cho thiên hạ bàn tán. Vốn dĩ đã định bỏ qua sau khi bị anh bắt quả tang, nhưng bây giờ lại còn giở trò lần nữa

Sau khi xem đồng hồ sơ mà ông Lý đem tới, đầu Lạc Thiên như muốn nổ tung vì cái lý lịch không rõ ràng của công ty, việc anh cắt hợp đồng cũng là việc phải lý. Thế nhưng không ngờ chủ tịch Hoàng lại giở trò bỉ ổi thế này....

Gác chân lên chiếc bàn hỗn độn đồng hồ sơ, Lạc Thiên đẩy nhẹ ghế rồi dựa người, chống hai tay lên trán... Thật bực mình, Lúc đầu sôi lửa bỏng này lại phải ngồi đợi ông ta đem người đến uy hiếp...

Dương Phong thì lại ngồi chăm chú vào đồng hồ sơ. Hắn lật nhẹ từng trang, dò xét kỹ đến từng con số nhỏ nhất

“làm ăn thế này mà anh còn kéo dài hợp đồng đến tận bây giờ sao?”

“Cắt rồi, nửa tháng trước”

“Nửa tháng trước.. Woa, cũng hay thật”

Thấy tập hồ sơ lên chiếc bàn nhỏ, Dương Phong dựa người ra sau chiếc ghế sofa đặt giữa phòng. Thật không ngờ, Lạc Thiên lại làm ăn thế này.... Để kết quả bây giờ lại liên lụy đến người khác thế này đây

“Gọi BLACK đến giải quyết cho gọn đi”

Dương Phong cầm chiếc điện thoại, tay lướt nhẹ trên màn hình sáng trưng...

“Đã bảo đừng đem BLACK vào vụ này rồi”

Phản ứng của Lạc Thiên với câu nói vừa rồi khá mạnh. Anh ngồi bật dậy, tay đập mạnh lên trên bàn, khiến chồng hồ sơ chất đồng xiêu vẹo trên bàn ngã ập xuống đất

“Đối với những hạng người như thế, anh định dùng cách nào, ngồi đây đợi ông ta đến uy hiếp sao?”

Dương Phong trừng mắt, hắn đứng dậy, đi về phía bàn Lạc Thiên, chống hai tay lên bàn, kề sát mặt mình...

“Đây là chính trị, không thể nào dùng cái cách đó được..”

“Chính trị? Anh bị cái từ ngữ chính trị đó làm ở mắt rồi hay sao. Anh nhìn việc mà lũ người kia làm đi, xem thử nó giống chính trị ở chỗ nào?” - Dương Phong phì cười, bộ dạng của hắn bây giờ chẳng khác nào thử thách lòng kiên nhẫn của Lạc Thiên. Nhưng mà đối với Dương Phong, lấy lập luận chính trị giải quyết chính trị thì thật quá mơ hồ, quá hoang đường.

Lạc Thiên ngồi phịch xuống ghế sau phản ứng vừa rồi của Lạc Thiên. Trông anh bây giờ thật thảm hại với ánh mắt thất thần ngồi thừ trên chiếc ghế được gọi là “Giam đốc”. Lời nói của một tên nhóc không biết tí gì về kinh tế, chính trị như Dương Phong tưởng chừng như thật vô lý nhưng thật ra lại khiến khối vấn đề rối như tơ vò trong đầu anh được nói lỏng. Cái đáng nói ở đây là điều Dương Phong lại nói khá đúng, trong trường hợp này cái thứ chính trị cứng ngắt kia không thể nào giải quyết được. Và người đứng đầu như anh lại phải tỉnh táo hơn bao giờ hết

Cầm ấm trà men sứ trắng lên rót vội vào chiếc tách nhỏ trên bàn, Dương Phong đưa lên miệng uống ừng ực một lúc cả 3 ly, thật là tức gần chết....

“Hai anh bình tĩnh đi....”

Quân Như nhẹ nhàng lên giọng, này giờ con bé ngồi im và chứng kiến toàn bộ cuộc cãi vã đôi co vừa rồi. Chẳng biết nó ngồi đây để làm gì khi mà đáng lẽ nó phải đang nháo nhào tìm cách. Thay vì bàn kế hoạch cứu chi Nhi còn hơn rồi đây lý thuyết về cái mớ chính trị tẻ nhạt đó. 2 người này đang để lãng phí quá nhiều thời gian.....

“Có chuyện gì vậy?”

Cánh cửa mở ra, Khang Luân bước vào, sau khi nhận được tin báo của ông Lý” cậu đến công ty được không, thiếu gia có việc nhờ cậu” anh chạy ngay đến công ty mà không thèm hỏi gì thêm...

“Quân Như, em là Quân Như đúng không? Em giải thích mọi việc cho cậu ta đi nhé”

Gì đây, bây giờ thì con bé lại đi trở thành người kể chuyện sao. Bây giờ lẽ ra nên vẽ kế hoạch chứ, chẳng phải trên phim vna64 thuởn2 có những kế hoạch, đánh đấm hành động hay sao? Sao lũ người này này giờ cứ nói mãi cái mớ lý thuyết mơ hồ thế kia

Về mặt Quân Như ngơ ra sau lời đề nghị vừa rồi, gương mặt trở nên méo xệch khi Khang Luân bước đến và nhẹ nhàng rồi phịch xuống kế bên, gương mặt nhẹ nhàng được đã chuẩn bị sẵn sàng nghe lại toàn bộ câu chuyện...

“Anh Minh, điều tra cho em vị trí chính xác của số xe N79-1629 cho em, càng nhanh càng tốt”

Anh Minh - thiếu gia độc nhất của cảnh sát trưởng thành phố, vốn là một thành viên chủ chốt của BLACK. Một người nắm giữ toàn bộ hto6ng tin về thành phố, từ kinh doanh chính trị, đến những vụ án, nhưng toàn bộ lại là thông tin mật, chỉ phục vụ cho hoạt động của BLACK

“Đừng để chuyện này lan rộng ra”

Sau khi được giải thích một cách ngắn gọn nhất về mọi chuyện, Khang Luân liền đưa ra ý kiến của mình. Anh tiến gần lại chiếc bàn làm việc, tựa lưng vào thành bàn cầm ngay một xấp hồ sơ lên xem. Gương mặt đang bình thường cũng bỗng chốc chau lại, nhăn nhó..

“Cô uống nước đi”

Ly nước trong veo sóng sánh được đẩy tới trước mặt Hàn Nhi. Bộ dạng này giờ ngồi cúi gầm mặt xuống giờ chỉ ngược nhẹ lên nhìn xung quanh, nhìn đến chiếc ly rồi lại lăm lè cúi xuống. Từ lúc bị bắt, ngoài việc cố gắng chống trả thì từ khi biết được cái lí do thật sự của việc này thì Hàn Nhi chỉ nở được nụ cười nửa miệng duy nhất, nó không nói gì, không kêu cứu, hay thậm chí gương mặt cũng không biến sắc hay biểu lộ cảm xúc gì. Thái độ này của nó khiến chủ tịch Hoàng càng lúc càng bức bối. Ông ta ngồi nhìn Hàn Nhi một lượt, rồi lại cất giọng nói

“Cô không sợ sao?”

“Tại sao?”

Nhướn nhẹ đôi mày được kẻ sắc nét, một gương mặt bình thản, chỉ có hơi chút gì đó gọi là tò mò trước câu hỏi vừa rồi...

“Thường thì trong tình huống này, người bị bắt như cô ít nhất cũng phải kêu cứu hoặc la hét chứ”

Gương mặt giãn ra nhanh chóng trước câu nói vừa rồi, nó nở một nụ cười nhạt, rồi ánh mắt đột nhiên nhắm thẳng vào chủ tịch Hoàng khiến ông ta bất giác sững người. Một ánh mắt lạnh, có vẻ gì đó bất cần và kiêu ngạo...

“OK...”

Chỉ chừng 15 phút sau, điện thoại Dương Phong lại sáng đèn, hấn bắt máy rồi sau đó từ “ok” được liên tục phát ra và về mặt cũng theo thể dần ra từ từ. Hấn nhanh chóng đứng dậy, nụ cười đắc ý hiện diện trên môi..

“Này, lão ta có định là bắt người làm con tin không nhỉ?”

Khác với thái độ của Dương Phong, Khang Luân hơi bất mãn một chút, thật khó tin. Ai đời lại đi để con tin tại một nơi quá có nhiều sơ hở thế này - ngay tại tập đoàn Quang Lâm...

Quân Như thì hơi thất vọng, trong đầu con bé đã tưởng tượng ra rất nhiều môi trường khác nhau. Nhà kho cũ kĩ, căn nhà trong núi hay đại loại là một nơi nào đó xa xăm trên rừng hay phía ngoài biển. Nhưng cái

ý tưởng của con bé đã nhanh chóng bị dập tắt ngay sau khi biết được địa điểm mà Hàn Nhi đang bị bắt. Song, nó vẫn khá hào hứng đứng dậy, sửa lại quần áo và gương mặt rạng rỡ, sẵn sàng đi cứu chị mình

“Này giờ tôi rất tò mò đấy. Có thật cô là em của Hàn Nhi không thế?”

Nhìn thấy nét mặt hăng hái của Quân Như, Dương Phong không thể không hỏi được câu này. Thật hó hiểu, chị thì bị bắt mà giờ phút này cô ta lại có thể nở nụ cười khoái trá đó được hay sao

“Anh hỏi vậy là có ý gì?”

“Thôi, không có gì...”

Vốn định nói vài câu chọc tức con bé này, nhưng Dương Phong đã kịp ngăn mình lại. Việc lúc này là đi giải cứu cô chị, chứ không phải đứng đây đôi co với cô em...

“Lạc Thiên, ở lại đây xem chừng nào người bên đó đến nhé, bọn này đi giải quyết trước”

Khang Luân cũng nhanh chóng đi ra cửa, không quên để lại hành động đưa hai ngón tay lên phía trán rồi vẫy nhẹ chào Lạc Thiên..

“Khoan đã, cho tôi đi với”

Sau khi cảm thấy mình bị bỏ rơi, Quân Như chạy ào ra khỏi cửa. Lời nói của Lạc Thiên cũng không kịp đến tai con bé..

Chiếc Lamborghini Aventador đỏ đậm trước cửa tập đoàn Quang Lâm, trông bề ngoài có vẻ vẫn là một công ty làm ăn phát đạt, vẫn trang hoàng đèn điện sáng trưng. Nhiều người vẫn nườm nượp qua lại. Nhưng ít ai biết đây chỉ là vỏ bề ngoài, bên trong lại hoàn toàn rỗng tuếch, một công ty đang đứng trên bờ vực bị phá sản mà vẫn còn thích sự hào nhoáng đến vậy. Thật khiến những người trong cuộc như Dương Phong và Lạc Thiên chỉ còn nước ngán ngẩm lắc đầu, thở dài thườn thượt...

“Này, tôi theo ai đây...”

Cả Dương Phong và Khang Luân đều định mở cửa bước xuống xe thì hoảng hốt với tiếng nói phát ra từ ghế phía sau

“Cô làm cái gì trong xe tôi vậy?”

“Cứu chị tôi..”

Một chất giọng ngang ngang, Quân Như hoàn toàn tỉnh bơ trước câu hỏi không mấy thân thiện của Dương Phong...

“Luân, anh giữ con nhỏ này đi, để thấy nó lần nữa, không biết em sẽ làm chuyện gì đâu”

Cổ nuột nổi bực tức ngược lại vào trong, Dương Phong bước ra khỏi xe, để lại cho Khang Luân giải quyết

Kế hoạch đã vạch sẵn lúc trên đường đến đây, vẫn sẽ đi vào hỏi thăm bình thản, vẫn xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ đơn giản hỏi han quây tiếp tân và thừa cơ đó, Dương Phong sẽ lên vào phía trong. Công ty này cũng không lớn lắm, nhưng cũng mất khá lâu để lục lọi hết tất cả căn phòng... Nếu điều động được BLACK thì mọi việc có lẽ sẽ nhanh chóng và dễ dàng hơn, nhưng như thế chuyện này sẽ lộ ra ngoài. Dương Phong chỉ còn dám tin vào sự may rủi của bản thân để có thể tìm ra nơi mà Hàn Nhi giam giữ nhanh nhất thôi..

Bước một đã xong một cách trót lọt, thật không ngờ nó lại dễ dàng quá mong đợi như vậy (*xin lỗi, tất cả là do tg này nhúng tay vào nên mới nhanh vậy đó >*)

19. Chương 19: Sự Kết Thúc Lại Là Một Bắt Đầu

“Căn phòng cuối cùng...”

Thở hồng hộc sau khi chạy liền 15 phút hết cả 6 tầng lầu, Dương Phong ngừng lại, dựa người vào cánh cửa gỗ sơn bóng to đùng trước mặt. Một cánh cửa được chạm khắc tinh tế, hằn in những nét khéo léo từ bàn tay người thợ đã tỉ mỉ, tốn khá nhiều công sức. với con mắt nhìn của mình, hẳn có thể khẳng định rằng cánh cửa này không phải một thứ bình thường mà có thể nói là vô giá trị....Điều này khiến trong lòng Dương Phong chợt tò mò. Nơi đây vốn dĩ gọi là tập đoàn nhưng thật chất vẫn là một công ty nhỏ. Mà một công ty nhỏ thì lại tại sao lại phải tốn nhiều chi phí cho những thứ không đáng có thể này...

RẦM!!!

Hai cánh cửa đột ngột mở tung, đập mạnh vào hai bên tường. Cái thế đang đứng ngược lên và chăm chú nhìn từng chi tiết của cánh cửa nhanh chóng được thay thế bởi một pha hành động, Dương Phong bị hất mạnh, té nhào ra đất, gương mặt hoa mỹ chạm vào nền nhà gạch bóng loáng..... Dáng vẻ hẳn lúc này thật không nên để ai nhìn..và cũng vì thế mà trong tích tắc, hẳn lại mong đây không phải căn phòng mà Hàn Nhi đang bị nhốt. Nếu để cô ta nhìn thấy hẳn trong bộ dạng thế này thì... thật hẳn không dám nghĩ xa hơn tới cái viễn cảnh đó nữa

Một bóng người chạy vụt ra từ căn phòng trong bộ dạng hốt hải. Chạy đến chỗ Dương Phong, đụng trúng ngay hẳn thì khựng lại. Cúi nhanh gương mặt xuống, và mặt đối mặt, hai đôi mắt nhìn nhau chăm chăm. Một bên thì tỏ vẻ thất vọng, một bên thì lại nhú mày khó hiểu..

“Dương Phong...”

Nụ cười méo mó để hờ trên môi, quả thật rất mất mặt. Ánh mắt cố lảng đi chỗ khác rồi dừng ại trước một khung cảnh hỗn độn. Hình ảnh bộ bàn ghế sofa cái đứng cái nghiêng, mảnh vỡ của những chiếc lọ thủy tinh trang trí , cả chiếc đèn đọc sách trên bàn làm việc cũng chỉ còn tro bụi chân đế. Trên sàn nhà, đám người mặc áo đen đang lồm cồm ngồi dậy, nhìn ra phía Hàn Nhi...

Dương Phong vừa lồm cồm đứng dậy phui phui bộ quần áo thì bọn người áo đen cũng đang xông tới. Không hề nói năng gì, gương mặt chỉ thoáng chốc đánh lại, rồi nhanh chóng, hẳn nắm lấy cổ tay Hàn Nhi kéo chạy đi. Hàn Nhi cũng gồng sức mình chạy, nó không hề biết đôi chân nó đang sừng tấy lên vì nãy giờ đầm đá với bọn kia

Phía sau càng lúc càng nhiều người đuổi theo. Vừa đứng lúc, chiếc thang máy đang chờ đến, cả hai nhanh chóng cả hai chạy vào, ngón tay Dươgn Phong không ngừng bấm liên tục vào chiếc nút trong thang máy, cùng ánh mắt lo lắng, theo dõi xung quanh.

“Nhanh nào.. nhanh nào..”

Khi cánh cửa thang máy khép lại cũng là lúc lũ người áo đen đến cận kề...

Coi như thoát nạn trong gang tấc, cả Dương Phong và Hàn Nhi đều ngồi phịch xuống đất cùng một lúc, gương mặt Hàn Nhi trở nên trắng bệch...

Mệt quá!!

“Cô không sao chứ?”

Kèm theo ánh mắt lo lắng, hẳn mở lời hỏi thăm Hàn Nhi khi nhìn thấy gương mặt nó trắng bệch. Hiếm khi nào nó lại lâm vào hoàn cảnh tệ thế này, có lẽ dạo này nó suy nghĩ quá nhiều, nhiều vấn đề đến với nó quá dồn dập, có thể tinh thần không ổn cũng ảnh hưởng đến thể chất của nó chẳng??

Không trả lời

Hàn Nhi chỉ ngược lên nhìn phớt xung quanh, cố gắng tỏ ra mình vẫn ổn. Rồi lại nhẹ nhàng nhịp thở đều dần từ từ...

Đến lúc trở lại bình thường, nó gơ bàn tay của mình lên, rồi mỉm cười nhạt. Cái thứ trên tay nó là một thứ khiến nó lâm vào hoàn cảnh trở trêu này. Cái cảm giác sống mà phải dè chừng cũng từ cái thứ này mà ra cả... Cũng vì cái thứ này mà nó phải tốn bao nhiêu công sức của “miệng lưỡi” mới có được trong tay....

Nghĩ đoạn, nụ cười trên miệng nó vội tắt rồi thay vào đó là ánh mắt sắc lạnh nghiêm nghị, chỉ chăm chăm vào mỗi cuộn phim.

“Cực kỳ hứng thú đấy, ông có muốn nhìn thấy vẻ mặt của Âu Lạc Thiên khi bị chính người của mình phản bội không?”

“Ý cô là...”

“Nói thật thì tôi cũng không giàu có gì, thậm chí hàng ngày lại phải đi kiếm tiền.. Tôi cũng muốn kiếm chút đỉnh nào đó...”

“Chẳng lẽ...”

Giọng chủ tịch Hoàng ngập ngừng, ông ta đã ngỡ ngợ hiểu ra được ý của nó, nhưng lại muốn chính miệng nó nói ra. Đôi mắt chăm chú vào nét mặt và từng lời nói. Đối với ông ta mà nói, Hàn Nhi vẫn còn chút gì đó phải nghi ngờ...

“Việc đưa hình tôi lên báo lần trước, phải cảm ơn ông nhiều. Vốn dĩ tôi cũng muốn dùng cái cách nổi tiếng rồi mới có thể kiếm nhiều tiền. Và Âu Lạc Thiên thì lại là một nguồn lớn...”

Ánh mắt nó tỏ vẻ đắc ý, hoàn toàn không có hạt sạn nào trong từng lời nói của nó. Nở một nụ cười ngang miệng cho tặng thêm vẻ xảo trá và mưu toan, nó đang trông chờ vào câu nói tiếp theo..

“Vậy giờ cô muốn sao?”

(P/s: Sau khi kế hoạch lấy lại cuộn phim thành công, đương nhiên Hàn Nhi sẽ hành động, và kết quả như ở trên mọi người đã đọc... mình chỉ muốn tóm gọn lại khúc này thôi...)

Không chút do dự, đôi tay nó bắt đầu hoạt động, tìm mọi cách phá hủy cuộn phim đó, từ cẩu xé hay vò nát. Loạt hành động có hơi hướng quá khích này khiến Dương Phong chỉ kịp tròn mắt giật mình khi kịp nắm bắt được hành động và nét biểu hiện trên gương mặt nó lại khác nhau. Hành động thì mạnh mẽ nhưng gương mặt thì lại bình thản, không một chút niềm ưu tư hay khoái trá nào...

“Chuyện gì vậy?”

Cầm lấy một miếng phim nhỏ nhàu nát đưa lên chỗ ánh đèn.. phải nhìn kỹ dữ lắm mới có thể nhìn thấy được hình ảnh. Đôi mắt đang nheo lại bỗng nhiên mở to hẳn ra, là hình của Thiên ka và Hàn Nhi, những bức ảnh của điệu nhảy lúc này...

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Khuôn mặt vốn bình thản của Hàn Nhi bữa nay lại chất chứa nét nghiêm nghị, có chút gì đó u buồn, cũng khiến Dương Phong chỉ ngồi nhìn chứ không thể hỏi thêm điều gì..

Bất giác, nụ cười nhẹ đột nhiên hiện diện trên môi, ánh mắt tạo thành một người cong của sự vui sướng..

“...Âu Lạc Thiên, anh ta không sao chứ..”

Giọng nói ngang ngang vang lên, nó cũng vừa chợt nhớ ra trong vụ việc lần này, Lạc Thiên cũng là người bị hại. Và cũng nhờ câu hỏi của Hàn Nhi khiến Dương Phong mới chợt nhớ ra, đáng lẽ này giờ phải nên gọi điện thông báo tình hình rồi....

Nhìn dòng tin nhắn trên màn hình điện thoại, ông Lý đứng phía sau lưng đưa tay chạm nhẹ vào vai Lạc Thiên, khiến cây bút vừa đặt vào tờ giấy in chữ dày đặc còn thơm mùi mực kia vội khựng lại. Lạc Thiên ngược lên nhìn nét mặt của người ngồi phía đối diện, khuôn mặt vẫn còn nở nụ cười thỏa mãn....

“Xin lỗi, tôi không thể kí được...”

Dứt lời, tờ giấy trắng đó được Lạc Thiên cầm lên và xé ra làm hai trước ánh mắt bàng hoàng của người thuộc tập đoàn Quang Lâm. Ông ta cứng họng, nhìn Lạc Thiên khó hiểu...

Anh bước ra khỏi căn phòng, nếu lúc này tin nhắn không đến kịp thì có lẽ bây giờ người đang thất thần đằng kia chính là anh. Vốn đã cố gắng kéo dài thêm thời gian thế mà tin nhắn lại lâu hơn anh tưởng tượng, xem chút nữa thì hối hận không kịp rồi. Giao hết mọi việc lại cho ông Lý, vội lấy chiếc áo khoác vest rồi anh đi thẳng ra cửa, anh có chuộc hẹn với mọi người

“Tụi này đi trước đây, lát gặp sau nhé”

Sau khi đã yên vị trong xe, vừa nhắn tin cho Lạc Thiên xong, Dương Phong cũng vội vàng gọi cho Khang Luân để thông báo mọi việc

Khác với thái độ vui vẻ, niềm nở của Dương Phong, thì sau khi nghe câu nói lạ lùng, đầy ẩn ý của thằng em, Khang Luân bắt giắc chốt dạ, chẳng lẽ đi chung một chiếc xe hay sao? Giờ tên này nói “đi trước” là thế nào??

“Này, thằng kia, khoan đã.....A... Chị Nhi, Chị thoát rồi sao, chị không sao chứ?”

Hai giọng nói lệch tông vang lên cùng lúc, tạo thành một âm thanh chói tai khó nghe. Nhấn mắt, Dương Phong đưa chiếc điện thoại đưa ra xa khỏi tai mình, không khéo sẽ bị hủy hoại bởi cái thứ âm thanh này mất

“Quân Như...”

Nó nhướn mày sau khi nghe giọng nói vang lên trong điện thoại

“Ừ, em cô đó...”

“Sao con bé lại ở đây?”

“Lát gặp nhau rồi sẽ biết”

“Thôi khỏi tôi không muốn gặp đâu”

Đưa đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Khung cảnh nhộn nhịp đêm Noel hiện lên trong mắt. Hàn Nhi thích thế này, nó thích nhìn thấy sự hiện diện của người khác nhưng không muốn người khác biết đến sự hiện diện của mình. Thích nhìn thấy nhiều hình ảnh nhộn nhịp nhưng lại ghét cái thứ âm thanh hỗn loạn của cái nhộn nhịp đó. Tất cả thật mâu thuẫn với nhau, cũng giống như việc, nó nhớ Quân Như nhưng lại không muốn đi gặp con bé, gặp rồi con bé sẽ lại ồn ào, sẽ huyền thuyên đủ thứ...

“Này này, lái xe mau đi”

Đưa tay đập bôm bốp vào người Dương Phong sau khi ánh mắt nó nhìn thấy những hình ảnh phía sau lớp cửa kính. Bọn người áo đen từ bên trong công ty chạy ra, ngó dáo dác xung quanh, có lẽ bọn họ không thấy gì bên trong xe nhưng chạy đi vẫn là cách tốt nhất

Vội cúp máy trong khi đầu dây bên kia vẫn còn hai giọng nói vang lên cùng lúc, mang hơi hướng của một trận cãi vã. Dương Phong quăng chiếc điện thoại ra dây ghế phía sau rồi nhanh chóng rời ga chạy nhanh, để lại sau lưng làn khói bụi khiến đám áo đen vừa kịp nhận ra thì cũng chỉ kịp hưởng trọn làn khói, ho sặc sụa

“Về nhà thôi...”

Một giọng nói nhỏ đầy sự mệt mỏi, đôi chân nó hôm nay như đang muốn tách rời khỏi cơ thể. Đạo này không những nhiều việc phải làm., mà lại có nhiều việc phải suy nghĩ, khiến sự mệt mỏi của tinh thần ảnh hưởng đến cả thể chất..

Lời nói vừa định thốt ra ngoài thì lại phải nuốt ngược vào trong khi Dương Phong nhìn thấy sự mệt mỏi của Hàn Nhi, nhìn thấy cái hành động nhích người ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm hờ đôi mắt...

Sau khi bị bỏ rơi, cả Khang Luân và Quân Như đi lang thang trên đường - một nơi đông đúc người qua lại, đầy ánh đèn chớp nhoáng. Ai cũng nhìn chăm chăm vào cả hai như xem bọn họ là những sinh vật lạ khi mà .. này giờ xung quanh mọi người đang vui vẻ, những cặp đôi yêu nhau cười hạnh phúc thì ” cặp đôi” này lại thay phiên nhau biểu lộ đủ mọi cảm xúc hỉ nộ ái ố, mà xem ra phần “nộ” có lẽ là nhiều nhất

“Tại sao chị Nhi lại thế nhỉ?”

Con bé xụ mặt xuống, miệng này giờ chỉ nói mãi một câu khiến Khang Luân lúc đầu còn khó hiểu hỏi đi hỏi lại vì tò mò nhưng về sau anh cũng bỏ mặc con bé mà đi trước. Mãi lo quần quăn cái suy nghĩ của mình, không biết Quân Như đã va chạm với biết bao nhiêu người, thậm chí con bé tập trung đến độ chắc chẳng hề biết mình có đụng người khác hay không

“Này, hay là chúng ta đi chơi luôn đi, hôm nay là Noel mà”

Gương mặt chợt giãn ra rồi nụ cười tinh nghịch hiện lên trên môi. Con bé vừa nảy ra một kế hoạch thú vị không kém cái kế hoạch qua nhà chị mình trước đó..

“Tôi bận rồi”

Kéo nhẹ chiếc áo khoác da bên ngoài che đi chiếc cổ cho đỡ lạnh, Khang Luân cố lờ đi con bé, sải những bước chân nhanh và rộng, cố len lỏi vào trong dòng người đông đúc kia. Vốn dĩ trong lòng vẫn còn cảm thấy bức bối vì bị thằng em chơi một vỏ to tướng như thế, và giờ thì lại bị vướng chung với một con “nhóc” nói nhiều như thế này... Chẳng lẽ Noel năm nay của anh sẽ kết thúc trong vô vị thế này hay sao

“Đi mà.. đi với tôi đi mà..”

Quân Như vội chạy nhanh theo sau lưng Khang Luân, cố gắng nài nỉ với khuôn mặt mếu máo. Giọng nói dịu dàng và nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng phần lớn giọng nói đầy hoa mỹ ấy càng lúc càng bị loãng ra trong sự vui dập của âm thanh ồn ào xung quanh, và tệ hại hơn lại khiến cho Khang Luân cảm thấy như có con gì cứ vo ve mãi bên tai...

Quay sang phía Quân Như, tròng mắt giận giữ nhưng miệng thì lại méo mó. Cái điệu bộ vừa bức tức vừa van xin Quân Như hãy tha cho anh lần này khiến con bé lại mỉm cười đầy nghịch ngợm, lém lỉnh. Sao cô “nhóc” này lại vô tư đến cái độ này nhỉ.... Cô ta không cảm thấy bức bối hay sao vậy chứ..

Vẫn thấy không ổn, Quân Như lại chạy ra phía sau lưng đẩy đẩy anh đi nhanh về phía trước - nơi có một quán cà phê đông khách, nhộn nhịp...

“Đây là lần đầu tiên tôi về nước đấy, cũng không có bạn ở bên này, anh cũng là người bạn đầu tiên của tôi đấy”

Giọng nói đầy tính chất PR và thỉnh cầu khẩn thiết, kéo dài như nhựa khiến Khang Luân ngán ngẩm nhắm mắt...

“Này...”

Anh hét lớn khi bị Quân Như đẩy đẩy từ phía sau khiến gương mặt mỹ miều ấy ập ngay vào chiếc cửa kính trong veo của cửa hàng. Cười xuề xòa, rồi con bé kéo nhanh Khang Luân ra, đẩy cả người anh bước vào trong quán. Cơ thể này giờ cứ bị tác động mạnh từ những cái hành động, kéo đẩy liên tục khiến Khang Luân cũng miễn cưỡng bước vào quán cà phê... nhưng khuôn mặt thì lại biểu lộ rõ ràng sự không đồng tình...

.

Ở đâu lại chui ra một cô gái lai lịch bất minh thế này, lại còn tự nhận là em gái của Dương Hàn Nhi. Tính cách thì lại tự nhiên, vô tư lự đến độ có thể nói là kỳ lạ. Và quan trọng nhất là tại sao cô ta có thể đi chơi với người lạ như thế này. Chưa biết đối phương là người tốt hay xấu mà đã rủ đi chơi...

Nghĩ đến đây Khang Luân chợt phì cười, khuôn mặt góc cạnh nhìn ra ngoài cửa sổ có nét gì đó vừa bụi bặm vừa lịch lãm khiến bao nhiêu ánh mắt tò mò xung quanh đều đổ dồn về phía chỗ anh và con bé đang ngồi mà không thể nào rời mắt khỏi. Quân Như thì vẫn đang hí hửng chăm chú vào quyển menu rồi lâu lâu lại người lên lẩm nhẩm thứ gì đó trong miệng. Một nét vô cùng.. con nít

Chiếc xe đỗ dừng lại trước khu phố hiu quạnh, gió thổi nhẹ qua mơn man da thịt, xung quanh đều yên ắng đến kì lạ, chắc có lẽ mọi người đã đổ dồn về hết trung tâm thành phố mà chơi đùa rồi. Nơi đây chỉ còn lại những ánh đèn đường đủ làm sáng trưng một cụm nhỏ, cùng tiếng là cây xào xạc.

“Cô chắc không muốn đi chơi chứ, hôm nay là Noel mà...”

Hắn cũng vừa chợt nhớ ra hôm nay là Noel nên đã buột miệng hỏi khi thấy Hàn Nhi đang có dấu hiệu bước xuống xe

“Không....” - nó quay sang nhìn Dương Phong hơi ngập ngừng một chút. THoáng thấy gương mặt hắn vẫn mong chờ gì đó nhiều hơn từ ” không“, Hàn Nhi tiếp tục ” tôi không thích những ngày thế này”

“Tại sao?”

“Cậu thấy tôi có dư thời gian cho những việc xa xỉ này hay sao chứ..”

Nửa người còn ngồi trong xe, nửa người đang ở ngoài đường, nó quay đầu lại trả lời một cách gấp gáp..

“Từ mai tôi không thể đi học nữa...”

Đôi mắt bắn khoản của em buồn

Đôi mắt em như muốn nhìn vào tâm tưởng của anh

Anh không muốn giấu em bất cứ điều gì

Chính vì thế mà em không biết gì tất cả về anh....

“Từ mai tôi không thể đi học nữa...”

“Tại sao?”

“Cô không buồn à?”

“Câu trước với câu sau của cậu không liên quan gì đến nhau...”

Hàn Nhi chỉ nhún vai khó hiểu. Nhưng rồi mặc kệ câu nói vừa rồi của nó, Dương Phong vẫn mãi huyền thuyên về cái vấn đề ” nó có buồn hay không và lý do để nó PHẢI buồn”

“Từ nay tôi sẽ không có mặt ở trường nữa, nên chắc cô sẽ nhớ tôi lắm, đừng buồn quá nhé”

Nhích người sang chiếc ghế kế bên, gần kề Hàn Nhi, hắn tựa cằm mình lên thành cửa, cười ngạo nghễ khi âm cuối cùng của câu đó vừa dứt. Có lẽ tự bản thân Dương Phong cũng cảm thấy câu này hơi nực cười. Hướng gì đến Hàn Nhi, nghe đến đây mà nó muốn buồn nôn. Tên này bữa nay ăn nhằm cái gì chắc hay tại lúc này té ra đất, cái đầu va chạm trúng chỗ nào rồi chẳng??..

Gương mặt méo xệch cùng hành động khinh khỉnh trước câu nói vừa rồi... “Không có chuyện đó đâu, cậu đừng lo lắng quá làm gì”

Đáp lại bằng một câu trả lời với gương mặt bình thản, giọng nói nhẹ như ngọn gió thoảng qua nhưng lại đủ khiến đối phương đông cứng ngay tức khắc, nụ cười trên môi cũng vì thế mà tắt hẳn. Cái viễn cảnh đầy màu hồng cùng với sự đùa cợt của hắn cũng sụp đổ hoàn toàn...

“Ngược lại tôi sẽ sống rất vui, sống tốt bù lại cho những ngày vừa qua bị cậu làm cho tôi từ tệt đến hại..”

Câu nói dồn dập khiến Dương Phong cả người như khuỵu xuống. Cứ tưởng như hàng trăm mũi tên đang bay thẳng vào người. Dù biết rằng, thời gian qua Hàn Nhi mệt mỏi nhưng có phải là do hắn hoàn toàn đâu chứ. Và cũng không nên nói thẳng như thế này để rồi khiến hắn cảm thấy như bị ai đó khoét một lỗ ngay tim....

“Tôi làm cho cô từ tệt đến hại bao giờ?”

Hắn cố gắng lên giọng để biện minh cho những lời hoàn toàn không đúng sự thật vừa rồi..

Chiếc điện thoại để trên xe sáng đèn, rung lên liên hồi. Vội vàng quay sang nhìn, màn hình hiện lên dòng chữ ” Quản gia Chu” thì sắc mặt Dương Phong thay đổi hoàn toàn. Một nét suy tư dần dần hiện hữu trên gương mặt cùng cái vẻ gì đó khiến người đối diện phải chăm chú nhìn vì khó hiểu. Rồi nhanh chóng, hắn chuyển người về phía tay lái, nhìn chăm chăm Hàn Nhi rồi thở một cái hắt nhẹ...

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền nữa”

Rồi chiếc xe nổ máy, ánh đèn xe rọi một đường thẳng sáng trưng về con đường phía trước. Cậu này khiến Hàn Nhi cảm thấy hơi lạ, cả đến hành động gấp gáp dứt khoát đó cũng rất lạ. Hiếm khi nào nó và Dương Phong gặp nhau thế này mà người bỏ đi trước là hắn lắm, và thậm chí hầu như toàn là nó kết thúc cuộc đối thoại. Thế mà lần này...

“Cảm ơn...”

Cũng chẳng muốn kéo dài cuộc đối thoại này chút nào, nói vội vàng và có phần lí nhí. Hàn Nhi cũng quay đầu bỏ đi về hướng nhà mình

“Cho tôi một ngày...”

Từ lúc chiếc điện thoại ấy sáng lên và hiện lên dòng chữ đó. Dương Phong cảm thấy rằng nếu chuyện này bây giờ hắn không làm thì có lẽ sẽ không thể nào làm được nữa. Thế nên, câu nói đã vô tư vang lên mà không chút ngập ngừng, thậm chí thay thế vào đó lại là một sự kiên định, quyết tâm

Tên này to gan, lại chuyện gì nữa đây...

Khựng ngay bước chân, quay người sang nhúu đôi mày thay cho câu hỏi “chuyện gì?”

“Ngày mai... cho tôi một ngày nhé, chi tiết thì sáng mai tôi sẽ nhắn tin cho, nhất định phải đi đấy...”

Dương Phong tuôn ra một trào mặc kệ cho gương mặt nó nhệch ra từ từ. Rồi không chờ câu trả lời, Dương Phong rõ ga, chiếc xe chạy nhanh mất hút chỉ còn lại hai ánh đèn đỏ phía sau xe lơ mờ. Chiếc điện thoại vẫn luôn nhấp nháy ánh đèn. Cuộc gọi đến.. cuộc gọi lỡ cứ từ từ thay phiên nhau hiện lên.

Đảo ánh mắt sang chiếc điện thoại đang nhấp nháy liên tục, Dương Phong không thể nào thoát khỏi sự bồn chồn lo lắng. Lái xe với một tốc độ kinh hoàng trên con đường đông đúc của đêm Noel chỉ với một tay, Dương Phong lái xe nhưng tâm trạng hắn lúc này không chú tâm vào việc đó. Một cảm giác mơ hồ. Chính vì cái cảm giác đó, hắn không muốn bắt điện thoại... Gác nhẹ tay còn lại trên thành kính bên cạnh, chiếc đầu nghiêng nhẹ tựa lên đôi bàn tay mở rộng, ôm hết gần vùng trán. Ánh mắt mãi nhìn thẳng về một hướng phía trước trong sự vô định.....

Nhắn tin

Điện thoại...

Cửa hàng bảo hành...

Hàn Nhi chắc lưỡi, lắc đầu bước đi vào trong nhà, biết trước rằng ngày mai sẽ chẳng có vụ đó xảy ra. Xem ra từ bây giờ nó có thể thoát khỏi mấy cái vướng bận khó chịu này rồi nhưng tại sao lại cảm thấy nó một cái gì đó đè nặng bên trong lồng ngực thế này. Thật khó thở, Hàn Nhi bước vào tay, hai bàn tay không ngớt đập thùm thụp trước ngực....

Thay ngay bộ đầm đó ra, Hàn Nhi tắm rửa rồi mặc vào bộ quần áo thường ngày mà nó vẫn rất thích, vẫn cảm thấy thoải mái hơn tất cả. Chiếc quần thể thao rộng thùng thình cùng chiếc áo thun trắng. Nhưng vì trời lạnh nên khoác thêm chiếc áo lạnh bên ngoài. Một bộ đồ trên cả tuyệt vời.

Đôi bàn tay giữ nhẹ chiếc khăn vò vò mái đầu ướt nhẹ, những loạng tóc dính đầy nước xoa nhẹ xuống mặt do chưa được chải gọn gàng. Đặt người ngồi xuống chiếc bàn nhỏ góc nhà, bật chiếc đèn ngủ nhỏ lên, chỉ đủ để làm cảnh vật xung quanh sáng lên một chút . Nó còn nhiều việc phải tính toán....

Sáng hôm sau:

Sau một đêm ngồi suy nghĩ, Hàn Nhi quyết định đổi sang một căn nhà khác. Một căn nhà nhỏ ở khu phố khác, càng xa nơi này càng tốt. Vì bây giờ mà nói, việc gia đình nó tìm ra nơi này chỉ còn là vấn đề thời gian, có thể mai hoặc cũng có thể là một, sẽ nhanh thôi...

Nghĩ là làm, Hàn Nhi cúp học hết nguyên ngày hôm nay để giải quyết chuyện tìm nhà mới của nó. Đi từ sáng đến giờ, đến biết bao nhiêu nơi với lời hướng dẫn của chị nhân viên tại môi giới nhà đất. Hàn Nhi mệt lử người mà vẫn chưa ng ý được căn nào. Ánh nắng trưa gay gắt, hắt hơi nóng xuống mặt đường, kèm theo những ngọn gió hanh khô thổi qua khiến cho những lá cây xào xạc đung đưa. Ngọn gió không giúp người ta mát được bao nhiêu cả mà chỉ khiến thêm bực bội. Đứng tựa lưng vào gốc cây, đưa tay quạt nhẹ giọt mồ hôi trên trán đang có nguy cơ rơi xuống bờ má nóng hừng hực, ửng hồng lên. Đôi mắt nó đang bận theo lại, chăm chú vào tờ giấy ghi địa chỉ nguệch ngoạc mà nó vừa được cung cấp bởi chỗ môi giới nhà đất, đây là căn thứ 5....

Phố Lăng Tuyền

Một con phố hiện đại, cách nhà cũ của nó chừng 20 phút đi bộ và qua 3 trạm xe buýt, một nơi khá xa và cách ly với trung tâm thành phố. Tĩnh lặng, sạch sẽ, hiện đại, xung quanh toàn những căn biệt thự tầm thấp với sân vườn rộng lớn, được coi là sự lựa chọn hàng đầu cho của các bậc chủ tịch, con nhà giàu khá giả...Một nơi thích hợp cho việc tịnh dưỡng.

Cầm tờ giấy trong tay, quả thật Hàn Nhi cũng đã nghĩ rằng nhân viên kia đưa nhầm địa chỉ chẳng? Ngôi nhà với tiêu chuẩn nhỏ gọn, giá rẻ, không cần đẹp xấu mà nó đưa ra không thể nào nằm trong phố Lãng Tuyền này được. Lặng người đi khi đứng trước căn nhà có địa chỉ hệt như trong tờ giấy, nó vỡ lẽ ra thì ra đây chính là lí do mà chị ta đưa nó số nhà này. Tọa độ ở giữa khu phố hiện đại, len lỏi giữa hai căn nhà với sân vườn rộng, đẹp mắt với hàng rào bao quanh, điều này góp phần cho giá trị của căn nhà nhỏ xíu nằm giữa trở nên nhỏ bé thêm...

Căn nhà với gam màu trắng, nổi bật lên những đường vân màu đen cũ kĩ...Những ai đi sơ nhìn qua có thể chắc mẫm trong đầu nghĩ rằng ” Đó chắc chắn là một ngôi nhà bỏ hoang” với chiếc sân nhỏ xíu nhưng gần như đã bị cỏ mọc cao che phủ toàn bộ...

Không suy nghĩ nhiều, đây chính là căn nhà mà nó cần, vị trí khá tốt, dù nhìn có hơi um tùm nhưng qua bàn tay nó thì sẽ sạch sẽ lại nhanh thôi, giá cả thì chỉ hơi mắc so với những căn trước nhưng đây là căn nhà ổn nhất. Diện tích lại rộng rãi, có thể khiến ấy đưa em ngủ thẳng người, không phải tranh giành chỗ của nhau nữa

Nhanh chóng làm xong các thủ tục cần thiết. Hàn Nhi và mấy đứa em dành hết cả nửa ngày còn lại để sửa chữa và dọn dẹp lại căn nhà...

Lúc hoàn thành xong cũng là lúc mặt trời sắp lặn. Buổi trưa, trời nắng càng gay gắt càng nóng bao nhiêu thì buổi chiều trời lại mát mẻ bấy nhiêu. Cảnh hoàng hôn khiến cho cả một vùng rộng phía Tây nhuộm một màu hồng tím yên bình. Thả người xuống phía trước cánh cửa, miệng kẻ chai nước tu ừng ực. Những đám mây màu hồng cam đua nhau bay thi trên bầu trời khiến Hàn Nhi mãi mê ngắm nhìn, chăm chú đến độ dòng nước thanh mát đang chảy trong miệng lại trào trở ra ngoài... nó sặc sụa, ho liên hồi, đôi mắt rưng rưng nước..

Hàn Nhi...

Cũng có lúc hậu đậu thế này sao??

“Ngày mai... cho tôi một ngày nhé, chi tiết thì tôi sáng mai tôi sẽ nhắn tin cho, nhất định phải đi đấy...”

Lời nói của Dương Phong tới qua đột nhiên lại vang vọng bên tai.. Khiến nó cảm thấy hơi lo lắng một chút. Vốn dĩ điện thoại nó vẫn còn để ở chỗ bảo hành, vậy thì làm sao mà nhận được tin nhắn. Và cái mà nó bồn chồn, lo lắng nhất là tính cách Dương Phong thì có lẽ hẳn sẽ đợi đến khuya. À không, nó có đang quá đề cao Dương Phong không nhỉ? Không ai vì một đứa như nó mà có thể chờ cả đêm như vậy...

“Phong... Dương Phong à? Anh không sao chứ?”

Đã gần 12h đêm, Dương Phong đến đây đã hơn nửa tiếng rồi, sau 5 tiếng chờ đợi cộng đến cả việc hắn đã đến tận nhà để tìm Hàn Nhi nhưng lại chỉ thấy căn nhà im ỉm với 2 ổ khóa to tướng trước cửa. Dương Phong sực lùi bước chân, ánh mắt vô hồn đờ đẫn nhìn vào ngôi nhà..

Thời gian hoạt động của các quán club hoạt động là về đêm.. Do đó không lạ gì khi giờ này DƯơng Phong lại ở trong đây, để giải quyết mọi chuyện của hắn, để giải quyết cái ngày tự do cuối cùng...

Ánh mắt mơ màng, lơ đãng nhìn xung quanh, không có điểm dừng nào cả, chỉ nhìn chỗ này nhìn chỗ kia nhưng hắn lại không nhận thức được mọi việc đang diễn ra ở xung quanh. Cả tiếng hỏi thăm của mấy cô gái ỏng ẹo bên cạnh cũng chẳng khiến hắn bận lòng.

Tì khuỷu tay lên mặt bàn, bàn tay cầm chiếc ly rượu vàng óng ánh đang đưa trước mặt. Cái màu vàng sậm của rượu hòa lẫn vào màu sắc của những ánh đèn sặc sỡ xung quanh. Tiếng nhạc xung quanh lúc xập xình, lúc dồn giã khiến Dương Phong mệt mỏi hơn, hắn thả ly rượu xuống bàn va lên tiếng cốc to tướng... Nhìn hắn lúc này bất cần và kệch kiêu đến khó gần... Nghĩ lại những việc xảy ra hôm nay, Dương Phong bật cười, hắn cười cho cái sự tin tưởng ngu ngốc của mình..

Rượu uống vào sẽ say... Bữa nay hắn uống toàn rượu mạnh, thế mà hắn đã uống từ cái loại nước sảng sảng màu vàng sậm, đến cả màu đỏ. Vậy mà cái hắn nhận được chỉ là cái hơi rượu cay nồng sộc lên tận mũi, vị đắng đắng ở đầu lưỡi chứ chẳng say được miếng nào. Nụ cười trên miệng tắt hẳn, hắn đưa vội ly rượu lên miệng, chạm vào đôi môi khô khốc khi mà cùng một lúc lại phải tiếp nhận quá nhiều men rượu....

Sáng hôm sau, Hàn Nhi vẫn đến trường như thường lệ với một tâm trạng cực kỳ khả quan. Vấn đề mà nó quan tâm lo lắng bấy lâu nay đã được giải quyết.. Nhẹ lòng hẳn

Vốn dĩ ngôi trường buổi sớm luôn nhìn thấy những cậu ấm cô chiêu gương mặt đỏ ửng còn mơ ngủ, đi vào trường như thả lỏng toàn thân bước nhẹ hẫng. Như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là ai cũng bị cuốn phăng hết đi.

Thế nhưng

Bữa nay thì lại khác, bước vào trường thì Hàn Nhi lại bị một trận cuồng phong khủng khiếp vô hình cuốn phăng đi. Một nhóm những cô cậu học sinh cứ chạy ra chạy vào như đi báo tin, khiến gương mặt Hàn Nhi chỉ trong chốc lát trở lại vẻ bất cần, điềm tĩnh thường ngày

“Đi thiệt rồi sao?”

Bước đi chậm rãi vào lớp, hầu như nó chưa một lần ngẩng đầu lên từ lúc nghe thấy bọn học sinh trong trường bàn tán về chuyện Dương Phong. Cũng phải, Kỳ Dương Phong vốn là một người đẹp trai, nhà giàu, lại vốn được hâm mộ, nay lại dùng một cái thông báo nghỉ học không lý do. Khiến bao nhiêu vấn đề khác nảy sinh, những lý do nghỉ học của Dương Phong cũng bị đem ra làm đề tài bàn tán sôi nổi....

Chẳng hiểu sao nó lại có cảm giác vừa từ bỏ một thứ gì đó quan trọng.... À không, như vừa bị một người quan trọng từ bỏ nó... Cảm giác hụt hẫng tới quá lại tràn về..

Đáng lẽ..

Nó phải vui mới đúng. Những mong ước của lúc trước thì bây giờ đột nhiên trở thành sự thật thế này mà tại sao nó lại cảm thấy hụt hẫng như thế....

Nguyên suốt buổi học trôi qua, nó cũng chẳng thêm chú tâm. Chỉ thờ thẩn ánh nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ mông lung...

Có một chuyện đã xảy ra....

Rất nhiều người mặc đồ đen đứng nghiêm trang tưởng niệm. Trên tay Hàn Nhi cầm một bó hoa nhỏ, đứng khuất đằng sau một cây cổ thụ to lớn. Nó cũng mặc niệm, đứng nhắm mắt, cầu ột ai đó có thể an nghỉ bình an. Nó không thể đường đường chính chính hòa hòa đám đông chỗ đó được vì chẳng quen biết ai ngoại trừ một người đang đứng kế bên cầm nén nhang còn phảng phất mùi khói đến tận chỗ Hàn Nhi đứng..

“Không đến gặp sao?”

“Gặp rồi thì sẽ nói gì chứ? Tôi không có gì để nói cả”

Hàn Nhi cười buồn, nó ngồi trong xe Lạc Thiên. Anh đang đưa nó về từ một tang lễ... Người nó nhẹ tênh, nó từng đến một tang lễ cách đây rất lâu thế nên hoàn toàn không nhớ được chuyện gì đã xảy ra vào thời điểm đó, lúc đó nó 6 tuổi... Thế nhưng lúc đứng bên góc cây, nó thấy một cảm giác quặng lòng khó tả. Người nó đang tưởng niệm lại là một người mà nó không-hề-quen biết. Chỉ đơn giản là một vị chủ tịch của một công ty, người thân của một người mà nó quen. Thế nhưng.. cảm giác này là gì đây???

**

6h sáng, mặt trời chỉ vừa ló dạng chưa đủ để làm cho không khí xung quanh ấm lên. Vậy mà những đợt gió nhẹ cứ thay phiên nhau thổi qua kèm theo khí lạnh của sương sớm làm cho những chiếc lá xanh mướt khẽ đung đưa chạm nhẹ vào lớp cửa kính trong suốt vang lên những tiếng xào xạc đồng điệu... Khác với một màu xanh từ ngoài vườn, thông qua lớp cửa kính, có thể thấy được toàn bộ bên trong ngôi nhà. Một nét hiện đại nhưng đặc trưng đầy màu sắc....

Tại phòng ăn

Một nơi rộng rãi với tông màu sáng và bắt mắt. Chiếc bàn gỗ lớn đặt giữa căn phòng hiện hiện một màu đen tuyền bóng bẩy nổi bật giữa căn phòng đủ màu sắc. Những chiếc ghế cũng được cách điệu theo lối hiện đại nhưng đâu đó vẫn có nét tương đồng với chiếc bàn kia. Chỉ khác ở một chỗ, những chiếc ghế này được quét lên những gam màu không tương - hồng cánh sen, xanh đợt chuối hay màu cam nổi bật. Chỉ bấy nhiêu đây cũng đủ để thấy rằng chủ nhân ngôi nhà này là người vui vẻ và hơi có chút trẻ con

6h sáng, phòng ăn đã rộn ngập tiếng nói cười đùa vui vẻ. Đứng dậy chồm người về phía trước để mức nước súp. Đến nửa lưng chừng chén, Ông Kỳ ngồi xuống ghế, đưa lên miệng húp rồi nhìn sang phía Dương Phong

“Dạo này công ty cũng ổn rồi...”

Câu nói hơi ngập ngừng một chút lại gây được sự chú ý của Dương Phong. Hắn rời mắt khỏi tờ báo ngó người nhìn ông Kỳ. Những tiếng cười xung quanh cũng vì thế mà tắt hẳn, để lại bầu không khí đột nhiên chùng xuống, im ắng đến kì lạ..

Cái điệu bộ lúc này ngồi vắt chân, đôi mắt đeo lại dưới cặp kính cận gọng đen chăm chăm vào tờ báo đang cầm trên tay thì bây giờ đôi mắt ấy lại có phần ngạc nhiên. Hắn có nghe lầm không vậy? Chắc không phải dạo này do hắn làm việc nhiều quá nên đâm ra lảm cảo rồi chứ?

“Quay trở lại trường học đi”

“Dạ?”

Dương Phong dạ lên một tiếng bất ngờ nhưng đủ để tỏ ý khó hiểu đối với câu nói vừa rồi. Câu nói của ông Kỳ - hay còn được hắn âu yếm gọi là “Ba” thật khó mà phán xét. Ngoài mặt ông ấy là một người vui vẻ, nhưng khi nói chuyện lại cứ lấp lửng khiến cho người nghe vừa hiểu được ý ông trong câu nói trước lại bị cho câu sau lu mờ hóa đi

Dương Phong xoay người, tập trung về phía bàn ăn, xếp gọn tờ báo lại rồi để trên bàn. Nhanh chóng dùng ánh mắt khó hiểu quay sang nhìn bà Kỳ và chị mình - Kỳ Anh nhưng cái mà hắn nhận được cũng chỉ là ánh mắt giống mình và những cái lắc đầu chậm rãi

Tập đoàn nhà họ Kỳ, hoạt động trên lĩnh vực bất động sản và du lịch. Những ai trong ngành đều biết tập đoàn này trong quá khứ, có một thời kỳ bị khủng hoảng trầm trọng khi mà chủ tịch Hội Đồng Quản Trị - Kỳ Hạo Nhiên - ông nội Dương Phong qua đời. Nội bộ công ty nháo nhào lên đòi chia năm xẻ bảy các cổ phần, cổ đông công ty thì lợi dụng thừa cơ để đem lợi về cho bản thân...

Kỳ Dương Phong, hiện tại là một tổng giám đốc tại công ty, gạt bỏ những thú vui sa đọa lúc trước qua một bên. Hắn tập trung vào sự nghiệp của công ty. Một mặt xây dựng, cải cách lại nội bộ, một mặt triệt tiêu hết toàn bộ các cổ đông hám lợi. Với lối làm việc của mình, hắn nhanh chóng lấy lại quyền hành chỉ trong thời gian ngắn - 1 tháng. Một chuyện không tưởng đối với một học sinh năm 2..

Cũng từ đây, tính cách của Dương Phong hoàn toàn thay đổi. Ngoài việc suốt ngày tập trung vào giá cổ phiếu hay thị trường kinh tế thì chỉ còn ngồi trong phòng làm việc và ký các giấy tờ, hoàn toàn không có một chút hoạt động nào khác...

Nếu như lời của ông Kỳ đúng thì từ nay hắn sẽ trở lại thành một Kỳ Dương Phong trước kia hay sao??

“Dạ cái gì, cũng một tháng mấy rồi, công ty ổn định, con cũng nên quay trở lại trường học đi chứ...”

Kì này thì hắn không còn ngạc nhiên nữa. Mà thay vào đó là thái độ bình thản, tháo cặp kính ra rồi bắt đầu với việc ăn sáng của mình. Bàn tay liên tục phết mứt vào miếng bánh sandwich nhưng suy nghĩ thì lại mông lung, đi đến một miền xa vời nào đó

Cuộc nói chuyện kết thúc trong sự im lặng. Dương Phong kéo ghế, đứng dậy một cách vội vàng

“Con đi trước...”

“Đã bảo quay lại trường học rồi, con định không đi học lại nữa hay sao?”

Ông Kỳ gắng giọng sau câu nói vừa rồi của Dương Phong, mặt ông lộ rõ nét căng thẳng

“Chuyện đi học đâu thể nói đi là đi, bữa nay con sẽ làm đơn vào học lại...”

Giọng Dương Phong đều đều như một cỗ máy được lập trình sẵn. Hắn không có ý định chống lại lời nói của ông Kỳ, chỉ là thấy việc này đến hơi nhanh...

“Đi luôn đi, ba làm xong cả rồi” - gương mặt ông Kỳ dần ra nhanh chóng, ông quay sang một người giúp việc đứng gần đó “Bà Tâm, chuẩn bị đồ cho nó đi” - rồi ông lại quay sang nhìn đứa con trai của mình. Dù cảm thấy chuyện này hơi lạ một chút, đó giờ Dương Phong ít khi nào nghe lời. Vấn đề này làm ông đau

đầu nhưng lại khá tự hào vì tính cách thẳng con này lại quá giống mình hồi trẻ. Đột nhiên bây giờ, Dương Phong lại có chút thay đổi thế này khiến ông có một cảm giác lạ lạ gì đó....

Một tháng trôi qua nhanh chóng, đối với Hàn Nhi thì lượng thời gian này vẫn còn quá ngắn, 24h đối với nó dường như không bao giờ đủ ột ngày. Buổi sáng nó vẫn đi học, nhưng chỉ vào 2 tiết đầu, đợi chờ điểm danh rồi lại nhanh chóng trốn về. Nó cần làm việc để bù đắp lại số tiền mua nhà.

Ngôi trường một tháng trở lại đây cũng trở nên im ắng khác lạ. Từ khi Dương Phong nghỉ học cũng rất hiếm thấy Khang Luân và Lạc Thiên. Sự tò mò khó hiểu của học sinh trong trường cũng từ đây dâng cao lên đến tột độ

Ngày đầu tuần

Thời tiết dạo gần đây cũng ổn định hơn trước, không còn ánh nắng gay gắt nữa mà thay vào đó là một buổi sớm dịu trời và đầy gió. Những cơn gió nhẹ của buổi sáng dường như chỉ đủ để những lọn tóc nhỏ bay bay nhưng lại khiến lòng người trở nên dễ chịu hơn bao giờ hết...

Uể oải bước vào trường. Đó giờ vốn dĩ Hàn Nhi chỉ như một người vô hình trước mặt các học sinh khác, nếu có nhìn, bọn họ chỉ nhìn nó như một kẻ lập dị với đầu tóc rối bù, khuôn mặt dăm chiêu, nhiều lúc còn trông phờ phạc đến đáng thương. Nhưng một tháng trở lại đây, nó lại thu hút ánh nhìn của mọi người đến kì lạ, nguyên nhân có lẽ là do một người đi bên cạnh nó....

Đến từ rất sớm, Quân Như đứng trước cổng trường chờ chị mình đến rồi cùng vào trường chung. Kể từ lúc vào trường, con bé nhanh chóng kết bạn, tính cách hòa đồng, lanh lẹ đó dường như rất được lòng mọi người, được hơn rất nhiều với cái tính khó chịu của cô chị. Dưới cái nhìn vô tư của Quân Như, mọi thứ xung quanh đều trở nên thú vị, nhưng đối với Hàn Nhi thì những thứ dù có thú vị đến mấy, mà khi biết lại không có lợi gì cho bản thân thì cũng chỉ là những thứ nhàm chán

Hàn Nhi chỉ im lặng, lâu lâu chỉ chớp chớp mạnh đôi mắt để chống chọi với cơn buồn ngủ. Hai mí mắt cứ díp lại khiến nó cực khổ với việc nhìn đường để bước đi về phía trước.

Lớp Hàn Nhi nằm ở khu A, vừa chạm đến cửa lớp nó nhanh chóng đưa bàn tay vẫy nhẹ đưa em rồi đi thẳng vào lớp, nhưng vẫn không quên, tiện tay đóng sầm cánh cửa lại. Mọi người trong lớp đều ngược nhìn nó rồi lại cúi xuống làm việc của mình, chuyện này không còn lạ gì đối với mọi người....

“Lát nữa con bé đi thì mở cửa lại dùm”

Đi phớt nhẹ qua bàn Lệ Thi, Hàn Nhi nói gọn một câu rồi nhanh chóng về chỗ của mình, gục mạnh xuống bàn mà vẫn chưa kịp tháo balo ra

Quân Như đứng ngoài cửa nhìn vào, cố gắng vẫy tay chào chị mình trước khi Hàn Nhi vẫn chưa gục xuống bàn. Sau đó con bé cười tươi đi về lớp mình ở khu B với một tâm trạng vô cùng phấn khởi. Bắt đầu ngày mới của con bé luôn là một nụ cười..

“Các em gặp lại học sinh ‘mới’ của lớp ta nào”

Nhắm nghiền đôi mắt, nhưng Hàn Nhi vẫn cảm thấy tiếng ồn xung quanh, thậm chí còn có học sinh hú hét đến khản giọng. Có lẽ vì nó chưa đi sâu vào giấc ngủ cho lắm, nên câu giới thiệu kì lạ mà cô giáo vừa cất lên khiến Hàn Nhi hơi chút khó hiểu, nó hơi chau mày

Tiếng chuông ra chơi báo hiệu 2 tiết đầu vừa xong, Hàn Nhi ngồi bật dậy như một cái máy, hình ảnh trước mắt nó vẫn như mọi ngày, học sinh vẫn chăm chú học, thầy giáo vẫn say sưa giảng bài. Đây hoàn toàn là khung cảnh của một lớp chuyên??

Thầy giáo có vẻ đã phát hiện ra Hàn Nhi, ông mỉm cười, gấp quyển sách trên bàn lại rồi cất nhẹ giọng

“Ngày mai có kiểm tra, em nhớ ôn bài hôm nay”

Thầy giáo nói như thể đây là một việc làm hiển nhiên mà ông cần phải thông báo cho cô học sinh này. Hàn Nhi gật đầu nhẹ rồi nhanh chóng chạy ra khỏi lớp. Con đường quen thuộc hằng ngày đi từ lớp đến cửa sau của trường – cánh cổng trắng lớn. Cầm balo quảng sang bên kia cánh cổng kêu lên một tiếng phịch lớn rồi

Hàn Nhi mới bắt đầu trôi qua. Việc này làm đi làm lại nhiều lần, nên bây giờ đối với Hàn Nhi mà nói leo qua cánh cổng chỉ đơn thuần “giơ chân bước nhẹ qua”...

Cửa hàng cứ vào mỗi dịp cuối năm và đầu năm lại rất đông khách. Khách hàng không phải đến độ đông đúc xếp hàng mua nhưng lại đặt bánh kem theo ý thích thế nên việc làm có hơi nặng một chút. Vốn chỉ là một chi nhánh nhỏ của công ty chính nhưng mỗi cửa hàng đều phải có cách quản lí, công thức làm bánh và đến cả cách phục vụ cũng phải riêng biệt. Có lẽ vì lý do này mà cửa hàng do chị Châu quản lí này đông khách chẳng??

Hàn Nhi đã được lên làm đầu bếp chính sau cuộc thi cuối năm vừa rồi. Đáng lẽ nó chưa thể nào lên được chức vụ đó vì vẫn chưa có bằng cấp hay đơn thuần chỉ là một bằng tốt nghiệp, thế nhưng chị Châu lại khai gian tuổi của nó, cả Lạc Thiên cũng biết vụ này nhưng anh lại cho qua...

Đầu bếp chính - khiến Hàn Nhi có nhiều việc cần phải làm hơn, nên hầu như ngày nào cũng phải tới mịch mới về đến nhà

Con đường về nhà trong phố Lăng Tuyền lộng gió, ánh sáng trong khu này hoàn toàn dựa vào ánh trăng trên trời. Một khu phố chỉ xây nhà dành riêng cho việc nghỉ dưỡng, thế nên rất ít người qua lại, vì thế những ngôi nhà to lớn cũng chỉ một màu đen đặc cô quạnh xung quanh. Hầu như cuối tuần mới thấy xe đến đây nhiều, những chiếc xe sang trọng đến để dự một party nào đó

Dù vắng người nhưng cảnh vật thì lại đẹp đến khó tả. Dù trong đêm tối nhưng nơi này vẫn ẩn chứa một cái gì đó làm lòng người lâng lâng. Ánh trăng càng lan tỏa khi lên càng cao, cảm giác mát mát mơn man da thịt khi có một cơn gió thổi qua. Có nhà còn xây hẳn cả một thác nước thu nhỏ ngoài vườn rộng lớn, điều này càng làm cho những ngọn gió thổi qua đem theo hơi nước trở nên mát lạnh

Gần đến khu nhà, Hàn Nhi nhìn thấy trước nhà mình có rất nhiều người, có cả mấy đứa em. Suy nghĩ đến điều chẳng lành, nó nhanh chóng chạy ngay lại

“Chuyện gì vậy? Sao giờ này còn không vô nhà đi?”

Gương mặt tái sắc, nó bước gần lại mấy đứa em đang chăm chú vào những chiếc đèn pha trong khu vườn rộng lớn của ngôi nhà bên cạnh. Hàn Nhi nhướn mắt theo một đường thẳng hướng nhìn của mấy đứa em

“Chị Nhi, nhà này có người vô ở rồi nè..”

“Thế thì sao?”

Nó đứng đằng sau, vịn vai nhóc Hoàng. Trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút vì có vẻ như sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Chỉ đơn thuần là tính tò mò của lũ nhóc mà khiến nó một phen hú vía

Giờ nó mới nhìn kĩ, cả căn nhà như một ngọn đồi thu nhỏ, phần sân rộng lớn bao phủ lớp cỏ xanh mướt. Dưới ánh đèn pha mờ ảo thấp thoáng, những cọng cỏ càng trở nên mướt mà hơn bao giờ hết. Có nhiều nơi cao hơn so với mặt đất bình thường - điều này khiến cho địa hình nơi đây nhô lên trùng xuống kì lạ.

Bên trong sân đang có rất nhiều người, có lẽ là dọn nhà. Nhiều người đã dừng tay nhìn ra hàng rào - nơi Hàn Nhi và đám em vẫn đang trở mắt nhìn, chìm đắm trong khung cảnh đẹp và hùng vĩ ấy.

Nhanh chóng sức tĩnh, Hàn Nhi “lùa” ngay mấy đứa nhóc vào nhà một cách vội vã.

“Đi về mau, còn phải ngủ nữa..”

Từ trước đến giờ, có khi nào nó lại tò mò việc của người khác như vậy đâu chứ, vậy mà bây giờ...

Phố Lăng Tuyền nổi tiếng là một khu nghỉ dưỡng, rất hiếm khi có người nào ở đây quá lâu, đa phần họ chỉ đến để tổ chức một bữa tiệc, hay là đến vui chơi, nghỉ ngơi vài ngày rồi đi. Nhưng sau những gì nó thấy tối qua, Hàn Nhi chắc chắn người ở nhà kế bên sẽ ở hẳn tại đây. Thở dài, nó ngồi ngay bên ánh đèn nhỏ nhìn sang mấy đứa em đang ngủ ngon lành

ẦM!!

Một tiếng động lớn phát ra từ ngôi nhà kế bên khiến nhà Hàn Nhi bên này bỗng dưng cũng rung lắc dữ dội, nó hoảng hồn nhìn ngó xung quanh...

“Chị Nhi. động đất”

Không khác gì nó, nhóc Hoàng đang nằm im dưới lớp nệm êm thì ngỗng thỏm dậy một cách nhanh chóng, nhìn qua Hàn Nhi rồi la lớn

Động đất thì phải làm thế nào đây? Nhà không có một chỗ nào có thể trú được. Đưa mắt ngó nghiêng xung quanh, nhóc Hoàng cố tìm một chỗ có thể trú ẩn. Cái bàn... tìm cái bàn... nhà không có bàn. Nhìn thẳng nhóc đang hốt hoảng, bỗng dưng cảm giác lo sợ của Hàn Nhi lúc đầu tan biến, nó nghiêm giọng:

“Bên nhà kia làm ồn thôi chứ động đất gì, mau ngủ đi”

“Chị Nhi không ngủ à?”

“Chút chị ngủ”

“12 giờ mấy rồi đó”

“Được rồi, nhóc ngủ trước đi”

Nó mỉm cười nhẹ trước những câu nói đầy sự quan tâm của thằng Hoàng. Nhìn vẻ ngoài vẫn còn là một thằng nhóc loại choai lấu cá nhưng thật chất lại rất ra dáng một người anh trưởng thành, rất biết chăm sóc, lo lắng cho người khác

Vốn định nhìn sơ qua đồng bài tập chất đồng rồi sẽ đi ngủ. Nhưng ngó qua ngó lại, lúc thì suy nghĩ mông lung, lúc thì trầm tư, phải gần 3h sáng Hàn Nhi mới bắt đầu đi ngủ

4h30 sáng nó lại phải tỉnh dậy, bắt đầu cho công việc sáng sớm - giao báo + sữa. Đến 6h sáng thì lại về nhà ăn qua loa rồi đi vào trường..

“Đồ ăn chị mua sẵn rồi đấy, bài tập thì để trên bàn...làm xong đi rồi trưa chị về xem sau”

Hàn Nhi mang đôi giày vào chân, miệng không ngừng dặn dò cái câu quen thuộc của mọi ngày, đến độ nhóc Hoàng đứng trong nhà nhái theo, khẩu hình miệng khớp đến từng chi tiết.

Bước ra cửa, nó khom người vào phía trong hàng rào để cài khóa thì cổng nhà kế bên cũng bất giác mở rộng. Cánh cổng màu đen rộng lớn, bề ngang cỡ đến 4m. Một bóng người bước ra, đôi mắt Hàn Nhi cũng bất giác quay sang nhìn....

Hai đôi mắt chạm nhau rồi cứ thế nhìn nhau như thể không có điểm dừng lại. Dù ban đầu, cả hai đều có hơi thoáng vẻ ngạc nhiên nhưng rồi lại nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh như ban đầu. Ánh mắt lạnh lẽo ấy cứ chăm chăm vào Hàn Nhi rồi từ từ lướt xuống khắp người nó, cái bộ dạng của nó khiến hấn bất giác chau mày rồi nở một nụ cười nhạt.

Trong phút chốc, sự lạnh lùng nơi khóe mắt ấy khiến cơ thể Hàn Nhi như bị đóng băng, người nó trở ra khiến cho cái hành động lui khui khóa cửa ấy dường như sẽ không có diễn biến tiếp theo.

Đôi mắt Hàn Nhi hơi hoang mang, nó cố lảng tránh ánh nhìn sâu của người đối diện. Đôi môi khô khốc của nó vẫn đang cố tổng khứ cái từ ngữ này giờ cứ vang lên trong đầu. Nhưng dường như đó là điều không thể, đôi môi nó, bây giờ chỉ có thể mấp máy từ “Dương Phong”, nhưng tuyệt nhiên lại không nói thành lời, không thốt được thành âm. Điều tệ hại hơn, thứ âm thanh đó như lại đang nghẹn nơi cổ họng, tạo nên một áp lực vô hình đè nặng bên trong lồng ngực nó.

Dương Phong vẫn đang nhìn nó, có lẽ hấn đã nhìn thấy vẻ cố lảng tránh của Hàn Nhi, thấy cái cách mà nó hoang mang, ngập ngừng khi cố gắng thốt ra tên của hấn. Nhưng đáp lại, trên gương mặt Dương Phong vẫn chỉ là nụ cười hơi nhếch lên nơi khóe môi. Rồi cuối cùng, hấn cũng đã tha cho Hàn Nhi khi mà đã lảng ánh mắt ra chỗ khác, hấn nhìn sang nhà nó, căn nhà nhỏ nằm sát bên tường..

Cuộc đối mặt chấm dứt, Dương Phong đã bắt đầu bước đi, cái dáng điệu một tay dứt vào túi quần, một tay giữ chiếc balo đang được đeo sang qua một bên vai có chút gì đó kiêu ngạo. Đi lững thững bước ra chiếc xe màu đen bóng loáng trước cổng, Dương Phong nhanh chóng leo lên rồi phóng vụt đi, để lại một làn khói bụi mờ dần rồi tan biến vào trong không khí.

Dương Phong đã đi, Hàn Nhi cũng như thoát khỏi ma trận lạnh lẽo. Hàn Nhi dù ít nói dù lạnh lùng, nhưng đầu đó trong khoảng lặng ở tim, nó vẫn còn chút gì đó gọi là cảm tính. Thế nhưng ánh mắt mà lúc này nó nhìn vào lại chỉ là một màu đen xám đơn độc. Cố đưa ánh mắt nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang dần dần nhỏ đi trên con đường dài phố Lăng Tuyền. Xem ra nó không còn gì phải lo nữa rồi, nó sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra vì có lẽ Dương Phong cũng muốn như thế...

Ngôi trường bữa nay lại ồn ào náo nhiệt đến độ khó tin. Cũng phải, đã lâu lắm rồi mới thấy lại cảnh tượng này, lý do thì chắc chỉ có thể là "tên đó". Vừa bước chân vào vạch cổng trường, từ sau lưng, Hàn Nhi nghe vang lên âm thanh quen thuộc - tiếng chiếc xe lúc này mà nó đã gặp trước cửa nhà

Linh tính mách bảo điều chẳng lành, nó nhanh chóng đi vào trong sân. Nhưng rồi từ xa nó thấy một đám người, đang chạy về phía nó, càng lúc càng gần hơn. Không kịp tránh, Hàn Nhi hoàn toàn đang hòa vào cùng đám đông vừa ập đến.

Nó cố gắng đi ngược lại với dòng người đang đổ ồ ạt về phía cánh cổng. Nhưng... hết bên này rồi lại bên kia, hai bên vai Hàn Nhi liên tục bị đẩy mạnh, khiến chân nó vừa bước nhẹ lên phía trước lại mất đà lùi về phía sau.

Dương Phong bước xuống xe, bộ đồng phục trông khá chỉnh tề, khác hẳn với 1 tháng rưỡi trước đây. Hôm nay là ngày thứ hai hần đi học lại. Ngày thứ nhất, do bận đến công ty giải quyết sổ công việc nên lúc hần đến tất cả học sinh đều trong lớp học. Nên không gây ra thảm cảnh như bây giờ.

Cùng lúc đó, cả Khang Luân và Lạc Thiên cũng vừa vào tới, Xe vừa dừng, Khang Luân nhanh nhẩu bước xuống rồi tiến lại gần chỗ thằng em đã lâu ngày không gặp. Anh cười tươi, giơ hai ngón tay lên trước trán vẫy nhẹ chào Dương Phong

"Chào nhóc"

"Dạo này bình thường chứ?"

Dương Phong cũng vui vẻ hỏi lại

"Ổn hết chưa?"

Sau khi Lạc Thiên đỗ xe xong, anh cũng đi đến chỗ hai người, vẫy nhẹ vai thằng em

"Rồi..."

Đáp trả ngắn gọn với Lạc Thiên, Dương Phong tiếp tục công việc mà ban này hần còn dang dở. Quay sang chiếc xe, Dương Phong với người vào trong, cố vươn sang chiếc ghế bên kia lấy balo rồi bấm nút khóa cửa chiếc xe lại.

"Có việc nên đi trước đây, gặp sau đi"

Dương Phong nói rồi xoay lưng đi về phía khu A. Hần chỉ giơ bàn tay lên vẫy nhẹ vài cái chào hai người anh của mình.

Trước hành động này, cả Lạc Thiên và Khang Luân chỉ nhìn nhau khó hiểu. Sau một tháng không gặp, cả hai đều cảm thấy Dương Phong trở nên xa lạ. Đây... đâu phải là Dương Phong của hơn một tháng trước..

Như rồi hiểu ra điều gì đó, Lạc Thiên nhìn theo Dương Phong rồi anh hơi nhẩn mặt. Anh cũng từng trải qua thời gian giống như Dương Phong nên có thể hiểu được tình cảnh lúc này. Thế nhưng vẫn có gì đó ở Dương Phong khiến hần trở nên khác với Lạc Thiên

Cú sốc của gia đình và cả chuyện không vui đến cùng một lúc, đã vậy lại còn phải bước chân vào chiếc ghế gò bó của giới chính trị. Khi đó, không phải ai cũng có thể giữ được nụ cười. Cảm tính là một điều không cần thiết và cảm kỵ trong giới chính trị. Lạc Thiên khác Dương Phong ở chỗ, chiếc ghế Giám đốc, kể từ lúc sinh ra là nó đã nhắm vào anh, chiếc ghế đó là dành cho Lạc Thiên. Còn Dương Phong, gia đình không gượng ép, cũng không bó buộc hần vào ghế chính trị. Nhưng hần lại tiếp quản chiếc ghế đó như một sự gượng ép của bản thân, có lẽ Dương Phong vẫn đang trong quá trình cố gắng thích nghi. Nhưng dường như chiếc ghế này lại khiến hần trở thành một người hoàn toàn khác. Chính trị đã hoàn toàn điều khiển Dương Phong, khiến hần trở thành một kẻ cứng nhắc trong chính trị và cả trong các mối quan hệ bình thường..

Hôm nay, chẳng hiểu vì sao mà Hàn Nhi lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Đôi mắt cứ mở to, nhìn trừng trừng lên bảng, dù có làm mọi cách gì đi chăng nữa. Nhưng dù sao thì giáo viên cũng chưa ai vào lớp, nghĩ đoạn Hàn Nhi đứng phắt dậy, định bước đi ra ngoài thì bắt gặp một người đang đi từ xa hướng vào lớp

“Cậu làm gì ở đây?”

Hàn Nhi đứng lại khi người đó càng lúc càng đến gần hơn. Khuôn mặt rõ rõ từ từ và nó nhận ra, chính là Dương Phong

Ngược lại với Hàn Nhi, chẳng những Dương Phong không chút bất ngờ hay có ý định dừng lại, hắn vẫn cứ một mạch đi vào trong lớp, đến chỗ mà học sinh mới hôm qua mới vào. Thật thì hôm qua nó chỉ biết có học sinh mới và nghe loáng thoáng vài từ nhưng tại sao lại có thể là Dương Phong chứ?

Lúc Dương Phong lướt ngang qua nó, dù chỉ là trong tích tắc, Hàn Nhi vẫn cảm nhận được, nhìn thấy được trong ánh mắt Dương Phong lại ẩn chứa một điều gì đó sâu thẳm thẳm, ánh lên một màu đen đặc quánh không xúc cảm..

Hàn Nhi quay đầu về hướng Dương Phong, nhìn mọi hành động của hắn với con mắt dò xét một chút. Rồi sau khi thấy mọi hoạt động xung quanh hắn diễn ra bình thường, nó hậm hực bỏ đi luôn ra ngoài lớp. Rốt cuộc thì trong đầu nó đang nghĩ cái gì đây? Nó không có bất cứ một quyền gì phải bắt Dương Phong phải trả lời câu hỏi vừa rồi. Dù gì mà nói, thì trong mắt Dương Phong, nó vẫn là người có lỗi trước tiên

Nằm thả người xuống sân cỏ xanh ở trường. Hôm nay lại chưa có tiết thể dục nào cần đến sân này cả nên nghiêm nhiên đây là không gian riêng của nó. Nếu cho chọn lựa giữa sân thượng và sân cỏ xanh ở đây. Hàn Nhi sẽ chọn sân cỏ. Một bãi cỏ xanh mướt, mỗi khi cơn gió thổi ngang qua, những cọng cỏ đều lắc lư theo, chính hình ảnh này lại khiến những suy nghĩ trong đầu Hàn Nhi thêm phần nào được rõ rỗi.

Mây..

Nó nhìn đám mây đang lơ lửng, nhưng hờ hững trôi trên bầu trời thì lại nhớ đến quá khứ

“Ba, đám mây có hình kẹo kìa”

Giọng con bé bập bẹ cùng vẻ mặt hồn nhiên quay sang nhìn ba nó. Ông cười hiền nhìn con bé rồi cũng đáp lại

“Còn đám mây kia giống Hàn Nhi nhà chúng ta...”

Ông đưa tay lên bầu trời xanh trong, chỉ vào đám mây trắng mà ông cho rằng hình dáng giống đứa con gái bé bỏng của mình

“Không.. đâu có giống Hàn Nhi”

Sau một hồi nhìn chăm chú vào đám mây, nó quả quyết - “giống ba hơn” - kết thúc câu nói cả hai cha con đều cười lớn. Tiếng cười giòn giã ngập tràn hạnh phúc ấy vang vọng đến hiện tại khiến một dòng nước nóng hổi từ mắt lăn dài trên má Hàn Nhi rồi rơi xuống đất.

Ngày cuối cùng..

Sự việc cuối cùng về ba mà nó có thể nhớ được

Từng cơn gió nhẹ từ từ thoảng qua đưa Hàn Nhi đi dần vào giấc ngủ. Những giọt nước mắt trên má cũng từ từ được gió làm khô mát, chỉ còn lại chút gì đó ấm ấm...

RENG.... Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lớn dồn giã, vẫn như một bản năng đặc biệt mà nó có được. Đây cũng có thể được coi là sau thời gian dài tôi luyện, Hàn Nhi đã hình thành được một cảm ứng đặc biệt đối với tiếng chuông reo của trường. Nó nhanh chóng ngồi dậy, vươn vai vài cái rồi nhìn ngó nghiêng xung quanh.

“Mời Em Dương Hàn Nhi Năm 3 lớp A9 Lên Phòng Hiệu Trưởng”

Tiếng loa vang lên khắp cả trường. Vừa nghe thấy Hàn Nhi liền chột dạ. Nó khó nghĩ, hôm nay lại không phải ngày trao học bổng hay phần thưởng gì, nó lại càng không phải túp người hay đi gây sự. Vậy tại sao phải lên căn phòng hào nhoáng nhưng đầy sự bất tiện đó chứ..

“Ồ, đến rồi à? Em vào đi”

Vừa thấy Hàn Nhi đẩy cửa vào, thấy Hiệu Trưởng liền lên giọng niềm nở chào đón

“Đây là học sinh mới A9, em ấy cũng từng đứng đầu toàn khối, giờ mong em giúp đỡ cậu ấy”

Thầy Hiệu Trưởng vừa nói vừa đưa tay chỉ về hướng một người con trai nãy giờ ngồi xiay lưng về phía Hàn Nhi. Nhưng phần lớn, chiếc ghế sofa đã che gần hết khuôn mặt và hình dáng người đó, Hàn Nhi hơi nheo mắt

Dòng suy nghĩ vừa đưa ra được kết luận cũng là lúc người mà Hiệu Trưởng giới thiệu đứng lên và xoay mặt về phía nó. Dù đã biết trước được kết quả nhưng cũng phải mất vài giây Hàn Nhi mới định hình được người phía trước mặt mình. Về mặt thoáng ngờ ngạc của nó cũng nhanh chóng mà đánh lại, thể hiện sự khó chịu

Thầy Hiệu Trưởng nói tiếp:

“Chắc em cũng biết Kỳ Dương Phong, vốn dĩ cậu ấy là học sinh năm 2 và đồng thời cũng là người đứng đầu năm 2, nhưng vì chuyện gia đình nên cậu ấy cần nhanh chóng học xong năm 3. Thầy nghĩ, cậu ấy cũng sẽ không gây khó khăn gì cho em. Chỉ mong em hãy để ý cậu ấy một chút”

Thầy Hiệu Trưởng nói ra một trào không kịp nghĩ, ông cứ thao thao bất tuyệt về vấn đề của mình mà không hề chú ý đến hai nhân vật chính có tâm trạng như thế nào. Hàn Nhi thì dường như không thể nào giữ được bình tĩnh

“Nếu thầy cần người để ý đến Kỳ Dương Phong thì tại sao lại không phải Mai Lệ Thi. Bạn ấy là lớp trưởng A9 sẽ thích hợp hơn em nhiều đấy ạ”

Không khí xung quanh chùn xuống nhanh chóng, thầy Hiệu Trưởng nhìn Hàn Nhi không ngớt. Dù lời văn lễ phép lịch sự, câu từ khá chau chuốt, giọng vẫn lại ngang không trầm không bổng và quan trọng là không có ý nghĩa xa xôi nào cả nhưng đủ để người khác phải khựng người, đủ để người khác cảm nhận được sự tức giận đang bị đèn nèn

Sau khi lấy lại nét bình tĩnh, thầy Hiệu Trưởng giải thích rõ ràng hơn “Vì em là học sinh đứng đầu năm 3 nên đương nhiên em phải chú ý nhiều đến Dương Phong rồi, cả hai đều là nhân tài của trường...” - khiến Hàn Nhi ứ ứ, đứng ngẩn ra cố tìm cách chống chế. Sau 15 phút không có lời phản kháng, nó cùng Dương Phong được thả ra nhưng bây giờ lại dính chung với cái “vinh hạnh” chú ý đến Kỳ Dương Phong

Thầy Hiệu Trưởng... vốn dĩ ông ấy biết đây là một việc thừa thãi, nhưng lại nhờ Hàn Nhi làm việc này. Rốt cuộc để làm cái quái gì không biết nữa

“Cô chuẩn bị dọn nhà đi”

“Cái gì?”

Dòng suy nghĩ của Hàn Nhi nhanh chóng bị cắt đứt bởi một giọng nói trầm trầm của người đi kế bên vang lên. Hàn Nhi tròn mắt ngạc nhiên. Nó vừa nghe phải cái gì vậy? Dọn nhà??

“Cô chuẩn bị dọn nhà đi”

Giọng nói ẩn chứa đầy sự đe dọa vang lên, phải mất một lúc lâu nó mới có thể tiếp thu được hết câu....

“Cái gì?”

Sau khi nói ra, nó mới ngỡ rằng xung quanh chỉ còn mình nó và một vài học sinh đang đi tới. Bọn họ bị giọng nói của Hàn Nhi làm cho giật mình, bất giác quay sang nhìn nó như thể một hiện tượng lạ. Nhưng.. người nó đang nói chuyện thì biến đâu mất, để lại Hàn Nhi ngẩn ngơ nhìn xung quanh

Haiz...

Thở dài rồi bước đi tiếp vào lớp. Hàn Nhi chẳng hiểu câu vừa rồi có ý gì? Mà đối với Hàn Nhi mà nói, những chuyện không thể hiểu thì nó hoàn toàn không có hứng thú..

Lặng lẽ bước vô chỗ ngồi, nó đưa ánh mắt mình lơ đãng ra cửa sổ nhân lúc chờ phát đề kiểm tra

Tại sao Dương Phong trở về thì trong đầu nó lại có nhiều suy nghĩ hỗn loạn thế này.

Dương Phong...

Hắn đích thị là một cơn gió...

Đến rồi đi nhưng vẫn để lại một chút gì đó khiến người khác phải suy ngẫm....

Một ngày bận rộn, cửa hàng làm bánh vốn đông khách. Đạo này trên công ty chính lại đề xuất thêm vài sự kiện dành cho khách hàng. Một trong những sự kiện đó là dạy khách hàng làm bánh. Vì gần đến ngày Valentine nên phần đông số lượng khách đều muốn làm một loại bánh nào đó có liên quan đến thứ kẹo ngọt ngào - sô cô la. Là người phụ trách riêng về mảng này, Hàn Nhi không thể thoát. Nên số lượng công việc nó phải làm nhiều gấp bội thường ngày....

Hàn Nhi cứ loay hoay, tất bật với việc của mình. Lúc chạy chỗ này, lúc đứng chỗ kia. Chẳng biết từ lúc nào nó đâm ra nói nhiều hơn trước..

Ngồi trong một quán club quen thuộc, Dương Phong cố gắng quen lại với thứ âm thanh mà hắn đã từng quen. Nhưng vẫn có một tâm trạng thấp thỏm không yên, nốc cạn ly rượu trên tay, Dương Phong quay sang một cô gái ngồi kế bên....

“Có việc bận nên anh về trước, em ra chơi với bọn họ đi”

Dương Phong nở một nụ cười tươi, vuốt nhẹ gò má hồng hồng của cô gái. Hôm nay hắn không có hứng thú lắm trong việc vui chơi này. Vả lại dù sao hắn cũng đã ở đây 2 tiếng, giờ nên về thì hơn, mang tiếng là đi học lại nhưng hắn vẫn phải tiếp nhận văn kiện của công ty đưa về nhà hằng ngày. Và hôm nay ở nhà đang có một chuyện rất thú vị đang chờ hắn

Cô gái nhẹ nhàng đứng lên, không nói một lời nào rồi nãy nãy bỏ đi ra phía đông người. Dương Phong cũng đứng dậy, hắn lôi điện thoại ra bấm vài chữ rồi nhấn nút send cho toàn bộ list “BLACK” trong điện thoại

From: Dương Phong

20**/02/09 10:48PM

Bước đi trên phố Lăng Tuyền, đôi chân khắp khiễng bước một bước lại sụm một bước. Hôm nay là ngày đầu tiên, mà nó phải chạy qua chạy lại nhiều lần thế này, và kết quả là bây giờ đôi chân đang dần mất đi cảm giác.. Nếu thế thì những ngày sau, nó phải chạy bao nhiêu nữa....

Vừa về đến nhà, Hàn Nhi nằm ngay xuống sàn, đôi mắt không mở nổi, cơ thể không động đậy. Hiện bây giờ chỉ có hoạt động “ Hít thở” là nó có thể điều khiển bình thường. Bỗng dưng có tiếng động ngoài cửa, Hàn Nhi hơi lo lắng, nó đưa mắt nhìn sang mấy đứa em. Đứa nào đứa nấy cũng chỉ chung một vẻ mặt – tò mò và hơi chút sợ sệt

“Chào cô, cho tôi hỏi...”

Nó vừa mở cánh cửa, hé đầu ra khỏi cửa thì thấy 2 người đàn ông, một người mặc áo vest, đeo kính trông khá lịch lãm, tri thức, tay cầm một túi xách đen. Người còn lại thì mặc quân phục sĩ quan. Hàn Nhi hơi nhướn người vào trong nhà, mắt ánh lên nét khó hiểu

“Cô có phải là Dương Hàn Nhi không?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi đã làm phiền vào lúc này, nhưng có vài việc...”

“Các anh cứ nói...”

Thấy vẻ hơi ngập ngừng của hai người bọn họ, Hàn Nhi lên tiếng. Thật tình thì nó không muốn biết bất cứ cái gì cả. Tìm đến Dương Hàn Nhi này, chắc không phải là việc vinh quang gì rồi. Nhưng vì phép lịch sự, nó vẫn cố gắng gượng, kiên nhẫn nghe hết sự tình

“Căn nhà này... vốn là một tài sản của nhà họ Kỳ..”

Hàn Nhi hơi thoáng giật mình một chút. Ánh mắt đăm chiêu, não nó cần hoạt động để phân tích tình hình hiện tại. Có một người lạ vừa đến và bảo căn nhà nó vừa mua là một tài sản của gia đình nào đó?? Chứ không phải là nhà của Dương Hàn Nhi này sao??

Nó nuốt nước bọt, nó cố gắng giữ bình tĩnh, đứng yên nghe hết câu..

“Cô hãy xem tờ giấy này...” - vừa nói ông ấy vừa lấy ra trong chiếc cặp xách một tờ giấy rồi đưa trước mặt Hàn Nhi. Không ngần ngại nó cũng cầm lên xem qua một lượt. Đôi mắt đen lướt liên tục trên tờ báo cộng thêm lời giải thích “tận tình” của người đang đứng trước mặt, Hàn Nhi bắt đầu hoang mang

“Nếu tính luôn cả căn nhà nhỏ của cô thì diện tích đúng chính xác là 920m vuông. Đây là bằng chứng xác thực nhất cho việc chứng minh căn nhà nhỏ của cô cũng thuộc tài sản của nhà họ Kỳ... Tôi không biết cô làm cách nào để mua chỗ này, nhưng chúng tôi chưa đăng thông tin nào về việc bán một căn phòng nhỏ như vậy cả. Vốn dĩ đây là một nhà kho...”

Nhà kho..

Hàn Nhi đông cứng khi nghe cái từ này. Đôi chân nó như muốn khụy xuống nền gạch, đôi bàn tay run run cầm mảnh giấy trắng ghi đầy đủ chi tiết. Cả họ tên chủ nhà là Kỳ Dương Phong.

Hàn Nhi nhớ lại câu nói đầy ẩn ý hồi sáng

“Cô chuẩn bị dọn nhà đi”

Tên khốn đó. Lại là hắn...

“Anh.. là luật sư...???”

Giọng điệu hơi ngập ngừng, không phải vì Hàn Nhi sợ mà là do nó quá tức không thể nói nên lời. Hai hàm răng cứ va vào nhau côm cốp, mặt mũi tối xầm lại, nó nhìn trân tráo vào người mà nó cho là luật sư

“À, xin lỗi, tôi cũng quên giới thiệu, tôi là Lôi Quân, luật sư nhà họ Kỳ”

Kết thúc câu nói, cánh cửa nhà Hàn Nhi lập tức đóng sầm lại, ông luật sư lập tức lùi về một bước, mặt kinh hãi, thở hồng hộc. Vì cơ bản, một người nào đó đứng quá gần một vật, thì khi vật đó chuyển động sẽ cảm thấy như vật đó ập vào người mình. Và theo quán tính nên ông luật sư đã không ngần ngại mà lùi về phía sau, cả người mặc áo sơ quan kia cũng thế

“Thế thì tôi xin lỗi, luật sư Lôi, xin ông bây giờ hãy về nhà, mai chúng ta sẽ nói chuyện sau...”

Giọng Hàn Nhi không lớn lắm, chỉ “vang vọng” đủ để nó và 3 người ngoài cánh cửa nghe được

Hàn Nhi không ngờ, có một ngày mình lại bị nắm thóp bởi Dương Phong. Những hành động của hắn không bao giờ khiến Hàn Nhi nhìn được theo chiều hướng khách quan. Nếu như hắn muốn loại bỏ nó ra khỏi cuộc đời mình thì cũng không cần phải làm theo cách này. Là nó... đã nhìn lầm Kỳ Dương Phong, hắn ta vẫn chỉ là thuộc loại người

Ngủ...

Hàn Nhi quyết định đi ngủ. Vì xét theo tình trạng hiện giờ mà nói, nó còn không đủ sức để có thể ngồi dậy nổi chứ đừng nói chi việc suy nghĩ hàng tá thứ trong đầu...

Khép hờ đôi mắt, Hàn Nhi đi dần vào giấc ngủ trong sự bức tức. Cái gì cũng cá, tối nay nó không gặp ác mộng thì cũng ngủ đến nửa đêm là tỉnh giấc hoàn toàn

Sáng hôm sau, Hàn Nhi đã tự làm mình và mấy đứa em một phen kinh hãi khi đôi mắt nó được quét một lớp đen xung quanh, lớp đen quanh mắt đó vẫn thường được dân chúng gọi nôm na là ”quầng thâm”. Vài giây trước nó vẫn còn đồ dẫn bước vào nhà vệ sinh thì vài phút sau nó đã tỉnh ngủ hoàn toàn khi thấy bộ dạng của mình..

“Cô chuẩn bị xong hết ...chưa đấy”

Vừa bước ra khỏi cửa, Hàn Nhi đã nghe được tiếng nói hết sức quen thuộc của cái người hay thường được gọi là Kỳ Dương Phong - đồng thời cũng là chủ nhân căn nhà rộng 920 mét vuông này. Câu chào hỏi ban sớm có hơi ngập ngừng một chút, có lẽ hẳn đã nhìn thấy quầng thâm trên mắt Hàn Nhi

“Đứng sau chuyện này là cậu sao?”

Nó nhướn mắt bình thản hỏi lại

“Tôi chỉ là muốn lấy lại nhà mình thôi”

“Nếu cách gọi luật sư đến mà vẫn không lấy lại được nhà, thì chắc cậu đang nghĩ đến việc gọi người đến trừ khử tôi đấy nhỉ.. Dù sao thì cơ bản cũng là muốn tôi biến mất khỏi tầm mắt cậu mà, đúng không??”

Hàn Nhi vừa nói vừa bước lướt qua Dương Phong, miệng chỉ trực nở nụ cười nhẹ.

“Nếu cô muốn thế...”

Dương Phong hơi bất ngờ với câu nói vừa rồi. Hàn Nhi – một người đang có nguy cơ sẽ mất căn nhà vậy mà vẫn có thể thản nhiên nói một câu hoàn toàn không có lợi cho bản thân mình thế này. Hẳn mỉm cười thú vị..

“Nếu cô muốn thế...”

Hàn Nhi hơi ngập ngừng, nó đứng lại:

“....Vậy thì cậu cứ làm..”

Nó sẽ làm việc mình cho là đúng. Nếu căn nhà ấy thực sự của Dương Phong thì sẽ tự nguyện trao trả lại mà không nói thêm lời nào. Thế nhưng, nếu căn nhà này không liên quan đến Dương Phong mà hẳn lại giả trò thế này, Hàn Nhi sẽ không dễ yên. Nếu chỉ vì một chuyện như thế này mà Hàn Nhi sợ sệt, lo lắng hay nản lòng thì liệu bây giờ còn tồn tại người nào tên Dương Hàn Nhi hay không?

“Chị Nhi...”

Đi từ xa, nó đã thấy Quân Như đứng loay hoay ở cổng trường. Cả ngày hôm qua không thấy, Hàn Nhi tưởng con bé đã nản mà từ bỏ việc “tìm cách” thân thiết với nó rồi chứ. Ai dè...

Hàn Nhi nhìn Quân Như chăm chăm, thở dài rồi bước đến gần chỗ con bé

“Đến sớm thế? Dương gia không nghi ngờ gì chứ?”

“Làm sao mà nghi ngờ được...”

Con bé đưa hai ngón tay biểu tượng Victory lên trước mặt rồi cười tươi rói. Thậm chí nhiều lúc, nó cũng muốn như Quân Như, vô tư thế này nhưng.. có lẽ nụ cười không hợp với nó...

“Chị Nhi.. chị biết Kỳ Dương Phong đúng không?”

Nhìn Nhi quay sang con bé trừng mắt, gằn giọng:

“Hỏi làm gì?”

“Hề hề...” - Quân Như lấy tay đưa lên đầu xoa xoa mái tóc phía sau, cười xuề xòa ” Hình như cậu ấy học lớp chị hả? Nghe nói cậu ấy từng đứng đầu năm 2 tụi em”

Thông tin con bé nhanh đấy chứ, nó học ở đây gần 3 năm mà đến hôm qua mới biết Dương Phong đứng đầu năm 2. Con bé này mới vào trường một tháng mà đã lần mò thông tin đến nước này rồi.. Hay thật!!

“Vậy thì sao?”

Hàn Nhi trề môi, bước đi tiếp...

“Nghe nói chị biết anh ấy đúng không? Em còn nghe hai người từng hẹn hò..”

Giọng Quân Như nói đến đây thì gấp gấp hơn hẳn, con bé chăm chú vào câu trả lời tiếp theo của Hàn Nhi, gương mặt căng thẳng

Hàn Nhi nhăn mặt trước câu hỏi vừa rồi, nó còn có cả cảm giác mí mắt mình đang giựt giựt. Giờ thì nó nhận ra một điều

Hàn Nhi quay sang đánh một cái thật mạnh vào trán Quân Như

“Ồ đồ, nghe ai nói...”

“Thì mọi người đều nói thế mà..”

COn bé lấy hai tay che vàng trán ửng đỏ của mình lại, mặt nhăn lại khó chịu. Đau chết được

Mọi người... Nếu con bé nói cụ thể thì Hàn Nhi còn biết đường mà lần, đằng này con bé lại chơi danh từ số nhiều. “Mọi người”.....

Hàn Nhi đăm chiêu một lúc, nó dấn mắt mình xuống đất, nhìn từng bước chân chậm chạp của bản thân

“Vậy thì sao? Cần gì thì nói lẹ đi”

Quân Như tíu tít lên khi nghe Hàn Nhi nói thế, vội nhanh rút điện thoại mình ra đưa trước mặt Hàn Nhi bằng hai tay cầu khẩn

“Số điện thoại.. Nếu là từng hẹn hò chắc là có số điện thoại của nhau.. cho em đi chị..”

Hàn Nhi đông cứng, con bé không biết mình đang xin số điện thoại của ai. Dính vào hạng người như hần thì sẽ trở nên như nó bây giờ. Sắp sống vất vưởng ngoài đường đến nơi rồi đây này.....

Không nói gì, Hàn Nhi chỉ dùng ánh mắt nghiêm nghị quét qua người Quân Như rồi bắt đầu tăng tốc. Nó nhanh chân đi vào lớp, mặc kệ Quân Như phía sau gọi í ới

“Chị Nhi, cho em đi mà..”

“Về lớp...”

“chị Nhi à...”

Giọng con bé hét lớn

Hàn Nhi đứng phía trong một tay giữ chiếc balo, người áp mạnh vào cánh cửa giữ lại không cho Quân Như xông vào. Con bé từ bên ngoài vẫn ra sức đẩy mạnh, kết quả là bây giờ, người con bé bị kẹt hết một nửa vào giữa cánh cửa. La hét không ngừng

Dương Phong đang ngồi nghe nhạc trong lớp, vừa chợt nhớ ra điều gì đó, hần đi nhanh về phía cửa lớp, lấy tay chạm nhẹ vai Hàn Nhi. Đợi lúc nó quay sang nhìn, ánh mắt Dương Phong bắt đầu chuyển động. Hần nhìn Hàn Nhi rồi nhìn ra cánh cửa hàm ý rằng “tôi muốn ra ngoài”

Ánh mắt lóe lên tia tức giận, thật là, cái tên này không thấy nó đang bận hay sao chứ. Đã vậy, mới sáng sớm lại phải dùng sức thế này. Đầu nó nóng sắp sửa bốc khói đến nơi rồi...

“Dương Phong...??”

Quân Như đứng giữa cánh cửa, nó không tin vào mắt mình, chỉ thốt lên nhẹ 2 từ rồi cơ thể dường như thả lỏng hoàn toàn khiến cho Hàn Nhi bên trong vẫn giữ nguyên lực thì bị ào đến, đập mặt mình vào cánh cửa. Sự việc xảy ra trong phút chốc, nó không kịp xoay sở, giờ thì xấu mặt rồi

Cả lớp được tràng cười nổ bùng. Cả bọn đưa huyết gió đưa võ tay la ầm cả lên. Hàn Nhi quay sang lườm một cái, phui phui gương mặt rồi đi về chỗ mình. Nhận được ánh lườm, đám đông bỗng dưng im phăng phăng, họ ngồi im làm tiếp việc của mình nhưng đầu đó vẫn còn vài ánh mắt lườm lườm dò xét xung quanh

Dương Phong bước ra ngoài cửa, Quân Như cũng bất giác lùi về sau nhường đường cho hần, đôi mắt con bé không thể nào lơ đi người trước mặt..

Còn Dương Phong, hần không quan tâm lắm chuyện đối phương đang làm gì, hần chỉ nhìn phớt nhẹ qua Quân Như rồi dứt tay vào túi quần rồi lững thững bước đi trên hành lang. Đột nhiên Tay áo hần bị kéo lại.. khiến hần khựng người, quay sang khó hiểu

“Có chuyện gì?”

“Có thể cho tôi số điện thoại được không?”

“Tại sao?”

“À... vì..”

“Thích tôi à?... thế thì không được”

Dương Phogn nói rồi lại tiếp tục hành động của mình lúc này. Lần này hắn bỏ đi mà Quân Như không nín giữ lại. Không, phải nói là nó không thể nào nín giữ được khi toàn như như bị đóng băng. Cái quái gì đây? Tình cảm chưa thổ lộ mà đã bị đối phương phát hiện và dập tắt rồi ư? Nói thế nào thì cũng chưa tìm hiểu mà, sao anh ta lại có thể thẳng thừng như thế chứ..

“Chị Nhi...”

Con bé chạy ào vô lớp, khóc không ra nước mắt, chỉ mếu máo

“Đi ra ngay, ai cho vào đây?”

“Cho em đi mà...”

“Đã bảo không là không, dính vào loại người đó chỉ chuốc thêm rắc rối...”

“Sao chị rõ thế...?”

Con bé lườm Hàn Nhi. Rõ ràng chị ấy biết rất rõ về Dương Phong, vậy mà vẫn tỏ ra không quan hệ gì...

“Về đi, chuông reng rồi”

Hàn Nhi bắt đầu buồn ngủ, cơn buồn ngủ ập đến nhanh chóng sau khi nghe tiếng chuông vào tiết đầu tiên. Buồn bả bước từng bước ra ngoài, Quân Như trách thầm bà chị sao lại có thể cứng nhắc như thế...??

20. Chương 20: Tôi Ban Cho Cô Một Ân Huệ....

“Gi chứ, đừng có giỡn với tôi như thế”

“Chúng tôi thành thật xin lỗi, đã có rất nhiều người đến đây về vấn đề này rồi, nhưng thật sự thì chúng tôi không thể nào liên lạc với cô ấy”

Hàn Nhi như chết đứng khi nghe câu nói vừa rồi của người quản lí trung tâm môi giới nhà đất. Đáng lẽ nó đến đây để xác nhận một chuyện rằng căn nhà nó được giới thiệu có “lai lịch” như thế nào? Thế nhưng vừa đến thì lại nhận được “tin dữ” rằng người nhân viên giới thiệu căn nhà đã bỏ trốn. Chuyện khó tin...

“Nhưng trung tâm quản lí cô ấy mà”

“Quản lí là một chuyện, nhưng trung tâm làm việc theo kiểu khuê hồng, nên chúng tôi cũng chỉ là tạo việc làm cho những người đó, còn lại bao nhiêu chuyện khác thì nhân viên đều tự làm theo ý mình”

Cái chết lần thứ hai. Những lời nói tưởng như đang giải thích cặn kẽ thế này lại dễ dàng giết chết người như Hàn Nhi. Nó đã quá suýt..

Bước chân nhẹ tênh trên con đường tấp nập xe cộ trong thành phố đông đúc, Hàn Nhi dường như không cảm giác được bất cứ thứ gì xung quanh. Nó đang đi trên con đường chứng minh căn nhà nhỏ kia là của nó, thế nhưng nó mới đi được nửa chặng đường thì chứng cứ dường như đã tan biến mất. Tờ giấy duy nhất mặc đồ dùng để xác thực cho căn nhà cũng là một tờ giấy giả bóng lộn..

Trong một quán cà phê giữa trung tâm thành phố, phía sau làn khói mỏng của tách cà phê nóng hổi là một gương mặt sâu thẳm, nó dường như không thể nào ngước mặt lên được..

“Tôi xin lỗi, ngày mai tôi sẽ dọn đi ngay”

“Mong cô làm nhanh..”

Là giọng ông luật sư. Hàn Nhi đến để gặp ông ấy, mới sáng nay nó còn đinh ninh rằng có thể khẳng định đó là căn nhà mà nó đã mua, nhưng giờ thì Hàn Nhi dường như khép nép hoàn toàn trước mặt ông ấy...

“Xin lỗi, vì đã làm phiền ông..”

Nói rồi nó xách vội chiếc balo đi ra ngoài cửa. Tâm trí lẫn lộn, cách cửa kính vốn dĩ phải kéo vào thì Hàn Nhi lại dùng hết sức để đẩy ra, khiến nó gần như hoàn toàn bị mắc kẹt ở bên trong bởi cái hành động đó. Thấp thoáng đâu đó đã bắt đầu có những ánh mắt khó hiểu hướng về Hàn Nhi, nhưng nó dường như không thể giải thoát mình ra khỏi hành động hồ đồ này...

Đến khi có người từ bên ngoài bước tới, nó mới ngỡ rằng hành động của mình đang trở thành trò cười trước bao nhiêu con mắt của bàn dân thiên hạ. Lùi về một bước nhường đường cho người khách bước vào trong, sau đó Hàn Nhi cũng nhanh chóng bước ra ngoài. Giờ nó đi đến tiệm bánh, nhưng không biết có thể làm nổi hay không....

“Xin chào quý khách...”

Giọng Hàn Nhi âm trầm vang lên khiến người khách mới bước vào bất giác tròn mắt giật mình

“Con nhóc kia, định đuổi hết khách đi đấy hả?”

Chị nhân viên đứng kế bên, đánh nhẹ vào người nó, gương mặt nhăn nhó

“Thì ra cô là lí do khiến doanh thu cửa hàng giảm đấy à?”

Người khách đó hóa ra là Lạc Thiên, anh bước vào nở nụ cười khiến ai trong cửa hàng cũng phải cúi chào cung kính. Hàn Nhi vừa cúi chào xong rồi đưa mắt nhìn Lạc Thiên, thở hắt một cái nặng nề “chào Giám đốc..”

Ngồi trên bàn làm việc, ánh nắng của buổi chiều tà rọi qua lớp kính khiến cho căn phòng như khoác một lớp áo vàng vồng, sáng rực lên một góc. Dương Phong đang chăm chú vào đồng tài liệu trên tay thì bất giác tiếng chuông điện theo reo lên, hất lia mắt sang nhìn. Số là..

From: 02564*****

From: D.Phong

From: 02564*****

From: D.Phong

Dương Phong quăng điện thoại sang một bên bàn, rồi lại tiếp tục vào công việc của mình... “Anh biết tôi là ai không?” - Nghĩ đến câu tin nhắn trên màn hình điện thoại lúc nãy, hất bật cười thú vị...

Xùy...

Quân Như nhăn mặt, lúc đầu nghe bảo là Kỳ Dương Phong rất hòa đồng, hồi trước, lúc ở trung tâm thương mại con bé cũng đã chứng kiến được tính cách Dương Phong, sao bây giờ lại khác như thế vậy chứ.... Kiểu này thì gay rồi

Lạc Thiên đến cửa hàng bánh, anh đến đây xem như là một cuộc khảo sát thị trường nên gọi ra rất nhiều loại bánh, để đầy trên chiếc bàn trước mặt. Hàn Nhi đem chiếc bánh cuối cùng ra, đặt lên bàn với nụ cười gượng trên môi

Buồng chiếc nĩa đang ăn dở dang xuống bàn, anh chăm chú vào từng hành động của Hàn Nhi rồi buột miệng hỏi

“Cô rãnh không?”

“Anh thấy tôi có đang rãnh không?”

Hàn Nhi hờ hững trả lời. Nó chẳng muốn làm công việc này chút nào, và đứng ra mà nói vị trí của nó lẽ ra ở trong bếp, chỉ là hôm nay trời khiến thế nào lại có một nhân viên nghỉ phép. Báo hại nó phải chường bộ mặt thiếu não này ra đem bánh cho khách. Khách hàng vào quán không bị nó hù thì chắc cũng không dám bước vào quán này lần thứ hai

Và bây giờ lại xui xẻo hơn nữa là nó đang giáp mặt với Âu Lạc Thiên – Giám đốc của công ty chính - là một người có sức ảnh hưởng lớn đối công việc nó sau này, thế nhưng nó lại không có chút hứng thú nào làm hài lòng vị khách VIP kia..

Vốn định quay lưng đi vào trong quầy thì từ đằng sau có một cú đánh trời giáng vào lưng Hàn Nhi khiến nó cúi nhào về phía trước

“Con nhóc này, sao lại ăn nói với Giám đốc như thế?”

Chị Châu từ từ bước đến kế bên nó, khuôn mặt niềm nở nhìn Lạc Thiên

Không nói gì, Hàn Nhi chỉ quay sang nhìn chị Châu với khuôn mặt giận dữ rồi hằm hằm bỏ đi vào trong bếp. Chị Châu mỗi lần gặp Lạc Thiên là cứ bối rối, chuyên làm những hành động khiến người khác khó hiểu đến phát bực, điển hình như là chuyện lúc này.

Hàn Nhi đứng trong bếp nhưng vẫn tò mò nhìn ra ngoài sảnh, khách không đông, tầm nhìn lại thoải mái khiến nó nhìn rõ mọi thứ bên ngoài. Thường thì Hàn Nhi không quan tâm lắm chuyện người khác, thế nhưng lần này thì khác, nó đã đoán được một số chuyện của chị Châu qua một vài hành động đối với vị Giám đốc kia... Chắc chắn là có tình ý gì đó

Chị Châu liên tục cúi đầu, miệng cười nói vui vẻ, cả Lạc Thiên cũng miệng cười, nói huyên thuyên. Bỗng dưng trong đầu nó ánh lên một suy nghĩ không tưởng

Chợt đang chăm chú nhìn thì chị Châu hướng mắt về phía nó, Hàn Nhi nhú mày nhìn theo không động tĩnh. Chị ấy chỉ cười cười rồi lại quay về hướng của Lạc Thiên. Nó nhăn mặt, cảm thấy như mình đang bị nói xấu

Cửa hàng về chiều đông khách, đã không đủ chỗ thế mà cái người được gọi là Giám đốc cứ ngồi lì mãi trong một góc, chiếm hẳn nguyên chiếc bàn to tướng mà lẽ ra nơi đó dành cho 4 người

“Giám đốc, anh không cảm thấy là mình đang cản trở hoạt động của cửa hàng sao?”

Ngón tay Lạc Thiên đang lướt trên màn hình Ipad thì ngưng lại, anh ngược lên nhìn nó, khuôn mặt ánh lên nét khó chịu cùng một vài giọt mồ hôi vương *** trên trán

“Vậy thì tôi phải làm sao đây?”

Hàn Nhi hết biết nói gì với câu hỏi nửa thật nửa đùa kia, chẳng lẽ người này lại kêu nó hãy nói rằng “anh mau về đi”...

Haiz..nó thở dài rồi quay trở lại làm công việc của mình

Chỉ 5 phút sau, Lạc Thiên bắt đầu đứng dậy, anh đi lại quầy rồi không ngần ngại mà bước thẳng vô bếp. Lúc này không có nhiều đầu bếp trong đây nên anh dễ dàng làm công việc của mình. Một lúc sau, Hàn Nhi quay sang nhìn chỗ cũ thì không thấy Lạc Thiên ở chỗ đó nữa mà chỉ có vài vị khách mới vào. Nó thầm nghĩ rằng chắc có lẽ anh đã về...

9h – khoảng thời gian mà các nhân viên đều đuối sức, hoạt động của họ chậm đi thấy rõ, khách vào cũng không còn đông lắm nhưng vẫn còn người vào để học làm bánh và vài người còn ngồi huyên thuyên với nhau.

Lúc này Lạc Thiên từ bếp đi ra, trên tay anh cầm một hộp bánh nhỏ hình vuông được thắt nơ đỏ ánh bạc tuyệt đẹp. Hành động của anh khiến những ai là thiếu nữ xung quanh đều cảm thấy mình như nàng công chúa với cảnh sắc xung quanh toàn màu hồng. Không một người con gái nào trên thế giới này mà không mong bạn trai của mình sẽ làm điều ngọt ngào thế này cả, họ nghiêm nhiên trở thành những nàng công chúa mơ mộng

Đến cả người như Hàn Nhi cũng đang suy ngẫm nhiều điều. Trải qua một thời gian nó cảm thấy Lạc Thiên là một người tốt và thật may mắn cho cô gái nào được làm bạn gái của anh, nó chỉ mỉm cười đầy ẩn ý khi nhìn anh cầm hộp quà rồi nhìn sang phía bà chị Châu kia - một người này giờ chắc ở riêng trong thế giới mơ mộng. Sau đó thì Hàn Nhi tiếp tục công việc của mình, giúp đỡ khách hàng trong sự kiện làm bánh..

Rồi Lạc Thiên đi nhanh đến chỗ Hàn Nhi, anh nhìn nó rồi nắm tay nó kéo đi nhanh về phía cửa, vừa đi vừa tháo chiếc tạp dề trên người nó. Hàn Nhi luống cuống, đôi chân chỉ biết theo người phía trước, hoàn toàn không nhận thức được điều gì đang xảy ra..

“Chị Châu...”

Nó hét lớn ngoáy đầu vào nhìn chị Châu

Chị Châu đứng chỗ quầy cũng cười gượng gạo vẫy chào. Đây là kế hoạch của Lạc Thiên và chị Châu, lúc này ngồi ở bàn anh đã nhờ chị giúp, và bây giờ chỉ còn xem cách mà Hàn Nhi quyết định mà thôi

Lạc Thiên kéo Hàn Nhi vào xe mình rồi đóng sầm cửa lại trước ánh mắt khó hiểu của nó. Quen Lạc Thiên không lâu nhưng nó có cảm giác người này sẽ không làm gì xấu. Và cũng phải có lý do để người này hành động như thế này. Hàn Nhi ngồi trên xe, chú ý quan sát động tĩnh. Ngoài việc Lạc Thiên thỉnh thoảng vừa lái xe vừa quay sang nở nụ cười thì Hàn Nhi chẳng còn thấy gì khả nghi

Anh chở nó đến một tiệm cafe với không gian trầm nâu và ấm cúng. Nơi này có lẽ thường dành cho những người ở tầng lớp thượng lưu vì nhìn xung quanh có vẻ rất sang trọng. Hàn Nhi không nói gì, chỉ ngồi khoanh tay chống lên bàn, găng gượng nhìn người phía đối diện đang chăm chú vào quyển Menu.

“Xin chào quý khách”

Giọng nói của nhân viên phía cửa khiến Hàn Nhi tò mò, ánh mắt nó dôi về phía ấy rồi lại ngây người trong phút chốc... Lạc Thiên sau khi gọi xong đồ uống, anh ngược lên nhìn Hàn Nhi rồi cũng như một phản xạ, cũng quay người nhìn về phía cánh cửa

“Chị Nhi..”

Quân Như nhìn thấy chị mình, liền nhanh chóng tiến lại gần, khuôn mặt toe toét cười, Dương Phong cũng từ phía sau đi tới..

“Hai người làm gì ở đây thế?” - Quân Như hỏi rồi quay sang phía Lạc Thiên “Còn người này” - con bé nhú mày lại, nhìn đăm đăm để cố nhớ ra người trước mặt ” A, Giám đốc trung tâm thương mại kì trước” - rồi Quân Như vỗ hai tay vào nhau mừng rỡ

Con bé cứ mãi huyền thuyên vấn đề của mình mà không hề nhận ra bầu không khí ảm đạm xung quanh. Những ánh mắt nhìn nhau nhưng lại có gì đó buồn bã. Lạc Thiên nhìn Hàn Nhi, Hàn Nhi lại nhìn Dương Phong, Dương Phong lại nhìn Lạc Thiên. Những ánh nhìn đều khác nhau nhưng đều chung một suy nghĩ. Rồi Dương Phong bật cười ngạo nghễ

“Chà, hóa ra hai người đến mức độ này rồi à”

Nói rồi mắt Dương Phong khép lại hình lá liễu nhướng về hộp bánh nhỏ để trên bàn

Đến hơn 9h tối, Dương Phong mới làm xong việc của mình. Cây bút vừa đặt dấu chấm phía sau chữ kí, thì hần đã nhanh chóng thu dọn chồng hồ sơ trên bàn lại, chỉ dọn dẹp qua loa chưa hoàn chỉnh thì đã vội ngả lưng ra sau ghế vươn vai một cái thoải mái. Ngoại trừ việc đứng dậy để đi lấy ly nước uống thì dường như người hần đã dính chặt vào chiếc ghế làm việc này suốt 6 tiếng đồng hồ. Thế mới nói làm việc tại gia cũng có cái khó khăn..

Đôi mắt Dương Phong từ từ lim dim rồi sau đó nhắm nghiền hần lại. Công việc trong công ty vốn không phải nhiều đến độ khiến hần phải mệt mỏi thế này, chỉ là dạo này hay suy nghĩ về những chuyện không đâu, vốn dĩ não đã quá tải nay lại thêm nhiều nếp nhăn hơn

Nhưng chợt nhớ đến một việc gì đó chưa làm nên bàn tay nhanh chóng hoạt động, đưa lên bàn đang quờ quạng tìm chiếc điện thoại. Vừa mới cầm lên, chưa kịp bấm nút nào thì màn hình đã sáng đèn. Có tin nhắn.

Nghĩ đến chuyện gì, chuyện đó xảy ra ngay. Dương Phong vì chợt nhớ đến cái vụ nhắn tin hồi trưa nên mới nhanh chóng tìm ngay điện thoại. Chưa kịp làm gì thì tin nhắn của người đó lại đến. 6 tin nhắn cả thấy, tất cả đều từ một số và chung một chủ đề

Cậu làm việc xong chưa? - From: 02564*****

Ăn gì chưa vậy? - From: 02564*****

Còn làm việc sao? - From: 02564*****

Chưa xong nữa à? - From: 02564*****

Bận đến độ không thể trả lời tin nhắn sao? - From: 02564*****

Xem ra đang làm hiền cậu rồi, làm tốt nhé!! *(^O^)* - From: 02564*****

Ngón tay đưa lên đưa xuống trên màn hình, tin nhắn này qua, tin nhắn khác hiện lên, câu hỏi thì có khác nhau, nhưng vẫn cùng một chủ đề. Tin nhắn cuối cùng vào lúc 8g37 tối à? Dương Phong vội nhìn lên góc trên màn hình điện thoại, bây giờ là 9g25 phút tối, có lẽ vẫn còn kịp

Hắn quyết định gặp người đã nhắn tin ình - gặp Quân Như, dù gì thì bây giờ cũng rồi, lại vừa làm việc xong thì nên đi đâu đó cho khuây khỏa đầu óc một chút.

Từ sau chuyện một tháng trước, mọi người đã nhìn Dương Phong bằng một con mắt khác, một con mắt e dè, hơi nép sợ. Trước đây, ai cũng công nhận hắn là người có tài, rất thông minh, rất giỏi mọi việc, lúc nhỏ cũng rất ham học và nghe lời. Nhưng vài năm trở lại đây, vì một lí do nào đó mà Dương Phong lại trở thành con người hoàn toàn khác, phần thời gian riêng hắn đã dành hết vào BLACK và những cuộc ăn chơi bất kể sáng đêm. Nhưng bây giờ thì cục diện có thay đổi chút, Dương Phong chính chắn hơn, thậm chí phải nói là trở thành một con người khác. Nói đi cũng phải nói lại, hắn đã bắt đầu cai quản sự nghiệp gia đình thì cũng phải có chút gì đó tạm gọi là “máu lạnh” thì mới có thể đưa ra những quyết định quan trọng cho công ty - công ty mà ông của Dương Phong đã cất công gây dựng.

Hẹn gặp trước cửa một quán cà phê tại trung tâm. Mặc bộ đồ thoải mái, chiếc quần kaki màu trắng kem, thêm chiếc áo thun tay dài cổ rộng kéo đến vai màu ghi nhưng đã được Dương Phong khéo léo khoác bên ngoài chiếc áo khoác mỏng màu cam đỏ - nhìn tràn đầy sức sống nhưng lại trông đứng đắn, có sức hút lạ kì. Đôi mắt sắc lạnh nay đã được đặc

cách một chiếc kính ngố gọng đen, nhìn hơi chút trẻ con, dù gì mà nói Dương Phong cũng chỉ mới 17 tuổi, vẫn là một độ tuổi nổi loạn, không nhiều thì ít...

Vừa bước xuống xe thì đã bắt gặp ngay Quân Như đứng lóng ngóng trước cửa, con bé thấp thỏm đứng ngó bên này, nhìn chỗ kia, trong lòng lại có chút thấp thỏm không yên...

“Quân Như?”

Dương Phong bước gần lại, hỏi một câu nhẹ nhàng, hành động khom lưng nhìn nghiêng sang phía sau của Quân Như vội khựng lại, đứng hình..

Phải vài giây sau thì con bé mới có thể trở lại bình thường, Quân Như ngược nhẹ lên nhìn thì bắt gặp ngay một nụ cười mỉm điểm nhẹ trên môi người đối diện. Oa, chỉ là bước đầu thôi, chỉ là tìm hiểu, nói chuyện thôi mà sao tim con bé đập nhanh quá vậy nè. Đôi mắt Quân Như như đang hoàn toàn biến hết thành hình trái tim màu hồng đập thành thịch. Không được, không được, nếu biểu hiện như thế này trong lần gặp đầu thì sẽ mất điểm ngay..

Con bé nhanh đứng thẳng người lên, sửa sang lại quần áo đầu tóc trước ánh mắt khó hiểu của Dương Phong. Đối với những lần gặp riêng đầu tiên thế này, ấn tượng rất quan trọng,

cực kỳ quan trọng. Sau khi thấy mọi việc ổn định, Dương Phong mới bật cười. Cái phong thái cười nhẹ, hai tay đút vào túi quần lại khiến Quân Như luống cuống, ánh mắt con bé càng lúc càng muốn lảng ra chỗ khác, không thể nhìn thẳng vào đối phương..

Vốn dĩ tâm trạng lúc bước vào quán rất thoải mái, khuôn mặt cũng rất tự nhiên nhưng một cảnh tượng nào đó khiến sự thoải mái ấy bị cắt đứt ngang sườn. Người con gái đó,

cũng đang ngồi trong quán cà phê ấy, khoanh tay trên bàn chăm chú nhìn người phía đối diện. Trong lúc này đây, Dương Phong cảm thấy khó thở, lồng ngực như có một lực gì đó đè nặng khiến máu không thể lưu thông lên não và kết quả phải vài giây sau hắn mới lấy lại được sự bình tĩnh.

Bước chậm rãi từ từ sau lưng Quân Như đến chỗ đó, ánh mắt Dương Phong cứ lảng mải phương nào, hẳn không muốn mình tỏ ra quan tâm việc của người khác. Đúng vậy, người

đó tại sao lại ở đây, ngồi với ai đều không liên quan đến hắn. Nhưng có lẽ lần này máu dồn lên não quá nhiều chẳng, thế nên sự tò mò của hắn mới đột ngột tăng cao như thế này

Chị Nhi..”

Quân Như nhìn thấy chị mình, liền nhanh chóng tiến lại gần, khuôn mặt toe toét cười tươi rói

“Hai người làm gì ở đây thế?” - con bé hỏi rồi quay sang phía Lạc Thiên “Còn người này” - gương mặt hơi phụng phịu, chau đôi mày để cố nhớ lại - ” A, Giám đốc trung tâm thương mại kì trước” - rồi Quân Như vỗ hai tay vào nhau mừng rỡ

Đợi đến khi câu nói Quân Như vừa kết thúc, Dương Phong mới chú tâm vào vấn đề trước mắt, người ngồi đối diện Hàn Nhi lại là Âu Lạc Thiên. Kì này lại là gì đây, đôi tay hắn bỗng dưng tự nắm chặt lại rồi lại run run khi hắn nhìn Lạc Thiên. Cái ánh nhìn như hàng vạn lưỡi dao găm xuyên thẳng vào người đối phương. Nhưng hắn cố trấn tĩnh mình lại, bàn tay cuối cùng cũng có thể thả lỏng, đôi mắt lơ đãng đưa sang nhìn chỗ khác - nơi có một hộp bánh nhỏ

Dương Phong là một người không giỏi giấu cảm xúc lắm. Hai lần trước hắn đã cố kiềm chế bản thân mình nhưng đến lần thứ 3 thì lại thất bại. Lúc đầu chỉ là một nụ cười nhả hững

khi nhìn thấy hộp bánh nhưng sau khi nhìn qua Hàn Nhi, nhìn cái dáng vẻ đang lo lắng mông lung, thấp thỏm không yên của nó mà Dương Phong cảm thấy đắng đắng nơi cổ họng, người nóng ran, sự khó chịu ập đến nhanh chóng, nhưng rồi hắn lại bật cười ngạo nghễ - nụ cười che giấu cái cảm xúc hỗn độn bên trong

“Chà, hóa ra hai người đến mức độ này rồi à”

Câu nói với giọng điệu hơi giễu cợt đó khiến cả ba ngáy người ra..

Lạc Thiên thì nhanh chóng quay sang nhìn Dương Phong khi câu nói ấy kết thúc, ánh nhìn nghiêm túc, thể hiện đầy sự phẫn nộ khiến cho không khí xung quanh hạ xuống một

bậc, xám xịt một vùng. Dương Phong đi quá xa rồi, hắn từng nói với anh là sẽ không hứng thú gì với người đó nữa, sẽ không làm việc gì liên quan đến người đó nữa. Và quan trọng là bây giờ hắn đang đi ngược lại với lời nói của mình

Nhưng đối diện với ánh mắt của Lạc Thiên, Dương Phong đã không lảng tránh mà ngược lại còn nhìn thẳng vào anh như thể hiện sự kiêu ngạo tuyệt đối của bản thân. Nụ cười giễu cợt nửa miệng khiến cho bộ dạng hắn vừa bất cần lại vừa muốn khẳng định một điều gì đó. Rồi Dương Phong quay sang Hàn Nhi, hắn đang chờ đợi một phản ứng..

- Đôi mắt hắn lia khắp người nó, nhưng thậm chí lúc này hơi thở Hàn Nhi vẫn còn đang lồi mắt một nhịp thì nói đến chỉ mở miệng nói lời nào. Đôi mắt hơi hoang mang chỉ nhìn mải vào khoảng không nào đó, ánh nhìn xa xăm, càng lúc lan rộng như nói rằng nó đang ở thế giới riêng của mình. Nó nghe hết, nghe được hết lời Dương Phong, dù không nhìn nhưng lại hình dung được điệu bộ của hắn thế nào, nhưng đầu nó giờ rồi như tờ vò

Cậu muốn tôi nói gì đây Dương Phong

Tôi nói “Không” thì cậu sẽ phản bác

Tôi nói “đúng” thì cậu sẽ tiếp tục bộ dạng này mà nói câu tiếp theo

Hàn Nhi đang rối lắm. Nó rối với hàng trăm suy nghĩ trong đầu. Tại sao nó lại phải khó nghĩ thế này, chỉ cần nói “đúng”, thì mọi chuyện sẽ chấm dứt ngay. Cắt đứt ngay cái mối quan hệ không đầu đuôi này, nhưng khổ nỗi miệng lại không thể nói thành lời..

“Này... này, chị đừng nói là....”

Quân Như trợn tròn mắt, ngạc nhiên tột độ, khiến cho câu nói bị lấp lửng làm tăng thêm độ ngờ vực. Bàn tay liên tục đập mạnh vào người Hàn Nhi không ngớt - điều này càng thể hiện sự khủng hoảng trong tâm

trí con bé đang có dấu hiệu tăng mãi không ngừng . Không thể ngờ được, người như chị Nhi mà lại có bạn trai trước con bé sao. Ô hô, chuyện lạ rồi đây...

Câu nói của Quân Như vừa rồi như đổ thêm dầu vào lửa, nhưng lại giúp Hàn Nhi bình tĩnh. Nó ngược lên nhìn Quân Như chăm chăm rồi lại bình thần đứng dậy, đưa tay ra đỡ lại cú đánh rồi ném cánh tay ấy sang một bên khiến người con bé cũng theo đà chúi sang bên đó.

“Chuyện này.. không có gì lạ cả...”

Hàn Nhi nhướn đôi mày, ánh mắt tự tin nhìn thẳng như tỏ vẻ đây là chuyện thường tình, hoàn toàn rất bình thường.

Là câu nói dập lại lời con bé nhưng lời lẽ lại đánh thép khác thường, Hàn Nhi đưa mắt sang nhìn Dương Phong. Đây chẳng phải là cái cậu muốn sao Kỳ Dương Phong, cậu cũng đến cùng Quân Như, nên không có gì mà chất vấn chúng tôi cả...

Ánh mắt nó ngày càng quyết liệt hơn, trừng trừng nhìn Dương Phong như lưỡi dao muốn đâm toạc vào người hắn...

30 giây trôi qua

Một phút..

Hai phút...

Những ánh mắt cứ nhìn nhau đến độ tưởng chừng những tác động bên ngoài không thể nào lay chuyển được, rồi như tạo thành những tia sét như phóng lửa điện va chạm vào

nhau. Không khí xung quanh thật sự không tốt chút nào, Quân Như chắc lưỡi, thở dài, rồi quay sang bực bội. Cả ba người, cứ nhìn nhau, không chú ý gì đến con bé cả và giờ thì gì đây, dường như đã nghe được cả mùi khét của mấy tia sét va nhau rồi..

“Xin lỗi, hôm nay tôi nên về trước..”

Để chấm dứt cái bầu không khí nặng nề đó, Hàn Nhi lên tiếng. Giọng nói gượng gạo như đang cố nuốt thứ gì đó một cách khó khăn, vẻ mặt vẫn còn hoang mang tột độ. Hàn Nhi

dường như đang mất dần sự bình thần vốn có mà thay vào lại là sự khẩn trương, nó muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, cũng may là khi đi đến đây nó không đem theo thứ gì nên lúc về không bị vướng bận, cứ thế Hàn Nhi phóng nhanh ra cửa không chút chần chừ

Lạc Thiên rời mắt khỏi Dương Phong, anh vội chạy theo Hàn Nhi, kéo tay nó lại, trên tay sẵn cầm hộp bánh cũng đẩy nhẹ sang người nó, nở nụ cười dịu nhẹ, cũng như một phần

xạ, tay Hàn Nhi cũng nhanh chóng đỡ lấy hộp bánh. Cái gì đây? Hóa ra bánh này là cho nó à? Vốn cũng là con gái, nó cũng từng nghĩ đến khả năng này nhưng hiện tại lại không cho phép nó mơ mộng xa xa nên đành đẩy lùi cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Vậy mà bây giờ trên tay Hàn Nhi đang cầm hộp bánh của Lạc Thiên..

“Cái này cho cô, nhớ ăn đấy”

Nụ cười nhẹ trên môi như bảo rằng Hàn Nhi hãy bình tĩnh lại, cũng như chứng tỏ một phần nào đó anh hài lòng với câu trả lời vừa nãy của nó. Hàn Nhi cũng cầm hộp quà rồi nở nụ cười gượng gạo như cố bảo rằng nó vẫn ổn, thật sự vẫn ổn. Ở Lạc Thiên có gì đó khiến Hàn Nhi cảm thấy bối rối, trong khoảnh khắc nào đó, khi nhìn anh, nỗi bực bội trong lòng nó vừa nãy biến đâu mất thay vào đó là một cái gì đó như ngẹn đặc lại trong lòng. Hàn Nhi muốn nói cảm ơn, nhưng lời đó lại không hợp với nó, thật khó để nói ra.

Bầu không khí xung quanh hai người đầy sự ngượng ngập, Lạc Thiên đã nhanh trí giải quyết bằng cách đẩy nhanh nó ra ngoài cửa..

“Xin lỗi, hôm nay tôi không thể chờ cô về..”

Nói rồi anh quay lưng, sải chân bước vào trong. Hàn Nhi cũng ngoáy lại nhìn vài lần, xem xét sự việc bên trong quá rồi lững thững về

Từng bước chân nặng nề lướt nhẹ trên mặt đường, dù trong lòng tự nhủ hãy tỏ ra bình thường nhưng nó vẫn phải gồng mình cố gắng thì mới có thể lắng đi từng chút một.

Sau vài phút đi bộ, Hàn Nhi đi đến một trạm xe buýt gần đó, nó ngồi tựa lưng vào tấm phích quảng cáo sau lưng, thả lỏng người. Chỗ này thật ra mà nói cũng không cách xa phố Lăng Tuyền cho lắm

Cơn gió mơn man da thịt hơi se lạnh vào buổi tối khiến nhiều đi đường đều nhả ra những làn khói trắng mỏng manh rồi lại hòa dần vào khí lạnh bên ngoài. Bước qua tháng 2 rồi mà

sao trời vẫn lạnh, (khác quá, ngoài này tg chịu trời nóng muốn khùng luôn rồi Ồ.ó) Thế nhưng Hàn Nhi lại thích cái lạnh thế này, càng lạnh thể chất càng giúp nó lạnh luôn cả tâm

hồn, giúp đóng băng luôn cả cái sự khó chịu khi phải đối mặt với sự khó khăn. Nhưng tạm thời thì bây giờ nó đang cảm thấy có một cái gì đó đè nặng lên người, đầu óc u uoi không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì..

Ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời đen mịt của buổi đêm nhiều mây, người ta vẫn hay nói con người thường hay nhìn vào những cái to lớn, rực rỡ trước mặt mà lại không quan tâm

đến những thứ nhỏ nhất mỏng manh đằng sau. Hàn Nhi cũng thế, vừa ngược lên, ánh mắt nó va chạm ngay “thứ” lớn nhất, tỏa sáng nhất trên bầu trời đêm. “Thứ” ấy đang dần che lấp đi ánh sáng nhỏ nhoi của các vì sao khác. Những ngôi sao thường ngày lấp ló thứ ánh sáng dịu nhẹ nhưng bữa nay lại phải nhường lại cho ánh trăng kia tỏa sáng. Hàn Nhi hét ánh trăng...

Bỗng dưng có chiếc xe dừng trước trạm xe buýt, vì không phải chuyển xe nó chờ nên Hàn Nhi không chú ý lắm, lúc nó nhận ra thì đã bị tay nắm tay kéo thẳng vào trong xe. Rồi chiếc xe ấy lao nhanh vun vút trên con đường thành phố đông đúc...

“Cho tôi xuống..”

Hàn Nhi nghiêm giọng, ánh mắt nhìn thẳng về một hướng. Đúng, nó đang ngồi trên xe của người tên Dương Kỳ Phong - người nó mới gặp cách đây vài phút và đã có vài câu “đá đẩu” với nhau.

Phản ứng dành cho câu nói như ra lệnh của Hàn Nhi là.. không một động tĩnh. Không một câu trả lời nào vang lên, không một phản ứng cụ thể nào được thể hiện. Dương Phong

chỉ ngồi bên cạnh tập trung vào việc lái xe, chiếc áo khoác cam đỏ mỏng manh bên ngoài bị gió từ bên ngoài cửa xe thổi mạnh đập phàn phật vào người hắn rồi sau đó thì lại bay tự do, bay phấp phới một cách thoải mái lộ ra cả bờ vai vững chắc. Bất giác Hàn Nhi lại đông cứng khi nhìn thấy cảnh này...

Nuốt nước bọt, Hàn Nhi quay sang chỗ khác khàn giọng, nó hơi có chút hoang mang với ý nghĩ vừa nảy của mình - một ý nghĩ không được “trong sáng” ... Trong phút chốc, xém nữa nó đã đi ngược lại với lý trí của bản thân. Cố hít thở đều lại, hai đôi mắt với đồng tử giãn to, đen lay láy hơi dao động, Hàn Nhi chớp mắt lia lịa, cố trấn tĩnh tâm trạng mình lại rồi quay sang Dương Phong nghiêm giọng lần nữa

“Rốt cuộc thì cậu đang làm trò gì?”

“Làm trò?”

Dương Phong phì cười, tay chống vào thành xe, hơi nghiêng đầu về phía Hàn Nhi ” Theo tôi biết thì đáng lẽ giờ này cô phải ở nhà và dọn dẹp đồ đạc rồi chứ” - Hắn nhướn đôi mày mình lên cố nhấn mạnh việc dọn dẹp là một điều tất yếu mà Hàn Nhi nên làm lúc này. Rồi đôi mắt nheo lại nhìn nó ngó ý thăm dò

Á khẩu... 100% á khẩu...

Hàn Nhi không biết phải nói gì, chỉ ngồi im lặng như tờ. Giờ thì trên mặt nó đang hiện đầy chữ “hố”. Lúc này vẫn còn tỏ thái độ ngang ngược hùng hùng hổ hổ đòi xuống xe, nhưng bây giờ thì Hàn Nhi chỉ đang cố tỏ ra không biết gì, hai tay cứ mãi mân mê sợi nơ buộc trên hộp bánh, đôi mắt lơ là nhìn ra ngoài xe. Mọi hành động của nó đang mất dần

đi sự tự nhiên...

Dương Phong nói tiếp:

“Nhìn cô đang có vẻ bức tức lắm nhỉ? Cuộc hẹn với Giám đốc Âu Lạc Thiên bị hoãn giữa chừng cơ mà...?”

Đưa ngón tay trở vuốt nhẹ qua môi - một đôi có màu đỏ phớt nhẹ, có hình dáng như trong tranh khiến người nào bất giác nhìn thấy đều cảm thấy hấp dẫn sợ, nhưng lại có một nét quyến rũ nào đó thu hút người đối diện. Nụ cười nhẹ cũng chợt đến rồi lại chợt đi, sau đó thì chỉ còn lại gương mặt nghiêm nghị, ánh mắt phẳng phất một nỗi niềm nào đó...

Câu nói khiến sắc mặt Hàn Nhi nhanh chóng đanh lại, các đường cơ trên mặt cũng nhấn lại, chùng chất lên nhau tỏ vẻ khó chịu. Ý tên này rốt cuộc là gì khi này giờ cứ vắn vẹo vắn đề nó và Lạc Thiên gặp nhau. Vậy còn hắn và Quân Như thì sao chứ? Dương Phong bức tức thì nó không biết bức tức hay sao?

Hàn Nhi không trả lời, vẻ mặt nhanh chóng dãn ra rồi trở lại vẻ thờ ơ...

Suốt quãng đường, cả hai không nói gì, Hàn Nhi ôm khư khư hộp bánh trên tay khiến người ngoài không hiểu sẽ tưởng đây là một báu vật đối với nó. Dương Phong lâu lâu quay sang nhìn nó, nhưng hành động ôm hộp bánh đó của Hàn Nhi khiến hắn khó chịu ra mặt, hai đôi lông mày đen chau lại, gương mặt đăm chiêu khiến chiếc xe càng lúc càng chạy

nhANH HƠN

Chiếc xe dừng lại trước chiếc cổng màu trắng sáng đèn. Hàn Nhi nhanh chóng tháo dây an toàn rồi nhanh xuống xe

“Ngày mai...”

Vừa bước xuống xe, giọng Dương Phong khiến nó tò mò quay sang nhìn

“Tôi không muốn thấy cô nữa..”

“Ngày mai???”

Hàn Nhi nhấn mạnh, gương mặt nó đầy hoảng sợ...

“Ngày mai...”

Dương Phong khẳng định

“Tôi còn chưa tìm được nhà”

Nó cuống quýt

“Đó là chuyện của cô”

“Nhưng mà...”

Vấn đề tiền nong là một chuyện khó nói, vốn dĩ Hàn Nhi định ở thêm vài ngày chờ tìm được phòng ở trọ rồi tính tiếp chuyện căn nhà. Lại còn có mấy đứa nhóc, không thể để bọn chúng sống vất vưởng ngoài đường giống nó được

“Có thể cho tôi 3 ngày..”

Hàn Nhi xuống giọng. Bây giờ thì tình cảnh vô cùng cấp bách, thời thế bây giờ không phải chỉ cần đi tìm nhà là có nhà, lại không phải tìm một hai ngày là xong

“Không...” - Vốn định từ chối nhưng trong đầu Dương Phong lúc này vừa nghĩ ra một kế hoạch “À khoan...” - Hắn quay sang nhìn Hàn Nhi nở nụ cười nửa miệng khiến nó bất giác giật mình, nuốt nước bọt cố lấy lại sự bình tĩnh

“Tôi ban cho cô một ân huệ...”

Sáng hôm sau, Hàn Nhi dậy thật sớm với dự định trong bụng sẽ dọn dẹp mọi thứ. Dù hôm nay là Chủ Nhật, nó không phải đi học, cũng chẳng cần đi làm và thật lòng mà nói hiếm Chủ Nhật nào Hàn Nhi có thể dậy sớm nổi, nhưng với lòng quyết tâm thì 4h30 mắt nó đã mở thao láo. Gắng gượng để vượt qua những cơn buồn ngủ đang kéo tới nhanh chóng, Hàn Nhi luôn tay không ngừng, gom một số vật dụng bỏ vào mấy hộp

giấy rồi chất thành từng đống giữa. Căn nhà tối qua bữa bọn thì sang nay đã một loáng gọn gang lại hẳn. Lũ nhóc cũng dần trở mình vì hàng loạt tiếng động ồn ào của việc dọn dẹp

Tối qua, Hàn Nhi bực dọc bước vào nhà trước con mắt lo lắng của mấy đứa em. Từ đó đến giờ mà nói, nó chưa bao giờ tỏ ra giận dữ như thế trước mặt mấy đứa nhóc... Vừa bước vào được trong nhà, tay Hàn Nhi đã dùng hết sức đóng mạnh cánh cửa lại, tạo nên một tiếng động RẦM lớn vang vọng xung quanh khiến lũ nhóc đang ngồi kể nhau đùa giỡn mình làm cho những đôi vai nhích lên tạo thành một làn sóng vui mắt. Nhưng Hàn Nhi không quan tâm, nó đi thẳng lên trên gác, lũ nhóc ú ớ định nói gì đó nhưng nhìn thấy sắc mặt Hàn Nhi thì đều gượng lại, tiếp tục chăm chú vào buổi ăn khuya của mình mà không ai dám hỏi ai câu nào.

Tưởng chừng mọi việc sẽ dừng lại ở đây, nhưng phía trên gác nhỏ đột nhiên vang lên một tiếng động thật lớn, rung chuyển cả căn gác khiến mấy đứa nhóc ồn ào tán loạn mở cửa chạy ra khỏi nhà vì cứ tưởng rằng căn gác cứ theo đà mà đổ ập xuống. Một vài phút sau, sau khi định thần, lũ nhóc mới nhìn nhau rồi vài ba đứa gan dạ rón rén bước vào trong nhà - trong đó có cả thằng Hoàng. Mặt đứa nào đứa nấy tái mét, dợn lên một màu xanh chuối đầy hoảng sợ

“Chị Nhi, chị không sao chứ? Chuyện gì vậy?”

Bước từng bước nhẹ nhàng không một tiếng động, gần đến cầu thang thì lũ nhóc ngược lên nhìn, phía trên căn gác tối om, khiến cho lũ nhóc thỏa sức tưởng tượng về mức độ kinh dị của một chuyện sẽ xảy ra trong vòng vài phút tới. Thật là...Sẽ không có thứ gì tự nhiên từ trên đó rớt xuống chứ? thế thì sợ lắm - thằng Hoàng nheo mắt, quay qua đứa kế bên - “ Lấy đèn anh cái nời” - rồi nhướng mắt về phía căn bếp, chỗ sáng chén - nơi có một chiếc nôi nhôm nằm trên đó

Sau khi đã thử xong mọi thứ, lũ nhóc đều chỉ lo cho cái đầu của mình. Đứa thì lấy tay che lại, đứa thì đội hẳn cả cái nôi, tụi nó mới bắt đầu tiến lên trên gác. Một không khí u ám bao trùm, xung quanh không một tiếng động, chỉ còn vài tia sáng lẻ loi soi qua chiếc cửa sổ hắt lên vài hình thù kì quái trên sàn, khiến cho thằng Hoàng gan dạ bấy lâu nay cũng bất giác rợn người, nuốt nước bọt, cố tìm lại sự bình tĩnh..

“Chị Nhi..”

Thằng Hoàng lên tiếng, ngó nghiêng xuôi ngược để định hướng xung quanh

“Anh Hoàng, chị Nhi không sao chứ, hình như chúng ta chưa dọn....”

Một đứa bé gái tầm 10 tuổi đứng núp phía sau lưng thằng Hoàng, giọng sợ sệt, đầy lo lắng đang cố mở to mắt để có thể nhìn rõ hơn trong bóng tối

“Mở.. mở đèn lên”

Vừa cảm thấy chân mình chạm trúng thứ gì đó mềm mềm, thằng Hoàng giật bắn người, đứng lùi về phía sau, giọng run run hỏi nhỏ em sau lưng bật công tắc đèn phía cầu thang.

Sau khi căn phòng đã được mở điện sáng trưng, cả lũ thêm một phen hú vía khi thấy Hàn Nhi nằm sấp phía trên sàn, phía nền nhà dưới mặt có một vết máu đỏ đang chảy dài ra, dù vết máu không lớn nhưng khiến cả lũ đứng im như trời trồng, không dám nhúc nhích...

Căn gác không nhỏ, thậm chí là khá lớn để có thể chứa khoảng mười người nằm dài nhưng vì đồ đạc chất quá nhiều nên diện tích đã giảm bớt. Đã thế, hồi chiều mấy đứa nhóc ở nhà lấy lí do chán quá nên bày ra một số trò chơi nên căn gác nghiêm nhiên trở nên bữa bọn hơn bao giờ hết. Đồ đạc, giấy báo lổn ngổn khắp nơi khiến Hàn Nhi vừa bước lên cộng với sự bức tức thì đã trở thành nạn nhân cuối cùng của đống bữa bọn đó.

Tư thế nằm sấp, gương mặt úp hẳn xuống sàn, Hàn Nhi không động đậy hay nhúc nhích gì, càng khiến mấy đứa em lo lắng hơn nhưng lại có cái gì đó trong cái tâm trạng lo lắng này. Lũ nhóc còn lại ở dưới nhà lúc này cũng đã chạy lên gác và rồi một tràng cười lớn nổ ra (?!??)

Cả đám cười ngoặc ngoẹo, đứa thì ôm bụng cười lăn, đứa thì dựa cột cười mím

“Cái này còn vui hơn cả vụ anh Hoàng hồi chiều bị té cầu thang nữa...”

“Hahaha.. quả không chịu được mà..”

“Phu phu, chị Nhi tuyệt vời...”

Nhưng rồi tràng cười không kéo dài được bao lâu khi Hàn Nhi bắt đầu động đậy, hai đôi chân, hai cánh tay cử động co giật như báo hiệu sẽ có chuyện không lành sắp xảy ra. Cả lũ nhóc im bật, chạy xuống phía dưới cầu thang núp, nhưng vẫn cố ngoi đầu lên xem viễn cảnh tươi đẹp trên căn gác.

Chống hai tay lên sàn, Hàn Nhi đẩy người mình lên như trong trạng thái đang chuẩn bị hít đất, rồi nó chậm rãi chuyển tư thế từ từ ngồi xếp bằng xuống nền nhà, gương mặt thất thần của nó khiến ấy đưa em vẫn không thể nhịn cười, nhưng vì không thể cười lớn nên chỉ còn cách bịt miệng lại rồi cười “ tề nhị”

Cảm thấy có thứ nước gì đó nóng nóng chảy trên mặt, nhưng chưa kịp làm gì thì thứ nước đó nhiều thành giọt trên nền, vài vệt máu đỏ tươi rơi từ mũi xuống khiến Hàn Nhi nghiêm mặt, gương mặt lên nhìn lũ nhóc khiến cho cả lũ im bật hẳn, nét mặt hoảng hốt lo tìm đường chạy

“Đứa nào?”

Nó nghiêm giọng, đưa tay lên quẹt nốt những giọt máu còn lại trên mũi

Hay! Hay lắm, cái lũ nhóc này gan cùng mình, bữa nay lại dám chơi trò này với nó khiến Hàn Nhi vốn sẵn đang bực mình thì bây giờ đang như núi lửa phun trào

“anh Hoàng...”

Cả lũ nhóc còn lại vừa đồng thanh, vừa chỉ tay về nhóc Hoàng đang đứng ngó nghiêng, thằng bé sốc đến độ không biết việc gì đang diễn ra với mình. Đến lúc nhận ra rồi thì chỉ kịp thấy sát khí bao quanh người Hàn Nhi cùng thứ không khí độc hại xung quanh. Thôi rồi, nhóc Hoàng đã bị lũ em bán đứng

“Không.. không phải... chị Nhi...em không..”

Cố gắng bào chữa cho bản thân, nhóc Hoàng lắp bắp không thể nói ra lời nào, chỉ có thể đứng khua tay múa chân, cố diễn tả bằng thứ ngôn ngữ tượng hình.. Nhưng thái độ càn quấy ấy khiến Hàn Nhi càng lúc khó hiểu và mấy đứa em thì cười phá lên rồi chạy xuống nhà...

“Thôi được rồi, kêu đám kia dọn dẹp lại nhanh đi, ngủ sớm...”

Hàn Nhi nhẹ giọng xuống, rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Tâm trạng nó bây giờ không tốt, không hứng thú để nói chuyện. Sau khi nhìn thái độ của Hàn Nhi, nhóc Hoàng chỉ có thể rút ra một kết luận “ Có chuyện, nhất định có chuyện đã xảy ra” - rồi thằng nhóc tự đắc ý chạy vụt xuống nhà xử lý em một trận rồi nhanh chóng dọn dẹp đồng bọn trên lầu trước khi Hàn Nhi tắm xong và trở ra....

“Chị Nhi à, tại sao lại phải dọn nhà, em thích chỗ này mà..”

Lũ nhóc vừa bị gọi dậy vào lúc sáng sớm, đứa nào đứa nấy còn say ngủ, mặt phụng phịu xếp lại chăn gối hỏi Hàn Nhi

Hàn Nhi thì vẫn tất bật với việc gói mọi đồ đạc vào trong mấy cái thùng giấy, chỉ ậm ừ trả lời tụi nhóc một cách hờ hững. Phải đi thôi, nếu nán ở đây thêm nữa chắc nó cũng không hình dung ra mình sẽ làm gì với tên khốn ở nhà bên kia. Gì chứ? Ần huệ?? chuyện nực cười..

Nghĩ đến chuyện tối qua, Hàn Nhi khịt mũi xem thường. Nhưng lại quên mất mũi mình đang bị thương thế là lại một dòng máu đỏ xuất hiện. Mũi nó dán một miếng băng urgo màu xanh có hình con ếch đáng yêu dùng để che vết bầm phía sống mũi, Hàn Nhi nhắm đôi mắt lại, chịu đựng sự nhức nhối đang diễn ra ở mũi. Nó quay sang lũ nhóc, tay che ngang phần mũi, tròng mắt, miệng gậm gừ bực bội. Cả lũ nhanh chóng tỉnh ngủ chạy ngay vào nhà tắm

Dự định 8h sáng, Hàn Nhi sẽ dọn đến một căn nhà nhỏ gần trường – nhà của bạn Quân Như. Nhưng dường như thời tiết không hề có dự định sẽ ủng hộ nó. Chỉ mới 6h sáng, mà bầu trời đã hiện lên một màu đỏ rực, báo hiệu sắp có một cơn mưa kéo dài suốt cả ngày. Trời không có gió, độ ẩm tăng cao khiến không khí bức bối, khó chịu. Cả bầu trời, mây đen lại vắng vũ. Xui xẻo... Xui xẻo rồi

6h30 trời bắt đầu mưa

7h mưa càng lúc càng lớn, kéo theo gió giật mạnh

7h30 sấm chớp giật đùng đùng, bầu trời tối mịt, ảm đạm

8h trời vẫn mưa, vẫn xám xịt nhưng gió đã giảm nhiều

“Chị Nhi..”

Thằng Hoàng cầm hộp mì gói còn nóng nổi, khói bay lên ngùn ngụt trước mặt Hàn Nhi đang ngồi khoanh gối, gương mặt cũng xám xịt y như mây đen ngoài trời. Giơ tay lên cao đỡ lấy hộp mì rồi Hàn Nhi quay sang nhìn mấy đứa nhóc vẫn đang vô tư ngồi ăn mì đùa giỡn với nhau.. Hàn Nhi thở dài một cái bất lực...

Cuộc sống không bao giờ như chúng ta mong muốn, thậm chí đôi khi nó còn diễn ra lệch quỹ đạo vốn có. Vẫn thường có câu “ Người tính không bằng trời tính”, Hàn Nhi thật phù hợp với câu nói này. Bao nhiêu dự tính trong đầu nó về một tương lai tươi sáng sau khi tốt nghiệp tại căn nhà này đã bị dập tắt không thương tiếc cũng bởi cái tên Phong họ Kỳ kia.. Nó - thật sự cũng chẳng mong đợi gì ở sự tử tế của Dương Phong nhưng lại vẫn không thể ngờ hẳn lại trở thành người khiến người ta cảm thấy bức tức đến vậy.

Từng gói mì nghi ngút khói trắng bay lên cao cùng mùi thơm sức nức cả căn phòng. Quả không còn gì tuyệt bằng một ngày trời mưa ở trong căn nhà của mình ăn gói mì nóng hổi thơm phức như thế này – đây quả là một công thức có thể dẫn con người ta đi đến một nơi gọi là “ thiên đường hạ giới”. Hàn Nhi cũng không ngoại lệ, nó gác tạm những chuyện khó nghĩ qua một bên, tập trung vào việc ăn mì của mình...

Cộp cộp... tiếng động ngoài sân, khiến nhóc Hoàng đang ngồi gần đó mở hé cánh cửa ra nhìn. Một ai đó đang cầm chiếc ô màu đen đứng trước mặt thằng bé. Bất giác, thằng nhóc lùi về sau như một phản xạ vốn có của con người khi cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm. Nó nhìn trân trân ra cánh cửa đang mở hờ dang kia, lấp ló quay sang Hàn Nhi đang chăm chú hút rột rột hộp mì của mình

Tụi nhóc như hiểu được tình hình, cũng nhìn theo hướng nhóc Hoàng, chú tâm nhú mày đằng sau cánh cửa kia...

“Cô, hay thật nhỉ?”

Dương Phong đứng trước cửa, giữ giữ cây dù của mình, rồi thản nhiên bước vào nhà nhìn điệu bộ Hàn Nhi rồi nở nụ cười nhếch mép khinh khỉnh. Nghe câu nói đó, Hàn Nhi đang bung hộp mì lên thì đứng khựng lại, câu nói đó mãi âm vang vọng đi vọng lại trong đầu khiến nó khó chịu, bất giác nhú mày

Dương Phong đến nhà là có chuyện, mà lại đến vào lúc trời mưa to giông bão thế này thì sẽ là chuyện lớn, vô cùng lớn. Và việc hẳn đến bất ngờ thế này càng làm cho bữa ăn của Hàn Nhi mất ngon, chút nước mì đậm đà lúc nãy bỗng trở nên nhạt nhẽo vô cùng.

Đặt hộp mì xuống, Hàn Nhi chỉ liếc sơ qua Dương Phong rồi chỉnh lại tư thế ngồi một chút, chiếc lưng khom khom nhanh chóng thẳng lên. Nó biết lí do mà Dương Phong đến đây giờ này, giờ thì Hàn Nhi mới cảm thấy bản thân cũng có lúc hóa ” điên cuồng“. Tội qua, do đã không làm chủ được hành động và lời nói, trước khi bước hăm hập vào trong nhà, Hàn Nhi đã thẳng thừng tuyên bố ”8h sáng mai tôi sẽ dọn, không tin thì cậu cứ đến xem..” Và rồi thì chuyện gì đến nó sẽ đến. Dương Phong bây giờ đến là để xem nó đã dọn nhà hay chưa...

Dương Phong bước vào nhà, đứng ngó nghiêng xung quanh, nhìn chỗ này rồi quay sang chỗ nọ, cái cổ hần như hoạt động hết công suất. Sắc thái trên gương mặt hẳn cũng thay đổi không ngừng, lúc nhú mày, lúc thì gương mặt dần ra đột ngột, lúc thì mỉm cười ngạo mạn. Hàn Nhi và lũ nhóc cũng bỏ dở việc ăn uống rồi nhìn theo từng hành động của hắn. Bất giác hồi lâu cũng tự dưng mà nét mặt thay đổi giống Dương Phong.

“Sao cô còn chưa dọn đi ?”

Tên này có đang bị rồ không thế? Không thấy trời mưa hay sao mà lại hỏi cái câu khiến nó nghe là muốn nổi quạu thế này..

Hàn Nhi không nói gì, nó chỉ đứng lên, cầm hộp mì rồi bước đến căn bếp, rót một ly nước mát lạnh tu ừng ực như muốn nuốt trạo cái cục tức vào trong bụng để tiêu hóa. Được lắm Dương Phong, giờ thì cậu nắm thóp tôi rồi, nói gì mà không được..

“Trời đang mưa...”

Sau khi bình tĩnh, nó mới nhẹ nhàng ái ngại lên tiếng, đôi chân bước lững thững ra ngồi phịch xuống sàn.

“Chẳng phải tối qua cô nói 8h sao?”

“Cậu không thấy trời đang mưa à?”

“Mưa thì đã sao? nói 8h thì phải đúng 8h chứ”

Dương Phong nhấn mạnh từng âm như nói rõ đây là một điều hiển nhiên, đã nói thì phải làm dù có bị tác động từ bên ngoài đi chăng nữa..

“Thế hóa ra cậu đến để xem tôi dọn nhà sao?”

“Chứ chẳng lẽ đến bảo cô ở lại”

Thản nhiên, Dương Phong cũng ngồi xuống sàn, cái tư thế bất cần ngạo mạn vẫn hiện diện khiến lũ nhóc nhìn trâng trâng. Mấy thằng nhóc thì ngưỡng mộ ra mặt, còn mấy đứa con gái vẫn chưa tin người trước mặt mình là ai. So với hồi kì trước đến nhà Hàn Nhi, dáng điệu Dương Phong đã thay đổi ít nhiều, duy chỉ có vẻ bất cần và kiêu ngạo thì không mất đi. Và thêm vào đó lại là nét lạnh lùng nhưng cuốn hút khó tả. Suy cho cùng, có thể kết luận một điều là hắn đã cứng chặc... hơn trước

Hàn Nhi đơ lười với câu trả lời vừa rồi. Tại sao? Tại vì đầu đó thẳm thẳm trong lòng nó từng mong Dương Phong sẽ làm một việc gì đó để nó có thể ở lại. Chắc có lẽ là do “tác dụng phụ” của những vấn đề nhạy cảm liên quan đến việc hắn thích nó lần trước. Nhưng giờ thì sao? Có vẻ như nó đang mơ mộng rồi. Vì mơ quá xa nên giờ nó đã bị một câu nói móc làm té nhào ra đất, trở về thực tại...

Nhưng khỏi nói ra cũng biết, tâm trạng Hàn Nhi lúc này đang hiện ra hết trên mặt. Rõ ràng nó không muốn rời khỏi đây khi mà đang lia đôi mắt sâu thẳm nhìn xung quanh rồi dừng lại trước cánh cửa đang hé mở nhìn ra những giọt mưa rơi mạnh bên ngoài. Lí do thứ nhất là vì lũ nhóc thích nơi này, lí do thứ hai là ở ké nhà người khác sẽ rất bất tiện. Có vẻ như Dương Phong cũng đang cho nó thêm một cơ hội, nhưng sau những gì trải qua giữa hai người thì Hàn Nhi lại không biết mở lời từ đâu... cũng khiến hắn không biết phải ứng xử thế nào

“Có thể...”

“Không..”

Hàn Nhi nghếch mặt ra với câu trả lời vội vừa rồi, nó chỉ vừa mở miệng, chưa kịp nói vào chủ đề chính mà tên kia đã chặn lại khi chưa biết nó sắp nói chuyện gì. Điều này làm Hàn Nhi bức bối khi nó đã cố lắm mới có thể dần lòng tự trọng mình qua một bên để mở lời thế mà bây giờ lại bị tên kia làm cho cứng họng không thương tiếc.

“Biết tôi định nói gì không mà cậu lại như thế?”

“Có thể cho tôi ở lại vài hôm..”

Thôi rồi, lòng tự trọng của Hàn Nhi đã bị giọng nói giễu cợt đó đào một hố sâu nằm giữa ngay trung tâm. Bị nói trúng tim đen, Hàn Nhi hiện giờ như rùa rụt cổ....Hàn Nhi khịt mũi, mím môi rồi cười bất lực...

“Nếu đúng là cô định nói như thế thì tối qua tại sao lại không đồng ý điều kiện của tôi...”

“....”

Hàn Nhi đang cố tiêu hóa những từ ngữ “nhẹ nhàng” vừa rồi. Dương Phong bây giờ bình tĩnh trong mọi tình huống còn Hàn Nhi lại là cá nằm trong rọ, có thể bị ăn thịt bất cứ lúc nào... vì thế lại càng không thể lên giọng cao quá..

“Chuyện đó.... chỉ là...”

Hàn Nhi ngáp ngừng, bối rối. Con mưa xung quanh mỗi lúc mỗi lớn, những cơn gió lạnh buốt cả da thịt lại được dịp tràn qua khe cửa lùa vào nhà làm căn nhà trở nên lạnh lẽo. Lũ nhóc ngồi nãy giờ chăm chú vào hai nhân vật chính bỗng thoáng rùng mình rồi lại nhanh chóng im lặng, theo dõi tiếp màn đối thoại vừa rồi

Hàn Nhi hơi ấp úng, nhưng gương mặt vẫn cố ra vẻ bình thản

“Điều kiện... có hơi...”

“Thôi được, nếu có hơi quá thì cô cứ ra điều kiện, tôi sẽ xem xét nhưng... tôi cũng có điều kiện”

Nghe nửa câu đầu, Hàn Nhi như cá gặp nước, vui mừng ra mặt nhưng khi nghe đến hết câu thì nó mới cảm giác như mình là cá đang gặp phải nước...sôi..

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói với nhau câu nào. Lũ nhóc ngồi xung quanh cũng im thít, háo hức xem màn nói chuyện giữa hai nhân vật, dù thật sự thì cả lũ không hiểu lắm vấn đề giữa hai người này thế nhưng lại ngồi bàn tán ồn ào như đang xem một gameshow chính hiệu và không hề biết tâm trạng Hàn Nhi lúc này rồi bởi thế nào

Ngồi khom lưng, tay cầm cây bút ghi vài dòng chữ thế nhưng như có lực vô hình nào đó cản cây bút lại khiến Hàn Nhi điều khiển gặp khó khăn. Đến độ tờ giấy trắng tinh viết được vài dòng đã muốn rách tươm cả ra. Nó đang ghi hợp đồng...

Dương Phong ngồi thẳng, hai tay thả lỏng lâu lâu lại cử động, làm vài động tác đột ngột. Gương mặt không biểu hiện gì, tâm trạng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng đã làm điều này thì có lẽ hẳn vẫn muốn để lại một thứ gì đó gọi là ấn tượng tốt đối với người con gái này...

“Anh.. uống nước ạ”

Bé Linh từ lúc này giờ loay hoay trong bếp, giờ đem ra trước mặt Dương Phong một tách trà nhỏ men trắng sứ đẹp, bên trong sóng sánh một màu xanh của nước trà dịu nhẹ cùng hương thơm thoang thoảng. Gương mặt bé Linh cười tươi rói như ánh mặt trời rực rỡ khiến cả bọn nhóc đứa nào đứa này mắt to tròn, nhìn chăm chăm không thốt nên lời

Nhưng ở đây, điều khiến Hàn Nhi dừng bút lại là vấn đề về lòng hảo tâm. Nó – đã nuôi bé Linh gần cả năm nay thế mà con bé nở nào lấy nước ột người xa lạ kia mà chẳng mấy may quan tâm gì đến nó. Thiệt là.. Hàn Nhi thở dài, ngược lên nhìn lướt qua con bé bằng một ánh lườm sắc bén rồi cúi xuống tiếp tục ghi hợp đồng và những điều kiện của mình

“Chị Nhi...”

Nhóc Hoàng đang ngồi kế bên, nhìn những từ Hàn Nhi đang ghi thì hốt hoảng giật mình khi nhìn thấy vài giọt máu rơi vô định xuống nền giấy trắng. Dương Phong cũng đang ngồi im bỗng cũng bất giác nhướn mày

Vội lấy tay che ngang mũi mình lại nhưng những giọt máu vẫn len lỏi vào những ngón tay, thấm dần ra ngoài rồi lại tiếp tục rơi xuống, Hàn Nhi cố lấy tay còn lại của mình che lại rồi nhanh chóng chạy ngay vào nhà tắm. Lũ nhóc cũng nháo nhào chạy theo sau

“Chị Nhi...”

“Chị không sao chứ?..”

“Chị Nhi...”

Tiếng gọi non nớt của mấy đứa trẻ hòa cùng tiếng mưa rơi giông giã bên ngoài khiến bầu không khí trong nhà như đang dần bị bóp chết ngạt

Mở ngay vòi nước, Hàn Nhi liên tục hứng nước vào đầy ắp lòng bàn tay rồi đưa lên mặt vuốt nhẹ cánh mũi đau buốt. Tiếng la hét của lũ nhóc càng lúc càng nhiều khiến nó nhàu mày, cảm thấy khó chịu hơn. Hàn Nhi trở nên thế này càng khiến cho lũ nhóc cảm thấy tội lỗi hơn cho việc hôm qua đã “sơ ý” làm nó té ào đập gương mặt xuống sàn

Sau khi đã cảm thấy ổn hơn, Hàn Nhi nhẹ nhàng đứng dậy, hơi ngửa đầu ra phía sau để ngăn máu không chảy xuống nữa thì đột nhiên nó cảm thấy cơ thể mình nhẹ tênh, không thể đứng vững, cứ thấy xung quanh

mình toàn hoa, những bông hoa đủ màu sắc đang quay tròn. Người cứ theo đà, chân bước thụt lùi về sau, đôi mắt cũng không hề điều khiển mà đột nhiên từ từ nhắm lại...

Dương Phong đến nhà là có chuyện, mà lại đến vào lúc trời mưa to giông bão thế này thì sẽ là chuyện lớn, vô cùng lớn. Và việc hấn đến bất ngờ thế này càng làm cho bữa ăn của Hàn Nhi mất ngon, chút mì đậm đà lúc này bỗng trở nên nhạt nhẽo vô cùng.

Đặt hộp mì xuống, Hàn Nhi chỉ liếc sơ qua Dương Phong rồi chỉnh lại tư thế ngồi một chút, chiếc lưng khom khom nhanh chóng thẳng lên. Nó biết lí do mà Dương Phong đến đây giờ này, giờ thì Hàn Nhi mới cảm thấy bản thân cũng có lúc hóa "điên cuồng". Tội qua, do đã không làm chủ được hành động và lời nói, trước khi bước hằm hập vào trong nhà, Hàn Nhi đã thẳng thừng tuyên bố "8h sáng mai tôi sẽ dọn, không tin thì cậu cứ đến xem.." Và rồi thì chuyện gì đến nó sẽ đến. Dương Phong bây giờ đến là để xem nó đã dọn nhà hay chưa...

Dương Phong bước vào nhà, đứng ngó nghiêng xung quanh, nhìn chỗ này rồi quay sang chỗ nọ, cái cổ hấn như hoạt động hết công suất. Sắc thái trên gương mặt hấn cũng thay đổi không ngừng, lúc nhíu mày, lúc thì gương mặt dần ra đột ngột, lúc thì mỉm cười ngạo mạn. Hàn Nhi và lũ nhóc cũng bỏ dở việc ăn uống rồi nhìn theo từng hành động của hấn. Bất giác hồi lâu cũng tự dừng mà nét mặt thay đổi giống Dương Phong.

"Sao cô còn chưa dọn đi?"

Tên này có đang bị rò không thế? Không thấy trời mưa hay sao mà lại hỏi cái câu khiến nó nghe là muốn nổi quạu thế này..

Hàn Nhi không nói gì, nó chỉ đứng lên, cầm hộp mì rồi bước đến căn bếp, rót một ly nước mát lạnh tu ừng ực như muốn nuốt trạo cái cục tức vào trong bụng để tiêu hóa. Được lắm Dương Phong, giờ thì cậu nắm thóp tôi rồi, nói gì mà không được..

"Trời đang mưa..."

Sau khi bình tĩnh, nó mới nhẹ nhàng ái ngại lên tiếng, đôi chân bước lững thững ra ngồi phịch xuống sàn.

"Chẳng phải tối qua cô nói 8h sao?"

"Cậu không thấy trời đang mưa à?"

"Mưa thì đã sao? nói 8h thì phải đúng 8h chứ"

Dương Phong nhấn mạnh từng âm như nói rõ đây là một điều hiển nhiên, đã nói thì phải làm dù có bị tác động từ bên ngoài đi chăng nữa..

"Thế hóa ra cậu đến để xem tôi dọn nhà sao?"

"Chứ chẳng lẽ đến bảo cô ở lại"

Thản nhiên, Dương Phong cũng ngồi xuống sàn, cái tư thế bất cần ngạo mạn vẫn hiện diện khiến lũ nhóc nhìn trân trân. Mấy thằng nhóc thì ngưỡng mộ ra mặt, còn mấy đứa con gái vẫn chưa tin người trước mặt mình là ai. So với hồi kì trước đến nhà Hàn Nhi, dáng điệu Dương Phong đã thay đổi ít nhiều, duy chỉ có vẻ bất cần và kiêu ngạo thì không mất đi. Và thêm vào đó lại là nét lạnh lùng nhưng cuốn hút khó tả. Suy cho cùng, có thể kết luận một điều là hấn đã cứng chặc... hơn trước

Hàn Nhi đơ lười với câu trả lời vừa rồi. Tại sao? Tại vì đầu đó thăm thẳm trong lòng nó từng mong Dương Phong sẽ làm một việc gì đó để nó có thể ở lại. Chắc có lẽ là do "tác dụng phụ" của những vấn đề nhạy cảm liên quan đến việc hấn thích nó lần trước. Nhưng giờ thì sao? Có vẻ như nó đang mơ mộng rồi. Vì mơ quá xa nên giờ nó đã bị một câu nói móc làm té nhào ra đất, trở về thực tại...

Nhưng khỏi nói ra cũng biết, tâm trạng Hàn Nhi lúc này đang hiện ra hết trên mặt. Rõ ràng nó không muốn rời khỏi đây khi mà đang lia đôi mắt sâu thẳm nhìn xung quanh rồi dừng lại trước cánh cửa đang hé mở nhìn ra những giọt mưa rơi mạnh bên ngoài. Lí do thứ nhất là vì lũ nhóc thích nơi này, lí do thứ hai là ở ké nhà người khác sẽ rất bất tiện. Có vẻ như Dương Phong cũng đang cho nó thêm một cơ hội, nhưng

sau những gì trải qua giữa hai người thì Hàn Nhi lại không biết mở lời từ đâu... cũng khiến hần không biết phải ứng xử thế nào

“Có thể....”

“Không..”

Hàn Nhi nghếch mặt ra với câu trả lời vội vã rồi, nó chỉ vừa mở miệng, chưa kịp nói vào chủ đề chính mà tên kia đã chặn lại khi chưa biết nó sắp nói chuyện gì. Điều này làm Hàn Nhi bức bối khi nó đã cố lắm mới có thể dần lòng tự trọng mình qua một bên để mở lời thế mà bây giờ lại bị tên kia làm cho cứng họng không thương tiếc.

“Biết tôi định nói gì không mà cậu lại như thế?”

“Có thể cho tôi ở lại vài hôm..”

Thôi rồi, lòng tự trọng của Hàn Nhi đã bị giọng nói giễu cợt đó đào một hố sâu nằm giữa ngay trung tâm. Bị nói trúng tim đen, Hàn Nhi hiện giờ như rùa rụt cổ....Hàn Nhi khịt mũi, mím môi rồi cười bất lực...

“Nếu đúng là cô định nói như thế thì tôi qua tại sao lại không đồng ý điều kiện của tôi...”

“....”

Hàn Nhi đang cố tiêu hóa những từ ngữ “nhẹ nhàng” vừa rồi. Dương Phong bây giờ bình tĩnh trong mọi tình huống còn Hàn Nhi lại là cá nằm trong rọ, có thể bị ăn thịt bất cứ lúc nào... vì thế lại càng không thể lên giọng cao quá..

“Chuyện đó.... chỉ là...”

Hàn Nhi ngáp ngừng, bối rối. Cơn mưa xung quanh mỗi lúc mỗi lớn, những cơn gió lạnh buốt cả da thịt lại được dịp tràn qua khe cửa lùa vào nhà làm căn nhà trở nên lạnh lẽo. Lũ nhóc ngồi nãy giờ chăm chú vào hai nhân vật chính bỗng thoáng rùng mình rồi lại nhanh chóng im lặng, theo dõi tiếp màn đối thoại vừa rồi

Hàn Nhi hơi ấp úng, nhưng gương mặt vẫn cố ra vẻ bình thản

“Điều kiện... có hơi....”

“Thôi được, nếu có hơi quá thì cô cứ ra điều kiện, tôi sẽ xem xét nhưng... tôi cũng có điều kiện”

Nghe nửa câu đầu, Hàn Nhi như cá gặp nước, vui mừng ra mặt nhưng khi nghe đến hết câu thì nó mới cảm giác như mình là cá đang gặp phải nước...sôi..

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói với nhau câu nào. Lũ nhóc ngồi xung quanh cũng im thít, háo hức xem màn nói chuyện giữa hai nhân vật, dù thật sự thì cả lũ không hiểu lắm vấn đề giữa hai người này thế nhưng lại ngồi bàn tán ồn ào như đang xem một gameshow chính hiệu và không hề biết tâm trạng Hàn Nhi lúc này rồi bởi thế nào

Ngồi khom lưng, tay cầm cây bút ghi vài dòng chữ thế nhưng như có lực vô hình nào đó cản cây bút lại khiến Hàn Nhi điều khiển gặp khó khăn. Đến độ tờ giấy trắng tinh viết được vài dòng đã muốn rách tươm cả ra. Nó đang ghi hợp đồng...

Dương Phong ngồi thẳng, hai tay thả lỏng lâu lâu lại cử động, làm vài động tác đột ngột. Gương mặt không biểu hiện gì, tâm trạng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng đã làm điều này thì có lẽ hần vẫn muốn để lại một thứ gì đó gọi là ấn tượng tốt đối với người con gái này...

“Anh.. uống nước ạ”

Bé Linh từ lúc nãy giờ loay hoay trong bếp, giờ đem ra trước mặt Dương Phong một tách trà nhỏ men trắng sứ đẹp, bên trong sóng sánh một màu xanh của nước trà dịu nhẹ cùng hương thơm thoang thoang. Gương mặt bé Linh cười tươi rói như ánh mặt trời rực rỡ khiến cả bọn nhóc đứa nào đứa nấy mắt to tròn, nhìn chăm chăm không thốt nên lời

Nhưng ở đây, điều khiến Hàn Nhi dừng bút lại là vấn đề về lòng hảo tâm. Nó – đã nuôi bé Linh gần cả năm nay thế mà con bé nữ nào lấy nước ột người xa lạ kia mà chẳng mấy may quan tâm gì đến nó. Thiệt là.. Hàn Nhi thở dài, ngược lên nhìn lướt qua con bé bằng một ánh lườm sắc bén rồi cúi xuống tiếp tục ghi hợp đồng và những điều kiện của mình

“Chị Nhi...”

Nhóc Hoàng đang ngồi kế bên, nhìn những từ Hàn Nhi đang ghi thì hốt hoảng giật mình khi nhìn thấy vài giọt máu rơi vô định xuống nền giấy trắng. Dương Phong cũng đang ngồi im bỗng cũng bất giác nhướn mày

Vội lấy tay che ngang mũi mình lại nhưng những giọt máu vẫn len lỏi vào những ngón tay, thấm dần ra ngoài rồi lại tiếp tục rơi xuống, Hàn Nhi cố lấy tay còn lại của mình che lại rồi nhanh chóng chạy ngay vào nhà tắm. Lũ nhóc cũng nhào nhào chạy theo sau

“Chị Nhi...”

“Chị không sao chứ?..”

“Chị Nhi...”

Tiếng gọi non nớt của mấy đứa trẻ hòa cùng tiếng mưa rơi giồn giã bên ngoài khiến bầu không khí trong nhà như đang dần bị bóp chết ngạt

Mở ngay vòi nước, Hàn Nhi liên tục hứng nước vào đây áp long bàn tay rồi đưa lên mặt vuốt nhẹ cánh mũi đau buốt. Tiếng la hét của lũ nhóc càng lúc càng nhiều khiến nó nhứt mày, cảm thấy khó chịu hơn. Hàn Nhi trở nên thế này càng khiến cho lũ nhóc cảm thấy tội lỗi hơn cho việc hôm qua đã “sơ ý” làm nó té ào đập gương mặt xuống sàn

Sau khi đã cảm thấy ổn hơn, Hàn Nhi nhẹ nhàng đứng dậy, hơi ngửa đầu ra phía sau để ngăn máu không chảy xuống nữa thì đột nhiên nó cảm thấy cơ thể mình nhẹ tênh, không thể đứng vững, cứ thấy xung quanh mình toàn hoa, những bông hoa đủ màu sắc đang quay tròn. Người cứ theo đà, chân bước thụt lùi về sau, đôi mắt cũng không hề điều khiển mà đột nhiên từ từ nhắm lại...

Hàn Nhi khụy chân, cũng may phía sau lưng nó là bức tường, tay nó vịn bồn nước, lắc lắc cái cổ để cho tỉnh táo. Tựa lưng vào tường, Hàn Nhi chống hai tay xuống đầu gối, thở mệt nhọc từng cơn, ngưỡng đầu lên trừng mắt nhìn tụi nhóc mệt mỏi, đôi môi mím chặt dần nở thành nụ cười gượng còn dính vài giọt máu nơi khóe miệng

“Chị không sao?”

Nó nhìn lũ nhóc muốn phì cười nhưng khó khăn quá. Giọng nói nhẹ nhàng đến độ chỉ có thể nghe như gió thoảng bên tai. Lũ nhóc cũng dần bình tĩnh hơn, tiến lại gần đỡ nó đứng lên. Ở phía hai bên hai cánh mũi cứ nhức nhối như bị hàng trăm mũi kim đâm vào khiến Hàn Nhi không thể hít thở bình thường. Đây vốn dĩ chỉ là bệnh viêm xoang xoàng xĩnh xưa nay thế nhưng do cú va chạm với sàn nhà tối qua thì bệnh tình nó xem ra ngày càng nặng. Cộng với cơn mưa bất chợt vào lúc sáng sớm thế này tạo điều kiện ồi Hàn Nhi được dịp hoành hành ghê ghớm hơn

Dương Phong này giờ ngồi lặng im, không một động tĩnh và ánh mắt cứ nhìn mãi về một hướng không xác định. Lần này hẳn cần đang cố kiềm chế bản thân mình, cố làm theo lời mình đã nói nhưng vẫn không thoát khỏi tâm trạng thấp thỏm, đôi chút lo lắng. Đôi chân cứ vẫn muốn chạy ngay vào nhà tắm khi bị tiếng la hét gọi tên Hàn Nhi của lũ nhóc làm cho dao động nhưng hẳn vẫn cố sức gượng lại khiến cho toàn thân dường như run lên, người bần thần

Hàn Nhi đã bước ra khỏi nhà tắm, gương mặt đỏ ửng lên do bị vuốt qua vuốt lại quá nhiều lần. Dù đã lấy khăn lau nhẹ nhưng một vài chỗ trên gương mặt vẫn còn lấm tẩm vài giọt nước và đọng lại phía dưới cằm. Dương Phong nhìn nó, cố lảng đi để không tỏ ra sự phần nộ của bản thân... Hàn Nhi gầy hẳn đi, làn da có hơi xanh xao đã đập vào mắt hẳn ngay ngày đầu tiên gặp mặt sau một tháng rưỡi không nhìn thấy. Và bây giờ hẳn đang rất bức bối khi nhìn thấy Hàn Nhi trở nên thế này. Và hẳn luôn tự hỏi rằng người con gái tên là Hàn Nhi này tại sao lại không thể chăm sóc bản thân mình tốt mà ngược lại còn tỏ ra cố chấp.. đôi dọn nhà đi trong hoàn cảnh này.

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là nhìn thấy mặt hần thôi thì Hàn Nhi cảm thấy chán ghét đến độ muốn dọn đi hay sao??

Dương Phong tay đang cầm tờ giấy hợp đồng, thấy Hàn Nhi bước ra cùng bàn tay đang che đi chiếc mũi ửng đỏ thì hạ tờ giấy xuống, hơi nhíu mày, cất giọng hồ hững

“Không sao chứ?”

“Không.. không sao..”

Hàn Nhi nheo mắt, trả lời gượng - “Hoàng, trong cái thùng giấy ở trên cùng có một hộp gỗ màu nâu, lấy cho chị miếng băng keo cá nhân” – Nó quay sang nhóc Hoàng rồi đưa tay chỉ về phía đóng thùng giấy góc nhà. Do lúc nãy bị thấm nước nên miếng urgo bị bong ra, vết thương rướm máu do hôm qua nó té xuống có thể nhìn thấy rõ trên phía sống mũi

“Ghi tiếp đi”

“Được rồi..”

Hàn Nhi bắt mân ngời xuống đất, tay chụp lấy ngay tờ giấy Dương Phong đang cầm. Nó đang mong gì chứ. Dương Phong như thế này đáng lẽ ra nó phải vui mừng. Thế mà bây giờ nó đang ngồi đây chú tâm vào việc so sánh Dương Phong của một tháng trước và Dương Phong của hiện tại. Nó.. điên rồi...

Vừa mới ghi được thêm vài ba chữ thì điện thoại Dương Phong reo lên, hần cầm điện thoại rồi chỉ liếc sơ qua màn hình rồi nhìn sang Hàn Nhi, bắt gặp ngay ánh mắt nó cũng đang có phần tò mò, lăm lét nhìn hần nhưng lại tỏ ra không có gì, nhanh chóng cúi xuống tờ giấy khi cảm thấy hần Dương Phong cũng đang nhìn nó

“Chị Nhi”

Thằng Hoàng chìa miếng băng keo cho Hàn Nhi, gương mặt vẫn còn đăm chiêu, đầy nét lo lắng

Thấy Dương Phong đang có phần mất tự nhiên, Hàn Nhi đứng dậy, cầm miếng băng keo rồi đẩy nhóc Hoàng cũng lủ nhóc đang sợ rỏ phía sau lưng đi về phía cầu thang

“Cậu nghe điện thoại đi, tôi không làm phiền”

“Không cần đâu, cô cứ viết tiếp đi”

Nói rồi Dương Phong thẳng tay bấm ngay nút tắt cuộc gọi, đặt điện thoại xuống sàn, ngược lên nhìn Hàn Nhi, lia đôi mắt bảo nó ngồi xuống

Nó bấu môi, nhìn lên mấy đứa nhóc

“Lên gác ngồi chơi đi” – Nó đẩy cả lũ lên cầu thang rồi quay sang nhìn nhóc Hoàng đang đứng kế bên bằng một ánh mắt mà chỉ có 2 chị em hiểu được. Thằng nhóc tỏ ra hơi bức bối nhưng rồi cũng bước lên theo sau mấy đứa kia

Hàn Nhi ngạo mạn biến mất..

Nhẹ nhàng ngồi xuống, nó tháo miếng giấy của băng keo ra rồi định hình dán lên hía song mũi. Nó hít hà, nhăn mặt khi miếng băng đã dán vào vết thương, khá đau..

Nãy giờ không chú ý lắm, rằng hần đang nhìn chằm vào nó. Hàn Nhi có hơi gượng gạo khi bắt gặp ánh mắt đó nên vội tăng lời đi, khum người xuống viết tiếp vào tờ hợp đồng

Không khí xung quanh im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng gió luồng qua khe cửa ừ ừ. Hàn Nhi dù vẫn đang cố tập trung viết bình thường nhưng nó vẫn không thể xem thường được một ánh mắt sắc lạnh và đầy nghiêm túc đang chĩa thẳng vào người nó

Tiếng rung của chiếc điện thoại làm rung cả mặt sàn được làm bằng gỗ mun nâu đỏ. Hàn Nhi ngưng bút lại, tay vô thức sờ vào chiếc điện thoại trong túi quần... Không phải của nó, vậy là...

Vừa kịp đưa mắt sang phía đối diện thì chiếc điện thoại đang lóe sáng nằm rung trên sàn được nhắc bổng lên bởi bàn tay của Dương Phong. Hần.. bận đến vậy sao? Nãy giờ đã 2 cuộc gọi, mới sáng sớm thôi mà

Và khác với lúc này, lần này hấn đã bắt máy, một giọng trầm trầm cất lên

“Alo”

“Phong à , hôm nay anh có bận gì không?” – bên kia đầu dây, một giọng nói đầy hứng khởi vang lên

“Không, tôi đang ở nhà”

“Thế thì chúng ta gặp nhau một chút, được không?”

“Trời đang mưa...”

“Uả vậy sao? Chỗ tôi trời đang đẹp lắm . Vậy chừng nào hết mưa gọi cho tôi nhé. Hôm trước chúng ta chưa kịp nói gì cả thì anh...”

Cảm thấy giọng bên kia bắt đầu có dấu hiệu oán trách. Dương Phong lên tiếng ngắt ngang

“Ừm, có gì tôi sẽ gọi, cúp đây”

Hấn nói nhanh rồi cúp máy. Hàn Nhi dù không nghe trọn vẹn được cuộc đối thoại nhưng dù vậy nó cũng hiểu được chút chuyện. Dương Phong có hẹn.

Xong rồi, đã viết xong, Hàn Nhi ngẩng đầu lên, đưa tay đánh vài cái sau lưng, mỏi quá. Nó ưỡn người, vắn vẹo đủ phía

“Đây, giờ thì cậu ghi đi”

Nó đóng nắp bút, quay ngược tờ giấy lại rồi đẩy sang bên Dương Phong, hấn cũng nhanh chóng cầm tờ giấy lên

Có họ tên 2 bên, chữ ký và một số thông tin cơ bản cần thiết ột bản hợp đồng. Nhưng hấn lại chú ý đến những dòng chữ màu đỏ ở gần cuối tờ giấy hơn

“Chỉ nhiều đây thôi sao?”

Dương Phong nở nụ cười nhẹ nhưng lại ẩn chứa một điều gì đó ẩn ý sâu xa hiển Hàn Nhi khó hiểu. Tự dưng nó nhú mày “Chỉ nhiều đây??”. Vậy là ý gì?

“Nhiều đây là đủ rồi”

“Vậy sao?”

Hấn nhún mày, ẩn giọng thêm lần nữa, Hàn Nhi cảm thấy hơi mơ hồ, có phải nó bỏ sót điều gì không nhỉ. Tại sao thái độ tên này lại tự dưng đặc ý như vậy?

Trong khi Hàn Nhi còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì Dương Phong đã bắt đầu ghi điều kiện. Gương mặt đầy sự hứng thú, khiến Hàn Nhi hoang mang nhiều hơn

Cơn mưa bên ngoài vẫn còn rất lớn, khí trời âm u, mây đen kéo tới mịt mù. Đây là một cơn mưa trái mùa vì thế nghiêm trọng sẽ khiến con người ta cảm thấy khó chịu vì độ ẩm thất thường, song song hiện diện hơi hỉ nóng ẩm và những cơn gió mát lạnh. Và quan trọng thì cơn mưa này chính là nguyên nhân khiến mũi Hàn Nhi ngày càng đỏ ửng lên, buốt vô cùng

Nó khịt mũi, 2 cánh mũi đông cứng, cảm giác như có gì đó nén chặt. Và rồi...

Thứ nước màu đỏ nóng nóng xuất hiện, rơi nhẹ tênh xuống nền nhà. Dương Phong đột ngột ngưng bút, ngồi thõm dậy, hai tay đỡ ngay phía sau ót và nâng nhẹ cằm Hàn Nhi ra sau. Hành động của hấn quá nhanh khiến Hàn Nhi không kịp làm gì...

Gương mặt hấn và Hàn Nhi đang đối diện nhau, khoảng cách vô cùng gần, đến nỗi hấn có thể cảm nhận được hơi thở ngắt quãng của nó. Một ánh mắt kiên định, nhìn Hàn Nhi như hiện diện một điều gì đó khó nói đang dày xé tâm can khi mà hấn không thể nói ra. Hàn Nhi chớp chớp đôi mắt, cố tìm cách lảng tránh ánh nhìn trực diện đó nhưng khổ nỗi là đầu nó vẫn đang bị giữ chặt, tay chân thì cứng đờ

Hàn Nhi đang bị cưỡng chế, nó vẫn cố cúi đầu xuống như bắt lực

“Ngồi im đi”

Dương Phong lên tiếng, lời nói nghiêm nghị như ra lệnh khiến Hàn Nhi nahn chóng lặn đi, ngồi im tựa đầu gác lên cánh tay Dương Phong đang quàng qua sau đầu....

“Này, cô làm cái gì mà máu mũi cứ chảy hoài vậy hả?”

Dương Phong hét lớn sau một lúc ngồi đỡ đầu Hàn Nhi... Hai cánh tay tê hết mà máu mũi vẫn cứ chảy ra khiến hắn không khỏi mất bình tĩnh. Kỳ trước hắn đã cố tăng lờ, nhưng kì này là thế nào đây??

“Không phải... chắc...”

Nó ngập ngừng, không biết phải nói thế nào bây giờ....

“Không ổn rồi...”

Dương Phong nói rồi nhanh chóng đứng dậy, khiến Hàn Nhi mất đà mà ngã oạch nằm xuống nền nhà, đầu vang lên cái cộp, người nó đơ như một bức tượng đá, mở to mắt nhìn lên trần nhà...

21. Chương 21: Tổ Tình

Hàn Nhi trong đêm tối thấy mình lạc giữa một rừng hoa xung quanh không một bóng người. Hoa rung rinh nhưng lại không có gió.... Hoa biến mất

~~Hàn Nhi nhìn thấy một luồng ánh sáng rực rỡ, cực, cực, cực vĩ đại bao trùm khắp không gian xung quanh. Nó chớp chớp đôi mắt để cố thích nghi...Nhưng.. Thích nghi thất bại

Một mùi hương lạ bay đến thốc mạnh vào mũi Hàn Nhi, khiến nó nhắm mắt mà vẫn chau mày, cái mùi tanh tanh lạnh lạnh này, có vẻ rất quen thuộc...

Dường như các giác quan đều đang cảm nhận dần được các thứ xung quanh, Hàn Nhi cố chớp mắt một hồi lại thấy xung quanh toàn màu trắng, một màu trắng đặc trưng, chỉ có ở một nơi... Hàn Nhi hít hít mũi một hồi thì lại thấy hơi lạnh lạnh gáy, mùi thuốc sát trùng. Nó lại ngừng hoạt động, chỉ để tập trung nhận biết xung quanh thì lại nghe tiếng ề ề của một thứ máy móc nào đó kể bên đầu nằm...

Chậm rãi đưa tay mình lên mũi, giờ Hàn Nhi mới chú ý, mũi mình hiện giờ như đang bó bột, bị băng kín bởi lớp băng dày nặng trĩch... Dù không còn đau buốt nữa nhưng lại quá khó khăn để có thể hít thở. Kết quả là bây giờ, mắt Hàn Nhi có thể nhìn thấy xung quanh, tay và chân đã có thể cử động sau khi bị tê cứng do này giờ nằm bất động nhưng điều đặc biệt ở chỗ này là nó đang phải hít thở phì phò... qua miệng

“Tỉnh rồi à?”

Một giọng nói trầm ấm vang lên, Hàn Nhi nhanh chóng xác định hướng vang lên tiếng nói ấy

Dương Phong đang ngồi vắt chân lên ghế thả người ra chiếc sofa màu trắng kem đằng sau, hắn lên tiếng nhưng mắt và tay vẫn tập trung vào màn hình iPad

Như một phản xạ tự nhiên, nó bật dậy như một cái máy rồi ngó nghiêng xung quanh. Vẫn lại là màu trắng, một màu trắng tinh khiết chiếm trọn cả căn phòng, à không, ở chiếc bàn gỗ nhỏ kê bên có một lọ bông tu lip màu tím như một điểm nhấn đặc biệt của căn phòng. Mùi thuốc sát trùng... không lẫn vào đâu được, Hàn Nhi hơi ngơ ngàng, tại sao nó lại ở bệnh viện???

“Tại sao tôi lại ở đây?”

Một mặt nó vẫn cố nhớ tại sao mình lại ở đây, một mặt nó buột miệng hỏi Dương Phong, tâm trạng vẫn không khỏi thấp thỏm hoài nghi

“Cô không nhớ gì sao?”

Dương Phong có hơi ngạc nhiên, cứ tưởng khi Hàn Nhi tỉnh dậy thì sẽ cho hắn một trận vì tội lúc nãy đã ” vô tình thả rơi” đầu Hàn Nhi xuống nền nhà, khiến nó trợn tròn mắt rồi sau đó nhắm nghiền hẳn. Vậy mà bây giờ nó lại ngơ ngác lại hỏi chuyện gì đã xảy ra. - Dương Phong khó nghĩ

Hàn Nhi hơi im lặng một chút, rồi đôi mắt nhắm lại, thăm dò...

“Hay là vậy đi, cô cứ từ từ ở đây mà suy nghĩ, tôi về trước”

Dương Phong đứng phắt dậy, lấy tay chỉnh lại cổ áo rộng đang bị lệch rồi ung dung tiến ra cửa phòng. Cánh cửa mở ra thì hắn đột nhiên khựng lại, nở nụ cười gian mãnh nhìn về phía Hàn Nhi đang ngồi vò óc suy nghĩ

“À, tiền viện phí, lát cô trả đi nhé, hôm nay tôi không mang theo tiền”

Dương Phong nói với một giọng đùa giỡn khiến Hàn Nhi ấn tượng mạnh đến độ sau khi hắn đã đi mất mà nó vẫn còn nghe câu nói đó văng vẳng đâu đây...

Căn phòng này không phải rất rộng hay sao, lại còn đầy đủ tiện nghi nữa, sạch sẽ thơm tho, giường nằm lại thoải mái, như vậy thì đây hẳn phải là phòng cao cấp... Nghĩ đến đây, Hàn Nhi bị đông cứng vài giây, đến khi trở lại bình thường, miệng nó lẩm bẩm mỗi tên Dương Phong, với thái độ cực kì bất bình thường...

Ngày Chủ Nhật trôi qua trong vô vị, Hàn Nhi cứ nằm lẩn qua rồi lẩn lại, đến giờ thì y tá vào thay băng. Mũi thì không còn đau - chuyện này thì Hàn Nhi biết rất rõ vì bên ngoài trời đã hết mưa, với lại, nó cũng đang thích nghi dần với dòng không khí lạnh bên ngoài. Nhưng việc chị y tá bảo nó bị nứt xương mũi thì chuyện rất kỳ lạ

Đến chiều tối, Hàn Nhi bắt đầu kế hoạch của mình. Giờ này các bác sĩ, y tá không còn nhiều lắm, nhưng người nhà đến thăm bệnh nhân thì lại khá đông - điều kiện rất tốt để nó có thể lên đi về. Vì đối với Hàn Nhi bây giờ mà nói thì nó đang là người không một xu dính túi, thế thì làm sao mà trả được tiền viện phí. Mà cho dù bây giờ nó đang có tiền đi nữa, thì cũng thuộc dạng kinh tế eo hẹp..

Và nói đến việc lên đi thì Hàn Nhi lại không thua ai, mức độ đi đến không ai biết và về không ai hay như nó cũng có thể làm đạo tặc được rồi, thế nhưng Hàn Nhi vẫn muốn làm việc lương thiện hơn. Sau 15 phút lẩn quẩn, nó đã lên ra ngoài một cách trót lọt

Nhưng ông trời lại thích đùa, thời kỳ hiện đại như bây giờ lại rất phụ thuộc vào đồng tiền, thoát ra khỏi bệnh viện thành công nhưng lại không thể nào quít được tiền xe buýt. Mà lực của đồng tiền luôn khiến con người ta nhút nhối và thường làm những hành động tiêu cực.

Đêm khuya lộng gió, Hàn Nhi quyết định đi bộ về... Nó lững thững băng qua từng con phố đi về nhà với tâm trạng như một quả bom hẹn giờ, trong lòng vẫn không ngừng nguyên rủa cái tên họ Kỳ tên Dương Phong ấy..

Đến phố Lăng Tuyền, vừa đi được nửa đường thì Hàn Nhi bị một luồng ánh sáng chói chiếu vào người khiến chân dừng bước. Nó lấy tay che hai đôi mắt nhắm lại cố nhìn những gì đang diễn ra sau luồng ánh sáng kia. Ở cách đó không xa phía trước, có đến 3-4 chiếc xe đen loáng bóng đang lần lượt mở đèn sáng choang, rọi đến tận chỗ nó đang đứng.

Ánh sáng ấy như rọi vào tâm trạng Hàn Nhi, khiến nó lại rơi vào trạng thái hoang mang.. Chẳng lẽ Dương gia đã đến rồi hay sao??

“Ngày mai thì không được, dự án đó cứ thi triển theo kế hoạch, vài ngày sau rảnh thì tôi sẽ đến xem tiến độ”

Dương Phong đứng trước cổng, đôi mắt chăm chú vào sấp hồ sơ trên tay, lật xoàn xoạt trang này qua trang nọ, dáng vóc thư thái vô cùng. Nhưng người đứng trước mặt hắn thì có hơi căng thẳng, đứng khom lưng, cúi người tỏ vẻ cung kính, nhún nhường dù tuổi người đàn ông này có lẽ hơi xấp xỉ tuổi ba của hắn. Trước câu nói vô tư lự của Dương Phong, ông ấy khó chịu ra mặt, cúi đầu xuống sát hơn một chút để Dương Phong không nhìn thấy, ái ngại phản kháng yếu ớt:

“Nhưng, nếu mai cậu không đến thì...”

“Cứ bảo chủ tịch đến, ông ấy sẽ hiểu...”

Ngắt ngang lời người đàn ông đó nói, Dương Phong vẫn thản nhiên cầm cây bút đen sang trọng nổi bật lên những đường kẻ ánh bạc dọc thân bút đánh dấu vài chỗ trong sập hồ sơ trên tay, sau đó thì đóng hồ sơ ấy lại được đẩy thẳng vào người đàn ông đối diện

“Cuộc họp đã kết thúc rồi, ông hãy về đi”

Dương Phong vừa nói vừa nở nụ cười nhẹ rồi tiến gần ra chiếc xe đen bóng loáng trước cửa, nghiêm trang cúi người mở cửa rồi đưa tay ra như ngỏ ý muốn mời người đàn ông đó bước vào

Đúng thế, hẳn không muốn cuộc họp tại gia này kéo dài hơn nữa, chẳng lẽ 3 tiếng đồng hồ ngồi nghe lần lượt các kế hoạch trong bầu không khí căng thẳng chưa đủ hay sao? Mà giờ đã tiến ra đến cổng lại còn muốn nín kéo nói thêm. Dương Phong mệt rồi...

Người đàn ông thấy thế, cũng liền thay đổi thái độ, tiến lại gần rồi e dè:

“Không cần đâu, thưa tổng giám đốc”

Lúc trước, cụ thể là cách đây một tháng rưỡi, khi nói ra câu này, ông còn hơi ngượng miệng. Con trai của ông năm nay 25 tuổi, còn lớn hơn cả người mà ông đang gọi là “Tổng giám đốc”, cộng với việc ông còn nghi ngờ về năng lực, nên thật không thoải mái chút nào. Nhưng riết dần dà rồi quen, ông mở miệng nói như một phản xạ có điều kiện, sau khi chứng kiến cách Dương Phong điều hành công ty thì không còn thái độ mệt nhọc cố thốt ra nữa. Thế nên lúc này không phải là gượng gạo gì mà là sự bức tức khó tả cộng với sự nhún nhường kỳ lạ...

Nhưng nhìn thái độ nghiêm túc của Dương Phong, ông cũng không nói gì, thôi thì cứ xem như là thẳng nhóc này vẫn còn cái gọi là lễ nghi cơ bản. Bước vào xe...

Dương Phong vừa định đóng sập cửa lại thì chợt nhớ ra một điều quan trọng

“À quên, chuyện tập đoàn Dương Chu, không có động tĩnh gì chứ?”

“Chưa thấy gì cả, cậu cứ yên tâm tôi sẽ thông báo ngay nếu có chuyện”

Dương Phong chỉ ậm ừ rồi đóng cửa xe lại, người đàn ông ấy cũng cúi đầu nhẹ chào hẳn rồi ra hiệu cho xe chạy đi, những chiếc xe phía sau cũng nhanh chóng nối đuôi lẫn bánh

Dương Phong đột nhiên nghiêm nghị, trầm ngâm khi những chiếc xe đã đi được một quãng xa. Nụ cười nhạt trên miệng càng khiến cho gương mặt hắn lộ rõ vẻ lo âu, bức tức. Chuyện tập đoàn Dương Chu đang muốn thầu tóm tập đoàn nhà Dương Phong đang càng lúc càng lan rộng, ban đầu chỉ là chuyện nội bộ, nhưng bây giờ thì đã nghiêm trọng hơn, các tập đoàn trong ngành dành sự quan tâm “đặc biệt” về vấn đề này..

Và rõ ràng sự quan tâm đặc biệt này là một chuyện tiêu cực

Điện thoại Dương Phong reo lên, hắn nhìn vào màn hình một lúc lâu, chuông reo lên inh ỏi rồi mới quyết định trả lời, hắn khan giọng nghiêm túc:

“Chuyện đó thế nào rồi?”

Không rõ đầu dây bên kia là gì mà mặt Dương Phong tối xầm hẳn lại, mây đen như kéo đến phủ kín đầu, sầm sét giạt mạnh toán loạn trên cao. Hắn nghiêng rằng, nhưng giọng vẫn cố giữ bình tĩnh, nghe nặng nề

“Chuyện công ty bị Dương Chu thầu tóm thì tôi biết, ông không cần cứ nhấn mạnh như thế...”

Hàn Nhi đang bước chậm rãi từ phía sau để không gây nên tiếng động, không thu hút sự chú ý nào thì khựng đứng lại. Lúc này nó còn đang thở phào nhẹ nhõm khi biết được cái dây xe đen đen đó không thuộc Dương gia thì bây giờ lại phải có chuyện phải lo lắng. Lo lắng đến độ thần hồn bay mất, bay đến chỗ Dương Phong. Công ty hắn bị Dương Chu thầu tóm, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây???

“Được rồi”

Hắn hạ giọng, thở hắt một hơi rõ dài ra ngoài như muốn tìm lại sự bình tĩnh rồi nhẹ nhàng nói tiếp “Cứ tiếp tục làm đi”

Hàn Nhi : “.....”

Nghe ngóng thất bại!!

Lần đầu Hàn Nhi làm chuyện mất mặt thế này, đã thế lại còn thất bại nhục nhã. Bản tính nó đó giờ vốn không màng đến chuyện thể diện vì nghĩ bản thân đã luôn mang nỗi lo lắng như đá tảng trong lòng thì làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện người khác, thế mà bây giờ... À, thế nhưng nghĩ lại thì nó cũng không thể tự trách mình được, ai bảo tên đó lại nhắc đến Dương Chu, mà đã nhắc đến Dương Chu thì cũng đã động đến đá tảng trong lòng nó rồi..

Hàn Nhi phải đi nhanh để tránh gặp mặt với tên đó, nó không muốn thấy Dương Phong chút nào và cũng không muốn hấn thấy nó. Đặc biệt là trước đi ánh mắt đáng ghét đó lướt qua người thì nó phải biến mất không để lại dấu vết gì...

...

Ông trời thích trêu ngươi

Dương Phong đã quay người lại nhìn, và lại là nhìn chòng chọc vào người nó với ánh mắt khó hiểu. Hàn Nhi cũng không thấy làm lạ chỉ là lúc này, nó... mất mặt quá. Lúc này ngoài đường, bao nhiêu con mắt đang nhìn vào người nó rồi lại bàn tán xôn xao - đây là điều cấm kỵ nhất đối với bản thân Hàn Nhi - không bao giờ làm chuyện chú ý. Nhưng sau một lúc chịu không nổi nữa thì nó đã tự nhìn bản thân mình trong một tấm kính của quán cà phê gần đó. Kết quả là đến Hàn Nhi lạnh tanh cũng phải ngêch mặt ra... Vậy cho nên, bây giờ Dương Phong như thế này thì cũng rất là bình thường rồi. Hấn rất bình tĩnh...

Nhưng Hàn Nhi thì không, trong lòng thì đang rất bình tĩnh, bằng chứng là nó đang phân tích biểu hiện cũng Dương Phong, thế nhưng bên ngoài thì khác. Cái dáng vẻ chúm người về đằng trước, một chân bước cao lên khỏi mặt đất để sắp bước thêm bước nữa thì như đóng băng. Tạo thành một bức tượng tuyệt tác, Hàn Nhi không hề động đậy. Duy chỉ có mái tóc cột lỏng xõa nhẹ xuống gần nửa khuôn mặt và bộ quần áo của bệnh viện màu trắng, đầu đó có điểm thêm vài họa tiết đen thì tung bay theo ngọn gió vừa mới thổi qua..

“Về rồi đấy à?”

Dương Phong lên tiếng, giọng điệu hơi giễu cợt khiến Hàn Nhi hơi lúng túng khàn giọng. Nhưng rồi nó lấy lại vẻ điềm tĩnh nhanh chóng, hươ tay hươ chân để bớt cảm giác “hố” của mình lúc này đi rồi cất giọng lạnh lùng

“Hợp đồng?”

“Tôi đang giữ”

“Điều kiện của cậu”

“Theo tôi”

“...” Nó nhú mày thể hiện sự khó hiểu. Cuộc đối thoại này ngay từ lúc đầu thì có hai người trong cuộc hiểu được, nhưng càng lúc thì người trong cuộc như Hàn Nhi cũng cảm thấy mơ hồ

“Tôi đã làm thành hai bản rồi, đang để trong nhà, cô vào lấy rồi mang về đi”

Dương Phong giữ hai vạt áo khoác nâu dày cộm ra sau lưng, tay đút vào túi quần cũng tiện thể cất điện thoại luôn rồi ung dung bước đi vào trong sân. Vừa bước qua khỏi cánh cổng đen thì cánh cổng cũng tự nhiên đóng lại. Hàn Nhi không kịp trả lời hay suy nghĩ gì mà nhanh chạy vào trong...

Một khung cảnh ảo mộng hiện ra, vẫn là thảm cỏ xanh mướt dưới những bóng đèn pha rọi chiếu, nhưng tận mắt nhìn thì vẫn khác hẳn chỉ đứng bên ngoài nhìn vào. Dù nó trước đó cũng từng hình dung ra cảnh này, cũng từng nhìn thấy cảnh này giống ở “biệt thự trắng” (tức nhà cũ) thế nhưng vẫn không ngờ nó lung linh đến độ này, không tưởng, thật sự là không tưởng

Lối đi vào “căn nhà nhỏ” bên trong hơi ngoằn ngoèo một chút. Chẳng biết có phải do cố tình hay là do cố ý mà những viên đá lát lối đi cứ nằm loạn xạ cả lên, không theo một đường lối nhất định. Hàn Nhi đi theo

một hồi cũng cảm thấy nhàm chán nên quyết định đi một đường thẳng, đạp lên những cọng cỏ xanh mướt kia mà trong lòng không mấy may suy nghĩ gì

Cứ thế nó im lặng đi theo một mạch sau lưng Dương Phong, hần cũng không nói tiếng nào, không quay lại nhìn nó có đi theo hay không. Vừa bước vào trong nhà, khung cảnh cực kỳ hoành tráng hiện lên, Hàn Nhi lại ngớ người một lúc, một thân một mình ở cái nhà rộng thế này làm gì? Chẳng lẽ để ma ở kè hay sao? Hàn Nhi trong phút chốc lại suy nghĩ một cách ngu ngốc

“Được rồi” - Nó dừng chân lại khi mà đã nhìn nhận được xung quanh, bước vào nhà, đến phòng khách là quá đủ - “Tôi đứng đây đợi, cậu đi lấy đi”

“Để trên bàn. À, mà cô không định bàn bạc gì thêm sao?”

Dương Phong đã khuất sau căn phòng bếp, nhưng tiếng nói lại vang vọng khắp nhà, đập ầm ầm vào tai Hàn Nhi. Thông tin nhanh chóng truyền lên đến não, rồi mắt Hàn Nhi liến thoắt nhìn xung quanh, tìm ngay chiếc bàn,

Bản tính Dương Phong thay đổi, những vấn đề liên quan đến hợp đồng đều kích thích “tế bào chính trị” trong não hần. Nhưng lần này, chỉ đơn giản là hần muốn nhắc nhở Hàn Nhi nhìn nhận cái bất ngờ trên tờ giấy hợp đồng mà thôi...

Và....

“Tôi còn tưởng cậu là người tử tế”

Hàn Nhi tức giận, cầm tờ giấy hợp đồng trên tay cứ như muốn vò nát, gương mặt phần nộ tột độ

Cái tờ giấy được gọi 4 từ đơn giản là “Hợp đồng thuê nhà” thực chất chỉ là đánh lừa con mắt người khác. Đúng lí mà thì nên nói đây là hợp đồng giết người mới đúng vì chỉ mới 3 dòng đầu mà đã dễ dàng khiến Hàn Nhi chết đứng.

Hàn Nhi đã từng có lúc nghĩ Dương Phong không đến nỗi tệ, ít nhất là sau một tháng rưỡi không gặp, nó đã đặt cách đưa Dương Phong lên hàng “tử tế”...

Giờ nghĩ đến đây, máu nóng trong người Hàn Nhi lại dâng trào, lặn át cái nét lạnh lẽo, điềm tĩnh bên ngoài

“Tử tế với cô, tôi không có lời gì cả?”

Kết thúc câu nói, Hàn Nhi “tặng” luôn cho Dương Phong cái lườm sắc lẹm chưa đựng hàng trăm con dao sắc nhọn trong đó rồi đập bàn một cái thật mạnh bước ra khỏi nhà, với tâm trạng sắp bùng nổ

Dương Phong ngồi vắt chân, tựa lưng ra ghế sofa với dáng ngồi cực kỳ đắc ý. Hần nhìn dáng vẻ bực tức của Hàn Nhi rồi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng

Hàn Nhi kì lạ...

Đạo này mọi lời nói của nó đều có vẻ lép vế trước mặt Dương Phong, cả thái độ nó cũng đang dần thay đổi đi khi có mặt Dương Phong. Không còn nét điềm tĩnh như xưa mà lại phần nộ nhiều hơn trước. Không còn trí suy nghĩ khôn ngoan bình tĩnh mà là u muội hơn trước. Hàn Nhi bước ra đến sân, đi đến cánh cổng, đứng giậm chân một hồi, tâm trạng từ bực tức đến lo lắng rồi nao núng kì lạ. Vì...

Cánh cửa không có chỗ để mở....

Ngày hôm sau là buổi kiểm tra của toàn năm cuối nên Hàn Nhi không thể bỏ về sớm được. Nói gì thì nói, học hành đối với nó vẫn là quan trọng nhất khi mà bằng tốt nghiệp và bằng đại học có thể giải quyết vấn đề kinh tế của căn nhà “đồng con” ấy.

Vừa bước vào trường đã có dự cảm chẳng lành, ngày thường thì không quan tâm nhưng mỗi lần không thấy bóng dáng Quân Như là nó lại tò mò. Đã vậy hôm nay nó đang rất cần tìm con bé để hỏi chút chuyện. Đứng loay hoay ngó nghiêng một hồi trước cổng một hồi cũng chẳng thấy gì thì nó tự trách thầm mình lại quá lo xa, con bé lớn rồi, có thể tự lo được cho bản thân.

2 tiết đầu tiên kiểm tra, Hàn Nhi làm nhanh còn dư tận 30 phút, tranh thủ nằm đánh một giấc ngon lành bởi tối qua vì một-chuyện-nào-đó khiến nó không hề được ngủ ngon giấc. Vì chỉ có học sinh năm cuối mới

làm kiểm tra nên cũng không căng thẳng cho lắm. Giờ ra chơi, Hàn Nhi vốn định đi tìm Quân Như để hỏi chuyện về tình hình của Dương Chu mấy ngày nay, tối qua nghe cái tin mà Dương Phong nói chuyện điện thoại, nó nghĩ chắc chắn đã xảy ra chuyện....

Ra chơi lần 1:

“Cậu hãy nhận lấy nó nhé”

Là tiếng Quân Như, con bé đưa cho Dương Phong một phong bì màu trắng, bên trong vẫn là tờ giấy đen đặc trưng. Con bé có sở thích rất lạ..

Thư tỏ tình...

Quân Như tỏ tình rất tự nhiên, con bé không e dè hay ngại ngùng như những đứa con gái khác mà ngược lại rất là thoải mái, miệng luôn hiện diện nụ cười như muốn chứng tỏ rằng dù kết quả thế nào con bé cũng hài lòng cả.

“Chừng nào trả lời cũng được hết, tôi sẽ đợi”

Nói rồi con bé quay lưng bỏ đi, trong lòng không có bất cứ nỗi lo lắng nào hiện diện

Dương Phong đứng đó một lúc, rồi cũng mở phong bì ra xem, tờ giấy màu đen khiến Dương Phong chau mày khó hiểu. Thư tình thì hẳn đã thấy nhiều, nhưng đó giờ ai lại tỏ tình bằng giấy màu đen với dòng chữ trắng và vàng nổi bật thế này. Thật là...

Rồi hẳn lia mắt đọc dòng chữ, trên miệng đột nhiên nhếch lên tạo nên một nụ cười nhẹ, nụ cười của sự ngạc nhiên, hẳn ...rất hài lòng về lá thư này.

Hàn Nhi đứng ở một nơi gần đó, vốn định gọi Quân Như khi vừa thấy con bé đang đi đằng trước, nhưng lại khựng miệng lại khi nhìn thấy con bé tiến gần đến Dương Phong. Và rồi nó lại im lặng đứng theo dõi tình hình, và kết quả là chứng kiến hết toàn bộ câu chuyện

Trong lòng dâng lên một cảm giác gì đó khó tả, dâng trào nơi cổ họng khi thấy Quân Như đưa gì đó cho Dương Phong, tâm lý con gái mách bảo, đó chẳng phải chuyện vui gì đối với một đứa tâm trí bây giờ đang rối loạn như nó. Hai người họ nói chuyện trong rất vui vẻ, nụ cười liên tục nở trên môi khi một câu nói kết thúc. Miệng Hàn Nhi cũng cười, nhưng lại là nụ cười chua chát, nụ cười ẩn chứa sự lo lắng và gượng gạo gì đó. Hàn Nhi bỏ đi....

2 tiết tiếp theo cũng là kiểm tra, Hàn Nhi tâm trí nơi chốn nào, viết một chút lại gạch xóa, đề bài thì dễ khỏi tả rồi nhưng nó lại cứ viết nhầm lên xuống. Bực bội Hàn Nhi ném luôn cây bút vừa hết mực xuống đất, vang lên một tiếng động lon71 khiến khá nhiều cặp mắt đang say sưa làm bài bỗng chốc quay nhìn nó. Vốn dĩ không lớn trong môi trường bình thường nhưng vì đang trong giờ kiểm tra yên tĩnh thì lại vang lên tiếp chói tai. Cây bút mỗi bộ phận lại văng sang một nơi...

Giờ ra chơi thứ 2:

Hàn Nhi lại muốn đi tìm Quân Như, chuyện lúc nãy coi như là mình không thấy gì, nó dùng tâm trạng thoải mái nhất đi tìm con bé. Hỏi thăm một số người bạn lớp Quân Như thì biết con bé đi loang quanh đâu đó gần phía sân sau trường

Hàn Nhi nghĩ ngợi. Phía sân sau vốn dĩ rất ít tai bén mắng đến, ngoại trừ những người trốn học và....

Nghĩ đến đây, Hàn Nhi vội chạy đi tìm, không ổn, có điều gì đó không ổn ở đây..

“Mày... tại sao lại dám gửi thư tình cho Dương Phong hả?”

“Đúng đó, mày nghĩ mày là ai hả?”

Quân Như bị dồn vào một góc tường, con bé hoang mang nhìn ngó xung quanh nhưng lại bị che khuất tầm nhìn bởi mấy cô nữ sinh khác đứng trước mặt

”Mày có nghe tui nói không đấy, bị câm à?”

Thấy Quân Như im lặng, không phản kháng thì một đứa lên tiếng, rồi cả đám phía sau cười phá lên. Cứ kể tung người hứng như vậy được vài câu thì đã thấy mắt kiên nhẫn khi con bé chẳng hó hé gì mà vẫn đứng nép sâu vào góc tường, im bất..

“Con nhỏ này.. đừng có mà chọc giận tao”

Vừa nói vừa hành động, một nữ sinh đứng gần đó, gì đầu Quân Như sát vào góc tường, con bé thốt lên một tiếng “á” nhẹ rồi gương mặt nhăn nhó từ từ. Vốn định giơ tay lên kéo bàn tay đang ghì chặt trên đầu ra, nhưng vừa giơ lên thì lại bị một đứa khác đẩy tay nó mạnh vào tường rồi giữ chặt.

“Vậy thì... sao?”

Quân Như lên tiếng, câu nói ngắt khúc, xen lẫn vào đó là tiếng rên khẽ nhẹ khi cứ vài giây là lại bị cánh tay ấy ghì mạnh đầu vào tường.

“Các cậu không có đủ tự tin để gửi thư tỏ tình hay sao?”

Con bé nói tiếp, cố kìm nén không cho những rên vì đau thốt ra, nên giọng nói càng trầm lắng, càng thách thức lũ kia điên lên nhanh chóng.

Và kết quả là Quân Như bị đánh ột trận, cả khi con bé nằm ra đất thì bị một đứa này nắm tóc, thì đứa khác lại tát liên tục vô mặt vì cái tội phát ngôn bữa bãi... Con bé giống hệt chị mình, cứ cười khi khi khi bị đánh, và thế là mức độ đánh và kiểu đánh ngày càng được biến thể kì lạ hơn....

“Này....”

Hàn Nhi đứng từ xa, nó hét lớn, chỉ vào đám đông đằng xa, lo chạy này giờ, vết thương mũi giờ chứng khi tiếp xúc với gió sáng nên đau nhức và đỏ ửng lên. Hàn Nhi khó chịu, mặt nghiêm túc tiến gần lại đám đông

“Ô hô, Dương Hàn Nhi, cũng có ngày cô lo chuyện bao đồng nhỉ?”

Lũ học sinh nói vậy là vì đó giờ Hàn Nhi vẫn nổi tiếng là kẻ vô tâm. Bản thân bị người khác đánh nó còn chẳng thèm nghĩ ngợi hoặc chống trả vậy thì cái có gì bữa nay nó lại đi lo chuyện người khác như vậy.

Lí do chỉ có một: Quân Như là em nó

“Ồ, tôi cũng không ngờ có ngày mình lại như vậy”

Nó trả lời hờ hững rồi cứ thế dần bước lại, gương mặt lại bình thản không một cảm xúc khiến cho lũ kia đang giận thì lại như thêm dầu vào lửa. Biết sao được, Hàn Nhi gặp mấy chuyện này, càng tức giận bên trong bao nhiêu thì bên ngoài lại càng bình tĩnh bấy nhiêu

“Cô định làm gì?”

“Tôi định làm gì thì các người phải biết chứ, nhỉ?”

Chữ “nhỉ” cuối câu được nhấn mạnh khiến cho những bộ não kia lập tức hoạt động. Hàn Nhi sẽ làm gì? Bay lại đánh chúng hay là làm một điều gì đó quái dị khác, cũng có thể cô ta chỉ ra oai như thế...

Sau câu nói đầy tính chất hiềm khích của Hàn Nhi, cả lũ hoàn toàn cứng họng, không thể nói gì mà chỉ đứng lặng im suy nghĩ. Hàn Nhi dần tiến gần đến Quân Như khiến con bé càng hốt hoảng hơn, cứ nhích người ra xa chỗ Hàn Nhi. Hành động này làm cho lũ kia cảm thấy kì lạ...

“Chị Nhi...”

Giọng Quân Như run run, nơi khóe mắt bắt đầu sóng sánh nước, con bé nhìn thấy chị mình lúc bình tĩnh thế này còn đáng sợ gấp trăm gấp vạn lần cái đám học sinh kia....

“Em biết ... biết lỗi rồi... chị Nhi”

Lồm cồm bò dậy, Quân Như giơ cánh tay rướm máu dính đầy bụi bắn lên dụi mắt, tránh những giọt nước mắt trào ra. Nhưng lại chạm trúng chỗ vừa bị đánh, khiến Quân Như kêu lên một tiếng nhẹ, nhúu đôi mày lại vì đau nhưng vẫn không dám lơ là mỗi hành động của Hàn Nhi

“Biết thì tại sao còn làm”

Hàn Nhi đứng lại, khoanh tay nhìn chăm chăm vào Quân Như, con bé chỉ biết cúi gằm mặt.

Hàn Nhi từng dặn, làm bất cứ chuyện gì cũng phải nghĩ đến lí do và kết quả. Cái lí do có chính đáng để mình nhận được kết quả hay không? Hay lí do đó có đủ thiết thực để mình đạt được kết quả hay không? Quân Như nhất thời đã quên mất, vậy kết quả bây giờ con bé nhận được...

“Này, diễn thế đủ rồi, bọn ta không định đứng đây xem kịch đâu”

“VẬY CÁC CÔ ĐỊNH DIỄN CHUNG À?... THẾ THÌ HOAN NGHÊNH”

Hàn Nhi nở nụ cười đến híp cả mắt, khiến cả bọn vừa cảm thấy như đang bị chế giễu, lại cảm thấy lạnh lạnh sau gáy

Đằng sau những nụ cười luôn là trận chiến đổ máu, Hàn Nhi chiến đấu rất anh dũng, sức lại rất dai do đã lăn lộn bươn chải ngoài đời, nhưng do quá đông nên cũng thương tích đầy mình. Quân Như thấy thế cũng muốn đến giúp, nhưng chỉ vừa nhắc tay lên thì đột nhiên lại rệu xuống, không thể điều khiển được bản thân, nên chỉ còn cách ngồi đó nhìn, thầm cổ vũ cho chị mình

Hàn Nhi ngồi khụy xuống, nở hồng hộc, máu nơi khóe miệng, đầu tóc rối bươm, quần áo dính đầy đất bẩn. Làm sao thì làm nó quyết không để quần áo bị rách, lại phải tốn tiền mua, mà nó thì lại đâu có dư tiền như thế. Nghĩ đến đó, Hàn Nhi vừa vào trận là đã tránh những cánh tay bay tới định nắm bộ quần áo trên người. Người đó đầy thương tích vết cào cào là cũng do lấy thân mình ra bảo vệ bộ đồng phục. Miếng urgo trên mũi nó cũng bị tháo văng ra, lộ ra một vết thương rướm máu lớn

Hàn Nhi khụy xuống, đám học sinh bên kia cũng chẳng còn ai đứng.

“Chuyện gì vậy?”

Khang Luân lên tiếng, anh nhanh chóng chạy lại gần khi thấy khung cảnh hoang tàn, sau lưng, Lạc Thiên và Dương Phong cũng bước gần đến. Cả lũ đang định nằm dưới đất giả chết nghe thấy tiếng Khang Luân lom còm ngồi dậy như một hiện tượng, phủi phủi quần áo.

“À, có chút chuyện bọn tớ đi trước..”

Không bàn trước, cả đám chạy đi nhanh chóng, chỉ còn Hàn Nhi và Quân Như ngồi dưới đất rướm máu và lấm lem đất. Khang Luân ngán ngẩm lắc đầu, quay sang sau lưng nhìn 2 người kia đang chậm rãi bước đến, đảo ánh mắt ra hiệu gì đó rồi bỏ đi mất, theo cái lũ vừa chạy kia....

“Không sao chứ”

Hàn Nhi đang cúi đầu xuống để xem vết thương trên cánh tay thì nghe tiếng nói, cũng vốn định lên tiếng như một phản xạ nhưng vội khựng lại. Nó ngược đầu lên nhìn, là tiếng nói của Dương Phong và hắn đang tiến đến gần chỗ Quân Như, gương mặt không tỏ thái độ thì nhưng trong đáy mắt lại long lẳng nên một nỗi lo lắng nào đó kỳ lạ. Hắn đỡ Quân Như đứng dậy, con bé nhìn qua Hàn Nhi, hơi khó xử..

Lạc Thiên cũng nhanh chóng đi đến, đưa bàn tay mình ra trước mặt Hàn Nhi. Anh làm thế này để ngăn cản vết thương trong lòng nó. Hàn Nhi nhìn 2 người kia, ánh mắt cố kìm chế lấm rồi nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, gai góc cả người. Cảm giác như một luồng điện chạy ngược vào trong người chứ không phải phóng sang bên kia

Cảm giác khi bị điện giật thế nào? “Tệ lắm”

Nó đảo mắt qua chỗ khác, đặt tay lên tay Lạc Thiên đang chìa ra rồi gồng sức đứng. Anh cũng đỡ nó rất nhẹ nhàng. Hàn Nhi bị thương nhiều hơn Quân Như nhưng do sức đề kháng cộng với sử miễn dịch có vẻ tốt hơn nên trông nó có vẻ vẫn ổn

Khi đứng vững lên được, Hàn Nhi buo6n6 vội tay mình ra khỏi tay Lạc Thiên, vội chụp ngay tay của Quân Như kéo mạnh khiến tay Dương Phong đang giữ tay con bé cũng bị hất ra, Quân Như nhủ nhưng lại chẳng giám lên tiếng. Con bé bị chị mình kéo đi trong tâm trạng khủng hoảng trầm trọng

Nhìn thấy cảnh này, Lạc Thiên không khỏi ghen trong lòng, anh nhìn qua Dương Phong. Cái thái độ đứng đưng của hắn sao đáng ghét đến thế, khiến anh buông ra một câu nói mà không thêm suy nghĩ

“Làm vậy mà xem được hả nhóc?”

Anh nói như hét lớn, khiến Hàn Nhi và Quân Như đi khá xa rồi mà vẫn còn nghe loáng thoáng được. Hàn Nhi bước chậm lại một chút, suy nghĩ mông lung rồi đi tiếp..

“Chà, vừa tạo cho Thiên ca một cơ hội tốt mà lại làm ơn mắc oán là thế nào?”

Hắn nói rồi cười lên một tiếng, vỗ vào vai Lạc Thiên bộp bộp rồi quàng vai anh kéo đi về hướng ngược lại. Lạc Thiên hừ một tiếng, rồi thở khi ra ngoài, mặc kệ cho người đang bị sự cường chế của Dương Phong đẩy đi

Cảm giác khi làm điều ngược lại với suy nghĩ trong lòng thế nào? ” Không quá tệ”

“Dương Chu dạo này sao rồi?”

”Chị hỏi làm gì vậy?

Hàn Nhi kéo Quân Như lên tầng thượng, sau gần 10 phút bị nó kéo tay đi, con bé đã vội dần đi cảm giác tội lỗi và sợ hãi, và giờ thì lại choáng váng trước câu hỏi này của Hàn Nhi

“Thì cứ trả lời...tình hình sao rồi?”

“Dương Chu thì em không rõ, nhưng ba thì có hơi?”

Hàn Nhi nhú mày, giục con bé nói tiếp:

“Dạo này ba hay suy nghĩ nhiều, hôm bữa em lại nghe có kế hoạch gì đó đang muốn lấn sang ngành du lịch”

“Ngành du lịch”

Hàn Nhi méo mặt, cổ nhún mạnh

“Em cũng không rõ, du lịch hay bất động sản gì đó”

Con bé lấp lững càng khiến Hàn Nhi nghi ngờ. Du lịch hay bất động sản, công ty của Dương Phong đều đang hoạt động hai ngành đó, mà Dương Chu lại cũng muốn lấn sang, vậy thì câu nói tối qua của Dương Phong rất khớp rồi. Dương Chu muốn lấn sang ngành khác cần phải có chỗ dựa sẵn trước, và mục tiêu mà Dương Chu nhắm tới bây giờ có lẽ là Kỳ Nhiệm - công ty nhà Dương Phong

Hàn Nhi đứng suy ngẫm một hồi thì tiếng chuông vào lớp cũng reo lên, kéo nó ra khỏi những suy nghĩ rườm rà phân tích trong đầu. Quân Như nãy giờ nhìn chị mình, sự khó hiểu dâng trào lên đến đỉnh điểm

“Chị Nhi... chuyện đó...”

“Về lớp đi, chuông reo rồi”

Hàn Nhi không quan tâm con bé nói gì, chỉ vội cắt ngang rồi nhanh chóng đi xuống lớp, trong đầu suy nghĩ mông lung quá nên chẳng nghe được con bé réo gọi gì đằng sau.

Suy nghĩ

Suy nghĩ

Vẫn suy nghĩ..

Nó bước vào lớp hồi nào không hay, đi nhanh vào chỗ ngồi mà không cần nhìn hướng, chỉ đơn giản là ngồi vào chiếc ghế của dãy bàn phía trong cùng, cuối lớp. Cả lớp đang ồn ào xôn xao thì chĩa ánh nhìn về Hàn Nhi...

Kỳ Nhiệm - 1 công ty đang lên trong giới bất động sản, hồi đó hoạt động trong lĩnh vực du lịch nhưng mấy năm gần đây cũng lấn sang bất động sản. Nội bộ công ty có vẻ rất tốt. Nếu có gì đó tiêu cực cũng rất ít khi bị đồn ra ngoài. Nhưng rốt cuộc Dương Chu đang suy tính gì lại muốn thôn tóm Kỳ Nhiệm làm của riêng.

Khăn giấy..

Khăn giấy, vậy là ý gì?

Hàn Nhi ngược lên nhìn người đang đưa ình tờ khăn giấy. Là Lê Thi, cô nàng nhìn nó với ánh mắt lo lắng. Ủ thì chắc là do vụ đánh nhau hồi nãy, trên mặt cũng có vài vết bầm, cơ mà khăn giấy thì làm được việc gì.

Hàn Nhi chưa kịp nói gì, cô nàng nói luôn:

“Hàn Nhi, mũi của bạn...”

Hàn Nhi khịt mũi, rất rất, có thứ gì đó nghe rột rột. Không lẽ...

Nó đưa vội tay lên mũi, quẹt ngang một đường. Dòng máu đỏ tươi in hằn trên cánh tay. Nó quẹt thêm vài lần nữa cho ngắt ngang dòng máu đang ứ đọng trên mũi rồi chụp vội tờ khăn giấy của Lê Thi, từ “cảm ơn” nhẹ nhàng như gió thổi qua. Một tay xách balo, một tay lo chùi máu, nó nhanh chóng ra khỏi lớp

Dương Phong cũng từ ngoài bước vào, hần liếc ngang Hàn Nhi khi nó đi vụt qua. Lại nữa sao??

Hắn rõ ràng định nói điều gì đó, nhưng lại thôi...

“Đến ”biệt thự trắng” phố Giang Hoa” - Hàn Nhi vẫy chiếc xe taxi rồi nhanh chóng leo lên, nói nhanh địa chỉ, trong lòng vừa muốn mau chóng để ngay chỗ đó để tìm hiểu mọi chuyện, lại còn một cảm giác không an toàn

Cái nơi nó trốn tránh bao năm qua giờ đột nhiên lại một thân đi đến, từ ngữ mà mọi người thường dùng trong hoàn cảnh này là “tự dẫn mình vào hang cọp”, Hàn Nhi kỳ này liệu có làm đúng hay không khi lại trở về Dương Gia đây?? Nó không ngừng suy nghĩ trong đầu câu này khi ngồi trên chiếc xe taxi ấy

22. Chương 22: Hàn Nhi Ngu Ngốc

“...Trên đời có nhiều điều kỳ lạ, nhưng cũng đừng kỳ lạ khiến người khác ngạc nhiên đến độ tức nghẹn trong lòng đến độ này chứ, ông trời ơi!!!...”

Nhìn dãy hàng rào trắng muốt nổi bật lên những nhánh dây leo xanh mướt len lõi xen kẽ vào những khoảng trống mà Hàn Nhi cảm thấy bồn chồn khó tả. Đôi chân ấy chỉ cần bước thêm một bước nữa là xem như đã thoát khỏi những nỗi lo lắng bồn chồn sợ hãi, nhưng mà nó lại không có đủ dũng khí và tự tin. Căn nhà này đối với Hàn Nhi mà nói luôn ẩn chứa một nỗi sợ vô hình nào đó. Sắc trắng đó giờ vẫn luôn tượng trưng cho những gì trong sáng và liêm khiết, nhưng căn nhà này lại bị bao phủ bởi sắc trắng của sự lạnh lẽo và đơn độc. Nó hùng vĩ hiện diện nhưng lại im ắng đến kì lạ...

Đứng dậm chân một hồi về quyết định của mình, nó cảm thấy hoang mang hơn. Thật tình mà nói chẳng có cách nào tốt hơn việc đi hỏi chính chủ cả. Nhưng rồi Hàn Nhi lại cảm thấy băn khoăn một chuyện. Đầu óc trống rỗng ban nãy của nó bây giờ lại được rọi sáng bằng một suy nghĩ mới kịp lóe lên.

Đúng thế, chuyện Dương Chu có tham tóm Kỳ Nhiệm hay không thì liên quan gì đến Hàn Nhi. Quan tâm đến mấy cái vấn đề liên quan đến chính trị này chẳng có lợi gì cho tương lai nó cả...

“Cô chủ”

Một tiếng nói vang lên, vọng lại từ xa, Hàn Nhi giật thót tim. Lớ ngớ quay sang đủ mọi phía, nhịp đập trái tim trong lồng ngực đột nhiên tăng tiến như chỉ trực chờ văng ra ngoài.

Giọng nói này, hình như là...

“Cô về thật rồi sao?”

Là giọng dì Mai, một người bên cạnh nó từ nhỏ, có thể xem dì như một bảo mẫu. Dì năm nay có lẽ đã ngoài 50, mới 1 năm không gặp mà nhìn dì già đi nhiều quá. Hàn Nhi nhìn mà không tin vào mắt mình. Cứ trắng trắng ra như đá tượng, còn dì thì lại tươi cười, vội vã đi đến chỗ nó...

Ông trời lại đùa giỡn nữa rồi...

Hàn Nhi con đang muốn rút lui cơ mà...

Cánh cổng trắng im lặng lúc nãy, giờ lại vang lên những tiếng động rờ rờ từ từ mở rộng. Khác với mọi ngày, thường thì khi dì Mai đi chợ về phải đi chiếc cổng nhỏ kế bên, nhưng hôm nay cổng lớn đột nhiên mở

toang thế kia. Nó nghĩ ít nhiều gì gia đình đã biết chuyện nó về rồi. Nhưng tại sao lại biết nhanh như vậy. Còn mãi bận suy nghĩ thì ánh mắt Hàn Nhi lia đến một cô gái nào đó đi phía sau lưng dì Mai, dù khệ nệ hai tay cầm đồ nặng nhưng bàn tay vừa cầm chiếc điện thoại di động đút vào túi quần.

Hàn Nhi sắp điên mất. Có vụ lấy điện thoại ra thông báo mở cửa hay sao? Cô gái ấy nhìn mặt rất lạ, chắc là vừa mới vào làm, Hàn Nhi đã rời đi 1 năm rồi tại sao cô ấy có thể biết mặt mà nhanh nhẩu gọi điện thế kia. Thật là.. nghĩ đến trường hợp nào cũng không thông...

Hàn Nhi đang tự nạp mạng rồi

Nó đang bước vào trong cánh cửa trắng lớn ấy...

Lí do công việc, ông Trương không thường xuyên ở nhà, Hàn Nhi cũng không nghĩ là mình may mắn đến vậy. Vốn dĩ lúc đến đây ít nhiều chuẩn bị tâm lí và tinh thần để “lên giọng”, thế nhưng giờ ông ấy không có nhà thì coi như không cần tâm lí hay tinh thần nào cả...

“Con về rồi sao Hàn Nhi...”

Vừa bước vào phòng khách, khung cảnh sang trọng vẫn không khác xưa là mấy, nhưng nó lại khiến Hàn Nhi cảm thấy khó thở vì độ lấp lánh khó tưởng tượng. Ngó nghiêng xung quanh một loạt rồi ánh mắt nó chỉ chăm chú nhìn vào một người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế, hình ảnh bà nhỏ bé giữa căn phòng khiến Hàn Nhi cảm thấy lòng nôn nao, đáy mắt cay xè...

Bà chạy đến ôm chầm lấy Hàn Nhi khiến nó toàn thân thả lỏng, mắt tròn to không thốt lên lời. Đây là mẹ nó, mà sao nó cảm thấy xa lạ thế này...

Trên mặt bà hằn lên những nét khắc khổ lạ thường, nó không tượng trưng cho sự nhọc nhằn khó khăn trong cuộc sống mà là những nét kí họa một năm sống trong lo lắng và mong chờ.

Hàn Nhi nhiều tội lỗi. Nó bỏ đi mà không để lại lời nào, nó trốn tránh mọi thứ. Và giờ thì mọi thứ gắn liền với nó từ nhỏ thì lại cảm thấy như xa lạ.. thật quá xa vời

Hàn Nhi đứng lặng yên giữa căn phòng, trong trường hợp này thì nó nên nói gì, tiếng “mẹ” sao mà nó không thể thốt ra lời. Có lẽ bà đang mong mỗi tiếng gọi này lắm nhưng trong thời gian này Hàn Nhi không thể làm bà vui lòng được. Xung quanh im lặng, bà cũng cảm thấy khó hiểu, liền buông Hàn Nhi ra, ngẩng nhìn gương mặt nó.

Nước da ngăm ngăm, không còn vẻ trắng trẻo lúc trước nữa, gương mặt với hai gò má ửng hồng, nhìn gầy hằn đi. Đến cả đôi bàn tay thon dài, trắng nõn lúc trước bây giờ cũng được “thay thế” bằng những mảng da cứng, thô ráp. Bà nhìn mà nghẹn trong lòng, cứ mãi vuốt bàn tay nó, rồi đưa tay vuốt lên tóc con gái mình. Những hành động ấy cũng khiến sóng nước trong mắt Hàn Nhi trào ra, nấc nghẹn lên từng tiếng ngắc quăng...

Đứa con gái duy nhất của bà về đến nhà, bà dẫn đi giới thiệu với những người vừa mới nhận vô làm. Hàn Nhi cảm thấy tự nhiên dân hơn, ngồi tâm sự với bà nhưng tuyệt nhiên vẫn không hó hê đến những việc như nó trốn tránh gia đình hay cực khổ làm việc trong thời gian qua. Bà cũng không hỏi thêm, chỉ ngắm mãi đứa con gái của mình.

Buổi cơm tối, Hàn Nhi mặc bộ váy hoa nhã màu hồng phấn, đẹp vừa vặn thân người, thoát nhìn còn không thể tưởng được là Dương Hàn Nhi của ngày thường. Chiếc bàn ăn rộng rãi đặt giữa căn phòng màu lam nhẹ, nổi bật lên một cô gái mặc một bộ váy màu hồng diêm lệ ở một bên bàn khiến cảnh vật xung quanh cũng trở nên nhẹ nhàng và thư thái hơn, hôm nay rất nhiều món Hàn Nhi thích được đem ra. Gắp được vài đĩa, nó mới lên tiếng một cách khó nhọc...

“Mẹ, chuyện con về đây, đừng nói ông ấy biết”

Hàn Nhi vừa nói, vừa gác đĩa lại, với tay lấy chiếc thìa gần đó, múc vài muỗng súp đưa lên miệng. Động tác thuần thục, nhuần nhuyễn toát lên vẻ dịu dàng kì lạ. Nhưng khác với dáng vẻ thư thái của Hàn Nhi, bà khựng đĩa khi nghe nó nói câu như thế

“Tại sao, con không biết là...”

“Chỉ là con không thích!”

“Hàn Nhi...”

“Mẹ cũng biết lí do mà con rời khỏi đây đúng không? Con không muốn gây thêm nhiều hiềm khích như thế này nữa”

“Con không thể chấp nhận ông ấy sao?”

“Con no rồi”

Hàn Nhi nhanh lách vắn đề, nhẹ nhàng đứng dậy, nó thở khi hất ra ngoài một cái rồi hơi cúi đầu chào mẹ mình. Mỗi lần nhắc đến ông ấy là bầu không khí xung quanh như tụt xuống không phanh, lượng không khí giảm nhanh chóng khiến nó cảm thấy khó thở, như bị ép ngạt bởi tất cả thứ gì liên quan đến ông ta.

Đi dạo ngoài vườn, Hàn Nhi thả hồn với cơn gió trong lành mát lạnh của buổi tối. Những luống hoa đầy màu sắc hồi đó nó trông vẫn được chăm sóc rất kỹ lưỡng, bông hoa rực sắc, to lớn giữa ánh sáng nhân tạo của những tia đèn chiếu vào. Hàn Nhi cực kì thích hoa, màu sắc của hoa khiến Hàn Nhi cảm thấy bình tĩnh hơn

“Cô chủ...”

Đang ngồi thơ thẩn ngắm nhìn những cánh hoa nhỏ xúy đung đưa thì Hàn Nhi bị kêu gọi lại thế giới thực bởi giọng nói vô cùng lạ hoắc. Nghe trầm bổng, ngọt ngào kì lạ...

“À, gọi tôi Hàn Nhi được rồi”

Sau khi xác định được người đối diện là ai, Hàn Nhi vỡ lẽ nở nụ cười nhẹ, hơi nhếch lên nơi khóe miệng. Là cô gái hồi sáng đi chung với dì Mai, cô ấy làm trong bếp, dễ thương xinh xắn luôn bị các dì trêu ghẹo nhưng chỉ cười hiền hòa rồi cho qua. Theo nó nhận xét thì đây cũng là một cô nàng hướng nội. Hàn Nhi bước gần lại chỗ xích đu màu trắng lớn ở một góc sân, đôi tay đập bộp bộp vào chỗ trống bên cạnh như gợi ý cho cô gái ngồi xuống kế bên

“Có chuyện gì vậy?”

Thấy dáng vẻ lúng túng của cô gái, Hàn Nhi đành lên tiếng trước..

“Ông chủ là người tốt”

Hàn Nhi ngạc nhiên quay sang nhìn cô gái ấy, tia sáng rực rỡ như lóe lên trong mắt, có vẻ cô ấy tự hào về ông chủ mình lắm. Đột nhiên Hàn Nhi cảm thấy bức bối, người nóng ran hằn, nó cần cái bằng chứng thiết thực hơn là một câu nói nhấn mạnh như muốn khẳng định thế này

“Tại sao lại nói với tôi?”

“Tôi...tôi mạn phép, có thể tôi mới vào nên không rõ chuyện giữa cô và ông chủ thế nào. Nhưng trong một năm qua, những bông hoa này giờ cô đang nâng niu như thế này...” - vừa nói cô gái vừa đứng lên bước nhẹ từ từ đến những luống hoa rồi ngồi thụp xuống, nâng nhẹ bông hoa lên, nở một nụ cười - ” đều là do một tay ông ấy chăm sóc”

Àm...

Hàn Nhi nghe như một tiếng sét đánh ngang tai, nhưng tiếng sét đó lại khiến nó bình tĩnh, lần đầu tiên trong đời, đầu nó nảy sinh một suy nghĩ tốt về người đàn ông mà nó cảm thấy đáng ghét nhất trần đời kia

“Chuyện kể ra thì dài dòng, nhưng ông ấy thật sự là người tốt, nếu không thì bây giờ tôi không có sống được ở nơi tốt như thế này, thế nên cô.... ông ấy thương cô nhiều lắm”

Hàn Nhi lặng người đi, vẫn có cảm giác thấy một cái gì đó..

Nếu..thật sự ông ấy thương nó thì tại sao nó phải chạy trốn bao nhiêu năm qua

Nếu..thật sự ông ấy thương nó thì tại sao lại bắt nó làm theo ông như một con rối

Nếu..thật sự ông ấy thương nó thì tại sao lại nói về “người ba thật sự” của nó như thế

Nực cười... nực cười lắm!!!

Cánh cổng trắng đằng xa lại mở thêm một lần nữa, ánh đèn sáng trưng rọi một đường thẳng tắp vào căn nhà trắng trước mặt hẳn lên những chiếc bóng màu đen của cây cỏ đang đung đưa trong gió, một chiếc xe màu bạc sang trọng xuất hiện, Hàn Nhi nheo mắt nhìn ra xa xăm, mắt nó vẫn không tốt lắm vào trời tối thế này. Thà không nhìn, cứ mỗi lần nhìn kỹ thì cứ phải nheo mắt lại, cảm giác như mù sắp tới khiến nó thấy khó chịu.

Ông Trương bước ra trước sự sững sờ của Hàn Nhi, chuyện gì đây? Chẳng phải nghe bảo ông ấy ít khi về nhà sao? Thế mà hôm nay lại lựa đúng ngày nó trở về thế này... Hàn Nhi định bỏ đi trước, lánh mặt trước vẫn tốt hơn thì đôi chân khựng lại, mắt dán chặt về một hướng - nơi có một chiếc xe màu đen vừa chạy vào. Nhìn quen lắm

Cái từ “quen” hiện lên trong đầu nó thêm một lần nữa khi Dương Phong bước ra từ chiếc xe ấy, bộ vest lịch thiệp, trông đứng đắn hẳn ra. Hàn Nhi hơi ngáy người. Dương Phong lại đến đây? Đến nhà của giám đốc tập đoàn đang có hiềm khích với hẳn sao? Trên đời có nhiều điều kỳ lạ, nhưng cũng dừng đến mức kỳ lạ đến độ khiến người khác ngạc nhiên đến độ tức nghẹn trong lòng đến độ này chứ, ông trời ơi!!

Dương Nhi bước lặng theo 2 người bọn họ vào căn phòng làm việc của ông Trương, trên đường đi, dáng vẻ của Dương Phong đôi khi nghiêm túc đôi khi bình thản đến kỳ lạ. Dương Chu là một tập đoàn khá mạnh, Kỳ Nhiệm cũng không vừa. Thế nhưng nếu trong tình trạng bây giờ mà nó, Dương Chu không khó khăn gì để lật đổ được Kỳ Nhiệm, vậy mà tên khốn kia có vẻ vẫn rất bình thản khiến Hàn Nhi cảm thấy hôm nay mình trở về đây trông rất tội nghiệp. Thật sự chuyện này đang trở thành trò hề rồi.

Đứng được một lúc trước cửa, mọi động tĩnh bên trong Hàn Nhi đều không nghe thấy gì. Nó bất lực đi về phòng mình

Cả ngày hôm nay dù không làm gì nhưng vẫn thấy uể oải trong người. Hàn Nhi mặc bộ váy trên người lại cảm thấy vướng víu lúc cử động, chỉ cần sơ hở một chút chiếc váy có thể bay tốc lên bất cứ lúc nào. Đột nhiên Hàn Nhi tự cảm phục bản thân khi nghĩ về nó của mấy năm trước

Lăn qua lộn lại vài vòng trên chiếc giường trắng tinh lạnh lẽo, Hàn Nhi ngồi phất dậy, cảm thấy lòng đang bị đè nặng, nó về nhà quên báo ấy đứa em biết rồi...

“Chị Châu, hôm nay em có chút việc, chị qua nhà chăm sóc bọn nhóc hộ em”

Hàn Nhi nhẹ giọng hết sức có thể. Tổ thái độ ôn hòa đối với đầu dây bên kia, thế nhưng nó lại quên mất đầu dây bên kia, đối phương không phải là một người bình thường...

“Cái gì, có điên không đấy”

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng hét làm tay Hàn Nhi cầm điện thoại mà run run, nhanh chóng đưa tai mình ra xa ... Rồi nó thở dài, nuốt nước bọt cố bình tĩnh, giọng kìm nén

“Em về Dương gia một bữa nên chị...”

Đang nói ra lý do thì Hàn Nhi nghe đầu dây bên kia đột nhiên im bật, không một tiếng động thì cũng ngưng nói chuyện, giọng chuyển sang dò hỏi

“Chị có nghe không đấy???”

“Về Dương gia làm gì?”

Chị Châu trầm giọng, tỏ vẻ nghiêm trọng

“Em có chút chuyện... nên chị qua nhà em một bữa đi... nhé”

Chữ “nhé” cuối câu Hàn Nhi tăng hắng một tiếng rồi mới nói ra được, rồi không đợi đầu dây bên kia nói thêm gì Hàn Nhi cũng cúp máy...

Hàn Nhi ngủ trong căn phòng rộng khiến nó không yên tâm cứ bồn chồn, nao núng mãi, dúi đầu vào lớp chăn êm nệm ấm mà Hàn Nhi cảm thấy cô độc và lạnh lẽo quá. Đã quá nửa đêm, trong nhà dường như ai

cũng đã chìm vào giấc ngủ, xung quanh im ắng đến nghẹt thở... nó ngồi thõm dậy, nhìn ngó xung quanh, ánh mắt thủ não nặng trĩu...

Hàn Nhi bước chân xuống giường, sải từng bước nhẹ nhàng tiến ra cánh cửa ngoài ban công, từng cơn gió đêm khẽ lùa qua mái tóc đen mượt xõa nhẹ, Hàn Nhi nhắm đôi mắt lại tận hưởng. Đột nhiên trong đầu nó nảy ra ý định rồi cũng chợt phì cười vì ý tưởng điên rồ của mình. Có lẽ từ khi nó tiếp xúc với Quân Như, con bé đã ảnh hưởng đến nó khá nhiều...

Cạch.. tiếng cánh cửa phòng mở nhẹ, có ai đó bước vào, vì xung quanh khá tối Hàn Nhi không nhìn kỹ ai, nhưng cũng vội núp mình sau cánh cửa ngoài hiên, nheo mắt chăm chú vào bóng người đang di chuyển bên trong phòng

Vài phút sau nó mới dần thích nghi được nhưng bóng người vẫn còn nhòe đi, lúc ẩn lúc hiện khiến Hàn Nhi cảm thấy lòng bất an. Đôi lòng này bất giác nhú lên khi khuôn mặt người đó dần hiện rõ trong đôi mắt sâu thẳm tròn đen lay lắt của nó

Người đàn ông dáng vẻ sang trọng, người uy quyền bước từng bước chậm rãi, đảo khắp vòng. Đi đến đâu, ông đều đặt tay lên vuốt nhẹ từng đồ vật trong phòng, ánh mắt dưới ánh đèn mờ từ cửa sổ rơi vào in hằn những nếp nhăn cực nhọc. Rồi bước chân khựng lại khi vừa đến chiếc kệ sách to đặt ở giữa căn phòng, tay ông đưa lên vuốt tấm ảnh được lồng khung cẩn thận, nhìn tấm ảnh một cô bé xinh xắn cười híp mắt và một người đàn ông không phải mình thì môi ông chợt mấp máy gì đó một cách khó khăn...

Hàn Nhi đứng giữa những cơn gió vuốt ve se lạnh mà lòng như thêu đốt, ông ấy tại sao vào phòng nó lúc đêm tối thế này, lại còn hành động như thế.... yêu thương, nhớ nó lắm. Lặng một lúc, nó chịu không nổi đành ra mặt dù biết hành động này của nó còn ngu ngốc hơn cả ngu ngốc

“Ông Trương..”

Bàn tay ông đang đưa nhẹ qua những món đồ trên kệ thì vội khựng lại, run run, bàn thần khắp cả người. Bây giờ đến cả hành động ông quay đầu lại nhìn, trả lời câu nói vừa nãy kia còn khó nhọc, không kiểm soát..

23. Chương 23: Đỉnh Hôn Một Năm Trước...

Sáng hôm sau, Hàn Nhi tự dậy như một phản xạ, dụi dụi đôi mắt nhìn xung quanh, một màu đen đặc quện của 4 bức tường, bầu trời bên ngoài cũng còn lem nhem tối, chưa thấy rõ màu xanh. Nó đưa tay sờ vào mái đầu như còn mơ ngủ, tay với lấy chiếc đồng hồ hình chiếc lá chuỗi ở đầu giường. 4h30... Miệng Hàn Nhi khực lên một tiếng rồi nở nụ cười bất lực..

Nó..mất ngủ

Đêm qua gần 2h sáng nó mới có thể nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ được, nhưng nửa đêm cứ trằn trọc, lăn qua lăn lại, kết quả rốt xuống giường một cách ngoạn mục. Chiếc mũi cũng bị thế mà nhức nhối trở lại, báo hại gần 3h nó mới có thể ngủ thực sự....

Thay nhanh bộ đồ, chải sơ lại mái tóc, nó bước ra khỏi phòng sau khi làm vài chuyện cần thiết, Hàn Nhi mặc chiếc áo khoác dài lên người rồi bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đi xuống phía bếp...

Căn nhà lúc này cũng có khá nhiều người thức dậy, nhưng mọi người đều làm việc trong sự im lặng, bảo đảm giấc ngủ cho những người trong nhà. Thấy Hàn Nhi bước xuống bếp, mọi người đều dờ dằng công việc mà quay sang nhìn nó hiếu kì. Báo hại nó vừa bước một chân vào gian bếp, chân kia ngập ngừng khựng lại ngay tại cửa.

Nhưng một lúc sau thì Hàn Nhi rất điềm tĩnh, hơi nheo mắt một chút rồi chậm rãi nhấc chân còn lại vào trong phòng. Mọi người còn chưa bình tĩnh lại thì Hàn Nhi đã bước đi tiếp đến dãy bếp gần đó, nhìn lướt qua những thứ vừa được mua về...

“Cô chủ, cô dậy sớm vậy ạ??”

Một đầu bếp tiến gần đến chỗ Hàn Nhi, trên tay vẫn còn cầm khay bánh mì dở dang chưa kịp đem vào lò nướng...

“À, tôi quen dậy sớm rồi vì...”

Về sau Hàn Nhi kịp nhận ra mình đang nói những điều không hay liền nuốt ngược vào trong chỉ ậm ừ rồi giọng nhỏ dần, nó đưa tay sờ vào bột bánh trên khay rồi nở nụ cười nhẹ

“Bột bánh tốt thật...”

Người đầu bếp nghe nói thế cũng nở nụ cười hài lòng. Làm việc thế này ai lại không thích được chủ khen một lần chứ. Lời khen của Hàn Nhi mà nói có thể sẽ là động lực trong tương lai của anh đầu bếp này mất.

Loay hoay một hồi, Hàn Nhi muốn phụ mà không ai đồng ý, cứ bảo Hàn Nhi lên nhà trên, mọi người thấy sẽ phiền. Hàn Nhi nghe thế, xụ mặt bước đi ra ngoài mà không nói thêm lời nào nữa, bầu trời bây giờ đã bắt đầu sáng dần, thấy rõ những gợn mây trong vắt. Hôm nay là chủ nhật nên Hàn Nhi cũng nín lại ở một chút theo ý nguyện của mẹ mình, dù nó không thích thú cho lắm. Những người cần tránh mặt thì nó sẽ tránh, những việc cần làm thì nó vẫn sẽ làm, giải quyết cho xong trước khi nó rời khỏi đây.

Hàn Nhi không ăn sáng chung với gia đình vì trong lòng vẫn cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ, vẫn không muốn đột nhiên lại tỏ ra thân thiết quá, như thế sẽ có thêm nhiều chuyện đột nhiên nảy sinh...

Đang ngồi suy nghĩ mông lung thì từ bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mẹ Hàn Nhi bước vào phòng với trên tay là một khay đồ ăn sáng, chỉ đơn giản là vài lát bánh mì cùng trứng ốp la, bà vốn biết con gái mình không quen ăn sáng. Nên chỉ chuẩn bị cho có, phần ăn chính trên khay vẫn là một ly sữa.

Hàn Nhi vốn định đưa tay lên đỡ thì bà vội lách sang một bên, cầm thẳng đi đến chỗ bàn đọc sách. Nó chỉ nhìn theo rồi thở dài, thầm trách bà không cần phải làm thế với nó vì có lẽ từ bây giờ nó sẽ bắt đầu về nhà nhiều hơn, sẽ không làm bà lo lắng nữa.

Hàn Nhi ngồi ăn bánh mì ngon lành, đến nỗi bà cũng ngạc nhiên, ngồi cười hiền vuốt mái tóc con gái mình, ánh mắt trù mến chứa đựng biết bao tâm tư.

“Buổi tiệc đó, lúc khi con bỏ đi.. mẹ cứ tưởng từ nay công ty ba con sẽ gặp chuyện thế nhưng... nói ngắn gọn thì cũng vẫn là nên cảm ơn người đó...”

Bà đột nhiên nhắc đến chuyện của một năm trước, khiến Hàn Nhi vừa cầm ly sữa uống được một miếng thì bất giác khựng lại, trên vành môi vẫn còn đọng chút sữa màu trắng

Giọng bà ghen ngào khi nhắc về chuyện xưa, giọng trầm bổng như rất cảm kích người trong câu chuyện, dường như đã có chuyện khá lớn xảy ra trong thời điểm đó

Nhưng dù gì Hàn Nhi cũng cảm thấy mệt mỏi với quá khứ rồi nên chỉ nhanh chóng điều chỉnh lại dáng ngồi, đầu gật gù tỏ vẻ quan tâm, cầm ly sữa đưa lên miệng uống.

Bà vô tư nói tiếp:

” Lúc con chạy đi, những người tham dự liền tỏ vẻ bất đồng, số đông phần lớn vẫn là những đại diện của tập đoàn lớn, thế nên chuyện này xảy ra công ty không khỏi bị vạ lây...”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Bên kia họ dường như đã nhận hết phần lỗi về chính mình, họ nói có lẽ chuyện này đi quá nhanh nên có lẽ con không chấp nhận được”

Woah ha, Hàn Nhi không ngờ đối phương có thể nói ra những lời này, tại sao lúc đầu không thể nghĩ ngay đến trường hợp này chứ, đợi đến khi xảy ra chuyện mới nghĩ ra. Đã vậy lại còn tổ chức thật long trọng. Hẳn đường nào chắc cũng không thể nghĩ là nó sẽ hành sự như thế này. Đột nhiên Hàn Nhi thấy đắc ý, tự khâm phục mình

“Thế đối phương thật sự là như thế nào?” - Hàn Nhi hơi tò mò, ánh mắt dò xét, đợi câu trả lời của mẹ mình

Bà có hơi thoáng giật mình, con bé hỏi câu cũng lạ. Bà dù gì cũng đã đưa thông tin bên đối phương, bảo nó xem, còn dặn đi dặn lại rất nhiều lần. Dù biết, lúc ấy trong lòng Hàn Nhi hẳn không thiết tha gì khi đột nhiên lại bảo sẽ đính hôn cùng người xa lạ. Thế nhưng.. bà không ngờ con gái mình cũng vô tâm thế này....

Bà nhoẻn miệng cười : “Tập đoàn thực phẩm Âu Dực - Thiếu gia Âu Lạc Thiên”

Hôm nay thời tiết thật oi bức, không có gió cũng chẳng có trăng, khiến lòng Hàn Nhi nặng trĩu, bước chân trên đường cảm thấy từng bước nặng nhọc không thể di chuyển nổi. Một phần cũng là do đại não của nó đang hoạt động quá tải..

“Tập đoàn thực phẩm Âu Dực - Thiếu gia Âu Lạc Thiên”

Hàn Nhi tự nói rồi bật cười trào phúng, nó đã như thế này suốt trên đường về nhà. Mọi chuyện tại sao lại trùng hợp như thế, chẳng trách Lạc Thiên biết đến thân phận của nó và cả cách xưng hô kì lạ lúc lần đầu gặp nhau. Quả thật nếu có cho tưởng tượng, Hàn Nhi cũng sẽ không tưởng tượng ra...

Từng bước chân đang bị những nghi vấn trong đầu làm cho chi phối, hoạt động bị trì trệ, nó đang bước đi hay đứng im cũng chẳng quan tâm...

Rồi từ xa có một âm thanh quen thuộc vang lên khiến Hàn Nhi dần thoát khỏi những suy nghĩ, nhưng vừa kịp nhận ra thì tiếng động ấy vụt qua ngang tai, kèm theo một tiếng gọi thân thiết

“Chị Nhi...”

Quân Như chồm người ra khỏi xe, hai cánh tay vẫy vẫy Hàn Nhi khi chiếc xe vụt ngang. Hàn Nhi dám khẳng định chiếc xe đó là của Dương Phong nhưng lại ngần ngại và phủ định tiếng nói vừa rồi là của Quân Như. Tại sao lại có chuyện con bé với tên kia lại đi chung với nhau. Trong lòng nó đột nhiên có một cảm xúc mãnh liệt chợt dâng trào khiến Hàn Nhi khó thở bức bối đến khó chịu...

Nó thở dài, cúi nhìn xuống nền đường rồi bước đi tiếp...

Càng đến gần sự thật càng được phơi bày. Hàn Nhi lúc này thực đang rất muốn tránh mặt đi, nó không muốn đối mặt trong tình trạng này lúc nào, não nó đang quá tải, dễ đâm ra cáu gắt, mà cáu gắt thì sẽ không đủ sức kìm chế bản thân

Nhưng đối phương là ai? Chính là Quân Như vì thế nó đã nhanh chóng bị chặn đường. Chiếc xe dừng lại, một bóng người trong xe bước ra chạy ào đến ngay kế bên, ôm cứng ngắc một bên tay Hàn Nhi, mỉm cười tươi rói nhưng lại đầu đó có nét ngạc nhiên

“Chị Nhi, tại sao lại ở đây vậy?”

Chỗ này chẳng phải là phố Lăng Tuyền sao? Con bé thăm nghĩ với tình cảnh hiện giờ của chị mình thì thật không thể nào mà ở được nơi đây

“Ừm, ở đây”

Hàn Nhi âm ừ, dường như chẳng muốn trả lời. Nhưng chỉ với nhiều đây chữ thôi cũng đủ khiến Quân Như ngạc nhiên đến độ miệng ngoác hết cả ra, cảm như muốn chạm đất

Thật không thể tin được....

Rồi ánh mắt nó hướng về người đang chuẩn bị bước xuống xe, cái dáng người khom lưng mặc chiếc áo sơ mi đen khiến Hàn Nhi chỉ càng muốn nhanh đi vào nhà. Nhìn tình huống này thì có lẽ lá thư được được chấp thuận rồi chăng? Và bây giờ hẳn là đang chờ Quân Như về nhà mình chơi. Nghĩ đến đây Hàn Nhi không khỏi bật cười, nhưng lại để lấp đi cái hụt hẫng khó chịu trong lòng

Dương Phong đang đi về phía nó và đang nở nụ cười nhẹ, điều này khiến Hàn Nhi sắp chịu không nổi đến nơi rồi. Đạo này tại sao nó lại có những biểu hiện lạ như thế này, nhất là trước mặt tên kia. Không được, Hàn Nhi không thể bị lay động. Nó lắc lắc đầu mình, cố đẩy những suy nghĩ kì lạ tự nhiên nảy ra trong đầu

Nhưng...

Hắn là đang cười với Quân Như...

“Chị Nhi, nhà chị ở đâu vậy?”

Nhìn chỗ nào con bé cũng không tưởng tượng ra được nhà chị mình rốt cuộc đang tọa độ chỗ nào

Hàn Nhi nhấc cánh tay ra khỏi cái ôm chặt của con bé, chỉ vào căn nhà nhỏ trước mặt, cụ thể là kế bên căn nhà nó đang đứng trước cổng. Dù gì thì đã đến đây, muốn giấu cũng không xong...

Con bé chớp chớp mắt, nhìn theo hướng căn nhà sáng đèn duy nhất trong khu này, rồi lại nhú mào quay sang nhìn Hàn Nhi về mặt không một biểu cảm. Con bé ậm ừ, thì thôi, không hỏi chuyện nhà cửa nữa, chuyển chủ đề vậy

“Mấy ngày nay chị ở đâu vậy? hồi này em có đến tiệm bánh mà không thấy, cả điện thoại cũng không..” Nhìn đầu đó vẫn cảm thấy chị mình đang lo lắng một chuyện gì đó, con bé không khỏi lo lắng

“Ừm, có việc...”

Quân Như tới qua không về nhà đương nhiên là không biết nó có ở “biệt thự trắng”. Vả lại điện thoại thì từ sau khi nói chuyện với chị Châu cũng tự động mà hết pin nên có lẽ hơn 24 tiếng đồng hồ qua không ai biết được tung tích của Hàn Nhi..

“Đi trước đây”

Nhìn thấy Dương Phong dần bước đến, Hàn Nhi lên giọng. Lúc này lấy cái lý do “không muốn làm phiền hai người” thì thật không đúng chút nào. Phải nói là nó “thật sự không muốn nhìn thấy bất cứ điều gì xảy ra giữa hai người này nữa”...Sẽ bức bối, cực khó chịu

Nhưng cuối cùng, là hấn và Quân Như lại cười với nhau bước đi trước mặt Hàn Nhi, con bé mỉm cười hân hoan chào chị mình rồi nhanh chóng choàng lấy tay Dương Phong bước đi. Nhìn hấn cũng không có biểu hiện kháng cự thì Hàn Nhi lại chắc chắn hơn với suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai con người này. Nó chỉ nở nụ cười nhạt, lòng nặng trĩu bước đi về nhà.

Hai hướng đi, tạo thành một người vuông góc. Hai con người bước đi, trên môi nụ cười đều bị dập tắt bởi dòng suy nghĩ về đối phương. Dương Phong sau khi bước vào cổng, nụ cười cũng nhanh chóng mà tắt lặng. Cánh cổng trắng tạo ngăn một khoảng cách giữa hấn và Hàn Nhi... Một khoảng cách lớn

24. Chương 24: Bức Tranh Giữa Em Và Tôi...

Đây là lần đầu tiên Quân Như đến nhà Dương Phong, vì thế con bé không thể dừng lại cặp mắt của mình khi mà luôn luôn cảm thấy hứng thú với mọi thứ xung quanh. Dạo một hồi trong sân vườn theo ý của hấn, nhưng chỉ một lúc sau thì lại tự rời khỏi hấn, vô tư đi đến những chỗ đẹp nhất trong sân. Đến cả khi vào trong nhà cũng thế, không lúc nào con bé ngồi im lặng, hay chỉ đơn thuần là tỏ ra ngại ngùng khi mà hiện giờ trong căn nhà rộng rãi to lớn chỉ còn 2 người, và đặc biệt là một nam và một nữ

“Anh ở đây một mình thật sao?” Thật không thể tin vào mắt, dù biết nhà Dương Phong rất giàu có, nhưng vẫn không ngờ lại đến mức độ này. Nhìn căn nhà này đi, là nhà của một người con trai ở đây, nhưng lại gọn gàng và sạch sẽ thế này. Mắt Quân Như sáng lấp lánh rực rỡ quan sát xung quanh, ánh lên một nét gì đó gọi là ngưỡng mộ

Cơ hồ hỏi thì vẫn hỏi để xem như có thể giải phóng được sự tò mò không tưởng trong lòng, cũng chẳng mong nghe được câu trả lời từ Dương Phong. Con bé này giờ vẫn bay nhảy khắp nơi thì vội dừng chân lại trước bức tranh trù tượng treo dưới chân cầu thang. Một bức tranh với những nét vẽ và mảng màu kì quái, tuyệt nhiên chỉ có hai gam màu, nhưng lại rất thu hút con mắt người khác

Dương Phong bước từ bếp ra, trên tay cầm hai ly nước đặt xuống bàn, nhìn về hướng Quân Như nhẹ nhàng lên tiếng “Cô uống nước đi” - chắc hấn này giờ, chạy nhảy cũng đã mệt rồi. Hấn thả người xuống chiếc ghế sofa, tựa lưng ra phía sau, đôi môi nở ra một nụ cười nhẹ thư giãn vì cái tính bướng bỉnh, không chịu ngồi yên của con bé. Thật khác hấn.... một người nào đó

Hấn lại nghĩ về Hàn Nhi... Nhưng dòng suy nghĩ mơ hồ đến đây thì đông cứng lại, các dây thần kinh trong não cũng không được lệnh gì đều đồng loạt đình chỉ công việc đang làm, cả nụ cười trên môi cũng đang dần

trở nên nhạt nhẽo, rồi mím lại hẳn... Dương Phong bây giờ là đầu óc rối như tơ vò, hắn lấy tay vò lại mái đầu rồi cầm ly nước trên bàn uống liền một ngụm đến hết nửa ly. Cái quái gì lại nghĩ đến cô ta chứ, căn bản lúc này hắn đã nhìn rõ cái biểu cảm lạnh lùng đó rồi, vậy thì còn gì để mà đem ra so sánh...

Vốn dĩ trấn tĩnh bản thân bằng cách hình dung lại cái biểu cảm lạnh lùng, bình thần của Hàn Nhi lúc này àm xem đó như là một động lực để hắn quên đi, nhưng mọi chuyện lại chuyển theo hướng ngược lại. Hắn cảm thấy đáng giận hơn, cảm giác như trong người đang bùng cháy lên một ngọn lửa nóng rực, lại không thể kiềm chế được mà sắp bốc hỏa hết ra ngoài...

Quân Như quay sang nhìn hắn đang chăm chú một lúc, nhìn chằm chằm vào ly nước mà như muốn bóp nát vụn ra thì vội vàng lên tiếng:

“Thì ra là vậy, bức tranh này vẽ anh và chị Nhi đúng không?” Tưởng đánh lừa được ai chứ Quân Như ta đây thì đừng hòng. Thoạt nhìn bức tranh với 2 gam màu đen trắng nhưng đứng nhìn nghiêng ngó dọc một hồi thì lại nhận ra đây không chỉ đơn thuần là bức tranh chỉ với 2 gam màu đơn điệu như thế này...

Khực...

Những lời nói vô tư, nghĩ gì nói đấy của con bé đã đâm phập trúng tim đen một ai đó, Dương Phong nhanh chóng thoát khỏi cảm giác bức dọc trong lòng thay vào đó từ từ lại dâng lên một sự thú vị kì lạ biểu lộ qua ánh mắt và khuôn miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười khoái trá

Hắn nhanh chóng đứng phắt dậy, trên tay cầm theo ly nước dở dang đi về phía bức tranh. Nhìn theo hướng của Quân Như, hắn ngấm ngấm một hồi rồi phì cười, nụ cười ngọt ngào...

“Cô nhìn thế nào mà liên tưởng thành như thế?” Rõ ràng nhìn kiểu nào cũng không thể hình dung được, hẳn chính là người đã đặt vẽ bức tranh này nhưng đứng ở khía cạnh một người lần đầu tiên nhìn thấy thì chỉ... là một bức tranh vô giá trị không ý nghĩa gì thôi...

Đang này lại có một ý tưởng phong phú vừa được đề xướng, thật không thể không cười...

Trong giọng nói vừa rồi vẫn còn pha lẫn tiếng cười khiến Quân Như đỏ bừng cả mặt vì tức giận, trong lòng con bé đột nhiên lại dâng lên một cảm giác giận dữ, con mắt nhìn của Quân Như không bao giờ sai, vậy mà bây giờ lại bị đem ra đùa cợt lại còn cười giòn như thế...

“Nhìn rõ ràng ra đó..” con bé cố chống chế, hươ tay lên phía trước bức tranh vẽ nguyệt ngoạc vài đường nét dùng để hình dung hai khuôn mặt nam và nữ lẫn trong mớ màu đen trắng hỗn độn đó. Thật mà nói thì có hơi khó nhìn một chút, nhưng không phải là không nhìn được...

“Sao cũng được, lại đây uống nước đi..” Coi như Quân Như đã nhìn thấy đi, hắn cũng không phủ định. Một mình xoay lưng, thông thả đi về chỗ ngồi, trên môi vẫn còn điểm nụ cười thú vị...

Quân Như hậm hực, giậm chân đi về phía bộ ghế sofa được đặt giữa nhà, liền tay cầm nhanh ly nước uống để có thể hạ hỏa. Con bé không biết mình đang tức giận vì cái gì nữa, vì sự đùa giỡn của Dương Phong hay là về bức tranh vẽ 2 người bọn họ. Cảm giác thực mơ hồ...

Không gian xung quanh trầm xuống, không còn ồn ào vì những nụ cười như mấy phút trước nữa, cả hai im lặng như ngồi mặc niệm. Quân Như mặt cúi gằm xuống dưới hai đôi bàn tay đan chéo vào nhau, miệng mấp mé muốn nói điều gì đó, Dương Phong cũng không khá hơn, hắn ngồi hơi dẹt chân, khủy tay chống lên hai đầu gối, đôi bàn tay với những ngón tay thon dài lại mân mê, xoay tròn chiếc ly trên bàn. Tuyệt nhiên vẫn không có một tiếng động nào vang lên ngoài tiếng gió bên ngoài thổi ù ù từ cửa sổ vào trong căn nhà rộng lớn và lạnh lẽo này. Rõ ràng, thân nhiệt hai người vẫn không đủ làm căn nhà này trở nên ấm hơn...

“Chuyện lá thư...” Vốn dĩ muốn hỏi về vấn đề này đã lâu, cũng đã suy nghĩ hồi lâu nhưng lời vừa ra thì đối phương đối diện lại trở mình, động đậy đôi bàn tay, rõ ràng hắn đang nghiêm túc cố gắng vào nhanh vấn đề nhưng người kia mà nói sáng giờ lại đang tìm cách lảng tránh, tỏ ý không muốn nghe lời hắn nói.

“Tôi qua nhà chị Nhi”

“Gi?”

Thôi đi, con bé không muốn nghe chút nào, chẳng lẽ đã nói rồi sao, từ từ trả lời cũng được, vội thế này hẳn không phải là tốt lành gì. Trải qua mấy ngày đi chung với hẳn, con bé cảm thấy tính cách người này mà nói thật khó đoán, lại cứ hay bị phân tâm bởi những suy nghĩ trong đầu mà không cách nào giải tỏa được. Bởi vì thế, từ trưa đến giờ, Dương Phong đã bị Quân Như dẫn đi chơi khắp nơi để tâm trạng tốt hơn mà quyết định được câu trả lời tốt nhất. Nhưng nhanh thế này thì chỉ ngẫm nghĩ thôi cũng thấy tên này chẳng thông được tí nào rồi...

Quân Như cố lảng tránh ánh mắt nghiêm túc kia đang chăm chăm cực phần nộ vào người mình, nhóm người đứng dậy nhưng từng hành động đang dần mất đi sự tự nhiên, âm nói trong miệng cũng trở lên lú lú

“Tôi.. qua nhà chị Nhi ...chơi một chút”

Hồi nãy con bé có nhìn ra cổng, thấy Hàn Nhi thở dài rồi bước đi nhẹ nhàng, quẹo vào căn nhà kế bên. Giờ qua bên đó cũng không xa mà còn có thể biết được chị Nhi sống như thế nào. Và quan trọng nhất vẫn là lảng tránh Dương Phong này đang muốn nói chuyện đó..

Hắn cũng chỉ im lặng, không đồng ý cũng chẳng bài xích mà phản ứng lại lời nói của Quân Như khiến con bé càng căng thẳng khó hiểu hơn

Dương Phong có một khuôn mặt tuấn mĩ, đặc biệt là mọi ngũ quan trên mặt hẳn đều có nét lạnh lẽo khác thường. Dù là đang cười hay dăm chiêu suy nghĩ thì vẫn toát lên một hàn khí, khiến đối phương lạnh lạnh sau gáy. Quân Như cũng không phải người cao siêu gì, đặc biệt con bé lại không có “hệ miễn dịch” tốt như chị mình nên không khỏi bị ánh mắt với con người đen lay láy không hề dao động kia lại uyển chuyển nhìn thấu tâm can, khiến cả người toàn thân ngập ngừng khó chịu

Dương Phong cũng nhanh đứng dậy, cất giọng hơi khàn khàn ” Tôi tiễn cô”

Được lắm, hẳn cũng đang rất tò mò sau màn đối mặt lúc mặt lúc này, con người bên nhà kia sẽ có tâm trạng như thế nào, cô ta không thể nào cười nói vui vẻ được. Chính hẳn bây giờ đang ở trong tình cảnh “hậu đối mặt” mà lại cảm thấy toàn thân khó chịu đến mức cảm thấy được sự thống khổ thế này thì người bên kia không- thể -nào “được phép tươi cười” được

Quân Như không hỏi thêm gì, không lấy làm ngạc nhiên mà lẳng lặng đi theo phía sau lưng hẳn. Nhìn tấm lưng to, rộng, vững chãi luôn chúi về phía trước, con bé cảm thấy người đang đi trước mặt đang rất nóng lòng để nhìn thấy chị mình, trong lòng lại dâng lên sự ghen tị không đáng có

Bước tới gần, cánh cổng trắng dần mở ra, hẳn bước ra trước hoàn toàn nhìn thấy được căn nhà nhỏ kia vẫn còn sáng đèn, cổng hàng rào trắng được khóa cẩn thận im ắng, còn cánh cửa chính của nhà thì mở tung, ẩn hiện mập mờ một bóng người nào đó ngồi tựa lưng, hướng mặt về phải ánh trăng rọi sáng trên cao. Mặt trăng trắng ngần vừa mới lên, vừa to vừa sáng vương nhẹ thứ ánh sáng kì lạ vào gương mặt người con gái kia đang nhắm mắt tận hưởng khiến cho bước chân Dương Phong ngập ngừng, bước chậm đến cửa thì khựng lại.

Hàn Nhi hai tai đeo headphone, toàn thân như thả vào cơn gió nhẹ và ánh trăng sáng không thể nào nhận biết được động tĩnh xung quanh. Nó luôn chối nhận mọi sự phân tích của bản thân, Hàn Nhi không ngu ngốc đến mức tình cảm của bản thân mà nó không nhận ra, chỉ đơn giản là nó nhát gan không dám thừa nhận. Cho dù có ngồi thả lỏng đi chăng nữa, đôi mày thanh tú của nó vẫn bắt giác nheo lại, đầu óc mù mịt trở nên mệt mỏi, thật khó chịu....

“Anh vào nhà đi, không thì sẽ cảm lạnh đấy”

Quân Như từ phía sau đi tới, khẽ lấy người Dương Phong đang đứng ngăn ngó nhìn người bên kia. Bất giác bị hành động của con bé làm cho giật mình, khóe mắt hơi dao động, giật giật hốt hoảng. Hẳn chỉ ậm ừ trả lời rồi tần bước đi lại vào trong sân, trong lòng vẫn vương mắc một tâm tư khó tả...

“Chị Nhi....”

“Chị Nhi ơi....”

“CHỊ NHI!!...”

Con bé này giờ đứng bên ngoài, la ó muốn khản cổ, mong một lần cái người ngồi tựa lưng vào cửa kia sẽ nghe thấy những tâm ý hoàn toàn không có cơ hội mà toại nguyện. Thôi thì, tự.. leo vào vậy...

Oa, Vừa mới nhấc chân lên định thể leo vào thì Quân Như muốn khóc ròng.. tại sao hôm nay con bé lại mặc váy....

“Chị Nhi ơiiiiiiiii...!!”

Tiếng kêu càng lúc càng kéo dài kia đem theo bao nhiêu sự bức tức của con bé toát ra, thấu đến vào tai Hàn Nhi. Nó nhắm chặt đôi mắt, người có đôi chút cử động, rồi ánh mắt long lanh dưới ánh trăng mờ ra, nhìn thấy một người đang đứng ngoài hàng rào, đầu tóc rối bù, khuôn mặt kèm theo sự phẫn nộ tóe lửa... không dừng lại ở đó, trên đôi tay đang giơ cao kia, ở phái bàn tay đang nắm chặt một cục đá xanh to như một củ hành tây....

“Chị, mở cửa....”

Giọng con bé như rên nhẹ, thiết không thể mở nổi miệng nữa, rất hết cổ, đôi bàn tay thấy ánh mắt đang nhìn mình cũng đột nhiên thả lỏng, bỏ rơi cục đá lăn dưới đường, ánh mắt long lanh ngấn lệ

Hàn Nhi mở cửa, để con bé vào nhà, đem ra một ly nước lạnh, con bé không ngại gì, tu hết một ly nước trong trạng thái thổ hồng hển như sắp chết đến nơi. Lại còn rất thẳng thắn xin thêm một ly nước khiến ánh mắt Hàn Nhi càng lúc càng nhìn con bé với sự bức tức thêm phần tội nghiệp...

“Oa, chị làm sao thế?” Trên gương mặt chị mình, đúng ra là trên mũi lại có một miếng urgo dán ngang qua, làm con bé không khỏi hết hồn, đặt ly nước xuống, chồm người về đối diện, đưa tay sờ thử

“A, con ngốc này, đau...”

Hàn Nhi nhú mày, đánh bật cánh tay đó đang một nơi. Thấy vết thương mà đưa tay vào sờ, có bị gì không thế...

Hàn Nhi tối đó không hề được yên lặng mà thay vào đó là bị tra tấn bởi hàng ngàn lời nói của Quân Như. Điều đáng nói, sự khó nghĩ trong đầu Hàn Nhi chưa kịp giải đáp thì lại bị một núi vấn đề từ câu chuyện của Quân Như ập đến. Con bé huyền thuyên suốt cả tối về buổi đi chơi với Dương Phong, diễn tả mọi cảm xúc trên gương mặt của hân cho Hàn Nhi nghe mà không quan tâm gì đến chị mình gương mặt là đang trở nên tối sầm lại một nửa. Và sau đó là lan dần hết khuôn mặt.

A... tại sao nó lại muốn một chưởng mà tiến thẳng vào người con bé thế này. Một Dương Phong, một Lạc Thiên còn không đủ hay sao mà bây giờ suy nghĩ của nó lại bị tra tấn bởi lời nói của đứa em này. Kết quả của sự khó nghĩ bị dồn lên đỉnh điểm là Hàn Nhi một tay đập sàn nhà, một miệng mở nói lời uy quyền nhẹ nhàng mà đáng sợ

“Còn nói nữa, một chưởng ra khỏi nhà...” Thử xem đầu óc lúc mụ mị còn suy nghĩ được cái gì, nó là đã nhẹ giọng lắm rồi, có em gái mà tại sao không hiểu được tính cách chị mình mà lại cố sức huyền thuyên như thế. Lại là vấn đề về Kỳ Dương Phong nữa... thật là không thể nào thông được

Là con bé bị lời chị mình dọa cho xanh mặt, ngồi im thít không biết nói gì, chỉ nhìn thấy gương mặt người đối diện ngoài một màu đen tuyền đáng sợ

“Sao không ở nhà bên kia, qua đây làm gì?” - Là con bé vào nhà, uống nước vào là bắt đầu huyền thuyên, nó chưa kịp hỏi gì cả thì bị cuốn hút theo câu chuyện cả nửa tiếng

“Thì em gái qua nhà chị gái chơi thôi..” Thự ra là cố tình lảng tránh sự việc. Quân Như mặt cười hì hì, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đang xoa xuống gần hết khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phớt..

Hàn Nhi ậm ừ, nói thêm vài câu hỏi, rồi tiễn Quân Như về nhà không thương tiếc, con bé lại quyền luyến xin ở lại đêm nay. Tối rồi, lại ngại ra đường....

Kết quả tối đó, nhà vốn dĩ “đông con” lại phải chứa chấp thêm một người khổng lồ, bọn nhóc không khỏi nhăn nhó ra mặt, ngủ mà thầm oán trách khiến tai con bé không chịu yên mà chạy xuống dưới nhà ngủ chung chị mình....

“Chị Nhi, em ít có cơ hội qua đây” - Và lại chị cũng không cho em qua, lý do này khiến con bé con bé buồn rầu, nước mắt rũ rượi cả tối qua, nhưng miệng cố nở nụ cười, nói tiếp “chị chăm sóc Dương Phong hộ em với, cùng là hàng xóm với nhau...”

“Hàng xóm thì đã sao? Pháp luật lại không có ban ra luật nào nói nghĩa vụ của hàng xóm là phải chăm sóc nhau, cả...”

Hàn Nhi lãnh đạm bước chân đi thong thả đến trường nhưng lại thốt ra lời nói làm đông cứng khuôn miệng của người đi bên cạnh...

Màn đối thoại của buổi sáng dừng lại ngay tại đây, con bé không nói gì nữa, tại sao lại có một bà chị cứng đầu như thế, thật bực mình...

Hàn Nhi bận rộn, cả ngày cố vùi đầu vào bài tập và công việc. Là năm học cuối, phải học rất nhiều, tăng số đến lớp vẫn đều đặn nhưng vẫn chỉ là úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành. Thậm chí không còn cả thời gian để ngồi nghĩ bâng quơ... Giờ học thì ngồi lặng im trong lớp như chưa hề tồn tại, ra về lại là người ra khỏi lớp nhanh nhất, thậm chí nó là người ra khỏi cổng đầu tiên...

Dương Phong thực cũng không còn thời gian mà quan tâm đến những vấn đề ngoài luồng, tập đoàn Dương Chu đột nhiên lại không còn làm khó dễ nữa mà thay vào đó lại là lời mời hợp tác, các hợp đồng đột nhiên đến nhiều khiến hắn làm việc không xuể, cộng với việc mới chuyển lên lớp cao, phải cố gắng học theo tiến độ. Thật là mệt mỏi quá a

Một tuần sau, 14/2 - ngày lễ tình nhân, sự ngọt ngào tràn ngập khắp nơi, các cửa hàng trong thành phố đều dựa vào dịp lễ này bày ra vô số cơ hội tuyệt vời dành cho các cặp đôi. Hàn Nhi càng bận bịu hơn, nắm giữ về mảng sô cô la - một thứ kẹo vừa ngọt vừa đáng quan trọng, nó dường như phải làm gấp đôi thường ngày...

Không dừng lại ở đó, Hàn Nhi không chớ phép mình bỏ qua dịp kiếm tiền quan trọng như thế này, liền lập tức đi kiếm thêm part-time. Và cuối cùng là chen chân vào dòng người qua lại, phân phát sô cô la, quảng cáo cho người đi đường với nụ cười tươi luôn điểm trên môi

Thật hiếm để nhìn Hàn Nhi như vậy lắm nha. Nhưng vì là công việc nên phải bắt chấp làm mà thôi. Cười mãi nó cảm thấy như muốn trèo cả quai hàm, miệng dường như cũng muốn rộng thêm ra @@

Đợi lúc ít người qua lại, Hàn Nhi mặc một bộ váy xõa nhẹ ngang gối, lộ ra một đôi chân thon, đậm chất một tiểu thư cùng mái tóc được búi xõa nhẹ ngồi xuống bậc tam cấp trước cửa hàng, luôn tay xoa chiếc cầm của mình sắp rớt ra, nắn nắn, xoa nhẹ vài cái, miệng nở nụ cười kiêu kiêu chế nhạo nhẽo...

“Nói chuyện với tôi một chút” Thì ra là ở đây, hại hắn đi tìm mấy ngày nay, đến cả lúc tối khuya cũng chẳng chưa thấy về nhà...

Trước mặt Hàn Nhi bây giờ bị một người mặc áo vest đen cao lớn, khiến cho người nó đột nhiên căng thẳng, hoạt động xoa cầm cũng dừng lại. Đồng tử lại dần to hết cỡ, con người đen tuyền dao động rồi lại dừng yên trong phút chốc, Hàn Nhi cảm thấy nặng trong lồng ngực...

25. Chương 25: Xin Lỗi

“Cô rất muốn tôi đi chơi với Quân Như sao?”

Hàn Nhi im lặng

“Cô không nói gì tất là cô muốn vậy đúng không?”

“Hôm nay cậu có bận gì không?”

Hôm nay 14/2, chắc là không bận gì đâu nhỉ. Vì thế Quân Như đang ra sức tươi cười, vui vẻ vốn định mời Dương Phong đang đứng trước mặt đây đi đâu đó cho phù hợp chung với không khí. Dù con bé nhận thức được mối quan hệ giữa hai người hiện tại nhưng vẫn muốn đi đâu đó cho đúng với mấy tin đồn dạo gần đây

Người ta vận thường hay nói “lấy độc trị độc” - hiện tại là con bé đang làm điều đó. Trong trường dạo gần đây đột nhiên rộ lên tin đồn Quân Như và Dương Phong hẹn hò. Dù nhân vật chính vẫn chưa chính thức lên tiếng nhưng tiếng đồn ngày càng âm ỉ. Chuyện này lại khiến cho con bé vui hẳn ra mặt vì Bước đầu tiên, ‘dồn dập đối phương’ - thành công mỹ mãn

“Nếu tôi nói bạn thì sao nhỉ?” Dù nhìn rõ ra kế hoạch của Quân Như - hẳn cũng muốn làm theo nhưng tâm trạng dạo này bỗng nhiên tốt lên nên vẫn muốn chơi đùa một chút. Nhìn nét mặt phản ứng của Quân Như đột nhiên nghếch ra sau khi nghe cậu trả lời. Dương Phong hoàn toàn hài lòng, nở một nụ cười thỏa mãn đầy ý châm chọc

“Vậy sao, cậu bạn à?” Cái giọng ban nãy ngời ngời vui vẻ thì bây giờ đã giảm xuống một cách trầm trọng. Quân Như thở dài ra từng cơn như biểu lộ rõ ra nét mặt thất vọng của mình. Cũng đúng thôi, 1 tuần trôi qua, nó cứ nghĩ tình hình sẽ khá hơn, nhưng ai dè từng câu từng lời của con bé đều bị hắn đem ra làm trò cười...

“Không sao, không sao”

Quân Như vò vò mái tóc xòa dài ngang vai, cười hề hề tỏ vẻ không có chuyện gì, bảo hắn đừng bận tâm, đồng thời che giấu sự hụt hẫng không đáng có trong lòng. Dương Phong ngốc, cậu suốt đời đừng hòng có bạn gái nếu không có tính hài hước, và căn bản tên này không có chút tế bào hài hước hay tế nhị nào trong đầu cả, từ chối thẳng thừng, đáng giận....

Dương Phong tựa người vào gốc cây sau lưng, nở nụ cười giễu giễu cợt nhàn nhạt, châm chọc nói “Nhìn cô có vẻ không vui?”

Tất nhiên là không vui..

Quân Như ngẩng phắt đầu lên, tức giận mà nhìn chăm chăm vào hắn, hoàn toàn đã quên rằng mình đang là người yếu thế vừa mở miệng mời đi chơi, mở giọng cổ kìm nén cơn giận khiến âm thanh thoát ra như bị nghẹn đặt lại, nghe rõ cả tiếng nghiến răng “Tôi tất nhiên không vui, nhưng cậu bạn thì thôi vậy, cũng tiếc thật..” - Và kết thúc câu nói là một nụ cười gượng nơi khóe môi, hận bản thân tại sao lại không thể ào ào mà hét vào mặt hắn..

Dương Phong chắc lưỡi, cô gái này không hề có một tính cách điềm tĩnh, dù chỉ mới nói một câu như thế mà đã như muốn nhảy dựng lên, khác với...

“Được rồi, tối nay được chứ, tôi sẽ đợi ở công viên gần trường” Đến đây là đủ rồi, nói nhiều quá với người này sẽ khiến liên tưởng đến một người khác. Căn bản là hai chị em bọn họ hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng khi nói chuyện lại toàn khiến hắn đem ra so sánh, và kết quả là hình bóng của Hàn Nhi luôn hiện diện trong đầu hắn mà không phải là người đang nói chuyện trước mặt..

Lời nói của Dương Phong nói ra nhẹ như nhàng, hoàn toàn như một cảm hứng trong lòng toát ra ngoài nhưng còn Quân Như thì choáng váng, ngạc nhiên không biết phải làm sao

“Thật... thật chứ” Cơn lửa nóng giận trong lòng được dập tắt bởi câu nói nhẹ nhàng như thoảng qua tai của Dương Phong, con bé giả bộ không dám tin tưởng hỏi

“Tôi không muốn nói lần thứ hai...”

“Được..được rồi”

Vui mừng tột độ, nếu không phải vì sự hiềm khích đối với Dương Phong vài giây trước chắc Quân Như đã hét lớn lên rồi. Kế hoạch thành công

“À, tôi có chuyện muốn hỏi”

Dương Phong đột nhiên nhìn chăm chăm vào Quân Như, nét mặt nghiêm túc, khoanh tay trước ngực khiến con bé cũng bất giác nuốt nước bọt ngược vào trong, trong lòng đột nhiên không khỏi thấp thỏm lo lắng

“Cô có biết Dương Chu và Kỳ Nhiệm từng có mâu thuẫn..”

Quân Như ngơ ngác nhìn hần, gương mặt phần nộ tốt độ, sững sờ không biết nói gì. Quân Như từng nghe qua chuyện này, cũng từng có ý định giúp Dương Phong nhưng lại ngại phải đối mặt với ba mình. Con bé tuy thẳng thắn, năng động và gan dạ nhưng lại không trụ vững được trước những lời nói nghiêm nghị của ông Trương...

“Tôi...biết”

Lời nói thốt ra trong sự khó khăn và ngập ngừng, Quân Như đột nhiên cảm thấy một nguồn cảm xúc chợt dâng trào niềm hối hận, phải chăng là lúc trước nên giúp hần. Đạo này thấy Dương Phong bận rộn, con bé không hỏi vì sợ làm phiền. Phải chăng vì chuyện này mà mấy nay hần ít khi đến trường chẳng?

Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt của Quân Như chậm rãi đảo nhìn đối phương thì trùng hợp thay lại đối diện với cặp mắt đen nghiêm nghị của Dương Phong, hần nhìn nó tỏ vẻ hơi bất mãn với câu trả lời vừa rồi, ánh nhìn chăm chăm một cái chớp mắt cũng không ấy khiến con bé cảm thấy nặng nề trong lòng mà nhanh chóng thu lại cái nhìn của mình

Dương Phong định hỏi câu tiếp theo thì lại bị lời của Quân Như ngắt ngang

“Vậy mọi chuyện không sao chứ? Đó là lí do mấy ngày nay cậu nghỉ học sao?”

“Cũng không hần, vốn dĩ vấn đề này không đáng lo ngại vì nó đã được giải quyết từ tuần trước” Dương Phong buông thả ánh mắt lơ đãng nhìn ra chỗ khác rồi nói tiếp “cái tôi quan tâm là ai đã giải quyết chuyện này, không phải cô làm đó chứ?”

Giải quyết sao? Chuyện này đến gặp mặt để nói chuyện xã giao với ba nó thôi mà con bé còn phải e dè đừng nói gì đến việc giải quyết. Chuyện chính trị làm ăn của gia đình Quân Như không hề được biết đến, cũng không cần phải quan tâm. Đây là lí do mà câu hỏi của Dương Phong đã trở nên dư thừa khi mà đi vào đầu Quân Như. Con bé đang nghi ngờ.. một ai đó

“Không hề nha.. tôi với gia đình không có quan hệ tốt, cho nên ngoài chuyện đó thì không biết gì nữa cả”

“Dương Hàn Nhi...”

Một nụ cười mỉm tựa trong lòng vô cùng thần nhiên rồi quay lưng bỏ đi khiến con bé đứng yên đó như trời trồng mà không hiểu hần cười gì. Nụ cười ấy trong mắt Quân Như mang đầy ý tà mị khiến đầu óc con bé chợt trống rỗng

Trời xé tối, khung cảnh thành phố trở nên nhộn nhịp, mặt trời chưa lặn hẳn và để lại vài áng mây hồng trôi bồng bềnh ở một khoảng trời rộng. Một vài tia nắng còn lưu luyến, rọi nhẹ xuống những cành cây tán xanh rì rào trên đường, có vài tia rọi vào những tòa nhà cao được lát kính ánh lên một khung cảnh vừa lộng lẫy kiêu sa, vừa nhẹ nhàng thoáng đãng

Bước đi rồi lại mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi mà hần rất ít khi nhìn thấy, người đó đứng cách hần một khoảng cách chỉ chừng 10m nhưng lại thấy xa vời, người đó cũng chưa từng nhìn thẳng hần mà nở nụ cười như thế. Dương Phong bỗng dừng cảm thấy một ngọn lửa rực lên trong lòng, muốn bước nhanh đến thô bạo mà quay khuôn mặt ấy về phía mình....

Hần ngồi trong xe, lặng nhìn một người con gái bước đi qua lại phía trước mặt, mặc bộ váy hồng xòa nhẹ ngang gối, lộ ra một đôi chân thon dài đứng trước một cửa hàng vừa lên đèn. Hần ngồi đó mà không biết thời gian đã trôi qua bao lâu mà trong lòng lại ánh lên một cảm xúc khó kìm nén.

Hàn Nhi nhẹ nhàng, lâu lâu làm một vài hành động nhìn rõ ra bản tính con nít. Mỉm cười hoài cũng cảm thấy ngược lại với cảm xúc trong lòng. Đạo này, nó cảm thấy thật sự bức bối, rất nhiều nguyên nhân được đưa ra nhưng lại toàn hướng về một người khiến nó một mực luôn luôn phủ nhận

Mái tóc được búi nhẹ lên, không cầu kì nhưng lại làm nổi bật chiếc cổ trắng muốt dưới ánh đèn đêm. Vài loạng tóc xòa nhẹ xuống khiến mỗi lúc có cơn gió ra là lại khiến tóc bay vào miệng. Phải cố gắng lắm nó mới có thể vừa nở nụ cười vừa đảm bảo tóc không lòa xòa rơi vào miệng

Từng hành động của Hàn Nhi đều được thu trọn lại bởi ánh mắt trù mền ngồi trong một chiếc xe cách đó không xa. Hắn lâu lâu lại bật cười trước cái cách mà Hàn Nhi hung hăng vén tóc sang một bên tai, cái cách mà nó xoa xoa chiếc cằm mà khuôn mặt thắm đẫm mồ hôi một mồi...

Cảm thấy có cơ hội tốt, Dương Phong bước xuống xe mà không nghĩ ngợi, lúc ra khỏi xe hắn mới biết trời đã biến chuyển thành một màn đêm, cơn gió ngoài đường lại se lạnh thổi qua từng cơn mà người con gái ngồi đằng kia vẫn đang mặc một chiếc váy ngắn..

“Nói chuyện với tôi một chút”

Hắn đi nhanh lại trước mặt Hàn Nhi, vốn dĩ nó đang ngồi trên một bậc tam cấp, tập trung xoa nắn chiếc cằm tê cứng đờ của mình thì lại bị phân tâm bởi một giọng nói vừa ấm xen lẫn trong những cơn gió vừa thổi qua ấy

Trước mặt Hàn Nhi bây giờ bị một người mặc áo vest đen to lớn, khiến cho người nó đột nhiên căng thẳng, hoạt động xoa cằm cũng dừng lại. Đồng tử lại dần to hết cỡ, con ngươi đen tuyền dao động rồi lại đứng yên trong phút chốc, Hàn Nhi cảm thấy nặng trong lòng ngực, hô hấp có đôi chút khó khăn. Cảm giác này nó chưa bao giờ trải nghiệm qua

“Tôi... đang bận..”

Lảng tránh ánh mắt hắn đang cúi nhìn mình, Hàn Nhi đứng nhanh dậy, đi ra gần trước cửa hàng, tiếp tục nỗ lực cười tận tâm với công việc...

Hắn biết tính cách của Hàn Nhi, nên chỉ ung dung bước đi vào quán trước mặt, chọn một chỗ ngồi kế tấm kính nhìn ra ngoài đường, lặng lẽ ngồi xuống uống một chút cà phê trong lúc chờ đợi..

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc hắn đã ngồi trong quán gần cả tiếng đồng hồ, còn người đứng ở ngoài đường kia vẫn tập trung vào công việc của mình khiến Dương Phong khẽ nhíu đôi mày của mình lại

“Cho hỏi” Dương Phong đưa tay lên, gọi một người bồi bàn đến, anh chàng bồi bàn lịch sự mới lướt qua thì vội quay trở lại “Cô gái ngoài kia, chừng nào thì hết ca vậy?” Hắn đoán Hàn Nhi làm việc theo ca, bởi vì chỉ có thế nó mới chịu làm việc. Theo tờ giấy thông tin về Hàn Nhi mà trợ lý đưa cho hắn, Hàn Nhi làm rất nhiều công việc, đủ mọi ngành nghề. Lúc cầm tờ giấy trên tay, hắn cũng hơi giật mình, hàng loãn6 mà mày cũng nhíu lại như bây giờ

“Hình như là 7h30 ạ” - Người bồi bàn lịch sự nói, rồi khẽ đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ ở cổ tay “Còn khoảng 15 phút nữa, thưa quý khách”

“Được rồi, cảm ơn cậu”

Nói rồi, Dương Phong lại quay sang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, hiếm có dịp nhìn thấy Hàn Nhi cười thế này, tội gì lại không nhìn. Dù nỗ lực đó không dành cho hắn cũng được...

Đúng 7h30, Hàn Nhi làm xong công việc, vừa bụng định vào nhanh quán để thay đồ để còn chạy kịp qua tiệm bánh thì bất ngờ từ trong quán một người bước qua kéo nó đi nhanh về hướng chiếc xe gần đó. Nếu đơn thuần đó là một người lạ thì Hàn Nhi sẽ nhanh chóng kháng cự. Nhưng đằng này, người nó đang sợ hãi cứng vì cái nắm tay như hai gọng kìm kia giữ chặt. Hơi nóng toát ra từ bàn tay khiến toàn thân nó đang tê lạnh thì được truyền hơi ấm dần. Cái nắm tay quen thuộc ấm áp này trước đây nó đã từng đối diện nhưng cảm giác lại mơ hồ không rõ ràng như hiện tại

Kéo Hàn Nhi nhanh vào xe rồi đóng sầm cửa lại, đôi chút hoang mang ập đến bao phủ cả không gian xung quanh nó. Nhưng chẳng mấy chốc, bầu không khí này lại bị xé toang bởi bóng người ngồi bên cạnh

“Có chuyện gì?” Hàn Nhi nhanh chóng định thần lại, đôi mắt lạnh như băng quay sang nhìn hắn, tỏ vẻ hơi hiếu kỳ. Chuyện người ở đâu ra, kéo xông xộc nó vào trong xe này quá quen thuộc, Hàn Nhi không lạ, nhưng gặp người mà gần cả tuần nay không thấy thì lại có một cảm giác khác lạ. Vừa lo lắng lại vừa thấy ấm trong lòng..

Dương Phong chậm rãi quay sang nhìn Hàn Nhi, hắn không nói không cười, khuôn mặt trầm tư khó đoán. Nhìn Dương Phong, có vẻ như cũng không có ý định để xe chạy, Hàn Nhi nhíu mày, nói tiếp

“Sao anh không đến chỗ hẹn với Quân Như đi” Vừa nói nó vừa cúi đầu, nhướn mắt nhìn ra bầu trời qua lớp cửa kính ” Trời cũng tối rồi”

Giọng điệu chậm rãi, nhưng hơi thở lại nhất thời dồn dập. Không gian xung quanh chỉ có hai người càng khiến cho họ nghe rõ từng nhịp thở của nhau và của bản thân. Hàn Nhi nuốt nước bọt, nhìn ra ngoài cửa kính cố điều chỉnh nhịp thở của mình lại, một hồi sau nó nín thở bằng mũi, quay sang thở bằng miệng..

Cảm thấy sau câu nói vừa rồi, Dương Phong có chút phản ứng, hần động đập đôi bàn tay, đặt lên vô lăng chiếc xe rồi quay sang nhìn Hàn Nhi chăm chú rồi mới cất giọng khàn khàn thoảng mang theo sự kiêu ngạo, dừng dừng

“Cô rất muốn tôi đi chơi với Quân Như sao?”

Hàn Nhi im lặng, không nói gì, trong đầu lại có hau suy nghĩ đối lập, mơ hồ. Vốn dĩ nó chưa từng nghĩ rằng hần và Quân Như sẽ đến với nhau. Nhưng sự thật không thể cứ phủ định, Hàn Nhi chấp nhận. Chấp nhận rằng hần và con bé quen nhau nhưng vẫn luôn hy vọng một cái gì đó... Chính vấn đề này luôn khiến tâm trí nó đầy áp hình ảnh và hần và Quân Như choàng tay nhau vào đêm hôm trước...

Hàn Nhi dạo này sắp phát điên rồi... Không dám khẳng định. Đến khi khẳng định rồi thì lại tự bịa ra một lí do nào đó để tự hài lòng bản thân, để bản thân không hụt hẫng...

“Cô không nói gì tất là cô muốn vậy đúng không?” Nhìn Hàn Nhi im ắng, lòng Dương Phong không khỏi dao động nói tiếp, nhằm muốn khiêu khích sự phản kháng lại của Hàn Nhi

Ngay lập tức như dự định, nó liền phản ứng lại với câu nói vừa rồi. Nhưng vốn muốn phản bác lại nhưng lời nói cứ âm ỉ trong miệng rồi lại trôi ngược vào trong. Nó là một nửa không muốn, và một nửa muốn

“Cậu có chuyện gì muốn nói ngoài vấn đề này không?” Chuyện cần làm bây giờ là lách chủ đề, nó không có lý do gì để trả lời một câu hỏi hóc búa này cả..

Hàn Nhi bây giờ vẫn điềm tĩnh pha chút cao ngạo như xưa. Nhìn vào Dương Phong lại tràn ngập 2 cảm giác. Nhìn hần thoải mái, ung dung, tự tại như bây giờ chắc hẳn chuyện Kỳ Nhiệm và Dương Chu đã được ông Trương làm theo thỏa định mà giải quyết êm ả. Nhưng nhìn lâu lại khiến cho người khác cảm giác lúc nóng lúc lạnh khó chịu

“Lúc đó, tại sao cô lại không đến?”

Dương Phong cần một câu trả lời thỏa đáng cho chuyện của một tháng trước. Hần trước đây, vẫn luôn không kìm được bản thân mỗi khi nhìn thấy Hàn Nhi, dù có là sau một tháng. Nhưng bây giờ, hần hoàn toàn tự tin vào khả năng kiềm chế của bản thân mà có thể mở miệng hỏi Hàn Nhi vấn đề này

Hàn Nhi biết được Dương Phong đang nói về lần nào? Lúc đó, quả thật người có lỗi là Hàn Nhi. Là nó không biết tình hình hiện tại của hần mà hành động. Là nó không biết chuyện gia đình của hần nên mới cư xử như thế. Nhưng nói đi cũng nên nói lại, chính là hần hẹn gặp nhưng lại không nghe câu trả lời của người khác, lại không nói thẳng ra chỗ hẹn....

Lúc đó, nó có muốn đến chỗ hẹn hay không thật tình cũng là rất hoang mang, không chắc chắn

Nhưng hiện tại, có vẻ nên nhìn theo tình hình mà giải quyết theo cách hợp lí nhất là được

“Tôi xin lỗi”

Hàn Nhi thở một hơi dài nói nhỏ, nó là trong vấn đề này vẫn phải luôn điềm tĩnh nhẹ nhàng mà nói chuyện

Hàn Nhi nói xong cúi gằm mặt xuống, trên tay vẫn còn cầm chiếc giỏ đựng những thỏi sô cô la đủ loại được gói xinh xắn. Hần nhìn hành động của Hàn Nhi, lòng dâng lên sự phẫn nộ bức tức, khuôn mặt cũng vì thế mà lập tức trầm xuống

Bối rối được thể hiện rõ trên khuôn mặt đang dần cúi thấp xuống, Hàn Nhi không nghe được phản ứng của đối phương nên càng thêm lo sợ. Nhưng nó vì sao mà phải lo sợ.... điên mất thôi

“Ăn không?” Trong phút bối rối, Hàn Nhi vừa làm một việc hết sức ngu ngốc. Bàn tay cầm một thỏi sô cô la đen đưa nhanh về phía Dương Phong rồi rồi chợt khựng lại giữa không trung khi mắt nó đối diện với khuôn mặt tối sầm lạnh lẽo của Dương Phong.

Không ổn... Hàn Nhi sắp phát hỏa rồi, thực sự mà nói bầu không khí này khó chịu đến mức muốn nghẹt thở.

Cánh tay đang lơ lửng giữa không trung lững khựng một lúc rồi cũng chuyển động chuẩn bị rút lại thì lại nhanh chóng bị Dương Phong bắt lại, lực mạnh khiến người Hàn Nhi chúi nhào sang phía hấn, gương mặt còn một khoảng cách nhỏ sẽ chạm ngay đến cổ hấn.

Hàn Nhi tim đập nhanh, mạch máu tràn sắp vỡ rồi...

Nó cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của Dương Phong, nhưng hơi thở ấy lại mang theo một khí nóng hừng hực chứng tỏ hấn đang cố kiềm chế lại nổi tức giận

Cái gì? Sô cô la? Đen.....??

Hấn trừng mắt nhìn thứ trên tay Hàn Nhi đang cầm mà miệng lưỡi như đơ hết ra. Nó là biết rõ hấn không ăn được sô cô la đen thế mà lại đưa thứ này ra trước mặt hấn sao? Chẳng lẽ kì làm bánh hấn nôn thốc nôn tháo mà vẫn không lưu lại được gì trong kí ức người này sao??

Hàn Nhi động đậy, cố thoát khỏi bàn tay hấn, khuôn mặt cũng nhanh chóng xịch ra xa.. Cảm nhận sự chuyển động của cánh tay đang cầm, hấn cũng nhanh buông ra rồi chỉ im lặng. Ấn nút mở khóa cho cánh cửa bên kia

“Cô xuống xe, đây không phải là câu trả lời mà tôi cần”

Hàn Nhi nở nụ cười thoáng trên môi, đặt nhẹ thỏi sô cô la lên thành xe rồi cũng mở cửa bước xuống. Dương Phong... tên này đã khác trước rất nhiều. Trong đầu nó lại bỗng dưng nở ra một suy nghĩ là nên chúc phúc cho hấn và Quân Như...

Chiếc xe lao nhanh đi trên con đường đông đúc, Hàn Nhi lặng bước băng qua con đường. Trong lòng cảm xúc vui mừng hỗn tạp. Chiếc điện thoại trong túi bỗng vang lên khiến nó giật mình, vội vội vàng vàng không màng đang băng qua đường mà lấy điện thoại ra xem

Quân Như calling...

Hàn Nhi chần chờ một lúc cũng quyết định bắt máy, con bé giờ này lại gọi, không biết là có chuyện gì...

“Alo”

Đầu máy bên kia im phắc như tờ, cứ do tiếng xe cộ bên đây lấn áp mà không nghe được khiến Hàn Nhi cứ dỏng tai lên cố nghe, đôi mày nhíu lại khó chịu

“Alo, Dương Hàn Nhi...” Đầu dây bên kia một giọng nữ, vừa lạ vừa quen, lại gọi ra cả họ lẫn tên khiến Hàn Nhi trong lòng lo âu thấp thỏm. Không phải là Quân Như, con bé gặp chuyện sao??

“Thế nào, nhớ tôi không, em cô đang ở chỗ tôi đấy, mau đến đây, không thì con bé có mệnh hệ gì tôi không biết đâu đấy”

Giọng nói giễu cợt vừa quen vừa lạ, vừa ngỏ ý châm biếm, vừa sắc lạnh kiêu ngạo khiến cả câu toát lên một khí lạnh trầm mặc, nồng nặc mùi đe dọa...

Hàn Nhi chưa kịp phản ứng gì thì bên kia chỉ còn tiếng bíp bíp, cúp máy rồi...

26. Chương 26: Kế Hoạch Thành Công

Lần đầu tiên, Hàn Nhi đã nở nụ cười riêng với Hấn

Lần đầu tiên, Hàn Nhi đã gọi tên hấn một cách thân thiết “Dương Phong”

Tất cả đều là lần đầu tiên

Trời càng về tối càng lạnh. Cả con đường cũng tấp nập xe cộ qua lại nhưng thoát nhìn lại trở nên thật mờ ảo bởi những làn khói trắng mỏng manh. Bụi đường bốc lên từng đám, sức nóng từ những chiếc xe như đang cố dung hòa với cái lạnh của những cơn gió. Tạo thành một luồng khí nóng lạnh khô ráp tấp vào mặt, vào thân thể gợi nên một sự khó chịu bức bối

Tiếng còi xe này chưa dứt, tiếng khác đã vang lên như một cảnh báo đối với thân ảnh trượt giữa làn đường đông đúc. Ánh đèn xe lướt qua loang loáng, dồn dập ập vào người khiến Hàn Nhi mệt mỏi, đầu óc lại quay cuồng như có xoáy lốc, cả người như dần mất đi sự tỉnh táo. Chỉ chăm chú vào chiếc điện thoại trên tay, quên quên ấn mãi vào nút gọi lại...

Nhưng dù có ấn bao nhiêu, đầu dây bên kia vẫn không có tín hiệu ngoại trừ những tiếng bíp bíp kéo dài.

Vẫn còn chưa biết làm thế nào? Trong lòng ngọn lửa tức giận sôi sục như đốt cháy hết mọi bình tĩnh vốn có, nó nghiêng răng ken két, nghe rõ cả tiếng rít của gió thổi qua. Quân Như. Tại sao lại có người muốn động vào con bé, cái giọng nói oang oang trong điện thoại nghe vừa quen lại vừa lạ khiến tâm trí của Hàn Nhi đây thật sự hoảng loạn

Còn đang bất động trên đường thì chiếc điện thoại trên tay lại lóe sáng, run lên liên hồi, Hàn Nhi không do dự cầm lên xem liền tin nhắn. Cả người nó nhanh chóng run lên khi hình ảnh hiện trên màn hình là Quân Như đang ngồi chịu trời, bịt miệng, nhắm nghiền hai mắt, hai đôi gò má lại sưng tấy lên. Dưới tấm hình là một dãy chữ số, có lẽ là địa chỉ mà nó cần đi đến..

Bước nhanh vào lề, đi vào cửa hàng, thay cấp tốc lại bộ quần áo, trên người không đem theo bất cứ thứ gì ngoài chiếc điện thoại nhằm đề phòng bọn kia gọi lại, nó bắt ngay một chiếc taxi rồi giọng điềm tĩnh nói rõ ràng địa chỉ.

Ban nãy, nhìn dòng chữ dưới tấm hình “Cấm cho người thứ 2 biết” thì Hàn Nhi đã cảm thấy có chuyện không ổn, và càng khẳng định một cách chắc nịch người bọn chúng cần tìm là mình. Duy chỉ có chút khó hiểu là tại sao bọn chúng lại đánh Quân Như ra nông nổi đó. Con bé không có tội tình gì, tại sao chứ?? Câu hỏi cứ lẩn quẩn mãi trong đầu khiến Hàn Nhi lại nóng hết cả người, không thể suy nghĩ thêm được gì, thực muốn tìm cái gì đó đánh cho hả giận

Chỉ 20 phút sau, chiếc taxi đậu tại một ngã tư sầm uất, Hàn Nhi bước xuống, ngó nghiêng xung quanh một lúc rồi nhanh chóng đi vào một con hẻm nhỏ khuất với tầm nhìn bên ngoài...

Phía trước con hẻm là một chiếc xe tải thùng nhỏ. Không chú ý lắm, nó chỉ liếc sơ qua một chút rồi định đi vào trong con hẻm vắng vẻ kia

Khang Luân đang ở bên đường đối diện để đợi đèn đỏ, vô tình đưa mắt nhìn xung quanh thì anh bắt gặp Hàn Nhi đang đi lững thững một mình, dáng vẻ lại ngật ngưỡng, luôn ngoáy đầu để tìm kiếm thứ gì xung quanh.

“A, Hàn....”

Linh tính mách bảo, Khang Luân cảm giác có chuyện gì đó, thật sự không ổn, định gọi tên Hàn Nhi thì phát hiện sau lưng nó có người khác ập đến, dùng khuỷu tay ập vào sau ót, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh không kịp phản ứng gì thì thấy Hàn Nhi chúi nhào người về trước

Bị đánh bất ngờ, Hàn Nhi chưa kịp biết chuyện gì thì đã té ập xuống một cánh tay khác, tay chân bị trói lại rồi đẩy vào trong chiếc thùng xe đậu trước hẻm...

Đèn đỏ lấp lóe, chuẩn bị chuyển sang màu xanh thì lúc này Khang Luân mới bắt đầu bình tĩnh, đôi mắt không chuyển động mà cứ chăm chú về bên kia đường, tập trung vào từng hành động của bọn người đang đẩy Hàn Nhi vào trong thùng xe. Tiếng còi xe phía sau đã bắt đầu vang lên, ngày một dồn dập nhưng anh chưa hề có ý định sẽ cho xe chạy đi...

Chiếc xe tải nổ bánh, Khang Luân cũng lái xe chạy theo phía sau, giữ một khoảng cách nhất định rồi mới bắt đầu yên tâm gọi điện thoại cho Dương Phong và cả Lạc Thiên

“Này, Hàn Nhi bị bắt rồi.. đang ở đâu?”

Anh vừa nói vừa đảo ánh mắt dò la chiếc xe, việc theo dõi này mà nói, vốn là một người lành nghề, nên cũng không khó khăn mấy.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, chỉ có thể cảm thấy vài âm thanh lạ. Là tiếng gió ầm ầm, rít lên từng cơn mỗi lúc một mạnh, có vẻ như tinh thần của người đầu dây bên kia đang không được tốt, lái xe nhanh đến nỗi chỉ còn nghe tiếng gió lướt qua. Khang Luân hiểu sự im lặng có nghĩa là gì nên anh chỉ nói nhanh chóng một câu mà Dương Phong đang mong chờ nhất rồi cúp máy

“Ra ngoài thành, có vẻ đến căn nhà hoang giữa khu trung lập Giang Biên”

Giang Biên được xem là điểm giao nối giữa hai thành phố sầm uất. Nhưng không khí ở đây luôn luôn nặng nề và ảm đạm, vắng bóng người, chỉ có rừng cây cao bạt ngàn. Nhưng lại là một chỗ trú ẩn tốt cho những phi vụ tối mật giữa các băng nhóm thành phố. Khang Luân cũng phải công nhận, anh thật sự thích chỗ này, rất phù hợp với hành động của BLACK

Phịch lên một tiếng, hai dáng người bị trối nằm cong lại trên sàn nhà, cú va chạm mạnh khiến Quân Như nãy giờ nằm im thít liền mở hờ đôi mắt, khuôn mặt ửng đỏ, cảm giác ê buốt đến cả người. Càng ngạc nhiên hơn, người đứng trước mặt lại hoàn toàn xa lạ, khiến con bé không khỏi ngỡ ngàng, càng căng mắt ra nhìn

Cả một khu vực, ngoài ánh đèn lấp lóe nhỏ ngoài cửa thì bốn bề đều tối đen như mực, im lặng không một tiếng động. Cả không gian u tối, ánh đèn mờ làm cho Quân Như không cảm nhận được gì xung quanh ngoài bóng người ẩn trong bóng tối. Có cảm giác lạnh lạnh sống lưng...

“Chị Nhi....”

Nãy giờ mới để ý, đột nhiên con bé cảm thấy sau lưng mình còn ai đó, đang cố ngoái đầu nhìn cho rõ thì thấy Hàn Nhi gục đầu xuống, mặt cận kề như muốn áp sát vào mình lại nhắm mắt mê man bất tỉnh, Quân Như không ngừng hét lên, nét hoảng sợ hiện hết lên gương mặt nhỏ bé..

Đoán ra rằng mọi chuyện đều do người đứng đằng sau gây ra, Quân Như liền trừng mắt, nét mặt đánh lại nhìn về phía bóng người, lên tiếng:

“Là ai...”

“Chà chà, đừng kích động như thế chứ, cô làm ta sợ đấy” Bóng người càng lúc càng tiến lại gần hai người bọn họ. Nhìn căn phòng tối tăm chật hẹp này, đôi môi khẽ nhếch lên cười, lại phát lên giọng nói thanh âm trong trẻo đáng sợ “Cùng là một nhà, hai người giống nhau thật đấy!”

Giống?? Quân Như nhú mày lại, vẫn không lơ là ánh mắt nhìn vào người đối diện. Giống cái gì, ý cô ta là gì? Con bé hoang mang với nhiều suy nghĩ trong đầu. Căn bản là bản thân với người trước mặt không hề có thù oán gì, nhất là chưa bao giờ giáp mặt nhau, không biết đã gây ra lỗi gì mà giờ lại lâm vào tình cảnh này...

“Cô nói gì?” Quân Như phẫn nộ, khó hiểu hỏi

Tuyệt đối không được tỏ ra hoảng sợ, bây giờ mà hoảng sợ lại là liều kích thích cực mạnh cho cơn giận của người đứng đối diện. Không chừng khi tỏ ra nét hoang mang run sợ sẽ làm cho người kia lại đắc ý, làm càng thì khốn. Nghĩ thế con bé, Quân Như gồng giọng “Rốt cuộc cô muốn gì?” Nhìn thì có vẻ không phải người hiền rồi

“Vì sao?”

Hàn Nhi động đậy, ngược lên nhìn người đối diện, ngọn lửa giận trong mắt lại cuồn cuộn, lóe sáng dưới ánh đèn.

Nó nãy giờ đã có thể tỉnh dậy, nhưng lại không quen với nơi tối om thế này nên đành giả bộ ngồi im lặng, chờ thời cơ nhân tiện cố thích ứng. Nãy giờ thấy Quân Như nói chuyện, dù cố bình tĩnh nhưng nó biết con bé đang rất run, nên Hàn Nhi quyết định lên tiếng

“Quả không hổ danh là Dương Hàn Nhi, cô vẫn như trước nhỉ. Bình tĩnh, gan dạ trong mọi tình huống...” Người đứng trước mặt phá lên cười, giọng cười trong trẻo nhưng thỏa mãn khiến cho Hàn Nhi tâm can càng lúc càng bức bối, nhúc nhích người mà vẫn không thể thoát khỏi sợi dây thừng đang quấn chặt người

“Du Y” Nó hét lớn, thật không hiểu vì sao cô ta lại làm thế. Nước sông đó giờ không phạm nước giếng, hà cớ gì cô ta lại trở trò bỉ ổi như thế này

“A mà...Cô nên biết, thái độ của cô, không thể dùng được trong hoàn cảnh này đâu”

Hừ, người ta nên cảm thấy may mắn vì chưa bị gì. Nhưng giờ nghĩ lại thì có lẽ là nên làm gì đó cho không khí xung quanh náo nhiệt một chút, lảng lạng yên bình thế này, nhàm chán lắm.

Nghĩ là làm, Du Y sẵn người bước đến. Bộ váy trên người cô đắt tiền, cao quý nhưng trong tình cảnh lại làm tăng sự đối ngược trong hành động. Liên tục hai tay tát mạnh vào mặt Quân, vì cô biết rằng đối với Hàn Nhi này mà nói, ít nhất phải làm hại người thân của nó thì nét mặt cao ngạo kiêu căng đó có thể biến đổi..

Quân Như bị tát đau điếng, cảm giác như trước mặt rất nhiều ngôi sao đang tỏa sáng, khuôn mặt nóng bừng bừng. Vội nhắm hai mắt lại nhưng lại cố nhần nhịn, không thể hét lên trước mặt chị mình, nước mắt chưa kịp lăn dài trên gò má đã tan đi bởi những cái đánh tiếp theo. Đúng như Du Y nghĩ, nét mặt Hàn Nhi thay đổi, thậm chí còn xuống sắc rất nhanh, điều này khiến cô cảm thấy rất hài lòng và có nhã hứng đánh tiếp, đánh mạnh hơn

Sau khi đã hả hê, Du Y ngừng đánh, đứng lùi về một bước nhìn đôi bàn tay tê rần của mình mà cười lớn. Thật hả dạ, nhìn vẻ mặt của Hàn Nhi mà cô thấy mình vừa làm một chuyện rất tốt

“Rốt cuộc là vì cái gì??” Cô ta dựa vào cái gì mà dám bắt nó với Quân Như, dựa vào cái gì mà đánh Quân Như trước mặt nó. Con bé bị đánh còn không dám lớn tiếng hét lên, đánh một người bị trói tay chân còn có thể diện sao. Đẳng này cô ta lại là một đại tiểu thư danh giá, Hàn Nhi tức tối hết lớn, gương mặt đỏ au của sự giận dữ, nó hận mình trong giây phút này không thể đánh lại Du Y

“Vì cái gì? Cô còn dám hỏi vì sao? Được thôi, nói cho cô biết” Du Y càng lúc càng phần nộ, cô dùng sức, hất mạnh Hàn Nhi vào vách tường, khiến cho cả nó và con bé mất đà, ập mạnh cả thân vào tường. Quân Như là người đi, con bé không còn sức gượng, cứ như tờ giấy, người đau đớn mềm nhũn ra..

“Nếu không phải vì người, ta không phải như thế này. Từ khi gặp người, vốn dĩ mọi thứ thuộc về ta đều bị người cướp đi hết” Du Y vừa nói vừa nở nụ cười có phần điên dại, không khống chế được bản thân “Vì người, ta mất đi Dương Phong... cả Lạc Thiên” Du Y càng nói, càng thấy hận Hàn Nhi hơn, ánh mắt như phóng ra lửa, mặc sức ra tay đánh nó cho hả dạ

Hàn Nhi không biết rõ mối quan hệ giữa ba người bọn họ, càng không quan tâm. Cho đến khi nhìn thấy Du Y trở nên điên cuồng như thế này liền mới nhớ ra rằng. Lúc trước, hẳn... rất thích Du Y. Đột nhiên vì suy nghĩ này làm Hàn Nhi cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, thậm chí nổi đau bên ngoài bị Du Y đánh đập còn không đau bằng.

Nhìn Hàn Nhi không phản ứng, Du Y càng tức điên lên, cái tính cách giả bộ tỏ ra vô tội, không quan tâm đó của nó khiến cô cảm thấy lửa hận dâng trào một nhanh. Nó là gì mà cả Dương Phong và Lạc Thiên đều trở nên như thế, không thêm quan tâm đến cô nữa, nó là gì mà đến cả Dương Phong đó giờ một mực khẳng định yêu cô mà lại đứng trước mặt cô đồng ý tuyên bố yêu nó. Nghĩ đến chuyện lúc trước, hành động của Du Y càng lúc càng bạo ngược hơn.

Nghĩ rằng sức mình có lẽ không đủ, Du Y còn gọi thêm vài người đứng bên ngoài đi vào “trợ giúp”. Dù lực lượng không nhiều, nhưng toàn là đàn ông con trai, thuận theo lệnh Du Y, mà ra tay với nó không thương tiếc

Khang Luân vừa đến, lại thấy rất đông người đứng trước căn nhà hoang, anh vốn không tò mò lắm, chỉ cần tìm cách cứu người vừa được đem vào bên trong thì được rồi. Nhưng chỉ vừa đến gần căn nhà thì đã không kìm chế được bản thân khi nhìn thấy một bóng người đứng ngay lối ra vào. Gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt vô hồn đứng lặng im trước cửa khiến cho Khang Luân cứ vô thức mà bước đến càng gần, tâm trí như bị đóng băng không biết diễn biến xung quanh. Đến khi anh bị nện một cú đau nhói vào mặt thì mới hoang mang dẫn tỉnh lại. Xung quanh đang có rất nhiều người dồn cho bước chân anh lùi dần về sau.

Từ bên ngoài cửa, vang lên những âm thanh lộn xộn, tiếng đồ vỡ loang choang mỗi lúc mỗi lớn, hàng loạt tiếng động như chen chúc nhau, đua nhau mà vang lên. Tất cả bỗng im bặt khi có tiếng kêu lớn, mang theo

cả sự phẫn nộ, tức tối

“Jin...”

Khang Luân vừa chống trả, vừa hô lớn gọi tên nhìn giống anh như hai giọt nước, lãnh đạm vô tình. Khuôn mặt chỉ nhất thời biến đổi chút rồi trở lại biểu hiện cũ.

“Thằng nhóc này...” Tại sao tên này lại có mặt ở đây. Nếu là ở đây, vậy người bắt cóc Hàn Nhi chính là....

Khang Luân không khỏi lắc lắc đầu, vốn không muốn nghĩ đến nay lại phải nghĩ, cái tên đó anh cũng chẳng muốn nói ra thành lời. Cái thằng nhóc giống anh như hai giọt nước này lại mù quáng vào tình yêu còn hơn cả Dương Phong...

Ra tay liên tục, đánh hết người này, người khác lại xông tới. Phải chi có BLACK ở đây thì anh đỡ cực hơn rồi. Người nhà lại đánh người nhà, đợi đến khi anh xử xong đám này sẽ đến thằng nhóc mù quáng đứng đằng kia

Xung quanh vẫn đang giằng co, đánh nhau hỗn loạn thì bị hàng loạt tiếng ồn lấn át hẳn. Tiếng thắng xe vang lên âm âm cả một khoảng trời. Khang Luân đang trong thế khóa tay tên kia thì vội thở phào. Cuối cùng thì cũng đã có người đến cứu....

Dương Phong và Lạc Thiên cùng nhau bước xuống từ hai chiếc xe đối diện, khuôn mặt hằm hằm toát lên mùi chết chóc. Sau lưng còn có hẳn một đoàn xe hùng hậu, dường như có cả BLACK đều kéo tới.

Cả đám người mặt mũi hùng hổ, vui mừng vì sắp được động tay động chân, người nào người nấy nở nụ cười tươi trên môi thì tất cả đều dập tắt khi ánh mắt lia trúng cái người đang đứng trước cửa kia. Tất cả sau khi thất thần liền không hện nhau mà sang nhìn Khang Luân đang vẫn còn chật chịt, vướng tay chân bởi một đám người bu kín

“Jin...”

Ai nấy đều thoáng vẻ ngạc nhiên trên mặt, thật không ngờ lại gặp người này ở đây....

“Người đâu?” Dương Phong ngữ khí lạnh lùng nói, khuôn mặt tức giận lên cao trào, tối sầm một mảng. Hắn này giờ vẫn chưa biết đến sự có mặt của người nào đó

Cái gì mà chỉ vừa mới nói chuyện xong mấy phút trước, mấy phút sau được báo tin là bị bắt cóc. Nghe chuyện thật khó tin, nhưng khiến lòng hắn lại như bị khoét một lỗ lớn. Dương Phong kể từ khi nghe tin, hắn lái xe nhanh như điên, thậm chí còn không thể kiểm soát, trong lòng không ngừng tự trách bản thân mình. Nếu lúc đó, hắn không tức giận, không đuổi Hàn Nhi xuống xe thì sự việc có ra nông nổi này không???

Khang Luân vừa đánh vừa hét lớn “Phụ coi...” trong sự bức tức. Nguyên một đám người đến mà chẳng giúp gì được cho anh, này giờ cứ đứng ngẩn tò te ra nhìn người đứng ngay cửa. Thế có quá không chứ!!!

Theo sau Dương Phong, cũng có Lạc Thiên và vài người đi theo, sắc mặt ai nấy đều như toát ra một tia sắt lạnh làm người khác kinh sợ, có thể cảm thấy sương lạnh trắng đầy trời phủ kín đầy mắt. BLACK một phen mở rộng tầm mắt. Từ đó đến giờ, vẫn có rất nhiều người cảm thấy hiếu kì, tại sao một người làm việc tùy hứng, “lương thiện” như Dương Phong lại có thể cầm đầu BLACK. Giờ thì đa phần họ đã hiểu...

Hắn ngó nhìn xung quanh thì nhìn thấy bóng người ở cửa, người vừa quen vừa lạ, vừa nóng vừa lạnh. Lòng hắn không khỏi khó chịu, nhức nhối, tại sao người này lại có mặt ở đây. Chẳng lẽ lại liên quan đến vụ này hay sao?

“Du Y...”

Nhìn sắc mặt không hề biến đổi của Jin, Dương Phong chậm rãi lên tiếng, giọng nói âm trầm khàn khàn cũng khiến người kia một tiếng không nhúc nhích. Chỉ đứng đó nhứ đôi mày dài lại như chau vào nhau, thật khiến người khác tức giận

Đột nhiên bên trong vang lên những tiếng động khiến con người ta hãi hùng, tiếng đầm thùm thụp, tiếng một thứ gì đó va chạm, cả tiếng kính vỡ, tiếng khóc rồi hét lớn khiến Dương Phong không giữ nổi bình tĩnh, giọng gầm gừ cổ găng nhấn nạy

“Jin...” Đứng để hắn phải nói lần thứ 3, căn bản vì chuyện này hắn không muốn mình và người tên Jin này lại trở mặt với nhau. Hai người đã đi hai con đường riêng, hắn và Jin đều không cần phải nhìn mặt nhau bằng ánh mắt vô tình thế này nhưng... là do người con gái của hắn đang ở trong đó. Và những tiếng động đó khiến hắn không thể kiên nhẫn thêm

Một tiếng động lớn vang lên, ánh sáng le lói từ bên ngoài chiếu vào, khiến những giọt nước mắt trên đôi gò má ửng một sắc đỏ kia thêm phần lấp lánh. Mọi người trong căn nhà đều dừng hành động mà quay về phía cánh cửa nằm lẩn lóc ở một bên nền đất, mặt không khỏi ngạc nhiên, thất thần

“Phong...” Giọng nói run run vang lên, khiến Dương Phong cảm thấy chói tai, cái giọng nghe tưởng như vô tội, lại được thốt ra từ miệng của người lúc trước mà hắn yêu. Dương Phong cảm thấy khó chịu quá... Nhưng sắc mặt vẫn là giữ nét lạnh lùng, chậm rãi từng bước tiến vào.

“Hàn Nhi...” Lạc Thiên cũng từ phía sau ập vào, đập vào mắt anh lúc này chỉ là một bóng người nhỏ nằm úp mặt xuống nền nhà, trên người chỉ chút những vết máu lớn nhỏ, khiến anh không thể không im lặng và lại vô thức thốt ra

“Lạc Thiên...” Du Y nói trong sự bất lực. Cuối cùng, hai người bọn họ đã xuất hiện nhưng vẫn là nhắm vào cái người đáng ghét nằm dài dưới đất kia mà chẳng ai động mắt đến cô một lần. Một mũi kim to đâm vào cơ thể, Du Y tức đến nghẹn lời, không thể nói thêm lời nào

Cái gì cũng có giới hạn của nó, Dương Phong từng bước từng bước tiến lại gần thân ảnh đang nằm dưới sàn kia, không ngừng run rẩy. Bên cạnh còn có một người nước mắt đầm đìa, thút thít mà trở con người sáng lên nhìn hắn. Bỗng dưng bước chân Dương Phong khựng lại... Ánh mắt hắn vừa lướt qua ai đó

“Dương Phong...” Cuối cùng cậu cũng nhìn thấy rồi sao? Chỉ là để cậu nhìn thấy tôi mà bây giờ lại khó khăn như vậy sao? Nếu là lúc trước....

Du Y đứng một bên, cổ họng đắng nghét, người run run, hai đôi bàn tay đỏ ửng lên được cô giấu ở sau lưng. Tại sao Dương Phong lại đến đây, tại sao cậu ấy lại biết mà đến, chẳng lẽ là do Dương Hàn Nhi kia nói sao. Thật không ngờ... Du Y nhìn sang Hàn Nhi nằm trên đất, mắt lại ánh lên tia tức giận ác nghiệt

Hắn chỉ là vô tình nhìn thấy...

Rồi lại thông thả bước tiếp những bước còn đang dở dang đến bên người đó

Từ bên ngoài cửa, lại ập vào 2 người, quần áo sộc sịch, họ có lẽ vừa đánh nhau xong. Cả hai đều hành động giống hệt nhau, ánh mắt đều về một hướng

“Jin...” Cậu nói bị ngứ quãng. Du Y bị nắm tay kéo đi nhanh ra cửa trong khi còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ ngoáy đầu lại nhìn người bên trong. Cả đám người kia cũng là nhanh chóng bước theo sau lưng Jin và Du Y

“Buông ra....” Vừa đi cô vừa hét lớn. Tên Jin này, lại còn dám kéo cô đi trước mặt người khác hay sao. Người này lấy cái quyền gì mà kéo cô đi

“Buông...” Chưa kịp dứt cậu, Du Y đã bị đánh một cú vào sau ót, ngã lộn đi trên cánh tay của Jin, hắn sốc người Du Y lên vai, đi nhanh ra chiếc xe chờ sẵn ở phía sau nhà. Nhưng tất cả hướng đi đều bị BLACK bao phủ, không một lối thoát

“Để họ đi” Giọng Dương Phong hét lớn vọng ra bên ngoài, dường như hắn có thể hình dung ra được tất cả những gì diễn biến ngoài đây. Nghe giọng hắn, những người đang chuẩn bị chặn bước chân của Jin liền tản ra hai bên mà trên mặt người nào người nấy đều có vẻ bất lực vì thật không muốn để người này đi....

Lạc Thiên định bước đến bên Hàn Nhi thì lại thấy bóng người từ sau vụt nhanh lên. Hắn không thể đứng nhìn mãi, nhìn thấy hình ảnh người này nằm trên mặt đất trên người đầy vết thương khiến hắn lại càng không thể tha thứ ỉn. Khang Luân cũng bước vào trong, đưa cánh tay ra trước ngực Lạc Thiên, như bảo anh để cho Dương Phong tự tiến đến. Khiến Lạc Thiên cảm thấy ngột thở

Anh cũng muốn bước đến. Nhưng hành động của Khang Luân rất đúng, tên này ngăn chặn hành động anh rất kịp thời nhưng lại khiến lòng anh lại rất khó chịu. Đối với Lạc Thiên mà nói, anh làm theo lời Khang Luân tức là anh đã nhường Hàn Nhi cho hắn rồi....

“Dương Hàn Nhi” Giọng nói lãnh đạm vô tình lúc này biến mất, thay vào đó là một nét mặt ảm áp, tràn ngập thống khổ, hấn lên tiếng giọng nhỏ nhẹ, nâng người Hàn Nhi lên cánh tay của mình. Ánh mắt hấn sáng sắn đầy ắp nước nhưng hấn lại không cho phép rơi xuống một giọt nào.

“Dương... Phong..???” Hàn Nhi lim dim đôi mắt, cố mở to ra, nó cứ tưởng mình nhìn lầm nhưng khi nghe giọng nói ảm áp đó vang lên thì nó thấy thật yên tâm, trên miệng nhôo một nụ cười gượng. Khóe môi còn dính máu chọt dần ra, hấn nhìn mà không thể rời mắt, ôm Hàn Nhi vào trong người, không ngừng kêu tên nó.

Lần đầu tiên, hấn đã nhìn thấy Hàn Nhi nở nụ cười với mình. Cũng là lần đầu tiên, người con gái này kêu tên của hấn, thật là thân thiết. Hấn vốn rất ghét bị Hàn Nhi gọi cả tên lẫn họ, nghe xa cách nhưng vẫn không tài nào “đề nghị” người này thay đổi cách xưng hô. Vì căn bản, họ gặp nhau và luôn đặt hiềm khích vào nhau....

Quân Như ngồi kế bên, giọt nước mắt trên má này giờ đã khô, con bé xoa xoa hai cổ tay này giờ bị dây thừng xiết chặt vừa được Khang Luân cởi trói ra, mắt lại không thể rời khỏi hai người bọn họ. Trên miệng bắt giắc nở một nụ cười rực sáng, rất hạnh phúc. Như vậy là rất tốt rồi....

Quân Như - kế hoạch thành công.....

27. Chương 27: Hợp Đồng Thứ Hai

“Điểm yếu đầu tiên...”

Vừa nói, con bé vừa cầm lấy bàn tay Dương Phong, để lên một viên sỏi cô la đen trong đó, một loại sỏi cô la hảo hạng nguyên chất và dĩ nhiên là có một vị đắng khó tưởng...

“Cậu... cần sửa cái điểm yếu này.. thì mới mong ‘có được’ chị Nhi”

Sáng hôm sau, từ bên ngoài khung cửa sổ đã nghe thấp thoáng được tiếng chim vọng lại. Tháng 2 lập xuân, ánh mặt trời trên cao kia sáng lạn nhưng không hề chói lóa, và lại vừa mới sáng sớm, mặt trời chỉ vừa lộ dạng một chút, chỉ đủ tỏa một thứ ánh nắng ảm áp xuyên qua chiếc màn che đang đung đưa theo gió rọi vào trong phòng. Căn phòng vốn chỉ có màu trắng đơn điệu nay được ướm trổn một lớp ánh vàng mỏng manh, khiến lòng người thật ảm áp dễ chịu

Cánh cửa mở ra, mang theo vài âm thanh nhiễu động từ bên ngoài hành lang truyền vào khiến đôi mắt đang nằm nhắm nghiền đang nằm trên giường kia có chút dao động. hai con người vô thức chuyển động dưới lớp mi mắt ấy như đang ý thức được một điều gì đó. Cả đôi mày thanh mảnh kia cũng bỗng chốc nhíu lại

Quân Như khép lại cánh cửa, đứng lặng yên một hồi để căn phòng trở lại với nét yên tĩnh vốn có rồi mới bắt đầu chuyển động. Con bé từng bước tiến về phía giường bệnh, hai con mắt đảo xung quanh khắp phòng. Cảnh vật chỉ diễn mãi một màn im lặng không hề có vương vấn một bóng người, chỉ duy nhất một người trên giường có vẻ ngủ rất say

Hàn Nhi đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy. Tối hôm đó, cả nó và Quân Như đều được nhanh chóng đưa vào bệnh viện trong tình trạng hôn mê, riêng Hàn Nhi thì chảy máu rất nhiều. Vài tiếng sau khi nhập viện, Quân Như tỉnh dậy với trạng thái hoàn toàn bình thường, đứng như lối nói của bác sĩ con bé chỉ bị thương ngoài da, không đáng lo ngại. Nhưng Hàn Nhi thì cả đêm qua vẫn chưa hề tỉnh dậy, cứ nửa tỉnh nửa mê khiến Quân Như thật khóc không ra tiếng

Lần đầu tiên, con bé thấy ghét cái kế hoạch của mình...

Nằm nhắm mắt không động tĩnh trên giường, trên khắp thân thể đa số đều được băng bó băng trắng toát. Chỉ riêng trên gương đã có thể thấy một miếng băng quấn quanh đầu với những vết trầy rướm máu chỉ chút. Dù đã được sửt thuốc nhưng vẫn thấy rõ những tơ máu đang tươm ra.

Trong lòng con bé cứ dâng lên sự khó chịu không tả. Chuyện bất cóc này, con bé chưa hề nghĩ đến. Chuyện Hàn Nhi thành ra thế này con bé cũng chưa từng hình dung qua...

“Làm gì cứ đứng đó” Thật là, nằm ngủ cũng không yên. Bị quấy nhiễu bởi tiếng ồn, đã vậy vào phòng rồi lại không nói gì...

Hàn Nhi đã tỉnh trước lúc con bé bước vào, nhưng do không thể cử động nổi người nên đành nằm đó xem động tĩnh, không ngờ Quân Như chỉ đứng đó rồi nhìn nó chăm chăm, khiến nó đâm ra khó chịu...

“Chị Nhi...??” Tỉnh rồi sao?

Quân Như hốt hoảng, con bé hét với âm vực cực lớn, phấn khích đến độ cái thanh dẫn ống truyền nước biển bị con bé hất văng xém rớt xuống đất

“Nói chuyện với người bệnh kiểu đó sao?” Hàn Nhi gằng giọng, cổ đưa ngón tay lên tai ngoáy bực dọc, hành động một cách khó khăn, cả người nó băng bó trắng khiến việc cử động bị hạn chế...

“Chị tỉnh rồi sao? Chị thấy thế nào? Để em đi gọi bác sĩ...” Tỉnh dậy thì phải thông báo cho bác sĩ ngay...

“Khỏi đi, làm mấy thứ rườm rà đó làm gì...” Hàn Nhi xua tay, hai cánh tay băng bó cổ chống đỡ để ngồi dậy dường như run run, nó cố giữ miệng không để sự đau đớn toát ra thành tiếng khiến hai hàm răng cứ nghiến vào nhau nghe ken két...

“Chị không sao thật chứ ” Con bé lo lắng quá, nhìn chị nó thế này mà còn cứng đầu.... ” Để em đi gọi bác sĩ”

Quân Như chuẩn bị quay lưng đi thì bị Hàn Nhi kéo tay lại, do lúc chồm tới bị mất đà nên cánh tay nó vô tư đập mạnh vào tay con bé vang lên một tiếng nghe rất đau “A..” - Quân Như nhíu đôi mắt lại, quay sang đỡ chị mình

“Ấy dà, nhìn như sắp tàn phé hết ấy nhỉ” Hàn Nhi sau khi được đỡ dậy đưa tay lên đầu gối nhẹ rồi cười ngây ngô, thật không ngờ có một ngày nó lại nằm trên giường chật vật như thế này...

“Chị... uống nước không? Em rót nhé” Con bé lảng đề tài, không đợi chị mình đồng ý đã quay lưng đi ra cửa với lí do là bình nước trong phòng đã hết, nó ra ngoài hành lang lấy bình nước mới

Quân Như không thích thế, không thích Hàn Nhi cười thế này. Người như Hàn Nhi dù bên ngoài nhìn lạnh lùng, nhưng nó đủ nhạy cảm để hiểu được tình trạng của mình. Và dây thần kinh nó cũng đủ sắt thép để giữ cho bản thân bình tĩnh. Nhưng, con bé không thích thế...

Ra khỏi cửa, con bé ngồi thụp xuống trước cửa, lòng đau mà nước mắt không thể rơi, điều này cứ như cực hình...

“Làm gì ở đây thế?”

Dương Phong cùng một vài người lạ mặt mặc vest đen từ xa đi tới, trên tay bọn họ còn cầm cả lẵng hoa, giỏ trái cây, nhìn thì có vẻ là đi thăm bệnh.

Quân Như đứng phắt dậy, mặt biến chuyển hoàn toàn, nét mặt buồn rầu mới đó nay thay bằng một nụ cười nhẹ nhìn người đối diện

“Cậu.. gặp tôi một chút...” Con bé hơi ngập ngừng “Được chứ??”

Hắn chỉ quay sang đằng sau nói gì đó rồi nhưng người ở phía sau lảng lạng đi vào phòng bệnh. Còn Dương Phong thì đi ra ngoài sân với Quân Như, trong đầu hắn vẫn còn có cảm giác nặng nhọc của tối hôm qua.

“Lá thư đó...” Quân Như vào thẳng vấn đề khiến khóe môi Dương Phong hơi nhếch lên, lần đầu tiên con bé chủ động nói đến chuyện này

“Cậu không cần phải trả lời nữa” Đúng vậy, mọi việc đã kết thúc rồi. Vả lại giờ thì Quân Như đã có thể xác định và thậm chí là chắc chắn rằng con bé không cần phải nhúng tay vào chuyện này nữa

“Cũng được, vì tôi không có ý định sẽ trả lời” Ý tứ đã rõ hết trong thư, muốn hắn trả lời thế nào đây chứ...

Thì ra là vậy...

Con bé dõi mắt nhìn xa xăm theo hướng mặt trời mọc, những nhánh lá cây chỉ đơn giản là được điểm thêm vài giọt sương được ánh nắng chiếu vào sao bữa nay lung linh và đẹp đến thế. Cảnh đẹp trước mặt nhưng

Quân Như chỉ toàn thấy sự hụt hẫng trong lòng, dù không mong gì nhiều lắm và đã tự dần lòng đây chỉ là kế hoạch mà mình đã đề ra thế nhưng con bé vẫn không thoát khỏi tâm trạng khó chịu này...

“Sao cậu biết?” Dù gì thì cũng xong, hỏi thế này chắc cũng không sao. Đồng thời, con bé cũng đang tò mò....

“À, đó là chuyện của tôi...”

Hắn cười giả lả như đang chọc quê tính tò mò của Quân Như. Con bé cũng biết tính cách Dương Phong, khi hắn ở bên cạnh, con bé luôn bị chê trọc mà không thể nào phản kháng lại được. Quân Như lại chú ý thêm một điều là Hắn - Kỳ Dương Phong lại trở nên khác thường khi ở bên cạnh Hàn Nhi, cực kỳ khác thường...

Mọi chuyện đã xong, Quân Như cũng không quyến luyến gì, chỉ có hơi chút buồn rầu vì kế hoạch không theo dự định ban đầu, đã vậy còn chuyển biến xấu hơn, khiến Hàn Nhi lâm vào cảnh này. Nhưng người kia thật sự là ai? Du Y?

“Này, đang nghĩ gì đấy?”

Buổi trò chuyện kết thúc đột ngột, hắn quay sang thì thấy Quân Nhi đang ngồi thất thần, ánh mắt ra xa xăm, liền lấy tay lay lay người con bé...

“Cậu biết gì không, Dương Phong?”

“Chuyện gì?”

“Cậu có rất nhiều điểm yếu...”

“Gì chứ?”

Hắn nhíu mày, nhìn chòng chọc vào người Quân Như, gương lên ánh mắt khó hiểu

“Điểm yếu đầu tiên...”

Vừa nói, con bé vừa cầm lấy bàn tay Dương Phong, để lên một viên sô cô la đen trong đó, một loại sô cô la hảo hạng nguyên chất và dĩ nhiên là có một vị đắng khó tưởng...

Hắn tròn mắt nhìn Quân Như, bàn tay vô giác định rút lại thì bị con bé giữ chặt, lại còn mở lời đe dọa

“Cậu... cần sửa cái điểm yếu này.. thì mới mong ‘có được’ chị Nhi”

Nói rồi, con bé cười lớn, nhanh chóng bỏ chạy đi, cái bóng người nhỏ khoác lên mình bộ quần áo dành cho bệnh nhân biến mất dạng khi hắn còn ngồi đó ngẩn ra, chưa phân tích kịp câu nói đầy ẩn ý vừa rồi...

Sô cô la đen? “Có được”???

Ông trời quả thích trêu người. Dương Phong không ăn được sô cô la đen, nhưng lại ột người kỳ quái thích ăn sô cô la đen vào cuộc đời hắn. Và lại bảo hắn hãy thích người đó đi, thích thật nhiều.....

Cầm viên sô cô la ngẫm nghĩ, hắn chỉ hừ nhẹ rồi bỏ vào túi, quay người đi vào trong bệnh viện, để lại sau lưng những tia nắng sớm ban mai.

Sô cô la đen...huh???

“Mọi người là ai?”

Căn phòng bệnh ồn ào, vì do là phòng đặc biệt nên khá rộng có thể chứa nhiều người, nhưng đông người quá thật sự không tốt cho người bệnh chút nào. Những mặt tường lại được cách âm khiến bên ngoài dường như không biết gì về hoạt động diễn ra trong này.

Hàn Nhi sắp điên mất, nó vẫn còn muốn ngủ. Còn những người lạ mặt này, sao mà vẫn chỉ diễn một bộ mặt nghiêm túc và mặc toàn vest đen. Không phải đi viếng tang chứ??? Nó vẫn chưa chết mà

“Em dâu à, em khỏe không? Không sao chứ”

“Cảm thấy trong người thế nào rồi?”

“Cái này là yến sào, ăn bổ lắm đấy”

“Ăn trái cây không, chị gọt nhé...”

Khoan khoan đã, những người này là ai, nó đang cực kỳ hoang mang, lời lẽ bọn họ dùng như vậy là thế nào? Không phải vào lâm phòng và nhận lâm người rồi chứ??

Hàn Nhi cau mày, hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

“Xin...xin lỗi, ‘em dâu’ là sao?”

“Uầy, em cứ nói vậy hoài, thằng nhóc đó sẽ buồn lắm đấy” Ai chẳng biết thằng nhóc đó khi yêu sẽ trở nên điên khùng và bá đạo cỡ nào. Không cần biết nhanh hay chậm, chỉ cần yêu hắn sẽ quyết tâm đến cùng. Người này càng chối từ bao nhiêu, lại tạo cho hắn thêm quyết tâm bấy nhiêu

“Chị là đang nói Kỳ Dương Phong sao?” Dần hiểu ra vấn đề, đột nhiên gương mặt nó nóng bừng, cảm giác như sắp bốc hỏa

“Đang làm gì ở đây?”

Cả căn phòng đang ồn ào náo nhiệt, nhiệt độ đang lên cao nhanh chóng thì bị tạm hoãn bởi một giọng nói lạnh lẽo từ bên ngoài vọng vào. Hắn bước vào lại thu hút rất nhiều ánh mắt hướng về mình...

“Phong, cậu đến rồi sao?”

Một người bước gần đến chỗ Dương Phong, quàng lấy vai hắn, vui vẻ kéo hắn vào gần giường, rồi cả bọn cười rộ lên như ngụ ý thâm hiểm.

Hàn Nhi mặt méo xệch. Những người thế này nó gặp không ít nhưng vẫn có cảm giác lạ ngợ. Đây là cái cảm giác quen người trong cái thế giới ngằm sao? Bọn họ vui vẻ, không kiêng nể bất cứ thứ gì, miễn là thích thì sẽ thẳng thắn mà nói đến cùng... khiến những mục tiêu bị họ đâm chọc sắp điên mà nhảy dựng ra khỏi giường rồi

“Người bệnh cần nghỉ ngơi, mọi người về đi” Hắn lãnh đạm nói, đi lại chiếc ghế sofa thả người ngồi phịch xuống dưới, tay cầm điện thoại, mặc kệ những người kia sẽ phản ứng thế nào

Nhưng bọn người áo đen dường như không có ý định rời khỏi đây, ai ai cũng đều trưng ra bộ mặt bất mãn, không đồng tình, lại muốn núp kéo quyết định của hắn....

“Đếm đến 3...” Mọi người ai nấy nghe số 3 là sợ xanh mặt, bắt đầu có dấu hiệu rục rịch, ý định rời khỏi đây đã nảy ra trong đầu. Trong BLACK ai cũng đều biết, Dương Phong rất thích chơi trò đếm số để ép buộc một người nào đó. Và bây giờ thì trò chơi này đang bắt đầu được thi hành...

“1....”

Hắn vẫn điềm tĩnh, tay kéo qua kéo lại trên màn hình điện thoại. Cánh cửa phòng đã mở, mọi người lần lượt đi ra

“2...”

Chột dạ..thật sự rất chột dạ, cả bọn như xô đẩy nhau, chen lấn đến độ vài tiếng kêu la chói chói vang lên vì bị giẫm đạp..

“3....”

Lời nói vừa phát ra, hắn nhanh chóng đứng dậy, đóng sầm cửa lại, khóa trái cả bên trong. Cái đám người phiền phức này....

“Bạn cậu sao?”

“Ừm, họ nói gì thì đừng quan tâm” Cái đám người không biết trên biết dưới đó, lại tùy tiện vào phòng bệnh nhân làm ồn, để xem tôi xử các người thế nào

“Đừng quan tâm?” Vậy đây là ý cậu cậu sao Dương Phong? Ok, coi như tôi chưa nghe thấy gì, xém chút nữa thì tôi bị cái từ ‘chị dâu’ này làm cho phát điên rồi...

Dương Phong cũng đột nhiên đứng phắt dậy, khiến cho ánh mắt Hàn Nhi cũng ngược lên nhìn theo. Tuy nhiên, hắn cũng không nói gì, ánh mắt cũng không liếc nó một cái, nhưng... tốt nhất là nó đừng giương ánh mắt ấy lên nhìn hắn thì hơn. Cái bầu không khí trở nên ngưng ngưng trong chốc lát rồi tắt lịm khi Dương Phong bước ra khỏi phòng

Đôi mắt đỏ xém chút nữa khiến hắn không giữ được bình tĩnh...

Hàn Nhi vẫn vô tư không hiểu mọi chuyện là như thế nào, cứ nhìn mãi cho đến khi cánh cửa đóng sầm lại rồi yên ắng

Cả ngày hôm đó, Hàn Nhi ngủ say li bì, không biết gì đến xung quanh, chỉ có vài lần y tá vào kiểm tra thì sau đó nó lại ngủ tiếp. Có lẽ do trên người thương tích nhiều nên cảm giác thân thể như bị xé ra từng mảnh, đau nhức không chịu được...

Không hiểu thế nào mà ngày hôm đó, nó lại nằm mơ thấy... Lạc Thiên.

Anh đến bệnh viện thăm nó, cảm giác mơ màng không nhận thức được xung quanh rõ lắm. Anh đến và chỉ ngồi ở đó, chần chừ nhưng lại không có bước tiếp theo. Hàn Nhi thì vẫn như điểm huyết, mọi thứ mơ hồ, lại không thể nhức nhích hay động đây....

Khực...

Hàn Nhi bật người dậy, toàn thân run rẩy.....hơi thở dồn dập, gương mặt trở nên trắng bệch khiến cho những vết thương rướm máu thấy rõ rệt hơn....

Cười...

Nó nghĩ đến bản thân mình mà cười không ngừng, cười đến độ thở không nổi....

Dương Hàn Nhi giờ đây lại phải ngồi trên giường bệnh thế này, cả người không động đậy, chỉ có thể hít thở

Hàn Nhi trước đây thực tế bao nhiêu, giờ lại nằm trong ảo giác....

Tự giác đứng lên đi đi lại lại trong phòng, cho giải tỏa đầu óc. Trời bên ngoài đã tối, Hàn Nhi khựng hết người, nằm ngủ mơ màng không yên giấc như thế mà thời gian trôi qua vù vù đáng sợ. Phải nói là 24h thì không bao giờ đủ ột ngày.

Thấy bản thân quên điều gì đó, rồi cuộc thì nó quên cái gì....

“Chị Châu, qua nhà em... mấy đứa nhóc...”

Vừa chợt nhớ ra, Hàn Nhi chạy vù ra ngoài sảnh, gọi nhờ điện thoại. Vì bị thương mà quên mất mấy đứa em ở nhà....

“Bị gì nữa thế?”

Nghe thấy hơi thở dồn dập ngút quãng ở đầu dây bên kia, chị Châu cũng hốt hoảng hỏi lại...

“Không... sao.. chị, qua nhà, xem mấy đứa nhóc sao rồi??”

“Hàn Nhi...”

chị Châu gắng giọng, tiếng nói đáng sợ khiến Hàn Nhi giật mình, quên đi cả cách hít thở

“Đang..ở trong bệnh viện, nên chị qua nhà xem mấy đứa nhóc dùm..”

“Điện thoại đâu?”

“Hình như..mất rồi” Chắc là rút bị đưa lên xe tải, Hàn Nhi hoàn toàn không có khái niệm về điện thoại có mất hay không nếu không nghĩ đến việc phải gọi về nhà ngay tức khắc

“Thế không sao chứ? tại sao lại trong bệnh viện”

“Chị qua nhà em đi...”

“Được rồi, được rồi, nghỉ ngơi đi”

Kết thúc cuộc nói chuyện, nó mới có thể thở cái phào nhẹ nhõm, bước đi trở lại vào phòng bệnh. Cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng Quân Như đâu, hẳn con bé đã không sao....

Mấy ngày đã trôi qua, Hàn Nhi cứ lẳng lặng trong bệnh viện, thui thủi một mình, gò bó... Chỉ duy có buổi chiều tối là có Quân Như vào nói chuyện, diễn trò cho đỡ buồn. Nghe con bé bảo cả 3 người con trai kia đang làm gì đó, cũng không thấy đi học.... Hàn Nhi vốn không quan tâm nay lại cảm giác tò mò. Nằm trong viện cũng đã gần 1 tuần mà không thấy Dương Phong đến thăm, chẳng lẽ cái ôm lúc đó cũng là do nó mất máu nhiều quá đâm ra ảo tưởng sao??

Haiz... Hàn Nhi, mày điên rồi a

~“Chị Nhi, em đi mua cháo nhé, tối rồi....”

“Ừm...” Chuyện này cũng như một thói quen, cứ đến gần 7h là con bé nhanh nhẩu đi mua đồ ăn, không phải nói chữ hiện tại mà không có Quân Như chắc nó chết dần chết mòn, héo queo chết trong cái phòng bệnh độc nhất trắng tinh này rồi.

Lũ nhóc nhà Hàn Nhi được thông báo mất tích không một dấu vết, khiến nó đâm ra hoảng loạn suốt vài ngày liền, nhng rồi lại được thông báo rằng lũ nhóc được đem về nhà của mẹ Dương Phong nuôi dưỡng trong khoảng thời gian này... Nhưng tất cả vẫn chỉ là một vụ giao dịch...

“Khỏe chưa?”

Một giọng nói trầm ấm vang lên, khi Hàn Nhi vẫn ngồi miên man suy nghĩ, nhắc đến tào tháo là tào tháo đến...

“Ừm...”

Dương Phong đến, khiến mọi việc nó đang làm đều bị ngưng trệ, chăm chăm nhìn theo từng hành động của hắn. Dương Phong đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, hẳn vẫn mặc trên người bộ đồ vest như lúc trước. Hẳn dạo này công ty rất bận. Nghe nói Dương Chu có dự án làm ăn mới, Kỳ Nhiệm cũng sẽ góp phần vào kế hoạch lần này... Mọi việc dường như đã đi về quỹ đạo vốn có...

Hắn ngồi kế bên, lại không thềm nói gì. Dương Phong chỉ ngồi đó, hết xoay đầu hướng này, lại hướng kia, nhưng ánh mắt vẫn như một lưỡi dao sắc nhọn đung đưa qua lại trước mặt Hàn Nhi khiến từ khó hiểu quay sang bực mình

“Làm gì thế hả??”

“...”

“Này...” Câu nói bị bỏ lửng khi Dương Phong đột nhiên dùng tay nâng nhẹ cằm nó lên, tựa mặt mình sát vào khiến sắc hồng nhanh chóng lan ra khắp khuôn mặt Hàn Nhi

“Không sao rồi nhỉ, vết thương cũng sắp lành hết rồi”

Trước khi Hàn Nhi nhận thức được việc gì đang diễn ra xung quanh thì Dương Phong đã buông cằm nó ra rồi đi sang một bên rót nước uống. Để nó ngồi đó ngẩn ngơ không hiểu đã xảy ra chuyện gì

Gì đây? Đầu óc Hàn Nhi lúc này vừa thấp thoáng hình ảnh nó và Dương Phong từng hôn nhau nên vô thức nhắm mắt lại. Hành động của nó như vừa mong chờ một nụ hôn sao???

“Cậu...” Khốn khiếp... Hàn Nhi cúi gầm mặt **** thề...

“Thế nào, có muốn xuất viện chưa?” Hắn tựa lưng vào chiếc ghế đối diện, ngồi đó uống nước một cách chậm rãi

“Ý cậu là sao?”

“Tiền viện phí ấy...” Ở càng lâu thì tiền viện phí càng nhiều. Chắc chắn, mà viện phí càng nhiều thì tất nhiên món nợ sẽ càng tăng lên...

Nụ cười gian manh trên mặt hắn xuất hiện khiến Hàn Nhi bỗng dưng lạnh gáy. Nó hừ lạnh, khinh thường....

“Vậy thì sao?”

”Thương lượng một chút...” Hấn lấy cái giọng chuyên về chính trị ra nói, khiến Hàn Nhi nghiêng răng nghiêng lợi muốn phún cả máu ra. Giọng nói vừa giễu cợt vừa nghiêm túc ấy thật khiến đối phương đột nhiên cảm thấy chột dạ, Hàn Nhi cũng không ngoại lệ. Dương Phong vốn biết rõ về hoàn cảnh hiện tại của nó, nhưng bây giờ lại đem tiền ra muốn thương lượng, dù kết quả là gì thì vẫn thấy hơn 90% hấn có lợi nhiều hơn....

“Cô cũng biết, giữa chúng ta đang có một hợp đồng với danh nghĩa là người đi thuê nhà và một người cho thuê nhà...” Dương Phong vừa nói vừa ngáp ngừng, hấn rất hứng thú khi nhìn vẻ mặt Hàn Nhi đang dần chuyển sắc theo từng câu nói ” Hay là nên làm thêm một bản hợp đồng khác nữa, thay cho việc tôi sẽ giúp cô trả tiền viện phí.” Hấn nhướn mày, như nói rõ đây là một chuyện đương nhiên, và cũng muốn thông báo cho Hàn Nhi rằng, nó không thể nào từ chối...

28. Chương 28: Nụ Hôn A~

PART 1:

Vài ngày sau, Hàn Nhi đã được xuất viện dù trên người vẫn còn chi chít những vết thương chưa lành hẳn. Nhưng biết làm sao được, hiện tại nó không được phép nấn ná lâu dài ở cái nơi này....

Và sau buổi nói chuyện hôm đó với Dương Phong, Hàn Nhi càng cảm thấy số phận mình lúc nào cũng mắc vô cái món nợ “tiền”. Và quan trọng là tại sao lại vướng cùng với cái tên Kỳ Dương Phong đó.

Rất nhanh, nó đã có thể trở lại với những hoạt động như trước khi nhập viện, dù nhất cử nhất động có chút khó khăn. Và càng khó chịu hơn là khi phải làm việc trong con mắt kiểm soát của ai đó.

“Để cô có thể tập trung vào công việc hiện tại, những công việc khác không cần bận tâm đến nữa”

Chỉ vì câu nói này mà Hàn Nhi nghiêng răng ken két, nghiêng đến độ răng được mài nhẵn cả ra. Gì chứ? Tại sao nó lại bị đuổi việc, những nơi làm việc part-time cứ như được lập trình sẵn. Ngày nó quay trở lại làm thì nhận được thông báo đuổi việc, đã vậy lý do đuổi lại còn không chịu nói ra rõ ràng hơn một chút

Dù biết là có liên quan đến một vài điều “thỏa hiệp” trong hợp đồng thứ 2, nhưng tên đó có cần cắt đứt ngang sườn nguồn kinh tế của nó như vậy hay không? Như thế đã thấm gì, Hàn Nhi đã như thể muốn san bằng hấn cug2n cái hợp đồng khôn khiếp kia. Tại sao hấn lại bắt mấy đứa em của nó về nuôi???

“Lũ nhóc thì không cần lo lắng, thậm chí đến lúc tụi nó được đưa về sẽ béo mập hơn trước, nên cô chỉ cần lo chuyện ở đây thôi”

Câu nói nghe rõ ý định là trấn tâm nó làm việc thế nhưng đối với Hàn Nhi thì lại trở thành một câu nói nòng nặc ý định hù dọa. Cái gì chứ? béo mập.....

Thật nực cười...

Nhưng Hàn Nhi không cười, nó đối với tên này thật là không nên cười...

Nhưng vẫn may mắn một điều là công việc ở tiệm bánh vẫn an toàn..

Bắt đầu từ bây giờ, mỗi khi hết giờ học Hàn Nhi phải nhanh chóng về “nhà” - nhà ở đây chỉ căn nhà to to, nằm giữa khuôn viên rộng lớn để dọn dẹp từ bên trong ra đến ngoài sân... Đây cũng là cách mà hấn đã nhắc đến xuyên suốt cả buổi nói chuyện hôm đó, tất cả cũng chỉ hảo ý để nó nhanh chóng có thể trả hết nợ hiện tại - tiền viện phí..

Một lần nữa, Hàn Nhi cảm thấy nực cười. ‘Hảo ý’ sao???? Nó thật rất không cần loại hảo ý này...

Nhìn vào những việc trước mắt, Hàn Nhi vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, vì một phần nó đã biết trước khi đã đồng ý kí hợp đồng, nên cũng không thể phản kháng. Nhưng căn bản là khi dồn hết sự chú tâm vào chiếc khăn được lau qua lau lại vô thức trên mặt bàn, nó càng cảm thấy việc làm của mình thật không ra thể thống gì..

Hàn Nhi càng lúc càng dùng sức chà xát mặt bàn mà bản thân vẫn mảy may không biết..

“Chắc chắc...”

Không biết tên đó về nhà từ lúc nào, chỉ vừa nghe thấy tiếng, nó nhanh chóng quay đầu sang thì thấy hắn đứng ngay bên cạnh, tay đang tháo chiếc cà vạt trên cổ ra, nới lỏng hai chiếc nút áo, khuôn miệng phát ra tiếng than thở sặc mùi chế giễu...

“Hồng một thứ thì tôi e rằng số ngày cô phải làm việc ở đây sẽ tăng theo cấp số nhân đấy” Mỗi thứ vật dụng ở đây đều rất đắt đỏ. Dương Phong vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào hành động của Hàn Nhi, hắn chắc lưỡi lắc đầu, tay bắt đầu hướng nút áo nơi cổ tay mà xắn lên từ từ...

Đối với câu nói vừa rồi, Hàn Nhi một chút phản kháng cũng không có dù trong lòng đang đấu tranh rất nhiều để có thể kìm nén mà không đá văng tên nhóc này ra khỏi nhà... Thấy Hàn Nhi im lặng, cũng không nói thêm gì, hắn nở nụ cười thỏa mãn bước đi lên phòng...

Suốt cả tiếng đồng hồ loay hoay chỗ này, làm việc chỗ kia, thật sự rất mệt. Đạo này nó thường hay bị thương thậm chí là còn rất nặng, mất máu nhiều nên hay đâm ra chóng mặt. Thậm chí nhiều lúc đang cúi đầu quét dọn thì bỗng thấy hoa mắt, không đứng vững. Chắc, suy cho cùng nó vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn

Hàn Nhi chuyên chú làm, thật sự không hề hay biết vẫn có một cặp mắt vẫn luôn dõi theo. Bản thân vẫn là một người con trai, hắn lại đang ở nhà chung với một người con gái mà hắn thích, suy ra vẫn có cái cảm giác gì đó vừa vui lại vừa hỗn độn nhiều ý nghĩ trong đầu....đầu đó xen lẫn cả tà ý...

Hàn Nhi vẫn chưa khỏe, Dương Phong biết vì suy cho cùng, hắn là người nói chuyện với bác sĩ nhiều nhất. Cách nhanh chóng phục hồi sức khỏe, cách hạn chế hay chữa lành vết thương có lẽ hắn là người nắm vững nhất. Thế mà xem ra cái người tên Hàn Nhi này không quan tâm đến bản thân mình. Thậm chí là khi hắn đưa ra một bản hợp đồng hết sức “quái” mà nó vẫn an phận mà chấp nhận....

Thế nên, hắn đành ra tay mà tẩy rửa cái tính ngang bướng của người con gái này...

“Xong chưa thế?”

Cả thân người trườn dài trên chiếc ghế sofa trắng, chiếc áo thun mỏng đen hiện diện trên người Dương Phong bỗng nhiên trở thành tâm điểm bắt mắt nổi bật. Hắn tựa đầu lên chiếc gối to lớn, đôi mắt tập trung vào bản kế hoạch của công ty. Miệng lãnh đạm lên tiếng

Hàn Nhi khi đã có ác cảm thì nghe câu nói của Dương Phong cũng suy ra mười phần thì hết chín phần là chế giễu. Nhưng theo phép lịch sự thì vẫn phải trả lời, hướng hồ bầy giờ món nợ của nó vẫn còn đang phụ thuộc vào tâm trạng tốt xấu của hắn

“Chưa....”

“Tôi đói rồi”

Hắn quăng xấp hồ sơ trên bàn, tay ôm chiếc gối to lớn che hết nửa người quay sang nhìn về hướng Hàn Nhi trong bếp, đôi mắt nhấp nhem như rất buồn ngủ nghiêng nhẹ đầu xuống gối, giọng nói như thể đang làm nũng.

Thật sự thì rất đói rồi, cả sáng nay đi học xong lại quay sang công ty, tận hơn 12h mới về tới nhà. Cái thứ hai, hắn lại có thói quen không ăn cầu kỳ vào bữa sáng nên thực đơn cũng chỉ đơn thuần vài lát bánh mì cộng ly sữa tươi nên hiển nhiên bây giờ là 1h trưa thức ăn buổi sáng cũng tiêu hóa hết.

“Nhà là của cậu, muốn ăn thì cứ bếp mà tiến thẳng vào” Hàn Nhi trả lời xuề xòa, nhẹ nhàng băng quơ, néch mi nhìn hắn chốc lát rồi lại tập trung với mấy cái tủ lớn trong phòng bếp.

“Này, hình như cô chưa xem rõ bản hợp đồng nhỉ...”

Hắn nheo mắt nhìn Hàn Nhi, chẳng lẽ cái người này thật sự không biết trong bản hợp đồng có gì hay sao? Cho nên mới vô tư mới ký tên chấp nhận. Hàn Nhi tự bao giờ lại sơ suất đến thế

Lời nói của Dương Phong khiến bàn tay đang làm việc của nó ngưng làm việc, quay sang nhìn chòng chọc ngược lại hắn. Bản hợp đồng thì có liên quan gì đến chuyện hắn đói. Chuyện này Hàn Nhi vốn không quan tâm nhưng đối với những lời lẽ mang tính “hiển nhiên” của hắn vừa rồi khiến nó cũng vô thức mà quay sang nhìn khó hiểu

Cả bốn mắt giao nhau nhưng lại mang ý nghĩa khác nhau. Dương Phong từ khi tham gia vào công ty, hẳn làm gì cũng phải tính toán, cũng phải xem kỹ tường tận các bản kế hoạch, nên dần dần thành thói quen. Nhưng Hàn Nhi thì tại sao lại như vậy? Nó đứng đưng không biết gì, không quan tâm nhiều lắm. Thú thật lúc kí hợp đồng mà nói do tức quá nên cũng chỉ là cầm bút quẹt đại vài nét. Không phải chỉ là vài nét bút mà lại ảnh hưởng lớn đến thế chứ..??

Dương Phong không nói gì nữa, cũng thu hồi ánh mắt lại, tay bắt đầu lật tung chồng hồ sơ trên bàn rồi lôi ra một tờ giấy trong rất quen mắt với Hàn Nhi. Nó cũng tự động buông chiếc khăn trên tay tiến gần tới ghế sofa

Nhất thời sửng sốt..

Hàn Nhi hoàn cứng miệng, ánh mắt vô hồn nhìn đúng mỗi một câu hiện diện trên tờ giấy. Dòng chữ như ăn sâu vào trong não, cũng tự tiện copy ra nhiều dòng chạy tới chạy lui trong đầu khiến đôi mắt nó cũng tròn tròn theo bản năng

“Xem ra cô chưa đọc thiệt nhỉ?” Cho nên vẽ mặt hiện giờ mới khó coi đến thế. Nhăn nhó không ra, diêm tính cũng không thấy. Khiến cho hẳn thật sự muốn cười cũng khó

“Cái này... ở đâu... tại sao???” Quá mơ hồ, Hàn Nhi cứ lắp bắp, muốn hỏi thật nhiều câu hỏi, để giải tỏa tâm trạng thế nên ý trào ra không ngớt tạo thành một chuỗi từ vụng khó nghe, nghe rồi cũng không thể hiểu

Hắn chống tay lên cằm, nghiêng mặt qua một bên để nhìn rõ hơn thái độ hiện giờ của nó, shock đến độ vậy sao? Đến nói chuyện cũng rất là khó khăn...

“Thôi được rồi, không sao, cô cứ từ từ mà nhìn rồi tự hiểu đi” Tất nhiên là hôm nay tôi vẫn sẽ trở tài để tắm bồ cái thân hình gầy gò của cô lại... Tiện thể mà cho cô mở rộng được tầm mắt. Nhưng hiện tại thì cho cô một chút bất ngờ như thế này cũng không sao

Dương Phong vừa nói, vừa đứng lên, hai tay phỉ phỉ cái quần kaki màu cà phê sữa như để vận động một chút rồi quay lưng thản nhiên đi vào trong bếp. Hàn Nhi vẫn ngẩn ngơ nhìn bản hợp đồng trên tay trong đầu chỉ bùng lên ngọn lửa hận không thể xé hay đốt tờ giấy này ra tro bụi..

Những ngày vừa qua, hẳn không thường xuyên ở nhà vì thế tủ lạnh cũng nghiêm nhiên mà trống phộc ngoại trừ vài hộp sữa to dùng, nước ép hoa quả, thậm chí rượu bia đầy đủ. Nói chung nước uống rất nhiều nhưng lại không có một thứ gì có thể bỏ vô miệng mà dùng từ “ăn” để có thể diễn tả được. Dương Phong vẫn là quyết định đi siêu thị mua đồ, một đồng đồ để từ nay phục vụ cho công cuộc cách tân lại Dương Hàn Nhi

“Này... câu...câu...” Sự tức giận phát hỏa, Hàn Nhi cầm tờ giấy phóng nhanh vào trong bếp. Nhưng lời vừa trào ra khỏi miệng thì chỉ còn lại sự tức giận đỏ ửng khuôn mặt mà không biết nói gì tiếp theo. Nó cảm thấy bản thân thật vô dụng, chỉ cần tức giận là cả não đều trống rỗng, cái gì cũng không nói được, chỉ biết trơ mắt nhìn cái tên trước mặt ngông nghênh đem nó ra làm trò đùa

“Không thắc mắc, kí tên cả rồi, giấy trắng, mực xanh, mộc đỏ rõ ràng, không nên có thêm ý kiến” Sửa thì cũng được, nhưng tôi còn muốn hợp đồng này kéo dài, để xem con người Hàn Nhi cô đây thật sự là như thế nào.

Hắn lại thản nhiên lướt qua người nó, cũng tiện tay cầm theo tờ giấy quay trở lại chồng hồ sơ trên bàn. Miệng vẫn nở một nụ cười diêm nhiên, ẩn chứa sự thích thú, duy chỉ có Hàn Nhi vẫn ngẩn ra như mất hồn Hàn Nhi chết đứng rồi!!

như Từ Hải...

“Này, đứng đó làm gì? ”

“Hơ.... sao???”

Như thoát khỏi mộng, nó cũng vội vàng trả lời theo bản năng

“Đi siêu thị thôi”

“Hả?” Hàn Nhi cầu trời ỉnh nghe lầm, lại rất mong đột nhiên tai của mình bị hỏng đi. Hẳn thực sự muốn nó nấu ăn sao??

“Nhanh đi, tôi đói rồi”

Vừa vặn hần quay đầu đi, Hàn Nhi thoáng thấy được nét phần nộ trên mặt Dương Phong. Trong lòng lại tự giác mà đi theo hần mà không tự lý giải được. Hiện giờ, lại chỉ một câu hỏi hiện ra trong đầu “Tên này thật sự rất đói hay sao?” khi mà nhìn thấy hần đột nhiên lại khẩn trương bước nhanh như thế này.

Buổi trưa trời nắng gay gắt, ánh nắng như những tia lửa đủ sức thiêu đốt những ngọn cỏ xanh mơn mớn. Trời nóng, khiến nhiều người ngại đi ra ngoài và thậm chí còn cảm thấy tinh thần kiệt quệ, đầm ra lưới nhấc vận động.

Hàn Nhi cũng thế, hướng chỉ bây giờ trên người nó vẫn là chi chít vết thương. Bằng bó lại thì cảm thấy vừa hầm vừa nóng, tháo băng ra thì mồ hôi nhễ nhại, ướt đầm vết thương, sinh ra một trận ảo giác vừa nhức vừa rất khó chịu

Nếu không phải vì hần lái xe đi, Hàn Nhi sẽ tìm mọi cách ở lại nhà....

Vào đến trung tâm thành phố, cơn nóng có vẻ dịu xuống, phần lớn nhờ vào hơi lạnh từ những cao ốc thương mại tỏa ra, nhưng cái nắng thì vẫn gay gắt như thế. Hàn Nhi đứng ở cửa siêu thị, ngay cạnh chiếc máy điều hòa để đợi Dương Phong đi đỗ xe. Từ xa có một bóng người cao lớn đi đến, đổ trên vai là ánh nắng vàng ươm của buổi trưa khiến con người ta đột nhiên cảm thấy rất hoa mắt, Dương Phong - hần đang tỏa sáng sao??

Siêu thị đông đúc, nhưng hần cứ sải chân bước đi không hề lo lắng gì khi mà những người đi trước hần đột ngột dừng chân, nhường đường hần đi và tiện thể để ngắm nhìn. Chỉ vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, Hàn Nhi liền thần nhiên quay lưng bước vào trong siêu thị, cố tỏ ra không quen biết tên này chừng nào thì hay chừng này.

“Này” Rõ ràng đã nhìn thấy, tại sao thấy rồi lại bỏ đi. Chốn đông người lại đang tỏ ra không quen biết hần hay sao?

Càng nghĩ càng nóng trong người, hần nhanh chóng đi lại sau lưng Hàn Nhi, cầm lấy cổ tay nó, gương mặt toát ra một sức nóng ập vào đối phương khiến Hàn Nhi vốn đang rất thần nhiên lại bị kéo lại bất ngờ.

Rất nhanh hần dúi vào lòng bàn tay nó là chiếc xe đựng đồ trong siêu thị, không nói thêm gì. Là ánh mắt cứ bình ổn mà nheo lại định hướng nên đi về phía nào trước. Hoàn toàn không chú ý đến nét mặt một người nào đó đang tối sầm lại. Để lại tiếng hừ ra một cái thật lạnh, nó cũng đẩy xe đi theo sau lưng Dương Phong, giữ một khoảng cách ổn định với cái người đang phát ra ánh hào quang thu hút ánh nhìn của mọi người như hần

Lần đầu tiên, Hàn Nhi nhìn thấy tấm lưng của Dương Phong mà cảm thấy ở nơi hần thật sự là một thế giới khác, là một bức tường ngăn cách mà nó không thể nào bước vào...

Dương Phong nhanh nhay, hần lựa chọn thức ăn hay rau củ đều rất lành nghề, khiến ánh mắt mọi người nhìn vào càng nhiều. Một mỹ nam đang mang một nét mặt ôn hòa lựa chọn và mua rau củ - đây vẫn thường là hình mẫu của đa số nữ giới khiến cho ngày càng có thêm nhiều cô gái, thậm chí là các bà nội trợ đến bắt chuyện, cùng hần chọn lựa đồ ăn. Hàn Nhi cảm thấy choáng ngợp quá....

Vẫn chỉ im lặng bước từng bước nặng nhọc sau lưng, Hàn Nhi không hứng thú lắm với việc nấu ăn, đối với nó khi vào bếp thì chỉ có thể là làm bánh. Nhưng chỉ nấu những món đơn giản thì nó làm rất tốt nhưng những món cầu kỳ quá thì Hàn Nhi hoàn toàn bù nhìn.

Cùng lắm thì bây giờ nó cũng đang rồi, nên từ từ khoảng cách giữa nó và Dương Phong càng xa, nó đã hoàn toàn đi sang một khu khác

“Ngon lắm đấy, cô ăn thử xem nào”

Bước gần tới một quầy ăn thử, hiếm lắm nha. Quầy ăn thử này không phải lúc nào cũng có, chỉ vào vài một dịp đặc biệt mà thôi. Hàn Nhi cảm thấy may mắn, vì nó thường hay cùng mấy đứa em vào siêu thị chỉ để ăn thử mà. Không chần chừ, nó bước ngay đến quầy hàng tiện tay đưa một miếng chả lên miệng.

“Ngon thật” Thật sự là quá ngon đi, Hàn Nhi không ngại mà thốt ra một câu cảm thán cùng một nét mặt tươi rói như vừa bắt được vàng...

“Ngon đúng không, tôi biết mà...” Bác bán hàng cũng không vừa, rất hài lòng với biểu cảm vừa rồi trên gương mặt Hàn Nhi..

“Gói cho cháu một phần này đi ạ” Mua về để dành mới được, hiếm khi nào có hạ giá mà lại được ăn thử món ngon thế này.

“Làm cái gì ở đây???”

Dương Phong tay trái tay phải đang lựa đồ, đột nhiên cảm thấy thiếu vắng thứ gì quay lại sau lưng thì người đã biến mất. Lo lắng chạy đi tìm khắp nơi, thì ra là ở đây mà thân nhiên ăn đồ ăn.

Hắn tức giận, thật sự nghĩ rằng khi tìm được sẽ thuyết giáo một trận nhưng khi đứng từ xa nhìn thấy nét mặt tươi cười ấy mà lửa nóng trong lòng đột nhiên dập tắt, cứ thế mà vô thức tiến lại gần mà không còn cái ý nghĩ thuyết giáo ấy trong đầu nữa

“Này, ăn thử đi” Ngon lắm!

Hàn Nhi cười híp mắt quay sang cầm miếng chả đút vào miệng Dương Phong, khiến hắn choáng váng tròn to mắt nhìn nó mà miếng chả vẫn còn tạm ở trên đôi môi kếp chặt vì giật mình của hắn

Dương Hàn Nhi, người vừa làm cái gì????????

Nó vẫn thường hay đút cho lũ em ăn, vẫn thường như thế nhưng sao hôm nay quay đầu lại thì lại là tên nhóc này. Đã vậy còn đút cho hắn ăn, nghĩ đến đây, tay Hàn Nhi cứ bất giác mà mất điều khiển, đột nhiên cả người tức giận mà run lên khiến miếng chả cũng chuyển động quệt qua quệt lại trên môi Dương Phong

Nhưng khuôn miệng ấy đột nhiên mỉm cười, khi Hàn Nhi còn chưa kịp làm gì hắn đã nhanh tay giữ lấy bàn tay Hàn Nhi tiếp đến là đút miếng chả vào miệng hắn...

Ấy da~ Hàn Nhi phát điên rồi

“Hai người xứng đôi thật đấy” Bây giờ cảnh này không phải hiếm nha, nhưng sao khi nhìn cảnh này lại có chút rung động, hai đứa trẻ này thật sự rất xứng đôi ” Cửa cô đây” Bácừ đưa ra gói hàng vừa nở nụ cười bí hiểm

Trong khi Hàn Nhi còn chưa kịp làm gì thì bác bán hàng càng làm cho tình hình càng tồi tệ thêm, Dương Phong lại nhanh chóng mà cầm ngay gói hàng, tiện tay trả luôn tiền. Đối với câu nói đầy ẩn ý vừa rồi của bác bán hàng hắn chỉ nở nụ cười nhẹ rồi nắm khủy tay Hàn Nhi kéo mạnh đi...

“Còn đứng đó làm gì???”

Hàn Nhi mất mặt, thật sự rất mất mặt, khiến suốt đường về nó thậm chí không hé môi nửa lời, cũng không dám ngẩng mặt lên. Trên khuôn mặt ửng hồng đó vẫn cố giữ một nét điềm tĩnh dị thường..

Về đến nhà, Dương Phong cầm túi lớn túi nhỏ bước vào, đặt vào bếp rồi khoan thái bước ra phòng khách, ngồi tựa lưng vào ghế tận hưởng không khí mát mẻ ở ngôi nhà của mình. Hàn Nhi ảo não bước vào sau, cứ thế thẳng tiến vào bếp...

Bất Hàn Nhi nấu ăn kiểu này thật làm khó cho nó quá. Hắn vào siêu thị, tự ý mua đồ theo ý mình, mua về lại để một đống ngay đó, có vài thứ Hàn Nhi thậm chí còn không biết phải gọi là gì...

Thôi kệ, chỉ nhiêu đây mà làm khó ược Dương Hàn Nhi sao? Nghĩ là làm nó nhanh chóng lấy lại tinh thần, hăng hái bắt tay vào làm. Nhưng lại là hàng loạt tiếng động vang lên khiến Dương Phong lại không thể nào tập trung vào làm việc. Hắn lâu lâu lại dôi ánh mắt vào cái bóng dáng loay hoay trong bếp...

Trời vẫn còn đang trưa, thậm chí còn rất rất nóng, thế mà tại sao lại có sương mù, và là còn ở trong bếp. Nghĩ vội, Dương Phong nhảy cẫ lên, chạy ngay vào bếp, đóng hồ sơ trên người cũng theo đà rơi rớt xuống nền.

“Này... Cô làm gì vậy?”

Làn sương mù này còn có một hương rất đặc trưng nữa chứ. Hấn vừa bước vào thì ho sặc mãi không thôi. Nheo mắt tay hươ hươ cho bớt khói đi tiến lại gần chiếc chảo đang nằm trên bếp. Nét mặt nhăn nhó từ từ lại biến sắc chuyển sang phần nộ

“Dương Hàn Nhi...” Không biết nấu thì bảo không biết nấu, cần gì phải cố tỏ ra như thế....

Hàn Nhi tắt bật chạy đôn đáo tìm cách dập khói này giờ mới phát hiện hấn vào đây lúc nào không hay. Vừa quay mặt sang, nước mắt mờ mờ đầm đìa trên gương mặt khiến hấn không khỏi chua xót. Là vết thương của nó chưa lành hẳn mà bây giờ nhìn bộ dạng nó thảm như thế này bất cứ ai cũng không thể nói nặng được câu tiếp theo

Bật ngay máy hút khói lên, hấn kéo mạnh Hàn Nhi đẩy ra ngoài, sức mạnh cánh tay kìm cặp khiến Hàn Nhi không kịp phản ứng gì thì thấy mình đang ngồi bệt xuống sàn nhà....

Hôm nay vốn định sẽ làm một bữa thật ngon, thế nhưng cái vẻ mặt của Hàn Nhi trông thật tức cười ngay lúc thấy bản hợp đồng hấn đã quyết định làm một cái gì đó mới mẻ hơn, vốn nghĩ Hàn Nhi làm bánh tốt, nên hấn cũng tin rằng nấu ăn cũng không tệ. Thế nhưng, thật sự cái mà Hàn Nhi có được chính là vị giác tốt đối với món bánh ngọt, còn lại chỉ là bất quá đường cùng mới có thể nấu ăn. Tự dưng lại xảy ra chuyện này, khói bốc lên như thế mà hấn lại nghiêm nhiên không nghe thấy một tiếng gọi giúp đỡ hay kêu cứu gì. Nên gọi cái người này là cứng đầu hay ngốc nghếch không biết nữa

10 phút sau, mọi thứ dần trở lại như cũ, duy chỉ có mùi khói vẫn còn vương vấn với những tấm rèm ở phía cửa sổ, báo hại cả căn nhà phải mở hết toàn bộ cửa sổ lên, căn nhà được dịp “tắm” hơi nóng từ bên ngoài một phen. Thoáng chốc cả nơi mát lạnh như thiên đường trở nên nóng gay gắt như bên ngoài sân.

Dương Phong lại bất đắc dĩ vào bếp làm nốt phần còn lại, hấn này giờ im lặng không nói gì khiến Hàn Nhi thêm phần chột dạ. Phải chi hấn quay sang la nó, hay hét lớn gì đó thì Hàn Nhi lại có thể thở phào nhẹ nhõm hơn. Nhớ lúc trước, hấn nói nhiều khiến nó rất khó chịu, mà bây giờ lại trở nên trầm tính, ít nói khiến Hàn Nhi thật không hiểu tên này nghĩ cái gì trong đầu nữa...

“Đừng ở đây nữa, tốt nhất là ra ngoài sân ngồi nghỉ luôn đi”

Hấn nói với giọng trầm trầm, lại tràn đầy tức giận lên án, thật không muốn nhìn thấy nó trong bộ dạng thảm hại này nữa.

PART 2:

Ngồi ở bàn cơm, Hàn Nhi cảm thấy mình như đang bị đè bởi một núi đồ ăn, chỗ này mà chỉ hai người ăn thì phí quá, chợt ngẫm nghĩ đến lũ nhóc ở nhà nó lại chưa từng được nhìn thấy những món này chứ đừng nói chi ngồi ăn. Không biết dạo này tụi nó sao rồi, nghĩ đến đây Hàn Nhi không khỏi thở dài, đôi đũa trên tay cũng từ từ mà rớt xuống bàn, đôi mắt đờ đẫn nhìn về người phía đối diện..

“Không định ăn à?” Bị một ánh mắt dò xét chăm chăm vào mình dĩ nhiên hấn dù đang đói vẫn không ăn mạnh miệng được tí nào, vốn định im lặng nhưng hấn cảm nhận được ánh mắt ấy không đơn thuần bình thường mà như đang có ý định câu xé hấn ra, Dương Phong bực dọc lên tiếng

“À.. không...” Hàn Nhi hơi ngập ngừng, không biết có nên hỏi người này hay không nữa “Lũ nhóc...” Vả lại, đang là giờ ăn cơm mà nói chuyện này quả không tiện, nhưng thật sự lâu rồi nó không nghe tin tức gì của lũ nhóc, cảm thấy vô cùng lo lắng

“Trong lúc ăn, không được nói chuyện” Hấn nghiêm túc nói ” Nếu cô vẫn cứ ngồi đấy mà không động đũa hay còn bất cứ hành động khả nghi nào thì tôi sẽ dùng biện pháp mạnh đấy” Hấn vừa nói lại vừa đặt đũa xuống, chống tay trên bàn, nhướng đôi mắt thâm tình mà nguy hiểm vào chén cơm của Hàn Nhi..

“Vậy sao? Thế biện pháp của cậu là gì?” Hàn Nhi cũng nhướng mày lên thách thức, hai tay khoanh lại để trên bàn hơi hướng người về phía trước. Nó muốn xem tên này sẽ làm được gì...

“Một là tự ăn, Hai là tôi sẽ đút cho cô ăn...” Hấn vừa nói vừa tựa mồm cười, điềm nhiên mà nhìn sang nét mặt đang dần biến sắc của Hàn Nhi, cảm thấy rất thú vị “Ba là sẽ theo cách nguyên thủy nhất...”

Hàn Nhi nghe đến đây, vội đưa tay lên vẩy lia lia, mặt trắng bệch hết hồn..

“Được rồi, tôi sẽ ăn” Gì chứ? Cách nguyên thủy nhất chẳng phải là.... Ôi, thật là không dám nghĩ đến, Hàn Nhi bắt đầu cặm cụi ăn đồ ăn của mình, đôi mắt hần lên tia sắc lạnh luôn sẵn sàng bắn về phía Dương Phong cho hắn chết tươi bất cứ lúc nào

“Ăn nhanh đi, ngoài sân còn việc đang chờ cô đấy”

“Không cần nói...” Hàn Nhi hạ trầm giọng, tỏ thái độ bức bối....Thức ăn được đưa vào miệng chỉ trào trạo qua lại rồi nuốt thẳng xuống bụng. Trước khi vào đây làm là nó đã hạ quyết tâm sẽ bỏ ngoài tai, loại tầm mắt mình hướng đến Dương Phong vậy mà lại bị những lời hắn nói làm ắt hững. Cơm vào bụng cũng không thấy ngon nếu không muốn nói là đau bụng

Buổi cơm kết thúc nhanh chóng, nó dọn dẹp xong đồng chén lại tất bật ra ngoài sân làm việc tiếp. Hiện bây giờ đã là hơn 2h trưa, ánh nắng so với ban nãy không còn gay gắt nhưng vẫn đủ nóng khiến người ta hoa mắt. Hàn Nhi bước ra sân, liền đưa hai bàn tay lên trán che nắng để có thể phóng tầm mắt ra xa hơn. Có một câu người ta vẫn thường nói “biết càng nhiều khổ càng nhiều” - câu này thật đúng là dành cho Hàn Nhi lúc này. Sau khi phóng tầm mắt ra xa, trong bụng nó lại dâng lên một ngọn lửa hận, hận không thể đem bán quách cái nhà này đi.

Sân vườn rất rộng, mà công việc ngoài vườn lại là nhổ cỏ, mà phải là cỏ héo. Hàn Nhi lại không phải là trẻ lên ba, có thể hứng thú với trò đùa này...

Nhưng tình cảnh hiện tại... nó có thể làm gì được hơn ngoài việc bắt đầu ngồi xuống và tìm cỏ...héo với tâm trạng vô cùng phần nộ và phức tạp. Cứ tưởng lòng Hàn Nhi đã đóng băng, đã nguội lạnh từ lâu, không còn bất cứ dị nghị nào với cuộc sống này nữa. Ai ngờ đâu dạo này nó đột nhiên trở nên nhạy cảm, hay cáu gắt và thậm chí là còn nói rất nhiều...

Mỗi lần quyết tâm làm một việc gì đó là Hàn Nhi tập trung không biết gì xung quanh, nên nghiêm nhiên việc Dương Phong đi ra ngoài sân, nằm dài thoải mái trên chiếc ghế gỗ cạnh hồ bơi ngắm nhìn nó lâu rồi mà nó vẫn không hề biết đến

Cái dáng vẻ đứng lên đứng xuống chỉ để tìm những cọng cỏ héo của Hàn Nhi thật sự rất thú vị với hắn. Chỉ đơn thuần là lời hắn nói đùa mà người này hoàn toàn tin vào và còn làm việc rất hăng say. Thậm chí lại còn không nói một tiếng nào, khiến hắn lại nảy ra một ý nghĩ mới trong đầu, làm cho nó phải mở miệng ra mà nói chuyện với hắn

“Này, chỗ đó đó” bên đó có cỏ héo cần phải nhổ bỏ..

Dương Phong vừa nói, vừa hướng ánh nhìn lên theo đôi bàn tay mà chỉ trở xa xa..

Hàn Nhi cũng ngạc nhiên một chút, hắn ra đây hỏi nào mà sao nó không biết nhỉ. Vừa suy nghĩ, những đôi chân vẫn tự tiện hoạt động tiến về hướng vừa được chỉ

“Không, không phải chỗ đó... là kia kia”

Hắn lại chỉ sang một hướng khác, Hàn Nhi chỉ nhúu đôi mày nghi ngờ một chút rồi lại đi theo sự chỉ dẫn...

“À, bên đây....”

“Này, chỉ chỗ nào thì một chỗ thôi, sao mà có 2 chỗ mà cứ chỉ hoài vậy?” Thật là bức mình, tên này không biết là trời rất nóng hay sao? Chỉ riêng cái việc đứng lên hay ngồi xuống bứt mấy cọng cỏ thôi mà mồ hôi cứ nhễ nhại rồi, nghĩ thế nào mà cứ chỉ qua chỉ lại mãi hai chỗ..

“Thì tôi thấy chỗ nào thì chỉ thôi”

Biện hộ, tất cả chỉ là biện hộ. Hàn Nhi thiệt là tức nha, không thể làm gì được trong lúc này, chỉ là muốn lấy ống nước xịt vào mặt mình cho hạ hỏa bớt mà thôi, nhưng làm thế thì có lẽ sẽ làm thêm trò cười cho hắn.

Hàn Nhi im lặng ...

Nói là cỏ héo chứ thật ra cũng không có nhiều, vì thật mà nói đợt nắng nóng mới kéo dài mấy ngày, còn nghe nói loại cỏ này chịu rất tốt được thời tiết khắc nghiệt nên dạo qua dạo lại mãi cũng không thấy bao nhiêu. Như thế thật là tốt

Làm xong rồi, nó đứng dậy, lấy tay quạt đi vài giọt mồ hôi trên trán, cũng tiện thể quay sang nhìn về hướng Dương Phong xem hắn đang làm gì. Đôi mắt đeo một chiếc mắt kính gọng đen làm tăng thêm vẻ nghiêm nghị đang mãi mê chăm chú vào những đồng tài liệu, nhìn rất tập trung. Nhưng thật sự thì Hàn Nhi rất ghét phong cách này.

Nhớ lại hồi nhỏ, Hàn Nhi vẫn còn là một đứa bé hiếu động, rất thích đi chơi, nhưng ba của nó thì lại rất bận bịu đối với công việc. Ông lúc đấy cũng rất thương con gái, mỗi tuần đều dành ra một ngày để đi chơi với đứa con thân yêu của mình. Nhưng đối với nó thì một ngày vẫn không đủ....

Mỗi lần nó vào phòng muốn khoe ông một món đồ chơi nào đó thì thấy ông lại tắt bật với đồng hồ sơ trên bàn, suốt cả buổi đứng chờ, ông chỉ ngưỡng lên nhìn nó hé mở nụ cười bất đắc dĩ trên môi rồi lại cặm cụi làm tiếp. Chẳng phải ông là một đầu bếp sao? Vậy tại sao lại cứ phải mãi quanh quẩn bên đồng giấy chỉ chít chữ ấy....

Nhưng nếu không phải vì hôm đó nó cứng đầu, thì có lẽ bây giờ Hàn Nhi sẽ không trở nên như vậy. Sẽ không hận cái nhà đó...

Tựa như kí ức trong đầu lần lượt trình chiếu không ngừng nghỉ tuôn trào, những giọt nước nóng hổi cũng vô thức lăn dài trên gò má đỏ hồng đó mà Hàn Nhi tự không hay biết. Nước mắt đã chảy nhiều lắm rồi, tưởng chừng đã cạn kiệt nhưng bữa nay lại xảy ra ngoại lệ....

Nhanh chóng đưa tay lên quạt đi những giọt nước mắt cứng đầu cứ mãi rơi xuống này, hành động của nó khiến gương mặt lại nhanh chóng chuyển qua sắc hồng vì bị lực mạnh cọ xát. Trời nóng lại có thể khiến tâm trạng con người ta trở nên hỗn loạn như thế này sao??

Bước đến một góc sân, Hàn Nhi kéo ra một dây nước dài thật dài, đi khắp sân tưới nước. Những ngọn cỏ được tắm táp thứ nước mát này dưới nắng càng lung linh và long lanh hơn. Chẳng mấy chốc, hơi nước bốc lên lại khiến xung quanh nóng thêm gấp mấy phần. Nhưng như thế thì có nghĩa là chỉ ráng thêm chút nữa thôi xung quanh sẽ mát ngay trở lại....

“Xong chưa?”

Hắn bước đến gần bên Hàn Nhi lúc nào không hay, kề sát mặt mình phía hông cổ nó nhìn lên phía trước khiến Hàn Nhi bỗng chốc hốt hoảng bước lùi về sau ba bước, cố tạo nên một tư thế phòng bị, cả người toát ra một khí thế cảnh cáo, chỉ cần hắn ta còn dám bước thêm nữa, tùy từng cách nó sẽ xử tội hắn

Nhưng trông hắn chẳng những không khấn trương, ngược lại còn tràn đầy hứng thú đánh giá bộ dạng thú vị này của Hàn Nhi.

“Chưa..”

Giọng nó đầy khấn trương lại vừa tỏ ý phòng thủ, đôi mắt lăm lét dõi theo từng hành động của hắn

Ở bên người con gái này mỗi ngày, hắn nhất định có thể giải trí rất tốt, bởi vì Dương Phong lại phát hiện, mặc kệ thế nào, lời lẽ của nó có lạnh lẽo hay cách hành xử ung dung tự tại khác người bao nhiêu thì tính tình của nó thật sự vẫn rất thu hút người khác. Cho dù có tức giận, nhiều lắm cũng chỉ cho hắn một bài học đúng nghĩa. Nhưng đó là chuyện lúc trước, bây giờ hắn thay đổi, hắn có thể đẩy ngược lại bài học của Hàn Nhi, nhưng dường như nó cũng đã thay đổi....

Ở bên cạnh Hàn Nhi, hắn có thể hoàn toàn thả lỏng, trở lại con người thật của mình. Không quá nghiêm khắc như khi làm việc, không quá trẻ con như khi cách đây vài tháng trước..

Dương Phong nhướn nhướn mày, trong giọng nói pha chút bồn chồn “Sao lâu thế?”

Nghe thế Hàn Nhi liền lập tức nóng mặt, nhưng cố gắng nhẫn nại quay lưng bỏ đi tưới nước tiếp. Hắn, chắc hắn không thể nào đếm được hôm nay mình đã nói câu đó bao nhiêu lần đâu. Nhưng Hàn Nhi có thể tính trung bình 2 phút là hắn lại nói một lần, khiến cho tai nó dưới trời nắng càng trở nên lùng bùng

“Chùng nào thì có thể xong?”

Sức chịu đựng đến giới hạn, tên này có lẽ ở ngoài trời nắng nhiều quá nên đâm ra nói nhiều như vậy sao, nhưng Hàn Nhi lại ghét người nói nhiều...

Nhanh như chớp, nó quay người lại, trên tay sẵn cầm vòi nước, thuận tiện một đường thẳng dòng nước xịt thẳng vào người hắn..

“Tôi đã xong rồi...” Nói rồi nó quăng sợi dây xuống đất, thản nhiên bước từ từ ra cổng

Cánh cổng từ khi có Hàn Nhi vào, hắn đã cho sửa lại nên Hàn Nhi có thể mở khóa ra vào dễ dàng. Nhưng, mọi chuyện không dừng lại ở đó...

Hắn đứng im hưởng trọn dòng nước mát chảy trên người, mái tóc còn có vài giọt nước đọng lại thay phiên nhau rơi xuống nền cỏ, chiếc áo thun mỏng bị ướt dính sát vào người có thể nhìn thấy cả những đường cơ ngực rắn chắc bên trong, trên miệng lại nở một nụ cười lẫn đầy tà ý

Rất nhanh hắn đã đuổi kịp Hàn Nhi, bàn tay ướt sũng nước kéo khủy tay nó lại, dù hành động rất nhẹ nhàng nhưng bàn tay lại ướt mát lạnh khiến nó bất giác giật mình, khựng chân lại nhìn về đằng sau

Đúng như ý định, Hàn Nhi quay đầu lại thì đã thoáng thấy qua nụ cười đầy ẩn ý trên mặt Dương Phong. Hàn Nhi toát mồ hôi lạnh, có thể nghĩ đến điều gì sắp xảy đến với mình khi trước mặt lại là chiếc vòi nước ban nãy. Đáng tiếc, nó không còn chỗ nào để trốn, bởi vì cánh tay vì lại bị giữ chặt lại, hắn kìm cặp, dùng sức mạnh để Hàn Nhi không vùng vẫy chạy thoát. Chẳng mấy chốc vài phút sau, nó như tựa hẳn vào người Dương Phong, khiến cho hành động càng thêm luống cuống...

Và cũng là lúc dòng nước mát lạnh xịt mạnh buốt rất vào người Hàn Nhi, khiến nó dùng mọi cách chống đỡ, tay chân hươ loạn xạ, không ngừng hét lớn

“Kỳ Dương Phong...”

Giọng nói chứa đầy sự phẫn nộ bùng nổ, gương mặt Hàn Nhi dù hòa với dòng nước mát lạnh nhưng càng lúc càng đỏ lên. Nó còn cảm giác được hầu hết máu trong người đều dồn lên hết trên não

“Mát không hả?” Hắn cười lớn, bỏ chạy đi mặc cho Hàn Nhi còn đứng đó dụi dụi gương mặt đầy nước, không thể nhìn được xung quanh

Hàn Nhi là vừa mới ra viện, vết thương chưa lành hẳn mà hắn lại dám chơi trò bạo lực thế này, khiến vết thương toàn thân lại cảm thấy nhói nhói. Nhưng nó lại không có ý định sẽ dừng lại ở đây. Vội cầm chiếc dép xỏ ngón dưới chân lên và ném bừa về phía trước. Miệng không ngừng kêu gọi cái tên đáng ghét mà suốt đời nó sẽ không quên

“Cậu chết chắc.....”

Nó lôi chiếc dép còn lại dưới chân ném thẳng về phía trước, nhưng người ta vẫn thường nói giận quá mất khôn. Hàn Nhi cũng vì quá tức giận, lo chạy theo mãi trong đầu không khỏi bùng lên ngọn lửa muốn giết người ngay tại giây phút này. Và người đó phải là cái tên Kỳ Dương Phong kia

Được lắm, đuổi theo đi. Mọi thứ đều nằm trong tầm quan sát của Dương Phong rồi. Hắn một mặt vẫn cười và vẫn bỏ chạy, trời lại dần về chiều có thêm những cơn gió mát rượi thổi qua cùng bầu không khí này giờ đã được tưới nước làm mát lạnh. Chạy như vậy nhưng cảm thấy rất là dễ chịu nha

“Kỳ Dương....”

Khực.....

Chân Hàn Nhi mất đà, khiến cả người nó đột nhiên khựng lại, rồi bắt đầu theo đà ngã về phía trước mà không thể nào tự chủ được

Hắn cảm nhận được tiếng động vừa rồi, tiếng kêu của Hàn Nhi bỗng nhiên bị đứt quãng lại có một tia linh cảm không tốt lóe lên qua đầu. Hắn vội chạy chậm lại quay sang thì thấy Hàn Nhi đang hai tay chơi với cổ bấm lại thứ gì đó phía trước...

“Này.. này....”

Không thể suy nghĩ thêm điều gì, bây giờ mà ngã thì ập mặt xuống dưới là cái chắc. Dương Phong vội nhào đến, đỡ Hàn Nhi lên trên người mình. Sau thời khắc sinh tử đó, Hàn Nhi không cảm thấy đau, chỉ thấy mặt mình vừa va trúng thứ gì đó... Và phần eo lại có một vòng tay giữ chặt lấy

Cả tấm lưng hắn ập xuống nền đất, và lên một tiếng động ướt sùng của nước, mắt Dương Phong nhắm nghiền, đang cố “tận hưởng” cái nỗi đau....

Thời gian như ngừng trôi đi, Hàn Nhi trợn tròn nhìn về phía trước thì thấy gương mặt của người mà nó đang bán sống bán chết truy đuổi, nhưng máu nóng tức giận đã không còn. Thay vào đó là một luồng cảm giác bối rối cuộn trào hừng hực trong người khi nó kịp nhận định ra mình đang nằm trợn trên người của hắn

“A....”

Kêu lên một tiếng theo bản năng, Hàn Nhi vội chống tay sang hai bên định ngồi dậy thì vòng tay ở eo bắt đầu di chuyển, giữ chặt lại hai cánh tay nó không cho động đậy

Hắn nhú mi, nhìn Hàn Nhi mỉm cười ôn hòa nhưng lại khiến nó cảm thấy điều chẳng lành trước mắt, chỉ thấy một luồng khí lạnh phía sau gáy

Toàn thân cứng đờ như bị băng bao phủ, Hàn Nhi lại chỉ dăm dăm vào nụ cười ấy mà cố phân tích điều gì sẽ diễn ra tiếp theo..

Hắn cảm nhận được nhịp tim Hàn Nhi đập ngày càng nhanh, hơi thở lại có chút lo lắng dồn dập khiến Dương Phong quên đi dự định lúc đầu chỉ định đùa giỡn mà nhanh chóng chuyển sang một dự định khác

Hắn lật người lại, kéo theo cả Hàn Nhi khiến chớp mắt một cái nó nằm ở phía dưới và Dương Phong lại ở phía trên, gương mặt cúi xuống ngắm nhìn...

Tầm nhìn rất tốt nha, có thể nhìn cận cảnh thế này không phải là rất hiếm sao. Lúc này, Dương Phong phải nhìn cho kỹ mới được. Gương mặt trắng hồng, điểm thêm vài giọt nước lã dài trên gò má ấy lại rất hút hồn nữa, đôi môi lại đỏ mọng, hắn đoán chắc hắn Hàn Nhi đã rất tức tối và bặm môi rất nhiều lần mỗi khi bị hắn trêu chọc..

Những giọt nước trên tóc hắn cứ theo đà rơi xuống, rơi vào mặt, vào mắt Hàn Nhi khiến nó phải nhú mắt lấy tay dụi dụi...

Trước mặt hắn bây giờ như một con mèo nhỏ cần được che chở, những vết thương trên mặt vẫn còn màu đỏ đặc trưng, chắc lại là bị rướm máu do nãy giờ bị Hàn Nhi lấy tay quẹt qua nhiều lần

Những vết thương này không phải hiển nhiên mà có, và khó khăn hơn thì tại đều do hắn, nếu không trực tiếp, cũng là gián tiếp gây ra. Trong lòng nghĩ đến đây, Dương Phong lại tự cảm thấy hận bản thân mình hơn. Chẳng phải vì hắn mà Hàn Nhi phải chịu rất nhiều đau khổ hay sao. Hắn lại không thích nhìn người mình thích lại đau khổ thế này....

Cảm thấy Dương Phong bỗng nhiên chỉ nhìn trừng trừng mình mà không có hành động tiếp theo, Hàn Nhi lại cảm thấy yên lòng mà thở cái phè nhẹ nhõm. Vốn dự định trong lúc hắn sơ ý mà đẩy ra rồi ngồi dậy. Nhưng ý định vừa nảy ra chưa kịp làm thì gương mặt Dương Phong ngày càng kề sát gần, khiến nó thậm chí cảm nhận được hơi thở ôn hòa của hắn.

Không..... Không được.....

Hàn Nhi quay cái đầu sang đủ phía, chủ ý cũng để hắn không làm gì tiếp theo, cứ tưởng vài tháng trôi qua, Dương Phong đã trở nên chín chắn hơn, biết suy nghĩ hơn và cũng không còn cái cảm giác đặc biệt đối với nó nữa. Nhưng bây giờ, cái quái gì đang diễn ra đây????

Hàn Nhi hoang mang, lắc lắc đầu lia lịa thì bị một lòng bàn tay mang hơi ấm giữ gò má lại. Sức mạnh không khỏi khiến nó nhẩn nhó.

Dương Phong rất nhanh sau đó không để Hàn Nhi động đậy thêm nữa, mà cúi mặt mình sát mặt Hàn Nhi, nhịp đập tim hắn cũng không ngừng tăng tiến. Lúc này, hắn chỉ muốn bù đắp một chút gì đó cho những vết thương trên gương mặt này....

Hôn lên mắt, lên mũi, lên những vết thương trên mặt. Hân mong rằng việc làm này sẽ dịu bớt đi những nỗi đau mà Hàn Nhi lúc trước phải chịu đựng....

Còn phần nó thì vẫn không tin vào những chuyện đang xảy ra, mỗi nụ hôn đều rất nhẹ nhàng, không phải nụ hôn cuồng bạo như trước nữa mà chỉ là như đang nâng niu, chăm sóc và sợ nó đau.

Hôn xong hân không vội thả lỏng tay mình ra, mà còn thừa cơ đó ngắm nhìn biểu hiện của Hàn Nhi, mặt nó đỏ như quả cà chua chín, lại không hề động đậy mà cứ trơ ra như khúc gỗ khô. Dương Phong còn tưởng trước đây đã luyện cho nó nhiều như thế, Hàn Nhi đã có thể quen dần, ai ngờ đầu chỉ vừa mới chạm nhẹ một tí, mặt nó đã ứng đỏ lên hết. Dương Phong phì cười, hân đưa tay lên miệng, chặn không phát ra tiếng cười đầy sự thoải mái....

Hàn Nhi luống cuống, cũng theo đà đứng dậy, không còn bất cứ hành động nào khác ngoài một đường đi ra cửa, bước vào nhà ngồi yên một góc... Giờ mà căn nhà này sập, hân nó cũng sẽ không chạy ra, không thể nhìn mặt Kỳ Dương Phong nữa....

29. Chương 29: Thư Kí Âu Lạc Thiên

“Nếu như ý ngài là muốn bù đắp lại cho lần đó, thì tại sao khi có sẵn người ở đây, chúng ta cứ tiếp tục tiến hành như 1 năm trước”

Lạc Thiên vừa nói anh vừa nhìn xem thái độ của Hàn Nhi, nó đang trợn tròn mắt lên nhìn, thấu rõ cả ẩn ý sâu xa nhất trong lời nói vừa rồi...

Sáng sớm hôm sau, trước cửa tiệm bánh đã bắt đầu nghe tiếng lục cục mở khóa. Bình thường thì hôm nay - Chủ Nhật tiệm bánh mở cửa trễ hơn mọi ngày một chút nên âm thanh này quả có chút bất thường. Người đi đường lại không thể ngừng ánh nhìn đối với bóng người khệ nệ khinh đồ trước cửa. Sau một hồi loay hoay với chùm chìa khóa trên tay, cánh cửa được mở hờ, rồi một bóng người bước vào trong, nhìn rất khó khăn mới có thể di chuyển khi mà cả hai tay đều xách túi lớn túi nhỏ. Tiệm bánh buổi sớm thật sự rất yên tĩnh, một môi trường rất tốt để não có thể tăng thêm nhiều nếp nhăn bằng sự tập trung suy nghĩ, thế nên Hàn Nhi không đại gì mà tranh thủ thời cơ này mà vào đây giải tỏa một chút. Hôm qua, với tâm trạng cực hỗn loạn, cũng chẳng biết thế nào mà nó lại có thể nghĩ ra một loại bánh mới ...liên quan đến cái người kia

Hàn Nhi hiện tại là đến đây với tâm trạng thoải mái sau khi đã được tiếp xúc với khí trời. Thật không bỏ công cả tối qua nó ngồi trấn an tâm trí mình là làm bánh không phải vì hân mà chỉ là làm để đem về “biệt thự trắng” mà thôi

Hàn Nhi lần trước về nhà với dụng ý có thể giải quyết vấn đề giữa Kỳ Nhiệm với Dương Chu, không ngờ ông Trương vui vẻ lại rất nhanh đồng ý nhưng lại đưa ra một điều kiện nho nhỏ. Và bây giờ, nó trở về “biệt thự trắng” để thực hiện điều kiện ấy. Vốn không muốn nghe tra khảo từ gia đình nên lần này vừa muốn thử nghiệm loại bánh mới đồng thời đem bánh về nhà để ngăn chặn việc hỏi thăm...

Tuần vừa rồi nó đã không về nhà, chắc hân sẽ xảy ra một tia lạnh lẽo qua trong đầu ông Trương vì Hàn Nhi dám làm trái điều kiện thỏa thuận đó một chút. Nhưng kết quả lại là một trận bình yên kèm theo lo lắng tràn ngập sau khi nghe Quân Như nói sơ qua tình hình hiện tại của nó trong bệnh viện. Khởi nói cũng biết, bà Dương sau khi nghe chuyện con gái mình thì đã đóng băng đến mức nào, chỉ nhất quyết đòi nhanh chóng vào thăm con mình. Hàn Nhi còn nghe được cả Dương gia nháo nhào lên, báo hại Quân Như phải thuyết phục cộng với việc trấn an tâm lí gia đình muốn gây cả lười. Cũng may, con bé giải quyết rất tốt...

Vừa làm bánh xong cũng là lúc nhân viên cửa hàng bước vào để chuẩn bị cho việc mở cửa. Nhìn thấy Hàn Nhi, các nhân viên ào đến ôm chầm lấy như những bằng hữu thân quen lâu ngày không gặp. Nó không tiếp nhận, cũng không bài xích những cái ôm nghệt thở đó, chỉ là đôi mắt không ngừng bắn những tia sắc lạnh về một người có tên gọi là “chị Châu” kia...

Hàn Nhi hôm nay đổi ca làm thành buổi sáng để chiều có thể thuận tiện mà về nhà hơn. Cũng may buổi sáng quán không đông khách mấy, các mẻ bánh cũng chỉ làm hạn chế, đa phần để dành buổi chiều làm nhiều để tối bán nên nó hầu như túc trực một mình trong căn bếp ấy, có thể thoải mái làm loại bánh mình thích...

Cánh cửa màu trắng rộng mở, Hàn Nhi không nghĩ ngợi gì mà bước vào, gương mặt vẫn giữ nét nghiêm túc đặc trưng. Dù mọi chuyện đã giải quyết nhưng vẫn là cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Dường như biết được hôm nay nó về mà căn nhà cũng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết, nhiều đám người loay hoay tĩa hoa, nói chuyện rất vui. Cho đến bây giờ, nó vẫn không hiểu tại sao ông Trương lại có thể từ bỏ quyết định thu tóm Kỳ Nhiệm mà đề nghị một chuyện không hề có lợi gì cho bản thân ông. Suốt cả buổi nói chuyện tối hôm ấy, ông cứ một lời là về mẹ nó, hai lời vẫn là về mẹ nó, và cuối cùng vẫn là Hàn Nhi quyết định...

Trốn tránh thì thật sự chẳng ai cảm thấy thoải mái gì cho cam, và nghĩ đi nghĩ lại nó lại càng không muốn phải mất đi người thân duy nhất còn lại là mẹ mình nên mới đồng ý điều kiện như thế. Và dù gì thì lần này, Hàn Nhi là người đi nhờ sự giúp đỡ của người khác nên cũng không có quyền chọn lựa.

“Con không sao chứ?”

Bà Dương đưa hai tay lên gương mặt Hàn Nhi, không ngừng vuốt nhẹ những vết thương còn chưa khô miệng, vẫn còn rướm máu chút ít. Đối với bà mà nói, Hàn Nhi vốn dĩ xinh ra để làm một nàng tiểu thư xinh đẹp, là một đứa con gái đáng yêu của bà. Bây giờ nhìn nó thế này, bà cảm giác như từng khúc ruột đứt ra..

Cũng may bà chỉ là biết mọi chuyện qua lời Quân Như và dĩ nhiên con bé không đại dột gì lại đi nói chuyện con bé và Hàn Nhi bị bắt cóc mà xảy ra nông nổi này. Chỉ nói tóm gọn lại là do Hàn Nhi sơ ý nên bị tai nạn lúc ở ngoài đường mà thôi. Chỉ nhiều đây mà nhìn đôi mắt bà Dương đã sũng sẫm nước, nếu nói ra sự thật, Hàn Nhi lại không chắc hiện tại mẹ mình có thể ngồi đây

Nó cười giả lả, nhưng là một nụ cười ngượng ngạo, không để mẹ mình dấn lâu nhiều quá vào chuyện này, nó vội lách chủ đề

“Quân Như đâu rồi?”

Dù nói chuyện với mẹ mình, nét mặt Hàn Nhi vẫn lãnh đạm, nhẹ nhàng, không có thái độ thân thiết cho lắm, hình như lại khiến bà không vui. Nói sao được, trong tâm khảm dường như nó vẫn không tha thứ được cho người mẹ này của mình..

“À, nó nói bạn bên Mỹ của nó xảy ra chuyện gì đó, nên qua bên đó vài ngày rồi”

Bà vừa nói, vừa rót ra hai chén trà, chén trà được tráng men sứ xanh tím cực đẹp và cũng cực hiếm. Rồi lại nhẹ nhàng cầm lên đưa Hàn Nhi một chén...

“Ông Trương đâu ạ?” Hình như từ nãy vào nó không nhìn thấy. Bây giờ cũng quá 5h chiều, hẳn giờ này ông ấy phải có mặt ở nhà rồi chứ.

Ôm cả chén trà bằng hai lòng bàn tay rồi Hàn Nhi nhấp từng ngụm nhỏ, hương trà thoang thoảng nhẹ ngoài không khí lại bất ngờ thoang thoảng lên mũi khiến người uống trà có thể cảm thấy được sự dễ chịu. Dù bây giờ là mùa hè, trời vẫn chưa tắt nắng thế nhưng chén trà nóng này lại như một thứ nước thần kì làm mát cả cổ họng

Hàn Nhi điềm tĩnh, uống từng ngụm không hề chú ý đến gương mặt mẹ mình có chút biến đổi. Mọi chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi mà nó vẫn không thể nhận người ba mới này và khấn khiết gọi một tiếng “ba” hay sao?

Chẳng lẽ từ đó đến giờ, nó vẫn là không tự tha thứ cho bản thân mình hay sao?

Bà ngán ngẩm nhìn Hàn Nhi, đôi mắt u sầu đã điểm vài nếp nhăn nơi khóe mi như một minh chứng cho trần trở nhiều năm nay của bà

“Hôm nay ngoài con về đây, gia đình ta với bên Âu gia cũng có một bữa cơm thân mật...”

Đúng vậy, là một bữa cơm thân thiết, vì chồng bà nói có một vấn đề cần thương lượng với bên Âu gia một chút. Bà vốn biết con gái mình sẽ phản ứng sau khi nói chuyện này nên đôi mắt có phần dò xét, lời nói lại úp mở, chăm chú nhìn Hàn Nhi

Đúng như dự đoán, Hàn Nhi ngậy người ra, chén trà đưa đến miệng cũng vội khựng lại, nó đang nhìn băng quơ gì đó cũng để yên ánh nhìn. Mọi hành động của nó bây giờ tập trung vào bộ não để phân tích rõ hơn câu nói vừa nãy của bà Dương

“Khụ..khụ...” Thứ nước trà màu hổ phách vô thức chạy vào miệng khiến nó không nuốt kịp, kết quả là sặc một trận không dứt mãi đến tận 5 phút sau.

Chẳng phải 1 năm trước vụ đính hôn giữa Dương gia và Âu gia đã hủy bỏ sau vụ Hàn Nhi bỏ trốn rồi hay sao? Bây giờ, mối quan hệ của nó với gia đình đã bắt đầu có dấu hiệu tốt hơn, nó cũng bắt đầu về nhà nhiều hơn thì ông Trương lại muốn bắt đầu lại mọi chuyện hay sao? Chẳng lẽ cái điều kiện nho nhỏ mỗi tuần về nhà một lần của ông Trương chỉ là cái cớ để làm bước đệm ới quan hệ giữa hai gia đình này.????

Nếu thế thì Hàn Nhi sơ suất quá rồi...

Thoáng thấy nét mặt đứa con gái mình đành lại lạnh lẽo, hai hàng lông mày cũng nhướn lại như muốn dính hẳn vào nhau, thể hiện sự nghiêm túc, bà Dương có hơi lo lắng, nghĩ rằng trò đùa của mình hình như đã đi hơi xa...

“Có chuyện gì?”

Bà Dương thoáng nhìn thấy nét bất ổn trong mắt Hàn Nhi thì cũng hít thở sâu một chút rồi nở nụ cười hiền;

“Không có gì lớn lao hết, chỉ là chuyện làm ăn giữa hai công ty mà thôi... mẹ nghe thoáng qua là tuyển thư kí gì gì đó...”

Thư kí?? Nếu là thư kí thì tại sao lại phải cần đến buổi tiệc thân mật ở nhà thế này. Có cái ẩn ý gì đó trong chuyện này, Hàn Nhi không thể hiểu được. Nhưng có một chuyện có chắc chắn là ở ông Trương có điểm gì đó khiến nó mãi mãi không chấp nhận được. Những việc làm của ông luôn khiến nó phải suy nghĩ. Ông lúc cứng lúc mềm, lúc cương quyết lúc bình lặng. Nó không phải bất hiểu nhưng ít nhất mẫu người để trở thành ba của nó không phải như thế này...

Không muốn nói thêm nhiều, Hàn Nhi ậm ừ nhẹ vài tiếng rồi xin phép mẹ lên phòng một chút, tiện thể đi dạo ngoài sân - nơi vườn hoa có thể khiến nó bình tĩnh hơn...

Trời chiều bình yên, nơi xa xa có những đám mây nhẹ bồng bênh trôi, cảnh tượng nhẹ nhàng an ủi lòng người biết bao. Nhưng hiện giờ, lòng nó lại chất chứa quá nhiều nỗi lo, chỉ những cảnh đẹp này không thể nào xoa dịu được. Ngồi thẳng xuống nền cỏ, Hàn Nhi cúi đầu nhìn những bông hoa dại nhỏ xíu li ti. Nó thích nhất là hoa nha, hoa nào cũng thích nên nghiêm nhiên góc vườn này cũng toàn trồng hoa. Một năm trôi qua nơi này vẫn như vậy, tức là không được nạp thêm một loại hoa mới nào

Hàn Nhi rất hứng thú với các loài hoa, đi dạo trên đường hay đi bất cứ đâu khi thấy loài hoa nào ở vườn mình chưa có thì sẽ lập tức đi tìm kiếm. Đây có lẽ là thú vui tao nhã nhất mà trước nay Hàn Nhi từng có chăng??

“Cô chủ...” Một tiếng nói nhẹ hẫng cất lên bên tai, nó nhỏ đến mức Hàn Nhi chỉ cảm thấy như âm thanh cách nó rất xa. Chỉ đơn thuần là trực giác báo hiệu có người đến nên nó mới xoay qua mà thôi

Nó nhướn mày, nhìn phía đối diện, càng đột nhiên hơn khi người trước mặt lại là người nó từng quen biết. Vẫn là có một cái ẩn tượng không nhỏ khi nhìn thấy cô gái này. Nhìn thấp hơn Hàn Nhi, dáng vẻ cũng yếu đuối hơn, lại trông ánh mắt sâu thẳm như vương vấn nét buồn buồn gì đó

“Cô gọi tôi?”

Không trả lời...

Cô gái ấy đột nhiên cũng tiến tới cạnh Hàn Nhi, bắt giác cũng nhanh chóng ngồi xuống, ánh mắt nhìn xa xăm như muốn nói một điều gì đó

Người ít nói như Hàn Nhi đây cũng phải tiếp tục chờ đợi vì tò mò, rõ ràng người con gái này có điều gì đó rất đặc biệt, nhìn dáng vẻ mềm mỏng, điềm đạm, thậm chí có vẻ bất cần đời nhưng nếu nhìn ở một phương diện khác thì lại có gì đó kiên cường kì lạ, như một bức tường đứng yên lặng không suy chuyển. Cô trầm

ngâm một hồi rồi quay sang Hàn Nhi nở nụ cười nơi khóe môi, đôi mắt mơ hồ tựa như có làn sương vây quanh

“Cô chủ, dạo này cô có khỏe không?”

“Tôi?” Hàn Nhi nhúm mày quay sang nhìn cô thì vẫn nhận lại vẫn là nét thơ thẩn, cố che giấu nỗi buồn ..., hơi thở Hàn Nhi nặng nề vì ngày càng khó hiểu “Tôi không sao..”

“Thật...” tốt quá. 2 chữ cuối chưa kịp nói ra lời thì bị Hàn Nhi chặn ngang, giọng nói nghiêm túc khiến cô cũng bất giác, ngẩng lên nhìn

“Nói đi... thật sự thì có chuyện gì?” Đã hai lần, nó nói chuyện với cô gái này đều cảm thấy nặng nề trong lòng. Không hiểu phải chăng là nỗi buồn từ cô lây sang hay không? Lần này Hàn Nhi phải làm cho ra lẽ

Hàn Nhi với cô gái này vốn không thân thiết, đến cả tên nó cũng không hề biết đến nên thật không hề giúp ích được cho dấu chấm hỏi trong lòng nó về cô gái này. Ngoài việc cô là một người phụ việc được ông Trương mang về nuôi thì Hàn Nhi hoàn toàn không biết gì thêm. Vẫn là luôn đề cao cảnh giác, từ lúc nghe mẹ mình nói rằng tối nay Âu gia sẽ qua đây dùng cơm tối là nó đã biết việc mình nên làm tiếp theo là tự bảo vệ cho quyền lợi của mình. Không phải cô gái này là người mà ông Trương gởi đến canh chừng nó chứ

Đối với ông Trương, Hàn Nhi vẫn là luôn đề phòng

“À không...chỉ là...” Vừa nghe thấy Hàn Nhi gặng giọng, nó còn cảm nhận được cô khê giạt mình, đôi mắt cũng bất giác lay động, tay đang mân mê bông hoa thì vội buông ra, bàn tay mười ngón uể oải đan vào nhau bối rối

“Cô tên gì?”

Thấy cô gái không muốn nói, Hàn Nhi cũng không ép, liền chuyển qua chuyện khác để không làm đối phương khó xử

“An An - Lâm Di An”

Rất nhanh cô cũng trả lời, gương mặt đột nhiên sáng lạn, trở nên niềm nở hơn bao giờ hết

Khó hiểu.. Rất khó hiểu nha

Hàn Nhi không lạ gì cảnh sắc mặt thay đổi nhanh thế này. Chính nó cũng hay có biểu hiện như thế, nhưng lần này thật sự là không giống nha. Hàn Nhi chỉ đơn giản là từ nét lạnh lùng mà chuyển thành cười gượng. Đằng này đang là điệu bộ ồ ồ, chán nản mà đột nhiên cười tươi khiến a quý cũng phải bối phục...

Nhìn biểu hiện của An An, Hàn Nhi càng cảm thấy dường như cô nàng này chỉ là đang chờ được hỏi tên...

“Vậy à, một cái tên đẹp ” Rất dễ thương, nhưng theo nó thấy cái tên không hợp cho lắm... Con mắt nhìn người của Hàn Nhi cũng không tệ đâu nha, bù lại còn rất chuẩn xác nữa

“Nhìn cô có vẻ mệt mỏi nhỉ?” Từ nãy đến giờ mới có dịp hỏi câu này, thật sự thì khi nhìn kỹ thì trông giống mất ngủ chứ không phải là đang gặp chuyện buồn phiền. Tại sao một người trong chớp mắt vừa cười tươi như thế lại trở về vẻ rũ rượi của ban đầu thế này.. Hàn Nhi thở dài, nhìn vào ánh mắt đờ đẫn của An An, đứng dậy đi sang một bên góc vườn

“A, tại vì tôi mất ngủ một chút...”

Bingo!

Một nụ cười khê nhếch lên nơi khóe môi chứng tỏ sự hài lòng với câu trả lời vừa rồi.

Nhưng rồi sau đó, xung quanh lại trở nên im lặng dị thường. Hàn Nhi cũng đã quen nên không thắc mắc gì. Chỉ cảm thấy cô gái này rất hiểu lòng người khác, nghĩ nó ít nói nên cũng nhẹ nhàng lui đi trả lại bầu không khí yên tĩnh vốn có

Ngồi một hồi hai đôi chân cũng tê rần, có lẽ là do máu huyết không thể lưu thông nên Hàn Nhi quyết định đứng lên đi qua đi lại, nhưng rồi lại bị người dọa cho giật mình, An An nằm dưới nền cỏ xanh tươi.. ngủ

ngon lành. Về mặt còn trông rất là hạnh phúc nữa, cứ cuộn tròn trên bãi cỏ như đang nằm trên một chiếc giường êm ái..

Người này, không lẽ mất ngủ đến độ này hay sao??

Nhưng cứ để như thế thì không được, trời lại sắp tối, cũng là có khách sắp đến mà người này ngủ ở đây thì không tiện cho lắm. Nghĩ đoạn, Hàn Nhi tiến lại gần, vừa định đưa tay lên kêu kêu vài cái thì lại bị dọa cho hồn bay khắp nơi vì cái hành động đột nhiên khi không xoay người kia. Hàn Nhi như chết trân nhìn người đối diện, đôi bàn tay đặt trên không trung nhìn chẳng có dấu hiệu thả xuống....

Người này quả nhiên kỳ lạ....

Thôi thì để cho cô ấy nằm ngủ một chút nữa vậy, nhìn rất là mệt mỏi..

Hàn Nhi xoay lưng hướng đi về phía nhà bếp...

“Dì Mai à, ở ngoài sân, có một cô gái tên An An gì đấy, dì gọi cô ấy dậy, để nằm ngủ ngoài đấy sẽ không tốt”

Vừa thật may thấy dì Mai ở trong đây, nói gì thì lại cũng phải nên gọi dậy, chứ ở đó nhiễm gió thì sẽ không tốt

“À vâng, thưa cô chủ”

Dì Mai cúi đầu cung kính nhìn Hàn Nhi rồi tức tốc định ra sân làm theo lời cô chủ dặn. Nhưng lại bị bàn tay nó để ngang trước mặt khiến dì cũng bất chấp ngừng mà không hề suy nghĩ gì.

Ấy da, chẳng phải lúc này, dì vừa mới thấy nó ở gần tủ đông hay sao? Lại còn thấy nó vẫn đang loay hoay đem chiếc bánh mình ra bên ngoài xem xét gì đó. Sao mà chỉ thoáng một chút lại đứng trước mặt thế này, chuyện này lại khiến bao nhiêu cặp mắt kinh sợ phóng về phía Hàn Nhi...

“Cô An An đó thật sự là người như thế nào?” Kề sát miệng bên tai dì Mai, Hàn Nhi thì thảo nge tiếng giống như có con gì vo ve bên tai, ngứa ngáy khó chịu nhưng dì Mai vẫn là một mực đứng im nghiêm túc nghe kỹ từng lời

Chẳng phải rất lạ sao? Dì Mai ở bên đó từ nhỏ đến giờ, lại không ngại gì tính cách của Hàn Nhi. Rất ít khi nào nó quan tâm đến người mới đến nhà mình, chưa nói đến đối tượng lại là một người làm. Nhưng có một chuyện cần phải ghi nhớ, đó chính là Hàn Nhi mà chú ý đến ai, thì người đó sẽ bị nó chọc phá chưa tròn 3 ngày sẽ tự động xin phép nghỉ. Điều này khiến cho sắc mặt dì Mai đặc biệt trắng bệch

“Cô...cô chủ à...” Con bé An An đó thật sự là người tốt, cô chủ cũng không phải là người xấu. Nhưng mà hai người này đối mặt không phải sẽ rất động trời sao. Mà trời lại sinh bản tính cô chủ hiếu động từ nhỏ, lại còn hiếu thắng, nhưng hiện giờ người bà lo lắng là cô chủ Hàn Nhi của mình nha...

“Dì chỉ cần nói... con sẽ không làm gì đến cô ấy” Như hiểu rõ dì Mai đang lo lắng điều gì, Hàn Nhi liền mở lời trấn an. Thật sự thì nó cũng có làm gì người khác đâu, chỉ là tò mò thôi, lại liên quan đến tính mạng mình thì nó không thể yên lặng mà nhìn được

“An An là...”

—

“Cảm ơn cậu đã đồng ý...haha”

Tiếng cười rộn lên cả căn nhà, ai nấy đều hết sức vui vẻ cười đùa với nhau nhưng lại có 2 người không thoải mái cho lắm.

Lạc Thiên vừa đến cũng là lúc Hàn Nhi đang dọn thức ăn phụ mọi người trong bếp, Hàn Nhi thực sự rất cố chấp nha - điều này đã được minh chứng bởi đa số hầu hết mọi người trong bếp. Đã bảo là cô chủ hãy lên nhà trên, đừng ở lại đây mà rốt cuộc nó vẫn là đang hăng say làm việc nhất. Đang loay hoay xếp lại vài món trên bàn cho hợp đúng trình tự thì bất giác ngoài sảnh phòng khách nghe tiếng cười râm ran, lại vô cùng sáng khoái. Khỏi phải biết nét mặt Lạc Thiên như thế nào khi nhìn thấy Hàn Nhi...

Trải qua vài giây ngượng ngập giữa hai đôi mắt đang giao nhau, ông Trương nhìn cũng thấy bầu không khí căng thẳng đó thì lên tiếng cười đùa, tiếp tục chủ đề cùng nói với Lạc Thiên ban nãy. Anh cũng vui vẻ mà tiếp nhận, đi theo ông Trương vào phòng ăn. Nó thì lại thở dài rồi lại thoăn thoắt đi lại vào phòng bếp. Giờ lại thêm một điều để Hàn Nhi có thể cảm ơn người cha của mình, ông thiết kế nhà bếp và gian nhà chính cách nhau khá xa, rất tiện cho hoàn cảnh lúc này vì Hàn Nhi vốn muốn câu giờ, không muốn mình luống cuống hay mất tự nhiên khi ngồi trên bàn ăn....

“An An đâu?”

Đang trò chuyện vui vẻ thì ông đột nhiên nghiêm giọng, lên tiếng hỏi đi Mai đứng phía sau lưng, khiến Hàn Nhi một lần nữa đang húp canh mà lại trào trở ra, sặc liên tục...

“Khục...khụ khụ...”

Ấy da, Hàn Nhi thiệt rất mất mặt nha, cứ ho sặc mãi không thôi. Lại không chịu dứt, nước mắt lại thi nhau rơi lã chã...

Lạc Thiên nhìn thấy không chịu được, anh đưa tay sang phía nó ngồi đối diện, đặt lên trên bàn tay đang nắm chặt khăn lụa trải bàn, lên tiếng:

“Cô không sao chứ?” Tại sao lại có người khản trương như thế này, chẳng phải người khản trương nên là anh hay sao? Đàng này, cái cô gái đang ngồi trước mặt anh lại trở nên vô thức mà làm lộ ra tâm tính của mình...

“Không sao..không sao” Hàn Nhi nở nụ cười gượng, cố gắng vớt vát được chút hình ảnh của mình, rồi nhanh như cắt, rút tay mình ra khỏi tay Lạc Thiên, rồi bàn tay chạy nhanh chóng vào gian nhà bên, khuôn mặt đỏ bừng vì này giờ cứ ho mãi chưa thể thở được miếng nào. Cùng lúc An An cũng từ trong đi ra, Hàn Nhi lại đang cúi đầu đi vào không chú ý...

Chỉ thấy một luồng gió mát lạnh thổi qua người rồi khiến cả người nó đứng sững người, cả ho sặc cũng bị nổi giật mình dọa chạy mất.

“Cô chủ .. cô không sao chứ?”

Chỉ là tự mình bảo vệ, An An vừa lộn một vòng thật cao qua đầu Hàn Nhi, thấy có gì không ổn, quay sang thì thấy Hàn Nhi ngồi thụp xuống sàn nhà, thở gấp từng cơn..

Thiệt sự khó thở quá. Cứ cảm thấy như lồng ngực vỡ tung vì bị khí lấn áp hết vậy.

Sau khi mọi chuyện đã ổn định, bàn ăn lại có thêm một người ngồi chung, lại là ngồi rất gần ông Trương khiến Hàn Nhi không khỏi rời tầm mắt. Không phải là vì nó ghen tị, thật ra mà nói nếu cho nó ngồi kế thì sẽ là rất miễn cưỡng. Nhưng bây giờ, chỉ là nó chỉ đang chăm chú quan sát động tĩnh mà thôi. Vả lại, Hàn Nhi cũng đang nhìn An An, vừa này cô ấy vừa nhảy lộn người qua đầu nó. Chứng tỏ cô nàng này rất ghê gớm..

“Thật sự là chuyện một năm trước, Dương gia chúng tôi có lỗi quá...”

Ông Trương ra vẻ mặt tiếc nuối, ngồi khoanh tay trên bàn nhìn về phía Lạc Thiên, anh vẫn đang thản nhiên ngồi dùng bữa, tâm trạng rất vui vẻ. Khi nhìn qua Hàn Nhi, vẫn thấy ánh mắt nó lăm lét nhìn sang phía ông Trương, khiến anh không nhịn được cười vì hành động trẻ con này của nó. Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy Hàn Nhi trở nên như thế này, chắc là trong đầu lại đang phân tích chuyện của anh và nó đây mà [tg: Lạc Thiên ơi, anh đoán tài qá *bật ngón cái*]

“Thật sự là không sao, lúc đó một phần cũng là mọi việc diễn ra quá nhanh.... hẳn Dương tiểu thư cảm thấy không thể nào thích ứng kịp”

Anh vừa nói vừa quay sang nhìn Hàn Nhi đang chăm chú vào việc ăn cơm của mình, khuôn mặt lãnh cảm độc giác chỉ một biểu hiện bỗng bắt đầu có biểu hiện thứ hai, rồi thứ ba khi cảm thấy câu nói vừa rồi đang có ý dò xét mình

“Mọi chuyện cũng trôi qua rồi, tôi cũng vừa nghe nói rằng thư ký của cậu vừa có việc bận phải ngừng công tác, hiện tại cậu lại không có ai để hỗ trợ trong công việc..” ông nhúp ngậm trà, rồi nói tiếp ” Mỗi quan hệ giữa hai nhà ta cũng không phải xa lạ, nên tôi nghĩ mình có thể giúp một chút” vừa nói ông Trương lại nhìn qua An An, cô cúi thấp đầu xuống, miệng không nở nụ cười, mặt thì cứ đỏ bừng tỏa ra hơi nóng căng thẳng hừng hực khắp người

Lạc Thiên cùng quay sang nhìn người ngồi kế ông Trương, Hàn Nhi thì ánh mắt đảo lia lịa, không thể giữ được nét lãnh đạm vốn có nữa rồi. Nó hầu như không thể quan sát xung quanh vì lo lắng, và nghiêm nhiên cũng không biết là ông Trương đang nói đến người khác chứ không phải là nó. Vì nếu lần này mà xảy ra chuyện đính hôn gì gì đó như một năm trước, nó không đủ dũng khí để bỏ chạy lần nữa. Lần trước cũng là vì anh là người nó không quen biết. Nhưng bây giờ Lạc Thiên thì không còn xa lạ gì, vả lại anh cũng nhiều lần ẩn ý nói ra tình cảm của mình cho nó. Hàn Nhi tức bách sắp phát điên nha

“Xin ngài cứ nói tiếp...” Lạc Thiên lễ phép nhìn sang An An rồi chống hai khuỷu tay lên bàn, nâng cằm lên, hoàn toàn ung dung nhìn về ông Trương

Tốt! Ông cảm thấy rất hài lòng vì tính cách, và cách ứng xử của thằng bé này...

“Có thể hay không con bé này sẽ là thư ký của cậu, nó thật sự rất có tài”

Ồ....

Hàn Nhi thoát nạn rồi sao??? Vì người ông Trương vừa mới giới thiệu cho Lạc Thiên là An An chứ không phải là nó. Cũng không có nhắc gì đến chuyện đính hôn nữa... Hàn vừa mừng thầm trong bụng lại chuyển tầm nhìn sang Lạc Thiên thì ngay vừa trúng tầm mắt của anh đang nhìn nó mỉm cười...

“Nếu như ý ngài là muốn bù đắp lại cho lần đó, thì tại sao khi có sẵn người ở đây, chúng ta cứ tiếp tục tiến hành như 1 năm trước”

Lạc Thiên vừa nói anh vừa nhìn xem thái độ của Hàn Nhi, nó đang tròn mắt lên nhìn, thấu rõ cả ẩn ý sâu xa nhất trong lời nói vừa rồi...

30. Chương 30: Tái Diễn Của Một Năm Trước

Nghe câu nói của Lạc Thiên, bầu không khí xung quanh hạ xuống một bậc, cả Dương gia người người đều có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói vừa rồi, ông Trương đột ngột nhíu mày, hạ trầm giọng muốn khẳng định lại:

“Ý cậu là....”

—
Ăn xong bữa cơm, Hàn Nhi xin lui trước, câu chuyện trong bữa cơm vừa rồi khiến nó cảm thấy khó chịu, cứ nghẹn tức trong lòng, cảm thấy hành động và suy nghĩ của mình vô cùng mâu thuẫn..

Rõ ràng trong lòng luôn cảm thấy tức bách đến độ chỉ muốn ngay tại lúc đó đứng lên, bỏ đi ngay. Nhưng kết quả vẫn là nó cậm cùi ăn đồ ăn, không một lần ngưỡng mặt lên phản kháng

Vốn định không nói ai, Hàn Nhi định một mình đi về nhà, nhưng chỉ vừa bước ra đến sân thì phía sau lưng lại vang lên giọng nói quen thuộc khẽ gọi

“Cô chủ...”

“Gọi tôi là Hàn Nhi..” Cứ gọi mãi là cô chủ, nghe cỡ nào cũng không vừa tai. Vì giờ phút này đây nó thật sự chẳng muốn can hệ gì đến căn nhà này nữa..

Vừa vặn người quay lại thì thấy cô nàng An An đứng phía xa, nhìn như có vẻ muốn nói chuyện, Hàn Nhi cũng tiến lại gần. Nó cũng có chuyện muốn giải quyết...

“Nói chuyện một chút...nhỉ?”

Hàn Nhi mở giọng ôn hòa, đi lại bộ bàn ghế bằng đá được chạm khắc tỉ mỉ kể một bồn phun nước lớn, ở giữa đặt một tượng đài nhỏ, lại một khóm hoa dại nhỏ hình vuông lọt thỏm vào bên trong tượng đài khiến nơi đây có phần thơ mộng, tạo nên một không khí ấm áp

Cả hai người bước đến ngồi đối diện nhau. Đôi mắt Hàn Nhi thoạt nhìn trông hồ hững, băng quơ ngó đủ phía nhưng vẫn là đang tìm cơ hội quan sát kỹ cô gái này

“Chuyện hồi nãy, cô chủ nghĩ thế nào ạ?” Là vấn đề giữa ông chủ và Âu thiếu gia nói trong buổi cơm. Cô biết mình hỏi câu này có hơi đường đột, nhưng quả thật vẫn nên hỏi kỹ một chút

“tôi??” Hàn Nhi gắng hỏi xác minh lại, vì có gì tại sao người đây muốn hỏi nó chuyện đó, nhưng lịch sự vẫn là luôn đáp lại khi thấy đối phương bên kia gật đầu có chút e dè – “ không nghĩ gì cả...”

Nhìn dáng vẻ lãnh đạm, một phần rất nghiêm túc nên An An cảm thấy yên tâm, lòng nhẹ đi vài phần. Thật mà nói, mấy ngày nay cô mất ngủ cũng vì chuyện này. Từ khi về Dương gia, chuyện của cô chủ Hàn Nhi đây thì An An chưa bao giờ được nghe nhắc đến. Nhưng dạo gần đây, khi nghe ông chủ (ông Trương) nói chuyện với cô về việc có thể cô sẽ làm thư ký ột giám đốc thì mọi tò mò cũng bắt đầu nảy sinh từ đó.

Nghe loáng thoáng qua là Dương gia có rất nhiều mối quan hệ tốt, đặc biệt là với Âu gia nên việc trở thành thư ký của Âu gia cũng không làm cô ngạc nhiên cho lắm. Nhưng một lần tình cờ tìm được thông tin và hình ảnh của Âu Lạc Thiên - vị giám đốc mà trong tương lại có thể cô sẽ đi theo thì cảm thấy như bị một luồng điện chạy qua người

Vốn được rèn luyện trở nên lạnh lùng từ nhỏ nên cảm giác điện giật đó phải nói là cảm giác đầu tiên mà cô bắt gặp. Vừa khiến đầu óc con người ta điên đảo, vừa khiến tâm hồn người ta như được tiếp một ánh nắng le lói nhẹ nhàng sau cơn mưa dài vùi lấp.

Nhưng sau đó lại là cảm thấy ánh nắng đó quá nhỏ, không thể giúp gì được nữa khi mà cô nhìn thấy thêm một thông - lúc trước giữa Âu gia và Dương gia lại có một hôn ước, nhưng bất thành. Lý do vì sao hôn ước đó bất thành cũng là do người đang ngồi trước mặt cô đây...

Chuyện nảy sinh tình cảm tuyệt đối là một điều cấm kỵ, nhất lại là với cô – Lâm Dĩ An, một người vệ sĩ luôn đem nguyên tắc lên hàng đầu. Chuyện này, chỉ là cô tò mò một chút mà thôi.

“Này...”

Hàn Nhi vẫy vẫy tay trước mặt An An khiến cô vừa bừng tỉnh thì lại kịp giật mình khi bất ngờ trước mặt mình là một khuôn mặt bất thường, giữa hai hàng lông mày nổi lên vài nếp khó chịu của Hàn Nhi...

“À không, xin lỗi cô chủ...”

Lần này đến lượt An An cười tươi rõ rệt vấn đề. Nhưng cô lại lâm vào một trận trầm mặc khác khi nhìn thấy cô chủ trước mặt mình thật sự rất đẹp. Trên người ăn vận một bộ đồ giản dị đến độ có thể nói là thấp phần che hết đi điểm mạnh nhưng vẫn là lưu lại một nét đẹp thanh thoát, thái độ đứng đưng lạnh lùng tạo cho đối phương một cảm giác bị thu hút. Bỗng dưng cô nảy sinh cảm giác ghen tị

“Giờ tôi hỏi cô một chuyện được chứ?”

“Sao ạ?”

“Cô thật sự là người như thế nào?”

An An chết sững ngạc nhiên vì câu nói thâm thúy này, vừa ngắn gọn súc tích lại vừa đủ giết người như cô trong chốc lát. Thái độ của An An càng làm cho Hàn Nhi chắc chắn suy đoán của mình là đúng. Việc cô nàng này vào “ biệt thự trắng” hẳn phải có bất thường

“Sao cô lại hỏi như thế ạ?”

Giọng nói An An có phần run run, cô vẫn biết là Hàn Nhi đây thông minh, nhưng vẫn không ngờ lại bị phát hiện sớm thế này

“Cô hỏi thế tất có nghĩa là cô thật không chỉ đơn thuần là giúp việc trong nhà, đúng không?”

Hàn Nhi bình thản, đáp lại bằng một câu chặn mọi hướng đi của đối phương

Trong lúc cô gái nhỏ trước mặt còn đang đảo mắt không dám nhìn thẳng thì Hàn Nhi lại cất lên một câu hỏi bất thường : “Chúng ta làm bạn được không?”

“Dạ?”

Tại sao lời nói nhẹ như gió thoảng qua này trong tích tắc lại như hàng loạt tiếng sấm rền vang dội trong đầu An An. Đột nhiên tại sao cô chủ lại hỏi cô một câu như thế. Hàn Nhi trước đây không hề có bạn, cô cũng biết sơ qua. Nhưng lí do là vì Hàn Nhi không muốn chuốt thêm rắc rối, cô cũng biết điều này. Nhưng tình hình hiện tại là đang như thế nào?? Cô không hiểu gì cả..

“Chẳng phải tôi đã nói là chúng ta làm bạn sao? Giờ thì cô kể chuyện của cô được rồi chứ?” Vẫn biết được rằng bạn bè thì thường chia sẻ mọi điều cho nhau, nên Hàn Nhi quyết định dùng cách này. Cũng mong cô nàng này biết điều một chút mà chấp nhận. Nó thật không muốn nói lại lần thứ 3

Ặc.....An An như chết lặng

Cô có tưởng tượng cũng không nghĩ ra cảnh của mình thảm thế này. Cô chủ lạnh lùng muốn làm bạn với cô nhưng lại là với mục đích khai thác thông tin... Cô cũng rất muốn có bạn, nhưng không phải trong tình cảnh này.

Nếu cô chủ không đề nghị như thế, cô cũng sẽ kể mà. Đâu cần phải làm cho cả hai người bây giờ đều khó xử thế này...

“A... không, không phải là... “ Torn giây phút ngó người ra, An An nói chuyện với ngôn từ khó hiểu, lắp bắp mãi không ra được câu từ hoàn chỉnh nào... “Cô chủ thật muốn nghe chuyện của tôi ư?”

“Hàn Nhi”

Đôi lông mày lá liễu lại thanh mảnh cong lại, nét lạnh lẽo trên mặt bắt đầu được hâm nóng, biến chuyện đột ngột. Hàn Nhi gắng giọng, nó thật sự không muốn nhắc tới cái từ ngữ đầy ám ảnh này nữa...

Và sau đó là một tràng mặc niệm, Hàn Nhi rất chăm chú nghe từng lời kể của An An. Nhìn lúc An An kể, nét mặt cô cũng rất nghiêm túc khiến nó lại không thể không tin.

Từ nhỏ An An vốn bị bỏ rơi. Lúc đó thật chưa đầy một tháng tuổi nhưng lại đang nằm khóc trước một cô nhi viện. Từ từ lớn lên, cô vẫn là một cô gái vui vẻ hòa đồng. Nhưng đến 5 tuổi, được một gia đình nhận nuôi, thấy cô có năng lực về thể chất đến cả bộ não phân tích siêu nhanh khác xa với mọi đứa trẻ 5 tuổi bình thường khác, thì liền được người nuôi dưỡng cho đi học ở một lớp đào tạo khóa vệ sĩ. Vì gia đình ấy mà nói vẫn có truyền thống lâu đời làm một vệ sĩ và rất trung thành với chủ..

Đó cũng là lí do mà An An trở nên e dè, nghiêm khắc với bản thân, cố làm tốt ý nguyện của người đã nhận nuôi dưỡng mình. Nhưng trong một lần không may, trong lúc đang thi hành nhiệm vụ bảo vệ ột tên công tử nhà giàu nhưng ăn chơi trốn nợ. Cô lại bị thương nặng và ngất xỉu trên một con đường vắng..

Lại kể đến trong một lần đi khảo sát địa thế xung quanh ột dự án xây dựng sắp khánh thành, trên đường đi, ông Trương nhận ra cô lúc trước đã từng gặp ở một số hội nghị trong khi cô đang làm nhiệm vụ hộ tống nên đã dẫn cô về...

Kể đến đây, An An mới bắt đầu mở giọng phần nộ, nhưng khuôn mặt lại thoáng nét buồn – cô bị người trong nhóm vệ sĩ khiển trách vì đã không làm tròn nhiệm vụ của mình. Có ai như cô không? Đã hy sinh cả mạng sống chỉ để bảo vệ một người chủ phách lối nhưng kết quả cô lại phải hứng chịu mọi sự khiển trách. Cô lạnh nhạt bên ngoài nhưng không có nghĩa lòng cô cũng đóng băng. Lâm Dĩ An có thể đóng băng lòng mình được hay sao? Cô vẫn luôn muốn nhận lấy tình thương từ mọi người cơ mà..

Cảm thấy giọng kể vẫn đang từ từ phần nộ, một mực hướng đến cực điểm phun trào xối xả, Hàn Nhi lên tiếng, ngắt ngang lời kể

“Vậy việc ông Trương để cô làm thư kí cho Lạc Thiên là có 2 mục đích à?”

“Tôi không tự nhận mình thông minh, chỉ có thể là đảm bảo được an toàn thôi, vì cô cũng biết, chính trị hiện giờ rất nguy hiểm nha, bất cứ thủ đoạn nào cũng có thể đem ra dùng, thậm chí còn rất xấu xa” An

An sau một thời gian dài làm vệ sĩ, thì rất tin vào con mắt nhìn đời của mình. Cô cũng vì lệnh của chủ mà đã hại không ít người... nhưng cũng may là không hề giết một mạng nào

“Nhưng tôi lại cảm thấy con mắt của cô lúc nhìn Âu Lạc Thiên không phải là muốn làm thư kí”

Hàn Nhi lúc này ngẩng nhìn rất kĩ. Trong lúc hai người đàn ông kia nói chuyện với nhau, cô có thời gian riêng tư để xem xét xung quanh. Và nhận thấy một ánh mắt kỳ lạ vẫn nhìn Lạc Thiên..

“Đâu đâu có, tôi rất bình thường, chỉ là muốn.... muốn...”

Biết rằng Hàn Nhi đang có ý định chọc mình, An An vẫn không tránh được nổi thẹn trong lòng, cô còn đang ú ớ tìm cách giải quyết thì thấy Hàn Nhi giơ tay lên, ý bảo im lặng...

Nó có điện thoại.. và là của Dương Phong...

“Alo”

“Sao lại chưa có cơm” Giọng nói bên kia hơi phần nộ một chút nhưng hình như đang cố kìm chế. Hàn Nhi nghe được cả tiếng nói rít qua kẽ răng

“Tôi có việc bận một chút...”

Vốn đã nghĩ dạo này thấy Dương Phong thường xuyên bận, ngày rảnh không đi học là cứ ở trong công ty, nên nghĩ là hẳn ít nhiều cũng đã ăn chung với những đồng nghiệp, nên hồi chiều lúc đi, nó không nói một lời nào, cũng không có nấu bữa cơm “đạm bạc” như trong hợp đồng

“Bận việc gì?”

“À, là có chút chuyện thôi, tôi cũng sắp về rồi”

“Được rồi...”

Hắn nói xong thì cúp máy, để lại cho Hàn Nhi vẫn trung thành với suy nghĩ cổ lỗ sĩ của mình : Hẳn rốt cuộc thì gọi cho nó để làm cái gì... Không phải là đang quản nó chứ???

“Cô... chủ..”

An An đang nói liền cứng họng nhìn nét mặt người phía trước, miệng đối phương nhõm cười như không cười, khiến trên mặt cô điểm thêm vài vạch đen khiến sắc mặt cô tối sầm lại, đen đi vài chỗ. Không phải chứ, cô quen miệng rồi... Không thể thay đổi xưng hô trong sớm chiều thế này được...

“Tôi có việc, nên về trước đây...”

Hàn Nhi đứng dậy xoay người, nhẹ nhàng rời khi. Nhưng cùng lúc đó, ở trong nhà cũng truyền ra âm thanh cười giòn giã vui tai của người-ai-cũng-biết-là-ai đấy. Nó nhú mày, giậm chân lại một chút nhìn về phía cửa đang từ từ được mở ra

Ông Trương đi ra, nụ cười vui vẻ vẫn còn điểm trên môi, nói chuyện rất thích thú với người ở sau lưng cũng đang chậm rãi từng bước đi ra, khuôn mặt lãnh đạm cố gắng hưởng ứng lời nói của ông.

“Hàn Nhi, con định đi về sao?”

Dời tầm mắt, ông thấy Hàn Nhi đang đứng ở ngoài sân, dáng người đang xoay lưng như đang muốn đi về.

Đúng vậy, Hàn Nhi lúc này đây cực kỳ muốn rời khỏi chỗ này....

Khuôn mặt giữ nguyên trạng thái, nó quay sang nhìn An An thì thấy cô nàng đang ngồi cũng khẩn trương đứng lên thì không khỏi thở dài. Lại quay sang nhìn ông Trương cùng Lạc Thiên như cũng đang kiên nhẫn trông chờ câu trả lời từ nó:

“À, cũng định ...ạ”

“Thế thì tốt quá” Khuôn mặt ông Trương lộ ra ý cười, nhanh chóng lại quay sang phía Lạc Thiên “Cậu cũng định về, có phiền không nếu đưa Hàn Nhi nhà chúng tôi cùng về”

Choáng váng!!!

Người đàn ông này càng lúc càng lộng quyền nha. Nghĩ nó chấp nhận về nhà rồi thì lại làm mọi chuyện theo ý ông ta sao?? Hàn Nhi máu nóng dồn lên não, hại cho hiện giờ trong đầu lại không có một lý do nào để phản kháng.

Nó là đang như thế nào đây? Trước đây thích hay ghét vẫn luôn nói ra, không muốn giữ trong lòng. Mặc kệ quyết định của bản thân có làm tổn hại đến người khác thế nào vẫn là một miệng một lời, không giải thích dài dòng. Nhưng tại sao hiện tại vẫn là luôn nghĩ cho người khác....

Đây không phải là lần đầu tiên nó ngồi trên xe của Lạc Thiên, nhưng mùi hương trên xe của anh thật đặc biệt, không nhạt nhẽo, không quá đậm đậm hương, cũng không ngọt ngào, gay. Chỉ đơn giản là một mùi hương tinh tế mỏng manh, đến độ chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua cũng đủ cuốn hương thơm ấy đi mất..

Cũng là đủ để người khác lưu luyến...

Hàn Nhi ngược nhẹ đầu mình lên, nhắm mắt lại rồi thở dài ra một hơi phẫn nã. Ý của ông Trương này là gì khi mà cứ tìm mọi cơ hội để nó và Lạc Thiên phải lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ thế này... Nó không lên tiếng, anh cũng không mở lời, để lại bầu không khí dẫn nghẽn đặc lại, xung quanh bị áp chế bởi sự ngập ngừng, khó xử

Anh quay sang Hàn Nhi, nhìn cái biểu hiện của nó mà mỉm cười nhẹ, nhưng rồi ánh mắt lại lưu chuyển trên trên gương mặt đó. Đôi mắt nâu trong veo như mặt hồ nước kia không hề rung động, lại tựa như một tấm kính in rõ cảnh tượng trước mắt mình, lưu lại nhanh chóng vào trong tiềm thức, tạo nên một luồng cảm giác nóng hiện hữu trên gương mặt Lạc Thiên, tản dần ra bên ngoài..

Hóa ra trong lần đó Hàn Nhi lại bị thương nặng đến như vậy. Vết thương trên mặt to nhỏ không thể đếm hết trên đầu ngón tay, chưa kể là trên những cánh tay cũng có. Lần đó Hàn Nhi vào bệnh viện, anh vừa bận việc lại vừa phải theo Khang Luân giải quyết nốt chuyện còn lại. Vừa truy tìm tung tích Jin và Du Y, vừa làm dư luận không lên tiếng nên không thể đến thăm.

Nhưng vẫn là anh dùng cái đó làm cớ để biện hộ cho suy nghĩ thật sự của mình, bằng chứng là vẫn không chịu được và lập tức vào thăm Hàn Nhi. Vẫn là may mắn, khi đó nó đã ngủ, vì anh biết rõ, mình không thể nào nhìn thẳng Hàn Nhi được trong hoàn cảnh đó. Anh muốn ôm Hàn Nhi vào lòng nhưng lại sợ nó khó xử, khi đó vẫn là tim anh đau nhất...

Hiện giờ, không chỉ riêng mình anh, mọi người đều nhìn vào thái độ của Hàn Nhi suy ra mọi chuyện, thậm chí có thể biết được sự đả ngộ đặc biệt của nó với người-nào-đó. Chỉ đơn giản là người trong cuộc luôn một mực chối bỏ...

Ánh nhìn của anh bị tiếng nhạc chuông điện thoại Hàn Nhi làm phân tâm, cũng không vội vàng giống như sợ bị bắt gian, Lạc Thiên nhẹ nhàng chậm rãi quay sang nhìn về phía trước lái xe

“Cái gì nữa”

Tâm trạng nó hiện giờ không tốt chút nào, nhìn thấy số điện thoại trên màn hình thì lại cất tiếng hậm hực trả lời

“Cô đang ở đâu?”

“Đang trên đường về...”

“Ở đâu???”

Giọng đầu dây bên kia cứ ngang ngang nhưng lại có sức mạnh đến kì lạ. Như một mệnh lệnh khiến người khác phải bắt mắt nhưng là vẫn phải làm theo..

“Đã bảo là đang về” Nó nhú mày, không muốn trả lời rằng đang ngồi trên xe của Lạc Thiên cho tên này biết, thế nào cũng sẽ có rắc rối, Hàn Nhi đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ xanh chuối phía cổ tay “Khoảng 10 phút nữa..”

Rồi chiếc điện thoại được đưa xa dần ra khỏi tai, Hàn Nhi cúp máy

“Là Dương Phong sao?”

Theo nội dung thì rất giống, anh không khỏi tò mò một chút...

“Đúng vậy...”

“Giữa hai người có chuyện gì sao?”

“.... Không có..” Hôn có được xem là quan hệ hay không nhỉ. Hàn Nhi phân vân khi nghe đến câu hỏi này, đột nhiên cái cảnh lúc chiều hôm qua hiện về, lại khiến tim nó như bị kích điện, đập nhanh thất thường...

Lạc Thiên dù biết rõ câu trả lời thật sự, nhưng miệng vẫn không khỏi nở ra một nụ cười khi nghe câu nói này

“Nhà cô ở đâu??”

“phố Lăng Tuyền”

Hàn Nhi không suy nghĩ, liền trả lời rất nhanh chóng. Nhưng lời nói ra thì mới cảm thấy thối tha..

Người như Lạc Thiên đây hẳn không xa lạ gì với phố Lăng Tuyền. Đúng vậy, khi nghe câu trả lời, anh tự hỏi tại sao nó lại có thể ở nơi đó???

Và rồi bầu không khí trở nên trầm mặc, còn nghiêm trọng hơn cả lúc trước, Lạc Thiên không hỏi lại, nó cũng không giải thích, thậm chí đến con ruồi vo ve bay ngang cũng có thể nghe được tiếng động. Và vì cửa xe cũng được cách âm, Hàn Nhi ngập ngừng quay sang phía cửa sổ mình thì cảm giác mình như một người điếc, cảm nhận âm thanh giảm tới tần số 0...

“Anh thấy An An là người như thế nào?”

Lạc Thiên nhướng đôi mi ngạc nhiên mang theo sự khó hiểu:

“Có chút ẩn tượng, là một vệ sĩ cũng tốt, cô cũng biết, ngành chính trị nhiều người rất cần đến vệ sĩ kèm theo...” Nhưng anh thì không, tính cách anh vẫn là muốn bảo vệ cho người khác. Thành thật mà nói, vệ sĩ có đi theo hay không anh cũng không bận tâm... nhiều khi rất vướng víu nữa

Chắc... vẫn là An An có hiểu biết, thoát nhìn cô nàng rất ngây ngô nhưng lại biết khá nhiều về mặt tối của tầng lớp chính trị hiện nay. Bằng chứng là lời nói với quan điểm của hai người này rất khớp nhau

“Cũng đúng...”

Hàn Nhi ậm ờ.. và lại kết thúc cuộc đối thoại. Trong đầu lại mien man suy nghĩ những vấn đề không rõ ràng, lúc thì chuyện này, lúc bị chuyện khác xen lẫn. Khiến ánh mắt cũng vô thức dăm dăm phương trời xa..

Nhìn Hàn Nhi bộ dạng căng thẳng, Lạc Thiên cũng căng thẳng theo. Anh biết rằng từ khi nghe Dương Phong gọi điện đến, tâm trạng anh tuyệt dốc thảm hại, hóa ra anh lại đi ghen tị với thằng nhóc đó. Thật sự rất là ghen tị...

Bản thân anh có gì là không tốt, nếu không muốn nói là quá tốt. Vậy tại sao anh vẫn là nảy sinh cái cảm giác ghen tị đó...

“Chuyện của một năm trước...?” Câu hỏi anh muốn hỏi từ rất lâu rồi, nhưng vẫn là giữ trong lòng, hiện giờ bức bách đến không nổi, nên đã nói ra...

Đến rồi...

Hàn Nhi nuốt nước bọt, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, trả lời nhanh gọn lẹ

“Sao...??”

“Có thể tiến hành lại được không?” Lần đó chính là anh chưa một lần tiếp xúc với cô, chỉ là một cảm giác kỳ lạ nhất thời thoáng qua đầu khi nhìn thấy tấm ảnh vị tiểu thư nhà họ Dương mà thư ký anh đã đưa.

Không khác gì Hàn Nhi, nếu không phải lúc đó nó nhanh hơn anh một bước, có lẽ anh là người đã rời khỏi buổi tiệc đính hôn đó đầu tiên. Nhưng không thể nào lí giải được tình hình lúc đó.. anh vẫn là bị tấm ảnh

đó làm cho suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn là quyết định quay trở lại buổi tiệc thì cũng là lúc gặp Hàn Nhi chạy ào ra ngoài, đập mạnh vào người anh...

Lúc đó lại là một dòng điện khác.. Đến khi quay lại buổi tiệc, anh thật không ngờ mình lại là người bị bỏ rơi...

Thảm hại!! Hoàn toàn thảm hại....

Nói về hiện tại, Lạc Thiên đang cố hết sức để có thể đem mọi chuyện về thời gian của một năm trước. Bây giờ, anh thừa nhận là mình đã yêu Hàn Nhi và đã bắt đầu có cảm giác của sự chiếm hữu. Lần này, anh nhất quyết sẽ không để Hàn Nhi có cơ hội bỏ trốn nữa...

Quay sang Hàn Nhi im lặng, trầm tư một chút, rồi do dự lên tiếng

“Tại sao anh lại muốn thế?”

“Tại sao cô lại hỏi như vậy?” Còn phải hỏi sao, anh rất yêu nó mà...

“Anh thật sự muốn tiến hành chuyện này sao?”

Hàn Nhi ảo não hỏi lại, nó thật sự không muốn bỏ trốn lần thứ hai chút nào. Cũng lại không muốn từ chối thẳng thừng lời đề nghị này..

“Thằng nhóc ấy, cô thích Dương Phong rồi sao?”

Anh hỏi lại, nhìn thái độ phân vân của cô thì điều này đã là 50% rồi, chỉ là anh muốn biết chính xác câu trả lời mà thôi. Nhưng ý của anh cũng là không vì hấn mà sẽ nhường lại Hàn Nhi vì Lạc Thiên nhận thấy, đây phải là lúc anh nắm bắt những gì là của mình..

“Không phải”

Hàn Nhi liền lên tiếng phủ nhận ngay lập tức, nó với tên đó mà nói, sẽ không thể có chuyện yêu đương vì căn bản mỗi khi nghĩ đến tên này chỉ là những cục lửa tức giận bốc lên hừng hực trong lòng

Đúng như Lạc Thiên nghĩ, khóe miệng anh nở ra một nụ cười..

“Vậy tại sao chuyện một năm trước lại không thể tiếp diễn”

“Tôi nói một điều được chứ?”

Hàn Nhi đảo quanh đôi mắt, cảm nhận sắp về đến phố Lăng Tuyền nên tốt nhất chuyện này cần nên nhanh chóng giải quyết

“Được rồi, cô nói đi...”

Anh bẻ tay lái, quẹo vào một khúc cua của con phố Lăng Tuyền vắng lặng... Không khí xung quanh cũng đồng tình với buổi nói chuyện này, thật sự rất yên tĩnh, rất khiến người khác đắm vào trong 5thai1 hoảng loạn ...

“Tôi không nói là không thể tiếp diễn, tôi cũng lại không muốn bỏ chạy một lần nữa, cũng không mối quan hệ giữa hai gia đình phức tạp thêm”

“Cho nên?” Câu trả lời là..

“Cứ làm theo quyết định của anh, tôi cũng sẽ không chạy trốn nữa..” Chỉ mong anh xem lại quyết định của mình một chút, nhìn lại tình hình một chút...

31. Chương 31: Tin Tưởng???

“Cậu có tin tôi không?”

Con người đen âm u ngừng lại trước người Hàn Nhi, một hồi lâu không có lên tiếng. Hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại, cuối cùng cũng nói qua kẻ rằng: “Tin...???”

Hắn không muốn tin..... • •

Con phố Lăng Tuyền về đêm vẫn là vắng lặng bóng người, không một tiếng động ngoại trừ tiếng gió làm những chiếc lá va vào nhau vỗ xào xạc. Chiếc xe thắng lại một cách gấp gáp, vang lên những chiếc rít kính người..

Hàn Nhi đưa mắt sang trường nhẹ Lạc Thiên. Không có việc gì thì tại sao lại thắng gấp như thế, hại nó một phen hoảng vía, người chúi đầu về phía trước mém nữa đập vào thành xe trước mặt, cũng may là đã có dây an toàn giữ lại

Anh nhúu mày quay sang nhìn nó, ánh mắt không tìm được cảm xúc, lại pha lẫn chút ý cười. Cách quyết định của Hàn Nhi khiến anh được trải nghiệm chuyện cảm xúc của mình thay đổi nhanh chóng như thế nào. Đang lúc tức giận thì lại phải phì cười, vài giây sau thì lại phải trầm tư suy nghĩ...

Như thế này thật thú vị...

Và vì thú vị nên anh... càng muốn kéo Hàn Nhi hướng về anh nhiều hơn..

Cộc..cộc...

Hai đôi mắt đang trừng nhìn nhau thì bị một âm thanh khác lạ quấy nhiễu, làm gián đoạn. Cả hai không hện mà cùng lúc quay đầu ra ngoài cửa

Nhìn người bên ngoài xe, tâm Hàn Nhi dường như bị chấn động, nhưng cơ thể thì không thể nào cử động, cứ nhìn người đó như trăng trời...

Lạc Thiên cũng giật mình...

Tại sao thằng nhóc này lại ở đây?

Anh là từng nghe rằng Dương Phong dạo này đã dọn ra ngoài ở, không phải cũng là ở trong phố Lăng Tuyền này chứ???

Lạc Thiên nhanh chóng lấy lại trầm tĩnh, nét mặt dần ra, khàn giọng một cái nhằm đánh thức hai đôi mắt kia đang nhìn nhau như muốn đâm xuyên qua lớp cửa kính. Anh nhìn Hàn Nhi một chút rồi mỉm cười nhẹ, bước xuống xe

Đối với nụ cười đó, Hàn Nhi cũng không phản ứng. Lúc này đang có rất nhiều giọng nói hỗn độn vang lên trong đầu. Lập tức lại có 2 Hàn Nhi đối lập xuất hiện văng vẳng giọng nói trái ngược hoàn toàn:

- Đã nhìn thấy rồi... sẽ không sao chứ?

-Nhìn thì đã sao chứ? Để xem hần sẽ phản ứng thế nào??... Mà sao cô run vậy chứ

-Là..là, tôi sợ sẽ có hiểu nhầm một chút..

Hàn Nhi mạnh bạo đập vào trán mình vài cái, tránh mấy cái ý nghĩ đó làm cho phân tâm, cũng xoay người tháo vội dây an toàn rồi đi xuống xe

Trước đó, khi Lạc Thiên vừa bước xuống xe lại cảm thấy có cái gì đang đè nặng trên đỉnh đầu, quay qua quay lại thì nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Dương Phong khoanh tay trước mặt anh. Hần chỉ đứng đó, lại không nói một lời nào, chỉ hướng mắt về cái người đang ngồi thơ thẩn trong xe đằng kia..

Anh nhắm mắt nhìn ánh mắt đó, chỉ sợ xe mình chịu không nổi, sẽ bốc cháy ngay tức khắc. Rồi mắt Lạc Thiên dần tản ra xung quanh nhiều hơn, anh bị ánh đèn chói mắt phía trong sân làm cho chú ý, chăm chú ngắm nhìn ngôi nhà đang tỏa sáng với nhiều ánh sáng trắng rọi vào

“Là ở đây sao?”

Dương Phong nghe câu hỏi thì phản xạ cũng quay sang nhìn Lạc Thiên, ánh mắt đong đưa qua lại giữa căn nhà và anh, cuối cùng hần cũng hiểu là anh đang nói gì..

“Ừm, cũng mới dọn về” Hần hừ lạnh một tiếng, trả lời Lạc Thiên nhưng tâm tình vẫn đang treo ở nơi khác, ánh mắt hần vẫn dán chặt vào cái người con gái đang ngồi trong xe kia, chẳng lẽ định ngồi mãi trong đó và đợi hần bước đến kéo ra hay sao??

Thế thì cô làm rồi Hàn Nhi... tôi đây sẽ không làm như thế, xem cô ngồi đó được bao lâu!!

Hàn Nhi bước xuống xe, lòng chột dạ, rõ ràng có tia lạnh bắn về đây, không phải một tia mà là rất nhiều tia liên tục ngấm dần vào người khiến nó mất bình tĩnh, khí nóng trong người bốc lên...

Bước nhanh từng bước đến gần chỗ hai bọn họ, Hàn Nhi hướng sang Lạc Thiên, nhẹ giọng:

“Cảm ơn đã chở tôi về, chuyện đó...” Nó nhìn trộm sang Dương Phong một chút, chuyện này thật khó nói khi có người thứ ba mà

Hắn giáp mặt với ánh nhìn đó, cũng liên hiểu nhưng là cứ đứng sững mãi đó, ánh mắt dò xét, ý nói nó hãy nói nhanh nhanh một chút, tiện thể nói lớn một chút.

Hàn Nhi thở khì ra một cái bất lực, nhẹ nhàng nói tiếp ” Có vẻ như đã quyết định xong, từ nay cũng có thể làm theo ý của anh, chỉ mong anh xem kỹ lại một chút..”

Anh tất nhiên sẽ xem lý lại...

Lạc Thiên trước đó đã nghe câu nói này, nhưng vẫn chưa tin lắm, cứ nghĩ rằng lúc đó nó nói ra như sự thoái lui, không có hứng cãi lại. Nhưng giờ khi nghe câu này lần thứ hai, ý tứ càng nhấn mạnh hơn, anh cũng nở nụ cười hiền

“Được rồi... sẽ theo ý...em” Từ ngữ cuối, anh nhấn mạnh một chút. Vì anh thích thấy nét ngạc nhiên trên mặt của nó. Cuối cùng, vẫn là biểu hiện của Hàn Nhi khiến anh hài lòng

Ô hay!

Dương Phong vừa nghe lầm sao?

Hai con người trước mặt hắn cứ nói chuyện bình thường, xem như hắn tàng hình thì cũng không sao đi...

Tại sao lại có cử chỉ thân mật đến kì lạ như thế?

Em?? Cái loại xưng hô của hành tinh nào đây???

“Hai người rốt cuộc đang làm cái chuyện gì?”

Hắn nhin không được, cúi cùng lên tiếng, giọng nghe nhỏ nhẹ trầm ấm nhưng ý tứ thật sự lại như tiếng gầm rống của thú dữ. Dương Phong so với lúc trước đã rất kiềm chế, nhấn nạy lắm rồi. Cho nên nãy giờ mới có thể im lặng đến như vậy...

Hàn Nhi lo lắng thấp thỏm vừa định xoay lưng đi vào nhà thì Dương Phong đã lên tiếng trước làm động tác có hơi khập khiễng. Lòng không khỏi nuốt vài cục hận vào trong

“Chỉ là anh mày chở Hàn Nhi về nhà thôi...”

“Chở về nhà??”

“Đúng, là chở về nhà...”

Lạc Thiên khẳng định..

“Rồi tiếp theo sẽ là gì?”

“Cậu nghĩ sẽ làm gì?”

Hàn Nhi quay sang, dùng ánh mắt khiêu chiến bùng ra từng ngọn lửa thù hận về phía Dương Phong. Hắn không nói không ai bảo hắn căm, hắn không hỏi thì nó cũng đã đủ đau đầu rồi? Vì cái gì mà hắn lại hỏi nó câu đó, đang quẩn nó sao??

“Được lắm Dương Hàn Nhi...” Dương Phong cười lạnh một tiếng. Hắn bây giờ đang rất bức vậy mà nó lại có thể mở lời khiêu chiến vậy sao?

Hắn quay sang Lạc Thiên, giọng khàn khàn “Anh còn không về sao?”

Anh nghe xong, khuôn mặt đông cứng, hàng lông mày bất giác giật giật. Đây là cách mà thằng nhóc này tiễn khách ra về sao?

Lạc Thiên bật cười ngạo nghễ, cười đến độ phải lấy tay che miệng lại.

Hắn đã thua anh...

“Được rồi, hôm nay tôi về đây, em nghỉ sớm đi, canh điện thoại một chút...”

Đây là ẩn ý sao??

Hàng lông mày Hàn Nhi giương lên ngạc nhiên. Nó hiện tại còn đang đối mặt với tên nhóc này mà anh thần nhiên gây thêm thù hằn vậy sao?

Sao khi Lạc Thiên rời khỏi, bóng chiếc xe xa gần, chỉ còn lại hai ánh đèn đỏ lấp lóe sau xe, Hàn Nhi vốn mệt mỏi muốn vào nhà, nãy giờ nó bị suy nghĩ hành hạ nhiều lắm và hiện giờ chỉ muốn nghỉ ngơi.

Nhưng vẫn là người tính không bằng trời tính, Dương Phong vội giữ ngay tay nó lại, khiến Hàn Nhi như cảm thấy một luồng điện chạy vào khắp tứ chi, người bị điện giật cũng vì thế mà trở nên tỉnh táo

“Tại sao cô lại đi với Âu Lạc Thiên?”

Dương Phong gắng giọng, giờ hắn muốn hỏi kỹ hơn. Cả ngày hôm nay, hắn làm việc rất mệt, vừa phải theo chương trình học vừa phải xử lý một số chuyện công ty. Dù không phải nhiều việc nhưng hắn cũng không phải là thiên tài. Nào có thể thích ứng được nhanh như thế. Vẫn là nghĩ khi trở về được thử cơm của người nào đó. Nhưng kết quả lại ngoài ý hắn muốn...

Hai con người đen nhìn chăm chăm, khiến Hàn Nhi không có lối thoát. Trong lòng bức bách dâng lên một cảm xúc kỳ lạ. Dù không thể chấp nhận được sự thật là nó có chút rung động với Dương Phong nhưng cũng là không thể chối từ lại ý định của Lạc Thiên. Căn bản, nó không có được sự lựa chọn..

Hàn Nhi nuốt một ngụm khí lạnh vào họng, làm cả khoang miệng lạnh lẽo rồi mới lên tiếng:

“Cậu lớn tiếng cái gì? Không có lý do gì để tôi phải báo cáo những chuyện này với cậu..”

Hàn Nhi nói mà cảm giác lửa giận dâng trào, sự uất hận lên cao. Nó không muốn đi với Lạc Thiên, cũng không muốn những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.. Bây giờ hắn lại lớn giọng như thế làm Hàn Nhi bực tức không thôi

Không gian im lặng trong phút chốc, bàn tay nắm chặt tay Hàn Nhi cũng thả lỏng rồi tích tắc sau buông ra hoàn toàn. Dương Phong, là không thích câu trả lời như thế này. Hắn tức giận mà không nói lời nào khiến cái cổ đỏ au.

“Thì ra là vậy sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt hắn trở nên lạnh lẽo âm trầm, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, tia nhìn sắc bén bỗng dưng bắn về phía Hàn Nhi, bên trong hàm chứa tức giận cùng phẫn nộ. Hắn cứ thế lại bỏ đi một mình vào nhà, mặc Hàn Nhi đứng yên lặng người đi

Ngày hôm sau...

Ngày hôm kia...

Đến cả tuần sau, Hàn Nhi vẫn là không nhìn thấy Dương Phong.. ngoại trừ lúc ở trường

Cả Âu gia và Dương gia quyết định rất nhanh cho ngày đính hôn này. Mọi thứ đều chuẩn bị ở một mức độ hoàn hảo, tính toán không sai một li. Gần đây, do phải đi theo Lạc Thiên làm một vài việc cần thiết, chọn đồ và thiết kế cho buổi tiệc, Hàn Nhi không còn một chút thời gian nào để thở. Lúc về đến nhà, người rã rời mà gục luôn xuống sàn, đôi mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không trống trải, căn nhà này nhỏ nhưng lạnh lẽo... Nó đã bao lâu rồi không nhìn thấy mấy đứa nhóc kia???

Hàn Nhi muốn hỏi hắn, nhưng dường như chuyện này rất bất khả thi. Dương Phong dạo này rất ít nhìn thấy mà giọng nói cũng không được nghe...

Đi mua sắm, nhìn cái cách Lạc Thiên trêu đùa đối diện với nó mà Hàn Nhi không khỏi áy náy trong lòng, anh có vẻ rất vui mà nó cũng không phải loại người nhân tâm đánh tan niềm vui của người khác.

Tại một club của người quen, Dương Phong hẹn Lạc Thiên ra nói chuyện một chút. Hắn cả tuần nay bận rộn vẫn là có lý do.

Lạc Thiên vừa bước vào, bartender đứng gần chỗ Dương Phong đang ngồi thì con người chợt lóe sáng, miệng nở nụ cười đưa tay vẫy chào. Hắn đang uống một chút mocktail cũng quay sang nhìn

“Hey, thiếu gia Âu, hôm nay cậu cũng đến sao?”

Rex - bartender quen thuộc của club này, biết rất rõ Dương Phong và Lạc Thiên vì chủ nơi này là một thành viên của BLACK. Vừa nhìn Lạc Thiên mới vào, anh đã nhận ra ngay, nhanh tay hí hoáy pha chế loại nước riêng dành cho Lạc Thiên

“Như cũ” Lạc Thiên giơ tay lên cao như muốn chào, rồi xoay ghế ra ngồi kế Dương Phong...

“Biết rồi, biết rồi, đang làm đây..”

Đưa xong ly nước màu cam sắc sỡ, nhìn bắt mắt, nụ cười trên miệng Rex liền tắt hẳn khi nhìn thấy bầu không khí giữa 2 người anh em này. Anh lảng đi nhanh chóng cho hai bọn họ nói chuyện, cho nhạc mở mức cao hơn, cũng ồn hơn một chút.

“Có chuyện gì?”

“Chuyện Hàn Nhi..”

Hắn vào thẳng vấn đề, ngập ngừng nhìn sắc mặt của Lạc Thiên..

“Nhóc muốn nói gì?”

“Anh có thể làm chuyện như vậy sao?”

“Là như thế nào?”

“Âu Lạc Thiên..”

Dương Phong gằng giọng, thái độ của Lạc Thiên đây là đang muốn chọc giận hắn sao? Chuyện hắn nói rất rõ ràng, cả tuần nay hắn tìm hiểu rất kỹ giữa mối quan hệ giữa Lạc Thiên và Dương Hàn Nhi, kết quả lại vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn.

“Như thế nào.. Chuyện này cũng là ý muốn của Hàn Nhi, nhóc đang muốn nói gì nữa?”

Anh quay sang nhìn hắn, lớn tiếng phẫn nộ. Chuyện này thập phần là chủ ý của anh, vẫn là không ngờ Hàn Nhi lại đồng ý chấp thuận, đến anh còn rất ngạc nhiên...

“Giờ thì anh đổ lỗi cho Hàn Nhi sao? Ý muốn Hàn Nhi....???”

Hắn không kiềm chế được bản thân, quay sang gầm lớn giọng, âm thanh vọt ra khỏi miệng hòa hợp với thứ nhạc ồn ào xung quanh tạo nên một mớ hỗn độn, khó nghe.

“Anh mà không có đổ lỗi, vốn đây là ý của anh, nhưng Hàn Nhi cũng muốn như thế”

Lạc Thiên quyết không thua, bây giờ lại cùng Dương Phong đối đầu với nhau.

Dương Phong, hắn cảm thấy một dòng cảm xúc tức giận không ngừng từ trong lòng bốc lên, quả thực khiến hắn khó chịu đến cực điểm, hắn căn bản không thể tin vào những lời về Hàn Nhi mà Lạc Thiên đã nói ra, hắn không thể nghĩ rằng Hàn Nhi lại quyết định như thế. Sắc mặt của Dương Phong càng lúc càng đen, hai tay nắm chặt thành quyền, muốn bóp nát ly rượu trong tay, không những thế còn muốn nện cho cái miệng kia một cú để trừ bỏ đi những lời nói không đúng về Hàn Nhi vừa rồi

“Hàn Nhi không phải...”

Hắn tức giận, nhưng nói được nửa chừng thì lại thôi. Cũng đúng, hắn làm gì biết rõ về Hàn Nhi mà có thể phủ định lại câu nói của Lạc Thiên. Hắn làm gì có lí do để chống lại hôn sự này. Là Hàn Nhi quyết định hay là Lạc Thiên đây quyết định căn bản cũng là như nhau, nhưng hắn vẫn không ngờ Lạc Thiên lại có thể làm thế?

Là anh em với nhau, mọi chuyện của Dương Phong hầu như Lạc Thiên và BLACK đều biết. Anh biết tính cách hắn lúc yêu, vậy mà lại có thể làm như vậy...

Anh ta... lần trước là Du Y, lần này lại là Hàn Nhi sao???

“Chết tiệt...” Hấn để lại một tiếng **** thề, đưa ly mocktail lên nóc cạ rồi xoay ghế đi về. Vẫn là nằm giữa tình bạn và tình yêu. Hấn không muốn vì tình yêu mà bạn bè trở mặt, lại không muốn vì tình bạn mà đánh mất tình yêu của mình. Lúc này mới nhận ra rằng hấn yêu Hàn Nhi nhiều như thế nào nhưng vẫn không đủ chứng minh được điều gì, nó vẫn là không bao giờ động tâm...

Hấn hận Hàn Nhi...

Chiếc xe lao vun vút trên con đường đông đúc xe cộ, người tái xế lái xe mà tâm như chỉ mảnh treo chuông, theo lời của vị giám đốc trẻ là anh hãy chạy nhanh hết mức, mặc kệ những chiếc xe cản đường. Cho xin đi, anh còn vợ yêu ở nhà, vị giám đốc trẻ này có muốn tự tử thì đừng lôi anh theo chứ. Nói thì vẫn nói, anh vẫn đang cố gắng hết mức có thể, nước mắt đau khổ lăn dài trên mặt.

Hàn Nhi nằm dài trên sàn nhà, đôi mắt lim dim muốn ngủ mà không thể ngủ được, vẫn là đang đợi một tin nhắn thay đổi từ Lạc Thiên nhưng dường như anh không muốn như thế. Nó uể oải nằm thả lỏng cơ thể, hiện tại lại không nghĩ ra cách nào đối phó. Mọi chuyện đã đến nước này rồi, không biết Kỳ Dương Phong có biết không nhỉ...

Chỉ là một suy nghĩ vẩn vơ, lại khiến Hàn Nhi choàng tỉnh, tại sao nó lại vô thức mà nhắc đến hấn cơ chứ. Ừ thì nếu biết sẽ làm sao? Tên đó căn bản không là gì để xen vô chuyện này....

Đang mông lung suy nghĩ thì lại bị một tiếng đập cửa bên ngoài làm cắt ngang. Vài giây sau, lại một loạt tiếng đập cửa thô bạo khác vang lên chói tai khiến Hàn Nhi nhanh như cắt, lồm cồm ngồi dậy nhìn ra cửa hoảng hốt. Nó là đang bị dọa cho tim rút ra ngoài.. Giờ này đã hơn 10 giờ, ai lại đến vào giờ này??

Hàn Nhi bình ổn, tiến ra cửa để mở, lòng không khỏi khó thở, nếu là cướp thì không sao, nhưng cướp ai lại đến vào giờ này.. Hiện tại cũng không ai biết nhà nó, chỉ có một người...

Cánh cửa vừa mở ra, Hàn Nhi đứng ngây người

Người đứng ngoài cửa là Dương Phong....

Trên người vẫn là mặc bộ đồ vest nhưng lại trông sốc sếch, hai nút gần cổ áo không cài, caravat cũng lỏng lẻo xiêu vẹo. Đã hơn 1 tuần, Hàn Nhi chưa được nhìn rõ Dương Phong như thế này, bất ngờ gặp hấn thì tim lại đập mạnh...

“Cậu...” Hàn Nhi sững sờ nhìn hấn, mở to đôi mắt tròn, khẩn trương đến lắp bắp “...Sao lại đến vào giờ này?”

Dương Phong vẫn đứng yên như thế, nhìn chăm chú vào Hàn Nhi, sau đó ...thì thẳng tắp một đường gục đầu ngã trên vai nó.. Nhìn Hàn Nhi như vậy, hấn có chết cũng không thể tin nó là người quyết định trong chuyện lần này

Đột nhiên bị sức nặng đè lên khiến Hàn Nhi sợ tới mức thở gấp một hơi, thân hình nặng nề của nam giới khiến nó không chịu nổi, hai chân đột nhiên mất thăng bằng muốn ngã, nhưng vẫn theo bản năng cắn răng chịu đựng. Đầu Dương Phong, tựa vào bờ vai Hàn Nhi, hơi thở nóng hổi phảng phất mùi rượu lướt qua chiếc cổ ửng hồng của, cũng lướt qua đôi tai và hai gò má nó.

Thân thể hấn, nhiệt độ cơ thể hấn, hô hấp của hấn, thậm chí nhịp tim của hấn, Hàn Nhi đều rõ ràng cảm nhận được. Khuôn mặt của nó lập tức ửng đỏ, choáng váng kinh người...

Nó chưa từng có cảm giác này nha. Vừa vui mừng lại có gì đó lo lắng...

Đưa tay lên lay người Dương Phong, hấn có vẻ đã uống rượu, nghe nhịp thở đều đặn vừa nhẹ vừa nóng phả vào sau gáy khiến tim nó bất giác đập mạnh, cả người luống cuống, khiến cho bàn tay bấu mạnh vào người hấn. Hàn Nhi cảm giác mình hơi quá tay liền rút lại. Nào ngờ, lại bị tay hấn giữ lại, tự ý lấy tay nó choàng qua vai hấn...

Dương Phong bây giờ như một con mèo nhỏ cần ai đó vuốt ve, hấn lúc này thật sự không biết nên làm thế nào, người con gái đứng trước mặt hấn hiện giờ chẳng bao lâu nữa sẽ đính hôn với người khác, thử hỏi xem người con trai nào chịu nổi sự giằng co như thế.

Hiện giờ, hấn lại không thể hành động theo suy nghĩ của bản thân. Mỗi cử động của hấn hiện giờ đều được đem ra làm tâm điểm cho báo chí. Hấn bây giờ cũng chỉ có thể trong thời gian này mà lảng lạng nghe theo

sự sắp xếp của Kỳ gia, hoạt động cho Kỳ Nhiệm, không thể nào làm ra bất thứ thương tổn nào đối với Kỳ gia...

Như cảm nhận được gần đây hẳn chịu đựng bao nhiêu vất vả, bản thân Hàn Nhi nhìn thấy Dương Phong thế này, trong lòng không khỏi tự trách bản thân mình. Hận bản thân không thể lờ hẳn đi, tuyệt tình với hẳn..

Chuyện với Lạc Thiên, Hàn Nhi không dám chắc, cũng không dám tin tưởng anh sẽ thay đổi nữa. Giờ khắc này, cho dù anh muốn thay đổi suy nghĩ, thì mọi việc sẽ lâm vào cảnh khó khăn. Hẳn cũng làm ối quan hệ giữa Dương gia và Âu gia được khắc thêm một màn kịch tính. Hàn Nhi cũng không muốn sự nghiệp mà bấy lâu nay ba nó gây dựng sẽ bị hủy hoại bởi quyết định của ông Trương và hành động nông nổi của nó

Vỗ vỗ người Dương Phong hồi lâu, Hàn Nhi đẩy hẳn đứng thẳng dậy, khoanh đôi tay trước ngực, nhìn hẳn trân trân. Hẳn đến đây gấp nó vào giờ này, khẳng định đã biết ít nhiều, muốn hỏi cung, muốn hận nó hay là gì, Hàn Nhi sẽ chịu tất cả...

“Cậu biết rồi?”

“Biết...”

Hàn Nhi im lặng, ngữ khí trong câu trả lời vừa rồi, không giống với Dương Phong... Giọng nhẹ nhàng, không toát ra được một nét lạnh lẽo hay thù oán nào, cả nét nghiêm nghị lãnh đạm thường ngày cũng không thấy..

“Hận tôi?”

Chắc hẳn là rất hận. Hẳn thích nó, Hàn Nhi không ngờ đến độ không nhận ra... Vì những sự việc không may xảy ra liên tục thế này, nên ngay từ đầu Hàn Nhi đã cố ý bảo hẳn đừng thích nó, hãy từ bỏ. Hàn Nhi không phải cô gái may mắn, nó hầu như luôn phải đối đầu với cái bất công trong cuộc sống. Bao nhiêu bất hạnh, đã có gì nó chưa từng trải qua...

Dương Phong ngược lên nhìn Hàn Nhi, tự giấu cột bản thân mình lại trở nên bi lụy như thế này. Ngữ khí của cô gái trước mặt hẳn đây còn kiên cố, thép lạnh hơn hẳn nhiều...

“Là cô quyết định thật sao?”

“Ừm...”

“Tại sao?”

“Cậu có tin tôi không?”

Tin gì... Người con gái này muốn hẳn tin cái gì, người quyết định là nó, bây giờ lại bảo hẳn có tin nó hay không? Câu nói này khiến tâm Dương Phong động, lục bực bùng lên một ngọn lửa có thể thiêu cháy mọi tế bào trong người hẳn...

Con người đen âm u ngừng lại trước người Hàn Nhi, một hồi lâu không có lên tiếng. Hàng lông mày rậm khẽ nhú lại, cuối cùng cũng nói qua kẽ răng: “Tin...???”

Dương Phong nở một nụ cười lạnh nhạt, bất cần xoay lưng đi về cánh cổng trắng sáng lên vì được ánh đèn rọi sáng kia

Hẳn không muốn tin.....

32. Chương 32

“Máy bay chuẩn bị cất cánh, xin quý khách mau chóng ổn định chỗ ngồi”

Nghe tiếng nói nhắc nhở trong treo của chị tiếp viên, hai tay Quân Như càng thêm luống cuống, xách chiếc balo trên tay mà không biết làm cách nào để đặt lên trên khoang hành lý.

Lúc qua Mỹ, con bé cứ nghĩ rằng, sau khi giải quyết xong vài thủ tục bên đây thì khi về nước không chừng sẽ có tin vui, nhưng...

Haiz.. kiểu quái gì cũng không thể tin được, tại sao lại có vụ đính hôn ở đây chứ?? Quân Như vốn dự định qua Pháp, kế hoạch là sẽ mua một số nguyên liệu về để làm quà cho Hàn Nhi. Nhưng vừa đặt chân xuống sân bay, chưa kịp mua gì hết thì lại nghe được cái tin động trời này, báo hại con bé lại phải tức tốc mua vé về nước.

Cuối cùng là vẫn phải đợi gần hết cả ngày mới có chuyến bay khác, con ở sân bay ngồi nát óc suy nghĩ cách giải quyết, quên luôn cả vụ mua quà và ăn uống của bản thân

Đã thế còn ngủ thiếp đi, xem nữa quên cả chuyến bay về nước....

Giờ thì kết quả càng lúc càng tệ, cách thì không nghĩ ra mà đầu óc Quân Như lại đang rất choáng váng, bụng cũng đói cồn cào biểu tình khiến tay chân cứ bủn rủn mà tự nhiên rệu hết cả ra

Muốn để balo lên khoang hành lý, lại không muốn làm phiền đến người khách ngồi chung hàng ghế với mình đang ngủ ngon lành kia, Quân Như chỉ còn cách nhón nhón chân về phía trước, tay không ngừng đẩy balo xích vào trong khoang phía trên cao.

“Xin quý khách nhanh chóng ổn định chỗ ngồi..”

Vâng..vâng, xin đừng hối nữa, con bé thiết là khóc không ra nước mắt mà, tại sao lại lâm vào cái hoàn cảnh trở trêu này vậy??

Cùng lúc đó, người khách ấy trở mình, hai tay bất giác động đậy, ai ngờ lại đập mạnh vào eo Quân Như khiến con bé lão đảo, hai tay theo phản xạ ôm lấy phần eo mình... vừa khít hành động đó cũng làm cho cái balo còn chao đảo chưa vững ở khoang hành lý rớt xuống đầu của người đó

“A...”

Quân Như cố cắn răng cho không phát ra tiếng kêu ai oán, trừng mắt nhìn về cái người đáng ghét lúc này, giờ tên đó cũng đang xoa xoa cái đầu không may bị balo rơi trúng kia..

Lúc này, do người nào đó đang đội nón, nghiêng đầu tựa vào thành cửa sổ ngủ ngon lành nên khó mà nhận dạng được. Nhưng sau khi cả bốn mắt nhìn kỹ nhau thì xung quanh cũng trở nên im lặng, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng đang muốn nhảy dựng lên của hai con người này.

Đôi mắt Quân Như sáng sủa đầy nước vì cú va chạm quá mạnh lúc này. Còn người nào đó thì đang trưng diện một đôi mắt nổi lên vài đường gân đỏ nhìn chằm chằm con bé phần nộ như hiện lên cả dòng chữ “Đứa nào dám phá giấc ngủ của bốn Vương”

Hai chân con bé như thụt lùi về phía sau, sợ rằng ánh mắt người đó sẽ một phát mà đâm thẳng vào người mình chết tươi...

“Khang Luân?? ...Anh...tại sao lại ở đây??” Đây đây là ở Pháp nha, cái người này có chuyện gì mà lại đến Pháp vậy??

“Tôi xử lý chút công chuyện...” Chính xác là chuyện của Du Y, anh vừa mới nghe loáng thoáng tin tức thăng em và Du Y đến Pháp, liền cấp tốc đuổi theo, nhưng cuối cùng lại về tay trắng. Đã vậy còn nhận được cái tin đính hôn lăm nhăm gì đó nữa

Khang Luân thở dài, thu hồi ánh mắt ấy lại, hai tay khoanh trước ngực, tỏ vẻ suy tư trầm ngâm...

“Xin quý khách nhanh chóng ổn định chỗ ngồi đi ạ..”

Một tiếng nói ở phía sau lưng khiến Quân Như chợt dạ, tay đang xoa xoa vùng eo thì đông cứng, như một phản xạ lịch sự tự nhiên, con bé lập tức ôm lấy balo nhanh chóng ngồi xuống kế Khang Luân rồi nở nụ cười hiền vô tội...

Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, Quân Như hơi tò mò nhướn người về phía Khang Luân đang ngồi im lặng nhìn ra ngoài cửa khoang..

“Anh cũng nghe chuyện của chị Nhi đúng không?”

Chắc chắn là thế rồi.... Chuyện này không có nhỏ chút nào hết, người như Khang Luân đây chắc hẳn nắm rất rõ chi tiết

Khang Luân hừ lạnh một tiếng, càng lúc càng nhích người ra xa khỏi Quân Như. Hiện giờ trong đầu anh đang tràn ngập đầy lửa hận. Vốn đang theo lệnh Dương Phong tranh thủ ngày nghỉ qua Pháp thăm dò một chuyến vì hẳn nghe phong phanh rằng Jin và Du Y đang ở đó. Ai ngờ, nửa chừng lại nghe cái tin này. Hiện tại, sự việc đã trôi qua hơn 2 tuần mà bây giờ tin tức mới đến được tại anh. Nếu không phải do BLACK thông báo, anh thật không biết hai thằng bạn trời đánh này định sẽ giấu anh đến bao giờ

“Khang Luân... anh biết chuyện của chị Nhi có phải hay không..?”

Hai tay giữ mạnh người Khang Luân, con bé dùng hết sức quay mặt anh đối diện với mình. Quân Như ghét nhất đang nói chuyện mà đối phương lại quay sang hướng khác, điều này khiến cho con bé cảm thấy lời nói của mình bị coi thường

“Tôi cũng mới biết thôi, được chưa?? Đứng hỏi gì nữa, nhức đầu lắm...”

Suy nghĩ về cái mối quan hệ của Dương Phong và Lạc Thiên càng lúc làm cho anh thêm nhức đầu, sao lúc nào anh cũng là người bên ngoài giải quyết mọi việc...

Phải chăng vẫn là câu “người ngoài cuộc luôn luôn sáng suốt” thật sự đúng???

Sân bay ồn ào, rất đông người thân đến đưa tiễn người nhà. Bóng dáng cao lớn của anh thông dong bước ra, trên tay chỉ cầm hộ chiếu và vài giấy tờ cần thiết. Nhiều người chú ý đến Khang Luân nhưng càng chú ý đến cô bé nhỏ nhắn phía sau đang khổ sở chạy theo. Trên người Quân Như cũng chỉ là chiếc balo lúc này, nhưng giờ con bé mới chú ý.. Một bước đi của người trước mặt đã hơn 2 bước đi của mình rồi

“Anh đi đâu vậy?” Hai tay nín giữ quai balo, Quân Như hì hục bước theo, miệng không ngừng kêu gào, người phía trước tại sao lại khấn trương như vậy không phải là có chuyện gì rồi chứ? “Khoan đã, đợi tôi với” Đi không được thì con bé quyết định chạy thật nhanh đến

Nhưng là do Khang Luân, anh quá bức bối rồi, tại sao số anh lại đen đến thế. Vào ngày cấp bách lại gặp phải con nhóc này, lại còn ồn ào, náo động khắp cả sân bay, khiến cho càng lúc càng nhiều ánh nhìn khác lạ di động trên người anh, tạo thành một chuỗi khó chịu liên tiếp chạy dọc khắp cơ thể

Bóng dáng cao lớn đột nhiên khựng lại, khiến Quân Như đang hùng hực khí thế ào đến thì trở người không kịp, mặt đập ngay vào lưng Khang Luân

“Này...” Anh hét lớn. Cái con nhóc này muốn tự ngốc thì cứ việc, tại sao lại lôi anh vào

Hôm nay gặp cái người này, Quân Như cũng không ham gặp lần nữa. Mỗi lần nói chuyện đều có một chút “đụng chạm” xảy ra là sao? Hai tay giữ trán đang ê ê của mình, Quân Như gằng giọng nghiêm túc nói

“Nếu là vì chuyện chị Nhi, anh giúp tôi một chút...” Nói đến đây, con bé cảm thấy hơi áy náy, đang mở lời nhờ vả lại nói giọng khó nghe như vậy, thật không nên... đành nhẹ giọng một chút ” Được không?”

“Chuyện Hàn Nhi?” Khang Luân hỏi lại

“Ừm, giúp tôi, giải quyết...”

“Được thôi...” Khang Luân rất nhanh đồng ý. Anh cũng đang đau đầu chuyện này, huống hồ con bé này lại lạnh lẽo như vậy.. coi như anh đỡ phí sức một chút

Hôm nay đã là ngày thứ 4 kể từ đêm hôm đó, Hàn Nhi hàng ngày vẫn qua nhà Dương Phong dọn dẹp, mặc kệ hẳn có ở nhà hay không..

Vẫn biết rằng Dương Phong đang tránh mặt nó, lúc nào cũng là nó vừa bước vào nhà thì hẳn lại khoác áo đi ra ngoài.. Như vậy cũng tốt, có thể khiến cả hai đỡ phải áy náy hay khó khăn mỗi khi nhìn thấy nhau. Nhưng vẫn là Hàn Nhi đa tâm, luôn cảm thấy ngọt ngào, vừa đau vừa chua xót trong lòng khi nhìn thấy hẳn như thế

Hôm nay cũng không ngoại lệ, vừa mới đặt chân vào nhà thì thấy Dương Phong từ trên lầu bước xuống, hai tay hắn vẫn còn đang bận rộn với việc chỉnh sửa chiếc cổ áo khoác da kia sao cho ổn định, gọn gàng.

Đôi mắt vẫn lơ đãng lơ đi sang phía khác khi Hàn Nhi bước đến gần. Hắn lúc này thậm chí không thể nhìn thẳng vào Hàn Nhi, nếu nhìn hắn nghĩ bản thân mình không thể được như hiện tại mà sẽ tức đến độ bức bách, sẽ làm những chuyện mà bản thân không thể biết được..

Hàn Nhi bước về phía Dương Phong, tạo ra một khoảng cách nhất định giữa hai người rồi chậm rãi lên tiếng..

“Chuyện này...” Hàn Nhi hít một hơi dài, không khí lạnh lẽo bên ngoài tràn vào khoang mũi, xuống cổ họng dường như khiến nó tự tin hơn ” Tôi biết là mối quan hệ giữa cậu và Lạc Thiên..ừm... dạo này, cũng không được tốt...Nhưng dù sao cũng là anh em với nhau....là..” - Chuyện này thật rất khó nói, rõ ràng những từ ngữ đã dần dần hết trong đầu, nhưng lại không thể nào truyền hết ra ngoài được...

Hàn Nhi bất lực, chỉ còn cách im lặng hồi lâu vì biết mình không thể nói tiếp. Nó ngược nhẹ lên nhìn nét biểu cảm trên gương mặt của Dương Phong, câu văn dài ngoằng với từ ngữ được chấp nối với nhau một cách khó hiểu khiến hắn không khỏi nhíu mày, con ngươi đen láy đứng im quan sát khắp người Hàn Nhi khiến nó cảm thấy một trận gió lạnh lẽo thổi qua

“Tiếp...”

Lời nói thốt ra, mang theo sự kiên nhẫn sắp vỡ bờ

“Cậu có thể dừng đến được hay không...” Hàn Nhi nheo mắt, lời nói ra khỏi miệng nhanh đến chóng mặt, nó sợ nếu để lâu thêm một chút nữa, từ ngữ sẽ tự nhiên mà bay mất hết

“Tại sao?”

“Chẳng lẽ cậu lại muốn đến??”

Hàn Nhi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn hắn. Tên này nghĩ đây là chuyện đùa sao?

Dương Phong không trả lời, lại khẽ nhếch môi lên một chút, miệng cười tựa như không cười rồi quay lưng đi tiếp ra cổng, người con gái này quá làm phiền hắn rồi. Chuyện của hắn, lại đến phiền người này quản sao? Lại còn mở miệng bảo hắn dừng đến...

Đáy mắt hắn hiện lên sự lạnh lùng lại vô tình, thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người, làm cho người ta không dám đối mặt. Thậm chí khiến Hàn Nhi còn cảm thấy khóe mắt mình cay cay khi tiếp xúc với đôi mắt đó. Cũng đúng, nó hoàn toàn không có lý do gì để bảo hắn đến hay không đến. Chỉ sợ rằng nó tự mình tự tin, nghĩ rằng khi hắn đến sẽ đưa nó ra khỏi buổi lễ đó...

Hàn Nhi bỗng dưng ngây ngốc cả người trước thái độ đó của Dương Phong. Trong lòng vẫn luôn nghĩ rằng hắn sẽ lạnh lùng như thế, vô tình như thế nhưng nó vẫn không thể quen được.

Nó không phải không biết bản thân mình muốn gì, hiện tại còn đang rất tỉnh táo.

Hàn Nhi biết kì này nếu nó không đồng ý, hắn tình cảm của Lạc Thiên vẫn cứ như thế mãi, mà nó thì lại không thể đáp lại. Hay vì tiếp tục chơi trò chơi trốn tìm này thì nên dừng lại để xác định vấn đề rõ ràng một chút. Hàn Nhi 1 năm trước đã bỏ trốn, nó không muốn sự việc này lại tái diễn nữa...

Đang dậm chân đứng suy nghĩ mông lung thì điện thoại tin nhắn đến, Hàn Nhi lập tức mở ra xem

Quân Như sao?

Con bé trở về rồi...

Tại sao lại lựa đúng thời điểm như vậy??

Hàn Nhi vừa đẩy cửa kính bước vào trong cửa hàng, liền thấy bóng dáng Quân Như ngồi kế tấm kính cửa sổ, tay đang hí hoáy tập trung vào điện thoại di động. Nó đi nhanh lại, ngồi ngay phía đối diện, nhanh chóng lên tiếng..

“Chuyện gì?” Tốt nhất nói nhanh chút, nó sắp phải đi làm rồi..

Quân Như ngược lên nhìn nó chăm chú, ánh mắt lộ ra tia dò xét kĩ càng...

“Chị quyết định như vậy thật sao?” Chẳng phải bỏ ra cả năm trời trốn tránh, bây giờ dùng một cái lại đồng ý, chẳng lẽ chị thật sự muốn từ bỏ hết công sức chạy trốn vậy sao?

Nghe kiểu cách nói chuyện, cộng tin tức cả tuần này, Hàn Nhi biết rằng con bé đang nói về chuyện gì. Sự lo lắng trong lòng đột nhiên xuất hiện

“Trốn tránh mãi cũng không được gì, chuyện này sẽ cứ tiếp diễn, chị muốn để bên kia tự hủy hôn”

“Vậy nếu không??” Quân Như hít một hơi dài, mắt đau đáu chăm chú nhìn biểu hiện không đổi trên mặt Hàn Nhi “Chị vẫn cười sao?”

“...”

“Chị Nhi..” Thái độ này, khiến con bé sắp phát điên rồi, nếu cứ như vậy, rõ ràng kế hoạch lúc trước cũng bỏ đi sao??

“Ừm...”

“chị Nhi à...” A..A...A Từng cơn tức giận đang sôi lên sùng sục. Chuyện này không phải đùa, là hạnh phúc của cả đời người đó, mà sao bà chị vẫn thản nhiên trả lời tuyệt đối như vậy...

“Chị định bỏ trốn giống lần trước sao?” Dù gì thì cũng không nên gượng ép bản thân như thế..

Hàn Nhi nãy giờ ngồi cúi gằm mặt thì ngược lên trả lời một cách dứt khoát

“Không...”

Nó vì muốn mọi chuyện rõ ràng hơn nên mới đi đến quyết định này, tại sao lại phải chạy trốn chứ.

“Vậy chị cứ nhất định muốn đính hôn như vậy sao?”

Quân Như tức giận rồi. Con bé tốn bao công sức để Hàn Nhi đây nhận ra được tình cảm của mình. Vậy mà dùng một cái lại đưa ra cái quyết định như vậy, nếu không phải là chị, Hàn Nhi bây giờ hẳn sẽ bị Quân Như đem ra tra khảo. Nhục hình hay cực hình sẽ được sử dụng một cách triệt để nhất

“Nếu cứ nói về chuyện này, thì ngưng tại đây..” Vẫn là không có cách, cần gì phải nói nhiều như vậy

Hàn Nhi đứng bật dậy, định xoay lưng đi thì cảm thấy tay mình bị xiết nhẹ...

“Chị Nhi... mạnh mẽ thì vẫn nên, nhưng cứ gồng mình, gò ép bản thân như thế thì không tốt chút nào” Quân Như nghiêm giọng, hướng cái nhìn nghiêm khắc về phía nó, con bé cảm nhận được tay Hàn Nhi có chút run run, khóe miệng giương lên nụ cười, nói tiếp ” Quyết định như thế, hẳn rất khó khăn, nhưng đến phút cuối cùng vẫn là còn cách giải quyết, chị suy nghĩ kỹ một chút”

Quân Như ủng hộ chị mình. Bất kể quyết định của nó có là sai lầm đi chăng nữa, con bé luôn luôn đứng về phía Hàn Nhi

Đổi luôn cả họ... từ Trương Quân Như thành Dương Quân Như, nhiều đây đã đủ chứng minh được là con bé yêu mến chị mình đến mức nào rồi

Hàn Nhi khóe mắt đọng lại chút nước rồi rất nhanh xoay lưng đi ra ngoài quán. Rốt cuộc, con người ta vẫn cần nước mắt để che lấp đi sự bất lực...

Quân Như nhìn thấy lại ngồi ngẩn ngơ, rồi lấy tay ôm miệng phụt cười. Chuyện này hay đây, chị Nhi lại biết khóc, đủ biết kỳ này con bé lại phải ra tay ở cấp độ cao hơn nữa rồi. Vô tình dày vò có móng tay nhọn. Không đợi bạo lực lên ngôi, ngôn từ vẫn có thể giải quyết rất tốt....

Tạo được mối quan hệ với Âu gia, không phải bất cứ ai cũng muốn là có thể. Bởi vì đã có mối giao ước từ trước, cả hai nhà cũng đã biết rõ tính cách của nhau nhưng không ngờ Hàn Nhi lại làm một cuộc Cách mạng lớn như thế khiến Dương gia lần đó một phen lao đao. Trên thương trường, Âu gia vẫn luôn là một

trong những tập đoàn lớn mạnh nên vốn không ai nghĩ vị phu thê của Âu thiếu gia lại có thể đào tẩu như thế.

Trở lại với lần này, mọi người lại thêm một phen bất ngờ, rất nhiều câu hỏi được đặt ra tại sao lần này đại tiểu thư nhà họ Dương lại đồng ý khi mà lúc trước lại bỏ trốn đi nửa chừng. Thế nên, với ý định muốn giải tỏa hiểu lầm chuyện này một chút, cả Âu gia và Dương gia đã mời rất nhiều phóng viên báo đài đến đây

Tại phòng chờ, Hàn Nhi ngồi im lặng, trong tay vẫn xoay mãi chiếc điện thoại mà không hề có ý định dừng lại. Hiện tại vẫn là tình huống giống như một năm trước, Lạc Thiên vẫn chưa đến khiến cho trong lòng Hàn Nhi vừa mừng vừa lo, lại vừa lóe ra một tia hy vọng 1% là anh sẽ không đến...

Nhưng anh là người mong nhất cuộc hôn nhân này, lẽ nào lại không chịu đến???

Cánh cửa phòng chờ mở ra, đập vào mắt người mới bước vào là đại tiểu thư của Dương gia. Đúng với từ ‘tiểu thư’, Hàn Nhi bây giờ trên người đang khoác một bộ váy voan xõa chiffon màu xanh tím, điểm nhấn vẫn là một vải lụa trắng tinh khôi được ép khéo léo vào cổ áo tròn trịa kéo dài đến hết chiếc váy, tạo thành một dải nơ bông bênh phía trước, hai bên tay áo phồng nhẹ dài đến khủy tay vừa kín đáo lại vừa tôn lên được vẻ trang nhã và thanh lịch.. Mái tóc được uốn thành từng lọn thả nhẹ trên vai, một vài chỗ được kẹp lên cầu kỳ để tạo cảm giác khuôn mặt hơi bầu bĩnh một chút. Thật khiến người khác vừa nhìn thấy không khỏi trầm trồ thán phục

“Chị Nhi.. chị đẹp lắm đấy” Quả là không đùa nha, con bé xém chút nữa ngã ngửa ra phía sau rồi, Hàn Nhi vẫn là nên làm tiểu thư thì hơn...

Hàn Nhi bẽn lẽn, ngồi thừ ra trước bàn toàn là phấn trang điểm, nó đã ngồi ở đây hơn một tiếng đồng hồ để trang điểm, gương mặt và đầu tóc để phó mặc cho những chuyên gia làm loạn lên. Không đẹp thì quả là phí tiền cộng thời gian rồi...

“Bên ngoài sao rồi?”

“À, báo chí đến đông lắm” Quân Như tươi cười, ngồi xuống một chiếc ghế gần đó. Rồi đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng thì vội ngó nghiêng ngó dọc tìm kiếm ” Âu Lạc Thiên chưa đến sao?”

“Vẫn chưa...”

“Ày da, có khi nào anh ấy nghĩ lại rồi không nhỉ” Quân Như vừa cười mỉm, vừa lén nhìn biểu hiện của Hàn Nhi “Nếu thế thì hay quá rồi” Dù gì cảm giác của con bé vẫn là tính cách hai người này không hợp nhau tí nào. Đã vậy cứ mãi miễn cưỡng thế này cũng không phải là chuyện vui vẻ gì

Hay! Quá hay luôn.. Nếu được như thế phải nói là không cầu mà vẫn có được. Nhưng như thế thì mối quan hệ giữa Âu gia và Dương gia sẽ trở nên rất xấu. Chẳng những ảnh hưởng lớn trên thương trường mà quan trọng hơn là mối quan hệ thâm giao giữa hai nhà nữa...

Một lúc sau, thời gian buổi lễ chính thức bắt đầu nhưng cả hội trường vẫn còn nháo nhào hết lên, chạy đôn đáo vì nam chính vẫn chưa xuất hiện. Bản thân Hàn Nhi cũng cảm thấy lo lắng, lòng như có hàng trăm con kiến bò quanh tạo thành nỗi bất an chất chồng khó chịu

Những phóng viên bên ngoài bắt đầu tỏ thái độ, Lạc Thiên không đến càng làm cho bản chất tò mò sẵn có của các báo đài tăng lên gấp bội

“Âu thiếu gia vẫn chưa đến sao?”

“Này nha, kì trước là đại tiểu thư nhà họ Dương bỏ trốn, kì này lại đến giám đốc Âu gia sao?”

“Chẳng lẽ lại là một trò đùa nữa sao?”

“Nói vậy, chuyện này không thể đùa được” Nếu đùa thì giá cổ phiếu trên thị trường sẽ đồng bộ mà rớt giá không phanh mất thôi

Chuyện Lạc Thiên không đến, dần trở thành câu chuyện nóng hổi cho các báo đài, Hàn Nhi từ phòng chờ bước ra ngoài đại sảnh ngồi trước theo lời của ông Trương. Trong lúc đợi thiếu gia họ Âu, vẫn là nên làm gì đó để làm bình tĩnh dư luận một chút. Nhưng chỉ vừa bước ra, Hàn Nhi lại trở thành con mồi cho hàng chục máy ảnh vỗ tới...

“Dương tiểu thư, cô có biết tại sao Âu thiếu gia giờ này sao vẫn chưa đến không?”

“Cô cảm thấy thế nào, nếu kì này Âu thiếu gia lặp lại chuyện giống cô, bỏ trốn như lần trước”

“Mối quan hệ giữa cô và Âu thiếu gia có phát triển nảy sinh không hay là do mối quan hệ có sẵn của hai nhà”

Hàn Nhi chỉ ngồi im lặng, đôi mắt mở to phần nộ nhìn những chiếc máy ghi âm luôn trực tiếp hướng về mình, cả ánh đèn flash của máy ảnh luôn tục lóe lên làm cả một khu vực chớp tắt ánh đèn khó chịu. Đây là cái mà nó phải hứng chịu sao? Nếu không phải muốn đóng tốt vai trò một chút, hẳn là những chiếc máy ảnh kia sẽ không bao giờ có cơ hội lóe lên lần nữa

“Tiểu thư Dương, xin cô cho biết chút suy nghĩ hiện tại của mình...”

“Tiểu thư Dương...”

“Tiểu thư...”

Hàn Nhi đang cố lờ đi những âm thanh hỗn độn từ đám người phóng viên thì từ sau lưng cảm nhận được một tiếng nói nhỏ, hầu hết đều đã bị những tiếng nói ầm ĩ bên ngoài lấn át. Vẫn chưa kịp phản ứng, thì nó lại bị kéo ào ra khỏi ghế ngồi đi vào phía sau.

“Đi thôi, ngồi đó một hồi chắc bị dư luận đè nén mà chết mất” Cả con bé cũng sắp chịu không nổi rồi, báo đài ăn nói gì mà quá quắc, nếu không phải do ba mẹ kêu con bé kéo chị mình đi trước thì Quân Như cũng sẽ tự làm..

“Ai chết?” Hàn Nhi nhướn mày, lạnh lùng hỏi lại. Khuôn mặt không có chút biểu cảm, chỉ có vẻ hờ hững cộng xem thường...

Ai chết?? Tất nhiên sẽ là bọn báo đài rồi....

Bị kéo đi một lúc, đến khi cảm nhận được xung quanh không còn tiếng động, cũng không có ai đi theo nữa thì Quân Như bất chợt dừng lại. Lúc này, cả hai người đã đi ra khỏi khu vực ngoài tầm kiểm soát của đám phóng viên đó rồi, chính xác là đang ở một dãy hành lang dài đằng đằng. Đây là chỗ hẹn....

33. Chương 33

Hàn Nhi im lặng, để mặc cho con bé kéo mình đi. Nhìn cái điệu bộ khấn trương, ánh mắt lại dò xét ngó nhìn xung quanh, đến cả giọng nói cũng nồng nặc mùi âm mưu của Quân Như khiến nó sinh ra một bụng đầy nghi ngờ...

“Chị đứng đây đợi một chút, em đi nói mẹ rồi chúng ta sẽ về nhà...”

“Ừm...”

“À quên, điện thoại của chị...”

Vừa đi được vài bước, Quân Như chợt nhớ trong tay mình vẫn còn cầm điện thoại của Hàn Nhi thì mới giơ tay lên móc đầu mình một cái. Xém nữa thì quên mất cái vật quan trọng này..

“Tại sao nhóc lại giữ nó”

Hàn Nhi nhú mày

“Ây dà, đừng hỏi nhiều, mau cầm lấy”

Không đợi phản ứng, con bé đã dúi nhanh chiếc điện thoại vào tay Hàn Nhi. Nó phản xạ cầm lấy rồi khuôn miệng bất giác nở ra một nụ cười giễu. Nhìn cái dáng vẻ kia của con bé nó lại chẳng buồn mở miệng vạch trần âm mưu này. Rõ ràng, cầm sẵn điện thoại trong tay, rất dễ dàng gọi đi nói chuyện, vậy thì cần gì phải bỏ nó đứng ở một hành lang như thế này rồi tìm cái cớ sơ hở như thế để bỏ đi.

Mạnh miệng suy luận nhưng cuối cùng vẫn là yên lặng nghe theo sự sắp đặt của Quân Như. Hàn Nhi nghĩ rằng con bé đã làm gì đó rồi, đã nói chuyện hoặc là hăm dọa gì đó. Bỗng nghĩ đến đây, dây thần kinh nó căng ra vì quá tải...

Nếu là con bé nhúng tay vào, thì vấn đề này vẫn là Lạc Thiên thắng sao??

Vẫn là Hàn Nhi hiện tại cần thư giãn một chút, nó vừa tựa lưng vào bức tường âm lạnh lẽo của dãy hành lang vừa thầm đánh giá nơi này. Ở đây nhìn tựa như một đường hầm, không thể cảm nhận được bất cứ âm thanh nào từ bên ngoài. Trong này cũng dường như không có ai..

Nhưng im lặng chưa bao lâu thì lại bắt đầu có tiếng động ở phía xa của dãy hành lang, nó vọng lại mỗi lúc một lớn khiến Hàn Nhi giật mình, cảm giác nhìn về một hướng

“Nghe nói là phải đi ngang chỗ này mới có thể chạy ra bên ngoài được”

“Vậy thì hẳn là chưa đi đâu xa...”

“Thế thì mau đuổi theo”

Hàng chục tiếng đối thoại nhau càng lúc càng hướng đến gần Hàn Nhi, khiến nó cũng như phản xạ tự nhiên chuẩn bị tháo đôi giày cao gót ra để tẩu thoát thì những bóng đèn của dãy hành lang chớp nháy liên hồi rồi không hẹn mà cùng nhau vụt tắt. Xung quanh trở thành một màn đen tối, tĩnh lặng, cả Hàn Nhi cùng bọn phóng viên đều như bị bắt ngờ quá mà nhất thời không thốt lên lời..

Vài giây sau lại vang lên vài tiếng nói mang theo sự hoảng loạn, rồi cả tiếng kính bị đập vỡ, cảm giác được hàng trăm mảnh kính vỡ tung tóe dưới nền đất, văng đến chỗ Hàn Nhi đang đứng..

Hàn Nhi lồm cồm với tay nhặt lấy một vật lạ lúc này đập về phía gót giày nó. Đặt trong lòng bàn tay, nó cảm nhận một hồi thì biết đây một ống lens máy chụp hình..

Lại còn chưa kịp suy đoán gì thì tim nó bắt gặp đập mạnh, nhịp thở không kịp lưu chuyển theo dòng không khí bên ngoài. Chỉ có hai đôi bàn tay cầm chiếc điện thoại, bật nhanh ánh sáng nền màn hình lên mò mẫm đi về phía trước. Nó lúc này trong đầu hỗn loạn, chỉ mong nhanh chóng tìm được đường ra, nếu không ngày mai báo chí sẽ đăng một tin khác giật gân hơn cả tin này

Hơi thở càng lúc càng dồn dập, như cứ ứ đọng trong lồng ngực, không thể nào tống khứ ra ngoài khiến Hàn Nhi mệt đi nhanh chóng. Đến lúc hai chân như vô lực, khụy hẳn xuống nền đất, lưng tựa vào tường thở hổn hển thì lại một bàn tay nào đó kéo nhanh Hàn Nhi dậy rồi nhanh chóng xốc người nó lên nằm ngang vai

Hàn Nhi trong lúc đó lại không kịp mở miệng lên tiếng kháng nghị, người mềm nhũn không xương, thả lỏng trên vai người nào đó toát ra một làn khí khiến nó an tâm mà cố trấn định nhịp thở của mình...

Đến lúc đôi mắt mở hé nhìn được một tia sáng phía trước chiếu thẳng về người thì Hàn Nhi mới có thể động dậy, hơi thở cũng nhịp nhàng, người bắt đầu có cảm giác.

Những bóng đèn trong hành lang cũng vừa lúc đồng loạt mở lên, sáng trưng như cũ.

Ánh đèn vừa sáng lại, bọn phóng viên hốt hoảng lên tiếng, tựa hồ còn hơi hoang mang sợ sệt, bởi vì họ không biết chuyện gì vừa xảy ra thì máy ảnh trên tay đồng loạt nằm vương *** trên nền đất, mảnh kính vương *** khắp nơi một đồng hỗn độn

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Các người là ai?”

“Máy ảnh của tôi đâu?”

“Các người là ai, tại sao....?”

Lại vừa kịp lên tiếng phản nộ thì mới nhận ra lúc này trước mặt họ là 5 người trông rất quen mắt, chỉ độc nhất một bộ đồ đen cùng khuôn mặt giàu có, khinh thường. Bất giác, trái tim trong lồng ngực mỗi người run lên bần bật, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này..

“Chắc chắc.. cái máy này sao có thể dùng để chụp hình được chứ?”

Cầm chiếc máy ảnh trên tay, Hạ Kiệt - một người trong BLACK cũng là thiếu gia của một tập đoàn lớn không khỏi chắc lưỡi, lắc đầu. Anh làm sao lại để loại máy ảnh này chụp được hình của cô gái đã giúp BLACK thoát khỏi địa ngục mấy ngày nay được chứ..

Vừa nói xong, anh nhướn mày, giương đôi mắt pha ý cười về phía một phóng viên đang hoang mang nhìn chăm chăm cái vật quý giá trên tay Hạ Kiệt. Không phụ lòng mong đợi, chiếc máy ảnh chông chênh trên 2 ngón tay rồi rơi xuống đất, mặc cho nó muốn rơi theo chiều hướng như thế nào, khuôn mặt Hạ Kiệt vẫn đầy ý khinh bỉ nhìn bọn phóng viên

Đến lúc này, một người nhà báo khác mới kịp “Ồ” lên một tiếng, vẻ như đã nghĩ ra được cái gì đó, khuôn mặt lại lập tức sáng bừng..

“Cậu có Phải Hạ Kiệt, thiếu gia tập đoàn Hạ Quang không vậy?” Hạ Quang là một tập đoàn lớn, sản xuất các đồ điện tử, có thể nói như là một hiện tượng lạ trong ngành. Hạ Kiệt nghe xong thì nhứ mày, cũng không ngờ anh lại nổi tiếng như vậy nha

“Sao? Có hứng viết báo về tôi à?”

“Cậu... cậu có thể góp một bài phỏng vấn được không?” Đẳng nào thì tin tức về tiểu thư Dương gia cũng đã xem như bỏ đi, nhà báo này không thể về tay không được, liền mạnh miệng đề nghị

“Này, kia không phải Hạo Nhiên, giám đốc Nhạ thị hay sao?” Còn có Chấn Đông, Bá Cường rồi cả thiếu gia Khang Luân nữa

Sau câu nói phát hiện đó, cả bọn nhà báo như đứng sững một lần nữa. Ai mà không biết những người trước mặt bọn họ đây đều là thiếu gia, là chủ nhân tập đoàn lớn. Đã vậy trên người lại độc nhất màu đen, đều khiến mọi người liên tưởng đến BLACK. Cũng đã từng nghe phong phanh, Âu thiếu gia cũng là thành viên trong bọn họ nhưng vẫn chưa có được bằng chứng xác thực, đợt này BLACK đồng loạt xuất hiện trong buổi đính hôn của Âu Lạc Thiên quả là một gợi ý đã có thể tìm ra được đáp án.

Chỉ vài giây sau, vẻ mặt của bọn phóng viên đồng loạt trở nên vui vẻ, thậm chí còn có phần hào hứng. Tin tức tới tay phóng viên như mở đường lên trước mặt mèo, ai nấy đều chảy rõ dãi, rõ ràng hôm nay là ngày may mắn của bọn họ

Hạo Nhiên cúi người chào kiểu cách phương Tây một chút. Tính tình anh phóng khoáng, không câu nệ chuyện đời, nhưng hành động này lại gây chấn động khiến 4 đôi mắt sát thủ còn lại quay sang trừng anh lạnh lẽo. Còn bọn phóng viên thì bị anh hù đến độ lùi về phía sau, cố gượng ép bản thân cúi chào đáp lễ

“Không sao, không sao, chào hỏi mà” Hạo Nhiên huơ tay, chỉ là xã giao bình thường, có cái gì đâu mà lại nhìn anh gắt gao như vậy chứ.

Nhưng càng lúc, càng cảm thấy có gì đó không ổn, anh cũng đành cười giả lả cho qua rồi mặt nghiêm lại nhanh chóng. Quê thật nha, anh chẳng qua chỉ là muốn tạo chút không khí, nếu không thì cuộc nói chuyện này sẽ rất căng thẳng. Chỉ sợ rằng bọn phóng viên kia bị dọa cho chạy mất dép thì còn gì kịch vui nữa

“Thế nào, vẫn còn muốn đuổi theo sao?”

Khang Luân khoanh tay, đôi mắt hằn lên sát khí, vì cái đám phóng viên này tốn thời gian của anh, thật không xứng chút nào. Nhưng vì tương lai của BLACK, anh làm thế này cũng không phải hao phí gì..

“Các thiếu gia, cái ngài hãy góp giúp một bài phỏng vấn, chúng tôi sẽ không đuổi theo nữa” - Một nhà báo cười hề hề, sắc thái dụ hoặc, luôn miệng đề nghị

Đồng loạt không hẹn mà gặp, gương mặt 5 người bọn họ tối sầm lại, đen gần bằng bộ đồ trên người. Đám nhà báo này, rõ ràng diếc không sợ súng, đã làm đến như thế bọn họ vẫn không từ bỏ. Chẳng lẽ thật sự cái bọn này đến sủng đã lên nòng cũng mấy may không quan tâm???

Cùng lúc đó, bên ngoài đại sảnh, nơi tổ chức tiệc lễ cũng đang ồn ào náo loạn. Bảo vệ nơi đây không đủ để ngăn chặn những tay phóng viên đang bất chấp mọi thứ dõng dạc chạy theo săn tin tức. Rồi một loạt tiếng chân người gấp gáp, lại vang lên âm thanh âm ỉ dữ dội, hàng loạt người mặc áo vest đen nghiêm trang

không biết đến đây từ lúc nào đã chặn mọi phía khiến cả bọn phóng viên sững sờ, đứng dậm chân tại chỗ. Cả gia đình hai bên là Dương gia và Âu gia cũng bị dọa cho tim chút xúy rút ra ngoài.

Cũng như cách thức cũ, từ bên ngoài đám áo đen, len lỏi vào trong là 5 người trông khí phách, tà khí u ám lạnh lẽo bước vào, trên người cũng áo sơ mi đen càng tăng thêm “độc khí” khiến cả đám phóng viên đồng loạt thất thần, cảm thấy khí lạnh lan tràn toàn thân...

Vẫn chưa kịp làm gì thì máy ảnh, máy ghi âm, cả micro đều được chuyển tay và tiện thể ném luôn xuống đất....

Không một tiếng nói, tiếng hét hay thậm chí cả tiếng thở cũng lặn mất tăm. Cả hội trường kết thúc trong sự im lặng đến đáng sợ.

Hàn Nhi vừa lấy lại cảm giác, cũng vừa nhận thấy được xung quanh thì đã bị khiêng ra ngoài như bao tải. Cảm thấy bản thân mình đang lơ lửng thì liền động dậy, vùng vẫy tìm thế tiếp đất. Nhưng người nào đó lại tăng lực cánh tay đang vòng qua eo nó, khiến Hàn Nhi một chút xê dịch cũng không có. Đã vậy, mặc váy rất khó vận động, thêm vài đợt gió bên ngoài vừa lạnh lại vừa mạnh, khiến gấu váy cứ tiện theo đó mà bay lên...

“Bỏ tôi xuống...” Người này rốt cuộc là ai, dù trên người có tản mát ra khí thái khiến Hàn Nhi có thể an tâm nhưng tốt nhất vẫn nên để nó đi bộ thì hơn

“Yên lặng đi...”

Một giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo hai nhịp khí hỗn độn, vừa lạnh lẽo lãnh đạm, lại vừa phẫn nộ, dường như không thể điều chỉnh được cảm xúc.

Vừa nói xong, người này còn lấy tay giữ lại gấu váy khiến nó không bay tứ tung nữa, Hàn Nhi yên tâm một phần, nhanh chóng như người bất động, rơi vào trầm tư..

“Dương Phong....”

“Ừm...”

Giọng hắn vừa nhẹ nhàng, vừa thâm tình trả lời. Hắn biết bản thân rất muốn nghe người con gái này gọi tên mình...

Cả hai lại im lặng không nói gì, Dương Phong cố gắng đi thật nhanh ra đến chiếc xe đã đậu sẵn ở cửa sau. Vì biết sẵn bọn phóng viên sẽ không dễ dàng tha cho bọn họ, hắn khoác lên lưng Hàn Nhi một chiếc áo, còn riêng hắn vì đã đội sẵn một chiếc nón rồi nên không cần phụ kiện gì thêm..

“Này, điếc đi...”

Hả? Hàn Nhi đang nằm im thì lại nghe một câu nói mơ hồ vang lên, điếc??? Điếc cái gì??

Như phản xạ của một người muốn tìm hiểu mọi việc, nó ngược cổ lên nhìn về phía trước, rất nhiều phóng viên đậu trước cửa khiến Hàn Nhi đột nhiên nảy sinh lo lắng. Nhưng lại dần hiểu ra hắn muốn nói về vấn đề gì, lại nhanh chóng kéo chiếc áo trên lưng lên che gần hết đầu. Nó nhắm mắt, nuốt một ngụm nước bọt lấy chút tự tin rồi mở miệng hét lớn

“Anh... có gì mình nói sau, mau bỏ em xuống... nhanh lên...”

“Anh à, chúng ta nói chuyện một chút được không, bỏ em xuống”

Hàn Nhi lớn giọng, kèm theo đó là vài động tác giãy giụa, khuôn mặt khổ sở nhăn nhó, còn hắn thì vẫn điềm nhiên bước thẳng về phía trước. Bọn phóng viên trong phút chốc lại bị tiếng thét chói tai kia làm cho chú ý. Nhưng một lúc sau lại phát hiện rằng chỉ là một cặp tình nhân đang cãi nhau nên thôi, liền không quan nữa và chăm chú ở cổng trung tâm...

Cả hai mau chóng lên một chiếc xe đậu bên kia đường rồi lái nhanh đi... Dương Phong lại không nói gì chỉ một tâm chăm chú vào việc lái xe, tốc độ lại mỗi lúc một nhanh mà hắn vẫn bình tâm tăng tốc như cũ

Hàn Nhi nhíu mày, quay sang nhìn hắn, trong đáy mắt ánh lên suy nghĩ hỗn độn khiến nó không tự giác mà đặt tay mình lên bàn tay đang nắm chặt vô lăng kia, khẽ chạm một chút rồi mở giọng ôn hòa:

“Không có ai đuổi theo hết...” Cậu chạy chậm lại được rồi, không cần phải lái xe trời chết như vậy. Hàn Nhi biết hẳn lúc này hỉ nộ ái ố bất thường, hiện giờ lại trưng diện nét lạnh lùng vô cảm khiến tâm nó như bị khoét một cái hố lớn...

Không có ai đuổi theo hết? Người con gái này nghĩ hẳn lái xe nhanh vì sợ có ai đuổi theo hay sao chứ?? Đáng giận...

Dương Phong bẻ tay lái, quẹo sang làn đường bên kia, vừa kịp động tác này cũng khiến tay hắn rời ra khỏi lòng bàn tay của Hàn Nhi. Tay nó lơ lửng trong không khí, chỉ kịp cảm nhận thứ trong bàn tay đã vụt đi mất mà tâm trạng luyến tiếc, ngậm ngùi không thôi.

Cảm giác hụt hẫng tràn ngập trong xe, hẳn lúc này tại sao lại lạnh lẽo đến thế. Bình thần đến mất khiến người ta không thể hiểu được...

Định rút tay về thì lại bị bàn tay rộng lớn ấy phủ lấy rồi nắm chặt như thứ quý báu. Nắm chặt đến độ khiến Hàn Nhi cảm thấy đau rồi bỗng dưng nhúu mày lại. Vẫn là sự quan tâm mạnh mẽ ấy, nó không nhẹ nhàng như của Lạc Thiên. Hắn yêu luôn luôn mạnh bạo, muốn mọi thứ thuộc về mình lại không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Còn Lạc Thiên, ở anh luôn có sự điềm tĩnh ôn nhu, và quan trọng là làm gì cũng hướng người mình yêu làm trọng tâm. Vậy tại sao người nó thích vẫn là Kỳ Dương Phong bá đạo này???

Nó thích.. rất thích cái cảm giác này

Hắn nắm lấy rồi lại đưa lên miệng, hôn nhẹ một chút như sự quan tâm ân cần. Tự lúc nào, chiếc xe đã dừng lại bên vệ đường. Hàn Nhi ngồi lặng im, không nói gì, cũng không rút tay lại, để mặc hắn nắm cho thỏa đáng...

“Hiện tại...” Dương Phong lên tiếng, hắn kéo người Hàn Nhi đối diện với mình, giọng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ “không thể về Lăng Tuyền...” chỉ sợ ở đó sẽ đông phóng viên báo chí...

Hắn lúc này khi vừa đặt Hàn Nhi trong xe thì chiếc nón rơi xuống, đồng thời lại nghe tiếng lách cách của máy chụp hình. Chuyện này rồi sẽ rất nhanh bị phát hiện, không chừng lúc này, nơi đó cũng đang rất ồn ào náo loạn rồi. Cũng may, hắn đã phân phó một vài người trong BLACK đến đó, phòng hờ ba mẹ hắn lại đến “hỏi thăm”....

“Tại sao lại không?” Hàn Nhi vẫn không biết chuyện gì, bây giờ rõ ràng đã thoát được, chỗ nó ở cũng không dễ bị phát hiện đến thế...

“Lúc này, có chút sơ hở, tạm thời nơi đó sẽ rất đông người, nói chung là không thể về được”

“Ừm...” Hàn Nhi hờ hững trả lời nhẹ, thế thì bây giờ nó phải đi đâu? Dương Phong hắn cũng vì chuyện này mà không thể về nhà, tự nhiên trong lòng nó cảm thấy tội lỗi

“Đang suy nghĩ cái gì?” Tự nhiên lại trở nên trầm ngâm, hắn không khỏi tò mò

“Không có gì...”

“Vậy thì...” Nói đến đây, Dương Phong ngập ngừng một chút, buông tay Hàn Nhi ra rồi lôi ra chiếc ví trong túi mình “Vào cửa hàng tiện lợi kia, mua một ít đồ ăn, tôi tranh thủ lúc này về Lăng Tuyền xem một chút” tranh thủ giải quyết mọi chuyện cho nhanh

Hắn nói mặc hắn nói, Hàn Nhi chăm chú nghe nhưng vẫn không hiểu, trơ mắt ra nhìn chiếc ví trên tay hắn, ngớ ngẩn một hồi

“Cầm nhanh đi, không có thời gian nữa đâu”

Hàn Nhi vương tay ra đón lấy, vẫn chưa tiêu hóa hết lời Dương Phong vừa nói

“Mua đồ ăn làm gì? Chúng ta sẽ đi đâu?”

Dương Phong nghe đến hai từ “chúng ta” thì không kiềm được vui vẻ, tức giận mấy ngày nay cũng vơi đi không ít, hắn nở nụ cười rồi chồm sang phía Hàn Nhi đẩy cửa xe ra..

“Chỗ này cô cũng biết...” Và nó cũng đã từng đến đây..

Nói rồi hắn xoay vai Hàn Nhi hướng ra cửa xe mở rộng kia, tránh cho ánh mắt khó hiểu đó nhìn hắn mãi. Bây giờ không phải lúc ngồi dài dòng, giải thích cho nhau nghe

Trước mặt Hàn Nhi là một cửa hàng thức ăn tiện lợi, được mở cửa 24/24, vừa bán thức ăn lại vừa bán một số đồ dùng cần thiết, rất phù hợp cho tình hình hiện tại...

Hàn Nhi bước xuống xe, trên tay cầm ví của Dương Phong trong lòng bỗng dưng có một đợt cảm xúc là lạ.. Chiếc xe nhanh chóng vụt đi trên con đường rộng lớn, nó cũng quay lưng đi vào cửa hàng

Dạo quanh một chút, Hàn Nhi thật sự không biết mua cái gì, chỉ lấy đại vài chai nước, vài gói mì, mấy hộp bánh sandwich, thức ăn nhanh rồi nhanh chóng tính tiền. Làm gì thì làm, ăn uống vẫn phải đứng đầu. Mấy ngày nay, nó lo lắng đến nỗi mất ăn, mất ngủ, hiện giờ thấy thiên đường trước mặt, bụng cũng không chịu nổi, liên tục réo gào

Hàn Nhi thở dài, cầm bịch đồ ăn mới mua đi ra chiếc bàn ở phía tấm kính cửa hàng, chỗ này bàn cao, ghế cao giống như một quầy bar thu nhỏ, nhưng chỉ là dùng cho việc ăn uống, những khách hàng có nhu cầu ăn uống gì sẽ đến đây ngồi. Hàn Nhi cũng không ngoại lệ, nó vừa cầm hộp mì được chế nước sôi ngồi xuống.

Vừa ngồi đợi mì nở, vừa nhìn ra ngoài cửa kính, những dòng xe lao nhanh luôn khiến con người ta choáng ngợp, con người thời đại ngày nay luôn luôn hối hả, làm những điều họ thích, thậm chí còn tranh giành chiếm đoạt. Nếu con người không tham lam, thì những “ước muốn” không nhiều đến nỗi bọn họ phải luôn tất bật tìm kiếm đến vậy...

Nhưng tại sao lại có chuyện cảnh vật cũng có thể ảnh hưởng đến tâm tình con người ta thế này, ngắm nhìn một lúc khiến Hàn Nhi lại thở dài một lần, lần nữa, rồi n lần...

Lúc này, liệu Âu Lạc Thiên sẽ như thế nào? Sẽ giải quyết như thế nào? Nó thật tò mò, một năm trước khi mà Lạc Thiên lại ở hoàn cảnh giống nó thì sẽ xử trí như thế nào đây?

Sự việc lúc đó được giải quyết nhanh chóng, qua ngày hôm sau lại tan biến không một chút dấu vết. Hàn Nhi còn không thể tưởng tượng được... Còn bây giờ...Haiz... lại phải thở dài

Tít...tít...

Điện thoại trên bàn vang lên, Hàn Nhi vội vàng cầm lấy..

“Chúng ta huề nhau”

Anh gọi đến bất ngờ, nước trong mắt lại không kiềm chế, không ép buộc, cứ tự nhiên nhẹ nhàng lấp đầy mắt

“Vậy hóa ra là anh trả thù sao?”

“Không phải, tôi chỉ là muốn cho em hiểu cảm giác mà tôi từng trải qua mà thôi”

“Nhưng anh không đến, ngày mai sẽ bị lên báo..”

“Sẽ không...” Lạc Thiên chắc chắn

“Tại sao?”

“Từ từ rồi em sẽ biết..”

Hàn Nhi khịt mũi, những lời nói này lại khiến nó rất an tâm, tâm trạng vui lên một chút, rồi nói tiếp “Cảm ơn anh..”

“Tốt nhất đây là lần cuối cùng tôi và em nói chuyện kiểu này, và tốt nhất là hai người nên làm lành với nhau. Mấy ngày nay BLACK đều rất khổ sở vì tên điên kia rồi” Lạc Thiên vừa nói vừa giả giọng bất mãn, mấy ngày nay anh thật mệt, vừa bị tra khảo, lại vừa bị tra tấn, đủ mọi hình thức..

Chẳng qua là một đứa con gái, Dương Phong hắn lại giận cá chém thớt, tối nào cũng kéo BLACK đi “khảo sát thị trường”, còn tiện tay đập nát mấy bang phái như muốn tìm được niềm vui. Đã thế lại còn kéo cả đám vào những club mới mở. Cùng là con người, ai ai cũng đều đi học, lại còn phải đi làm, bị hành hạ kiểu

này quả thật là thống khổ mà. Cũng may, người tỉnh táo nhất, Khang Luân quay về đúng lúc, giải quyết mọi chuyện êm đẹp hơn...

“Tại sao?”

Đương sự chính lại không hề hay biết, ngạc nhiên hỏi lại

“Đừng hỏi tại sao.. Em cứ tốt nhất là làm lành với thằng nhóc kia trước đi..” Lạc Thiên ngưng một chút, anh dời mắt mình khỏi hình ảnh cô gái ngồi trong cửa hàng tiện lợi kia nhìn vào mặt đồng hồ trên cổ tay “Tôi có việc, chúng ta nói chuyện sau”

“Được, chúng ta nhất định sẽ gặp lại” Hy vọng lúc đó sẽ tốt hơn bây giờ...

Lạc Thiên cúp máy, để điện thoại sang phía ghế ngồi kế bên.

Bên kia đường, một chiếc xe đen bóng loáng lập lờ dưới màu vàng của ánh đèn đường bắt đầu di chuyển rồi lại vọt nhanh trên con đường đi thẳng đến sân bay Quốc tế

Tốt nhất đây là lần cuối cùng anh nhìn thấy em khóc...

Dù không phải là vì anh...

34. Chương 34: Đêm Nay Còn Dài

Chuyện Dương Phong lái xe về Lăng Tuyền là do hắn muốn xác minh rằng liệu bọn nhà báo có đến hay không. Thực thì trong đầu hắn cũng đã nghĩ là bọn họ chỉ đơn giản là biết ít nhiều, sẽ không thể nào đến nhà hắn nhanh đến vậy. Nhưng hiện tại thì cảnh tượng trước mặt thì đã vượt quá tầm kế hoạch khiến hai hàng lông mày hắn bỗng nhíu lại, khí thế bức người ào ra khắp xe

Bực tức nhanh chóng choáng hết tâm trí, hắn lúc này nét mặt đanh lại thăm dò, lạnh lùng cầm điện thoại lên gọi vào một số

“Hồi nào?”

Người tại sao lại đông như thế, lại còn trông rất háo hức, hắn đậu xe ở xa như vậy mà còn nghe tiếng bàn tán xôn xao đặc trưng của bọn nhà báo, hắn không phải là lúc hắn vừa rút nón xuống là nhận ra liền chứ?!

Đầu dây bên kia hơi hốt hoảng“A..” lên một tiếng rồi lại khàn khàn cố chỉnh lại giọng nói:

“Phong ca, là 10 phút trước”

“Chết tiệt”

Hắn **** rửa một tiếng. Cái đám phóng viên rãnh rỗi kia, vừa đánh hơi được một chút lại rất nhanh mò đến. Cũng may hắn đưa vài người trong BLACK đến chặn lại nếu không lúc này sẽ ồn ào đến mức nào nữa thì có trời mới biết

Nhìn đám phóng viên nháo động, máu nóng trong người Dương Phong toàn bộ như truyền lên não:

“Còn vụ ở buổi tiệc, thế nào rồi?”

“Cũng như cậu thấy, hình như bọn phóng viên dồn hết sang đây rồi” Đầu dây bên kia hít thêm một ngụm khí rồi cân nhắc nói tiếp “Có lẽ chuyện giữa Lạc Thiên và Dương Tiểu thư sẽ không làm lớn ra, nhưng tôi nghi chuyện của cậu sẽ...”

“...”

Dương Phong im lặng, chuyện này không phải là hắn không biết, nhưng chỉ không ngờ là bọn nhà báo này lại chuyển mục tiêu nhanh như vậy..

Đầu dây bên kia bắt giác cảm thấy nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, mồ hôi lạnh trên trán cũng bắt đầu xuất hiện. Tình hình lúc này quả là không đùa được

“Phong, có cần xử lí không?”

“Gọn một chút..” Hân lạnh giọng nói xong liền cúp máy. Đưa mắt đảo thêm một vòng cảnh tượng trước mặt rồi lái xe đi

Ở sân bay Quốc tế, An An đã đợi khá lâu rồi. Cô kì này cũng muốn góp một chút vào chuyện của Hàn Nhi, nhưng người chủ mới nào đó chỉ bắt cô đứng canh hành lí, giải quyết giấy tờ và..đổi vé chuyển bay từ 5h chiều thành 8h30 tối. Làm cô một mình túc trực từ chiều đến giờ ở sân bay

Vốn phải giữ nét nghiêm chỉnh của một vệ sĩ nhưng cô hiện tại là không thể nghiêm chỉnh được nữa. Cầm 2 chiếc vé trên tay mà lòng cô cứ thấp thỏm sợ rằng anh thật sự quên mất chuyến bay lúc 8h30 này. Đã thế, lại còn dặn cô đừng có gọi điện làm phiền khiến An An bây giờ trong lòng như trào lửa mà bên ngoài trông như một đứa câm không có chỗ giải tỏa, khuôn mặt nhăn nhó đến biến dạng

Vì hành lí cũng không nhiều lắm, chỉ là một túi xách nhỏ trong đó có vài tài liệu quan trọng cho công tác lần này nên An An đặt nó trên ghế. Cô một thân xoay đi xoay lại, đi tới đi lui tìm kiếm bóng dáng anh. Lâu lâu lại đưa tay lên nhìn vào đồng hồ, từng giây từng giây cứ trôi qua, thật bức người khác lo lắng đến phát sinh xuất huyết não đây mà

Người ở sân bay rất đông, thật không dễ gì tìm được Lạc Thiên. Cô cứ đi qua đi lại, miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó cho bớt tức giận

Bộp lên một tiếng, nghe như hai vật gì đó chạm vào nhau khiến An An giật mình phản xạ đầu tiên là nhìn về túi xách trên ghế. Hành lí vẫn còn ở chỗ cũ, lo lắng trong cô vơi đi mấy phần nhưng cảnh tượng trước mặt lại khiến cô hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu chào cung kính

“Ấu thiếu gia..”

Giọng cô nhỏ như muỗi vo ve, tình huống này thật không tiện nhìn mặt Lạc Thiên nha, thân cô là một vệ sĩ mà lại để anh phải ra tay động thủ..

Lạc Thiên một bên giữ chặt bàn tay tên cướp đang sắp đụng vào túi xách của anh, một bên lườm mắt về cái người được coi là “vệ sĩ” đứng cúi đầu đằng kia

“Cô đang làm cái gì?”

Anh giữ chặt tay tên cướp bẻ ra phía sau, nhú mắt nhìn cô. Bảo cô đứng đây canh hành lí, vậy mà lúc anh quay về lại thấy một tên khả nghi rình mò đồng hành lí của mình...

“A, tôi tìm cậu...” An An luống cuống, cúi đầu đầu như hối lỗi, không dám ngẩng mặt lên.. “ Tôi tưởng cậu không đi nữa” Cô liếc mắt xuống đồng hồ trên tay mình, phù vừa kịp 8h25..

Lạc Thiên càng lúc càng chăm chăm nhìn cô, này đây có phải người ngu ngốc hay không? Hay vệ sĩ” chỉ là một biệt danh đặt cho người con gái này có tác dụng để giải trí, anh đang gồng mình đứng giữ tay tên vệ sĩ mà cô lại cứ thản nhiên cúi đầu nhận lỗi. Nhận lỗi?? Cái con người này nhận lỗi cái gì

“Ngước đầu lên..”

Lạc Thiên ra lệnh, giọng lạnh tanh. Nhìn thấy cô từ từ ngẩng đầu lên thì vẫn giữ nguyên cặp mắt dò xét không ngần ngại nhìn chăm chăm

An An chậm rãi động đậy đầu mình, lại vừa tìm cách đối mặt với anh, cùng lúc lại có một thứ gì đó lấp lóe loẹt xoẹt qua mắt cô. Linh tính An An mách bảo, cô lập tức ngẩng cao đầu thủ thế thì thấy Lạc Thiên nhìn chăm mình, còn sau lưng thì bàn tay tên cướp đang cầm một con dao hướng về phía anh

Nhiều người xung quanh cũng nhìn thấy, nhất thời la lớn hoảng hốt:

“Cẩn thận...”

“Trời ơi...”

Ai ai cũng đang liên tưởng đến viễn cảnh xấu nhất

An An nhanh chóng không để tên cướp làm xằng bậy, ào về phía anh không giữ bất cứ lễ độ nguyên tắc nào “Thiếu gia, tôi xin lỗi” rồi đưa chân đá một cú mạnh về bàn tay của anh đang nắm chặt tên cướp kia, rồi xoay lưng tặng thêm một cú vào mặt tên cướp khiến cả Lạc Thiên và hắc ta đều tách ra hai phía

Anh cũng cảm nhận được bất ổn, mặc kệ bàn tay đang đau nhói vì cú đá lúc nãy, nhanh chóng thủ thế. Nhưng chưa kịp làm gì thì từ phía sau, An An lại ào đến liên tục không kiêng nể gì cho tên cướp thêm vài phát vào mặt và bụng, hắc mất tự chủ cũng ngã ào xuống đất như một bao tải trọng lượng nặng

Khách quan xung quanh thấy cảnh này chỉ kịp la lên một tiếng, có người còn nhắm mắt..

An An giải quyết xong, phúi phúi tay như rất hả dạ, vội nhớ đến Lạc Thiên, tiến nhanh về chỗ anh đứng còn đang nhíu mày nhìn về hình bóng tên cướp đang nằm lăn lộn dưới đất, đột nhiên lại cảm thấy đồng cảm khi nhìn xuống bàn tay đang nhói nhói lên của mình...

“Ấu thiếu gia, anh có sao không?”

Cô lấy lại tác phong của một vệ sĩ chuyên nghiệp, nghiêm túc hỏi

Anh nghe tiếng nói, cũng quay đầu lại, đưa phía bàn tay ra cho An An xem. Phía trên mu bàn tay, xuất hiện một mảng đỏ lớn dần chuyển sang màu tím

Cô cũng cả người, lúc đó vì quá gấp, trong đầu chỉ suy nghĩ phải bảo vệ anh khỏi cái thứ inox kim loại kia mà không kiểm chế được lực đạo...

“Thiếu gia, tôi xin...”

An An chưa kịp hồi lỗi xong thì chỉ thấy anh thản nhiên lướt vệt qua mặt mình. Lời xin lỗi còn một chữ cuối cùng cũng bị cô nuốt ngược vào trong

“Đi thôi, trễ giờ rồi..”

Lạc Thiên để lại một câu, cũng thuận tay cầm lấy túi hành lí đi nhanh. Trước đó, đôi mắt anh nhìn về một hướng thấy vài người cầm máy chụp ảnh ngó dáo dác thì đã hừ lạnh. Bọn phóng viên cũng rất nhanh nhẹn...

Nguyên tắc của một vệ sĩ là không nên quan tâm quá nhiều về chuyện riêng tư của chủ nhân. Công việc duy nhất họ cần làm là yên lặng và làm theo những gì chủ mình phân phó. An An lấy điều này làm tiền đề, cũng nhanh đi theo sau lưng anh

Hàn Nhi sau khi ngắt điện thoại, cũng bắt đầu chăm chú vào việc ăn uống của mình. Vừa mở nắp hộp mì ra, khói nghi ngút bốc lên, tạo thành một cảnh tượng hùng vĩ trước mặt, bụng cũng không ngừng kêu gào biểu tình. Vừa tách đĩa ra, một gấp vào miệng, chưa kịp nuốt xuống thì điện thoại lại reo lên có tin nhắn. Hàn Nhi rửa thơm, hận tại sao lúc này lại đem theo cái của nợ này làm gì..

“Ra ngoài”

Nội dung tin nhắn như một mệnh lệnh, Hàn Nhi cũng ngược lên ngó nghiêng xung quanh. Đúng thật là Dương Phong đã đến và dừng xe trước cửa hàng. Nó đứng đấy, cầm lấy bao đồ cùng ly mì đi ra ngoài.

Dương Phong nhìn Hàn Nhi không rời, tính từ lúc nó ngồi trong cửa hàng mãi nhìn ly mì đến đi rồi ra xe cũng chỉ là chung thủy không nhìn lấy hắc một lần thì nét mặt Dương Phong đã đen đi không ít.

Hàn Nhi hết một gấp lại một gấp, cố giữ tự nhiên mà chuyên tâm vào ăn uống, nhưng có người nào đó không muốn vậy, cứ nhìn lấy chăm chăm, ánh mắt như dần chuyển sang sát bén, muốn một chém đem ly mì kia thành hai phần

“Nhìn cái gì, sáng giờ tôi chưa có ăn gì cả” Chẳng những sáng nay mà hôm qua với hôm trước cũng chỉ có vài hạt cơm vào bụng thôi

“Tại sao?”

Nét mặt hắn trầm xuống, cái người này tại sao lại không ăn uống đầy đủ. Còn đây là gì đây? Mì gói sao? Lại còn ăn ngon đến thế??

“Đừng hỏi nữa..”

“Tôi hỏi tại sao?”

Hàn Nhi hừ lạnh, đối với loại câu hỏi này nó không hứng thú trả lời, chẳng lẽ phải nói là nhìn biểu hiện mấy ngày nay của hắn mà nó ăn không ngon sao?

Mơ tưởng đi!!

Nhìn Hàn Nhi im lặng, chăm chú vào việc ăn mì, hắn cũng thật sự tò mò. Dương Phong hắn không thích đồ ăn nhanh, nhưng cũng không phải là chưa từng ăn mì gói.

“Ngon đến vậy sao?” Hắn bắt giắc nhả ra một câu

Hàn Nhi ngậm mì “Ừm ừm” vài tiếng, ngoài ra không nói thêm gì, cũng không có nhìn đến vẻ mặt ai đó đang hiện lên chữ “gian” rất rõ

Gắp tiếp theo định đưa vào miệng thì tay cầm hộp mì đột nhiên bị hắn giữ trụ lại, cả người chồm tới, há miệng ôm gọn gắp mì cuối cùng trên tay Hàn Nhi. Khoảng cách giữa hai khuôn mặt hai người lúc này chỉ cách nhau một khoảng chừng 5cm. Đến mũi cũng sắp chạm nhau, Hàn Nhi hốt hoảng giật mình, xém nữa quăng luôn ly nước mì trên tay, cũng may là hắn đã giữ lại.

Nhìn đôi mắt đang trợn to vì ngạc nhiên kia, miệng Dương Phong ngậm mì mà không khỏi phì cười. Chỉ là ăn mì, lại chưa hề đụng chạm gì mà đã có phản ứng thái hóa đến thế. Có vẻ như người nào đó cần được rèn luyện thêm để về sau “mặt dày” thích ứng tốt với mấy trường hợp này mới được

“Làm... làm trò gì?”

Hàn Nhi ngả ngửa ra phía sau, tạo ra một khoảng cách giữa hai người và cố ổn định lại nhịp tim. Tại sao khi không chỉ là đối mặt mà tim lại đập mạnh như thế này?

Dương Phong hắn không nói gì, chỉ nhìn bộ dạng của Hàn Nhi mà đã phải vận nội công cố nén cười rất nhiều rồi. Hắn trả lời bằng một nụ cười gian tà rồi trở lại tư thế lái xe như cũ. Chiếc xe chạy vụt đi mà Hàn Nhi vẫn còn đang hoang mang nghĩ ngợi

Cảnh vật xung quanh rất nhanh thay đổi, vừa ra khỏi thành phố sầm uất là Hàn Nhi nhận ra ngay nơi mình sắp đến là căn nhà đầy hoa trên đồi kia. Thực thì bây giờ, đó có thể là nơi an toàn nhất, cái khu vắng vẻ này chắc không có ai điên rồ tới đây sống ngoại trừ thằng nhóc này đâu. Nghĩ vậy, nó cảm thấy yên tâm, tựa đầu vào thành cửa nghĩ ngợi mông lung

Đến nơi, Dương Phong và nó nhanh bước vào nhà. Chẳng hiểu sao nơi này thật sự rất lạnh, trời sắp qua mùa hè mà tại sao không khí lại khắc nghiệt thế này..

“Phải ở đây bao lâu?”

Hàn Nhi bước vào nhà, đây là điều đầu tiên nó nghĩ đến. Chỗ này cách biệt hoàn toàn với trung tâm thành phố, rất tốt để ở trong thời gian này, nhưng cũng không phải né tránh mãi như thế

Hắn đi đến một căn phòng, Hàn Nhi thấy thấp thoáng có một chiếc giường thì bắt đầu cảm thấy nóng mặt, nảy sinh ra thêm nhiều câu hỏi tế nhị khác..

Dương Phong lại ào bước ra ngoài, thấy Hàn Nhi đang đứng dậm chân nhìn chằm chằm vào căn phòng hắn mới bước ra thì lại thấy buồn cười. Hắn đưa Hàn Nhi một bộ quần áo. Chỗ đồ này là của hắn, chỉ là vài bộ đồ thể thao dung cho nhiều lúc sang sớm lên đây thư giãn mà thôi..

“Có thể là ngày mai...” Hắn xoay lưng đi về túi đồ để trên bàn, cầm lấy rồi nói tiếp “Tình hình hiện tại chưa chắc chắn nên cũng có thể một hai ngày”

“Vậy còn trường học thì sao?”

“Vẫn đi bình thường” Dương Phong nói rồi nở nụ cười đầy ngụ ý “ Chẳng phải cô cũng hay cúp học sao? Tự nhiên bữa nay có hứng vậy?”

“Hỏi thừa sao? Vẫn còn là năm cuối, vẫn cần phải đi học” Huống gì Hàn Nhi lại là người mong nhất được tốt nghiệp, lấy được bằng cấp, sau đó bằng chính sức mình tìm cơ hội đi du học làm bánh...

Nhìn đôi mắt cùng đuôi lông mày của Hàn Nhi bắt giắc cong lên, ý bất mãn tràn đầy trên mặt, Dương Phong trong lòng dâng lên một cảm giác hết sức thỏa mãn. Nếu tương lai ngày nào cũng có thể nhìn thấy được người con gái này như thế, bày tỏ lòng mình, cùng hắn nói chuyện nhiều hơn, thì đó cũng là chuyện hạnh phúc nhất của đời người.

“Đi tắm đi” Bên ngoài trời lạnh, đi tắm ngâm mình vào nước nóng một chút sẽ dễ chịu hơn

Hắn thấy một chiếc khăn lông vào người Hàn Nhi rồi nhướng mắt về một căn phòng. Theo như trí nhớ Hàn Nhi thì đó là phòng tắm mà hắn từng bước ra...

Nước nóng quả thật rất dễ chịu. Hàn Nhi muốn ngồi mãi trong đó, không hề có ý định đi ra. Huống hồ đã lâu lắm mới được tắm nước nóng, lại còn ở trong một phòng tắm bằng gỗ, tinh dầu hoa nhài còn thoang thoảng khiến nó lại không nỡ rời khỏi. Có lẽ phòng tắm này là nơi Hàn Nhi thích nhất, rất nhiều tinh dầu, hương thơm của đủ loại hoa và trái cây, đến các mùi hương lấy từ tinh dầu của gỗ quý hiếm cũng có.

Lưu luyến chậm chạp bước ra ngoài, Hàn Nhi mặc một chiếc quần thể thao, dưới gấu quần còn sấn lên vài vòng mới có thể nhìn thấy được gót chân. Áo thun tay dài cũng phải vén tay áo lên nhiều khúc mới cảm thấy vừa người...

“Tôi xong rồi” Tắm rất thoải mái, khiến tâm trạng cũng theo đó mà tốt lên

“Ừm..” Dương Phong đứng dậy, quăng mạnh chiếc điện thoại xuống ghế sofa, bực tức thể hiện ra trên mặt

Hàn Nhi không hỏi gì, cũng không nói gì, thả người xuống ghế, lòng bắt đầu phiền muộn. Nó không rõ chuyện này là chủ đề của ai nên không biết gì nhiều, cũng không biết tại sao hắn lại nổi giận như thế.

Nghĩ đến đây, Hàn Nhi liền lôi điện thoại ra gọi cho người mà hiện tại nó nghĩ là biết nhiều nhất

“Chuyện gì đang xảy ra??”

Bên kia vừa có dấu hiệu bắt máy, Hàn Nhi nói thẳng

“A, chị Nhi, chị ổn rồi chứ? Không sao chứ?”

Hàn Nhi nhẹ giọng trả lời “Bình thường” rồi quay ngoắc lại giọng điệu cũ “Đang có chuyện gì xảy ra hả? Ở buổi tiệc không có chuyện gì chứ?” Hàn Nhi lớn tiếng, bắt đầu nảy sinh nghi ngờ có chuyện đã xảy ra ở buổi lễ

“Chị Nhi.. không cần quan tâm, chị tối nay chỉ cần ở bên Dương Phong là được” Kết thúc câu nói, Quân Như còn tặng thêm một điệu cười rất khoái trá

Hàn Nhi máu sôi trào tới não, hét lớn:

“Trương Quân Như” Tốt nhất là nói chuyện cho đàng hoàng..

“Em họ Dương, tên Quân Như” Con bé lặp lại, thêm nhấn mạnh khiến não Hàn Nhi ong ong

“Có gì thì khai hết ra, cho 5 phút suy nghĩ, lát sau nhắn tin qua toàn bộ, nghe rõ chưa??” Nó thừa biết đây toàn bộ là kế hoạch của Quân Như, cũng phải cảm ơn con bé một phần.. 9 phần còn lại phải tra hỏi cho ra lẽ..

Dương Phong tắm xong lúc Hàn Nhi đang đứng rót nước. Hắn bước ra ngoài lau vội mái tóc ẩm trên đầu rồi thấy chiếc khăn qua một bên, chỉnh chỉnh lại mái tóc cho bớt rối rồi ngồi xuống ghế, tay bắt đầu lục lọi bịch đồ ăn..

Hàn Nhi từ từ bước gần đến kế bên, nhiu mày lại, thu hết toàn bộ hành động của hắn vào trong mắt, chẳng ngờ mấy giây sau lại cảm thấy những hành động đó lại biến thành cái gai, rất khó chịu

“Ăn thì ăn, tại sao lại kén chọn như thế?”

Nhìn cái điệu bộ cầm món đồ ăn lên, xem xét đủ phía rồi đặt xuống, tiếp tục tìm đến món khác của Dương Phong khiến nó chịu không nổi.

“Tôi không thích ăn..”

Hắn đưa đến trước mặt Hàn Nhi một miếng bánh sandwich bỏ trong hộp nhựa, cái đầu lắc lắc tỏ vẻ không hài lòng

“Vậy tại sao còn bảo tôi mua”

“Tôi không nghĩ... nó khó ăn đến thế” Vừa nãy bước vô nhà hắn đã cố gắng miễn cưỡng ăn thử một miếng, nhưng rốt cuộc vẫn là không nuốt trôi, thậm chí còn không muốn đụng đến. Nhưng bây giờ, chẳng hiểu thế nào mà sau khi tắm xong Dương Phong lại cảm thấy rất đói..

Nó thở dài ra một hơi, lắc đầu ngán ngẩm nhìn cái điệu bộ của Dương Phong. Nhìn sơ qua đồng hồ ăn để tứ tung trên bàn thì quyết định lấy gói ngũ cốc, cầm lên rồi ném vào người hắn

“Ăn đồ cái này” Vừa nãy thấy trong tủ lạnh còn có sữa, không biết dùng được không..

Dương Phong cầm lấy, xem qua hướng dẫn sử dụng rồi tự động đứng lên đi lại gần tủ lạnh. Lúc hắn bước ngang qua, lại có một mùi hương lạ phảng phất xộc vào mũi khiến Hàn Nhi trong tích tắc ngáy người ra. Nó nhớ rất rõ mùi hương này, đợt trước cũng đã cảm nhận thấy

Nhìn theo bóng dáng Dương Phong một lúc lâu, nó mới quyết định làm rõ việc này. Đợi lúc hắn quay trở về, đi ngang mình thì Hàn Nhi tỏ ra lơ là, không quan tâm nhưng cái mũi nhỏ lại cố gắng hít lấy hương thơm trên người hắn. Mọi hành động diễn ra rất cẩn thận, không muốn để người nào đó nhìn thấy

Ưu điểm của loại này là hương thơm nhẹ nhàng nhưng để lại ấn tượng, nhược điểm là nhẹ nhàng cho nên nó chỉ tồn tại rất ít, chỉ thoáng thoảng, lúc có lúc không khiến Hàn Nhi hít muốn đỏ cả mũi mà vẫn mơ hồ. Mùi hương này không phải ai cũng có thể sử dụng, rất hiếm và quý, trên đời này nó chỉ được ngửi thấy từ một người là ông Dương Trí Trung – ba ruột Hàn Nhi

Đợi lúc hắn ngồi ăn, nó lại hành động một lần nữa, tự động tiến thân ngồi gần Dương Phong một chút, trong đầu lúc này chỉ muốn xác minh được mùi hương kia.

Thấy Hàn Nhi càng lúc càng xích lại gần, Dương Phong ngưng việc ăn, mỉm cười thú vị rồi tựa lưng vào phía sau, gác hai tay lên phía thành ghế quan sát hành động bí ẩn của nó. Còn Hàn Nhi thì vẫn vô tư càng lúc càng tiến tới, nó chỉ đơn thuần nghĩ hắn đang ăn nên cũng không thêm cảnh giác mà ngược lên nhìn...

“Làm trò gì?”

Dương Phong bất ngờ lên tiếng. Vốn định im lặng nhưng tại sao lại càng lúc càng cư xử giống động vật thế kia, lại còn trên người hắn cứ hít qua hít lại. Cho dù người vô cảm cũng cảm thấy rất khó chịu nha

Hàn Nhi khựng lại một chút, hành động nhích người lại gần hắn lúc này bây giờ lại bắt đầu lùi về sau. Nhưng Dương Phong thì không thế, hắn vội nắm giữ khuỷu tay nó lại, giọng hỏi “Rốt cuộc là đang làm cái gì?”

“Cái ..mùi hương này...”

Hàn Nhi cố thốt ra từng chữ trong khó khăn, không phải là ngại ngùng sợ sệt mà là cảm giác sau khi đã thật sự nhận ra mùi hương này, rất thân quen. Nhất định là đúng là nó..

“Gi??”

“Là hoa Phong Lữ và bạc hà”

“Sao cô biết?” Đùng đùng, tinh dầu này rất hiếm, thậm chí rất ít người biết đến. Nó hiếm không phải vì số lượng ít hoặc trị giá đắt mà là tỉ lệ kết hợp giữa hai loại tinh dầu. Bình thường, khi không làm đúng tỉ lệ 100% thì sẽ ra mùi hương sẽ khác ngay vì căn bản Phong Lữ và bạc hà là hai loại cây có được tính trái ngược nhau

Hàn Nhi im lặng, không nói thêm gì. Hắn trả lời như vậy thì đúng là mùi hương này rồi. Đây không phải là trùng hợp quá rồi chứ?

Thấy Hàn Nhi không trả lời, lại còn tỏ ra nghiêm túc suy nghĩ, hắn trong lòng thầm trách. Người con gái này lại giấu hắn, rốt cuộc vẫn là chưa tin tưởng vào Dương Phong hắn mà nói ra suy nghĩ một lần sao. Một đầu suy nghĩ, tay kia liền động thủ, ôm gọn Hàn Nhi vào trong người mình. Loại cứng đầu này phải càng mạnh bạo mới càng trị được

“Cậu làm cái gì?”

Hàn Nhi lại ngược lên nhìn hắn rồi lại bắt giác rung mình khi bàn tay hắn khẽ vuốt qua mái tóc còn hơi ẩm của mình, kéo từ từ xuống phía lưng, ôm chặt lấy nó.

“Làm việc thiện” Dương Phong nở nụ cười ôn hòa, chứa bao nhiêu thân yêu nhìn xuống đôi mắt đang to tròn nhưng đầy ắp nước kia. Lại còn khóc sao? Không phải bị hắn làm cho cảm động quá rồi chứ?

Nhưng linh cảm khác lại mách bảo rằng có một chuyện gì đó sau đôi mắt này, hắn mở giọng quan tâm “Sao lại khóc..”

“Tôi không có..”

Hàn Nhi cúi đầu xuống, không nhìn hắn nữa. Đáng ghét, mỗi khi nghĩ về ba, Hàn Nhi vẫn tự tiện khóc không ý thức. Chỉ vì nó luôn cảm thấy việc ba nó chết rất nhiều uẩn khúc. Đã vậy lại còn không tìm thấy thi thể? Rõ ràng vẫn có khả năng còn sống, lại thông báo là đã qua đời. Nghĩ đến đây, Hàn Nhi lại hận cái quyết định của ông Trương về việc 14 năm trước dừng việc tìm kiếm ba nó

Những giọt nước mắt cũng không lăn xuống má mà chảy ngược vào trong. Con người hiện lên vài tia vô hồn lạnh lẽo...

“Này...” Dương Phong kéo cằm Hàn Nhi lên, rồi cười gian một cái “ Cô xem ra rất thích mùi hương này, vậy thì cứ ngủ thoải mái, cả đêm cũng được” - Hắn vỗ vỗ vào bờ ngực vững chắc của mình, ngụ ý bảo Hàn Nhi tựa đầu vào. Dương Phong hắn rất thích làm việc thiện nha..

“Biến thái, tránh ra...” Hàn Nhi hồi tỉnh sau một chạng nhớ về quá khứ, nhận ra mình đã ngồi im quá lâu trong lòng hắn mà cảm thấy ngượng ngùng, hai bên má như có một luồng điện nóng nóng, liền vội đẩy hắn ra xa, rồi đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo “ Lo mà ăn đi” Nó gượng gạo chỉ vào gói ngũ cốc trên bàn rồi xoay lưng đi ra chỗ khác

Hàn Nhi đi ra ngoài sân, hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi bắt đầu bước đi dạo xung quanh. Nơi đây rất yên tĩnh, ngoài tiếng lá cây va vào nhau loạt xoạt thì không còn bất cứ tiếng động nào khác. Ngoài hương thơm của cỏ hoa thì cũng không có mùi khói bụi, ngoài làn gió mát lạnh ra cũng không có làn khí nóng bức nào phả vào người. Thật sự rất thích hợp để nghỉ ngơi, vốn đang gật gù thăm tán thưởng nơi này thì lại bị tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn

“ Chị Nhi à, kế hoạch là của em, nhưng chỉ 30% thôi, còn lại là của BLACK, chị đừng giận, được chứ?? Đừng giận mà chị Nhi...”

Hàn Nhi xem xong không khỏi phì cười, cất điện thoại lại vào trong túi. Nó rất hài lòng, câu trả lời rất đúng với dự đoán ban đầu

Đi được vài vòng, nó khựng chân lại trước một cánh cửa màu gỗ cam kì lạ, không có ổ khóa, cũng không có khóa trái cửa. Hàn Nhi nhẹ nhàng đẩy rồi bước đi vào. Vốn suy nghĩ cánh cửa này nằm ở bên hông căn nhà, nên không chừng sẽ thông với bên trong, nhưng hiện tại cảnh vật trước mặt nó thì không phải vậy

Là một căn phòng độc lập, không đồng nhất một chút nào với căn nhà. Mà nơi đây chứa rất nhiều loại tinh dầu đựng trong những chai thủy tinh nhỏ đặt trên các kệ, chứa đầy khắp phòng, mang theo một mùi hương thoang thoảng kì lạ không dứt. Hàn Nhi dạo bước một vòng, cực hứng thú với những loại mùi hương như thế này. Nhớ về lúc trước, hình như ba nó cũng rất thích điều chế tinh dầu, rất thích ở trong căn phòng với nhiều mùi hương như thế...

Được một hồi, chân Hàn Nhi vô tình đá trúng một vật nhỏ dưới cái tủ gỗ đã mục nát, sờn vữa bên ngoài. Tò mò cúi người cầm lên, nó lại một lần nữa khó hiểu, đây là một chiếc rương với chiếc ổ khóa lại được chạm khắc hoàn mỹ, nơi để chìa khóa vào không đơn giản là hình dạng bình thường mà là được khắc một bông cúc nhỏ. Điều này cũng có nghĩa, chiếc chìa khóa để mở chiếc rương này hẳn phải rất cầu kì và độc nhất

Và quan trọng, là ở nhà Hàn Nhi có một chiếc giường như thế....

“Làm gì ở đây?” Hấn đã ăn xong rất lâu rồi mà vẫn chưa thấy Hàn Nhi vào. Nghĩ đến bên ngoài đang rất lạnh thì trong đầu lại nảy sinh lo lắng, cuống cuống đi tìm. Tìm một vòng xung quanh thì nhìn thấy một căn phòng đang sang đèn, chỉ bước thử vào, không ngờ lại thấy nó ở đây

Hàn Nhi nhìn sang hấn, đưa lên chiếc giường trước mặt rồi nghiêm túc hỏi:

“Cái này là của cậu sao?”

Dương Phong cầm lấy, chăm chú nhìn qua, rồi thẳng thắn trả lời:

“Không phải” Cái này hấn chưa nhìn thấy bao giờ, rồi tò mò ngược lên nhìn quanh phòng “Mà phòng này là gì vậy?” Căn nhà này mà cũng có nơi bí mật như vậy sao?? Không lẽ....

“Không phải đây là nhà cậu sao? “ Tại sao lại không biết căn phòng này?

Đột nhiên Hàn Nhi nảy sinh suy nghĩ rằng đây là nhà hoang, tên này chỉ thích rồi đến ở cho vui mà thôi...

“Là nhà mua lại, có lẽ cái này là của chủ trước”

“Chủ trước??”

Hàn Nhi nhú mày nhìn chiếc giường. Là chủ trước sao? Tại sao lại có chiếc giường này nhỉ?? “Cậu nhìn thấy mặt của người chủ trước chưa?”

Dương Phong đi quanh phòng, cầm lấy một lọ tinh dầu lên hít một hơi, mùi hương nồng đậm sượt qua mũi, quả là rất dễ chịu...

“Thấy mặt sao??” Hấn nghĩ ngợi một hồi “Nhà này không phải tôi mua nên không rõ..” Đây là quà sinh nhật năm 8 tuổi của hấn nha, hấn không quan tâm đến người chủ trước ra sao đâu

“Vậy cái này..cho tôi được không?” Hàn Nhi cầm chiếc giường lên, hơi lơ đãng, hỏi nhẹ nhàng

Nó muốn đem về nghiên cứu một chút. Chiếc chìa khóa ở nhà vẫn luôn chờ đợi một chiếc giường như thế. Năm 4 tuổi, Hàn Nhi được ba tặng ột sợi dây chuyền, trên đó là một chiếc chìa khóa được chạm khắc tỉ mỉ, nhưng nhìn chìa khóa như một vật trang trí vì ở phần trên chìa khóa khi nhìn kỹ lại có hình dạng như bong cúc nhiều cánh và căn bản đó giờ không có một loại ổ khóa nào hợp được với chìa khóa này...

Dương Phong nhìn nó, ra vẻ trầm ngâm một lúc:

“Cho cô... được thôi.. Vậy cô cho tôi cái gì” Có qua phải có lại, đây là quy luật của tự nhiên. Tốt nhất là nên cho lại hấn thứ có giá trị một chút...

Nhìn mặt Dương Phong, Hàn Nhi biết hấn đang tính toán gì, liền ôm chặt chiếc hộp, thản nhiên bước ra ngoài

“Không có gì có thể cho lại cậu. Nhưng nếu cậu không cho, tôi cũng sẽ tự mình lấy đi”

Ngang ngược.. hết sức ngang ngược. Hấn làm việc thiện cũng có giới hạn thôi chứ! Con người này lại cư nhiên thừa cơ hội bữa bãi, hấn nhất định sẽ đòi lại quyền lợi. Dương Phong nghiến răng một cái, bước theo sau lưng Hàn Nhi. Trước khi đóng cửa, hấn lại một lượt nhìn quanh căn nhà, miệng khéo léo nở ra một nụ cười như không cười...

Cầm chiếc giường vào nhà, nó bắt đầu chăm chú nghiên cứu chiếc giường. Một chiếc giường bằng gỗ, chiều dài gần 2 gang tay, được chạm khắc mạ bạc ở các cạnh, vốn là hình dạng của một chiếc giường bình thường như bất mất vẫn là ổ khóa nhỏ được chạm khắc tinh xảo, tỉ mỉ, có vẻ rất có giá trị...

Sau một hồi nghiên cứu, Hàn Nhi thở dài ra một hơi, dựa vào sau ghế. Phân tích thì phân tích, rốt cuộc vẫn phải đem về nhà xem chìa khóa có khớp hay không. Nhắc đến về nhà, bỗng nó nhớ đến mấy đứa em, rồi lại chợt phát hiện ra lâu rồi mình không gặp bọn nhóc

“À, mấy đứa em của tôi?”

Đạo này xảy ra quá nhiều chuyện, nó xem chút nữa quên mất sự tồn tại của mấy đứa nhóc. Tụi nó bị Dương Phong dẫn đi như điều kiện trong hợp đồng, lại không một lần nói lên tình trạng hiện tại khiến Hàn Nhi vừa nghĩ đến lại cảm thấy phần nộ

“Rất tốt”

“Tụi nó đang ở đâu” Câu này không biết nó đã hỏi bao nhiêu lần rồi...

“Cô không cần biết?”

“Tốt nhất đừng nên có chuyện gì xảy ra”

Hàn Nhi lườm xéo hắn một cái, đúng như suy nghĩ, hắn sẽ không nói ra nơi bọn trẻ sống. Nhưng tại sao, lời nói của hắn lại luôn khiến nó yên tâm, nảy sinh cái cảm giác nếu bọn nhóc ở trong tay hắn sẽ được sống tốt...

Ánh mắt lơ đãng lại nhìn xung quanh, tò mò Dương Phong đang làm gì thì đập vào mắt nó là hình ảnh hắn đang chăm chú vào chiếc Ipad trên tay và yên lặng ngồi trên giường, xem ra rất nghiêm túc

“Không cần lo lắng..” Hắn trả lời một cái xem như có lệ

Ok, xme như tạm chấp nhận câu trả lời đó vì dù bây giờ có hỏi cái gì thì cũng là không nhận được cái mình muốn.

Chợt nhớ ra một thứ, Hàn Nhi bật dậy, chạy ào vào trong nhà tắm. Lúc bước ra bên ngoài, nó như người về phía Dương Phong rồi nhìn xuống vật trên tay mình đang cầm. Nãy giờ quên mất trả lại ví cho hắn, bây giờ có nên hay không??

Một bên nghĩ, một bên hành động, Hàn Nhi mạnh dạn đi về phía chỗ Dương Phong đang ngồi, hắn chăm chú đến nỗi nó đứng bên cạnh một hồi lâu vẫn không có động tĩnh hay ngược lên nhìn..

“Lại có chuyện gì”

Dương Phong bỗng đứng lên tiếng, khiến Hàn Nhi giật mình thụt chân về sau, hai tay cầm chiếc ví bối rối để trước mặt hắn

“Cái này.. trả cho cậu...”

Dương Phong chưa kịp đưa tay đón lấy thì Hàn Nhi đã buông tay ra, khiến chiếc ví rớt xuống nền. Hai mắt kinh ngạc giao nhau rồi cùng nhìn về chiếc ví đang nằm dưới đất..

“Ax...thật...”

Hàn Nhi bực bội cuối xuống lượm lên, không ngừng than thở, nhưng lại giật mình vì nhìn thấy một thứ. Lúc nãy rơi xuống, chiếc ví mở ra làm hai, hiện rõ lên một tấm hình trên trong. Nó nhìn tấm hình, sắc mặt không ngừng biến đổi

“Này... là cậu sao?” Là hình một đứa bé nhỏ, cười híp hai mắt...

“À, tấm ảnh đó sao.. là lúc 3 tuổi...” Dương Phong vừa nói vừa bí ẩn mỉm cười, ngấm ngấm theo sát nét mặt của Hàn Nhi

Câu trả lời như thế vẫn chưa thỏa mãn câu hỏi trong lòng Hàn Nhi, nó còn muốn biết là chụp ở đâu.. và nhất là muốn nhớ ra thằng bé trong bức hình là ai... Hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhìn thật quen...

Đứng dậm chân nhìn chằm chằm bức ảnh một lúc, rớt cuộc Hàn Nhi đành từ bỏ, trả lại ví cho hắn. Rõ ràng nhìn tấm hình này rất quen, lại không phải cảm giác mới gặp qua một lần mà là đã từng nói chuyện, từng đùa giỡn với nhau. Nhưng sau khi nghe câu trả lời từ hắn, lại cảm thấy câu nhóc trôi qua mười mấy năm lại là người đang ngồi trước mặt mình, nó không nao núng mà gạt phăng cái quá khứ tươi đẹp nhưng ám ảnh kia trong đầu

Hàn Nhi lại quay lưng đi, nét mặt trở lại bình thản như cũ, quyết không để mấy cái vấn đề vớ vẩn này trong đầu nữa nên rất nhanh chóng tâm trạng bình ổn trở lại, không hề chú ý sau lưng mình, Dương Phong hần

đang nhẹ nhàng tháo tấm hình trong ví ra, quay sang mặt sau và để lại vào trong, lúc này là tấm hình một bé gái nhỏ đang cầm một quả bong bóng cười thật tươi....

Ở đây thật sự rất chán, Hàn Nhi từ đó đến giờ rảnh rỗi một chút là đi tìm việc làm, không muốn ngồi chơi ở không như thế. Nhưng bây giờ, ở đây có gì cho nó làm ngoài việc ngồi im trên sofa, nhìn ngó xung quanh.

Định gọi cho Quân Như hỏi một vài tình hình lúc này thì chỉ nhận lại từ đầu dây bên kia một hàng dài tiếng tí tí. Vẫn có rất nhiều vấn đề cần hỏi, nhưng cuối cùng vẫn là gạt điện thoại qua một bên ngồi ngẩn ngơ nhìn căn nhà....

Một lúc sau, cơn buồn ngủ lại ập đến, Hàn Nhi uể oải quay sang phía sau nhìn cái người trên giường. Dương Phong vẫn rất chăm chú vào Ipad trên tay, có vẻ như không hề có ý định sẽ ngủ. Hàn Nhi lại đảo mắt sang bên cạnh, nơi có vài cái gối và chăn bông...

Quyết định là hôm nay sẽ ngủ trên sofa, Hàn Nhi tiến gần lại giường, một tay gom lấy cái gối và cái chăn rồi lại nhanh chóng rời đi.

“Muốn ngủ rồi à?” Hân không phải sói, cũng không có ăn thịt người, cô ta làm gì phải tránh né như thế..

Hàn Nhi chậm rãi quay sang nhìn Dương Phong, nét mặt lạnh băng nhưng trong lòng lại có một hy vọng nhỏ rằng hân sẽ nhường cái giường ấy lại. Nhưng khác với tưởng tượng con gái, hân để Ipad sang một bên, ôm ái dúi đầu vào đồng chăn nệm

Nó nghiêng rằng, đáp lại : “Liên quan đến cậu sao?”

Hàn Nhi thừa nhận dù không muốn tin tưởng vào tên kia cho lắm nhưng vẫn cố hy vọng, ai ngờ lại gặp phải cái tên không biết nhường nhịn này. Bỗng lòng lại có cảm giác hụt hẫng cộng với sự bức tức khó tả..

Dương Phong không đáp lại, hân quay lưng về phía Hàn Nhi mặc nó đứng đó chặt vật ôm đồng chăn bông và cái gối.

Nếu trên tay Hàn Nhi có hai cái gối, nó sẽ không ngần ngại “thưởng” cho tên khốn kia một cái...

Đứng đó một lúc, nó cố nén cục giận của mình xuống đáy lòng rồi hít thở vài cái cho nhẹ người, xoay lưng đi về phía sofa..

Hàn Nhi ngủ không thể tắt đèn, lúc ở nhà khi ngủ với mấy đứa nhóc, nó mua một cây đèn nhỏ để bật lên mỗi khi ngủ. Nhưng theo nó nghiên cứu này giờ, căn nhà này không hề có một bóng đèn nhỏ nào ngoại trừ những bóng đèn được áp hân trên trần, tắt một cái là nguyên căn nhà sẽ tối thui toàn bộ. Áo nào lắc đầu, nó quyết định tối nay để đèn ngủ, mặc kệ tên kia có phản đối đi chăng nữa..

Nhẹ nhàng đặt lưng xuống, Hàn Nhi ngủ liền nhanh chóng, quả thật mấy ngày nay rất mệt mỏi. Sức lực dù dai đến đâu cũng đến đây là giới hạn.

Đêm nay vẫn còn rất dài....

BLACK sau một đêm nhậu nhẹt ở club thì ai về nhà nấy. Kể cả những người mà Dương Phong giao cho trọng trách canh nhà ở phố Lăng Tuyền cũng biến mất dạng..

Gần 4h sang hôm sau, cánh cổng đen to lớn ở phố Lăng Tuyền mở ra cho hai chiếc đen đi vào. Trên mỗi xe đều có một huy hiệu riêng ở hai bên cửa. Nhìn dấu hiệu ấy, bọn phóng viên đứng túc trực từ tối hôm qua đến giờ ở trước cửa cũng phải đứng nép sang hai bên. Lòng ai nấy đều thấp thỏm, không dám manh động

Ring..ring..ring..

Hàn Nhi đang ngủ rất ngon, chỉ có điều do ghế sofa nhỏ nên khiến nó lâu lâu phải trở mình vặn vẹo. Gần sáng thì đã quen dần, tần suất trở mình cũng ít đi, nhưng hiện tại nó chỉ mới xoay người một chút liền té xuống dưới đất, vang lên một tiếng “ầm” lẫn át cả tiếng chuông điện thoại đang reo lên liên hồi kia

Hàn Nhi té xuống lại và phải một thứ gì đó rất ấm, ánh mắt mơ màng vội mở to, nhìn vật mình vừa mới va phải..

Dương Phong bị đánh thức, hân mở đôi mắt vẫn còn mơ mịt say ngủ mơ hồ nhìn người đang nằm trên tay mình, bất giác cũng không tin là cảnh tượng gì đang diễn ra. Hàn Nhi dụi mắt liên tục, cũng đánh vào mặt

mình mấy cái cho tỉnh ngủ, chẳng phải trước mặt nó bây giờ là Dương Phong sao? Hắn không phải đang ngủ trên giường ầm sao?

Nó giật mình, chồm người lên ghế sofa, kiễng chân nhìn sang phía chỗ giường. Trước mắt bắt đầu xuất hiện những cảnh mơ hồ nhìn chằm chằm cái giường không có bóng người kia, cái đầu mất điều khiển khựng khựng quay ngược về phía sau. Nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì bị một cánh tay ai đó lồng qua eo, ôm chặt kéo Hàn Nhi nằm xuống

“Còn sớm.. cứ... tiếp tục ngủ đi”

Dương Phong mở giọng uể oải, tay kia đưa lên điện thoại trên bàn, tắt ngay cái âm thanh ồn ào đó. Còn tay kia thì chắn ngang kẹp cổ Hàn Nhi khiến nó không thể động đậy, cứ mắt tròn to nhìn vào “cảnh xuân” trước mặt...

“Khoan...khoan...đã” Kiểu này thì ngủ thế nào được.

Nó cố thoát khỏi vòng kim cạp của cánh tay nhưng dường như càng vùng vẫy thì cánh tay lại càng siết chặt hơn..

“Đã bảo là ngủ đi, đừng có động đậy nữa” Dương Phong mở giọng khàn khàn, thổi hơi nóng vào trong tai Hàn Nhi. Hắn không muốn mới sáng sớm phải cãi nhau, lại không muốn cái người này cứ động đậy mãi. Thật khó chịu..

Nó nghe xong lời cảnh cáo thì nuốt khan một ngụm không khí nằm im lặng, một hồi lại mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Cư nhiên ôm người con gái này lại dễ chịu đến thế, nhìn Hàn Nhi ngủ rất ngon nhưng hắn ngược lại không ngủ được, cứ nằm mở mắt nhìn người nằm trong lòng mình, ánh mắt triu mến nhìn nét mặt mỗi trên gương mặt Hàn Nhi, hắn lại bất giác thấy đau trong lòng. Bàn tay không tự chủ đưa lên vuốt nhẹ mái tóc rồi lướt nhẹ xuống đôi môi mềm kia.. Sau đó lại ôm chặt trong lòng như sợ rằng người này sẽ rời khỏi vòng tay hắn lần nữa

Dương Phong hôm nay đã rất quân tử rồi. Hắn cũng không ngờ mình có thể kiên nhẫn đến như thế...

Lúc Hàn Nhi tỉnh dậy là thấy mình đang nằm trên một tấm chăn mỏng được lót trên sàn gỗ, trên người lại được đắp một chiếc chăn bông khác ấm cúng, nhưng cái người tên Dương Phong kia lại hoàn toàn không thấy đâu. Nhìn lên đồng hồ, lại giật mình vì đã gần 6h sáng, nó sắp trễ học mất...

Hàn Nhi lật đật ôm chăn gối, xếp lại mọi thứ, đặt lên giường rồi ào vô nhà tắm. Đang loay hoay lo lắng vì không biết nên tìm đâu ra bàn chải đánh răng thì nhìn thấy trên tấm kính nhỏ gần cửa sổ có dán một cây bàn chải cùng một mảnh giấy.

Nó vừa bôi kem, vừa nhìn tờ giấy rồi phụt cười

Tên này hóa ra còn rất chu đáo, lại chuẩn bị trước những thứ cơ bản như thế, Hàn Nhi cảm thấy trong lòng mình tràn đầy hương vị ấm áp, rất hiếm khi hành động của Dương Phong lại làm nó vui như thế này.

Vừa làm xong vệ sinh cá nhân, mới bước ra khỏi cửa thì thấy hắn từ ngoài cửa, ập vô nhà. Trước sau im lìm không nói gì, rất nhanh lại trước mặt Hàn Nhi, nhìn qua một lượt rồi nắm tay kéo Hàn Nhi đi ra ngoài, lên xe rồi phóng đi

Trong khoảnh khắc một loạt hành động đó diễn ra đó, nó còn chưa kịp thích ứng, lúc hiểu chuyện thì đã thấy mình ngồi trên xe, chưa thắt dây an toàn, người cứ quán tính ngã ngửa ra phía sau. Còn hắn yên vị tập trung lái xe, nét mặt cứ trầm ngâm, không nói tiếng nào

“Có chuyện gì nữa?”

Không phải là chuyện xấu chứ, nhìn Dương Phong thế này nó không quen mắt chút nào...

“Lát nữa về nhà thôi, ai hỏi gì cũng phải im lặng, không được mở miệng, có nghe không??”

Hắn vừa lái xe, vừa nhìn lên kính chiếu hậu, lại vừa nhìn ra ngoài cửa xe, như đang lo lắng điều gì đó

35. Chương 35: Chúng Ta Là Người Một Nhà...

Trên đường về nhà, hắn không nói thêm lời nào cùng Hàn Nhi, tạo nên một bầu không khí trầm lặng bao quanh hai người.

Trở lại căn nhà ở phố Lãng Tuyền, phải mất công lắm, Dương Phong mới có thể lái xe được vào sân căn nhà của mình sau khi nhờ sự giúp đỡ của một vài người vệ sĩ từ bên trong ra giúp...

Phòng khách chính tràn ngập một không khí âm trầm, căng thẳng như báo hiệu sau đó sẽ có nổi gió lốc ầm ầm, bão táp phong ba. Hắn bước nhanh đi vào sau lưng dẫn theo Hàn Nhi, căn bản là hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với cơn thịnh nộ của những nhân vật trong nhà. Quả nhiên, vừa nhìn thấy hắn đi đến, một người đàn ông trung niên lên tiếng : “Mày còn dám vác mặt...” Lời còn chưa dứt, ánh mắt ông nheo lại nhìn đến Hàn Nhi đang đi theo phía sau, vốn dĩ người đang một bụng tức giận sắp thét ra lửa ngay lập tức nuốt vào trong.

Người phụ nữ kế bên sau khi nhìn thấy nó thì nét mặt hồng hào lại tăng thêm vài phần rạng rỡ, ẩn chứa sự quý phái. Lúc nào trên môi cũng nở một nụ cười điềm nhiên, hiền hậu:

“Cô bé này tên Dương Hàn Nhi sao?” Bà thật hài lòng với cô gái này nha..

Vâng! Hai vị trước mặt đây chính là lão gia và phu nhân của Kỳ gia..

Ông Kỳ im lặng, căn cứ theo câu hỏi vừa rồi của vợ mình mà cũng ra sức quan sát ngắm nhìn thật kỹ càng cô gái tên Dương Hàn Nhi này....

“Dạ, cháu tên Hàn Nhi”

Nó lễ phép cúi chào một cái thật nhẹ rồi ngưỡng mặt lên nghiêm túc nhìn vào hai người đối diện. Đây là một phép lịch sự tối thiểu, nó không muốn trong mắt trưởng bối đi trước lại thất lễ

Ông Kỳ đối với tướng số rất có hứng thú liền đem ra những kiến thức mình biết áp dụng lên Hàn Nhi, sau đó lại tỏ ra gật gù hài lòng. Cô gái này rất được nha, tính cách xem ra rất thẳng thắn, thoát nhìn rất trầm tính, cứng cáp khó lay chuyển, ở đâu đó lại còn có nét rất phù hợp với vị trí phu nhân tương lai của Kỳ gia nhà ông.

Trước cái nhìn chằm chằm của vị lão gia trước mặt, Hàn Nhi tự giác có chút bối rối, mắt tự nhiên, đôi mắt lay động, đảo qua đảo lại như cố tìm một nơi trốn đi. Dương Phong dường như nhận thấy điều này, khẽ lỏng bàn tay mình vào tay Hàn Nhi, nở nụ cười bình an với nó. Nụ cười thì tạm chấp nhận, việc nắm tay thì Hàn Nhi xin khiêu, nó không muốn trước mặt trưởng bối lại có những hành động gây hiểu lầm như thế, đặc biệt thì đây lại là ba mẹ hắn.

“Ba mẹ đến đây có...”

“Hôm qua hai đứa ở cùng nhau sao?” Câu nói hồ hởi của Kỳ phu nhân lên tiếng cùng lúc, đánh gãy câu nói của hắn

Vừa lấy lại được tinh thần trong giây trước, giây sau lại sụp đổ, Hàn Nhi ngạc nhiên đến độ muốn lên tiếng phản bác lại. Nhưng nghĩ kỹ thì thật là đúng có ở chung, nhưng hoàn toàn trong sạch. Chẳng hiểu sao khi nghe câu hỏi này, Hàn Nhi lại có cảm giác rằng vị phu nhân đây đang ám chỉ về cái chuyện gì đó tế nhị...

“Đúng vậy..”

Hắn lên tiếng, làm mọi suy nghĩ trong đầu Hàn Nhi lập tức tan biến, trong đầu trống rỗng. Dương Phong là trả lời đúng nha, nhưng nó lại cảm thấy rất bất an...

Câu trả lời của Dương Phong thật không nằm ngoài dự đoán của lão gia và phu nhân đây. Hai người nét mặt trở nên thâm trầm, nghiên cứu sâu sắc nét biểu cảm trên gương mặt đứa con trai của mình rồi nghiêm giọng đưa ra một trào câu hỏi thể thảo mãn trí tò mò của mình

“Hai đứa đã làm gì?” Ông Kỳ lạnh giọng

“Như những gì ba mẹ đã thấy?”

“Đã tiến triển đến đâu rồi?”

Dương Phong đứng lùi về sau Hàn Nhi, hẩn choàng lấy vai nó, nhẹ nhàng ôm lấy rồi mở miệng cười bí ẩn:

“Đến đây chẳng?”

Một câu trả lời tựa câu hỏi làm cho bà Kỳ đứng bên cạnh không chịu nổi sự vòng vo của con trai mình nữa, lên tiếng mất kiên nhẫn

“Là như thế nào?”

“Ồ chung một nhà, ăn chung một mâm...” Dương Phong hẩn hôm nay sẽ khai hết sự thật để có thể ổn định tốt được tương lai

Đối với câu trả lời của con trai mình, Kỳ phu nhân vui vẻ ra mặt, khuôn mặt vốn quý phái nay lại ẩn chứa thêm nụ cười hạnh phúc, chen ngang nói tiếp câu nói của hẩn:

“Ngủ chung giường luôn chứ gì?” Bà cười lớn nhưng chứa đựng ẩn ý, nhanh chóng đi đến khoác lấy tay Hàn Nhi, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên dưới. Mặt không ngừng cười tươi..

Nó bây giờ như muốn chết lặng với cái màn đối thoại càng lúc càng đi quá sự thật này. Gia đình này rốt cuộc đang có ý đồ gì, tại sao một người tung, một người hứng như thế, Hàn Nhi quyết định giành lại mình một chút quyền tự do ngôn luận, một mực phủ nhận:

“Không phải, 2 vị hiểu nhầm rồi, giữa chúng tôi không có gì cả, vụ ngủ chung giường cũng...”

Áp suất không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống đáng kể khiến Hàn Nhi khô cổ họng. Cũng không hẹn mà gặp, trên người nó bỗng cảm giác được có hàng trăm tia lạnh lẽo đang lan dần khắp cơ thể. Câu nói cũng vì lẽ đó mà dừng lại nửa chừng, Hàn Nhi quay trở về trạng thái im lặng ban đầu.

Kỳ gia chỉ có độc nhất một người cháu trai là Kỳ Dương Phong, hẩn được tín nhiệm rất nhiều, từ việc tiếp quản công ty, đến đời sống vật chất, đến cả hôn nhân đại sự đều được sắp đặt từ lúc hẩn vừa được sinh ra. Nhưng Kỳ gia là một gia tộc với nếp sống luôn đi theo thời đại, đất nước cải cách thì lối sống Kỳ gia cũng sẽ cải cách, vì thế sẽ không có vụ môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã hay là vị hôn nhân. Rất đơn giản hóa chuyện hôn nhân, nhưng như thế không có nghĩ sẽ bỏ qua giai đoạn tìm người nối dõi. Việc Dương Phong dẫn bạn gái về nhà từ sớm thế này khiến Kỳ gia rất vui mừng..

Mọi chuyện bây giờ đều nằm trong tay Dương Phong, hẩn đắc ý tự cười trong lòng khi thấy mẹ mình rất vui vẻ với Hàn Nhi này, ánh mắt hẩn chăm chú nhìn theo từng cử chỉ của Hàn Nhi như lo rằng sợ nó sẽ bị lòng yêu người, mền khách vô tư của mẹ mình làm cho hoang mang.

Ông Kỳ vốn đang muốn tìm một cái gì đó chứng minh được con trai mình có hoàn toàn thích cô bé kia hay không. Nhưng sau khi thấy ánh mắt chăm chú, cộng vài phần hạnh phúc của hẩn khi nhìn Hàn Nhi thì lại thôi. Không cần phải chứng minh gì nữa..

Buổi tối hôm đó, hai vị trưởng bối ở lại dùng cơm báo hại Hàn Nhi phải ở lại nhà đóng tiếp vai diễn mà Dương Phong đã một miệng dựng ra. Nó không hiểu Dương Phong hẩn đang muốn làm gì, nhưng vẫn là trong thời gian này không nên có thêm chuyện rắc rối khá xảy ra. Và thêm một nguyên nhân mà nó không thể quay về nhà nhỏ của mình là vì bên ngoài vẫn còn rất nhiều phóng viên, nhất cử nhất động có gì sai sót vẫn là thuộc vào tâm điểm nóng hổi của thời báo ngày mai.

Ăn xong bữa cơm thân mật, Hàn Nhi cùng bà Kỳ đứng trong bếp dọn dẹp, điều này khiến nó cảm thấy rất áy náy, ai lại để phu nhân tập đoàn lớn như thế này động tay vào chuyện bếp núc. Cả lúc nấu ăn cũng là do Dương Phong nấu, không có lý do gì để bà đứng dậm chân ở đây lau dọn căn bếp

Bước đến bên cạnh, Hàn Nhi cố uốn lưỡi vài lần rồi cố gắng nặn ra nụ cười, giữ lấy đôi tay đang tất bật lau dọn của bà Kỳ

“Bác lên trên nhà đi ạ, chuyện này cháu làm được”

“Ồ ồ, không sao, ở nhà bác cũng hay làm nên quen rồi” Chuyện này có nề hà gì so với việc bà hàng ngày ở căn nhà to lớn kia dọn dẹp đâu chứ

Khua khua tay bảo Hàn Nhi yên tâm, bà ngưng tay, cầm lấy đôi tay lạnh ngắt nhăn nheo vì nãy giờ ngâm nước của Hàn Nhi mà nhẹ nhàng lên tiếng:

“Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi, hình như gia đình cháu cũng có quan hệ với nhà ta đúng không?” Nếu đúng như bà nghĩ thì Dương Hàn Nhi đây vốn là một tiểu thư danh giá rồi, vậy mà vẫn rất rành rõi chuyện nhà. Nghĩ đến đây, bà lại cảm thấy vui trong lòng...

“Là năm cuối cấp trường Z rồi ạ, cháu là con gái trưởng của Dương gia - tập đoàn Dương Chu..” Hàn Nhi không ngại nói thẳng ra mọi chuyện, chuyện tuổi tác thì đương nhiên cần phải nói. Rất ít gia đình giàu có chịu để con họ quen với con gái lớn tuổi hơn, nó chắc Kỳ gia đây cũng không ngoại lệ. Còn về nói lên tập đoàn Dương Chu, thì trước đây Kỳ Nhiêm và Dương Chu vốn có chút mâu thuẫn. Họ hẳn sẽ không để con trai mình quen với con gái bên Dương Chu dễ dàng như thế

Hàn Nhi nói ra chuyện này mười phần thì đã 7 phần trông đợi vào sự thất vọng của Kỳ phu nhân

“Thật sao? Cháu là tiểu thư của Dương Chu à?” Bà từng nghe nói người con gái của Dương gia đã ra khỏi nhà để quyết định cuộc sống tự lập, thảo nào cô bé này giỏi đến thế..

Biểu hiện hào hứng của bà Kỳ khiến Hàn Nhi choáng váng, xem chút không thể đứng vững:

“Dạ, và đang là học sinh năm cuối của trường Z nữa” Hàn Nhi nhấn mạnh 4 chữ mong rằng 4 chữ này sẽ khiến tình hình hiện tại tốt hơn một chút

“Vậy sao? Thế thì học chung với thằng Phong rồi nhỉ? Cũng sắp ra trường, thế là chắc cháu bận lắm” Vì phải sống một mình cơ mà, bà từng trải qua thời kỳ bông bột của tuổi trẻ, cũng phần nào đó hiểu được tâm trạng của Hàn Nhi

“À... dạ..” Hàn Nhi mỉm cười gượng gạo, xoay người đi tiếp tục làm nốt việc của mình. Mặc kệ vị phu nhân hiểu lầm ý của nó bao nhiêu lần, vẫn là người đây giỏi, rất giỏi trong việc khiến con người ta bức bách đến độ cứng miệng, đến cười cũng không cười nổi.

Kết thúc cuộc nói chuyện, bà Kỳ khẽ mỉm cười, vừa lau tay lau mặt bếp vừa cất giọng tò mò nói băng quơ:

“Nếu là tiểu thư của Dương Chu thì đáng lẽ bây giờ cháu cũng phải nên ở Âu gia mới đúng chứ nhỉ?” Đây là vấn đề chính mà bà cùng chồng mình muốn đến đây hỏi cho ra lẽ...

Nó “A” lên một tiếng bất ngờ, việc rửa chén cũng theo đó mà ngưng lại, ánh mắt trầm mặc, đầu khẽ cúi nhẹ xuống “Có vài vấn đề hiểu lầm nên buổi tiệc giữa hai gia đình đã không được trọn vẹn ạ” Hàn Nhi khéo ăn nói, cố lách vấn đề..

“Là do thằng Phong đúng không?” Bà biết tính cách của con mình, thằng bé thật chất bảo thủ, bất kể dù là gì miễn bản thân cảm thấy thích sẽ giành lấy đến cùng. Nếu là đồ vật, tất nhiên sẽ không cần nhân nhượng, nếu là về người và tình cảm thì chắc hẳn sẽ phải xem đến cảm nhận của đối phương trước, nếu thế thì hẳn là... “Cháu rất thích Dương Phong nhà ta, có phải không?”

Nghe xong câu hỏi thẳng thừng, chiếc chén trên tay Hàn Nhi rơi hẫ xuống trong sàn nước, va vào những chiếc chén đĩa khác vang lên một tiếng “xoảng” lớn. Tiếng động vừa rồi khiến ông Kỳ và Dương Phong từ phòng khách chạy ngay vào, không ngừng luôn miệng hỏi:

“Chuyện gì thế?”

“Hai người đang có chuyện gì?”

Dương Phong lo lắng, nghĩ rằng mẹ mình cuối cùng cũng ra tay, hẳn tiến lại bên Hàn Nhi với ý định trấn tĩnh tâm trạng cho nó

Nhưng mẹ hẳn lại nhanh chân hơn, vài bước đến chắn trước Hàn Nhi, ngăn không cho hẳn đến gần:

“Hai cha con ông mau ra ngoài, chuyện đàn bà phụ nữ không cần quan tâm” - bà Kỳ lấy hai tay chống ngang eo, nghiêm mặt ra lệnh

Vốn người trong gia đình rất hiểu ý nhau, bà Kỳ mà lên tiếng phản bác hẳn đây cũng là chuyện hai cha con ông không nên tham gia vào. Ông Kỳ gật đầu nhẹ vài cái rồi tiêu sái đi ra lại phòng khách bước đi ra ngoài.

Thấy đứa con trai của mình vẫn còn luyến tiếc, đôi mắt hướng về cô bé sau lưng mình, bà Kỳ đành tặng luôn cả một chiếc khăn phóng vèo về phía hấn

Cả căn bếp trở lại một màn im lặng, Hàn Nhi này giờ đã suy nghĩ xong, hít một hơi dài rồi trả lời:

“Không có ạ...”

“Thì ra là vậy, thằng nhóc đó chắc phải làm cháu khó chịu nhiều lắm”

“Không có...” Hàn Nhi phủ nhận, khó chịu cũng không phải là không có nhưng chẳng hiểu sao khi nghe bà Kỳ nói thế, nó một mực phủ nhận...

“Vậy thì khó khăn.. cháu hẳn phải cực khổ lắm..”

Bà Kỳ làm ra vẻ thất vọng, buồn bã rồi đi đến chỗ cái khăn lúc này dùng để ném về phía Dương Phong, cúi người xuống lấy...

“Không có ạ..” Bao nhiêu khó khăn do chính hấn gây ra, nhưng chính hấn cũng là chìa khóa để giải quyết những vấn đề đó.. Hàn Nhi cũng phủ nhận điều này

“Vậy thì tại sao cháu lại không thích nó?”

Bà Kỳ nóng ruột, trong bụng cồn cào muốn một lời chấm dứt vấn đề này ngay tức khắc. Nếu muốn nhờ Kỳ gia giải quyết đám nhà báo ngoài kia, ít nhất cô bé này cũng phải thừa nhận lòng mình một chút. Tại sao cái gì cũng phủ nhận, làm cho thời gian càng kéo dài. Nếu cứ như thế bà không tin tưởng mình cùng ông chồng sẽ giải quyết chuyện này êm đẹp được đâu..

Bị lời nói của Kỳ phu nhân hù dọa, Hàn Nhi vẫn đang cố lấy lại bình tĩnh, điềm nhiên nói:

“Chỉ là có vài chuyện không tiện nói ra...” Ngoài kia cánh nhà báo còn đang lao nhao lên vì vấn đề giữa nó và Lạc Thiên. Vậy thì làm thế nào mà Hàn Nhi lại có thể thừa nhận vấn đề này được

” Vậy thì cháu cũng có thể xem bác như người mẹ mà kể ra chuyện khó nói này không?” Mẹ và con gái hẳn có thể sẽ dễ dàng nói chuyện hơn..

Dọn dẹp xong, Hàn Nhi và bà Kỳ cũng lên phòng khách ngồi nói chuyện. Vài phút sau, Dương Phong chịu im lặng không được, cuối cùng bất mãn lên tiếng:

“Hai người sao còn chưa về, cũng 8h hơn rồi...”

Mọi chuyện cần hỏi thì cũng đã hỏi, ba mẹ hấn cũng đã biết mình nên làm gì, chẳng phải đến đây chỉ với mục đích tìm hiểu nguyên nhân rồi sau đó giải quyết êm ả chuyện này hay sao. Thế mà bây giờ rốt cuộc còn chuyện gì mà lại không về??

Lơ đi câu hỏi của Dương Phong, bà Kỳ vừa nảy ra một chuyện rất mới mẻ mà xem chút mình đã quên làm..

“Đi.. chúng ta đi lên phòng cháu xem có gì cần thiết để mua hay không?” Bà vốn là đối với câu nói ” ngủ chung một giường” lúc này chỉ xem như lời nói đùa của bản thân trong lúc phấn khích quá mà không kìm được tâm trạng. Nhưng thật sự bây giờ, bà rất hiếu kì xem căn phòng của một cô con gái là như thế nào

Hàn Nhi này giờ đang ngồi im lặng, thì bị một tay bà Kỳ kéo đứng thốc dậy. Còn chưa định hình thì đã bị lôi sên sịch đi. Hiện tại, sau khi cuộc nói chuyện ” mẹ con” lúc này, nó vốn tự tin rằng vị phu nhân vô tư đây đã ít nhiều gì cũng hiểu được tính cách của mình.

Nhưng...

Lúc bị kéo đi ngang qua Dương Phong, Hàn Nhi đã cố tình đá vào chân hấn mấy cái để làm tín hiệu cầu cứu, nhưng hấn chẳng những không nói đỡ được câu nào thậm chí còn không thèm ngược lên nhìn. Đặc biệt hơn, nó còn loáng thoáng nhìn thấy một nụ cười thỏa mãn ẩn nấp sau cái dáng vẻ ung dung tự tại dựa vào ghế ngồi kia...

Bất lực để cả thân bị kéo đi, Hàn Nhi bây giờ chỉ muốn nện vào mặt người nào đó tên Kỳ Dương Phong.. Bây giờ đang trong tình huống như thế nào mà hắn lại có thể bình tĩnh như thế. Chưa nói đến việc nó chưa bao giờ đi lên tầng trên, biết phòng nào với phòng nào mà đi??

“A..khoan đã..” Gương người lại, Hàn Nhi lên tiếng phản kháng “Thật ra thì phòng của cháu không ở trong nhà này..”

Nghe nói thế, Dương Phong đang ngồi im cũng bật thẳng người đứng dậy, bực tức đi đến kề bên Hàn Nhi. Khuôn mặt hắn trước sau như một, cười như không cười:

“Hàn Nhi chỉ mới định dọn đến thôi, mẹ đừng làm quá lên như thế?”

“Thế à, mới định thôi sao? Thế thì cũng nhanh chóng dọn đến đi, sắp đến ngày thi của năm cuối cấp rồi, cháu hẳn ở một mình sẽ khó khăn lắm...”

Bà Kỳ buông tay ra, trong lòng có chút áy náy. Muốn bù đắp nhiều nhiều cho Hàn Nhi vì trong thời gian qua con trai bà đã gây ra quá nhiều khó khăn cho con bé

Quyết định thế đi!!

Tối đó, sau khi đã đạt được mục đích, lão gia và phu nhân nhà họ Kỳ rời khỏi phố Lăng Tuyền. Không biết họ đã nói những gì mà sau đó vài phút đám phóng viên nhà báo cũng đều thu dọn cụ rời đi. Hàn Nhi thở phào nhẹ nhõm, đi về căn nhà nhỏ của mình, đánh một giấc ngủ dài đến tận sáng ngày hôm sau...

3 ngày sau, ngay khi vừa kết thúc buổi học, Hàn Nhi đã nhanh chân đi ra khỏi lớp. Trong lòng cực kỳ an nhàn vui vẻ, nhưng cũng chính vì thế mà khiến nó trở lại về lạnh lùng, lãnh đạm như xưa...

Việc báo chí không hề đăng tin tức gì về buổi lễ đính hôn hôm bữa cũng không khiến Hàn Nhi khó hiểu. Nó ít nhiều cũng có thể hình dung ra việc hôm đó cả ba và mẹ Dương Phong đến Lăng Tuyền để làm gì... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tầm ảnh hưởng của Kỳ gia quả không tồi, thậm chí còn phải nói là xuất sắc. Chuyện lớn như thế lại không một báo đài nào dám đăng tin...

Vừa bước ra khỏi cổng, Hàn Nhi bị chặn lại bởi một chiếc xe bóng loáng màu đen, kiểu dáng thanh lịch nhưng cũng rất thời thượng. Cửa kính xe từ từ được hạ xuống làm cho nó có thể nhìn rõ được hình ảnh người trong xe, liền nhíu mày khó hiểu:

“Lên xe đi, hôm nay ba mẹ tôi gửi đồ đến nhà”

Dương Phong nói như ra lệnh làm cho đôi lông mày của Hàn Nhi ngày càng nhíu chặt dính vào nhau:

“Liên quan gì đến tôi??”

“Là gửi đồ cho cô...”

Thấy nó đứng im dậm chân một chỗ, Dương Phong tiếp tục thúc giục

“Còn không mau lên xe, một chút nữa ba mẹ tôi đến để xem căn phòng của cô đấy”

Hàn Nhi nghe xong câu nói đó thì giật mình, chẳng lẽ hai vị trưởng bối ấy lại làm thật sao??

Không nghĩ ngợi nữa, nó ngó dáo dác xung quanh, cảm thấy an toàn, chưa có bóng dáng học sinh đi ra thì vội leo lên xe. Lòng ngập tràn lo lắng...

Sau vụ việc hôm ở buổi tiệc, Hàn Nhi quay trở về cuộc sống như cũ. Mỗi ngày chỉ tập trung vào chuyện học, việc làm thêm ở tiệm bánh cũng đã xin nghỉ phép một thời gian. Cho nên mọi chuyện xảy ra ở nhà Dương Phong nó nghiễm nhiên cũng đã quên mất.

Buổi tối hôm đó khi nói chuyện rõ ràng với bà Kỳ, vốn nghĩ bà ấy sẽ hiểu cho tình cảnh hiện tại của nó. Nhưng hiện tại, Hàn Nhi thống khổ suy nghĩ rằng sao gia đình nhà họ Kỳ này lại giốg nhau đến thế?

Luôn làm theo ý mình là thế nào???

Xe Dương Phong vừa chạy vào trong sân đã thấy xung quanh là một màn kì dị. Không khí có một chút tĩnh lặng, hơi thở phả ra ngoài càng như bị buột chặt, cứ như là đã xảy ra một chuyện gì đó không bình thường vậy, khiến Hàn Nhi cảm thấy vô cùng khẩn trương. Nó theo phản xạ, bước ra khỏi xe đưa mắt đảo nhìn quanh sân..

Bản năng hiếu kỳ cộng thêm mười phần lo lắng, nó nhẹ giọng hỏi: “Họ đã đến chưa?” Trong sân không hề có đồ đạc, Hàn Nhi thầm nghĩ có lẽ vẫn chưa gửi đồ đến, nhưng tốt nhất vẫn nên hỏi cho chắc ăn...

Dương Phong cùng lúc xuống xe, nghe thấy câu hỏi kỳ lạ đó cũng đưa mắt nhìn một vòng xung quanh. Hắn cũng cảm thấy có phần nào đó bất ổn. Đó giờ ba mẹ hắn làm việc tốt đều rất “khoa trương”, rất thích chứng tỏ, hắn cũng được thừa hưởng một chút tính cách này. Hiện tại thì không như vậy... trong sân không hề có một bóng người, nhưng..

“Đã đến rồi..”

Vừa vặn nhìn lên một mảng cửa sổ tầng một, hắn liền đưa ra kết luận

Hàn Nhi khó hiểu, nuốt khan một ngụm rồi theo hướng nhìn của Dương Phong mà giương đôi mắt lên trên tầng một, dù không hiểu chuyện gì nhưng trong lòng lại xuất hiện cảm giác lo lắng:

“Bây giờ làm cái gì?” Có nên vào hay không?

“Vào thôi chứ làm gì?” Dương Phong hai tay đút vào túi quần, hướng căn nhà mà đi đến “Có vẻ còn rất nhiều thứ cần làm...” Khóe miệng hắn nhếch lên một chút nhưng ai đó đang tức giận đến quên cả hoạt động xung quanh nên không hề nhìn thấy.

Đi nhanh bắt kịp tốc độ của Dương Phong, Hàn Nhi một chân đá vào lưng hắn, gương mặt vì tức giận mà nhuộm một màu đỏ au: “Làm thế cậu vui lắm sao?” Rõ ràng đây là kế hoạch của hắn, vậy mà tại sao tên này có thể vô trách nhiệm như thế?

“Rất là vui” Rất là hả dạ...

“Tên khốn... cậu..”

Hắn cười thầm trong bụng, hiện tại vì vui vẻ quá mức mà tiếng cười sắp bật ra khỏi miệng. Chuyện này đúng là kế hoạch của Dương Phong hắn nha, nhưng hắn cũng rất muốn Hàn Nhi vui vẻ mà tiếp nhận.

Hai tay choàng qua vai đang vì tức giận mà run lên của nó, Dương Phong đẩy nhẹ người Hàn Nhi về phía trước .

Nó ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Gì nữa?” Âm điệu lạnh lùng mang theo mơ hồ vài phần tức giận. Tại sao lại quàng vai nó?

“Đi vào thôi”

Hàn Nhi ảo não nói không nên lời, hiện tại lại không khỏi cảm thấy bản thân thật vô dụng, chỉ cần tức giận là cả não đều trống rỗng, cái gì cũng không nói được, chỉ biết trơ mắt nhìn Dương Phong tự ý đẩy mình vào nhà..

Lên đến tầng trên, bước chân hắn càng dồn dập, thật không chờ đợi được việc kể từ hôm nay người con gái trong vòng tay hắn sẽ dọn về ở chung như thế này. Quả thật là vui mừng hết sức..

Một màn im lặng đáng sợ vẫn bao trùm quanh căn nhà cho đến khi hắn cùng Hàn Nhi đến một cánh cửa gỗ trầm bóng loáng.

“Đây là phòng của cô” Dương Phong lên tiếng, giọng nói hết mười phần là mờ ám..

Hàn Nhi vẫn trung thành im lặng, chỉ chậm rãi đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở cánh cửa kiên cố trước mặt

Hắn chồm người về phía trước, đưa cánh tay dài mở cửa để bước vào.

Bày ra trước mắt nó bây giờ là một căn phòng rộng lớn với cách bày trí đơn giản nhưng lại khó có thể chấp nhận. Dương Phong cúi thấp đầu xuống nhìn gương mặt Hàn Nhi ngày càng đen thì cũng hiểu được lí do..

Theo hồ sơ điều tra mà thư kí đã đưa cho hấn cộng thêm qua một thời gian tiếp xúc, hấn cũng đã biết căn phòng đầy màu hồng trước mặt là một ác mộng đối với Hàn Nhi. Có lẽ đây là sự khác biệt trong cách suy nghĩ giữa bà Kỳ - mẹ hấn và nó..

“Cái này là phòng tôi?” Đùa chắc, nó làm thế nào ở trong nơi này được

Nhìn gương mặt phần nộ tốt độ, hấn lại bất giác phì cười, người con gái này chẳng những cười đẹp mà đến cả tức giận cũng đầy hảo ý thế kia.

Buông vai Hàn Nhi, hấn bước đến chiếc giường thư thái ngồi xuống mặt đầy nét giễu cợt nhìn nét mặt xám xịt kia..

“Thế nào? Có vừa lòng không?”

“Vừa lòng?” Hàn Nhi nhấn mạnh “Cậu nhìn thấy trên mặt tôi có nét nào vừa lòng sao?” Nó trừng to mắt, đầy hăm dọa

Hấn nghe câu nói đó, không khỏi ngả người về phía sau, hai tay chống lên chiếc nệm bông mềm mại cười lớn

Hàn Nhi mặt lạnh không thèm quan tâm xoay lưng rời đi, vừa bước đến cửa căn phòng thì cánh tay bị ai đó mạnh bạo nắm giữ lại, đồng thời cũng cảm nhận thấy hơi thở nguy hiểm

Dương Phong nhú mày, tự hỏi rằng hấn làm gì mà phải để nó trưng ra cái bộ mặt bất mãn ấy ” Định đi đâu?” Hấn quyết sẽ không để người con gái này có thể dễ dàng rời khỏi

Nó trước sau dậm chân đứng im một chút rồi nhếch miệng cười khê “Tôi chưa hề đồng ý sẽ vào đây sống” Đúng vậy.. Từ đầu đây chỉ là vở kịch do Dương Phong tự mình tạo ra. Nó có lòng diễn góp vui một chút không có nghĩa là sẽ diễn mãi.

“Này Hàn Nhi..”

Dương Phong cảm thấy một dòng cảm xúc tức giận không ngừng từ trong lòng bốc lên, quả thực khiến hấn khó chịu đến cực điểm, hấn căn bản không thể chịu được nét mặt lạnh lùng lại cổ nhoeo miệng cười, luôn inh là đúng của Hàn Nhi. Bất giác lực đạo tay nắm chặt hơn khiến nó phải nhú mày khó chịu

“Buông tôi ra” Nó lạnh lùng nói, vẻ mặt đã khôi phục sự cứng rắn cùng tĩnh lặng.

Qua một lúc lâu, hấn nhẹ nhàng buông tay ra, trên miệng điểm một nụ cười sâu xa “Một chút cũng không muốn ở lại?”

“Tôi không hứng thú..”

“Vậy sao?” Hấn cười cười, lại cầm lấy tay Hàn Nhi, nhẹ nhàng xoa lấy chỗ hồi nãy vì bị hấn nắm quá chặt mà giờ đã hằn lên vài đường đỏ “Cô hãy xem xét lại tình hình một chút, tôi vẫn đang điều khiển mọi chuyện”

Hàn Nhi cảm thấy bất an, vượt tay ra khỏi hành động ôn nhu của hấn mà trừng mắt “Cậu lại làm chuyện gì?” Nó mơ hồ đã không nghĩ rằng hấn tử tế. Đúng như suy đoán, hiện tại tên này lại đang muốn giở trò

“Định rằng ngày mai cuối tuần, dẫn em cô về đây chơi, nhưng xem ra...” Hấn đệm thêm vài cái lắc đầu ảo não giả tiếc nuối, xem ra Dương Phong hấn phải suy nghĩ lại chuyện này ” Chắc, tôi nghĩ từ giờ về sau cô và bọn trẻ không thể gặp lại nhau rồi”

“Cậu đang uy hiếp tôi??” Hàn Nhi lòng nóng rực nhưng bên ngoài cố trấn tĩnh, lạnh giá. Bọn nhóc xảy ra chuyện gì, mười mạng hấn xem ra cũng không chuộc lại được...

“Tại sao tôi lại phải làm vậy?” Hấn trào phúng cười khê, bộ dáng cuồng ngạo không cho là đúng, giống như chuyện nó nói đến vừa rồi là một trò cười vậy. “Cô ở lại đây, chẳng phải mọi chuyện đều rất tốt sao? Vừa có thể gặp được bọn nhóc thường xuyên, lại vừa làm tạm lắng được chuyện dư luận” Chuyện với Lạc Thiên, Dương Phong vẫn còn hận thâm trong bụng, tại sao dư luận cứ nhắc đến tiểu thư của Dương gia dưới cái tên là vị hôn phu của thiếu gia họ Âu vậy chứ?? Hấn thật không cam tâm...

Mặc kệ hần muốn như thế nào, Hàn Nhi bây giờ trước tiên chỉ muốn rời khỏi căn phòng đầy màu sắc đủ làm người ta cảm thấy ngột thở như thế này. Một mạch đi xuống phòng bếp, bực bối mở tủ lạnh và tu sạch hết mọt chai nước để làm dịu đi ngọn lửa giận nãy giờ dồn nén trong người.

Nghĩ đi nghĩ lại nó đều suy ra được miệng lưỡi hần là đang giả bộ uy hiếp.. Đúng, chỉ là giả bộ mà thôi nhưng tại sao lại mơ hồ cảm thấy tên này giả bộ cũng rất thật như thế. Vừa đánh vừa xoa, nhiều đây cũng đủ chứng minh Kỳ Dương Phong này không có chuyện gì là không dám làm

Đứng im suy nghĩ một chút về câu nói của hần, Hàn Nhi nghe được tiếng chân gấp gấp ở phía cầu thang. Dương Phong từ trên lầu bước nhanh xuống, mắt không rời khỏi màn hình điện thoại, đôi mắt nhú lại trầm tư gì đó. Trên người rất nhanh đã được thay bằng một bộ vest còn đang sóc sếch, cà vạt cũng chưa được thắt tử tế...

“Sao thế..?” Nó hôi tò mò hỏi. Không phải là công ty hần lại có chuyện chứ?

“Tôi có việc bận” Dương Phong ra tới trước cửa, bất chợt 180 độ xoay người trở lại “Cô đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi đây đấy” Hần nói như ra lệnh. Bây giờ chuyện đầu đầu nhất là công ty, còn chuyện thứ hai là về vấn đề của người tên Hàn Nhi này

Nó hừ lạnh, đặt mạnh chai nước xuống mặt bàn. Được thôi, Hàn Nhi này sẽ ở lại, xem như là nhường nhịn cậu một chút nữa

Sau khi Dương Phong rời khỏi nhà, vài phút sau Hàn Nhi cũng đi ra phố. Gần một tiếng sau thì lại quay trở về, trên tay xách lỉnh khỉnh túi ni-lông. Đạo này ít vận động, chỉ mãi chăm chú vào mấy quyển tập khiến nó vừa xách nặng một chút thì cảm thấy như muốn tắt thở, chết đi sống lại.

Nhưng chỉ bấy nhiêu vẫn chưa đủ làm lung lay ý chí Hàn Nhi. Bên tay trái là một thùng sơn nước, tay phải là một tay cọ lăn, nó quyết định, nếu hôm nay không chỉnh sửa lại căn phòng đó nó vĩnh viễn không ở trong đó dù chỉ là một ngày.

Hoạt động đến tối, Hàn Nhi quên cả ăn uống, đèn trong phòng bật sáng hết lên, đèn ngoài sân cũng rọi xuyên qua tường kính rọi vào trong nhà những hình thù kỳ lạ của những chiếc lá. Chiếc thảm màu đỏ rực nằm ở dưới giường được thay thế bằng một miếng thảm nhỏ hơn, màu đen nhưng chất liệu thì không êm và mềm như tấm cũ. 3 bức tường của căn phòng vốn dĩ có màu hồng nhạt thì lại được Hàn Nhi thay thế bằng màu trắng giản dị. Nhưng trên nền trắng đó lại được điểm thêm vài đường nét màu đen thoát trông trừu tượng nhưng cũng rất nghệ thuật

Thở cái phè nhẹ nhõm sau khi vẽ xong đường cọ đen cuối cùng, nó leo xuống chiếc ghế à nãy giờ dùng để đứng lên, hai chân từ từ truyền đến một trận tê rần khó chịu, khiến Hàn Nhi phải vừa đứng vừa tựa vào chiếc ghế. Đưa tay lên trán quệt đi vài giọt mồ hôi đang lẳng lẳng rơi xuống, nó nhìn sản phẩm của mình rồi gật gù đầu tỏ ra rất hài lòng..

Tuy nhiên nhìn kỹ thì trong phòng vẫn còn rất nhiều đồ vật màu hồng, từ chiếc tủ quần áo, đệm giường, chiếc bàn, đến cả laptop để trên bàn cũng là màu hồng... khiến nó nhanh chóng trở về nét mặt ảo não ban đầu. Cho xin đi, căn phòng cũ ở biệt thự trắng của nó không hề có bóng dáng của màu hồng mà đặc trưng là màu đen nha. 3 bức tường này thật không thấm vào đâu hết...

Bước xuống lầu, Hàn Nhi vừa uống ngụm nước cho đỡ mệt, đưa tầm mắt lên chiếc đồng hồ treo tường, chốc chốc lại bị thời gian làm cho hoảng sợ. Nhớ không lầm thì lần gần đây nhất nó nhìn đồng hồ cũng chỉ mới hơn 4h chiều, nhưng hiện tại thế nào mà đã là hơn 10h tối???

Bị thời gian hù dọa cho giật mình đã đành, bụng Hàn Nhi cũng bắt đầu biểu tình, tay bắt giắc xờ vào bụng xoa xoa uest oải như một người phụ nữ đang mang thai. Khuôn miệng nhỏ nhắn cũng không tự chủ mà cho ra tiếng thở dài oán giận...

Làm việc xong từ lâu, nhưng vì còn phải ở lại dùng bữa với đối tác theo lời của ông Kỳ nên tận hơn 10h hần mới về đến nhà. Dương Phong thật sự giận ba hần.. tại sao vào cái ngày này lại bắt hần phải làm việc đến tận đêm.. Quả là muốn bức người đến chết mà..

Vừa bước vào nhà, lại thấy Hàn Nhi đứng tựa vào thành bếp, tay xoa xoa bụng, quần áo lại dính màu sắc, không phải màu đen thì cũng là màu trắng khiến hấn không khỏi tò mò khó hiểu

“Cô làm gì giờ này..” Dương Phong nhíu mày lại, từ tốn hỏi thăm.

Bị giọng nói trầm ấm bất chợt vang lên, Hàn Nhi có chút giật mình. Vốn dĩ từ khi lũ nhóc rời đi, nó đã quen sống một mình, ngoài tiếng động do mình tạo ra, nhịp thở của mình thì ngoài ra không còn âm thanh nào khác. Nhưng hiện tại, xem ra nó lại phải tập lại từ đầu

Hàn Nhi cũng nhẹ giọng, lười biếng trả lời : “Uống nước”

Hấn tiến lại gần, tay cầm lấy một vạt áo của nó nhìn ngắm kỹ rồi gằng giọng “Ý tôi hỏi là những vết màu này?” Hấn mơ hồ hoài nghi Hàn Nhi không phải là đã làm gì với căn phòng đó rồi chứ?.

“Tôi vẽ vài thứ..”

“Vẽ...” Hấn nhíu mày, hỏi giọng ngờ vực “cô vẽ cái gì?”

Nó vừa định trả lời, thì dưới bụng truyền lên một trận “Ùc..úc” khiến lời vừa đến cửa miệng lại lặng mất tăm, người cứng ngắc quay mặt sang chỗ khác..

“Chưa ăn gì sao??” Gạt bỏ chuyện nghi vấn lúc nãy qua một bên, Dương Phong ân cần hỏi han, đưa tay lên nhìn chiếc đồng hồ. Bây giờ chẳng phải hơn 10h rồi sao? Người này hiện tại thật sự vẫn chưa ăn gì??

“Ừm..” Vì có chút hiểu lầm về thời gian, bây giờ trong bụng Hàn Nhi mà nói chỉ toàn nước với nước. Buổi trưa cũng chưa ăn, đến bữa tối cũng quên mất...

Nhìn dáng người nhỏ nhắn, càng lúc càng ốm đi chuyển qua lại trước mặt mình mà Dương Phong cảm thấy đau xót. Hấn ôm Hàn Nhi, cảm giác khác hẳn lúc trước, nó ốm hơn rất nhiều.. Và hấn tuyệt đối không thích con gái ốm yếu như thế. Hàn Nhi không yếu, nhưng ốm thì đã đến giới hạn..

“Muốn ăn gì không?” Đêm nay Dương Phong quyết định trở tài lần nữa, một tay cởi bỏ áo khoác, một tay nhanh chóng xắn hai tay áo lên khuỷu tay cho dễ hoạt động

“Mì gói có không??” Ăn đêm thì mì gói vẫn là tuyệt nhất..

Vẻ hào hứng muốn thể hiện mình trên gương mặt Dương Phong dần biến mất, thay vào đó là sự bất mãn nguy hiểm

“Ở đây không có món đó..” Chẳng phải hấn từng nói là không thích đồ ăn nhanh sao? Vậy mà người này còn thản nhiên ở trong nhà hấn nói ra món đó. Thật tự không biết lượng sức mình..

“Ở nhà tôi hình như có, để tôi đi lấy”

Hàn Nhi vừa quay lưng đi thì tay lại bị giữ lại “Tôi đã nói không thích ăn thức ăn nhanh...” Hấn nhăn mặt, tỏ vẻ không đồng ý

“Nhưng là tôi ăn, có phải cậu ăn đâu..”

“Cô cũng không được ăn..” Hấn ra lệnh. Người thì ốm đến độ muốn phô trương cả xương mà lại còn ăn cái thứ không bổ béo đó. Hấn không đồng ý..

Nó kinh ngạc nhìn Dương Phong, không thể tin hấn lại có thể nói ra lời như ra lệnh thế này. Đó giờ Hàn Nhi không thích ai xen vào chuyện mình, nhưng mấy tháng trở lại đây sao nó lại để hấn muốn làm gì thì làm, quần nó hết cái này tới cái nọ chứ?

Thấy Hàn Nhi đột nhiên cứng ngắt nhìn chằm chằm mình, biết rằng nó lại nghĩ cách đối phó với lời nói của mình, Dương Phong cũng không ngần ngại trừng mắt nhìn lại. Hấn kì này đã quyết định vỗ béo Hàn Nhi rồi

“Thế thì tùy cậu”

Nó bất lực, nhẹ nhàng quay lưng rời khỏi bếp, chậm rãi lên lầu dọn dẹp đồng bữa bọn trên đó. Vẫn là không bao giờ thắng được con tim dù đã cố sức nhiều lần, vẫn là nhận ra sai lầm khi đã quá tham lam tìm hiểu,

vẫn là cảm giác chán ghét muốn chối bỏ nhưng cuối cùng lại không nổi... Hàn Nhi dọn dẹp nhanh chóng, nó muốn đi tắm cho khỏe người..

Nhưng một chân vừa bước vào phòng tắm, cảm giác bối rối lại ủa về. Tinh dầu, rất nhiều tinh dầu, đủ loại màu sắc, đủ loại hương thơm khiến nó như tràn ngập rồi suy nghĩ mông lung...

Dương Phong!

Hắn vẫn rất tốt...!!

Tối đó, Dương Phong nấu một bữa rất hoành tráng. Nói thật thì trong tủ lạnh hắn lúc nào cũng đầy đủ thực phẩm, muốn thì lúc nào cũng có thể nấu ăn. Nhưng ở một mình lại sinh ra cảm giác nhàm chán, lười biếng ăn một mình nên rất ít khi nấu. Bây giờ có người sống chung rồi, hắn tình nguyện mỗi ngày sẽ nấu ăn, và sẽ nấu rất ngon

~Bữa ăn đêm đó Hàn Nhi không nói gì, chỉ lẳng lặng ăn xong, rửa phần của mình rồi đi lên lầu. Suốt buổi chỉ có thể nghe được từ "cảm ơn" sau khi rửa chén. Dương Phong không hiểu tại sao nó lại như thế, nhưng vẫn là muốn cho Hàn Nhi một thời gian suy nghĩ và thích ứng một chút

Trời sáng, ánh mặt trời của tháng 4 đầu xuân sáng lạn nhưng không hề chói lóa, tỏa từng tia nắng ấm áp xuyên qua lớp kính mỏng, chiếu vào gian phòng nhỏ. Ba bức tường trắng tinh được ánh nắng chiếu vào làm sáng bừng cả căn phòng còn bữa bọn chưa được dọn dẹp hết.

Đôi mắt nhắm nghiền bắt đầu có sự chuyển động, hai hàng mi rung rung, cơ thể bắt đầu vặn vẹo tìm tư thế thoải mái. Mùi sơn nồng tỏa khắp phòng khiến đôi mắt kia chưa kịp mở lại phải nhắm lại.

Hàn Nhi miễn cưỡng động dậy, cái cổ cứng ngắt vì cố gắng cử động mà kêu lên vài tiếng răng rắc. Cả cơ thể mỗi nhừ ra khiến nó chợt nhận ra tư thế mình ngủ từ đêm qua đến giờ không hề dịch chuyển. Vốn đang cố gắng dọn dẹp đồng giấy báo bữa bọn trong phòng, không hiểu thế nào lại quên mất ngồi gác đầu trên giường, ngủ một giấc không hề mộng mị cho đến sáng, báo hại bây giờ nó như một cỗ máy chưa được chế dầu, cứ cử động cứng ngắt khó khăn..

Uể oải ngẩng nhìn quanh căn phòng, nó tạm thời nở nụ cười mằn nhằn rồi chống hai tay đứng lên bước ra cửa. Đầu tóc rối bù, hai mí mắt vì còn mơ ngủ mà muốn nhắm híp lại với nhau, tay mở màng mở cánh cửa..

"Chào buổi sáng..."

Đang dự định đi đến phòng tắm, hai chân khựng lại thì nghe một giọng nói văng vẳng lên bên tai. Lời nói của Dương Phong làm cho Hàn Nhi giật mình, cơn buồn ngủ lập tức bay biến trong nháy mắt. Hắn làm gì tại sao lại đứng trước phòng nó...??

"Cậu... tại sao lại..." Hắn cứ nhiên đứng trước phòng nó, chẳng lẽ đã đứng đợi cả buổi sáng sao?

Nó bất chợt rung mình vì suy nghĩ của mình. Hai bất ngờ nhiên mở to nhìn Dương Phong..

"Ủa, tôi chưa nói sao? Phòng của tôi đối diện.." Hắn mỉm cười, tay hướng về cánh cửa đối diện phòng Hàn Nhi. Trong lòng cảm thấy sự vui vẻ rõ rệt, rõ ràng buổi sáng mở đầu như thế này cũng không tệ..

"Đối diện.." Não bộ sáng sớm chưa hoạt động, nó mơ hồ nhắc lại cái từ kì lạ đó mà không nhận thức được chuyện gì

Phải tận 1 phút sau, Hàn Nhi mới giật mình tập 2 khi nhận ra này giờ mình cơ thể vẫn còn "lỏng lẻo" (*) . Thật mất mặt, nó chạy nhanh vào phòng tắm ở cuối hành lang...

(*) Cái này có chút tế nhị nhé, nhưng đây có lẽ là chuyện thường xuyên hay xảy ra mà nhỉ. P/s: hai người này mà ở chung nhà, về sau HOT nhiều lắm nhá. Mn nên chuẩn bị tinh thần một chút ^^

Gương mặt hồng hào như có hàng ngàn con kiến bò lên, lửa nóng lan tỏa khắp người, nó tại sao lại quên mất là đang ở chung nhà với hắn. Đứng trong nhà tắm, Hàn Nhi không ngừng xả nước bồn rửa mặt, úp mặt mình trong đó... Lần đầu tiên trong đời cảm thấy ngượng như thế

Buổi sáng trôi qua lặng lẽ, vô cùng bình yên chỉ có một chuyện duy nhất khó hiểu là Hàn Nhi không nhìn lấy hán một lần. Nghĩ đến chuyện này khiến Dương Phong một bữa gặp vô miệng đều không cảm thấy được mùi vị gì hết...

“Có chuyện gì?” Hán không chịu nổi cái tình hình như thế này. Lúc trước là Hàn Nhi cứ nhìn chăm chăm khiến Dương Phong còn cảm thấy gai người. Bây giờ lại cứ né tránh như thế, hán có phải thú ăn thịt đâu..

Đáp trả lại là một trận trầm mặc bình yên, ngoài tiếng đèn đuốc khua vào nhau thì ngoài ra không nghe gì hết

“Nhìn tôi..” Hán bá đạo ra lệnh. Tính nhẫn nại cũng có giới hạn, cũng là một thiên tính trời cho nha. Nhưng Dương Phong lại xui xẻo không có cái thiên tính đó

Hàn Nhi buông đuốc, chuẩn bị đứng dậy dọn dẹp thì phần ăn của mình thì bị Dương Phong đập tay giữ tay nó xuống bàn, tay kia lại mạnh bạo giữ lấy cằm quyết định phải nhìn cho bằng được hán

Bất ngờ ánh mắt trừng to nhìn rõ khuôn mặt hán, Hàn Nhi lại cảm thấy nóng hai bên má..

“Tôi đã nói là nhìn tôi” Hán giọng, âm thanh cứ như chuông đồng vang lên, làm cho nó thấy mặt đất dường như rung lên một chút.

“Tôi không muốn...”

“Tại sao?” Dương Phong nhẹ giọng ôn nhu, hỏi han cận kề. Bây giờ mà không làm rõ chuyện này, có khi nào Dương Hàn Nhi kia sẽ không bao giờ nhìn mặt hán nữa không. Hán không muốn chỉ mới ngày đầu tiên ở chung mà nó lại cư xử lạ như thế..

Thấy Hàn Nhi lại tập trung im lặng, hai bên má dần hiện lên hai mảng hồng hào, lực bàn tay giữ cằm nó buông nhẹ ra, chẳng lẽ là vì chuyện lúc sáng sao??

“Coi như tôi không thấy gì hết..” Hán biết con gái thường không thích bị nhìn thấy lúc sáng sớm. Nhưng đó là trường hợp bất đắc dĩ, hán cũng không phải cố tình.

Quen biết đã lâu, hán nghĩ mình đã biết hết con người Hàn Nhi, tính cách, sở thích, nhưng xem ra hán vẫn sai. Hàn Nhi không ngờ lại nhạy cảm như thế

Tưởng lời giải thích vô hại dùng để ứng phó tình hình kia của Dương Phong có thể khiến Hàn Nhi bình tĩnh lại một chút, giải quyết được hiểu lầm. Nhưng khi nghe xong câu đó, nó càng thêm khẳng định thêm câu hỏi này giờ vang lên trong đầu mình..

Hán nhất định nhìn thấy rồi...!!

Không nói gì, nó giật mạnh tay mình ra khỏi lòng bàn tay Dương Phong đang bị giữ trên bàn, đánh mạnh vào cánh tay hán đang giữ cằm nó rồi lớn tiếng phản nộ

“Tại sao cậu lại biết tôi đang lo lắng chuyện gì mà nói ra một lời khẳng định như thế??” Tên này rõ ràng nhìn thấy rồi mới có thể biện hộ ỉnh như thế. Hàn Nhi một mực không tin lời giải thích này...

“Chẳng lẽ không phải chuyện đó sao?” Vậy thì còn chuyện gì quan trọng hơn nữa. Hán bắt đầu lục lọi trong trí óc mình, sáng nay đã làm chuyện gì đắc tội

“Tên khốn cậu Dương Phong...” Vậy thì rõ ràng đã nhìn thấy, Hàn Nhi cảm thấy loạn hết cả lên. Cũng không nhận ra hình như bản tính nóng nảy của mình ngày xưa lại trở về..

Buổi sáng những tưởng bình thường, nhưng hóa ra lại bị chuyện con con này làm cho rối tung lên. Hàn Nhi lại bất cuáp nguyên một ngày hôm đó vào thư viện đến chiều mới rời khỏi, sau đó lại vào tiệm bánh ngồi lì trong đó với lý do là tự học. Đến tận đêm khuya mới trở về, thật may mắn là Dương Phong lúc đó cũng đã vào phòng làm cho nỗi lo lắng thấp thỏm vì phải giáp mặt hán của Hàn Nhi tiêu biến...

Một ngày chủ nhật đẹp đẽ như thế lại trôi qua trong vô vị...khiến Kỳ Dương Phong hán tức giận không thôi...

~~

36. Chương 36: Rương Gõ

Chẳng mấy chốc đã trôi qua 2 tuần kể từ ngày Hàn Nhi dọn sang ở chung nhà với hấn. Từ thái độ ngượng ngùng, nó cũng dần thoải mái hơn, ngoài việc sử dụng phòng bếp chung thì còn lại cả hai đều ở trong phòng của mình, không làm phiền đến đối phương..

Phiền muộn cũng có, bức bối cũng có, Hàn Nhi từng nghĩ với tính cách của Dương Phong sẽ gây khó dễ rất nhiều khi nó dọn về ở chung, nhưng hóa ra đó chỉ là trí tưởng tượng quá phong phú mà thôi. Nhưng việc hai người ít chạm mặt nhau không phải vì do cố ý, quả thật mà nói chương trình cuối cấp rất nhiều, toàn bộ thời gian đều bị chiếm đóng vào việc học tập các môn..

Cũng phải nói đến Hàn Nhi sau khi đem chiếc rương gỗ kia về lại nảy sinh ra rất nhiều nghi vấn. Chiếc chìa khóa nó đang giữ như được đóng khuôn riêng cho chiếc rương này, bên trong cất giữ toàn bộ kỉ niệm của hai cha con Hàn Nhi, từ chiếc thiệp hồng nhỏ xíu đến cả con mèo được nặn bằng đất sét hồi lúc nhỏ... Khiến nó lại nuôi thêm một hy vọng

Rõ ràng ba nó còn sống..

Cho nên mỗi ngày lúc đi học về, Hàn Nhi lại bắt xe đến những nơi mà lúc xưa đã được ông Dương dẫn đến, mọi nơi đều đến để hồi thăm ngoại trừ một nơi lúc xảy ra tai nạn của hai cha con thì nó lại hoàn toàn không thể nhớ được gì..

Duỗi chân trên chiếc ghế dài trong phòng, Dương Phong tay còn giữ khư khư tập hồ sơ mà hấn vừa rút ra trong cái chồng tài liệu dày cộm trên bàn. Bất quá, lâu lâu hấn cũng đã tự hỏi, tại sao bản thân vẫn còn là một học sinh cấp 3 lại phải luôn làm phần việc của một gã đàn ông đã trưởng thành như thế này..

Âu Lạc Thiên sau 1 tuần đi công tác về đem cho về cho đối tác của mình là Kỳ Nhiệm rất nhiều hợp đồng tốt, nghiêm nhiên cũng cắt xén bớt thời gian quý báu của hấn. Thời gian để hấn, Lạc Thiên và Khang Luân gặp mặt ngày càng ít. BLACK cũng càng lúc ít thông tin, còn có tin tức gần xa cho rằng BLACK đã ngừng hoạt động

Đưa mắt đảo khắp tờ giấy với chỉ chút chữ, Dương Phong lười biếng kí nguệch ngoạc vào rồi thả sang một bên. Ngả lưng thoải mái về phía sau thở dài..

Gần cả tuần rồi hấn cũng không gặp Hàn Nhi, vốn biết giờ này có về nhà cũng không gặp được nó nên Dương Phong hiện tại đang một mình ở căn nhà trên đồi. Nơi đây rất yên tĩnh, rất phù hợp cho những lúc nhiều vấn đề như thế này

RẦM một tiếng lớn, cánh cửa gỗ mở tung đập vào bức tường, một thân ảnh thô to xuất hiện chướng hết lối đi, trên vai còn vác một túi gì đó rất to. Tất cả bị ánh sáng bên ngoài vườn làm ở ảo đi không nhìn rõ hết..

Hấn nhìn người ngoài cửa ngồi thở ra cái khí biểu lộ cả sự nhàm chán

“Về rồi sao?” Uể oải vươn vai, hấn hỏi thăm

Cũng như nhận thấy biểu hiện không mấy hoan nghênh của hấn, người đàn ông ngoài cửa cũng không ngạc nhiên gì, thô bạo ném bao tải trên lưng mình xuống đất vang âm lên, cả căn nhà đầu đó còn cảm thấy bị rung lắc dữ dội

“Nhẹ nhàng một chút, nhà này cổ lắm rồi, không chịu được sức nặng ấy đâu” Còn nữa, sắp điếc lỗ hấn tôi rồi..

Dương Phong đưa tay lên ngoáy ngoáy tai, khuôn mặt nhăn nhó biểu tình dữ dội. Cái người này luôn luôn không thấy mặt, lúc trở về lại luôn đem theo cái bao tải chứa những thứ kỳ quặc, cứ vài lần như thế hấn cũng cảm thấy quen, nhưng tiếng động so với từng đợt sao lại khác nhau đến thế. Kì này ông ta đem đá về chắc...

“Không phải nhà của người, tại sao lại biết nhà này cổ..”

Người đàn ông nhướn mày, hỏi lại một câu hóc búa. Tên nhóc này cùng lắm chỉ là mua lại căn nhà này. Căn bản cũng không biết gì, tại sao có thể lên tiếng được

Phủ phúi bộ đồ dính đầy bùn đất trên người, ông tháo đôi giày cổ cao kiểu quân đội để sang một bên, bước vào bên trong. Ánh đèn bên trong nhà bây giờ mới rõ cả khuôn mặt người đàn ông kỳ dị này. Quần áo nhiều lớp rách bươm, không rõ được màu sắc, trên đầu vẫn còn đội một chiếc nón kiểu của cao bồi, nét cười tràn đầy sức sống, lộ rõ cả hàm răng trắng ngà luôn hiện hữu trên mặt. Ở ông có một nét gì đó vừa hoang dã, vừa cổ chấp, nhưng đối với hắn lại chỉ là một lão già khó ưa, nóng tính

Dương Phong không trả lời, mệt mỏi nằm dài trên ghế sofa để phòng ông ta lại đến dành chỗ của mình. Trong lòng vẫn còn ầm ục chuyện ông già này đột nhiên trở về làm hắn mất đi năng suất lao động

Ông đẩy người hắn sang một bên, thả người phịch xuống, tiện tay cầm luôn chai nước có sẵn trên bàn tu luôn một hơi. Dòng nước nơi khoe miệng chảy ra ngoài do ông uống vội, lấy tay chùi một cái, ông quay phắt sang hắn nở nụ cười thân thiện:

“Thế nào, dạo này sao rồi?” Ông đi khỏi nơi này cũng được gần 1 năm rồi, lúc này vừa mới bước vào nhà xem chút nữa lại nhận không ra được thăng đệ tử của mình

Bị một lực đạo đẩy mạnh mẽ làm hắn muốn rớt xuống dưới sàn, may là vẫn còn phản xạ nhanh lẹ chụp lấy cạnh bàn, giữ chút thăng bằng. Dương Phong ngồi dậy, quét mắt lạnh lẽo qua người đàn ông trước mặt một cái, tỏ vẻ tức giận cùng muôn phần không ưa:

“Vài giây trước đây rất tốt, hiện giờ lại nảy sinh ý định giết người”

Biết hắn đang bị mình làm cho nổi quạu, ông lại càng hứng chí đùa theo:

“Vậy sao? Ai thế, có cần ta giúp một tay không?”

Vừa nói, ông đi đến bao tải lúc nãy đặt dưới sàn, lôi ra một lưỡi liềm dùng để cắt cỏ. Rất nhanh cả lưỡi dao sắc bén được phô bày trước mặt hắn với cự li gần nhất bằng một cú ném chuẩn xác

Dương Phong nhích người sang một bên, tim giật thót lên:

“Muốn giết người sao? Ông già này...” Mặt hắn chỗ trắng chỗ đỏ, hận không thể đá phăng ông già này ra khỏi đây

Lưỡi liềm đâu phải đồ chơi, đâu phải muốn ném là ném, nếu không phải là hắn phản xạ nhanh thì không phải bây giờ nằm đổ máu trên ghế rồi hay sao..??

“Ày dà, muốn cho cậu xem một chút, lỡ trượt tay đó mà..”

Người đàn ông cười ha hả, ra dáng vội vàng đi ra phía sau bộ sofa, dùng sức kéo lưỡi liềm đang dính chặt dưới sàn gỗ lên...

Cuộc nói chuyện kết thúc sau một tràng cười không dứt. Thăng nhóc đó muốn đấu với sư phụ nó sao? Xem ra còn phải học hỏi rất nhiều...

Tắm rửa xong thoải mái, ông vợ đại một bộ đồ thể thao của Dương Phong mặc lấy. Cơ thể của một người đàn ông 40 tuổi trông vẫn còn rất phong độ trong chiếc áo phông cùng chiếc quần thể thao trẻ trung ấy. Khuôn mặt ông sau khi được tắm rửa, kỳ cọ sạch sẽ cũng lộ ra một nước da hơi ngăm đen nhưng thoát nhìn lại trông rất thu sinh, nho nhã..

Như một thói quen, lúc nào trở về ông cũng đi vào căn phòng của mình bên hông căn nhà. Phòng bám đầy bụi, những lọ thủy tinh nhỏ trong veo đủ màu sắc chứa đựng tinh dầu do ông điều chế nay bị một lớp màng mỏng bao lấy, không nổi bật gì nữa...

Chậm rãi cầm từng lọ lên lau sơ, dọn dẹp qua căn phòng cho sạch sẽ, kể đến là một màn đặc biệt. Ông tiến lại gần một chiếc tủ gỗ ở giữa phòng, khom người xuống lấy một hộp gỗ nhỏ như thường lệ, nhưng bữa nay hai tay quờ quạng cả buổi vẫn chưa thấy thứ mình cần lấy..

Sắc mặt ông thay đổi thay chóng, thành một màu xám đặc ngệt, đường gân trên trán cũng bắt đầu hình thành như những tia sét đầu tiên xuất hiện trên bầu trời quan đăng, báo hiệu sắp đến sẽ có một cơn bão áp đến

Cánh cửa lại một lần nữa đập vào tường, lần này nhanh và mạnh hơn vang lên một tiếng vọng lại thật lớn. Dương Phong đang ngồi vắt chéo chân, lưng tựa thoải mái vào thành ghế, đọc sơ lại tài liệu học tập thì cũng giật mình đưa mắt lên nhìn, nhíu mày hỏi: “Lại chuyện gì nữa” – Cái hấn lo lắng là cánh cửa này, không khéo vài ngày sau phải đổi cái mới mất..

Ông nhìn Dương Phong, thở hồng hộc, mắt ánh lên tia nhìn phần nộ, trong đầu ông lúc này không thể chưa nổi cái gì ngoài cái việc “hộp gỗ bảo bối” của ông đột nhiên biến mất không dấu vết..

Đừng đột thở phì phò trôi qua, thay vào đó là nhịp thở đều đặn nhưng mặt ông đỏ ngầu, sấn tới chỗ Dương Phong, kéo mạnh cổ áo hấn lên..

Cả người Dương Phong bị nhấc lên bất ngờ, đứng phồng người, chân hấn phải nhón lên để chặn không cho cái cổ áo bị căng mà chắn ngang cổ. Theo phản xạ, tay hấn giữ chặt lấy nắm tay rắn chắc của ông hòng tháo ra, miệng không ngừng la lớn “Nói rõ ràng xem” Hấn không bao giờ tha thứ cho việc làm hồ đồ, không rõ việc gì lại tự nhiên xông vào đánh người khác

Quả nhiên, khuôn mặt ông chuyển sang xám xịt, giọng khàn khàn đều đều nhau như đang muốn đe dọa: “Cậu dám vào phòng tôi” Lại còn ngang nhiên lấy đi “hộp gỗ bảo bối” của ông nữa..

8 năm trước, sau khi đã mua lại căn nhà gỗ trên đồi, ông Kỳ và phu nhân quyết định làm quà tặng sinh nhật cho đứa con trai 10 tuổi của mình. Đối với một cậu bé 10 tuổi, ngôi nhà như thế này có thể được coi là rất dư thừa nhưng đối với Kỳ gia mà nói đây lại là một truyền thống của gia đình..

Không mang tư tưởng cổ hủ mà lại phóng khoáng theo phương Tây, cách làm việc của Kỳ gia cũng rất khó hiểu khiến rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ tập trung vào Kỳ Nhiệm. Nhưng khi thành lập, chính Kỳ Nhiệm đã từng tuyên bố sẽ phát triển theo hướng hiện đại nhất, thoải mái nhất và sáng tạo nhất. Lẽ dĩ nhiên người nắm chiếc ghế chủ tịch tương lai cũng phải được nuôi dưỡng và phát triển trong môi trường thoải mái nhất.

Và một nơi với phong cảnh hữu tình và bầu không khí trong lành thế này thật sự là một nơi rất phù hợp với tiêu chí của Kỳ gia

Sau khi cắt bánh kem, mọi người đều tụ tập ở ngoài sân ăn uống cười nói vui vẻ, duy chỉ mỗi nhân vật chính là vẫn còn rất thích thú với món quà của mình. 10 tuổi, Dương Phong hấn lần đầu tiên được tặng món quà to như thế này nha, thật sự không thể tin được

Đôi chân thoăn thoắt chạy đến chỗ này rồi dừng lại ở chỗ kia, xem kĩ đến từng miếng ván gỗ. Trong lòng, sự thích thú dâng cao đỉnh điểm - hấn rất thích căn nhà này, thật sự thích..

Chạy một vòng bên ngoài căn nhà, rồi lại bị thu hút bởi một cánh cửa cùng tông màu ở phía bên hông căn nhà. Hấn tiến gần tới, với một trí tưởng tượng và óc tò mò của một đứa bé 10 tuổi, hấn không thể cưỡng lại được cánh cửa kì bí này. Chân vô thức bước tiếp về bước, tay vừa chạm vào nắm cửa thì lại bị một lực đạo nắm áo hấn kéo mạnh về phía sau

Chưa kịp phản ứng gì, cứ thế Dương Phong bị kéo vào một gốc cây lớn phía sau căn nhà. Hấn lúc này mới lấy lại được phản xạ, vừa định há miệng kêu to thì lại bị một bàn tay chặn tay, chỉ còn có thể ứ ứ..

“Ông à ai...ừm ..ừm” Gương mặt nhỏ bé chuyển sang hồng rồi rất nhanh biến thành màu đỏ, từng tia máu nhỏ phía sau lớp da mỏng manh hiện rõ lên. Hấn không thể thở được với bàn tay cứ chắn ngang mặt che hết mũi và miệng thế này nha

Bàn tay dần buông lỏng ra rồi từ phía sau lưng hấn vang lên một giọng nói khàn khàn đặc sệt mà theo định nghĩa của trẻ con lúc đó là giọng nói của người xấu

“Nhóc, hứa với ta, sau khi ta thả tay, nhóc sẽ không hét lên, được chứ?”

“Ừm... ừm.. ả ôi a....aaaaa”

“Nhóc con, ngoan ngoan mà im lặng...”

Một lúc sau, Dương Phong bình tĩnh trở lại, chăm chú ngồi bệt dưới đất nhìn chằm vào mắt người đàn ông đối diện:

“Ở đây tại sao ồn ào vậy?” Ông đang ngủ trưa thì lại bị đánh thức bởi hành loạt tiếng cười nói. Nơi đây không phải là thường rất yên tĩnh sao???

“...”

Dương Phong nhìn ông rồi lại không nói gì, đôi mắt cứ sắc như dao bén lưu chuyển qua lại trước mặt, khiến ông tức giận, hét lớn

“Nói mau, có chuyện gì ở đây hả?” còn hấn lại dám trừng mắt nhìn ông, bọn trẻ bây giờ cả gan thật..

“Là tiệc tại gia..”

Nghe xong câu trả lời, ông ngồi thừ ra tại chỗ, đây là nhà của ông mua cách đây 3 năm về trước cơ mà. Vốn dĩ cũng không có ai biết căn nhà này, tại sao bây giờ lại có một nhóm người tự tiện tới rồi lại tự tiện tổ chức tiệc tại gia, đây là nhà của ai chứ??

Trôi qua 8 năm, bây giờ mối quan hệ giữa ông và Dương Phong không chỉ dừng lại ở việc là người ở cùng một căn nhà mà là sư phụ và học trò. Cả hai vốn dĩ đều biết rõ tính cách của nhau và đều biết hậu quả mỗi khi xâm phạm quá vào đời tư người khác.. Ông ở lại đây với thân phận là một người chủ trước và đã làm rất nhiều cách để chặn cái miệng của Dương Phong lại, thậm chí còn trở thành người xấu trong mắt đứa trẻ 10 tuổi lúc bấy giờ là dọa sẽ giết người diệt khẩu. Hấn lại rất nghe lời và im lặng..

Lại nói đến 6 năm trước, lúc này cả hai đã sống chung một nhà được 2 năm, ông cũng đã biết được tương lai thằng nhóc ở chung một nhà với nhau sẽ trở thành người thừa kế tương lai của Kỳ Nhiệm. Và lại thêm một bản giao ước giữa hai con người này được thành lập: Ông chỉ dạy hấn về chính trị - hấn không được phép quan tâm đến đời sống riêng tư của ông.

Mỗi tuần vào chủ nhật, Dương Phong đều đem tài liệu lên trên đồi để được ông “mài dao vuốt kiếm” chỉ dạy. Và bây giờ, hấn có thể một tay nâng Kỳ Nhiệm lên một tầm cao hơn cũng chính là nhờ mấy năm trước được ông “đào kiếm” giảng dạy..

Thế nhưng bây giờ bản giao ước giữa ông và thằng nhóc đệ tử này đã bị phá vỡ. Hấn ngang nhiên vào phòng của ông mà không được sự cho phép, đã thế lại còn lấy đi “hộp gỗ bảo bối” của mình. Cho dù có là người máu lạnh, vô tư mà sống như ông cũng là máu chảy ngược lên não..

“Nói nhanh đi, tại sao lại dám vào phòng ta” Ông ghì mạnh cổ áo Dương Phong, quyết hỏi cho ra lẽ chuyện này “Chẳng phải đã nói rồi sao? Đừng chạm vào đồ của ta, tốt nhất cũng đừng nên vào căn phòng đó...” Giờ thì mất cái hộp rồi, thử hỏi làm sao ông có thể bình tĩnh được

Đứng trước cơn thịnh nộ của lão trưởng bối, Dương Phong biết tốt nhất là hấn nên im lặng, không nên giải thích gì thêm..

Cạch một tiếng, ly thủy tinh trống rỗng nằm trên bàn, miệng ly còn đọng lại vài giọt nước tựa như sự tức giận của ông sắp tràn ra ngoài. Cả người ông như chồm dậy bổ nhào về phía Dương Phong sau khi nghe hấn nói ra mọi việc. Chuyện Hàn Nhi đến đây và đem chiếc hộp đó đi, hấn cũng không suy nghĩ nhiều cho đến khi ông làm lớn chuyện như vậy..

“Đồ của ta, ai cho phép cậu cho người khác hả?” Tên này cả gan đem đồ không phải của mình cho người khác. Đã vậy lại còn là một người tên Hàn Nhi lấy đi, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ??

“Ày dà, vì thấy nó cũng cũ kĩ nên...” Hấn tựa người sau ghế, thản nhiên giải thích như đây là một chuyện bất đắc dĩ. Bất quá vào lúc đó, người mở miệng xin lấy là Hàn Nhi, hấn cũng không vì chiếc rương nhỏ bé ấy mà keo kiệt...

Nghe đến đây, ông càng tức giận, tên nhóc này không biết đồ vật càng cũ thì càng quý báu hay sao?

“Người...” Ông nghiêng rằng, trên mặt hiện lên vài đường đen giận dữ “Đi lấy về đây ngay..”

“Đồ cho rồi, làm sao lấy về được..”

Dương Phong nhăn mặt, kêu hấn đi đòi lại vật đã cho đi, như thế rất quá đáng. Bất quá hấn sẽ mua lại chiếc hộp khác, như thế không phải lợi cả đôi đường sao??

“Không được cũng phải lấy cho bằng được”

“Không thể” - Hấn quả quyết

Hấn ăn nói thẳng thắn như thế, dù cho ông không muốn làm chuyện này lớn lên cũng là lừa người dối lòng quá rồi. Bao năm qua, ông cũng biết Dương Phong là một người ăn nói rất biết suy nghĩ, vẫn tin tưởng hấn sẽ không làm trái với lời của mình đã nói. Vì đối với một người làm chính trị, nói một đằng làm một nẻo là điều tối kỵ - chính ông đã chỉ dạy hấn như thế.

“Kỳ Dương Phong” Ông trừng mắt nhìn hấn, có chút thất vọng

“Dương Trí Trung...” Dương Phong cũng phẫn nộ hét lớn..

Hấn không phải là thần tiên, càng không phải là một người hoàn hảo, cái hấn có vẫn chỉ là một bản năng của con người bình thường. Hấn vẫn biết tò mò, vẫn thấy khó chịu khi sống chung với một bí mật. Vì thế nghiễm nhiên từ lâu con người thật của ông đã bị bại lộ trong tay hấn rồi..

Còn ông lại sợ rằng mình sẽ bị gia đình tìm ra, sợ rằng con gái ông sẽ đi tìm, sợ rằng Dương Chu sẽ vì ông một tay dựng lên nay lại bị một tay ông làm sụp đổ.

Cơn tức giận tưởng chừng chỉ còn chực trào ra ngoài nay lại tan biến trong tích tắc, tai ông lung bùng, vô thức bước chân lùi về phía sau, cố gắng lắm để có thể nói ra một câu

“Cậu lại dám điều tra ta...” Ông bây giờ phải nói là đã khác xưa rất nhiều, bản thân ông là Dương Trí Trung, chủ tịch Dương Chu nhưng rất ít khi tham gia các buổi tiệc có mặt của giới báo đài vì thế nghiễm nhiên cũng rất ít người biết đến bởi vì ông có một người đại diện riêng ỉnh, chính là ông Trương bây giờ..

Lần đó ông bị tai nạn, gương mặt có nhiều thay đổi, cũng mất trí nhớ. Trong ba năm, ông ở nhờ nhà của một người ở ẩn trong ngọn đồi này. Lúc sau nhớ lại, ông cũng đã tìm về nhà mình một lần nhưng như vậy mới nhận ra được, người tên Dương Trí Trung ông đã được thông báo là chết rồi, chết không thấy được thi thể. Ông có nên cười hay không đây???

Và bây giờ tên nhóc này lại đang điều tra thân thể của ông....

“Tại sao ông không đi gặp Hàn Nhi???” Dương Phong tìm được thân thể của ông, dĩ nhiên cũng biết ông là ba ruột của Hàn Nhi, hấn còn thắc mắc tại sao hai cha con không đoàn tụ với nhau sau bao nhiêu năm xa cách từ cái ngày gặp tai nạn đó??

“Tại sao ta phải đi gặp nó?”

“Vì ông là ba cô ấy?” Người này có điên hay không mà lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn đó, hấn cũng thật điên mà đi trả lời loại câu hỏi thế này

“Nó đã có người chăm sóc”

“Hàn Nhi cần ông hơn..” hấn là Dương Phong nha, không có gì mà hấn không biết được

[Từ nay biết tên của ba Hàn Nhi rồi nhé, nên ta sẽ thay thế Ông = Ông Trung cho từ ngữ thay đổi, không bị lặp ngữ ^^]

Ông Trung bật cười, ông cười cho cái suy nghĩ đơn giản của mình. Thăng học trò mình là quá thông minh hay ông đã đánh giá quá thấp hấn, ông thật sự nằm trong rọ của hấn rồi..

“Là bẫy của cậu sao?”

“Tôi rất thích làm việc thiện” Hấn nở nụ cười đương nhiên. Vô tình tìm ra được việc lý thú như thế, lại còn liên quan đến Hàn Nhi nha, hấn không thể khoanh tay đứng xem kết quả được

Trước đây, Dương Phong không hề biết quá khứ của Hàn Nhi lại trở nên như vậy. Vốn biết rằng Hàn Nhi không phải một người bất cần lãnh đạm như thế nhưng thật không nghĩ ra đó là kết quả của một tai nạn. Mất đi một người ba, không phải ai cũng có thể kiên cường được nhiều như thế...

“Này, nói mau, cậu làm sao biết được Hàn Nhi” Nếu là quan hệ nam nữ, ông tuyệt không đồng ý. Tên nhóc này lằng nhằng, con gái ông tuyệt không hạnh phúc.

“Thì là quen nhau..”

“Quen như thế nào?” Ông Trung bắt đầu màn tra khảo của một người ba khi nghe tin con gái mình có quan hệ gì đó với một người con trai khác. Đối với vấn đề này ông rất nghiêm khắc, tuyệt nhiên con gái ông cũng sẽ không thích người như thằng nhóc này

“Học cùng trường, cùng lớp, à..còn ở cùng nhà...” Dương Phong cười ranh ma, hẳn biết thế nào ngài sư phụ đây cũng nhảy cẫng lên bị hù dọa..

Quả thật ông Trương bị hù í mắt giựt giựt. Con gái ông tại sao lại ở chung nhà với tên nhóc này, không phải là...

“Làm gì con bé rồi hả?” So với việc chiếc rương bị lấy đi, ông còn bị kích động hơn gấp bội. Kể đến việc nam nữ ở chung một nhà, lại trong cái lứa tuổi thế này, bản thân là cha mẹ không ai không nghĩ đến vấn đề tệ nhất. Đằng này, Hàn Nhi con gái bảo bối của ông lại đi ở chung nhà với tên nhóc này, không phải con thú này bị ăn thịt rồi chứ??

“Ông nghĩ xa thế làm cái gì?” Dương Phong hẳn chỉ đụng vào một chút đã bị cho bầm dập, chỉ nhìn nhau vào buổi sáng có chút xúu lại cứ nhiên giận dữ không nói chuyện gần 2 tuần. Hẳn có muốn làm gì đi chăng nữa xem ra cũng không có cửa rồi, trừ phi là bạo lực mới được...

Ông Trung nghe thế, thở phào một cái nhẹ nhõm trong người, con gái ông là tiểu thư, cho dù con bé hoạt bát thông minh nhưng căn bản lại không có năng khiếu đánh nhau, cãi nhau thì còn có thể.. Nghĩ đến đây ông lại nảy sinh lòng nghi ngờ mơ hồ đối với câu nói lúc này của thằng học trò mình..

“Thật là không làm gì chứ?” Ông nhấn mạnh, cố gắng xác thực

“Tôi không thiếu phụ nữ..” Hẳn không cần phải làm chuyện như thế. Dù sao bây giờ chỉ mới bắt đầu, hẳn không muốn Hàn Nhi phải hoảng sợ..

“Mày là học sinh năm cuối” Tên nhóc này vốn không có khả năng...

“Không có luật nào cấm đoán nhu cầu của người dân...”

“Vậy thì đừng đụng đến con gái ta” Nhiều phụ nữ như thế, còn đụng đến Hàn Nhi con gái ông, thì đừng nói ông tại sao ác độc

“Được thôi” Hiện tại thì sẽ không đụng nhưng tương lai thì hẳn chưa chắc mình có thể làm theo lời đã nói...

Ông tạm thời tin Dương Phong một chút, thả người ngồi xuống ghế. Chiếc rương mất cũng không phải là chuyện gì to tát, vật đó sớm muộn gì cũng sẽ đến tay Hàn Nhi nhưng ông thật sự không ngờ con gái mình vẫn trông chờ vào một người ba mang tiếng đã chết như thế này

Nếu ông chết thật, có phải là con gái ông ngu ngốc suốt đời sẽ chờ đợi không???

Ren Reng lên vài tiếng, Dương Phong nhanh tay với lấy chiếc điện thoại, tiếng chuông này lại chính là Hàn Nhi..

“Sao thế?”

Rất hiếm khi nó gọi trước cho hẳn thế này. Dương Phong bắt máy bằng một giọng cực kỳ hồ hởi

“Khu nhà trên đồi... cậu đang có ở đó không?”

Đầu dây bên kia, giọng Hàn Nhi ngút quãng, nghe tiếng thở gấp dồn dập..

Hẳn nghe xong, quay sang nháy mắt vài cái báo hiệu với ông Trung. Sắc mặt ông nhanh chóng chuyển sang hỗn loạn tái nhợt..

Dương Phong nhẹ giọng trả lời “Có, tôi đang ở trên đó. Có chuyện gì sao?” Nói xong hắn chuyển điện thoại sang chế độ loa ngoài cho cả ông Trung nghe. Cả hai khuôn mặt đều căng thẳng như đang nghe hung tin. Thật sự đối với ông Trung lúc này đúng là hung tin nha

“...Thế thì tốt rồi ...tôi đang đi đến đó”

Nói xong Hàn Nhi thở hắt ra một hơi rồi cúp máy. Đứng sau một gốc cây, mắt nhắm chú không rời khỏi hai bóng người đang luống cuống rời khỏi căn nhà gỗ.

Đúng như nó đoán, bóng người kia không khác nào chính là ba nó, cuối cùng cũng đã tìm ra ông nhưng rồi cuộc ông vẫn chưa muốn đoàn tụ với gia đình. Hai hốc mắt Hàn Nhi cay xè, nặng trĩu như chưa cả tấn lít nước bên trong. Nỗi đau không được người thân công nhận không ngờ lại đau như thế này...

37. Chương 37: Du Lịch Cuối Năm

Ánh mắt của ông Trung giống như chim sợ cành cong, hốt hoảng bỏ chạy đi gom gọn cái bao tải của mình, miệng không ngừng cảm thán than thở “Sao con bé đó đến đây vào giờ này?” Trùng hợp lại đúng ngày ông về nhà mới khổ chứ...

Nhìn cái cảnh sư phụ mình giầy dép còn chưa kịp mang, xách đồ lỉnh khỉnh chạy ra khỏi nhà, Dương Phong cũng lo lắng chạy theo ông. Cái ông già kia tại sao lại phải trốn như chạy giặc thế kia. Cha con gặp lại nhau không phải là nên vui mừng sao??

“Này .. này..” Hắn giữ tay ông Trung lại, khó hiểu hỏi “Tại sao lại phải chạy trốn??”

“Ta không muốn gặp lại con bé trong tình cảnh này, được chưa??” Ông Trung vùng vẫy cánh tay bị hắn kìm chặt “Buông ta ra..” Ông còn phải chạy trốn, không thể đứng đây nói chuyện được

“Vậy thì chừng nào??”

“Chuyện cha con ta, không cần cậu xen vào..”

Để lại một câu cuối cùng, ông chạy nhanh vào rừng cây phía sau căn nhà. Buổi tối không một ánh đèn khiến bóng hình ông biến mất không để lại một chút gì vướng vẩn. Dương Phong nhìn theo đó chỉ có thể lắc đầu thở dài, hắn xem như lần này bắt đắc dĩ để ông rời đi nhưng lần sau nếu còn gặp lại hắn nhất quyết không để Hàn Nhi lâm vào cái cảnh cha con mỗi người một phía thế này được.

Hắn thu hồi tầm mắt, cũng tạm tắt đi cái quyết tâm trong lòng, vốn tưởng rằng bây giờ có thể bước vào nhà ngồi đợi Hàn Nhi đến, không nghĩ đến hắn vừa xoay người, liền nhìn thấy bóng người thấp thoáng sau bụi cây, còn có ánh đèn chiếu vào một gương mặt từ dưới góc cầm lên, góc độ này quả thật dọa người chết khiếp. Dương Phong cũng không ngoại lệ, hắn giật mình đến nỗi không có phản ứng...

“Tại sao.. lại đứng ngoài.. này??”

Hàn Nhi lên tiếng sau khi nhìn thấy Dương Phong. Tay chân lại cuống quýt đi ra khỏi gốc cây mà cười ngượng ngịu. Đáng lẽ nó phải làm cho ra dáng là một người vừa từ dưới chân đồi đi lên, nay lại bị phát hiện thế này, không phải thê thảm quá sao??

Sau khi đã bình tâm lại, hắn lau mồ hôi lạnh bên thái dương, hít sâu một hơi:

“Cô thấy hết rồi sao?”

“Hỏi như vậy thì cậu và người đó đang có chuyện giấu tôi à?” Hàn Nhi không nhanh không chậm trả lời, tuyệt không có thái độ cuống quýt giống lúc này

Dù biết rõ mọi chuyện, đã nghe hết mọi chuyện nhưng nó vẫn còn cảm thấy chút mơ hồ. Vốn dĩ đã cảm thấy có chút kì lạ đối với cái chết của ba mình, nhưng lại càng không phải dùng một cái lại có thể nhìn thấy ông còn sống khỏe mạnh như thế..

Thấy Dương Phong không có câu trả lời, Hàn Nhi cảm chiếc đèn pin trên tay không ngần ngại rọi thẳng vào mặt hắn. Tên này khi không lại ngây người, lời của nó nói đâu phải là chuyện gì gây sốc...

“Cô không đuổi theo ông ấy??”

Hắn không biết tâm trạng của Hàn Nhi bây giờ là gì. Nếu là cha con lâu ngày không gặp nhau thì ít nhất cũng phải cảm thấy mừng rỡ trong lòng. Thế nhưng cặp cha con này một người lại bỏ trốn, một người lại chỉ đứng nhìn từ xa. Dương Phong cho dù thông minh cũng bắt đầu khó hiểu rồi..

“Nếu người đó không muốn gặp tôi cũng sẽ không ép buộc” Nó nhất định sẽ chờ đợi đến lúc ba nó quay trở lại...

Hắn lắc đầu, thật không hiểu cha con nhà này suy nghĩ cái gì nữa...

Hàn Nhi im lặng, chỉ đứng nhìn chăm chăm vào Dương Phong. Nếu hôm nay không phải là nó vô tình đến đây để hỏi thăm tình hình của người bán căn nhà thì liệu có nhìn thấy được ba mình không. Nếu chính bản thân nó không nghe được toàn bộ câu chuyện này thì sẽ phải đợi bao lâu nữa để hắn có thể kể hết mọi chuyện. Không... hắn nhất định sẽ không nói, vì lúc này hắn còn giúp ông ấy chạy trốn cơ mà. Dương Phong chết tiệt....

Tức giận đối với hắn còn chưa bộc lộ ra ngoài lại trong nháy mắt dòng suy nghĩ cũng bị cắt đứt đột ngột bởi một trận choáng váng. Sắc mặt Hàn Nhi trắng bệch, hơi thở nặng nề khiến tay chân mất cảm giác làm chiếc đèn pin trên tay rơi bộp xuống đất....

Dương Phong còn đang ngơ ngác ra không hiểu chuyện gì, ánh mắt lại đang nhìn theo đèn pin rơi xuống đất lăn đi vài vòng thì bất ngờ thân ảnh trước mặt cũng ngã khụy xuống theo

Sắc mặt hắn xám xịt, cổ vươn tay tới đỡ lấy....

Dương Phong ngồi bên cạnh giường, hai mắt chăm chú vào từng nét mặt Hàn Nhi. Lúc này, thật khiến hắn sợ chết khiếp. Khi không lại đột nhiên ngất xỉu nhưng cũng may là hắn đã đỡ kịp. Nhưng chẳng những xỉu thình lình như thế, nó lại bắt đầu có dấu hiệu nói mớ, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở lại đứt quãng. Thật khiến hắn bồng nó trên tay mà lo lắng đến độ cuống quýt không biết nên đem đi đâu...

Nhiệt độ trong phòng càng về tối lại càng giảm xuống, Dương Phong ngồi một bên, đôi mắt không hề rời khỏi thân ảnh nằm trong lồng chăn ấm nhưng hai đôi lông mày thì vẫn nhíu chặt kia. Hắn vừa đem Hàn Nhi vào nhà, đặt lên giường thì thấy mọi thứ nhiều quay trở về như cũ.. từ hơi thở đứt quãng trở nên nhịp nhàng, cả vụ nói mớ cũng không còn, thay vào đó là nét mặt từ từ dần ra, an hưởng nghỉ ngơi...

5 tiếng trôi qua, nó vẫn nằm im lặng trên giường, sắc mặt cũng trở nên khá hơn nhưng Dương Phong lại bắt đầu có dấu hiệu hai mắt khép lại, lơ đãng cả người...

Bước lại gần chỗ ghế sofa, đôi mắt hắn vẫn không muốn rời khỏi thân ảnh trên giường đằng kia, hắn thật mong muốn một lúc nào đó Hàn Nhi sẽ tỉnh lại...

Ngày đó, hai chiếc ô tô đâm xầm vào nhau, vang lên một tiếng thật lớn như muốn xé toạc cả bầu trời xanh trong không một gợn mây. Vụ tai nạn xảy ra ở ngoại ô thành phố, trên một đường cao tốc nên xung quanh không có ai chứng kiến được giây phút đó. Một hình bóng bé nhỏ do vụ va chạm mà phá đập cửa kính bay ào ra ngoài xa hơn 20m, chiếc xe trong phút chốc lại vang lên một tiếng nổ lớn rồi bốc cháy, cửa xe và một vài đồ đạc văng ra tung tóe...

“Ba ơi...ba ơi”

Khuôn mặt lem nhem vết máu, cô bé nhìn về hướng chiếc xe đang bốc cháy, không ngừng hét lớn...

“Ba ơi...”

Hàn Nhi choàng tỉnh, trên trán mồ hôi lấm tấm, ánh mắt hoang mang đảo khắp căn nhà. Nơi này, chính là hồi chiều, nó đã nhìn thấy...

thấy...??

.

Thôi bỏ qua đi, ông ấy đã không muốn gặp, nó cũng không muốn nhớ đến nữa, một lúc nào đó sẽ thật sự gặp lại nhau chứ không phải như tình cảnh bây giờ...

Đưa tay lên lau những giọt mồ hôi trên trán thì lại chạm phải thứ gì đó mềm mềm, Hàn Nhi nhìn xuống trên tay nhìn là một chiếc khăn còn hơi ẩm do lúc này bật người dậy nhanh quá, chiếc khăn cũng theo chiều mà văng lên bàn tay nó...

Khăn sao?? Nó bị sốt sao??

Hàn Nhi đưa tay lên trán, sờ sờ xem nhiệt độ. Ủm, có cao hơn bình thường một chút...

Nhưng chẳng lẽ là Dương Phong đã đắp khăn cho nó sao? Một mặt do dự không dám tin, một mặt Hàn Nhi bắt đầu đi xuống giường tìm kiếm...

Nhìn thấy hần nằm gọn cuộn người trên chiếc ghế sofa, Hàn Nhi mới chợt nhận ra hiện tại nhiệt độ rất lạnh, hần lại một thân áo sơ mi mỏng manh trên người. Không chần chừ, nó đi nhanh lại giường, lấy chiếc chăn vừa này được đắp trên người mình đem đến choàng lên cho Dương Phong

Nhìn hần ngủ ngon như thế. .. nó không tự thức nở ra một nụ cười đầy yêu thương

Căn nhà vẫn mở đèn sáng trưng, khiến Hàn Nhi rất tự do đi lại, có lẽ Dương Phong cũng biết điều này nên đã không tắt đèn. Nó nhanh chóng đi vào nhà tắm, muốn rửa mặt một chút, để giải tỏa thân nhiệt. Hàn Nhi có cảm giác cả cơ thể mình như có một ngọn lửa bên trong, thật khó chịu...

Mỗi lần nhớ ra được một đoạn ký ức của tai nạn lúc xưa, nó lại phát sốt, chuyện này cũng xảy ra cách đây 2..3 ngày, nên nó cũng không lấy làm lạ nữa. Ngày đó, Hàn Nhi đang ngồi trong thư viện đ63 yên lặng suy nghĩ, đột nhiên trong đầu lại có những hình ảnh không rõ ràng hiện lên. Lại quá hiểu thấu, cố tập trung tìm hiểu thì xỉu xuống bàn lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy, lại thấy trong phòng y tế của trường...

Hôm nay trong lúc nhìn thấy ba mình ngồi trong căn nhà này, đầu óc Hàn Nhi lại quay cuồng, phải cố vịn chặt các gốc cây mới có thể đứng vững. Lại một lúc lâu sau, cả người lại bần thần, lặng đi khi nhìn thấy ông hốt hoảng rời khỏi căn nhà. Ông ấy không biết rằng từ khi ông “mất đi”, căn “ biệt thự trắng” tràn ngập tình yêu của ông thiết kế ra lúc trước trở nên lạnh lẽo đến mức nào sao...

Hai chân cứ bước đi, trong đầu đầy ắp suy nghĩ, lúc nhận ra thì nó lại đang ở trong căn phòng bên hông nhà..

Hôm nay nơi này sạch sẽ hơn lần trước Hàn Nhi bước vào, còn có những vệt nước mới lau còn chưa khô. Đây là lần thứ 3 nó đến đây. Đúng, là lần thứ 3 vì vào cái ngày xảy ra tai nạn, ông Trung và Hàn Nhi đã đến nơi này chơi đùa rất vui vẻ. Lúc ấy nó 3 tuổi, và đây là căn nhà mà ông mới mua. Nơi đây là nơi chưa kỉ niệm đầu tiên và cũng là cuối cùng của nó và ông Trung..

Trên vai bỗng dưng truyền đến một cỗ nhiệt ấm áp, nó bưng tỉnh quay sang thì lại nhìn thấy Dương Phong vào phòng này từ lúc nào..

Tay nú lấy chiếc áo lạnh định kéo xuống thì hần vội giữ lại, ánh mắt đầy yêu thương cùng sự nghiêm khắc nhìn đến bàn tay không yên phận của Hàn Nhi

“Mặc áo vào, cô đang bệnh, hiện tại cũng rất lạnh...” Giọng nói khàn khàn vang lên làm xé tan bầu không khí tĩnh lặng. Người này lại tự xem thường bản thân nữa rồi. Tại sao lại có thể ở trong nhà choàng chăn lên người hần mà khi bước ra ngoài trời lạnh thế này lại không mặc thêm áo ấm như thế..

“Ủm, cảm ơn..” Không nói nhiều, Hàn Nhi ngoan ngoãn cầm lấy chiếc áo rồi mặc vào. Dương Phong đối với nó vẫn rất tốt, thật sự rất tốt, khiến nó không chú ý đã rơi vào hố sâu tình cảm của hần rồi

“Vào nhà thôi...”

Nó khựng người lại, suy nghĩ một điều gì đó rồi quyết định

“Chúng ta nên về Lăng Tuyền...” Hàn Nhi bây giờ thật chất rất muốn về Lăng Tuyền, phải nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt..

Nó bước nhanh ra bên ngoài, nhưng Dương Phong lại đứng dậm chân bên trong..

“Ông ấy đã đi rồi”

Hắn hiểu Hàn Nhi đang muốn làm gì và đang suy nghĩ cái gì. Hắn là nó đoán rằng ba mình vẫn đng ở quanh đây, đợi hắn và nó rời khỏi đi thì sẽ vào lại căn nhà này. Bên ngoài hiện đang rất lạnh, nó lại không muốn chill khiến ông đứng bên ngoài đó bị lạnh quá mà chết đi..

Nhưng Dương Phong lại không nghĩ vậy. Mỗi khi ông Trung cần suy nghĩ một chuyện gì đó, ông sẽ đến một nơi của riêng khác, nói cách khác ông sẽ không quay về căn nhà này...

“Tôi chỉ muốn về Lăng Tuyền..” Hàn Nhi bác bỏ ý kiến của hắn

“Trời tối, đi lại không tiện” Huống hồ nó lại đang bệnh, hắn muốn Hàn Nhi nghỉ ngơi thêm chút nữa.

Nó lúc này cảm thấy bản thân mình ích kỷ quá. Rất muốn trở về Lăng Tuyền vì sợ ông còn ở bên ngoài, sẽ bị lạnh. Lại không thể giờ này rời khỏi đây một mình vì xung quanh vẫn đang chìm trong một màn đêm tĩnh lặng. Hàn Nhi chán ghét cái bệnh sợ bóng tối của mình. Tất cả cũng là di chứng của vụ tai nạn lần đó...

Bác sĩ lần đó bảo rằng tể bào nhìn trong bóng tối của nó bị hư hoàn toàn, không có cách nào chữa trị. Lại thêm việc não bộ bị ảnh hưởng trong lúc va chạm nên hiện tại hai bộ phận này lại như một điểm yếu của Hàn Nhi..

Nó do dự một chút, e ngại hỏi lại hắn:

“Đúng thật ông ấy sẽ không quay về đây sao?”

“Đúng vậy, sẽ không về” Dương Phong chắc chắn

“Vậy sang mai chúng ta phải đi về thành phố sớm”

“Được thôi..”

Lời nói của hắn, liệu có bao nhiêu đáng tin cậy Hàn Nhi không cần biết. Lúc này, nó chỉ có thể lẳng lặng ngậm đồng ý mà thôi...

Rất nhanh 2 tuần nữa lại trôi qua, sau kì thi tốt nghiệp, Hàn Nhi được tuyển thẳng vào một trường đại học chuyên ngành về Nhà hàng khách sạn - Du lịch ẩm thực danh giá của thành phố, đồng thời cũng bắt đầu đi làm thêm lại ở tiệm bánh.. Nhưng gần đây tung tích của Hàn Nhi rất bí ẩn, đến cả người ở cùng một nhà với nó như Dương Phong đây cũng hoàn toàn nằm ngoài kiểm soát.

Ngày tốt nghiệp cũng đã trôi qua được vài hôm, dạo này Dương Phong hắn lại hoàn toàn rảnh rồi, rảnh đến độ gặp ai cũng muốn sinh sự, tính tình nóng lạnh thất thường, khiến BLACK lại một phen ảo não

“Phong ca à, Kỳ Nhiệm nhà ca dạo này không có gì làm hay sao mà lại đến đây phá đám bọn này hoài thế”

Một thành viên trong BLACK lên tiếng, suy nghĩ chán chường đến viễn cảnh đen tối nhất của mình, có lẽ sắp đến chuỗi ngày sự tự do trong BLACK hoàn toàn biến mất rồi...

Một thành viên khác lại vừa nghĩ ra một ý tưởng, muốn đuổi hắn về nhà với chị dâu tương lai:

“Thông báo, giờ này là 10h tối, thành viên trẻ tuổi nhất của BLACK cũng qua 19t, chẳng lẽ đêm nay không định làm gì hay sao?”

Cả hội nghe xong lại cười rộ lên. Dương Phong hắn mang tiếng là đứng đầu BLACK nhưng tần suất hắn bị đem ra làm trò cười dạo này ngày càng cao. Hắn cũng cười góp vui, nhưng cái đám người này vẫn không hiểu được trong nụ cười đó luôn chỉ có một ý nghĩa rất định và chứa hàng trăm mũi dao găm

Lạc Thiên ngồi trên bộ sofa, tiêu sái hai chân bắt chéo nhau kiểu cách. Anh vừa làm hết việc ở công ty và qua đây chơi một chút. Không ngờ lại gặp ông chủ Kỳ Nhiệm ngồi đây. Hắn mặt mày xám xịt, nhiều đây cũng đủ để anh hiểu ở nhà lại xảy ra chuyện rồi

“Này, tôi khó hiểu một chút, chẳng lẽ hai người ở chung một nhà lại không hề xảy ra chuyện gì hay sao?”

Một người đang thừa theo tiếng cười của mọi người mà đưa tay ý kiến, chẳng ngờ chốc chốc nói xong lại xảy ra một trận trầm mặc, tiếng cười không hẹn mà cùng nhau tắt ngúm. Chỉ chừa lại sự lạnh lẽo của buổi đêm tràn vào nhà.

Ngón tay lướt vu vơ trên mặt bàn bằng thủy tinh bỗng biến thành một nắm đấm to lớn..

“Haha... thằng bé nó bắt lực một chút..”

Khang Luân ngồi bên cạnh, chủ ý phá tan bầu không khí nặng nề đó bằng một câu nói đùa “vô hại”

Kết quả, chỉ vài giây sau, sự nguy hiểm tràn ngập căn nhà, lần lượt từng thành viên từ từ rời khỏi. Bên ngoài ai nấy đều cố giữ bình tĩnh, nhưng trong tâm lại muốn giẫm đạp nhau chạy ào ra ngoài..

Xung quanh trở lại im ắng như cũ, Lạc Thiên hơi dịch chuyển người, thay đổi tư thế, nhìn Dương Phong đang lửa giận bốc lên đỉnh đầu, nhẹ giọng lên tiếng:

“Có chuyện gì sao?” Anh dám cá 98% là chuyện Hàn Nhi, 1% tò mò muốn hỏi cho vui, 1% anh nghi ngờ chỉ là do hắn có “nhu cầu”

Hắn uể oải vươn vai rồi thở dài, tự than thở trong lòng tại sao bản thân hắn yêu bao nhiêu người, lại đều luôn luôn bị liệt vào danh sách bắt lực thế này. Hắn là người đứng đầu BLACK, cũng là người điều khiển Kỳ Nhiệm, trên vạn người, chỉ dưới 3 người là 2 vị phụ mẫu ở nhà và chị gái Kỳ Anh, nay chẳng hiểu thế nào mà lại thêm một Dương Hàn Nhi. Điều đáng nói là cái người này lại có quyền hành cao hơn cả 3 người kia, điều khiển tâm trí của hắn..

Khang Luân ngồi một bên, nhìn vậy cũng liên tưởng ra vấn đề, anh lấy tay xoa xoa 2 bên thái dương, tỏ vẻ mệt mỏi

“Vì Hàn Nhi thật sao?” Anh thật là mệt mà, toàn giải quyết chuyện người khác. Nhưng bản tính lương thiện có sẵn trong người, anh không làm trái bản thân được

“Ừm..”

“Chuyện gì?”

“Mất tích rồi”

Lạc Thiên cùng Khang Luân nhìn nhau rồi cười bí ẩn, đúng là Hàn Nhi, chỉ có nó mới có thể chạy trốn khỏi tầm tay của Dương Phong. Thật khác hẳn Du Y mà..

Còn chưa nói hết, từ cách cửa đã truyền một tiếng rầm thật lớn, theo sau đó là một đám người...

“Phong à...”

“Anh yêu ơi...”

“Chào anh Phong..”

Là Ann, Ivy và Coral. 3 người đều là thành viên nữ trong số 7 người duy nhất của BLACK.

Cả ba người đều cùng lúc ào đến bên Dương Phong, ngồi xuống ghế đủ cả mọi tư thế, Coral người ngồi hẳn trên bàn, Ann thì ngồi bên cạnh choàng lấy tay hắn, còn Ivy lại sà hẳn vào lòng Dương Phong hai tay choàng qua cổ hắn...

Lạc Thiên lắc đầu, quay sang chỗ khác, xem như mắt mình vừa nhìn thấy cái cảnh không đáng xem. Khang Luân thì rất háo hức, anh nhìn chăm chăm ba người con gái kia liên liên tưởng tới cảnh đụng độ với Hàn Nhi. Chắc chắn sẽ có chuyện rất đáng xem nha

“Về đây hồi nào?”

Hắn tháo hai đôi tay đang không yên phận kia ra khỏi cổ mình, uể oải lên tiếng..

“Tụi em mới về thôi, đáp chuyến bay hồi 9h..” Coral háo hức lên tiếng trả lời, cũng thuận tiện muốn thay đổi tư thế, bước đi uyển chuyển đi tới chiếc ghế trống còn lại ngồi xuống..

“Sao thế, nhìn Phong không vui nhỉ?”

Đuôi mắt Ivy khép lại như muốn quan sát nét mặt Dương Phong, nhìn hắn thật tiều tụy, làm cô cũng nhói trong lòng

“Ừm, đang không vui...”

Hắn nhiệt tình trả lời, nhưng đôi mắt cứ nhìn vào khoảng không trống rỗng...

“Sao thế?”

Ivy ngồi trong lòng Dương Phong, hai bàn tay trắng ngọc giữ mặt hắn kéo đến nhìn thẳng vào mặt mình. Gương mặt cô rất đẹp, một vẻ đẹp cá tính khiến người con trai nào nhìn vào cũng không thể rời, cả Dương Phong cũng không ngoại lệ

Hắn chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp đó nhưng lòng lại không chút gợn sóng. Kể cả khi đưa mắt lướt khắp cơ thể với nhiều đường cong thu hút nam giới của cô, cũng chẳng mấy may nảy sinh tà niệm.

Dương Phong cứ nhìn như thế đến mức thất thần khiến cô nàng bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, khó chịu. Là một cô gái trẻ trung năng động lại bị ánh mắt sâu như không thấy đáy của nam giới nhìn chằm chằm mình mà không có cảm giác gì thì đúng là thế giới này giới tính nam nữ sẽ đảo lộn hết

Cả ba cô nàng dời tầm mắt đến hai người ngồi bên cạnh là Khang Luân và Lạc Thiên. Hai anh nhìn nhau cười trừ, trong lòng thật sự rất hâm mộ Dương Hàn Nhi..

“Buồn tình đó..”

Khang Luân cầm tách trà nhỏ trên bàn nhấp nhấp vài ngụm, bộ dáng thật thong thả. Dương Phong hắn có ngày hôm nay thật khiến anh rất vui, tâm tình trở nên tốt hơn nhiều

“Buồn tình??” Cả ba nàng đồng thanh một lượt, mắt to mồm há hốc đến độ cảm muốn rụng đất

Thật sự là có chuyện này sao? Chẳng phải mới nửa năm trước, cả 3 cô đều đang ở bên nước ngoài thì nhận được tin chuyện của Dương Phong và Du Y sao?? Thú thật thì là thành viên nữ của BLACK, không ai thích được Du Y kia, nàng ta thật sự rất phách lối, trước mặt các cô đây còn ra vẻ này nọ. Nhắc đến Du Y, thật khiến tâm trạng người ta chùn xuống một bước

Vậy nên khi nghe tin giữa Dương Phong và Du Y, ba nàng ở nước ngoài đều rất muốn bay ngay về nước bắt lấy cơ hội nhưng lại đang trong quá trình học tập dở dang, thật không thể bỏ lỡ. Bây giờ, vừa kịp về, lại chưa gỡ mảnh khố câu dẫn hớp hồn Kỳ Dương Phong thì lại nghe cái tin sét đánh “vô” tai như thế này, khiến đầu óc cũng mụ mị theo

“Tình nào? Phong.. cậu có bạn gái rồi sao?”

“Phong, nói rõ xem nào...”

3 cô gái không thể chịu đựng được sự đả kích như thế, liền nhanh chóng đứng lên chống hông, giận dữ trước mặt Dương Phong. Hắn gầm gừ quay sang nhìn Khang Luân, ánh mắt sắc lẹm quét qua người anh như muốn nói “Cho dù anh có lập nhiều công, là bạn của tôi thì từ bây giờ cũng đừng mong sẽ sống trong yên ổn”

Khang Luân chột dạ, anh nhồm người dậy, giải thích rõ hơn:

“Là tình cảm không được người khác đáp lại..” lại cảm thấy lạnh sống lưng, anh chuyển sang cách giải thích khác “À không, là bạn gái tên này đã mất tích, hắn đang lo lắng..” Nói xong câu như thế này, anh muốn nín thở với ánh mắt tràn sát khí của ai kia

“Mất tích sao?”

“Ừ..” Thấy Dương Phong không có ý định trả lời, Khang Luân liền bắt đầu kể chuyện

“Là ai vậy?”

Là ai đủ trình cao siêu đến độ có thể câu dẫn được Kỳ Dương Phong trước cả cô, Ivy đây sẽ không tha thứ

“Ivy, cô không phải đối thủ của Hàn Nhi đâu”

Lạc Thiên chắc chắn như thế. Người như Ivy đây rất háu thắng, cô ta rất tôn trọng, và yêu thích thắng nhóc này như thế thì sớm muộn gì cũng sẽ đi tìm Hàn Nhi “nói chuyện”. Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, chỉ là anh thông báo trước cho về sau khỏi giật mình ngạc nhiên mà thôi

Lời nói của Lạc Thiên thật có giá trị, cả ba người nhìn nhau như đang đối thoại bằng ánh mắt. Ba người bọn họ từ nhỏ đã là bạn thân, rất hiểu rõ nhau. Trong BLACK nếu nói về thì 3 người này luôn đứng đầu.

“Tớ không phải đối thủ của cô ta? Sao chưa thử mà đã nói như thế?”

Đôi môi được sơn màu anh đào nhàn nhạt hé mở, Ivy nở một nụ cười tươi rói ngọt ngào, thậm chí có vài phần thánh thiện. Thua người khác không phải là quy tắc của cô. Và kì này không những có cô mà còn cả Coral và Ann nữa, làm sao mà cái người tên Hàn Nhi, Hàn Nho gì đó có thể thắng được...

Ann này giờ ngồi một bên im lặng, cô cũng bắt đầu cảm thấy thích thú, lên tiếng hỏi:

“Chúng ta cá cược được không?”

“Chuyện gì?”

Dương Phong bây giờ mới lên tiếng, hắn tò mò muốn biết kế hoạch của 3 người này. Hàn Nhi cũng không phải là dễ đối phó, nhưng thật sự mà nói chính hắn còn sợ khi 3 người này ra tay...

“Tổ chức một chuyến du lịch đi, đến lúc đó cậu sẽ hiểu”

Coral cũng rất hào hứng, lúc này khi “đối thoại” bằng ánh mắt với hai cô bạn, cô đã thấy kế hoạch lần này rất thú vị. Nó không quá cao thâm, cũng không khắc nghiệt hay nguy hiểm đến tính mạng, chỉ đơn giản là vài trò đùa, muốn cho cô Hàn Nhi gì đó cảm thấy sợ mà thôi. Dù gì các nàng cũng cũng vừa mới ở nước ngoài về, xem như đây là cuộc mở màn cho sự trở lại của “tam cô nương” BLACK vậy...

38. Chương 38: Tôi Biết Bơi... Nhưng Cứu Tôi~~

Mọi người sau khi đồng loạt rời đi vì đã sơ ý đã động đến “đại ca” của bọn họ thì lại gặp “tam cô nương” nổi tiếng của BLACK. Ai nấy vui mừng như sấm vì vừa được gặp lại cố nhân vừa có được tấm khiên che chắn vững chắc khỏi cơn cuồng nộ kia..

Sau khi cảm giác cơn cuồng phong trong nhà đã tạm lắng, trở nên yên tĩnh thì cả bọn lại kéo vào trong nhà, đồng thời lại nghe thấy việc tổ chức một chuyến du lịch, thì lại rất nhanh trở nên hào hứng, quên mất việc bọn họ vừa rồi đã phạm sai lầm

“Chuyến du lịch à, nghe cũng được lắm” Bọn họ đúng lúc thời gian này rất rảnh rỗi. BLACK cũng đang rất thoải mái, nói thẳng ra là không có việc gì làm nên đi du lịch thế này cũng tốt

“Đúng đó, vừa đúng lúc Ivy, Coral và Ann về nước, chúng ta cũng nên đi đâu đó đi”

“Lại sắp sinh nhật bé Thư nữa, đừng nói là mày quên sinh nhật của con bé nhá Phong”

Bé Thư (Thiên Thư) là em họ của Dương Phong, lúc trước ngoài Du Y ra, Thiên Thư là người luôn được Dương Phong cưng chiều nhất. Thiên Thư cũng rất cứng đầu, tính tình lại siêu quái lạ. Trong BLACK ai cũng có phần nể sợ vì tính tình của Thiên Thư

Nhắc đến sinh nhật thì thật sự Dương Phong hắn đã quên mất tiu. Nhưng hiện tại hắn lại không cảm thấy áy náy gì hết mà là có một ý nghĩ mới nảy sinh trong đầu, sinh nhật Hàn Nhi là vào ngày mấy nhỉ???

“Này Phong, chịu không, chịu thì anh mày sẽ sắp xếp cho..”

“Được thôi, cứ tiến hành, nhưng kì này ít ngày thôi, 5 ngày là được rồi” Hắn cũng rất tò mò Hàn Nhi sẽ làm gì để có thể vượt qua thử thách lần này của BLACK, và lại dù gì đây cũng là một chuyến đi chơi xa, rất tốt để hắn có thể làm vài chuyện...

“Khoan đã, nhóc nghĩ Hàn Nhi sẽ đồng ý đi như vậy sao?” Đã vậy lại còn tận 5 ngày. Lạc Thiên anh không nghĩ chuyện này sẽ thành công

“Đúng vậy, cậu cũng biết tính cách Hàn Nhi, thử nghĩ xem chuyện này có thể xảy ra hay không?” Dương nhiên là không. Khang Luân không phải không biết tính cách Hàn Nhi, chuyện đưa Hàn Nhi đi du lịch, anh nghĩ còn khó hơn cả hái sao trên trời nha

Nghĩ đến đây, Ivy cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc thì Dương Hàn Nhi đó là ai? Tiểu thư nhà nào vậy, cao quý lắm sao??? Đến cả BLACK rủ đi chơi cũng không thể đi được sao..

Nhưng như thế thì lại càng thú vị, rất có tính chinh phục, rất bí ẩn... Cô nhoẽn một nụ cười ngồi lặng im nhìn hai cô gái còn lại

Còn Dương Phong, hẳn cũng không phải người xa lạ mà không biết tính cách Hàn Nhi nhưng đối với chuyện này cũng không phải là không có cách giải quyết

Hắn ngồi chống hai tay lên đầu gối, đôi lông mày khẽ nhíu lại, trên gương mặt đặc ý lộ ra ý cười “Chuyện Hàn Nhi, tôi có thể nhờ vào quyền hạn của Giám đốc Âu được chứ?” Hắn buông lại lời nói pha chút giọng cười rồi đứng dậy đi ra ngoài ” Mọi người hãy chuẩn bị thật tốt cho chuyến đi này” rồi lời nói cùng với bóng người cùng biến mất sau tiếng kết kết của cánh cửa đóng lại

Mọi người sau đó cũng từ từ giải tán, Lạc Thiên bước ra ngoài liền nhìn thấy An An đứng trước chiếc xe đen của mình. Cô nhẹ nhàng cúi đầu chào rồi xoay lưng mở cửa xe cho anh. Lạc Thiên nghiêm nghị vào trong xe rồi vỗ vỗ vào cái ghế trống bên cạnh ý bảo cô ngồi vào

An An ngây người trong chốc lát, cô đối với anh vẫn là sự ngại ngùng trong những tình huống như lúc này. Thấy cô chần chừ, Lạc Thiên vỗ mạnh hơn, lên tiếng mất kiên nhẫn “Ngồi xuống đi, tôi có chuyện nhờ cô một chút” Cô là thư kí của anh, nhờ cô cũng không phải chuyện sai lầm gì

Rất nhanh hiểu ra vấn đề, An An vào xe, cô ngồi thẳng lưng, căng thẳng đã đánh ụp mất sự tự nhiên vốn có của cô

“Có thể tìm được Dương Hàn Nhi ngay bây giờ không?” Lạc Thiên vào thẳng vấn đề...

“Hàn Nhi sao?” Cô hơi chần chừ, đầu óc suy nghĩ đến cách nào có thể tìm được Hàn Nhi, cô không phải không biết lúc trước Hàn Nhi đã trốn thì thật khó để tìm ra, nhưng An An lại không muốn để Lạc Thiên thất vọng, liền tỏ ra bộ dạng quyết chí, tự tin “Vâng, tôi sẽ cố gắng”

Anh gật gù đầu, ậm ừ rồi nhìn ra cửa sổ phía bên kia. An An hiểu ý, đột ngột mở cửa xe, nhanh chóng bước xuống “Thiếu gia về trước” cô cúi chào thêm lần nữa, nghiêm túc cho đến khi chiếc xe rời khỏi Quang Đông

An An đã làm công việc mới này hơn một tháng rồi, dù chưa biết hết mọi mặt của thiếu gia nhưng có một điều cô rất hiểu rõ đó chính là khi làm việc Lạc Thiên rất nghiêm túc, không thích xảy ra việc ngoài ý muốn. Thế nên đối với mọi việc anh giao cô đều làm rất cẩn thận..

Lại nói đến Hàn Nhi, ngay khi vừa nhận được thông báo từ trường Đại học, nó không ngần ngại rất nhanh đăng ký vào khoa ẩm thực - làm bánh. Và rồi quyết định dành thời gian rảnh rỗi lúc này cho việc đi “khảo sát thị trường” của mình..

Muốn đẩy những việc không vui ra khỏi đầu, muốn từ bỏ cái suy nghĩ đi tìm cha mình và cũng là để tạm thời lánh mặt Dương Phong, Hàn Nhi đã cố đi sớm và về khuya, thậm chí nhiều lúc còn không về nhà. Và việc hắn không tìm ra nó cũng là do Hàn Nhi vừa đến nơi này vài phút trước, vài phút sau lại có mặt ở nơi khác. Sự di chuyển chóng mặt như vậy không phải ai cũng đuổi theo kịp.

Việc đi đến các thành phố lân cận và nhiều vùng địa phương khác không phải quá khó khăn. Tương lai nó đã dự định rất nhiều cho tiệm bánh của mình, sẽ mở rất nhiều chi nhánh nha. Nên bây giờ việc đi khảo sát thể này cốt yếu là muốn lựa chọn thị trường tốt và cả những hương liệu, bánh ngọt đặc trưng.

Một ngày đi khảo sát đến tối còn phải về tiệm bánh làm việc. Làm đến khi nhân viên về hết thì Hàn Nhi mới có thể bắt tay vào làm loại bánh mới của ngày hôm nay.

Làm bánh tới tận sáng hôm sau, Hàn Nhi nhiều lúc ngủ lại ở tiệm bánh nhưng cửa hàng thì khóa cửa bên ngoài, điều này khiến nhiều người lầm tưởng rằng không có ai ở bên trong, nhất là Dương Phong

Hôm nay, đến khi đóng cửa hàng thì đột nhiên chị Châu lại không nói không rằng một mạch đuổi Hàn Nhi về, khiến nó chỉ biết đứng dậm chân tại chỗ vì kế hoạch đã vạch ra giờ lại bị thay đổi..

Được một lúc sau nó ghé vào cửa hàng tiện lợi, dự định ăn chút gì đó

“Tính tiền dùm tôi...” Đưa một hộp mì lên quầy, Hàn Nhi quay sang túi balo lấy tiền rồi người cùng vật rời đi ra chỗ bàn ngồi.

Nó cảm giác được mình đã thay đổi, một chút gì đó trong tâm hồn, cả trong trái tim nữa. Một người vốn thích sự yên tĩnh, sự cô độc nhưng mấy ngày nay ở một mình, Hàn Nhi cảm thấy thiếu vắng gì đó. Đối với nó thì yêu Dương Phong vẫn là một cảm giác không thật, rất xa lạ, rất lo lắng... Trốn tránh không phải là cách hay, nhưng Hàn Nhi chỉ muốn một mình suy nghĩ một chút, suy nghĩ bản thân mình nên làm thế nào.. Chỉ sợ bản thân yêu quá nhiều rồi lại bộc lộ ra tính chiếm hữu thì lúc ấy

Rời khỏi cửa hàng tiện lợi, nét mặt Hàn Nhi rất tươi tỉnh sau khi đã quyết định để trái tim mình hành động nhưng rồi lúc đó nó lại có bản tính tò mò đối với một người con gái thích người con trai vừa giàu có, lại vừa có vẻ bên ngoài :Trong lúc nó đi vắng, có khi nào Dương Phong dẫn người con gái khác về nhà không nhỉ???

Lại chưa kịp lắc đầu phản đối suy nghĩ của chính mình thì một trận ngạc nhiên ập tới, làm bước chân Hàn Nhi khựng lại trước mặt. Trong sân hiện đang có 4 chiếc xe nha, đó giờ nó chỉ thấy Dương Phong có 2 chiếc là cùng, ở đây lại còn có cả mô tô phân khối lớn..

Vào trong nhà lại một màn diễn ra trước mắt, Hàn Nhi trong lòng không khỏi che giấu nụ cười nơi khóe môi. Nó tại sao lại dự đoán đúng như thế này.. Nhìn cảnh tượng đó, quyết định lúc này của bản thân rất nhanh tan biến

Có cả Lạc Thiên, Khang Luân, hấn và cùng với 3 người con gái khác nữa. Có vẻ như đang nói chuyện gì đó và hình như đang bị nó làm cản trở. Nó thấy mọi ánh mắt đều hướng về phía mình, vội vàng không khỏi khẩn trương muốn nhanh rời khỏi đây

“Xin lỗi đã làm phiền” Hàn Nhi nói vội rồi mất hường một đường thẳng đến chỗ cầu thang..

Kéo cánh tay Ivy ra khỏi tay mình, hấn nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói trầm ấm khiến Hàn Nhi chút nữa mềm lòng, tan chảy mà ào vào cho hấn mấy cái vào mặt. Hấn cư nhiên dám đem người khác về nhà này sao??

“Cô giờ đây mới chịu về?”

Nó không biết Dương Phong lo lắng đến mức nào hay sao, tìm kiếm như muốn điên lên, cuối cùng lại trở thành người thất thần ở Quang Đông. Giờ trở về thì lại nói xin lỗi vì đã làm phiền, hấn cũng nhớ đã nói đây là nhà của nó rồi vậy thì làm gì lại phải khách sáo như thế

Một mặt tức giận khi nhìn thấy bộ dạng Hàn Nhi, ấn nói như đây là điều hiển nhiên, là lỗi của Hàn Nhi mấy nay không chịu về nhà nên hấn mới đi tìm người con gái khác tiêu sầu vậy..

Lạc Thiên anh lúc này nhìn thấy gì đó trong mắt Hàn Nhi, có vẻ như là đau lòng, là xót xa.

Anh cũng không ngờ Hàn Nhi lại nhạy cảm như thế, và dường như đã thích Dương Phong rất nhiều, chỉ có hấn vô tư lại không nghĩ đến điều hiển nhiên này “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” thôi mà

Hàn Nhi im lặng, chỉ muốn lúc này nhanh chóng lên phòng mình, đánh một giấc ngủ rồi sáng mai lại tiếp tục kế hoạch của mình, hoàn toàn không có chút vương vấn nào của cái quyết định lúc này

“Này này, cô lại đây nói chuyện một chút nào” Thấy mọi chuyện có vẻ không ổn, Khang Luân nhanh chóng đi lại chỗ Hàn Nhi, nắm lấy hai vai nó đẩy lại bộ sofa rồi đẩy ngồi xuống

Anh thiệt mệt mỏi với cái cặp này nha!!!

“Có gì xin mời nói nhanh” Ngồi cũng đã ngồi rồi, còn không mau nói lại còn giương 3 đôi mắt như đang khảo sát khắp người nó, Hàn Nhi bức bối nhìn 3 cô gái ngồi đối diện “Không cần nhìn tôi với ánh mắt như thế”

Coral đột nhiên cười lớn, tính cách cô Hàn Nhi này quả thật lạnh lùng, ánh mắt lưu chuyển cũng rất sắc bén, Phong ca thích người như thế này cũng không phải kì lạ. Ít nhất Hàn Nhi đây lạnh lùng như ít nói, đỡ hơn cái con nhỏ Du Y kia rất nhiều...

Dương Phong nhanh chóng nói vào vấn đề “Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi đi chơi” rồi tựa lưng thông thả định nói câu tiếp theo thì bị Hàn Nhi hồ hởi gạt ngang

“Đi chơi vui về”

Hắn nói chuyện này ra không phải để Hàn Nhi mở lời chúc lạnh lùng như thế, thật tức giận. Nếu ở đây không đông người thì hắn đã bay vào cắn cổ cái miệng không lễ độ kia rồi

“Cô đi cùng chúng tôi chứ”

Ann lên tiếng nói tiếp. Cô là một người trầm tính giống Hàn Nhi, nhưng cô phải công nhận lời nói của cô còn lâu mới đánh thếp bằng người con gái trước mặt này

Dời tầm mắt xuống, hàng lông dài không hề rung động, chỉ dò xét một chút quét qua 6 người rồi không nhanh không chậm trả lời “Tôi không có lí do gì để đi cả”

Bầu trời buổi trưa xanh ngắt, xanh đến sâu thẳm, tựa như mặt biển bị uốn cong và cứ mãi bị hút lên cao. Bốn bề cũng đều màu xanh hòa quyện với mùi vị mặn của biển được gió cuộn cuộn thổi đến làm lòng người cảm thấy rất thoải mái

Hàn Nhi tách khỏi đám đông, đi ra xa bờ một chút, trên người mặc một chiếc quần kaki trắng ngắn trên đầu gối, để lộ ra một cặp chân trắng trắng ngọc, chiếc áo thun ba lỗ màu đen và khoác ngoài là chiếc áo lưới size lớn. Mặc đồ như thế này không tiện để ra biển, vì nhìn trong đám đông đằng kia, những cô nàng đi cùng nhóm đã thay bằng bộ bikini lúc nào không hay..

Đứng dậm chân ở một chỗ ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt, dưới chân lại là bãi cát trắng mịn màng, cảm giác này rất tốt, rất dễ chịu giống như đang đứng trên một thảm cỏ yên ả...

Nhưng cảnh có đẹp đến đâu vẫn không thể thay đổi được tâm tình Hàn Nhi lúc này nha. Đi chơi cũng là bị ép đi, nó hạn nhất chính là lúc Lạc Thiên mở giọng nói tưởng chừng như nhẹ nhàng, đầy chủ ý khuyên giải thế nhưng chính người trong cuộc mới có thể hiểu được, anh chính là đang đe dọa, ép buộc Hàn Nhi phải đi

“Xem như buổi đi chơi này là đi khảo sát với tôi”

“Nhưng tôi còn phải đi làm ở tiệm bánh, anh đi với An An làm cũng được đấy thôi...”

“Tôi còn định muốn đưa cô đi để mở mang tầm mắt...” Lạc Thiên nói với vẻ đầy lý thú. Lúc này anh mới nhận ra mình cũng rất có khiếu diễn kịch nha, thật không thể ngờ nói dối cũng lưu loát như vậy

“Mở mang tầm mắt??”

“Đúng vậy” Anh ra vẻ chắc chắn, thấy Hàn Nhi còn hơi ngập ngừng, Lạc Thiên nói tiếp “Không cần lo đến chuyện tiệm bánh, cô cũng cần nên đi để hiểu biết nhiều chứ” Anh nói như vậy, biết thế nào cũng đánh rúng tim đen của nó, tuy có hơi áy náy nhưng anh vẫn thật mong Hàn Nhi quyết định đi

“Công ty tôi rất muốn đào tạo được một nhân tài tốt..”

Kết quả.. bây giờ Hàn Nhi đứng tại bãi biển, trong đầu vẫn còn lúng búng bởi những lời mời đầy hảo ý của Lạc Thiên. Nó biết anh một mực khẳng định muốn nó đi là có lý do, nhưng lại không nỡ vạch trần...

Dương Phong nằm ở dãy bàn ghế cao cấp phía trên, mắt không rời khỏi bóng người đứng phía xa ngoài kia. Hàn Nhi vẫn thật sự rất khó đoán, khó kiểm soát, thật không nghĩ nhiều chuyện trôi qua như vậy, hắn vẫn phải dùng hạ sách mới có thể “đem” Hàn Nhi cùng đi du lịch...

Sau lưng có vài giọng nói vang lên, Hàn Nhi đang nhắm mắt tận hưởng nay phải mở mắt ra nhìn. Một nhóm người đang đi đến và đều là người đi cùng chuyến với nó ngày hôm nay. Nghe nói là BLACK gì đó, nó không rõ

“Cô không thay đồ sao?”

Giọng Ivy vang lên mang theo vài phần châm chọc. Đi biển mà lại mặc đồ thể kia không phải là có chút vấn đề sao. “Tôi còn một bộ trên bờ, nếu không ngại cô cứ sử dụng” Vừa nói xong cô lại đệm thêm một câu để tăng thêm vài phần chắc chắn “Bộ đó tôi mới mua, sẽ không sao..”

“À, tôi không cần đâu, tôi không muốn tắm” Hàn Nhi khéo léo tìm cách từ chối

“Cô không biết bơi sao?”

Một người con trai trong nhóm lên tiếng, anh rất trắng nhưng cơ thể lại rất săn chắc. Hàn Nhi đưa mắt nhìn một lượt cảnh xuân trước mặt, con trai thì rất phong độ, cũng rất đẹp, cơ thể rất săn chắc còn con gái thì nước da tinh khiết như ngọc lại đầy đủ đường cong nóng bỏng. Muốn có bao nhiêu da thịt lộ ra, đủ hết bấy nhiêu.

Như một bản năng, nó lại nhìn xuống bộ đồ trên người mình, cũng rất đẹp, rất hợp nhưng vẫn là thua kém

“Tôi..không phải...chỉ là...” tôi biết bơi, chỉ là không muốn xuống nước bây giờ...

“Nếu không biết thì cũng không sao, chúng tôi sẽ giúp” Rất nhiều người khác lên tiếng muốn giúp, ai nấy đều nở nụ cười thân thiện, khiến nó bị choáng ngợp, nhất thời lạc trong cảnh tiên

Trong lúc Hàn Nhi đang ngập ngừng, không biết nên xử sự thế nào thì từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, cùng với cánh tay bị một lực mạnh kéo ngược trở về sau, đầu lại chạm trúng thứ gì đó rắn chắc

“Không cần đâu, mọi người cứ hưởng thụ trước”

Mọi người xung quanh Ò lên một tiếng lớn rồi kéo nhau xuống dòng nước ấm treo veo ngoài kia. Hoàn toàn không quan tâm gì đến hai người bọn họ trên bờ nữa. Hàn Nhi cảm thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ mấy người này chỉ muốn tên này ra nói một câu đó thì mới chịu xuống biển hay sao??

“Định đứng mãi như vậy sao? Không vô đây à?”

Nó giật mình, phục hồi tinh thần lại, rồi chân vô thức bước theo Dương Phong.

Vào trong tới tận khu resort, Dương Phong lại đi đến một hồ bơi nước ngọt. Trời hiện tại nắng rất nóng, hắn vẫn chưa muốn ra biển nên đành vào đây. Hàn Nhi chậm rãi, lên chiếc ghế dài cạnh hồ bơi ngồi, ánh mắt lơ đãng đưa đi xung quanh.

Ở đây thật rất nhiều người, cảnh xuân cũng nhiều vô kể khiến nó nhìn một lúc lại cảm thấy hai má nóng bừng. Đột nhiên trước mặt một màn đen tối, Hàn Nhi quờ quạng đưa lên chụp lấy mặt thì đụng phải một bàn tay. Chính bàn tay này đã chặn hết tầm nhìn của nó

“Làm cái gì vậy?” Không cần biết là ai, Hàn Nhi bực mình vì trò đùa thể này.

“Cô không được nhìn nữa..” Dương Phong khẳng khẳng như vậy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, một tay che mắt Hàn Nhi lại, một bên kéo người nó đối diện với hình

“Tại sao?” Là người vẫn phải có quyền tự do cá nhân chứ. Nó nhăn mặt, nắm lấy tay Dương Phong cố kéo mạnh ra khỏi mặt mình

“Không được nhìn người khác” Nhất là con trai, cái nơi này cạm bẫy đầy rẫy, hắn không muốn Hàn Nhi bị lây nhiễm. Tệ hại hơn, nếu bị thằng đàn ông nào khác cướp mất hồn thì nguy to

Hiểu được ý tứ, nó buông tay ra không phản kháng nữa, chỉ nhún nhún vai “Vậy cậu dám chắc là sẽ không nhìn người khác không?” Nơi này cũng rất nhiều con gái đẹp, mỹ nữ thiên tiên, Hàn Nhi không tin hắn không dao động

“Cô ghen sao?” Dương Phong cảm nhận trong ý tứ được nó đang quan tâm hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, cảm động chưa bao giờ có tràn ngập

Hàn Nhi sững người một chút, là do sơ suất để lộ tâm tình hiện tại. Nhưng thật tình mà nói, cảm giác bị hắn nắm thóp quả không tệ

“Bớt lắm nhắm một chút đi...”

Dương Phong thật sự không nhịn được cười, chỉ là nói chuyện một chút như vậy đã có thể khiến tâm tình tốt lên nhiều. Hắn thật mong về sau ngày nào cũng có thể như thế này..

Buổi chiều là thời gian cho chuyển dạo chơi trên một chiếc du thuyền khá lớn. Hàn Nhi đứng bên ngoài boong tàu vì muốn tránh mặt mọi người đang chơi đùa trò chuyện bên trong, trên tay ai nấy đều cầm một ly cocktail hoặc một ly rượu nhẹ

Hàn Nhi không thích những thứ có cồn, cũng không thích nghe mùi cồn. Cũng may là một thời gian làm thêm trong các club cũng như bar đã luyện cho chiếc mũi chai dần với nồng độ cồn.

Lạc Thiên đi đến bên cạnh, một tay đưa cho nó một ly nước với màu xanh ngọc huyền ảo, phía trên miệng ly còn được trang trí vài chiếc lá bạc hà cùng một vài quả việt quất màu tím nổi bật. Hàn Nhi cầm lấy nhưng không uống, chỉ lấy trái cây trên miệng ly để ăn..

“Thế nào?”

Anh ân cần hỏi vì nhìn nét mặt nó có chút bất mãn

“Ngon lắm” Hàn Nhi nhìn vào chiếc ly anh còn vài quả giống như vậy thì lên tiếng tiếp “Nước mình có nhiều loại quả này không nhỉ?”

Trước câu hỏi ngây thơ của nó, Lạc Thiên chỉ có thể phì cười. Nụ cười của anh không thể tắt được khi cứ nhìn đến khuôn mặt đang ngơ ngác vì khó hiểu của Hàn Nhi. Anh đang cười nó ngốc, vậy mà nó vẫn có thể trở mặt nhìn anh sao??

“Đừng có cười nữa” Hàn Nhi cảm thấy mình như con ngốc. Điều nó vừa hỏi cũng có phải quá đáng gì đâu, tại sao anh có thể cười mãi không ngừng như vậy được chứ

“Tôi là đang hỏi cảm nhận của cô về chuyến đi chơi này” Lạc Thiên khàn khàn giọng, cố nói cho nghiêm chỉnh hết câu “Nhưng cô lại đi nói cảm tưởng của mình khi ăn loại trái cây đó sao?” Anh nhìn cô đặc ý, khuôn mặt vẫn còn ý cười tràn ngập..

“Là vậy sao?” Hàn Nhi hỏi lại, cố không nhận ra lỗi lầm ngốc của mình, rồi nhìn xa xăm về đất liền “Khi nào thì có thể tách đoàn ra đi chơi riêng vậy?” Nó thật sự muốn đi một mình lắm rồi, chẳng phải anh cũng đã nói khi ra đây nó cũng có thể đi một mình tham quan sao?? Tại sao bây giờ lại phải ở trên một du thuyền lướt qua từng con sóng đi mãi mà không có điểm dừng thế này..

“Cũng có thể là mai hoặc mốt” Anh trả lời không chắc chắn “Dù gì cũng có tận đến 5 ngày, cô không cần gấp như thế”

Ánh mắt Hàn Nhi lại lơ đãng, lén lút thở dài một cái. Tại sao bây giờ lại dính dáng vào cái chuyến đi chơi này vậy? Toàn là người không quen biết, lại là những người không có cùng lập trường, dù thế nào cũng không nói chuyện được quá 5 câu, đã tính luôn cả chào hỏi. Nói chuyện với con gái thì rất khó chịu vì bọn họ đơn thuần đối với Hàn Nhi mà nói đã không có cảm tình. Còn nói chuyện với con trai thì không những bị ánh mắt bàn tán dòm ngó mà còn của cả tên khốn kia nữa. Cho xin đi, hẳn suốt ngày quần quít với đám con gái, Hàn Nhi rốt cuộc đi theo cũng chỉ có thể nói chuyện được với Lạc Thiên

Ivy, Coral cùng với Ann vừa cười đùa vừa bước ra. Trước mắt họ đã đập vào một cảnh Lạc Thiên cùng Hàn Nhi cười đùa. Lại nghĩ đến ánh nhìn đến thất thần của Dương Phong lúc nãy ngồi trong khoang mà không khỏi cảm thấy đau lòng dùm. Các nàng quyết định nên làm cái gì đó xoáy xoáy, xoáy thật mạnh mới được

“Cô không vào chơi với tụi này à?”

Cả Lạc Thiên cùng Hàn Nhi nghe tiếng nói thì ngưng cuộc trò chuyện của mình lại, đồng loạt quay đầu lại nhìn 3 người trước mặt. Nó biết mục tiêu trong câu nói là mình liền nhanh dùng nét mặt lãnh đạm nói “Tôi không thích lắm tiếng ồn, nhìn sóng biển cũng rất tốt” Sóng biển có thể giúp Hàn Nhi rửa mắt, không nhìn những bàn tay xấu xa của 3 cô nàng không ngừng để trên người Dương Phong

Dù biết là cố ý nhưng nó vẫn là con người, vẫn cảm thấy khó chịu không tài nào thu hết vào mắt được nên mới ra boong tàu đứng ngắm bọt sóng trắng xóa dưới đuôi du thuyền

“Ngoài này xem ra cũng rất vui, để tôi rủ mọi người trong đây ra đây ngắm cảnh” Coral lên tiếng, rồi sau đó trao đổi bằng ánh mắt với hai người con lại. Ann và Ivy rất nhanh hiểu ý, nhanh nhẹn đi vào trong du thuyền, một lúc sau lần lượt mọi người đều ra ngoài này sinh hoạt khiến boong thuyền chớp mắt một cái toàn người với người

Vì boong không lớn mấy, căn bản là không đủ sức chứa ngần này người nên Hàn Nhi có chút đứng nép người vào lang cang để tránh đụng chạm với người khác. Trên du thuyền có rất nhiều đồ ăn, tiếng nhạc bên trong khoang được mở thật lớn để vọng ra ngoài thừa sức để mọi người vui vẻ. Hàn Nhi giấu sự khó chịu, buồn bực vào trong lòng, không nói gì xoay lưng bước đi lấy đồ ăn.

Chọn một miếng bánh ngọt nhỏ vị sô cô la cùng với một chút trái cây, nó đi đến boong tàu đông người, nhưng chọn một vị trí thoải mái hơn. Hai khuỷu tay tì lên thành lang cang, một miếng lại một miếng nữa đưa thức ăn vào miệng, Hàn Nhi hoàn toàn không ý thức được xung quanh đang diễn ra chuyện gì, càng không muốn bị phân tâm

Thật tình mà nói, mọi người cũng rất tốt, rất thẳng thắn lại còn vui vẻ. Tiếng cười không bao giờ dừng, nếu không phải Hàn Nhi nghe được rằng BLACK là một hắc hội thì chắc chắn nó nghĩ đây hẳn là một hội những người vui tính. Nhưng tại sao cái hội vui vẻ thế này lại có một hạt-sạn-không-nhỏ như vậy. Ba người tên Ann, Coral cùng Ivy luôn tìm cách gây khó dễ cho Hàn Nhi. Thật sự là đau đầu nha

Đứng được một lúc, cảm thấy sau lưng lại có người bước đến, nó quay nhanh lại phòng chừng thì lại thấy Ann và Coral đứng sau lưng, hai người khoanh tay nở nụ cười đầy “thiện ý”. Đúng là thiện ý, chính là nghĩ đen nhưng nó cảm thấy một luồng gió lạnh dạo dọc sống lưng, hai mắt nheo lại không khỏi khó hiểu nhìn hai người

Trong đám đông hỗn loạn, màn nói chuyện của ba người hoàn toàn bị lu mờ, không ai chú ý đến..

“Nghe nói là Phong rất thích cô?” Vậy mà tại sao bọn họ lại lạnh nhạt như vậy? Ann thật tò mò

Không ngăn được nụ cười lạnh, Hàn Nhi nhẹ giọng lên tiếng “Chuyện này phải chăng nên hỏi cậu ta mới đúng..” Có thích hay không tại sao lại không hỏi hẳn mà lại hỏi nó...

Cảm thấy trong câu trả lời có vài phần châm chọc, nhưng Ann vẫn cố bình tĩnh, gương mặt cô vốn dĩ lạnh lùng nay tăng thêm vài phần sắc bén

“Cô có thích hẳn không?”

Hàn Nhi trong lòng cảm thán, những người này thật thẳng thắn nha, nói vào trọng điểm rất tốt:

“Chuyện này không phải nên để Dương Phong đi hỏi tôi hay sao?” Có gì những người không liên can này lại hỏi chuyện giữa nó và hẳn??

A! Hai cô cảm thấy chính mình bị sỉ nhục quá nha. Đứng trước tình cảnh bị hỏi thẳng thế này, ít nhất con người ta cũng bị dao động mà ghen lời một chút, đằng này cái người tên Hàn Nhi đây lại rất mạnh miệng hỏi ngược lại, hai người thiệt cảm thấy bị dọa ngược trở lại rồi

Nháy mắt một chút, hai cô ra ám hiệu. Chiếc du thuyền bỗng chao đảo, mọi người trên thuyền ai nấy đều ngừng hoạt động lại, thần kinh bình tĩnh cố nắm vững tình hình, nhưng cũng không thiếu vài người sắc mặt trắng bệch đi. Con thuyền chao đảo một lúc một dữ dội, lúc tăng tốc, lúc lại ngừng, lúc ngả nghiêng bên này, lúc bên kia khiến toàn bộ người trên boong đều phải nhanh chóng bám lấy thứ gì đó cho vững.

Hàn Nhi hai tay vịn thật chặt vào lang cang. Phòng thủ tưởng chừng rất tốt, sẽ không bị ngã nhưng lại có một sự cố xảy ra

Ann và Coral vốn đứng ở trước mặt Hàn Nhi không có gì bám víu được, lại không có gì chống đỡ, hai nàng không khỏi la hét thất thanh, cổ sống cổ chết với lấy thứ gì đó. Tình thế lúc này, nhiều người xung quanh đưa tay ra cố giữ lấy hai cô nhưng lại không thành công. Con thuyền bỗng trong làn nước lúc về trước một cái thật mạnh khiến Ann bị mất đà chúi người về phía Hàn Nhi.

Rất nhanh nó xoay người ra phía sau Ann rồi quay cô một vòng, buông tay rất đúng lúc khiến Ann ngã ập vào trong đám người, còn Hàn Nhi lại do dùng lực quá mạnh nên cả người lại bị đẩy về phía sau, lộn ngược ra khỏi lang cang rơi xuống nước.

Mọi người đều nhìn một màn không chớp mắt, sau đó là hai tiếng động lớn vang lên. Một tiếng rầm và sau đó là một tiếng động của vật nặng rơi xuống nước. Lại không hề nghe bất kỳ tiếng la hét nào

Hàn Nhi biết bơi nhưng hiện tại không cử động được, là do lúc này nó bị vachạm mạnh với thân của du thuyền nên bây giờ tay chân mệm mọi vậy sao???

39. Chương 39: Tầm Ảnh Của Quá Khứ

Đây là đâu vậy?

Vừa mới có chút cảm giác, Hàn Nhi đã cảm thấy đầu mình đau như búa bổ. Cả tứ chi đều lâm vào cảnh không thể hoạt động, mọi thứ đều cứng đờ như có ai giữ chặt lại đến tưởng chừng mất đi cảm giác

Cái mùi cay cay nồng nồng này rất quen, chỉ hít thở mạnh một chút liền đã thấy cả khoang mũi lạnh lạnh nhột nhột khó chịu. Gian nan lắm nó cố gắng mở mắt ra, tầm mắt mờ hồ chậm rãi ngấm nhìn xung quanh, hết thấy cảnh vật trước mắt đã rõ ràng hơn. Hầu hết tất cả là các thiết bị chữa bệnh, phía bên phải giường có một chiếc sofa tiếp khách nhỏ bằng da tông màu xanh da trời, còn bên trái là một cửa sổ lớn với chiếc rèm màu vàng nhạt nổi bật trên nền trời màu đen bên ngoài, quanh phòng lại có rất nhiều lồng hoa...

Nó cố chống tay gượng ngồi dậy lại cảm nhận được một luồng điện chạy dài khắp cơ thể, cảm giác tê dại dần lan tỏa khiến mọi cố gắng ngồi dậy bỗng chốc tan biến. Hàn Nhi thả người lại xuống giường, mất vô lực ngược nhìn lên trần nhà. Hóa ra lại có ngày, cái hành động đơn giản như thế này lại trở nên chật vật như thế... Nói không khỏi cười nhạo bản thân mình..

Dương Phong đang ngồi ở dãy ghế ngoài hành lang, kế bên là một chiếc hộp đựng đồ ăn. Hắn vừa nhờ người đi mua cháo cho Hàn Nhi, cái người này nằm suốt như vậy, khiến hắn lo lắng không thôi. Rõ ràng bác sĩ đã nói không có chuyện gì, chỉ sơ sật nhẹ ngoài da ở vùng trán và chân nhưng tại sao đến giờ nó vẫn chưa tỉnh. Đặt điện thoại lên tai một lúc lâu mà vẫn chưa có tín hiệu trả lời, hắn sắp hết kiên nhẫn thì đầu dây bên kia đã có dấu hiệu nhận máy:

“Này, rốt cuộc là tìm ra nguyên nhân chưa hả?” Giọng hắn phẫn nộ, làm cả dãy hành lang vang lên thứ âm thanh khiến người khác hoảng sợ, cũng may hiện giờ xung quanh không có ai

Chiếc du thuyền buổi chiều bỗng dưng xảy ra sự cố, khiến Hàn Nhi rơi xuống biển. Hắn vội vàng nhảy xuống cứu, thiệt không thể nào quên được cảm giác hụt hẫng lúc đó. Mọi người xung quanh lúc đó cũng quên mất hoảng loạn mà chỉ tập trung bên mạn thuyền chuẩn bị ứng phó cứu người. Bây giờ mọi thứ đã tạm ổn, nhưng đối với nguyên nhân khiến du thuyền gặp sự cố lúc đó hắn không thể cho qua được

“Phong ca, Ivy đã nói lúc đó là do sự cố, mọi người không ai cố tình..”

Nghe được lời giải thích rành mạch bên đầu dây kia, giọng hắn có phần dịu xuống, lại chỉ cảm thấy hận chính bản thân mình, tại sao lại chấp nhận kế hoạch của 3 cô nàng kia chứ??

“Là do kế hoạch của bọn họ sao?”

“Đúng vậy, Phong ca”

“Được rồi, nói bọn họ lập tức dừng lại, không cần phải thử này nọ nữa” Hắn ra lệnh, cái bây giờ cần quan tâm là cái người đang nằm bên trong phòng không chịu tỉnh dậy kia

Cúp máy, Dương Phong bước vào bên trong phòng bệnh thì lại một phen hoảng hốt.....

Cái người lẽ ra phải nằm trên giường bệnh đâu rồi???

Gió đêm lạnh lẽo thổi từng cơn làm một vài lọn tóc rơi xuống xoa nhẹ nhàng trên bờ vai. Hàn Nhi đứng yên lặng như một pho tượng không ý thức được xung quanh. Cái bây giờ nó quan tâm là nên làm gì? Tại sao lúc tỉnh dậy không thấy người cần gặp thì nó lại cảm thấy hụt hẫng như thế...

Lúc rớt xuống nước, là ai đã cứu nó lên, có phải là hấn hay không???

Tạm lấy cảm giác được hấn cứu che đậy đi cái hụt hẫng trong lòng, Hàn Nhi cảm thấy thoải mái hơn, cũng vô giác mà nở nụ cười hạnh phúc...

Vô thức... tất cả chỉ là vô thức....

BỘP một tiếng, nó giật mình đến độ nụ cười trên môi còn chưa được thu hồi đã cảm thấy hai vai nặng trĩu bởi một lực đạo nén xuống. Khuôn mặt ngẩn ngơ hồi lâu mới có ý thức trở lại, vội vàng quay lưng lại phía sau

“Tại sao lại ở ngoài này hả?” Dương Phong hét lớn, hấn tưởng đâu Hàn Nhi lại bỏ trốn, tưởng đâu sẽ có chuyện gì xảy ra. Dù bác sĩ nói tình trạng hiện giờ rất tốt nhưng như thế không có nghĩa cái người này được phép đi lung tung

Hàn Nhi khựng lại vài giây, lúc sau mới gượng gạo nhấc tay hấn ra khỏi vai mình, lãnh đạm trả lời:

“Hóng gió” gió đêm rất mát, cũng khiến tâm lòng đỡ trống trải hơn...

“Cô có biết là mình còn bị thương không hả?” Hóng gió, người này đang đùa hấn sao???

“Nhưng vẫn đi lại bình thường được..”

“Đi vào phòng nghỉ đi..” Dương Phong bá đạo, hấn nắm tay Hàn Nhi kéo đi, quên mất cái chân còn đang băng bó, bước đi khập khiễng của nó

“Tôi muốn về resort” Không quan tâm đến chân mình có đau hay không, nó lúc này trọng tâm suy nghĩ cứ đổ về bàn tay rộng lớn ấm áp kia, miệng lại vô thức buông lời chống đối

Dương Phong dừng bước chân, quay sang nhìn Hàn Nhi, hấn tức giận đến độ cả người run run, bàn tay lại vô thức siết chặt hơn khiến nó cảm giác một cảm giác đau đớn tê tê. Hàn Nhi có dự cảm rất kinh khủng về chuyện này:

“Bác sĩ nói cô cần nghỉ ngơi” Hấn dùng khẩu khí dè dặt tức giận mà bình tĩnh nói

“Tôi hiện giờ rất khỏe” Một chút cũng không muốn quay trở vào...

Dương Phong suy nghĩ một chút rồi cũng đáp ứng “Được thôi, đi về” Nơi này cũng không tốt để nói chuyện, dù gì ở nhà hấn cũng sẽ có bác sĩ riêng, về đây rồi khám lại cũng được

Và nói gì thì nói đây cũng là lỗi của hấn, vì hấn nên Hàn Nhi mới bị như thế này. Dương Phong âm trầm, tay vẫn khẳng khẳng cầm lấy rồi kéo nó đi ra khỏi bệnh viện

Ánh đèn vàng le lói hắt vào bên trong xe, một mảng rồi một mảng như in hấn vào bên trong xe những chiếc bóng của cảnh vật bên ngoài. Nó lặng lẽ ngồi im đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, đầu óc mông lung, trầm suy nghĩ...

Hàn Nhi yêu hấn, đã yêu Dương Phong, nhưng đối mặt với hấn, nó lại trở thành một người hoàn toàn khác, luôn làm trái với cảm nhận của bản thân. Rõ ràng, một đứa con gái khi yêu vẫn mong được người đó yêu thương quan tâm. Nhưng tại sao khi đứng trước sự quan tâm của hấn, nó lại cảm thấy một cảm giác lạ lẫm khó tả

“Lại suy nghĩ cái gì?”

Tiếng của Dương Phong kéo nó ra khỏi những suy nghĩ miên man, hấn quay sang nhìn Hàn Nhi thì chỉ nhìn thấy nó đang ngồi im lặng suy tư đến nỗi hai đôi mày nhíu chặt..

“Không có gì...” Hàn Nhi cũng không biết bản thân mình đang suy nghĩ cái gì, trong đầu bây giờ rất trống rỗng, không có chút khái niệm gì

“Mọi người có sao không?” Chợt nhớ đến buổi chiều, dù biết rằng có người cố ý làm ra sự cố nhưng có vẻ như cuối cùng lại đi quá suy tính. Nó nhớ rằng lúc đó nhìn thấy sắc mặt 3 người con gái kia cũng rất hoang mang, hoảng sợ..

“Rất tốt, họ đang nghỉ ngơi ở resort” Người cần quan tâm bây giờ chính là Hàn Nhi, vậy mà nó lại ngồi đây hỏi thăm người khác. Hắn thật không biết nên mừng hay là nên cảm kích vì “lòng nhân hậu” của nó nữa

Không lâu sau, chiếc xe dừng lại ở một ngôi nhà lớn, phía sau lưng là biển. Vì là buổi tối, căn nhà mở rất nhiều đèn làm tăng thêm sự sa hoa, sang trọng của nó. Hàn Nhi bước xuống xe bị cảnh vật đẹp đẽ ấy đè nặng, trong lòng liền phản ứng, dâng cao cảm giác có gì đó khó hiểu

“Đây là đâu?”

Nó quay sang hỏi Dương Phong. Hắn cũng đang bước ra khỏi xe, vẻ mặt chung thủy không có biểu cảm gì

“Là nhà của tôi..”

“Nhà của cậu???” Tên này còn có nhà riêng ở ngoài biển này sao? “Đến đây làm gì?” Không phải đã thống nhất ở lại resort sao? Mọi người cũng đang tập trung ngoài đó cơ mà

“Hôm nay sẽ ở lại đây” Hắn tiến đến bên Hàn Nhi, kéo nó tiến về phía căn nhà rộng lớn kia “Đi vào thôi”

“Khoan..khoan đã...” Nó gượng người lại, cố gắng hỏi cho ra lẽ “ tại sao lại ở đây?”

“Này, cô sợ cái gì vậy?” Hắn nhíu mày, hỏi bằng giọng ngạc nhiên “ Chúng ta cũng đã ở chung, cô còn ngại cái gì?”

Hai chữ “ ở chung” như gáo nước lạnh hắt vào mặt Hàn Nhi. Nó lúc này nhạy cảm với mấy từ ngữ này quá, thật dễ hiểu nhầm..

Còn chưa kịp phản kháng lại, nó đã bị kéo đi vào trong nhà...

Bên trong nhà được thiết kế độc đáo, mang một dáng vẻ phóng khoáng, nhiệt đới. Nhà có rất nhiều phòng, bao quanh và len lỏi bởi một hồ bơi hình dạng tự do. Cả căn nhà đều có tầm nhìn hướng ra ngoài bãi biển xanh trong.

Nhìn sơ qua, mọi thứ được kết hợp rất nhuần nhuyễn với nhau, từ phong cách bày trí đến vật liệu tạo nên ngôi nhà. Vật liệu chính là gỗ và bê tông, tường và trần nhà được sơn epoxy những gam màu sang tạo nên một không gian khoáng đạt và tràn đầy sức sống cho ngôi nhà. Xung quanh có rất nhiều ô cửa kính trượt lớn để có thể an hưởng gió biển mát lạnh..

Hàn Nhi bị lối kiến trúc này làm cho bất ngờ đến độ đứng yên bất động ngắm nhìn. Nó còn không chú ý đến một người đang ngồi trên bộ ghế màu xám tro hiện đại đặt ở giữa căn nhà...

“Về rồi đấy à?”

Người này lên tiếng. Đây là Kỳ Anh, chị của Dương Phong, cô lên tiếng mà không hề ngược lên nhìn thẳng em của mình một cái..

“Anh ấy đâu rồi?” Người hắn hỏi chính là vị hôn thê của Kỳ Anh, chị ấy mấy ngày nay thừa dịp mùa hè nên về đây nghỉ mát, cũng thừa dịp gặp vị hôn phu yêu dấu của mình

Cô hừ lên một tiếng, cũng không thèm ngược lên nhìn thẳng em đáng ghét kia. Là ai mà chồng chưa cưới của cô tối nay phải đi chỗ khác ngủ hả? Vậy mà thẳng nhóc còn nói thế..

“Còn ở công ty...”

“Vậy cũng tốt..”

Dương Phong nhướn miệng cười. Đã dự định sẵn hôm nay sẽ dẫn Hàn Nhi về đây nên hắn đã bố trí mọi thứ. Đến cả chồng chưa cưới của Kỳ Anh hắn cũng “ đuổi” đi về nhà, không cho tối nay ở lại..

“Còn dám nói sao?”

Cô tức giận, ngược mặt lên phần nộ nhìn thẳng em mình. Thằng trời đánh....

Nhưng trước mặt Kỳ Anh giờ đây là hai người, chứ không phải chỉ mỗi thằng em trời đánh của cô. Đã thế, người kế bên lại còn có một khuôn mặt trông rất quen, trí nhớ Kỳ Anh lơ mơ nhớ đến vụ cô bị lũ cướp chặn đường cách đây hơn nửa năm...

“Là... Hàn Nhi sao?” Nét ngạc nhiên tốt độ hiện hết trên mặt Kỳ Anh, cô không thể làm gì ngoài nhồm người ngồi dậy, thiếu chút nữa phóng thẳng về chỗ hấn cùng Hàn Nhi đang đứng

Người đứng trước mặt cô đây không phải là Hàn Nhi - người đã giúp cô trong vụ cướp ngày đó hay sao? Chỉ khác có một chút xíu là Hàn Nhi ngày đó mạnh mẽ năng động giúp cô, nhưng hôm nay thì lại chỉ đứng một chỗ, mặc đồ của bệnh viện cùng với đầu và chân được băng bó một dải trắng toát, ánh mắt lại mơ hồ, nhìn chằm chằm Kỳ Anh..

Bị người khác gọi tên bất ngờ, Hàn Nhi cũng rất khó hiểu, ánh mắt cứ chăm chú vào người trước mặt không thể dịch chuyển...

“Không nhớ ra chị sao?” Căn cứ vào ánh mắt khó hiểu của Hàn Nhi nhìn mình, Kỳ Anh cũng ngờ ngợ, thu hồi vẻ phấn khởi của mình, trở lại bộ dáng nghiêm túc nhìn nó

Hàn Nhi “À...” lên một tiếng cảm thán rồi thản nhiên nở nụ cười khiến cho Kỳ Anh vui mừng, đi lại nắm lấy tay nó, nét mặt vui vẻ như bạn thân lâu ngày không gặp. Cô rất mong có ngày gặp lại được cô gái đã giúp mình lúc đó...

Kỳ Anh kéo nó lại ghé, bảo ngồi xuống rồi cũng thản nhiên cười đùa hỏi “Sao em lại ở đây?” cô vui vẻ đến độ quên mất sự có mặt của thằng em mình

Lâm vào tình thế bí... Hàn Nhi ngập ngừng không biết nói gì, thật sự thì lúc này nên làm gì đây? Dù gì cũng là người nhà của Dương Phong, vậy thì phải nên nói gì cho phải lý bây giờ

Ánh mắt nó khó xử ngược lên nhìn hấn cầu cứu..

Kỳ Anh nhảy cảm, cũng cảm thấy Hàn Nhi đây có chút kỳ lạ, liền ngược lên nhìn thằng em mình, cô chợt giật mình, nhìn trừng hấn

“Chẳng lẽ, hai đứa.....” Cô mơ hồ, ngón tay chỉ mãi hai người, đưa qua đưa lại mà bản thân bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng hốt

Dương Phong chỉ cười đương nhiên, đi vào trong bếp muốn lấy nước cho nó uống. Hàn Nhi nãy giờ ngồi kế bên, cũng bị lời suy đoán của Kỳ Anh hù dọa. Chẳng lẽ mối quan hệ giữa hấn và nó bị lộ dễ dàng vậy sao??

“Ba mẹ đã biết rồi”

Giọng hấn từ trong bếp vọng ra, vì căn nhà rất rộng nên âm thanh rất lớn khiến nó tự nhiên ngưng ngừng, mảng hồng nổi đầy trên mặt

Tốt....đã lâu lắm rồi Kỳ Anh mới thấy thằng em mình sang suốt đến như vậy. Thật sự là rất tốt nha..

“Này, uống nước đi” Đưa ly nước đến trước mặt Hàn Nhi, giọng hấn dịu dàng càng khiến Kỳ Anh cảm thấy chuyện này thêm tuyệt vời. Cứ như chính cô là nhân vật nữ chính trong chuyện này vậy

“Em đi có việc, để cô ấy ở lại đây sẽ không sao chứ?” Dương Phong hỏi nhưng hấn đã biết câu trả lời

Đúng như dự đoán, Kỳ Anh rất nhanh đồng ý, lại còn rất nhanh đuổi thằng em mình đi để cô có thể trò chuyện với nó

Sau khi Dương Phong rời khỏi, Kỳ Anh rất nhanh đẩy đóng album hình ảnh mà mình đang xem lúc nãy sang bên chỗ Hàn Nhi. Nãy giờ nó vẫn chung thủy im lặng mà không nói gì, chỉ có mình cô là vui vẻ thao thao bất tuyệt rất nhiều chuyện..

“Cái này là...” Hàn Nhi cầm quyển album lên, e ngại hỏi

“À, là album Dương Phong, hồi nhỏ nó rất thích xuống đây chơi nên hình chụp cũng rất nhiều” Kỳ Anh đẩy nốt mấy cuốn album lớn còn lại đến trước mặt Hàn Nhi “Chỗ này cũng là hình của nó không đấy” Cô cười hân diện, thằng em mình lúc nhỏ rất dễ thương, ai xem cũng phải ngạc nhiên về hình ảnh của hấn hiện tại và quá khứ. Còn Kỳ Anh thì rất thích nhìn thấy vẻ mặt của mọi người khi ngạc nhiên

Hàn Nhi chỉ còn cách cười giả lả. Đừng có đùa, chỗ này đến phải gần cả chục cuốn, mà mỗi cuốn đều rất to.... Xem ra quá khứ của Dương Phong hấn rất hạnh phúc...

Kỳ Anh không đợi thêm, lật nhanh từng trang từng trang cho nó xem qua, hình ảnh rất dễ thương, cũng giống như tấm hình trong chiếc ví của hân. Nhưng mà..

“Hồi nhỏ, hân rất ít cười...”

“Đúng thế, thằng bé không bao giờ chịu cười mỗi khi chụp hình, đến cả ngoài đời cũng không...” Cô ngừng một chút, lục lọi trong đồng album còn lại, rồi lấy ra một cuốn với tấm hình có vẻ rất ưng ý “Đây là tấm duy nhất nó cười...”

Là tấm ảnh với hai đứa bé cười thật tươi, nắm tay nhau như rất thân thiết...

Đây là....???

40. Chương 40: Cười...

Một chuỗi hình ảnh đan xen vào nhau như một thước phim trình chiếu, trải rộng ra, nối tiếp với mọi thứ, mọi quan hệ...

“Đây là cô bé đầu tiên khiến thằng nhóc này cười đấy... chị đây cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa” Kỳ Anh thao thao về mọi thứ, cũng không biết rằng tại sao mình lại kể chuyện này với Hàn Nhi “Kể ra cũng lạ, hôm đó là lần đầu tiên con bé ấy đến đây, lại được rất nhiều người xung quanh yêu quý” Cô thở hắt ra một hơi, thật không ngờ thằng em mình cũng yêu quý con bé ấy...

Dương Phong lúc nhỏ không hân là ít nói nhưng thuộc loại thụ động vì vậy rất ít bạn bè, ngược lại thì Kỳ Anh lại thoải mái và hướng ngoại hơn rất nhiều. Lần đó cô còn nhớ mình và thằng nhóc được gia đình đưa ra vùng biển này du lịch, suốt mấy ngày đầu Dương Phong dường như không hề cảm thấy vui vẻ gì, chỉ muốn được về nhà. Nhưng từ hôm gặp được cô bé vui vẻ, vô tư đến kì lạ kia thì nét mặt luôn tươi cười. Lúc về thành phố lại đòi khóc...

“Cô bé ấy hình như không phải là người của vùng này, nhưng thằng nhóc cứ khăng khăng mỗi tháng về đây sẽ được gặp lại” kể đến đây, Kỳ Anh khẽ thở dài, khoảng thời gian đó cả Kỳ gia chật vật vì tính cách thất thường của hân

“Cậu cũng là khách du lịch sao?”

“...”

“Cậu biết nói chuyện không vậy?”

“..”

“Này, trả lời tớ đi chứ”

“...”

“Đồ đáng ghét...”

Cô bé hậm hực quay lưng, đi tìm một nơi khác vì tảng đá mà cô bé đang dùng để núp ba mình đã bị tên nhóc đáng ghét kia tìm thấy rồi. Hôm nay là ngày đặc biệt của cô, tháng nào cũng thế, cô bé sẽ đi chơi với ba đến những nơi đẹp nhất trên thế giới này....

“Tớ không phải đồ đáng ghét...”

Suy nghĩ dăm chiêu một lúc, sau đó là một nụ cười tươi rói, chào đón “Vậy thì làm bạn thôi..” cô bé đưa tay ra trước mặt đợi chờ một cái nắm tay đáp lại. Mọi chuyện là như thế, vô tư với mọi thứ, đối với một đứa bé 3 tuổi như thế thì không có gì phải lo lắng.

Và...

Đó là lần đầu tiên hân nhìn thấy một nụ cười đẹp như thế...

Sau ngày hôm đó, một tháng một lần đúng ngày 9, cả hai sẽ hẹn ở nơi này. Chỉ để gặp nhau và nở nụ cười vì đó là hình phạt của cô bé ấy cho chính cậu bé vì tội đã “vô tình phạm tội khinh người” ngay lần đầu tiên gặp nhau như thế này.

Kết thúc...

13 năm...

“Cô ấy không bao giờ quay trở lại”

“Hàn Nhi... Hàn Nhi à...”

Cảm thấy cậu chuyện của mình kể mãi mà vẫn không thấy có người phản ứng, Kỳ Anh dừng lại nhìn sang Hàn Nhi thì thấy nó đang ngồi như tượng đồng, ánh mắt nhìn ra xa như không có tiêu cự

“Bây giờ.. cậu ấy vẫn thường.. quay lại đây sao?”

Câu nói bị ngắt quãng bởi giọng nói gần như nấc nghẹn đi. Nó dường như không thể tin vào chính mắt mình, tấm ảnh này là gì chứ... đừng có đùa..

“Tất nhiên rồi, tháng nào cũng quay lại đây...” Cô thật khâm phục sự kiên trì của thằng em mình, nhìn ở phương diện nào cũng biết rằng cô bé ấy sẽ không quay trở lại mà hẳn vẫn quay lại chờ “Kể cũng lạ, lúc đó tụi nhóc mới 3 tuổi thôi mà có thể thích nhau rồi kéo dài đến tận bây giờ.” rồi từ sự khâm phục cô chuyển dần sang sự ngưỡng mộ

“3 tuổi sao?”

Hàn Nhi trở mắt ra ngạc nhiên, tay cầm nhanh cuốn album chứa tấm hình đó lên sát mắt để nhìn kỹ hơn. Tại sao lại là 3 tuổi, nếu thằng nhóc năm đó là Dương Phong thì đáng lẽ chỉ mới 2 tuổi thôi chứ. Nhưng 2 tuổi cũng không phải, theo trí nhớ thì đó hẳn phải là một cậu nhóc tầm tuổi với nó

“Đúng rồi, là 3 tuổi” Kỳ Anh khẳng định, chẳng lẽ em cô mà cô lại không biết sao

“Vậy, bây giờ Dương Phong bao nhiêu tuổi rồi?”

“A.. bao nhiêu tuổi nhỉ?? Nói 18 tuổi cũng đúng, mà 19 tuổi cũng đúng, thằng bé sinh ngay giao thừa mà...” Cô vò đầu, thật sự thì vấn đề này khiến Kỳ gia trong suốt một quãng thời gian dài mắc bệnh nhức đầu kinh niên. Suy nghĩ mãi nên lấy tuổi nào thì mới tốt...

Hàn Nhi nghe xong câu trả lời thì lại ngớ người ra không nói nổi một lời. Đầu óc tứ bề hỗn loạn không biết phải xem xét từ đâu, phải liên tưởng từ đâu để có thể thích ứng kịp với loại vấn đề này

Cả cơ thể chao đảo, đầu óc mông lung, mọi thứ trước mắt đột nhiên quay cuồng.. nó cố lấy tay giữ hai bên thái dương xoa xoa để giữ lại ý thức, bình tĩnh nhận thức. Kỳ Anh ngồi bên cạnh cũng thấy có chuyện bất ổn, liền hấp tấp lấy tay đỡ người Hàn Nhi tựa lưng vào sau ghế, quan tâm hỏi thăm

“Em sao thế, cơ thể không ổn sao?”

Cô bé này sao lại có thể trở nên như thế này, cả cơ thể mềm nhũn ra cứ như cánh hoa nhỏ mỏng manh chỉ chút va chạm sẽ gây ra tổn thương lớn. Cô lo lắng nhìn cô gái trước mặt, lại nhớ ra Hàn Nhi đang khoác trên người bộ quần áo của bệnh viện, ở trên vẫn còn dải băng trắng quấn quanh trán..

Kỳ Anh nhanh chóng đứng dậy, gọi cho bác sĩ của gia đình đến.

Tiếng bước chân dồn giã ngoài hành lang khiến Kỳ Anh ngồi trong phòng, chống tay trên bàn lim dim đôi mắt vội thức giấc, cô ngược nhìn lên đồng hồ cũng đã quá 12h đêm. Cánh cửa phòng mở tung nhưng không gây ra tiếng động lớn, sau đó là Dương Phong cùng với nét mặt thâm trầm đen tối bước vào

Hắn không nói gì đi thẳng đến bên giường ngồi xuống, từ lúc bước vô phòng đến giờ, ngoài người con gái nằm trên giường, mắt hắn không nhìn thấy ai khác

Kỳ Anh biết rõ em trai mình, cô cũng im lặng bước đến sau lưng Dương Phong, nói với giọng nhỏ nhẹ, an ủi như muốn trấn an tâm trạng hỗn loạn của hắn

“Con bé không sao, nhưng bác sĩ nói cần nghỉ ngơi nhiều một chút vì bị suy nhược thần kinh, có lẽ gần đây con bé suy nghĩ nhiều quá..”

Hắn ngược lên nhìn, chỉ nhìn rồi lại không nói thêm gì.

Đúng như những gì hôm nay thư ký hắn tìm hiểu được. Trong trận tai nạn 16 năm về trước, hầu hết mọi người đều đoán rằng chủ tịch Dương Chu lúc đó đã qua đời, còn đứa con gái duy nhất của Dương gia cũng mất trí nhớ. Kể từ đó Dương phu nhân dường như suy sụp hoàn toàn, chỉ còn đứa con gái vô tư 3 tuổi lúc đó vui vẻ với ý nghĩ người ba yêu quý của mình đi công tác.

Dạo gần đây, Dương Phong vẫn là tận mắt chứng kiến được quá trình hồi phục trí nhớ của Hàn Nhi, thế nhưng hắn vẫn không đoán ra được điều gì nếu không có bản báo cáo của thư ký. Còn nó, quả nhiên vẫn không hề làm lộ ra điều gì, cả chuyện đại tiểu thư Dương gia mất trí nhớ trôi qua 16 năm mà không ai được biết

Nó đã nhớ ra, vậy có nhớ ra được hắn không? Có nhớ được lúc đó cả hai đã nói gì với nhau không??

“Ừm...” Tiếng động trên giường cắt đứt dòng suy nghĩ của Dương Phong, hắn chồm về phía trước, nét mặt thâm trầm đã giảm đi nhiều phần

Hàn Nhi tỉnh dậy và một lần nữa mọi thứ trở nên mờ mịt, cứ mơ hồ không nhìn thấy rõ. Nó còn nhớ cách đây 1 năm, cầm trên tay bệnh án của bệnh viện mà gia đình đã giấu cách đây khá lâu về vụ tai nạn năm đó, đã khiến nó sững sờ đến mức nào? Mất trí nhớ? Não bộ có biến chứng? Ảnh hưởng đến cả thị giác....

“Này, không sao chứ?”

Hắn chăm chú nhìn từng chuyển biến trên nét mặt Hàn Nhi, nhìn đôi môi cứ mãi mấp máy, mắt cứ lim dim tưởng chừng như không thể mở được lại chồng chất thêm nỗi lo lắng

Nhận ra người trước mặt mình là ai, nó nở nụ cười điềm nhiên, rồi cố dụng sức phát ra tiếng cười khe khẽ, vẻ mặt của hắn quan tâm không phải thường nha...

Hàn Nhi tăng hắng vài cái rồi mới phì cười hỏi “Lo lắng sao?” Nhìn nét mặt ấy, trong lòng cũng tự dưng trào lên một cảm giác ấm áp. Bây giờ khi mà chú ý kỹ hắn thật giống đứa bé năm đó. Nét mặt căng thẳng như vậy thật rất là buồn cười

Dương Phong nhếch môi, nhìn sang phía khác ch-ửi rửa một tiếng. Cái người khiến hắn hao tổn tâm trí suy nghĩ, tìm kiếm, điều tra, và cả Yêu vậy mà bây giờ lại có thể mở miệng hỏi ra một câu ngốc nghếch như thế, không phải trí nhớ bị đảo lộn, chèn ép trúng dây thần kinh nào rồi chứ?

Thấy hắn không nói gì, chỉ một biểu ngữ trống mắt nhìn nó, Hàn Nhi cũng thu hồi lại nụ cười, mở miệng gượng ép hắn “Cậu... không cười sao??”

“Cô..nhớ rồi sao??” Hắn ngạc nhiên

Vờ đi câu hỏi của Dương Phong, nó nhún mày, khó chịu hỏi thêm một lần nữa “Thế nào? Cậu vẫn không chịu cười?”

“Nhớ.. thật rồi sao?” Hắn nghe vậy hưng phấn chỉ thiếu chút nữa là không nhảy dựng lên hoan hô, nụ cười trên mặt cũng đã rộng đến mang tai rồi.

Nó lại còn chưa kịp cười theo thì cả người bị Dương Phong sức mạnh lên, ôm gọn trong vòng tay hắn.

Hàn Nhi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hắn, cảm giác được ôm cũng không phải khó chịu, gượng ép như ban đầu nữa mà thay vào đó là một cảm giác tràn ngập hạnh phúc, cảm giác như mọi thứ xung quanh toàn màu hồng nha... Một chút. một chút, lực ôm lại càng chặt hơn, chính hắn cũng không ý thức được hành động tăng tiến của mình, trong đầu lúc này chỉ có một suy nghĩ giữ chặt lấy cái người tên là Hàn Nhi này

Nó từ hành động quàng tay, ôm lấy Dương Phong được một lúc thì cảm thấy.. nghẹt thở. Tên này khi không lại ôm chặt như thế

“Này này, tôi thở không được...” Hàn Nhi khó khăn nói, bắt đầu có hành động giãy giụa

Hắn vội vàng nhận ra, thả lỏng lực tay ra nhưng vẫn không chịu buông, cúi đầu xuống nhìn lấy Hàn Nhi rồi trên môi vẫn còn nụ cười hạnh phúc. Thật là.. nếu hạnh phúc cũng có thể giết người thì chắc lúc này người không còn thở được sẽ là hắn

“Còn mệt không?”

Dương Phong ôn nhu hỏi, hắn tựa trán mình vào trán Hàn Nhi, cả hai bây giờ cách nhau chừng vài centimet khiến mặt nó phớt phớt đỏ ửng hết lên. Quả nhiên, nó vẫn chưa thể thích ứng được khi cả hai ở khoảng cách gần như thế này

“Ừm, tôi muốn ngủ...” Đẩy người hắn ra, nó nằm ngay xuống giường, kéo chăn lên trùm gần hết khuôn mặt chỉ chừa lại mỗi đôi mắt sắc bén, lia qua lia lại giữa Dương Phong và cánh cửa ý muốn bảo hắn cũng nên an tâm mà về phòng được rồi

“Cậu có thể về phòng” Tên gốc này không hiểu ánh mắt nó muốn nói gì hay sao? Hàn Nhi bực dọc trừng mắt nhìn hắn

Dương Phong không nói gì, đẩy nó sang phía bên kia, thản nhiên nằm lên giường mặc kệ cho Hàn Nhi đẩy hắn cỡ nào cũng vô ích....

“Ngủ mau nếu không muốn bị ôm đến chết ngạt đi...”

Hắn để lại một câu nhưng vô cùng hữu hiệu, nó im lặng, không có thêm bất cứ hành động nào nữa

Kết quả Hàn Nhi đêm đó không thể ngủ được.

Hai ngày sau, mọi người tập trung tại resort. Vì lý do là Hàn Nhi cần nghỉ ngơi, nên suốt 2 ngày vừa qua nó chỉ mãi đi lòng vòng trong căn nhà rộng lớn ấy, xung quanh cũng chỉ có thể tiếp xúc với hai người thuộc nhà họ Kỳ, ngoài ra những người khác đều không có điều kiện gặp mặt. Bây giờ được gặp lại, mọi người ai nấy đều hỏi thăm sức khỏe cộng với sự chăm sóc tuyệt đối. Nó thật sự nghi ngờ, đây có phải là hắc hội hay không nữa...

Ivy, Coral và Ann thấy Hàn Nhi đang ngồi một mình nên cũng bắt đầu tách khỏi hội tiến đến gần..

“Cô không sao chứ?” Ann hỏi bằng giọng hỏi thăm. Sau chuyện hôm đó, các cô thật sự thấy rất hối hận. Kể cũng thật lạ, tham gia vào BLACK với bản chất là một hắc hội thì ít nhất ai ai cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý về tất cả mọi mặt, kết quả. Nhiều khi chính tay khiến người khác bị thương, có khi “vô tình” giết chết đi nhưng đây là lần đầu tiên ba cô cảm thấy áy náy như thế này

“Rất tốt..” Tâm trạng Hàn Nhi dạo này phải nói là quá tốt đi, cũng quên mất chuyện xảy ra trên du thuyền hôm bữa

“Vậy thì t...”

Coral chưa nói hết câu thì bị chặn lại bởi câu nói lấp lửng của nó “Ngoại trừ.. ở đâu có chút vấn đề và bị trật chân”

Câu trả lời khiến sắc mặt ba cô tái đi nhanh chóng, rồi cố gắng chống đỡ bằng nụ cười gượng “Hàn Nhi, cô cũng vui tính quá...”

“Tôi vui tính sao?... Ba cô là người đầu tiên nói tôi vui tính đấy...” Vẫn giữ nguyên biểu cảm trên mặt nhưng ai cũng hiểu rằng đây chỉ là lời nói đùa, tâm trạng căng thẳng của ba cô nàng trong tích tắc trôi mất

“Cô chủ à? Cô không sao chứ?”

Từ xa, có tiếng nói quan tâm vọng lại, mọi người ai cũng quay sang nhìn phát ra tiếng nói. Trong phút chốc, An An trở thành tâm điểm

Cô còn đang ở thành phố thu xếp mọi việc với lịch trình cho thiếu gia Lạc Thiên thì nghe anh thông báo cho cô nên đến đây nhanh hơn, cũng không thêm nói lý do. Khiến cô vừa đặt chân tới đây liền nghe tin Hàn Nhi gặp tai nạn trên du thuyền, trong khoảnh khắc cô quên mất chủ nhân mình là Lạc Thiên mà cứ chăm chăm vào Hàn Nhi hỏi thăm

Lạc Thiên đứng từ xa, anh nhú mồm nhìn cô, bộ quần áo công sở sặc sỡ, chiếc áo khoác còn chưa kịp cài nút chỉnh tề bên ngoài, còn chân thì lại không mang giày, chứ ngang nhiên đi chân đất ào tới

Hàn Nhi chỉ hơi giật mình vì cái người kia trông hối hỏ như chỉ trực chờ ào đến vô người nó, cũng vội lấy lại tinh thần đứng lên đứng sang một bên phòng hồ “Cô, tại sao lại ở đây?”

“A..tôi...” An An dừng chân kịp lúc, một lượt đảo mắt quanh người Hàn Nhi, rồi thở cái phào nhẹ nhõm sau khi đã kiểm tra xong “May quá, cô không sao hết” Trên người không thấy được vết thương nào cả

Còn chưa kịp nói tiếp, Lạc Thiên đã tiến gần lại hai người, anh mở giọng cắt ngang cuộc nói chuyện “Hàn Nhi, cô đã khỏe hẳn rồi chứ?”

“Chỉ là rớt xuống biển thôi, không cần quá quan trọng hóa lên thế” Phải nói là siêu quan trọng hóa, cái hội này sang giờ quan tâm nhiều quá rồi khiến nó muốn bội thực “ tình thương mến thương”

“Vậy thì có thể làm bánh được chứ?”

Câu hỏi của Lạc Thiên khiến mọi người xung quanh lại đổ dồn ánh mắt về cả hai, chẳng qua mọi người đang bàn bạc về sinh nhật cho em họ của Dương Phong, lần nào cũng là do Lạc Thiên anh đi đặt bánh ở công ty đem đến nhưng hôm nay xem câu hỏi của anh trở nên “hồ đồ” trong mắt bọn BLACK rồi

“Lạc Thiên, cậu không phải là không biết tính cách bé Thư, con bé chỉ thích ăn loại bánh đặc biệt của công ty cậu, mỗi năm phải thay đổi, Hàn Nhi làm sao có thể đáp ứng nhu cầu ấy được” - Một người lên tiếng e ngại, nảy sinh thêm lo lắng trước câu hỏi của anh

“Cô ấy là nhân viên công ty tôi mà” Anh phì cười, quay sang nhìn thẳng bạn mình “ Là đầu bếp hạng nhất trong cuộc thi làm bánh vừa rồi”

Mọi người thêm một phen thần thờ đi, người mà cái tên Dương Phong kia thích quả là có nhiều tiềm ẩn. Lần đầu nhìn thấy Hàn Nhi bọn họ đã có cảm giác kì lạ, cả khi nhìn thấy ngôi nhà bé tẹo kia thì càng thêm nảy sinh nghi ngờ với con mắt của hắn, giờ đây lại thêm cái vụ này nữa... Không chừng vài phút sau có người lại bảo Hàn Nhi thật ra không phải người thường nữa thì cả lũ sẽ thêm một phen khốn đốn, cái tên BLACK cũng sẽ từ đó mà biến mất

“Hàn Nhi, cô là đầu bếp thật sao?”

“Wow, hay thật đấy...”

“Chỉ có thể làm bánh, mọi người đừng hy vọng vào món ăn cô ta nấu” Dương Phong cũng từ ngoài đi vào, hai tay ung dung đút vào túi quần, trông sảng khoái vô cùng.

41. Chương 41: Người Con Gái Ghen Một Chút Sẽ Quyến Rũ Hơn...

Trước câu nói đầy ý gây chiến của Dương Phong, nó chỉ còn nước đứng nhìn phóng tia lửa điện, nhất thời không thể phản kháng gì.

“Vấn đề ở đây, mọi người đang bàn về chuyện làm bánh chứ không ai nhắc đến nấu món ăn, nếu nhóc nghĩ mình làm được thì cứ góp tay vào làm”

Khang Luân từ phía sau đi tới, quàng tay lấy vai Dương Phong. Rất hoan nghênh việc hắn bắt tay vào làm bánh. Theo tin tức, thì anh biết hắn biết nấu ăn, nhưng tài nghệ đến đâu thì chưa có ai kiểm chứng được, xem như đây là cơ hội để thể hiện cũng tốt

Nghe xong câu nói ấy, Hàn Nhi như bắt được vàng, trong lòng có dấu hiệu mừng thầm nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình thản, vô tình nói

“Chỉ có thể nấu ăn mà thôi, làm được bánh hay không là một khía cạnh khác nữa”

Câu nói khua bóng khua gió của Hàn Nhi như một đòn đả kích dội thẳng vào mặt Dương Phong. Hắn trừng mắt nhìn, cổ kim nén tức giận trả lời lại

“Chúng ta cứ thử xem” Hấn không tin mình không làm bánh được, chỉ là có một điểm yếu không thể đụng chạm vào mà thôi..

“Được thôi, như thế thì mời cậu”

Nó mỉm cười rồi đưa ra động tác hai tay phía trước mời người kiểu cách...

Xem xong màn đối thoại căng go của hai người, những người còn lại không khỏi cảm thán lắc đầu kèm theo tức giận, thật không hiểu nổi giữa hai người này thật sự có cái gì gọi là tình cảm hay không. Vả lại, vấn đề làm bánh cho Thiên Thư càng không phải chuyện đùa, có thể theo vụ cá cược này mà làm được hay sao?. Nghĩ đến đây, ai nấy đều lo lắng, vội vàng khuyên ngăn:

“Phong ca, khoan đã, chuyện này không đơn giản đâu”

“Đúng vậy, tính tình bé Thư, cậu đừng có quên” Con bé ấy mà nổi nóng thì nguy hiểm lắm, thật sự thì không ai muốn BLACK tan rã sớm như vậy đâu

Lạc Thiên cùng Khang Luân chỉ có thể đứng bên cạnh rồi thở dài ảo não, quyết định của Dương Phong mà có thể dùng mấy lời đó khuyên ngăn thì hẳn làm cách nào lên cái ghế đứng đầu BLACK mà an tọa đến tận bây giờ chứ

Mặc kệ đi, Lạc Thiên lại quay sang Hàn Nhi, tiếp tục chuyên tâm về vấn đề lúc nãy:

“Cô có ý tưởng gì không?” Kỳ này, anh rất mong đợi vào trí sáng tạo của nó. Thiên Thư là một cô bé ưa thích sự mới lạ, chỉ bằng cứ để trí sáng tạo của Hàn Nhi thỏa mãn ý thích mới lạ ấy

“Sinh nhật vào hôm nay sao?”

“Là buổi tiệc tối nay”

Hàn Nhi nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay rồi lẩm nhẩm một lúc ” Chúng ta có 30 phút để bàn bạc lại một chuyện..” Nó cần biết được tính cách và sở thích của cái người tên Thiên Thư này, theo này giờ mọi người nói thì cô bé này có tính gì đó.. khác người chăng?

“Được rồi” Lạc Thiên nhanh chóng đồng ý, rồi quay sang mọi người đồng ý “Việc chuẩn bị buổi tiệc thì mọi người lo liệu, còn bánh thì để chúng tôi lo”

Mọi người không ai có ý kiến gì, chỉ nhanh chân đi chuẩn bị mọi thứ. Vài phút sau trên bộ bàn ghế bằng đá trong sân resort chỉ còn lại 4 người là Lạc Thiên, An An, Hàn Nhi và Dương Phong.

Ngồi vài phút sau, không thấy động tĩnh gì, nó mới khàn giọng lên tiếng phá vỡ bầu không khí đó

“Dương Phong, cậu có chắc chắn là muốn làm không?” Làm cái này thì nên tự nguyện, nó không ép

Hấn đột nhiên nhận ra một chuyện, đáy mắt chứa vài tia lạnh lẽo phóng ra ngoài, thì ra Hàn Nhi hoàn toàn không muốn hấn nhúng tay vào chuyện này. Dương Phong cười lạnh một cái, mở miệng điềm nhiên hỏi “Không tin tôi sao?”

Nó ngáp ngừng một chút, quay sang nhìn Lạc Thiên và An An rồi đứng bật dậy khiến mọi người đều giật mình, sau đó là bước đi về phía trước không quên quay sang kéo hấn đi theo

“Lần này vẫn sẽ có sô cô la, câu tin chắc mình muốn làm sao?”

“Như vậy thì bỏ sô cô la ra là được...”

“Tôi rất thích sô cô la...” Hàn Nhi trợn mắt, nhấn mạnh từng chữ. Nó thích nhất sô cô la, không thể bỏ ra được, như thế cũng có nghĩa là chuyện này chỉ có hai cách giải quyết. Một là hấn ở lại làm rồi bị ngộ độc, hai là bảo toàn tính mạng rồi đi, chứ không có chuyện nó bỏ sô cô la ra khỏi thành phần nguyên liệu

“Nhưng tôi không thích” Còn rất căm ghét nữa là đằng khác, nó biết rõ chuyện này mà còn ép hấn sao??

“Chuyện này có thể dựa vào sở thích mà quyết định sao, là bánh làm cho em của cậu đó” Bánh sinh nhật hay bánh ngọt, Hàn Nhi đều cố gắng làm hết sức mình. Đẳng này, lại làm bánh cho em họ của hấn, nó không thể lơ là được...

“Nguyên liệu để làm bánh không phải chỉ có mỗi sô cô la”

“Nhưng sô cô la rất thích hợp cho chiếc bánh kì này”

Nó cãi lại, tên này thật rất cứng đầu...

Dương Phong bực bội, hất nuốt một ngụm khí lạnh rồi lườm sang Hàn Nhi “Vậy ý của cô là muốn tôi không tham gia vào vụ này chứ gì?”

Nghe giọng hắt có chút tự ái, lại khiến đầu Hàn Nhi không thông, nó còn chưa kịp trả lời thì hắt nói tiếp “Được thôi, vậy thì bù đắp bằng cái gì?”

Bằng cái gì???

Nó nhìn Dương Phong, nhướn mày lên, có chút khó hiểu “Ý cậu là gì?”

“Ngày mai 5h chiều, tại chỗ cũ”

Chỉ để lại một nụ cười, hắt xoay lưng, nói vọng lại chỗ Lạc Thiên “Thiên ca, đây đi trước..” rồi đưa tay lên vẫy nhẹ vài cái.

Đến khi bóng dáng hắt khuất dần sau dãy hàng rào trắng, Hàn Nhi vẫn chưa hiểu gì

Căn phòng bếp rộng lớn và mọi thứ đều bóng loáng, một loại nhà bếp đặc trưng đối với các nhà hàng và khách sạn. Vốn đây chỉ là căn bếp cho nhà hàng biển nên hầu như không đủ dụng cụ để có thể làm bánh, mọi thứ làm đều khá khó khăn

Một bên Hàn Nhi đang đứng canh bột bánh, một bên Lạc Thiên đang cách thủy cho sô cô la chảy ra. Mọi thứ đều được làm theo một trình tự nhất định..

“Anh có nghĩ loại bánh này thành công không?” Nó đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ là vừa đưa ra ý kiến còn chưa kịp xem xét theo đúng hướng thì Lạc Thiên đã đồng ý tất cả, còn nhanh chóng bắt tay vào làm, khiến Hàn Nhi đột nhiên hoang mang

“Sao thế? Cô không tự tin với bản thân à?” Lạc Thiên mỉm cười nhu hòa, đối với mọi ý nó đưa ra, anh đều xem xét với hướng tích cực, dù ý kiến đó có hơi mơ hồ một chút nhưng chẳng lẽ quyết định của anh cùng với 5 vị đầu bếp còn lại không đủ để tin tưởng hay sao

Nó thở hắt một cái, vì tính cách của cô gì tên Thư mà nó quyết định làm một loại bánh với 2 mùi vị là cà phê và cả một loại sô cô la đen với vị đắng nguyên chất. 2 mùi vị khi kết hợp vào nhau sẽ tạo nên mùi vị gây mê mê cho giác quan, Hàn Nhi chưa bao giờ thử kết hợp hai loại này...

7h tối, ở trên sân thượng của tòa nhà trung tâm rất đông người, gió biển mát lạnh thổi từng cơn khiến mọi thứ từ chậu hoa kiểng lá xanh mướt cho đến những chiếc khăn bàn đủ loại màu sắc thì nhau lượn sóng tạo thành một khung cảnh hết sức sinh động

Mọi người đều tươi cười rất vui, rất thoải mái, vì đây là buổi tiệc của một cô gái tuổi 17, mọi thứ đều rất trẻ trung, năng động. Thật chất mà nói đây là một luồng gió mới cho BLACK, vì bọn họ căn bản là những người thừa kế tương lai, mọi buổi tiệc mà họ tham gia đều có mặt của tổ chức sang trọng và nhẹ nhàng..

Thiên Thư hôm nay xuất hiện với một chiếc váy màu xanh dương nhạt cùng với chiếc áo pull rộng hợp thời, cô đi một đôi giày lười màu nâu trông rất cá tính. Khuôn mặt luôn nở nụ cười tươi rói, hòa đồng với bạn bè nhưng thật ít ai biết được tính cách thật sự của Thiên Thư.

Hai tay luôn dính chặt vào Dương Phong, hắt đi đâu cô đi theo đó. Hai người như hình với bóng, bạn bè Thiên Thư cũng rất thích Dương Phong, vì hắt đối với cô em họ này hết mức yêu thương, cưng chiều...

“Anh Phong, thấy buổi tiệc hôm nay thế nào hả?” Cô hớn hở, tay cầm lấy chiếc nĩa, ghim một chút thức ăn đưa vào miệng hắt..

Dương Phong nhai xong, miệng âm ừ nhìn xung quanh tỏ vẻ quan sát rồi cũng nhẹ giọng lên tiếng “Tạm được thôi..” hần nói ra 3 chữ này cũng tương đương cảm giác được thức ăn không nuốt trôi được xuống bụng, buổi tiệc này là hần cùng BLACK làm ra, cái con nhóc này lại hỏi một câu...

“Cái gì mà tạm được” Thiên Thư nũng nịu một chút, xụ mặt xuống “Phải nói là đẹp” cô gắng giọng, nghiêng rằng, sắc mặt trở nên thâm trầm

Dương Phong đành xuống nước, hần không muốn vì cái chuyện cón con này khiến bữa tiệc mất vui “Được rồi, đẹp, rất đẹp...”

Cô hài lòng với câu nói này, miệng cũng đương nhiên trở lại nụ cười hồn nhiên như trước. Ánh mắt Thiên Thư liền thoát, nhìn khắp mọi nơi, hài lòng với mọi thứ, cũng cùng lúc nhìn thấy một bóng người quen thuộc khác

“Lạc Thiên...”

Cô la lớn lên cho người đó có thể nhìn thấy mình..

Lạc Thiên nửa tiếng trước bị ai đó đuổi ra khỏi bếp một cách phũ phàng, mặc kệ giọng anh uy nghiêm thế nào, mặc kệ là hạ sách cỡ nào cũng bị đưa ra ngoài. Còn nói là anh hãy ra ngoài dự tiệc, hình dáng làm bánh đừng bao giờ để người khác nhìn thấy, còn có thêm vài cái lắc đầu biểu cảm khiến Lạc Thiên cảm thấy tự ái, cũng tự nhiên tuân theo lệnh rồi khỏi đó

Loay hoay một lúc sửa lại quần áo, bây giờ mới có thể bước vào buổi tiệc, mọi người đều đang vui chơi nói chuyện nên cũng không chú ý đến sự xuất hiện của anh. Bỗng nhiên đâu đó lại vang lên ai đó kêu lên tên của anh khiến bao nhiêu ánh nhìn dồn về

“Thiên Thư...”

Nhìn thấy cô, anh có chút giật mình, chỉ mới hai năm không gặp mà cô bé này khác xưa rất nhiều...

Lạc Thiên tiến lại gần chỗ hai người, mỉm cười chào hỏi cũng đồng thời nhìn thấy Dương Phong đang muốn hỏi cái gì đó

“Hàn Nhi đâu?” Hần kẻ sát miệng vào tai anh nói nhỏ

Nhìn thấy Lạc Thiên đi ra, khiến hần cũng phản xạ đưa mắt nhìn ngó xung quanh để tìm nó, nhưng chẳng thấy cái gì..

“Còn ở trong bếp, nói là cần làm một số thứ..” Chỉnh lại cà-ra-vát anh trả lời, trong giọng nói có chút mâu thuẫn

Còn chưa hỏi thêm gì, ánh đèn trên sân khấu nhỏ chiếu về một hướng, làm sáng trưng lên một vùng khiến mọi người đều tò mò chăm chú về mỗi hướng đó. Chiếc bánh sinh nhật cao ba tầng, rất lớn được 3 người khệ nệ bưng ra. Mùi thơm lạ thoang thoảng đánh đập vào khứu giác của từng người khiến ai nấy đều quay sang hỏi nhau bàn tán.

Nhưng ngoài chuyện hương thơm đó, còn một thứ khiến mọi người chú ý là Hàn Nhi. Do gấp quá nên lúc nãy vừa làm xong công đoạn cuối cùng vẫn chưa sửa soạn lại trang phục đã bưng bánh ra ngoài đây. Đặt chiếc bánh trên bàn, nó khó hiểu nhìn mọi người

“Hàn Nhi, mặt cô dính đầy bột trắng kia...”

Một người đầu bếp cùng bưng chiếc bánh ra phụ nó lên tiếng

Nghe lời nhắc nhở, nó cũng phản xạ đưa tay lên mặt quẹt quẹt vài cái thì thấy có vương lại chút bột trắng, chắc là lúc nãy thổi đường mịn trên mặt bánh mà bay vào dính trên mặt. Hàn Nhi nhìn hai người đầu bếp còn lại, tỏ ra rất thản nhiên “Tôi vào trước đây”

Vừa xoay người, định đi vào trong thì vô tình tầm mắt quét trúng cảnh Dương Phong và ai đó đang choàng tay nhau. Hàn Nhi nhất thời dậm chân tại chỗ, đầu óc mơ hồ cố suy nghĩ. Nghĩ nghĩ, nghĩ đến khi đầu có chút hỗn loạn, mắt nặng dần, trong người dâng lên cảm giác kì lạ chưa từng gặp thấy.

Hắn nãy giờ vẫn nhìn nó, hai bên tai nghe hàng trăm câu bàn tán về chiếc bánh xen lẫn vài câu nói về Hàn Nhi khiến hắn thật tức giận, muốn kéo nhanh nó ra khỏi chỗ này đồng thời dẹp bỏ lũ người đang nói nhảm kia. Lại chỉ đang kịp suy nghĩ thì thấy nó đang nhìn về phía mình, cả người như chết lặng đi, Dương Phong nhìn theo tầm mắt đó thì nhận thấy tay hắn đang bị quàng chặt bởi Thiên Thư.

Liên hiểu được tình cảnh lúc này, hắn nhẹ nhàng tháo tay Thiên Thư ra rồi cúi xuống nói nhỏ với cô đầu gối đó

Hàn Nhi đứng xa, không xe được gì. Tầm mắt chết lặng bị sự chuyển động của Dương Phong làm cho bưng bít, nó quay đầu sang chỗ khác nuốt khan ngậm không khí rồi sải chân bước đi tiếp..

Lòng bàn tay cảm nhận được hơi ẩm bất ngờ, lại hoảng hồn hơn lại bị nắm chặt và kéo đi trong vội vã. Hàn Nhi lúc này còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị kéo đến một góc khuất ánh mắt của mọi người.

Dương Phong buông tay nó ra, hắn chuyển sang đứng đối diện, hai tay giữ chặt vai không cho Hàn Nhi chuyển động, tránh đi ánh nhìn của hắn rồi nghiêm túc lên tiếng:

“Cô đừng có nói là mình đang ghen đấy..”

Đây là cảm giác bị nói trúng tim đen sao, Hàn Nhi nuốt nước bọt, cổ sức chống chế lại:

“Tại sao tôi lại phải ghen?”

Hắn không nói gì, im lặng suy nghĩ một chút khiến nó càng thêm lo lắng, chăm chú vào từng biểu hiện trên gương mặt đó. Dương Phong đột nhiên bật cười làm sắc mặt Hàn Nhi đen hơn phân nữa, cảm thấy mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng

“Cười cái gì?”

“Cô không biết là nét mặt cô lúc đó rất giống khi đang ghen sao?” Hắn nói đương nhiên khiến nó đơ người, ú ớ để tìm mọi cách phản biện lại

“Tôi không có...”

“Không có sao?”

“Chắc chắn không” Hàn Nhi nhấn mạnh để tăng thêm phần tin tưởng. Thật thì nó không hiểu tâm trạng của mình lúc này, chẳng lẽ cảm giác khó chịu lúc đó cũng gọi là ghen sao?

Không thể nào!

Dương Phong đột nhiên lại im lặng, chỉ nhìn chăm chăm vào Hàn Nhi, ánh mắt quét qua quét lại lạnh lẽo, cố ý tạo áp lực cho nó. Hắn không tin được câu trả lời này, cứ thử đem chuyện này hỏi mọi người xem, cái biểu hiện lúc này đúng thực là đang ghen, nhưng cái con người này cứ chối. Chẳng lẽ nói dối cảm xúc vui lắm sao?? Kì này hắn phải trừng phạt...

“Thực sự là không?” Hai hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, không hề có nét đùa giỡn như ban nãy nữa

Nó lo lắng nhìn sang chỗ khác, trong đầu đã kịp thu lại nét mặt của Dương Phong, đang cố phân tích đoán xem hắn đang suy nghĩ cái gì...

“Tôi đã nói là...” Ngay cả câu trả lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, hắn đã cúi đầu, hôn lấy Hàn Nhi

Hôn môi không phải là chưa từng thử qua, thậm chí đó giờ Dương Phong là người duy nhất có thể hôn mà nó không thể phản kháng. Đầu óc Hàn Nhi nhanh chóng trở nên chóng rộng, chỉ có thể chuyển hết sự chú tâm cùng cảm giác vào đôi môi của mình và hắn đi chuyển, nụ hôn không sâu nhưng lại khiến lòng người phải say...

Tư vị chưa tìm đủ, Dương Phong đột ngột dừng lại, khiến môi hai người tách ra rồi lại nhẹ nhàng lên tiếng nhỏ bên tai Hàn Nhi

“Con gái khi ghen là đẹp nhất” Hắn mỉm cười một chút nhìn về phía sân khấu mini đằng xa, hơi nường mày đắc ý rồi tiếp tục “Tôi muốn thấy em tức giận, muốn thấy em ghen, vì như vậy ít nhất sẽ chứng minh được việc em có biết yêu là gì hay không...” Việc nó trả lời không ghen khi nhìn thấy cảnh đó làm Dương

Phoong đột nhiên tức giận, hẳn nhiều khi còn tự hỏi con người này có biết tình yêu là như thế nào không nữa

Thế nhưng việc nghi ngờ người mình yêu không hề tốt, nên hẳn quyết định không nghi ngờ nữa mà sẽ ra tay giúp Hàn Nhi nhận ra rằng nó đã yêu Dương Phong này rồi...

Hai tai Hàn Nhi ong ong, nghe không hiểu những từ mà Dương Phong nói, cũng không chú ý cách xưng hô của hẳn tự nhiên thay đổi. Cho đến khi cả hai bị ánh đèn sân khấu chiếu sáng một lần nữa nó mới bừng tỉnh giấc, vội vàng bước lùi về sau hoang mang nhìn ngó xung quanh

Cảnh tượng hãi hùng nhất. Mọi người lại đang nhìn về phía này, trong mắt nhiều người còn tỏ vẻ ái mộ, cũng không ít những cây dao găm sẵn sàng bắn về phía này.

Nó cố gắng bình tĩnh, nhân lúc nơi này còn yên tĩnh thì nên nhanh chóng rời khỏi. Tầm ảnh hưởng của tên này không phải đùa, cái giá phải trả khi yêu người như hẳn là phải tạm lánh mặt đi khi còn có thể, không nên chần chừ..

Việc Dương Phong muốn làm cũng đã làm xong, muốn chứng minh cũng đã chứng minh được, hẳn cũng không cần bước đi của Hàn Nhi nữa. Trong lòng lúc này thật sự rất vui, ý cười thể hiện ra hết trên mặt..

Hàn Nhi bước vội vào trong bếp, tay chân luống cuống, đầu óc vẫn còn trong tình trạng mù mịt. Thật không thể hiểu nổi, lúc trước cũng là hôn hẳn trước mặt rất nhiều người nhưng tại sao lần này cảm giác rất khác. Ngượng ngùng dâng lên tới tận đầu...

Buổi tiệc yên lặng đó kết thúc rất nhanh, mọi người cùng nhau kéo vào một câu lạc bộ trong trung tâm resort. Dương Phong cũng bị lôi kéo đi theo rồi bị chuốc uống cho đến say sấn. Trong tiềm thức hẳn sau này vẫn còn nhớ đến cái câu gì mà “ Ăn chơi lần cuối...” Điền thật

Tối đó, có một người phóng nhanh về resort, khóa cửa phòng thật chặt, ngồi trên giường với những suy nghĩ đảo lộn. Đầu óc con người khi yêu sao lại trở nên mông mị như thế, không hề hiểu nổi những gì đang xảy ra. Chẳng lẽ sống trên đời qua 19 năm, đầu óc 12 năm trời dùng để đi học cũng có lúc túng quẫn, không hiểu chuyện vậy sao??

Sáng hôm sau, cũng có nghĩa là ngày cuối cùng ở lại vùng biển, như lời nói của Lạc Thiên ngày hôm qua lúc làm bánh chung, hôm nay anh sẽ dẫn Hàn Nhi đi khảo sát tình hình của một vài chi nhánh ở khu vực này và những cửa hiệu khác. Mọi người trong khu resort đều mệt mỏi và dường như ngủ đến tận trưa vì tối hôm qua ai cũng sung sức đến gần sáng.

Mặc bộ đồ thoải mái với chiếc quần jean bụi, cùng chiếc áo pull rộng, Hàn Nhi đã hẹn Lạc Thiên trước khu resort. Nó háo hức trong lòng nên đến sớm hơn gần 20 phút, kiểm tra lại khẩu vị của mình hôm nay rồi đứng im lặng nhìn cảnh đường xá trước mặt. Khu resort nằm trong trung tâm thành phố biển nên khá đông người qua lại, cũng không đến nỗi buồn tẻ ấy.

5 phút sau, Lạc Thiên cũng lái xe đến, hôm nay anh mặc bộ đồ cũng rất thoải mái. Kỳ này anh chỉ muốn dẫn Hàn Nhi đi xem để có thể nâng cao tay nghề và học hỏi, cũng chưa có kế hoạch đi khảo sát thật sự nên tâm trạng cũng không có đặt nặng vấn đề.

“Cô đến sớm vậy?” Anh đã trừ hao 15 phút đứng đợi, không ngờ khi lái xe đến đã thấy Hàn Nhi ở đây trước..

“Anh cũng đến sớm” Nó cúi người, mỉm cười nhìn người trong xe. Thật không muốn để lộ ra vì bản thân quá háo hức mà đến sớm

Lạc Thiên chỉ cười nhẹ một cái, chồm người sang ghế kế bên, mở cửa xe cho Hàn Nhi

“Chúng ta sẽ đi đâu trước?” Sau khi lên xe, Hàn Nhi mở miệng hỏi

“Ở đây có khoảng 3 chi nhánh, chúng ta sẽ đi cửa hàng của công ty trước” Lạc Thiên nói ra kế hoạch của ngày hôm nay, đồng thời cho xe bắt đầu chuyển động, hòa vào dòng xe trên đường

“3 chi nhánh? Tổng công ty có tất cả bao nhiêu chi nhánh vậy?”

Nó tò mò hỏi lại, đã từng nghe chị Châu nói các chi nhánh của công ty hoạt động như một cửa hàng riêng lẻ, chỉ lấy một vài mẫu bánh từ công ty chính, còn lại các kiểu bánh trong Menu thì tùy theo từng cửa hàng sẽ có công thức riêng. Vừa nãy anh ta nói ở nơi này mà có 3 cửa hàng vậy chẳng phải có rất nhiều loại bánh cần sao?

“Cô có hứng thú đến công ty như vậy sao?”

Hàn Nhi lắc đầu, nó kể lại những gì mình biết về các cửa hàng khác. Nhận lại là nụ cười có pha chút châm biếm của Lạc Thiên.

“Đúng thật là mỗi cửa hàng có Menu riêng” Anh từ tốn giải thích “Nhưng nhìn trong Menu của các cửa hàng, chẳng phải cùng lắm cũng chỉ có trên 10 loại bánh thôi sao? Trừ hao bánh của công ty chính ra, tôi chỉ sợ không đủ bánh để cho cô test trình độ của mình..”

Nghe xong, nó âm ỉ, nghĩ cũng đúng, trong menu đó giờ bánh cũng chỉ có 11, 12 loại. Mỗi lần thử nghiệm một loại bánh mới được đem ra bán thì phải xem lại các loại bánh trước đó, loại nào mà tỉ lệ người mua trong tháng đó không đạt yêu cầu sẽ được thay đổi...

“Hôm nay tôi rảnh hết cả ngày, chúng ta phải cố gắng tham khảo hết các loại bánh ở đây” Hàn Nhi ra quyết định, nói gì đến bánh kem, nó không ngăn, ngược lại còn cảm thấy thật hào hứng...

“Còn tên nhóc kia thì sao?” Anh hỏi lại. Trong đầu hình dung ra cảnh nó đột nhiên biến mất, không chừng hẳn sẽ nháo nhào đi tìm

“Sao là sao?”

“Thôi, không có gì...”

Lạc Thiên im lặng, không nói gì nữa. Kì thật khi nhắc đến Dương Phong, anh vẫn còn cái cảm giác không phục, lại nhớ đến sự việc xảy ra vào tối hôm qua, nét mặt cũng tự giác trở nên thâm trầm, mặc niệm

Nghĩ rằng bây giờ cũng là thời cơ, Hàn Nhi hít một hơi mạnh rồi nghiêm túc quay sang hỏi “Trong cuộc thi làm bánh đợt trước, tôi có nghe nói rằng người chiến thắng sẽ có được một suất học bổng...”

Thấy nó ngập ngừng, không muốn nói tiếp, Lạc Thiên cũng quay sang nhìn nó, anh còn nhớ lúc đó là Hàn Nhi chiến thắng, nhưng vì lí do là chưa đủ tuổi nên vấn đề đi du học đã được tổng công ty xem xét lại cho đến khi nó ra trường. Mấy ngày trước, cũng vì bận quá mà anh quên mất.

“Là chuyện du học đúng không? Công ty đã đưa ra thông báo rồi”

Câu nói của anh càng làm cho nó nóng lòng, ngồi trên ghế không yên

“Khoảng 3-4 tuần nữa sẽ có một buổi lễ trao giải, lúc đó chừng vài ngày sau sẽ có thể chuẩn bị nhập học” Lạc Thiên nói có chút miễn cưỡng, cũng thật lòng anh không muốn Hàn Nhi du học tí nào...

Hàn Nhi mỉm cười, lòng tràn đầy vui mừng đến nỗi không thể lên tiếng được nữa. Cảm giác bước đầu thành công trong kế hoạch tương lai quả thật khiến cơ thể cứ lâng lâng như đang trên mây..

“Cô thật sự muốn đi du học sao?” Nhìn thấy Hàn Nhi cười, anh cũng dẹp tạm cái miễn cưỡng qua một bên, thâm mừng hỏi

“Tại sao lại không? Thật sự là một cơ hội rất tốt” Đi du học, sau đó sẽ mở một tiệm bánh, sẽ dần mở rộng ra nhiều chi nhánh, tương lai còn mơ ước tiệm bánh sẽ phát triển như công ty chính của Âu gia bây giờ

Hàn Nhi nói thế, anh thật không biết nói gì nữa. Chỉ có thể liên tưởng đến cái cảnh lúc đó tên Dương Phong kia sẽ phản đối như thế nào mà thôi

Cả ngày trong bụng chỉ toàn bánh ngọt, Hàn Nhi cũng muốn bội thực, nếu không phải vì đam mê làm bánh, nó tin chắc bây giờ bản thân mà nhìn thấy thứ gì có vị ngọt sẽ cao chạy xa bay...

Đỗ xe lại bên một bờ kè bên cạnh bãi biển, lúc này nhìn lại vào đồng hồ trên tay cũng đã hơn 4h rưỡi chiều, cũng sắp phải về lại thành phố. Nhưng nó có cảm giác đã quên mất cái gì đó.

“Cô uống nước đi này”

Giọng nói vang lên sau lưng, Hàn Nhi quay lại thì thấy một lon nước đang bay về phía mình, theo phản xạ nó cũng đưa tay chụp lấy, gương mặt biểu cảm sự trầm trọng. Thật là.. nếu không phải có phản xạ không chừng lon nước bây giờ tọa độ vào mặt nó chứ không phải nằm trong bàn tay như thế này

“Thế nào? Đã đủ để học hỏi chưa” Anh hỏi tiểu lâm, nhớ lại cảnh lúc nãy nhìn mặt Hàn Nhi xanh mét, cứ tưởng bội thực sắp chết đến nơi..

“Đừng có chọc tôi..” Nó lạnh giọng, đưa lên miệng lon soda mát lạnh uống một ngụm. Cảm giác nghẹn nghẹn nơi cổ họng lúc nãy tan biến, có thể thở phào nhẹ nhõm

BỘP một tiếng, dưới chân cảm thấy có gì đó va chạm, Hàn Nhi cúi xuống nhìn thì thấy một quả bóng, đằng xa có hai đứa bé nhỏ hối hả chạy lại...

Không chần chừ, nó nhảy xuống bờ kè, cú đáp đất nhẹ nhàng vì xét ra bờ kè này so với mặt cát bên dưới cũng chỉ cao hơn một mét rưỡi chút xíu.

Cầm lấy quả bóng nằm trên cát... Trong đầu cũng vừa vẩn vơ lên một giọng nói:

“Ngày mai 5h chiều, tại chỗ cũ”

Hàn Nhi chợt giật mình, vội vàng đưa đồng hồ lên coi. 5h kém năm.. Nó thật sự đã quên mất lời Dương Phong nói hôm qua...

“Quả bóng này của em..”

Nhanh chóng trả lại quả bóng cho hai đứa bé, Hàn Nhi không quên để lại nụ cười rồi lại quay lưng, dùng sức leo lên bờ kè...

Thấy dáng vẻ vội vã của nó, Lạc Thiên nãy giờ mới lên tiếng “Có chuyện gì vậy?” - Cảm thấy lúc nãy nó vừa cầm quả bóng lên đã có chuyện gì đó xảy ra

“Ở đây đến chỗ gần ngọn Hải Đăng màu trắng còn bao xa?”

Anh hơi ngạc nhiên nhưng cũng bị cho sự vội vàng của nó lây sang, rất nhanh trả lời “À ừm, khoảng 15 phút...” Còn chưa hết câu, đã thấy Hàn Nhi xoay lưng bỏ chạy về hướng ngược lại, từ “đi bằng xe” của anh trở nên mơ hồ đối với nó

Đi bằng xe thì mới 15 phút, còn đi bộ thì gần nửa tiếng lận mà...!!!

Đường đi ở chỗ này chỉ là một con đường nhựa thẳng tắp, rất ít hẻm quẹo nên Hàn Nhi cứ cầm đầu chạy về phía trước. Lúc hấp tấp quên mất là đi xe sẽ chạy nhanh hơn...

5h5 phút

“Trễ 5 phút rồi” Dương Phong nóng lòng ngồi trên tảng đá, lâu lâu dõi mắt ra tứ phía tìm cái hình bóng quen thuộc kia

Người gì mà từ trưa đến giờ không thấy, làm hấn thật mất công đi tìm kiếm, đã vậy điện thoại lần trước cũng bị rơi xuống biển, không cách nào tìm được...

5h 15 phút

“Đáng giận”

Hấn ngồi trên tảng đá nhảy thụp xuống bãi cát khiến cho lũ trẻ chơi bóng gần đó hốt hoảng chạy đi chỗ khác, nhiều đứa còn mếu máo khóc chạy đi...

5h30

“Hàn Nhi, cho cô 10 giây, nếu không đến đừng trách tôi..” Dương Phong thầm nói với bản thân. Đó giờ hấn hẹn với con gái, không bao giờ phải đợi nhưng từ khi quen biết cái người tên Dương Hàn Nhi đó, việc gì tưởng chừng không thể xảy ra cũng từ từ được trải nghiệm...

10..

.

.

.

2..

.

1..

“Được lắm...”

“Xin ...xin lỗi”

Từ phía sau ào đến hàng loạt tiếng thở gấp, giọng nói cũng theo thể ngắt quãng, tưởng chừng nghe không được từ nào

Hàn Nhi chạy không ngừng nghỉ, còn không nhớ được chỗ nào là chỗ hẹn, cứ thế vừa chạy vừa tìm, rốt cuộc đến được nhưng đã trễ mất 30 phút. Cảm giác tội lỗi tội đỉnh dâng trào...

Mặt mũi xanh mét, miệng trắng bệt lại còn có vài miếng da khô bong lên, nhìn nó bây giờ như một kẻ bị thiếu nước nhiều ngày khiến sự giận dữ trong lòng hằn nguội xuống, nhưng vẫn không thể khống chế được miệng lưỡi của mình, hét lớn:

“Cô đến trễ, tận 31 phút” Hấn đưa đến trước mặt Hàn Nhi màn hình điện thoại với dãy số 17:31. Tức là 5h31 phút...

“...uống....ư...” Khẩu hình miệng vẫn nhép nhép nhưng tiếng lại không bật ra bên ngoài, Hàn Nhi chạy nhiều như thế, khát nước muốn chết, miệng lưỡi khô hết rồi...

Dương Phong nhìn nó, bây giờ gương mặt nhỏ nhắn ấy lại chuyển sang màu hồng rồi đỏ bừng lên, còn người thì cứ thở hồng hộc...

—

Đợi Hàn Nhi uống xong ngụm nước, mặt mũi trở lại bình thường, nhịp thở nhẹ nhàng hơn, hấn ngồi bên cạnh đã vơi dần đi nỗi lo lắng nhưng nỗi hận lúc này bị cho leo cây như thể dâng trào, lạnh giọng hỏi

“Tại sao lại đến trễ như vậy?” Tốt nhất nên có lý do hợp lý một chút, nếu không thì đừng trách

Hàn Nhi chột dạ, cũng nhẹ giọng trả lời “Tôi quên mất..” Nếu không nhờ mấy đứa bé hấn nó cũng quên thực sự rồi

“Quên mất??” Người này đang đùa giỡn hấn sao??

“Là....” Chưa bao giờ nó xuống nước như vậy. Nhưng cảm giác tội lỗi vì khiến hấn chờ đợi cứ khiến đầu Hàn Nhi cứ từ từ cúi thấp xuống “Tôi xin lỗi”

Giờ thì Dương Phong không thấy tức giận nó nữa nhưng lại dần chuyển sang thâm trách bản thân. Vì câu xin lỗi con con đó mà có thể nhanh chóng mềm lòng, tha thứ như vậy sao?...

Lỗi của ngày hôm qua là lấy buổi đi chơi này gỡ lại, thế mà bây giờ lại gây ra thêm một lỗi khác...

“Thật là...ừm” Hấn còn chưa kịp phản nản lại cảm giác được có gì đó mềm mềm ở trên môi mình. Còn chưa kịp giữ lại “tận hưởng” thì cảm giác hụt hẫng ập đến...

“Cái đó là xin lỗi...” Hàn Nhi hùng hồn tuyên bố, cái cảm giác cứ cúi đầu xin lỗi không phải tính cách của nó. Thế nên giải quyết ngắn gọn như vậy là tốt nhất.

Là lần đầu tiên chủ động, có chút kì lạ...

Rất súc tích!!! Nhưng đã vô tình châm ngòi cho ngọn lửa tức giận muốn yêu thương trong con người Dương Phong...

Ngày đi chơi cuối cùng đã kết thúc như thế!!

42. Chương 42: Gặp Lại

Đã được 3 ngày từ sau chuyến du lịch. Mọi thứ đã quay trở lại quỹ đạo vốn có, người nào làm việc người nấy, hầu như cũng rất ít khi gặp nhau.

Đối với Hàn Nhi thì đây là quãng thời gian tuyệt vời nhất, cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp mà người nó cứ lâng lâng, cái cảm giác này không ngờ lại tuyệt vời đến thế. Chỉ là một tờ giấy có một vài thông tin cùng một cái mộc đã khiến con người ta vui sướng như vậy, quả thật là không đùa được..

CẠCH một tiếng, cánh cửa mở lớn rồi sau đó theo đà mà tự đóng lại, trước mặt mọi nhân viên bây giờ là hình ảnh người chủ của mình với gương mặt rất hớn hỏ, chỉ sợ cười thêm một chút, miệng dân rộng ra một chút nữa là hết cứu chữa...

Mọi người đang ngủ trưa thì bị đánh thức, ai nấy đều cau mày, trên mặt đều nổi quạo, muốn đánh người.

“Gi nữa vậy chị Châu??”

“Hàn Nhi đâu? Hàn Nhi đâu rồi” Chị Châu vẫn không thể che giấu được nụ cười trên môi, hấp tấp hỏi nhanh vấn đề

Chẳng qua là hôm nay là ngày các cửa hàng trưởng tập trung thông báo tình hình hàng tháng cho công ty chính. Sáng giờ người chủ này không có ở cửa hàng mọi người đều rất dễ thở nhưng hiện tại thì bầu không khí càng trở nên kì lạ

Hàn Nhi từ khi bước vào cửa hàng, chỉ mãi mê tập trung vào mỗi việc kiểm tra, nghiên cứu hương vị của vài nguyên liệu. Sau khi nếm thử xong mẻ bánh thử nghiệm cuối cùng trong 5 loại thì từ ngoài cửa truyền về một thanh âm chói tai, nhưng mọi người trong cửa hàng chỉ coi đó là chuyện “bình thường” trong một chuỗi chuyện “bình thường” của ngày

Chị Châu bước vào bếp, khuôn mặt với nhiều nét biểu cảm chùng chất, hồ hởi lên tiếng:

“Nhóc được đi du học hả?” Chị vừa mới nghe được tin này từ trên công ty chính. Sau khi đã họp xong, Lạc Thiên gọi chị ở lại và gặp mặt riêng, đến lúc đó chị mới biết rằng cửa hàng mình sắp “tiền” một người đi du học..

Hàn Nhi không nói gì, chỉ chậm rãi nhú mày vì mức độ ồn ào trong căn bếp này. Chuyện đầu bếp thắng cuộc trong cuộc thi làm bánh lần đó được đi du học là một chuyện ai cũng biết sẵn vì thông tin được in rất rõ trên giấy thông báo, chỉ có người nào đó vì số tiền thắng cuộc làm mờ mắt nên đến tận giờ mới biết thôi.

Cũng quen với thái độ hồ hững của Hàn Nhi, chị Châu cũng cho qua, vả lại tâm trạng hiện tại cũng rất tốt nên cũng không chấp nhặt. Trên mặt mỉm cười, không ngừng biểu lộ sự vui sướng của bản thân, chị tiến lại gần chỗ nó, khoác vai thân thiết nói nhanh vào vấn đề chính

“Thích quá rồi nhỉ, đúng như mơ ước rồi” Chị cũng biết được nó mong được đi du học đến mức nào “Thôi thì đi cũng tốt, như vậy tài năng sẽ có cơ hội phát triển hơn”

Nghe được mùi khả nghi, Hàn Nhi quét mắt dò xét một cái trên người chị Châu, bỗng chốc nụ cười trên mặt chị biến mất, thay vào đó là tư thế phòng thủ

“Sao thế, em đi mà chị mừng như vậy sao?” Nó còn nhớ lúc trước cái người nào đó nói rằng dù có chết cũng phải giữ nó ở lại cửa hàng này cơ mà, tình hình bây giờ có chút đảo ngược thì phải “Nói đi, kì này là ai?”

Biết rằng mình không thể giấu được mọi chuyện, chị Châu hơi khàn giọng, chỉnh lại bộ dạng nghiêm túc của mình ” Cửa hàng này không có nhiều thợ làm bánh..”

“Vào chủ đề chính..” Hàn Nhi nhấn mạnh giọng xen ngang giữa câu chuyện

“Được rồi, được rồi..” chị Châu có chút mất hứng, bất mãn lướt bỏ vấn đề không cần thiết, tiến nhanh vào vấn đề “Sau khi em rời đi, sẽ có một thợ làm bánh khác đến thay thế..”

“Là con trai...??”

“Đúng thế...” Chị trả lời cho có lệ, sau đó mới hốt hoảng hỏi lại “Sao em biết?”

Để lại nụ cười như không cười, Hàn Nhi xoay lưng làm tiếp việc làm bánh của mình. Không nhanh không chậm căn miếng bánh rồi nói:

“Đi thẳng ra cửa, quẹo phải, kế quầy tính tiền, có một chiếc gương, soi thử mặt mình vào trong đó thì sẽ hiểu lý do”

Nhất thời cảm thấy khó chịu trong người, bực tức chỉ có thể nuốt trọn lại vào bên trong, chị cố nhẹ giọng nói lại

“Đúng là thợ làm bánh nam...” Một điều kì tích đối với cửa hàng này. Chị Châu đã làm cửa hàng trưởng được 3 năm, đây là lần đầu tiên có một nhân viên nam được điều về công tác ở cửa hàng này, đã vậy lại còn là nhân viên chính thức của công ty chính nữa chứ. Hàn Nhi đi du học mà cửa hàng lại có được người này quả là trong cái rủi có cái may

Buổi chiều, khi cửa hàng đang chuẩn bị quay trở lại làm việc thì từ bên ngoài sảnh vang lên hàng loạt tiếng va chạm, cả tiếng đồ vật va vào nhau đổ bể. Còn chưa kịp nhận biết được điều gì thì từ cánh cửa nhà bếp vang lên một giọng nói chỉ trực muốn hét to lên:

“chị Châu, có khách.. khách nói... là đem toàn bộ các loại bánh hiện tại có trong cửa hàng ra ạ”

“Khách sộp nhỉ?”

Nó buông lời bóng gió, khách như thế này không phải là hiếm thấy, nhưng sau khi nói ra xong mới chợt nhớ ra một chuyện, liền quay sang hỏi chị Châu đang đứng bên cạnh mình “Công ty có nói là chừng nào nhân viên đó chuyển về đây không?”

“Nay hoặc mai gì đó, vì còn bảo là tập làm quen trước với công việc” Chị vô tư trả lời, không cảm thấy có điều gì khả nghi khác, ngoài việc đang tính số lượng bánh phải đem ra cho khách chị không suy nghĩ nhiều

“Đừng đem bánh hôm nay em làm ra ngoài đó” Nó lên tiếng dè chừng

“Tại sao?”

“Chị cứ biết như thế,” Hàn Nhi kiên quyết, đệm thêm một câu chắc chắn “nếu có gì xảy ra thì em sẽ chịu trách nhiệm”

Chị Châu hơi bất mãn nhưng cũng đồng tình, chỉ biểu môi “Nói thì hay lắm..” Vài tuần nữa nó đã đi du học rồi, chuyện trách nhiệm hay không cũng chỉ là lời gió thoảng, hiệu lực gì nữa chứ

Hơn 10 loại bánh được đem lên nhanh chóng, để đầy ắp khắp trên bàn, một vài nhân viên thay nhau giải thích ý nghĩa của từng loại. Từng đường nét trên mặt vị khách đó lúc nào cũng mỉm cười, rất chăm chú vào từng thông tin mình nhận được.

Hàn Nhi đứng phía cửa bếp, từng cử chỉ hành động nhỏ nhất của người đó đều lần lượt được thu vào tầm mắt. Rồi lại phút chốc bị dọa cho sợ khi nhận ra người đó là ai...

Lặng lẽ đứng nhìn từng loại bánh được đưa vào miệng vị khách, trong lòng nó dâng lên một chút gì đó bất an, khó chịu tột độ.

Nắm xong vị của chiếc bánh cuối cùng, vị khách ngược lên nhìn mọi người xung quanh. Cảnh tượng bây giờ thật quá hùng vĩ, ai nấy đều đang mở to đôi mắt nhìn chăm chăm, có vẻ như sẽ không có dấu hiệu dời đi tầm mắt. Anh lên giọng, khàn một tiếng để đánh giấc mọi người ra khỏi giấc mộng mị ban ngày

“À vâng... anh có cần dùng thêm gì không ạ?”

Bị đánh thức, chị Châu nhanh chóng phát huy hết khả năng của chiếc miệng dẻo chào mời khách, khom khom lưng, chị nắm chặt hai tay để phía trước bụng nhìn gống như mấy người chủ quán rượu thời xưa..

“Có một điểm lạ...” Anh cầm lấy menu đặt gọn gàng trên bàn, đưa ngón tay đảo qua đảo lại vài cái tên, chau mày khó hiểu hỏi ” Hình như còn những loại này vẫn chưa được đem ra”

Toàn là những món bánh của Hàn Nhi, chị Châu nhìn theo mà toát mồ hôi hột, lén lút nhìn về phía bóng người trước cửa bếp. Nhưng nhận lại là cái lắc đầu lia lịa cùng cái bặm môi đe dọa

“À là, hôm nay... không có loại đó.” Tài nói dối có hạng, chị Châu lắp bắp không nói nên lời..

Nhân viên đứng xung quanh cũng quên mất việc phục vụ của mình, mắt đều chăm chú về hướng vị khách đó. Anh cười, nở nụ cười ngọt ngào, tưởng chừng vô hại rồi nói tiếp “Chẳng phải bên ngoài, bảng hiệu có ghi menu là hôm nay sẽ có loại bánh đó sao?”

Nụ cười ngọt ngào trở thành nụ cười khiến người khác lạnh run người! Mọi người ai nấy đều hướng tầm mắt tóe lửa về phía Hàn Nhi, nó nhún vai nhất quyết lắc đầu, không muốn lộ ra mọi chuyện

“Là..là do chưa làm xong” chị đổi lại câu trả lời, cố tìm một lí do hợp lí nhất

Bộ dáng vô cùng thông thả, tựa người ra phía sau, anh lấy tay ngoắc ngoắc cảm ơn rồi ung dung nói “Được rồi, khi nào có, mang lên cho tôi mấy loại đó nhé”

RẦM một cái, chiếc muôi trong tô bột nằm dài trên mặt bếp. Hàn Nhi ngồi im lặng, mơ màng nhìn vào chiếc khay đựng đầy áp bánh mình làm mới ra lò, đồng thời cũng lơ luôn cái người đang hùng hực lửa giận trước mặt

Uống hết ly nước lạnh, cảm giác tê buốt lên tận đỉnh đầu, chị Châu cố nén sự tức giận xuống, giọng nặng nhọc lớn tiếng

“Rốt cuộc nhóc đang làm cái gì hả?” Cửa hàng với châm ngôn “khách hàng là thượng đế” của chị, đây là lần đầu làm phật ý khách hàng như vậy “Bánh làm xong không đem cho khách ăn lại để trong này, định tể à?”

“Cái này...” Hàn Nhi đẩy một đĩa bánh nhỏ đến trước mặt chị Châu, chậm chạp nói “10 phút sau đem ra ngoài là được” Trong 5 loại bánh hôm nay, chiếc bánh này là loại khó làm nhất, vì mang danh là bánh ngọt nhưng lại dùng kèm với hai loại siro khác nhau, nếu không phải người sành ăn họ sẽ không thể nào nuốt trôi được loại bánh này. Nó muốn thử nghiệm một chút...

“Cái gì vậy?” Đối với hai loại siro khác màu nhau nằm trên mặt bánh, chị Châu rất tò mò

“Cứ đem ra ngoài, nếu người đó ăn mà không chết là có thể trực tiếp đem vào menu”

“Này..” chị mắt bình tĩnh la lớn. Bánh ngọt làm cho khách ăn lại có thể nói như vậy sao

“Nói đùa thôi...” Hàn Nhi cười một cái rồi như người hai mặt trở lại nét bình thản khó đoán như cũ

Đặt chiếc bánh hình vuông nhỏ trên bàn, bên trên mặt bánh có hai loại siro đặc lại màu trái ngược nhau, tạo nên sự bắt mắt kèm theo một mùi hương đặc biệt. Bánh ngọt nhưng không có mùi hương ngọt ngào vốn có mà nó lại có vị nhần nhần đắng đắng, kích thích vị giác người ăn...

Là quế và Mojito Teisseire sao?? Rất có sáng tạo...

Anh mỉm cười trong lòng, quả thật ăn món bánh của người này luôn khiến anh rất hài lòng. Một loáng sau, đĩa bánh ban đầu chỉ còn trở lại chiếc đĩa trống không trở lại

“Có thể cho tôi gặp người làm ra loại bánh này không?” Anh cất tiếng hỏi, ánh mắt thẳng hướng về phía bóng người đang ở cửa bếp.

Hàn Nhi chột dạ, trong bụng nảy sinh thêm một mớ nghi ngờ. Cái người này vừa có ý muốn thử nghiệm lại vừa có định tìm ra được nó đây mà. Nó quyết định đi trước một bước, tự tin bước ra đi đến trước mặt vị khách, nhoèn miệng cười một cái chào hỏi

“Anh là đầu bếp thay thế???”

“Chào cô, Dương Hàn Nhi, lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ?” Anh cười rất tươi, còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau trong cái tình huống trở trêu, tệ hại hơn sau đó lời chào hỏi của anh bị lơ đi. Đến cả lúc anh ngồi ở hàng ban giám khảo trong cuộc thi làm bánh mà người này vẫn không hề nhận ra...

“Chào cô, Dương Hàn Nhi, lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ?” Anh cười rất tươi, còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau trong cái tình huống trở trêu, tệ hại hơn sau đó lời chào hỏi của anh bị lơ đi. Đến cả lúc anh ngồi ở hàng ban giám khảo trong cuộc thi làm bánh mà người này vẫn không hề nhận ra...

Nhớ lần đó anh vừa hoàn thành xong 4 năm du học thì Âu gia liền bắt về nước làm giám khảo cho cuộc thi làm bánh. Trước đó chỉ nghe tin là cuộc thi giữa các chi nhánh trong nước, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến được thì mới biết được quy mô của Âu gia bây giờ lớn như thế nào.

Cá tính độc lập, Gia Kiệt không để bất cứ ai gò bó mình nên đến khi về công ty cũng là cảm hứng nhất thời, đến cả việc anh đi dạo trong đại sảnh ngày diễn ra cuộc thi, dù đó là chốn đông người cũng không ai hay biết. Dạo được một lúc, mới biết mình đã đi trễ trong cuộc họp các giám khảo cuộc thi, anh mới vội vàng chạy cảm cổ đến ban tổ chức, không ngờ đã va trúng một người...

Hàn Nhi hôm đó đang đi đến cuộc thi để tham gia cùng với cửa hàng và cũng để giao chiếc bánh mình làm cho cuộc thi. Đứng nhìn mãi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng chị Châu và các nhân viên đâu, đến cả nơi tập trung cho các cửa hàng cũng chẳng thấy. Nó lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Dò đến tên “chị Châu” và đặt điện thoại lên tai

Nhưng chưa kịp nói gì thì từ phía sau một người đi đến và ập mạnh vào phía sau lưng, khiến bàn tay Hàn Nhi bắt giắc thả lỏng, không còn “chỗ nương tựa” và cũng theo lực hút sẵn có trên Trái đất, chiếc điện thoại đã theo đà rớt mạnh rồi đập xuống đất. Khuôn mặt nó vẫn còn giữ nét giật mình và cả cái miệng cũng ngoác thành cả chữ A....

“Tôi.. tôi xin lỗi”

Quay nhanh về hướng phát ra tiếng nói vừa rồi. Một người con trai cúi đầu xin lỗi liên tục khiến nó tự dưng bối rối...

Chiếc điện thoại bị văng đi khá xa chỗ Hàn Nhi đứng. Xung quanh lại đông người di chuyển khiến việc nhìn theo hướng của chiếc điện thoại càng khó khăn hơn đối với nó. Mọi người đều bận rộn công việc của mình, chẳng chú ý đến một người đang lom khom người xuống đất tìm một thứ gì đó như Hàn Nhi... Kết quả đến khi nhặt được chiếc điện thoại thì cũng là lúc đầu tóc rối bù, từng lọn tóc thay vì được buộc lên cao nay lại rơi rối xuống đầy khắp khuôn mặt của nó....

“À không sao?”

Vừa quay trở lại chỗ cũ thì lại bắt gặp ngay người hồi nãy vẫn còn loay hoay, gương mặt trông có vẻ tội lỗi. Khiến nó nhanh chóng nở nụ cười nhẹ nhàng ra vẻ không có gì nhưng trên tay nó lại là chiếc điện thoại bị vỡ mất cái màn hình....

Tưởng rằng như thế anh ta sẽ trở lại bình thường nhưng đứng mãi hồi lâu mà nét mặt tên này vẫn không xoay chuyển, vội vội vàng vàng đưa ngay điện thoại cho nó. Nhưng lại chính cái thái độ hối lỗi ấy lại khiến Hàn Nhi bực mình, nó giơ tay lên nhìn chiếc đồng hồ xanh chuối rồi đôi lông mày chau nhẹ.

“Tôi... có việc gấp, phải đi trước..”

Nói rồi, nó cầm chiếc hộp bánh to tướng ôm sát vào người rồi phóng đi ngay tức khắc..

“Bạn tên gì vậy..?”

Tiếng ồn xung quanh đã khiến tiếng câu nói của chàng trai càng lúc càng xa vời, thoát ra khỏi tầm ảnh hưởng của tôi tại Hàn Nhi. Đáp lại câu hỏi thì chỉ nhìn thấy được cái bóng nó ngày càng khuất dần...

Bộ dạng thân thiết của anh làm Hàn Nhi nhăn mặt lại khóe môi giật giật không biết nên trả lời thế nào trước ánh mắt của mọi người xung quanh. Câu nói này không phải đã ám chỉ quá nhiều ý nghĩa rồi chứ. Nó lần đó chỉ mới gặp thoáng qua thôi mà, nói thẳng ra cũng chỉ là vô tình đụng trúng, sao người này lại vô cớ ăn nói gậy hiếu nhảm như thế??

Ánh mắt sắc bén chỉ chăm chăm xem bộ dạng tươi cười của anh có ý nghĩa gì nhưng tất cả chỉ vô dụng. Nó vội vàng lách sang chủ đề khác tránh cho hành động của mình bị người khác dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình

“Chào anh, cũng là một thợ làm bánh, anh có thể cho chút nhận xét được không?”

Cách cư xử bình tĩnh của Hàn Nhi làm anh nhíu mày, đúng thật như lời đồn, người trước mặt anh có cách thức làm việc rất tốt, cách xử sự khó đoán, dù như thế nào cũng có chút gì đó khiến người khác không thể thất lễ

“Cách dùng nguyên liệu rất sang tạo, mùi vị cũng rất đặc biệt, thật sự không hổ danh là Dương Hàn Nhi”

“Anh quá khen rồi” Nó cười đáp lễ, nhưng khuôn mặt vẫn giữ nguyên trạng thái, tìm một chút cũng không có điểm gì đồng tình được với nụ cười kia

“À, tôi quên giới thiệu nhỉ, tên tôi là Đặng Gia Kiệt, năm nay 20 tuổi, là chuyên viên hương liệu cho tập đoàn Âu gia, hôm nay được điều xuống làm nhân viên chính thức cho chi nhánh phía Nam, mong mọi người giúp đỡ” Anh vừa nói vừa lấy trong túi ra một phong bì hướng đến phía chị Châu, cúi gập người lễ phép chào đủ bốn phía

Không những các nhân viên đều trở nên mất hồn, không tập trung mà đến những vị khách xung quanh cũng dùng những đôi mắt ngưỡng mộ như muốn vồ ập lấy Gia Kiệt.

Là mẫu người thành đạt, với một thành tích khá đáng nể trong ngành, anh là một con át chủ bài của Âu gia. Gia thế không được tiết lộ nên không ai biết được xuất thân của anh. Nhưng chỉ với làn da đen rám nắng, khuôn mặt góc cạnh có thể thấy được vẻ nam tính đã giúp anh rất nhanh trở thành tâm điểm trong tiệm bánh nhỏ bé ấy...

Cầm lấy phong bì, chị Châu rất ra dáng một cửa hàng trưởng, nét mặt nghiêm túc, đọc không sót một thông tin nào trong tờ giấy chuyển đơn vị công tác của Gia Kiệt.

Chị cười một cái nhưng vẫn giữ nét điềm tĩnh nhìn anh nói:

“Là nhân viên chuyển đơn vị, có lẽ cần rất nhiều thời gian tập làm quen với nơi làm việc mới, cả phong cách làm bánh của cửa hàng nữa, nên hiện tại câu cứ giành thời gian khoảng một tuần làm quen rồi hạy vào làm chính thức” chị Châu ngừng một chút, gom góp thêm một chút bình tĩnh “Đi theo tôi, tôi sẽ nói một số điều cần thiết”

“À vâng” Anh trả lời khiêm tốn, không hề đem chút vụ lúc trước của mình ra làm áp lực ọi người..

Chị Châu rời đi trước, bước vào bếp, Gia Kiệt bước đi theo sau. Khi đi ngang qua chỗ Hàn Nhi, anh bắt gặp kẻ sát vào người nó rồi nói nhỏ

“Điện thoại của cô kì đó không sao chứ?”

Bị bất ngờ, Hàn Nhi phản xạ rướn người ra phía sau, chậm rãi suy nghĩ rồi mới trả lời “Nó mất rồi” Mất cùng kì với đợt đi du lịch, lúc nó rớt xuống biển, chiếc điện thoại theo đó cũng lặn mất tăm...

Gia Kiệt chỉ cười, lấy tay đặt lên vai Hàn Nhi vỗ nhẹ vài cái như an ủi rồi nhanh chóng đi theo chị Châu. Nó đứng đó, nét mặt cũng từ từ biến dạng, nghếch ra như một đứa ngốc trong đầu không khỏi suy nghĩ liệu cái người này sẽ thay thế được nó sao???

Thời gian một tuần thử việc trôi qua nhanh chóng, trình độ của Gia Kiệt mà nói quả là quá cao cường khiến ai ai cũng mắt to mắt dẹt. Anh thường đi làm rất sớm, mỗi sáng còn chuẩn bị café và một chút bánh mì ọi người. Nhiều việc nặng nhọc lúc trước phải chia nhau làm Gia Kiệt cũng giành làm hết. Nên mỗi lần khi hỏi về anh, hầu hết toàn bộ nhân viên trong cửa hàng đều giành hết những đôi mắt hình trái tim để trả lời

Hàn Nhi dạo này vì mục tiêu đi du học nên nó phải luyện tập rất nhiều, phải nguyên cứu hết mọi đặc tính và cách sử dụng của các nguyên liệu nên rất ít khi về nhà, chạm mặt với Dương Phong cũng ít đi nhưng đây là cách nó luyện tập để về sau ra nước ngoài lỡ có nhớ nhung gì cũng sẽ tự chủ được.

Nhưng muốn về nhà đúng giờ cũng thật sự không dễ vì mới ngày thứ hai đi làm, Gia Kiệt đã phát hiện ra một điều thú vị Trong một lần làm bánh đã để lộ ra việc mình không biết cách nấu ăn, đến cả thời gian nấu chín một loại trái cây Hàn Nhi còn không biết vì đó giờ đa phần tập trung vào sô cô la. Điểm yếu bị lộ, nên

dễ dàng trở nên yếu thế trước mắt một người nào đó. Anh bắt nó phải thường xuyên ở lại sau giờ làm, dạy cách nấu ăn và một vài tiêu chuẩn cần thiết khi đi du học. Nhưng...

Không phục vẫn là không phục.

Đối với cái người tên Gia Kiệt này, Hàn Nhi vẫn còn cảm thấy bất an...

Hôm nay tiệm bánh đưa ra vài loại bánh mới, do là ý tưởng bất chợt nên tấm bảng menu được tô vẽ cầu kì đặt trước cửa tiệm phải được sửa lại. Vốn đang rảnh rỗi nên Hàn Nhi đi ra sửa lại, cùng lúc Gia Kiệt đi đổ rác cũng đứng lại hỏi thăm

Nhìn tấm bản được vẽ cách điệu, nét chữ của Hàn Nhi cũng không khác biệt mấy những chữ lúc trước, Gia Kiệt tươi cười đứng ngắm nghía

Cảm thấy có người phía sau lưng, nó vội quay đầu lại bắt gặp thấy nụ cười đến híp cả hai mắt của Gia Kiệt, không khỏi giật mình:

“Anh nhìn cái gì?”

“Tôi nhìn cô viết thôi..” Anh hai tay khoanh lại để trước ngực, hơi tựa người về sau tỏ ý đánh giá tấm bảng “Chữ cô nhìn cũng được đó chứ”

Ai được khen cũng cảm thấy thích thú, ngượng ngùng nhưng Hàn Nhi chỉ hừ một tiếng rồi nhìn Gia Kiệt, lắc đầu vài cái. Mỗi lần nhìn thấy anh nó cảm thấy mình thật thừa thãi, muốn đi du học quách cho rồi. Cái cảm giác mỗi lần đưa ra ý kiến lại bị bác bỏ bởi mọi người đều đồng tình với ý tưởng của Gia Kiệt khiến nó bỗng dưng nảy sinh sự ghen ghét. Nhưng cũng phải công nhận tên này thật sự rất giỏi, có lẽ cái lưỡi của hắn được cấu tạo bẩm sinh có dây thần kinh vị giác nhiều hơn người bình thường

Đứng suy nghĩ một lúc, đến khi nhìn lại nó mới kịp nhận ra những chữ mình viết lúc nãy đang bị Gia Kiệt bôi đi gần hết một nửa. Lửa giận đánh ập xuống đầu khiến Hàn Nhi nghiêng rằng, giữ lại bàn tay đang liên tục bôi xóa kia

“Đáng chết, anh làm cái gì vậy hả?”

“Chữ của tôi cũng đẹp lắm đấy, tôi sẽ viết thử cho cô xem” Anh vẫn giữ nụ cười, gỡ tay nó đang bấu chặt trên tay mình ra, thản nhiên bôi tiếp

“Công sức của tôi nãy giờ, anh muốn chết sao?”

“Không có, tôi chỉ là muốn viết chữ cho cô xem thôi mà”

“Tôi nói muốn xem chữ của anh hồi nào hả?”

Tự tiện xóa đi lại còn nói cái giọng đương nhiên như vậy khiến nó càng thêm tức giận, không kiềm chế được dùng sức giữ tay Gia Kiệt lại...

Cả hai gồng sức theo hai hướng, người thì muốn tiếp tục bôi, người thì tìm mọi cách ngăn cản tạo nên một đồng hồ độn ngay trước cửa hàng. Ai đi ngang cũng phải ngoáy đầu lại nhìn, tất nhiên cũng lọt vào tầm mắt của ai đó...

Một lúc sau, cảm thấy sức lực mình không có tác dụng, Hàn Nhi buông tay ra, bỏ đi vào bên trong, bỏ lại ngoài tai câu nói của Gia Kiệt “Cô không muốn xem à??” Rồi bật ra một tràng cười thú vị

Hôm nay mọi người đi ăn mừng việc sau một tuần thử việc của Gia Kiệt nên cửa hàng đóng cửa từ chiều. Hàn Nhi chỉ tham gia được một lúc rồi sau đó lên lút bỏ về. Trên đường về nhà dự định sẽ làm món ăn mà Gia Kiệt đã dạy ỉnh.

Hai tay bận rộn xách túi lớn túi nhỏ bước vào nhà, đặt lên trên bếp, đã thấy trước mắt là một rừng khó khăn rồi. Việc vào bếp như một cực hình đối với nó...

Loay hoay tận 2 tiếng sau mới nấu xong một món đầu tiên, cũng may là Dương Phong cũng thường về nhà muộn nên vấn đề về thời gian không phải là thử thách. Thử thách trước mắt vẫn là cái con tôm hùm nằm trên thớt đằng kia mà Hàn Nhi đã tốn hết 1/3 tiền lương của tháng này...

Đồng hồ tích tắc đến hơn 8h tối mới có tiếng động cơ xe từ ngoài sân tiến lại gần rồi từ từ tắt hẳn. Hàn Nhi ngồi trên bàn ăn, bày biện ngăn nắp nhiều món nhìn vô có thể “tạm thời” chấp nhận được, ánh mắt chăm chú về phía cánh cửa..

Dương Phong bước vào nhà, hần để chiếc áo khoác lên ghế sofa rồi lẳng lặng đi đến bên tủ lạnh tu hết một chai nước. Hàn Nhi nãy giờ vẫn nhìn theo từng hành động của hần, kịp thời nhận ra có chút khó hiểu

“Chuyện gì vậy?” Không lẽ việc ở công ty lại khiến hần mệt mỏi vậy sao??

Trước câu hỏi quan tâm của nó, hần chỉ đi đến bên bàn ăn, mắt dõi đến từng món trên bàn, mũi cũng cảm nhận được mùi vị món ăn nhưng nhìn gì thì vẫn không một lần quét mắt đến người Hàn Nhi.

Bầu không khí có chút quái lạ, nó chịu không được nữa mới bắt đầu khoanh tay tựa lên trên bàn, nghiêm túc nhìn Dương Phong:

“Thật sự là đang có chuyện gì?” Hàn Nhi nhấn giọng, cố gắng hỏi mọi chuyện nhưng đáp lại chỉ là cái nhìn hững hờ của hần.

Dương Phong quay lưng về phía nó, giọng nói nho nhỏ, khe khẽ giống như tự thì thầm với chính bản thân mình, và trong giọng nói ấy cũng bình tĩnh không bộc lộ chút cảm xúc nào “Tôi mệt...”

Sau đó, hần bước lên lầu.

Còn lại một mình Hàn Nhi, im lặng ngồi đó, đôi mắt nó nhìn không rời khỏi bóng người đang từ từ bước lên cầu thang kia, một hồi lâu cũng không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra...

43. Chương 43: Ngày Qua Ngày

Tại một căn phòng lớn, cách thiết kế xen kẽ giữa hiện đại và cổ xưa tạo nên một nét bình dị nhưng vẫn ẩn chứa nét hiện đại cuốn hút. Cả 4 thân ảnh ngồi trên ghế, quay quần nhau như một bữa họp mặt gia đình thân thiết

Nhưng...

“Mày nói cái gì hã, nói lại một lần nữa xem nào?”

Ông Kỳ đang ngồi yên cố nín nhịn nay chịu không nổi nữa, đã bắt đầu đứng dậy hét lớn, hai bên thái dương nổi gân xanh trên nước da đỏ au lên vì giận dữ

Bà Kỳ ngồi bên cạnh, hai tay giữ chặt lấy vạt áo ông kéo lại, cố ngăn ông không thể ào đến thẳng con trai yêu quý của mình, giọng nhẹ nhàng khuyên ngăn:

“Ông bình tĩnh, ngồi xuống nghe con nó nói hết đã nào..”

Bà tức giận cũng không kém nhưng đó giờ bản tính ôn hòa, vui vẻ sẵn có, có giận cũng không thể nói 1,2 là giận được. Bây giờ vẫn là nên bình tĩnh để ngăn cản không cho cái gia đình này bị xáo xáo lên

Dương Phong ngồi phía ghế đối diện, bị hành động của ba mình dọa sợ, xém chút nữa nhảy dựng lên. Hần biết nãy giờ điều mình nói có phần không đúng, nhưng vì tương lai của hần mai sau chẳng lẽ lời hần nói nãy giờ mà không thể đáp ứng được hay sao?

“Nói rõ ra xem nào..” Kỳ Anh ngồi kế bên cũng không giấu diếm được nét mặt phẫn nộ. Chờ mong nhận được sự giải thích rõ ràng

Thu lại bộ dạng hoảng hốt vừa nãy, hần tỏ vẻ rất nghiêm túc, khan giọng một cái rồi nói:

“Con muốn từ chức vô thời hạn...” đảo quanh mắt thêm một vòng nữa, hần nói thêm “Vì chuyện đó không biết sẽ kéo dài bao lâu, khi nào cô ấy đồng ý, con sẽ quay trở về”

Cả đêm qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Hàn Nhi nói thẳng ra không thuộc loại con gái xinh đẹp, nhưng ít nhất cũng có điểm dễ thương, không có dịu dàng nhưng cũng không đến nỗi thô bạo cho lắm. Cũng không có nữ tính nhưng đối với hắn mà nói nó vẫn là con gái, và là một người rất có “cá tính”. Vì vậy, cái môi trường làm việc của nó, Dương Phong nghĩ cách nào cũng không thể an tâm được. đành phải ra tay một chút..

“Ý mày nói là mày vì một đứa con gái mà từ bỏ việc ở công ty và đi theo nó suốt ngày sao?” Ông cố kiên nhẫn hỏi lại thêm lần nữa, đối với việc tình cảm cá nhân ông không quan tâm nhưng thằng con ông dám cả gan bỏ bê việc ở công ty để làm cái việc mà chính hắn cũng không thể biết được kết quả hay sao?

Trước đây, cứ những tưởng ông sắp được về hưu, an nhàn hưởng tuổi già bên vợ yêu. Ai ngờ dùng một cái, thằng con thừa kế sản nghiệp duy nhất đòi từ chức vô thời hạn...

“Đúng như vậy” Dương Phong kiên định gật đầu lia lịa

Lại đột nhiên cảm giác có gì đó đè nặng trên đầu, hắn chưa kịp phải ứng đã bị một chưởng của ba mình giáng mạnh xuống. Nhất thời cả căn nhà chỉ BỐP lên một tiếng rồi im lặng đến đáng sợ

“Vậy rồi sao?” Lạc Thiên nghe chuyện, miệng không kiềm được tiếng cười phát ra ngoài. Sắc mặt tươi tắn hẳn lên. Đối với chuyện gia đình của Dương Phong, anh rất có hứng thú. Kỳ gia mà nói là gia đình đi theo thời đại nhất, bình thường dường như cũng không có phân chia cấp độ cha ẹm con cái gì cả, chỉ như những người bạn bình thường

Hắn đối với nụ cười khoái trá của Lạc Thiên một chút cũng không vui vẻ gì, chỉ thêm bực bội, ảo não “Đã đồng ý nhưng khi công ty có việc vẫn phải quay lại” Với lý do là hắn vừa ra trường, rất rảnh rỗi, tầm hiểu biết cũng vượt xa lắm rồi, không có trở ngại gì lớn lao thì cũng nên giúp ba hắn một tay..

“Và giờ thì sao?” Anh với tay đến cầm lấy tách trà hộp một miếng, rồi hỏi tiếp “Nhóc đến đây có việc gì?” Đây đang là phòng làm việc của giám đốc Âu gia, hắn đến làm anh phải bỏ dở công việc của mình để tiếp chuyện

Dương Phong đưa ra một sấp hồ sơ trên bàn, trên đó ghi rõ là “ĐƠN XIN VIỆC”. Lạc Thiên nhìn thấy nhất thời đóng băng, nhìn một hồi cũng không có hành động tiếp theo

“Đây là cái gì?” Anh khó khăn hỏi, theo thói quen cũng cầm lấy xem

“Đơn xin việc”

“Là ý gì?”

“Ý tứ rất rõ” Hắn muốn xin việc ở Âu gia, cụ thể là tiệm bánh nơi Hàn Nhi đang làm

“Không thể được” Lạc Thiên thẳng thắn, nói rõ ra. Công ty anh dù gì cũng không phải mình anh có thể quyết định, dù là anh em thân thiết đi chăng nữa cũng rất khó khăn

“Có thể..” Chuyện hắn đã quyết định thì sẽ làm rất rõ ràng, chuyện gì cần làm trước, làm sau hắn đều giải quyết rất nhanh, nhanh đến độ tiện tay giúp anh xử lý một số hợp đồng giữa Kỳ gia và cả Âu gia

Trước cách làm việc của Dương Phong, anh chỉ còn nước lắc đầu, thằng nhóc này bây giờ cho hắn 5 năm, một tay gây dựng lên Kỳ Nhiêm khác hẳn cũng sẽ thành công vang dội

“Lý do?” Anh đồng ý nhưng cũng nên biết lý do một chút..

Nét mặt hắn cũng dưng đông cứng lại, nhiều mảng đen mờ hồ thoát ẩn thoát hiện, khó khăn nói:

“Đăng Gia Kiệt” Dương Phong hắn đã điều tra rồi, cái người nắm tay Hàn Nhi trước cửa hàng hôm qua đích thị là cái tên Đăng Gia Kiệt này. Cả một cửa hàng chỉ có một nhân viên nam nhưng cũng đem lại rất nhiều nguy hiểm. Linh cảm con trai mạch bảo hắn tên kia chắc hẳn đang có ý đồ với Hàn Nhi rồi

Thấy Dương Phong phòng thủ như vậy, Lạc Thiên lại cảm thấy rất buồn cười. Hàn Nhi vài tuần nữa đã đi du học, dù nữa hai người đó có gì với nhau cũng không nhanh như vậy. Con người Hàn Nhi dù anh không

rõ lắm nhưng là một người rất tự lập và khá cương nghị, tính cách của Gia Kiệt không dễ gì có thể tiến tới thêm. Tóm lại chỉ có người da mặt dày như tên Dương Phong này mới cầm cự được tới bây giờ

Mà chuyện Hàn Nhi đi du học, chắc hẳn cũng chưa biết nên mới quyết định làm cái việc này, anh có nên nói không đây hay là để hai người bọn họ tự giải quyết???

“Thì ra là vậy...” Anh ậm ờ, không muốn nói ra. Chuyện này nên để chính miệng Hàn Nhi thì tốt hơn

—
“Đây sẽ là nhân viên mới của cửa hàng” Anh cùng Dương Phong đứng về một phía, nghiêm nghị nhìn các nhân viên còn lại giới thiệu về hắn..

Cả cửa hàng hưng phấn thôi rồi, xem như mọi lời Lạc Thiên nói trôi vào tai rồi theo đó cũng trôi ra ngoài, chỉ mất nhăm nhăm mở không rời khỏi người Dương Phong làm loạn, đánh giá...

“Cửa hàng chúng ta mấy ngày nay toàn là mỹ nam đến làm việc” Một nhân viên hào hứng nói, cô không thể kiềm được động tác đưa tay lên trước ngực, ra dáng thắm cầu nguyện, cảm ơn ông trời “Có lẽ đến lúc nhân viên nữ chúng ta đổi đời rồi”

“Đúng vậy... đúng vậy” Nữ nhân viên đứng kế bên chỉ có thể trả lời theo bản năng, mọi chú ý đều rơi hết trên người của hắn

Hàn Nhi đứng nơi góc cửa, hai tay khoanh trước ngực, dáng đứng tựa vào thành tường tỏ ra hờ hững nhưng nó lúc này là đứa rối bời nhất, nhiều cảm xúc nhất và cũng.. muốn cắn người nhất.

Kỳ Dương Phong, cái tên này lại muốn làm trò gì nữa đây. Hôm qua ở nhà lại tỏ ra lạnh nhạt vô tình như thế, hôm nay trước mặt mọi người vẫn là tỏ ra không quen biết. Nếu là lúc trước, hẳn làm như thế Hàn Nhi còn cảm ơn không kịp, nhưng bây giờ lại có cảm giác khó chịu, có chút khó hiểu cảm giác của bản thân.

Giới thiệu xong những thứ cơ bản như tên, tuổi mọi người ai nấy đều như biến thành robot, phản ứng có chút khó khăn không thể nghĩ đến người của bên Kỳ Nhiệm lại qua đây là nhân viên ở một tiệm bánh nhỏ như thế này.

“Còn đứng đó làm gì hả? Không mau chào mọi người”

Lạc Thiên giới thiệu xong, nhìn thấy Dương Phong cứ đứng đó, không có dấu hiệu muốn tiếp lời giới thiệu đôi chút về bản thân, anh gơ tay thô bạo đập mạnh vào lưng hắn khiến hắn chúi về đằng trước như dáng điệu của người cúi chào

“Chào mọi người, tôi là Kỳ Dương Phong, mong mọi người giúp đỡ”

Hắn nói một tràng không hề chớp mắt như một chiếc máy lập trình sẵn khiến Hàn Nhi chỉ hừ lạnh, xoay lưng đi vào trong bếp, thuận tiện đóng sập cửa bếp lại, khóa trái bên trong.

Mọi người bị tiếng đập cửa làm cho dời tầm mắt, quay sang nhìn thì chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa bếp bị một lực bật mạnh trở ra

“Con bé ấy làm sao vậy chứ?” Chị Châu nhăn mặt, cảm thấy hơi xấu hổ về tài quản lý nhân viên của mình, luôn miệng cần nhắc Hàn Nhi

Tiếng khan giọng của Lạc Thiên làm mọi người chú ý trở lại, anh đưa hồ sơ xin việc cho chị Châu quản lý, rồi giao phó thêm lần nữa:

“Thằng nhóc này làm việc rất tốt, cái gì cũng có thể làm nên mọi người không cần ngại..”

Bị hắn giở trò làm cho anh không thể từ chối lời đề nghị của hắn, Lạc Thiên anh cũng muốn trả thù một chút, cho hắn biết công ty anh cũng có điều lệ rõ ràng... D9a4 al2m việc thì không có anh em, cũng không có đãi ngộ đặc biệt gì với “người thừa kế Kỳ Nhiệm” đâu

Đến khi anh xoay lưng rời đi, mọi người ai cũng theo phép cúi chào, còn hắn xung quanh vẫn là tỏ ra đầy khí đen muốn giết người. Cái người họ Âu dám nói như thế, xem hắn giải quyết xong vụ của mình thì sẽ xử lý nhà họ Âu đó như thế nào...

Công việc đơn giản, đa số vì sợ gia cảnh của Dương Phong mà không dám bảo hấn làm việc quá khó khăn, chỉ đơn giản như đi rót nước vào các ấm trên bàn, đổ nước vào các lọ hoa mỗi bàn. Nhưng sau một vài lần cảm thấy hấn có công dụng mới, chị Châu quyết định đưa hấn ra đứng ở quầy tính tiền. Khách ra vào đông hơn hấn, tiền vào cũng như nước, những loại bánh lúc trước ít được ưa chuộng nay cũng sắp lâm vào cảnh thiếu hụt...

Giờ nghỉ trưa, mọi người tụ họp lại trên các bàn ăn, quây quần ăn cơm, chỉ còn thiếu mỗi Hàn Nhi cùng Gia Kiệt vì cả hai đang ở trong bếp cùng làm bánh cho buổi chiều đem bán. Vì phước ai đó mà bây giờ công việc vốn nhàn rồi bỗng trở nên thật bận rộn, không có lúc nghỉ ngơi

“Trời ơi, con yêu ông...” Một nhân viên nữ buồng vội đôi đũa trên tay, hét lên vì sung sướng. Bây giờ mỗi ngày đều được gặp mỹ nam, mà năng suất buôn bán cũng tăng đáng kể, thế nào cuối năm cũng có thêm tiền thưởng nhiều thiệt là nhiều.. Cô vui mừng đến nỗi không có tâm trạng để phàn nàn về bữa cơm trưa ngày hôm nay nữa rồi

“Dương Phong, tại sao cậu lại đến nơi này làm thế?” Không phải là người thừa kế của tập đoàn Kỳ Nhiệm sao, nơi đó an nhàn, thoải mái ngồi trên ghế dưới một người cao hơn vạn người bộ không thích hay sao mà lại đi đến cửa hàng nhỏ bé này làm việc

Là một người hỏi nhưng lại hợp ý của rất nhiều người, ai ai cũng ngược lên nhìn trông chờ vào câu trả lời của hấn.

Dương Phong cũng ngừng đũa, ngược lên nhìn mọi người tỏ ra ngạc nhiên như chưa nghe được câu hỏi. Hấn đến đây có lý do riêng, chẳng lẽ lại nói huych tẹt ra. Cho xin đi, cả Hàn Nhi cũng chưa có hỏi mấy người này lại đi hỏi rồi

Mang bộ mặt ngạc nhiên đứng dậy, hấn mỉm cười một cái ngọt ngào “Tôi ăn xong rồi” rồi xoay lưng đi vào bếp...

Hấn ghét ăn đồ ăn nhanh. Cả cơm hộp cũng rất ghét... ghét cả lớp ngồi ăn cơm như thế này...

Bước vào đến cửa, đập vào mắt hấn là hình ảnh Gia Kiệt cùng Hàn Nhi đứng đối diện nhau, hai người khom lưng cúi người xuống để trang trí cho cả một khay bánh sắp được đưa vào lò. Nhưng cái đáng nói ở đây là hai cái đầu kia sắp đụng nhau rồi...

Chẳng biết lửa giận từ đâu ập đến rất nhanh. Hấn không kiên nhẫn đặt mạnh cái khay đồ ăn lên trên thành bếp tạo nên một tiếng động lớn khiến cả Hàn Nhi cùng Gia Kiệt giật bản mình, cả hai vội ngược lên thì lại chạm đầu vào nhau kêu lên một tiếng CỐP thương tâm

Điên.... Dương Phong hấn sắp phát điên rồi...

Hàn Nhi vừa xoa xoa đầu vừa mở miệng ra xin lỗi Gia Kiệt, cũng đồng thời nhìn thấy hấn đứng sau mình, trừng mắt nhìn khiến nó có chút chột dạ. Lại chưa kịp hỏi gì, hấn cứ như thế hừ lạnh rồi bỏ đi ra ngoài..

Này này, thế kia có phải được coi là ghen không vậy? Hàn Nhi vẫn nhìn theo bóng hấn, miệng nhếch lên thành một mình cung méo xẹo nhưng trong lòng dâng lên chút gì đó cảm giác vui sướng. Nhưng như thế này đã là gì với việc từ sang giờ hấn bên cạnh các nữ nhân viên khác cười giỡn chứ.

Nghĩ đến đây, nó tức giận quăng cái bít kem sang một bên, đi lại bồn lấy nước rửa lên cái chỗ bị cụng đầu hồi nãy.

Gia Kiệt bước đến bên cạnh, trên mặt tỏ vẻ gian tà hiem thấy, khoanh tay đợi Hàn Nhi rửa mặt xong mới bắt đầu những câu hỏi của mình

“Mối quan hệ của hai người...chắc chắc.. có chút gì đó khác thường” Vừa nói anh vừa xem xét nét mặt của Hàn Nhi, thấy nó có chút tái nhợt liền thấy rất hài lòng

“Hoàn toàn bình thường” Nó phản biện ngay

“Thế nào gọi là bình thường?”

“Vậy thế nào gọi là bất thường?” Hàn Nhi không nhường nhịn, hỏi cung lại

“Như hồi nãy..” Gia Kiệt cười rất tươi, vẻ mặt đắc ý, nhìn cũng không có điểm nào sẽ nhường nhịn nó mà sẽ tiếp tục “đối thoại” đến cùng

“Hồi nãy thì làm sao?” Hàn Nhi nhướn mày lên thách thức, theo nó nhận biết được thì trong con mắt của “người bình thường” sẽ không ai cho rằng mối quan hệ giữa nó và Dương Phong đi sang hướng đầy “màu hồng” kia. Mà chính nó cũng không tin là màu hồng nữa...

Nhưng.. nó quên mất Gia Kiệt không phải “người bình thường”

Anh cười một cái giòn tan, đầy ý trào phúng. Cười mãi không ngừng đến bụng cũng từ từ cảm thấy đau “Được rồi, được rồi...” Anh xem như đầu hàng khi nhìn thấy nét mặt nghiêm trọng của Hàn Nhi “Nhưng tôi nhất định sẽ chỉ ra cho cô xem cái điều bất bình thường đó...” Gia Kiệt hứa danh dự

Tên khốn kia đến mang theo bao nhiêu bức bối, nếu có thể, nó lúc này thật muốn đem tất cả xô cô la trong cửa hàng ra bức hấn đến chết....

Đến tối khi cửa hàng đã ít khách, số bánh ngày hôm nay cũng được bán gần hết, các nhân viên cùng ngồi xuống một chiếc bàn lớn nghỉ mệt rồi sau đó ai nấy chia tay mọi người rồi trở về nhà. Hàn Nhi trừ lúc đi ra ngoài kiểm tra lượng bánh thì không đi ra ngoài sảnh một lần nào hết

Tập trung vào việc làm bánh, nó cố gắng để đầu óc mình giải thoát khỏi nhiều suy nghĩ vớ vẩn, khỏi mấy cái hình ảnh Dương Phong cùng với các nhân viên nữ đùa giỡn cười nói. Dường như có hấn vào làm, mọi người trở nên thân thiết hơn, cũng “hòa” nhau nghĩ cách để bắt chuyện với hấn nhiều hơn. Mà cái người đó lại vô tư, cười nói đáp trả cũng rất nhiều...

**** rửa vài tiếng rồi lại ở lì trong bếp nhâm nhi chút nước ca à lúc nãy mới pha. Hơi khói tỏa ra ngập tràn hương thơm ngọt ngào mà cuốn hút, căn bếp giờ đây như chốn riêng tư của Hàn Nhi. Vốn muốn giữ được một kỉ niệm đẹp với Dương Phong làm cho hấn vui vẻ rồi sau đó nói ra việc đi du học nhưng sau khi tính toán lại thì thấy cách này vẫn như là một con dao hai lưỡi....

Gần 11h, nhân viên đã về hết, như thường lệ bây giờ sẽ là khoảng thời gian để bắt đầu việc tập luyện thao một khóa mà Gia Kiệt lập ra để giúp Hàn Nhi có được một chút kinh nghiệm khi đi du học nhưng hiện tại nó vẫn ngồi đó, lặng người đi, tay vô thức cầm lấy chiếc muỗng khuấy đều ly cacao.

..

Hôm nay Gia Kiệt về sớm vì có chuyện ở công ty..

...

Điện thoại chỉ mới vang lên bài nhạc chuông dạo đầu đã bị hấn thô bạo cầm lấy, xoay đi xoay lại mấy vòng để tìm đúng chiều hướng. Bấm vào tin nhắn mới đến, Dương Phong ung dung ngồi trên chiếc ghế đệm êm, tầm nhìn thẳng thoi hướng bên ngoài tấm kính. Dòng người thưa dần, chỉ còn ánh đèn đường le lói, gió khẽ đưa cành lá xào xạc lùa xoa lên tấm kính tạo nên một tầm hình đầy ảo mộng, rất lãng mạn..

Nhẹ nhàng đẩy chiếc cửa bếp ra, trong phút chốc cả sảnh sáng lên nhờ ánh đèn từ phòng bếp rọi ra vào rồi sau đó lại trở về màn đêm tĩnh lặng. Hàn Nhi ngáy người, trên tay cầm một khay bánh cùng một tách trà nóng xém chút nữa không vững mà rơi xuống đất...

Quen biết Dương Phong cũng đã hơn nửa năm, những hành động tình cảm cũng đã thực hiện nhưng đây là lần đầu tiên nó được nhìn Dương Phong ở một khía cạnh khác như vậy. Có nên nói là hấn hoàn mỹ quá không nhỉ, dù nhìn ở mức độ nào cũng rất có khí chất. Trí thông minh cùng vẻ bề ngoài, hai cái này đều phát triển song song với nhau, đến gia thế cũng không có gì đáng ngại. Bỗng chốc nhìn hấn như thế này, Hàn Nhi cảm thấy cơ thể nặng nề, tim trong lồng ngực đập thật mạnh đến nỗi trong tình huống này có thể nghe được từng nhịp, từng nhịp..

Bước chân có phần gấp gáp, đi đến bên bàn chỗ Dương Phong đang ngồi, vì đột nhiên cơ thể có phản ứng khác lạ nên hành động cũng có chút mạnh bạo làm cho chiếc khay đựng bánh và bàn chạm vào nhau vang lên một tiếng chói tai. Dương Phong đang ngồi lặng im thì bị làm cho giật mình, xoay người sang nhìn Hàn Nhi

Đuôi mắt hắn có phần nheo lại khi thấy ánh mắt của nó có chút khác lạ, hắn không khỏi khó hiểu, trào phúng nói:

“Muốn gọi tôi không cần phải làm cái cách này” Rồi hắn phì cười khi nhìn Hàn Nhi đang cố tiếp thu từng chữ của hắn. Sắc mặt nó trở nên xám ngoét, khóe môi giật giật tự ái đáp lại:

“Thế thì đừng có tỏ ra nhàn hạ, ung dung như thế” Tên này không biết rằng nó hôm nay mới bị Kỳ gia gọi điện thăm vấn một trận hay sao mà bây giờ lại ngồi đây đưa ánh mắt lơ đãng ra chỗ khác như thế

Hắn khua khua hai tay bảo Hàn Nhi ngồi xuống rồi nhanh nhẹn đẩy cái khay bánh vào phía bên trong rồi mới bật cười:

“Được rồi, từ bây giờ sẽ rất bận, bận ngắm nhìn cô....”

A...aa....a

Mấy câu nói như thế này khiến nó rùng mình, cả người không tự giác nổi lên hàng đống da gà mà không thể rụng xuống được. Hàn Nhi lắc đầu, nhả mặt hừ lạnh một cái rồi im lặng không nói thêm gì nữa. Nhưng cảm giác ngượng ngùng cứ ứ đọng khiến nó muốn tìm việc làm gì đó để quên đi, vừa lúc có thể đem đĩa bánh ra khỏi khay Hàn Nhi liền làm ngay

Xong xuôi mọi thứ, trên bàn chỉ còn lại một đĩa bánh cùng một tách trà còn hơi khói tỏa lên cao, nhưng này giờ nó cảm thấy cả người đều ngứa ngáy, ngọt ngào bởi cái ánh mắt nhìn chằm chằm của người nào đó đối diện

“Không được nhìn nữa” Hàn Nhi trừng mắt lại, nhưng cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình còn sắc lạnh, bén gọt hơn, cứ thế rồi cảm giác mất tự nhiên ập đến

Hắn này giờ cứ cười đùa, đôi mắt không yên vị mà cứ đảo hết vòng này đến vòng khác khắp người nó, thỏa mãn rồi mới lên tiếng:

“Cái này có thể gọi là hẹn hò...” Dương Phong kết luận

“Không phải...”

Nét cười trên mặt hắn trong phút chốc tan biến bởi câu nói lạnh nhạt vô tình của Hàn Nhi:

“Tại sao?”

Cái gì mà hẹn hò, cái này chỉ vô tình muốn nghiêm túc nói chuyện một lần, cũng vô tình muốn cho hắn thử nghiệm dùm món bánh mới mà thôi...

“Tôi có chuyện muốn hỏi...” Nó tìm đại lý do nào đó

Dương Phong thở hắt ra một cái, cảm thấy cái lý do này không có một điểm nào thuyết phục được “Chuyện muốn hỏi cũng có thể để về nhà.. Còn cái này được xem là hẹn hò đấy, cô không biết sao?”

“Không biết” Hàn Nhi hờ hững trả lời, tay bắt đầu cầm lấy muống rồi đẩy đĩa bánh về phía hắn ý muốn bảo hắn nếm thử.

Dương Phong cũng nhìn vào đĩa bánh trước mặt, nhưng chỉ nhìn thấy màu sắc hắn đã có cảm tưởng là nó đang muốn trả thù:

“Sô cô la, cô bảo tôi ăn bánh này sao?” Hắn gắng giọng nhìn chiếc bánh có màu “đặc trưng” trên bàn. Rõ ràng lần trước suýt chết bởi đã cố gắng hy sinh nếm thử. Lần đó Hàn Nhi không biết, hắn xem như cho qua. Kỳ này lại bày kế hoạch muốn giết “bạn trai” mới quen chưa được bao lâu sao....??

Nó đang nghiêm mặt, nghe xong câu nói cùng biểu hiện trên mặt Dương Phong, đột nhiên không nhịn được cười. Nhưng lại quyết định chỉ im lặng, sẵn chiếc muống trên tay xoay tròn đĩa bánh chọn lấy một hồ ươm ý nhất rồi xắn một miếng nhỏ để sang một bên. Hàn Nhi buông muống, lấy tay quệt lấy phần kem có màu sắc “sô cô la” lên rồi nhanh thoăn thoắt quệt hai lần lên mũi và môi hắn, đắc ý cười nói:

“Nếu mũi cậu không hồng và lưỡi cậu còn sử dụng được, thì có thể nhận ra được đây là mùi vị gì”

Dương Phong còn đang âm ứ vì hành động nhanh thoăn thoắt vừa rồi của nó, nhưng cũng cố gắng làm theo. Lăn lượt ném lấy kem trên môi rồi mới ngẩng người ra..

Là Nam việt quốc và...

“Là cà phê sao?” Hấn ngạc nhiên hỏi lại, miệng vẫn còn tư vị vừa ngọt ngọt, vừa nhẩn nhẩn...

“Ừm ừm..”

Tuy nhiên, vài giây sau sắc mặt hấn đen sầm lại, ánh mắt có chút mơ hồ chao đảo làm Hàn Nhi giật thót tim, vội vàng đưa lấy tách trà cho Dương Phong

“Này không sao chứ?” Đừng có đùa, đây chỉ là một chút kem thôi mà, cũng không có bánh, tại sao hấn lại có biểu hiện giống như bị ghen thứ gì vậy

Bàn tay liên tục vỗ nhẹ nhàng trên lưng Dương Phong. Hấn uống một ngụm trà rồi đều chỉnh hơi thở bình thường, tươi cười trấn an nét mặt lo lắng của Hàn Nhi

“Không sao, không sao, tại ngọt quá nên cần uống chút nước thôi”

Hóa ra lòng tốt lại bị tên này thừa cơ lợi dụng như vậy, đã vậy còn lập ra cái kế này khiến Hàn Nhi bị lừa ngoạn mục. Nó tức giận, nghiến răng rồi cố gắng nén phần tức giận của mình thành ngọt ngào nói “À, vậy sao? Nhưng tôi nghĩ uống nước chắc cũng không lấn át được cái ngọt đó đâu...” Kết thúc câu nói là một cú thật mạnh vào lưng hấn thay vì cái vỗ về nhẹ nhàng lúc này

“Không được thô bạo như thế”

Hấn hét lớn lên, hai tay cố với ra sau xoa xoa cái lưng của mình. Cái người này thật mạnh bạo...

“Tôi thích thì sao nào?” Hàn Nhi ngang ngược cãi lại, bị hấn làm cho tức giận đâu dễ gì nguôi ngoai như vậy...

“Này...” Hấn chỉnh tư thế ngồi lại nghiêm chỉnh, giọng có hơi trầm xuống “Đổi cách xưng hô đi” Tôi-cô, tôi-anh hoài, hấn nghe không vừa tai tí nào...

Hàn Nhi nhún vai, cũng bị giọng nói của hấn lay dọa cho cứng người, giọng cũng khi không trở về tông ban đầu, lạnh lùng nhú mày.

“Anh và em” Hấn đưa ra quyết định

No no no... không bao giờ có chuyện này.

Làm lơ, Hàn Nhi nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay không đồng ý nói “Bây giờ còn chưa đến nửa đêm, nằm mơ cũng không có thật như vậy...”

“Tôi nói là đổi cách xưng hô, thành anh và em” Dương Phong gằng giọng, phủ định lại việc nó vừa rồi xem lời hấn nói chỉ như một giấc mơ. Không hề có giấc mơ nào thật như vậy đâu...

“Cậu nhỏ tuổi hơn tôi, điều đó không thích hợp”

Nhỏ hơn???? Câu nói của Hàn Nhi làm hấn cảm thấy mình vừa bị bổ một cái búa hơn 100 tấn vào đầu, trong lòng vì buồn bực quá đến nỗi muốn phát hỏa lên

“Tôi có thể được xem là bằng tuổi cô đấy” Hấn quả quyết, đôi mắt âm trầm liếc một cái sắc bén “Cùng lắm chỉ tính theo tháng thì cô hơn tôi có 6 tháng thôi” 6 tháng cũng chưa có được xem là đủ để một đứa bé ra đời nữa thì làm gì có chuyện hấn nhỏ tuổi hơn Hàn Nhi chứ..

“Vậy thì hơn cậu nửa tuổi”

“Nửa tuổi làm cái quái gì?” Dương Phong không chịu nổi muốn buông lời chưởi rủa. Hấn chỉ là muốn cuộc sống bình thường, loại tình cảm nam nữ bình thường, nhưng mà bắt đầu từ cái đầu tiên là cách xưng hô mà đã như thế này thì bình thường thế nào đây chứ?

“Nhỏ tuổi hơn thì vẫn phải xưng hô như bình thường, cậu xưng hô với Âu Lạc Thiên cũng là anh - em hay anh - tôi thôi” Hà cố gì lại phải rắc rối về cách xưng hô như vậy. Thật là làm bữa bối mất vui..

Dương Phong lắc đầu, tự cười đầu cột bản thân, cũng cười luôn cả Hàn Nhi “So sánh mối quan hệ giữa chúng ta mà có thể đem Thiên ka ra làm ví dụ sao?”

Hắn hỏi, chưa đợi nó trả lời, đã tiếp tục “Mối quan hệ của chúng ta đã đi xa rồi đấy..” Xa lắm rồi, còn xưng hô theo lứa tuổi mà coi được à.. “Hay là...” Dương Phong nở nụ cười gian tà

Có gì đó bất ổn, Hàn Nhi cảm thấy sống lưng có luồng gió lạnh lạnh “Hay là...?” lặp lại lời hắn nói một cách dò xét

“Cần phải ”thân thiết” hơn nữa cô mới chịu xưng hô như vậy?” Từ “thân thiết” được hắn nhấn mạnh đầy ẩn ý, khóe mắt đưa tình dụ dỗ Hàn Nhi....

Ngồi đối diện mà nói chuyện với nhau quả là có hại ắt, Hàn Nhi có làm cách nào cũng không thoát khỏi cặp mắt chim ưng, như hổ đói vồ mồi của hắn tấn công vào mình.

Không để lộ ra biểu tình nao núng, cũng không thể tức giận, nên nó đành đánh một lá bài chuẩn, lộ ra biểu tình đồng thuận, cố gắng khắc chế tâm trạng đang muốn điên lên về ánh mắt của hắn.

Bên trên đành ngồi yên, nhưng phía dưới bàn chân nó bắt đầu dò tìm một chỗ “ưng ý” nhất để ột cú đạp mạnh xuống. Dương Phong bất ngờ bị đạp vào chân đau điếng lên, ánh mắt vì tức giận mà chuyển thành cái trợn hung dữ, răng cắn lấy vành môi ngậm cái đau lại.

Nó hài lòng, nhún nhún vai vô tư đáp lời “Còn để xem biểu hiện của cậu nữa” Muốn thân thiết sao? Hàn Nhi sẽ chơi theo hết, miễn tên này có bản lãnh là được rồi

Được lắm, kì này Dương Phong hắn sẽ không chấp cái chuyện nhỏ nhặt này, để một thời gian sau người nào đó sẽ cảm thấy ngượng miệng mà đổi cách xưng hô thôi. Tạm thời gạt chuyện đó sang một bên, hắn thư thái ăn tiếp đĩa bánh của Hàn Nhi vừa làm, dù ngọt nhưng vẫn là do bàn tay “người yêu” làm, lại không dễ dàng có cơ hội này...

Tựa hai tay lên mặt bàn, nó chống cằm nhìn Dương Phong ăn món bánh mình làm trên miệng bất giác nở nụ cười hạnh phúc. Hắn anh không nhanh không chậm, lại không nói thêm tiếng nào cứ thế đồng hồ trên tường điểm từng giây tích tắc trôi qua khiến không gian thêm phần “lãng mạn”...

Cảm giác lúc này nếu không có cái “cục tạ đi du học” muốn nói cho hắn nghe trong đầu thì sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Từ bây giờ..” Hàn Nhi hơi ngập ngừng, nhỏ giọng lên tiếng, trên mặt vốn có nụ cười sáng lạn nay lại có thêm sự ngượng ngùng ửng đỏ hai bên má “Tôi sẽ làm ra rất nhiều loại bánh, cậu sẽ là người được nếm thử đầu tiên nhé” Đôi mắt Hàn Nhi mang theo ý cười cố che đậy bản thân mình đang lo lắng thấp thỏm, e sợ mình nói gì đó hơi quá..

Bất chợt được thổ lộ như thế, Dương Phong ngừng ngay việc ăn bánh, ngưỡng đầu nhìn Hàn Nhi đang có điểm ngượng ngùng, hắn không khỏi phì cười. Hóa ra nó cũng có thể ngại ngùng đáng yêu như vậy “Được thôi” Hắn tìm còn không được cơ hội như thế chứ đừng nói chi mỡ đã dâng lên miệng mà lại giả làm mèo từ chối...

Dương Phong đồng ý nhanh như vậy dường như có điểm không ổn, nó nhíu mày, mặt tỏ ra sự nghiêm trọng “Có cả loại bánh sô cô la..” rồi lại dè chừng trông mong câu trả lời từ hắn

“Ăn một ít cũng không có chết” Chỉ là hơi khó thở một chút... Mà hắn cũng không phải loại người vì khó thở chút xíu mà ngã lăn đùng ra chết như vậy. Về điểm sống dai, sống thọ, Hàn Nhi có thể tin hắn

Nó ậm ờ, cảm giác vui vẻ tràn ngập trong lòng. Thế là xong bước đầu tiên có thể khiến Dương Phong vui vẻ như thế này rồi.

Ăn xong đĩa bánh, uống cạn tách trà, hắn tựa người ra sau ghế thở một cái dài đằng đằng. Rồi một tia sáng thừa cơ hắn thư giãn lóe sáng lên trong đầu, nét mặt các cơ hau lại một cách âm hiểm, Dương Phong bắt thành linh tiến sát gương mặt về phía Hàn Nhi đang còn vô tư nhìn hắn. Nó không kịp phản kháng, chỉ có đồng tử vì bị dọa giật mình mà giãn to ra.

Hắn tựa như mỉm cười rồi nhẹ nhàng lên tiếng “Việc em nói sẽ làm bánh cho tôi ăn, đó có thể xem là lời cầu hôn không nhỉ?” Hai đôi lông mày nhíu lại, giọng hắn thoát nghe thoát bay như ngọn gió thoảng qua rồi bay đi mất, nhưng đối với Hàn Nhi, mỗi từ mỗi chữ cứ như những viên đá xanh “tọa đấp” trên người nó một cách “êm ái” vậy.

Cái gì mà cầu hôn chứ, nó cũng là con gái cơ mà, rất thích lời cầu hôn của người khác chứ không rãnh đến độ tự mình đi cầu hôn như thế. Chẳng qua là thấy Dương Phong có khẩu vị rất tốt, nhìn hắn ăn bánh mình làm thì cảm thấy vui nên Hàn Nhi mới muốn như thế thôi..

Nhưng ai đó lại hiểu theo một hướng khác, làm bánh cho ăn tất nhiên đang nói đến ý cả đời sống bên nhau thì mới có thể ăn bánh được. Nét cười hiện rõ trên mặt, nhìn gần kiểu này không ổn, Hàn Nhi vội né người ra phía sau làm cho cái lưng tạo thành một vòng cung, trừng mắt biểu tình nhìn hắn

“Cậu có vẻ rất là thích gây sự thì phải”

Cười trên sự đau khổ, khó chịu của người khác dường như là thú vui của hắn. Hàn Nhi nhìn thấy hắn cười ngọt ngào, cười đến độ hai vai run run ngã người ra sau ghế rồi lại tiếp tục ôm bụng cười khiến nó phát điên lên muốn lao vào cắn người..

“Còn không im lặng sao” Không im lặng thì đừng trách tay nó hạ xuống không lưu tình

Hôm nay là ngày gì mà sao ai nói chuyện với nó cũng đâm ra cười ngả nghiêng như thế. Thật là khiến người khác bức bối không chịu được.

Dương Phong ổn định lại, nhưng ý cười vẫn không cạn đi phần nào ngồi nhìn Hàn Nhi không chút lơ là rồi mới chậm rãi lên tiếng:

“Em có nhớ tụi nhóc không?” Hắn định dẫn tụi nhóc về chơi một lần, có lẽ lâu lắm rồi nó không gặp lại tụi nhóc đó. Mà đám nhóc ấy dạo này cũng đột nhiên đòi về nhà gặp chị Nhi của tụi nó, khiến Dương Phong liền ra quyết định này..

Khuôn mặt bỗng không ý thức giật giật vài cái, cách xưng hô có chữ “em” này mãi mãi nghe không lọt vào tai tí nào. Nhưng vừa nhắc đến chuyện lũ nhóc, mọi sự quan tâm đều lơ đi cái từ “em” đó. Hàn Nhi phần khích, nhanh nhẩu hỏi:

“Tụi nó dạo này sao rồi” Nó thật có lỗi, suýt nữa thì quên mất mấy đứa em...

Hắn vui vẻ cười nói “Vẫn khỏe lắm”

Hàn Nhi căn bản quên mất vài phút trước còn cãi nhau với Dương Phong, bây giờ lại muốn vồ tới, hỏi hắn tới tập về mấy đứa nhỏ. Nhắc mới nhớ, nếu nó đi du học thì tụi nhóc ở đây sẽ thế nào đây? Không thể nào cứ để mãi ở nhà hắn được, vả lại lúc nó rời đi, không chừng hắn còn nổi giận dùm dùm, vậy thì đừng nói đến có thể chăm sóc lũ nhóc mà còn có thể xảy ra chuyện lũ nhóc bị hắn ngược đãi nữa

Nghĩ đến đây, mặt Hàn Nhi liền biến sắc, ánh mắt lăm lét không dám ngưỡng mặt lên nhìn hắn. Vấn đề này quả thật rất là rắc rối...

“Cuối tuần này tôi dẫn tụi nó về chơi nhé!” Dương Phong rất nhanh nói ra quyết định của mình, trong đầu tưởng tượng đến nét mặt vui vẻ hạnh phúc của Hàn Nhi...

Nhưng trái lại nó lại trưng ra vẻ mặt ngạc nhiên không-ngạc-nhiên hơn nữa nhìn hắn khiến niềm vui trong lòng của hắn bỗng bị dập tắt

“Sao thế?” Dương Phong dò xét hỏi

“Cậu... không phải vừa nói là dẫn tụi nhóc về chứ?” Hàn Nhi không tin, lấp bắp hỏi lại

“Đúng thế” Hắn phụ họa gật gù đầu, tăng thêm phần chắc chắn. Tâm tình trở nên vui vẻ lại, thì ra không phải là nó không thích mà là do ngạc nhiên quá nên nét mặt mới thành như thế

Hàn Nhi không tin tưởng, đôi mắt cứ hết lượt này đến lượt khác nhìn chằm chằm Dương Phong. Hắn ngán ngẩm cười khổ không biết làm thế nào để nó tin được.

Nhìn lên đồng hồ trên tường, thời gian đã điểm gần 11h rưỡi hơn, hắn đứng dậy, xoa xoa mái đầu nó, nhẹ nhàng nói làm tăng thêm phần tin cậy “Dương Phong tôi đã nói thì làm” rồi mới nói ra nỗi khổ của bản thân “Vả lại tôi cũng là người tốt, rất thích làm việc thiện” Hắn nhắc lại lời Hàn Nhi lúc trước...

Nó không phải không tin mà là do não bộ không kịp tiếp thu ý tốt của hắn mà thôi...

“Vậy được chưa??” Hắn quay sang, cầm lấy cái khay đựng đĩa bánh còn tro lại vài mẩu vụn cùng tách trà lên, ung dung đi vào bếp “Chuẩn bị đi về thôi, gần nửa đêm rồi”

Bị dọa rồi, hôm nay lại một lần nữa chết với hành động nhẹ nhàng của hắn, Hàn Nhi không cam tâm bản thân lại bị Dương Phong dần dần thu phục như thế, hùng hổ đứng dậy, lấy tay xoa lại trên đầu một cách thô bạo nhằm thổi bay cái xoa nhẹ nhàng của hắn lúc này

Rất nhanh đã đến cuối tuần, hôm nay là thứ 7 cũng tức là đã 4 ngày kể từ lúc Dương Phong vào cửa hàng làm việc. Khác với ngày đầu tiên, sau buổi nói chuyện ngày hôm đó, rất nhiều hành động thân mật của hắn đối với Hàn Nhi được thực hiện làm mọi người không khỏi nghi ngờ, khiến cho Hàn Nhi cũng sống dở chết dở.

Đang tập trung làm bánh, hắn lại đứng phía sau truyền đến một ly sữa ca à nó thích, lâu lâu lại giúp đỡ làm việc. Nói chung là khi Hàn Nhi định làm gì, hắn dường như đều biết trước mà chạy ra giúp đỡ. Số thời gian Hàn Nhi dính chặt với hắn càng lúc càng nhiều hơn cả người làm cùng bộ phận nhà bếp là Gia Kiệt. Anh lâu lâu nhìn Dương Phong, chỉ có thể phì cười, hóa ra Hàn Nhi lại có thể bị thằng nhóc này làm cho động lòng, anh quả thật so bì không lại...

Hôm nay, Lạc Thiên có đến xem xét tình hình, lại còn rủ theo cả Khang Luân, Quân Như, An An và một vài thành viên BLACK. Họ đến để xem người thừa kế Kỳ Nhiệm một thời hoàng kim nay đi phục vụ ở một tiệm bánh là như thế nào. Thừa dịp như thế, hắn lại càng tỏ ra thân thiết với Hàn Nhi nhiều hơn, riết rồi nó cũng không có hành động phản kháng lại, cứ đi theo sự sắp đặt của Dương Phong.

Mọi người đang ở bên ngoài nói chuyện rôm rả cùng Dương Phong thì nó lại đi vào trong bếp, tranh thủ làm thêm ít việc vì chẳng mấy chốc 2 tuần nữa là Hàn Nhi đi du học rồi..

Gia Kiệt sáng giờ làm việc thay cả phần của Hàn Nhi, đáng vẽ lúc anh làm việc rất mê người nhưng đáng tiếc là chỉ có một mình nó được nhìn thấy. Hai người cũng dần dần thân nhau, nó cũng không còn bất cứ hiềm khích đáng ghét nào đối với “sư huynh” như thế này nữa.

“Cô có vẻ thân với giám đốc quá nhỉ?”

Gia Kiệt cười cười, tay vẫn không rời mẩu bột trên tay nhẹ nhàng uyển chuyển xoa nắn...

Hàn Nhi đứng bên cạnh, cũng hướng anh trả lời “Chúng tôi học chung trường cấp 3 mà” chỉ nói có nhiều đó, còn việc hai gia đình đính hôn với nhau, nó không có ý định nhắc đến

“Chung lớp?”

“Không phải...”

Anh chỉ âm ừ vài tiếng rồi lại tiếp tục làm việc, Hàn Nhi cũng không làm phiền. Thú thật, từ lúc có Gia Kiệt chỉ dạy, nó mới cảm thấy còn rất nhiều điều mình chưa biết, chẳng hạn như việc kết hợp giữa các mùi vị, phải nói anh thật sự là một cao thủ khi mà kết hợp các tỉ lệ lúc nào cũng hoàn hảo...

Đang ngẫm khen ngợi anh thì Gia Kiệt đứng bên cạnh lại lên tiếng, kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ của mình:

“Làm hộ chiếu thế nào rồi?” Anh nhớ lúc trước Hàn Nhi có nói cần phải làm hộ chiếu, bây giờ chắc cũng đã xong rồi

“Tôi mới đi lấy hôm qua...” Nó không ngại nói chuyện với anh về vụ du học liền nhanh nói thêm “Vé máy bay cũng đã mua, 2 tuần nữa sẽ đi...” Học kì mới bên nước ngoài sẽ bắt đầu sau một tháng nữa, Hàn Nhi đến đó sớm 2 tuần để chuẩn bị một số thứ cho cuộc sống du học 4 năm của mình...

“Như thế không phải nhanh quá sao?” Anh thắc mắc hỏi

“Đi nhanh thì có thể về nhanh...” Nó tựa mỉm cười, nói ra suy nghĩ của mình...

Gia Kiệt nhìn Hàn Nhi, cũng mỉm cười, anh cảm thấy rất phục cá tính của Hàn Nhi, rất độc lập, thẳng thắn, không bao giờ ỷ lại vào người khác.

Đột nhiên từ ngoài cửa bếp, ẦM lên một tiếng vang vọng như chứa tất cả sự phẫn nộ cùng tức giận. Cánh cửa làm bằng inox mỏng rộng cũng bị lún sâu vào thì biết lực đạo rất mạnh rồi. Hàn Nhi giật mình quay sang thì chỉ kịp thấy bóng lưng hắn rời đi, bên ngoài tiếng mọi người hỏi cái gì Dương Phong cũng không thèm nghe, tháo nhanh tạp dề quăng lên quầy rồi hướng một đường thẳng đi ra phía cửa...

44. Chương 44: Em Yêu Anh...

Bên ngoài chiếc xe xé gió lao nhanh đi, Hàn Nhi vừa chạy ra đến cửa chỉ còn thấy bóng chiếc xe len lỏi vào dòng xe cộ đông đúc trên đường. Đầu óc bỗng chốc trở nên trống rỗng, thật không biết phải làm thế nào...

Nó thở dài một cái nhưng không thể nào tống khứ được cái gì đó nặng nề trong lồng ngực, lại có cái gì đó thôi thúc nó mau chạy theo Dương Phong...

Cho xin đi..

Hàn Nhi vẫn còn tỉnh táo, nhưng hắn thì có lẽ đang phát hỏa, làm cách nào mà chạy theo giải thích được..

Bước đi vào trong cửa hàng, các vị khách như hiểu được tình cảnh, ai nấy đều rất thông cảm. Chị Châu cùng các nhân viên trong cửa hàng cũng góp phần trấn an mọi người..

“Chị Nhi...” Nhìn thấy Hàn Nhi đi vào, Quân Như liền đi nhanh đến, e dè hỏi. Chuyện này ai cũng rất thông cảm, tính cách Dương Phong sẽ không thể nào giận dữ lâu nhưng tình hình hiện tại thật khiến người khác không lo không được. Con bé đi đến quàng lấy tay nó, đỡ xuống ghế ngồi..

“Cô chủ à.. cô không sao chứ?” Trong lúc cuống quýt, An An quên đi lời Hàn Nhi nói lúc trước, một miệng “cô chủ”, hai miệng “cô chủ”. Mà nó lúc này cũng không có tâm trạng quở trách uồn nấn lại...

Mọi chuyện diễn ra thật bất ngờ, vốn đang vui vẻ, lại dùng một cái lại đảo ngược lại hết, mà trong tình huống này, đầu óc Hàn Nhi cũng không có tâm trạng mà suy nghĩ ra cách giải quyết, chỉ ngồi đó thần thờ không quan tâm đến bao nhiêu lời hỏi thăm xung quanh...

Chiếc xe lướt qua dòng người, qua từng dãy phố, chạy mãi như chẳng thể có điểm dừng. Đôi bàn tay lướt nhanh trên vô lăng, với những động tác bẻ lái rộng nhưng lại vô thức, cứ như là một phản xạ chứ không hề tập trung.

Cho xe dừng lại đột ngột bên một vệ đường ở ngoại thành, tức giận hóa thành nắm đấm, Dương Phong đập tay xuống mạnh vô lăng chiếc xe vang lên một hồi kèn dài rít trong tiếng gió cây thoảng xào xạc. Buổi chiều vẫn còn vài tia nắng le lói, vẫn còn sức nóng hầm hập áp vào cửa kính khiến tâm trạng hắn thêm bức bối

Bản thân tự nhủ là không có gì để tức giận, nhưng lửa nóng trong đầu cứ ập đến rồi hùng hực bốc cháy. Tối hôm đó, đột nhiên Hàn Nhi lại ngồi kể về ước mơ tương lai sẽ đi du học của mình khiến Dương Phong vui mừng không thôi. Vốn nghĩ rằng nó đã biết chia sẻ suy nghĩ, ít nhất thì điều này có thể chứng minh rằng hắn có một địa vị nào đó trong trái tim Hàn Nhi. Nhưng giờ lại mới biết rằng hôm đó phải chăng chỉ là lời bóng gió ám chỉ chuyện ngày hôm nay

Nếu hắn không vô tình lúc đó đi lấy nước và nghe thấy được thì phải đến lúc nào mới được biết đây...

Cứ cho là Dương Phong ích kỷ, dù đó có là giấc mơ của Hàn Nhi, hắn cũng không muốn ước mơ đó thành sự thật. Cho dù đó có là quyết định của Hàn Nhi, hắn cũng không muốn nó rời xa vòng tay của hắn.

Đi du học?? Dương Phong có suy nghĩ cả chục lần cũng không nghĩ đến chuyện này lại dùng một cái lại xảy ra như thế..

Kết thúc ngày làm việc, Hàn Nhi lại trầm tính hơn hẳn mọi ngày, cả đám người Quân Như cùng BLACK cũng bị đuối không tiếc một lời. Lạc Thiên và Khang Luân cũng không ngoại lệ, nhưng trước khi rời đi, hai người ấy còn nói rằng sẽ ủng hộ nó. Nếu có thông tin gì nhất định sẽ báo cho hay.

Hàn Nhi lại chỉ âm ừ không nói năng gì, nó biết lúc này Dương Phong đang phát điên, có nói gì cũng sẽ không nghe, thậm chí không biết có vừa tai hay không. Sợ rằng, tối nay lại tránh mặt nó..

Mọi chuyện như trong suy tính, đêm nay hẳn không có về nhà, Hàn Nhi ngồi trước ly mì cùng đôi đũa gỗ đặt ngay ngắn trên nắp nhìn những làn khói len lỏi ở kẽ hộp nghi ngút bay lên với tâm trạng không thể nào diễn tả. Một cái gì đó đè nặng, lồng ngực, thúc đẩy bản thân nên làm gì đó nhưng não lại không thể suy tính ra bây giờ nên làm gì..

Cái cảm giác tệ hại này có xảy ra hay không Nếu nó kể với Dương Phong trước. Hay Nếu không phải hôm nay hẳn vô tình nghe thấy chuyện này thì liệu sau này khi nghe chính miệng nó nói, hẳn sẽ hành động như thế nào..

“Nếu” như thế này, “thì” sẽ như thế kia...

Trên đời này tồn tại một dạng câu quan hệ gọi là “Nếu... thì”, nhưng đó lại chỉ là một mớ lý thuyết. Thật chất trên đời này không hề tồn tại bất cứ thứ gì có thể dùng chữ “Nếu” để tìm ra kết quả...

Việc đã xảy ra, thì bây giờ có dùng chữ “Nếu” nữa cũng sẽ vô dụng...

Chậm rãi tách nhẹ hai đôi đũa, mở nắp hộp mì rồi trộn lên, tất cả đều được làm theo một trình tự nhưng là một cách gượng gạo và khập khiễng. Đã bao lâu rồi kể từ ngày đi du lịch về, Dương Phong đã dọn bỏ hết mỳ gói dự trữ trong nhà, thay vào đó là những món ăn đủ chất dinh dưỡng, và là do chính tay hắn nấu nếu là khi rảnh rỗi ở nhà...

Bây giờ, chỉ là đang lập thói quen ngày xưa nhưng lại cảm thấy đây là một việc làm xa lạ, một hành động vô thức sáo rỗng.

Ăn không ngon chút nào!!

Đưa vào miệng được 2 gắp, Hàn Nhi lại đem hộp mì đổ đi, tắm rửa rồi lên giường ngủ. Hai đôi mắt nặng trĩu, nhưng một khoảng thời gian lâu sau mới có thể đi vào giấc ngủ trong trạng thái tinh thần kiệt quệ

Hôm nay là chủ nhật, một ngày đẹp trời với từng tia nắng nhảy múa trên mặt kính bóng loáng in hẳn vào cả tấm thảm bên trong căn phòng. Mọi thứ sáng rực lên nhưng lại không thể đánh động gì đến một người đang nằm ngủ say trên giường. Đồng hồ vẫn gõ từng giây tích tắc, hơi thở phả ra vẫn đều đặn rất hợp với một ngày cuối tuần thường nhật...

Cánh cổng trắng được mở rộng, hai chiếc xe đen bóng loáng đi vào chậm rãi rồi dừng lại ở một góc sân. Cánh cửa xe mở bật ra vì sự thích thú rồi ào một cái ngoài sân đã điểm thêm vài bóng người nhỏ bé với gương mặt trông rất vui tươi.

Chuông cửa Reng lên vài tiếng, Hàn Nhi uể oải vươn vai, lười biếng ngồi dậy với tay lên chiếc đồng hồ ở chiếc tủ nhỏ đầu giường. Rồi lại chán chường đặt mạnh đồng hồ lại lên tủ với lực đủ để vang lên một tiếng CỐP lớn khi mà biết chỉ mới gần 8h

Bước xuống giường, Hàn Nhi đi xuống dưới nhà, đầu tóc còn chưa kịp chải lại..

“Từ từ” Không nhận được tiếng chuông ngoài cửa cứ reo lên mãi, Hàn Nhi hét lớn. Đầu óc nó hiện tại đang quay mòng mòng chưa đủ hay sao âm lại còn lấy tiếng chuông cửa tra tấn như thế

Cánh cửa vừa mới mở tí hí ra thì đã bị bật tung bởi mấy bàn tay nhỏ xíu níu giữ phía bên dưới, Hàn Nhi giật mình nhưng không đủ để nó tỉnh ngủ, sau một giây sững người thì lại quay trở lại bộ dạng uể oải như cũ

“Chị Nhi à...”

“Chị Nhi của em...”

“Chào chị Nhi”

Mỗi đứa một tính cách, cứ như thế mà lên tiếng chào hỏi cộng với hành động nhào tới ôm thân mật. Tụi nhóc thật là nhớ Hàn Nhi quá đi, đã lâu lắm rồi mới được gặp lại thế này khiến đứa nào đứa nấy vui mừng khôn siết không thôi, có đứa còn nước mắt lăn ra khiến bà Kỳ đứng bên ngoài cửa cũng rất cảm động. Bọn nhỏ lúc còn ở nhà bà, nghe nói được gặp Hàn Nhi thì cả đám đã nháo nhào lên, thậm chí còn không ngủ được. Mỗi sáng sớm lại đòi qua nhà để gặp Hàn Nhi, bà thật muốn mình được giống như cô “con dâu” này quá đi mất..

Đưa mấy đứa nhỏ qua nhà gặp Hàn Nhi xong, bà Kỳ vội vàng lên xe để đi về nhà, hôm nay có tiệc họp mặt với công ty mà ông Kỳ rất tâm đắc, mong muốn dẫn bà đi theo.

Hàn Nhi nhắc nhở thằng Hoàng canh lũ nhóc một lúc để nó đi đánh răng rửa soạn quần áo. Tụi nhỏ thấy nhà rộng liền rất thích chạy nhảy ngoài sân lẫn trong nhà. Ở bên Kỳ gia, nhà cũng rất rộng nhưng lại trưng bày rất nhiều đồ cổ nên việc bay nhảy là không có cơ hội xảy ra.

Mặc xong quần áo, Hàn Nhi đi xuống nhà thì thấy lũ nhóc vẫn còn đùa giỡn bên ngoài sân liền bảo thằng Hoàng tập trung mấy đứa lại để chuẩn bị đi siêu thị chuẩn bị đồ ăn. Nó quyết định hôm nay nấu một bữa thật lớn cho tụi nhóc thưởng thức. Nhưng tình trạng hỗn loạn của lũ nhóc hiện tại sau khi nghe Hàn Nhi sẽ nấu ăn liền làm cho nó xuống tinh thần rất nhanh

“Chị Nhi nấu ăn sao?” Bé Linh hỏi với giọng nghi ngờ. Con bé dạo này hồng hào, nhìn cũng trắng trẻo, có tí da tí thịt, hẳn là rất được Kỳ gia chăm sóc rất chu đáo..

Hàn Nhi nấu ăn là việc làm của thế kỉ, đa phần là mua đồ ăn bên ngoài về rồi ăn cơm, cùng lắm cũng chỉ có thể chiên trứng được và những món cơ bản có thể nuốt trôi. Hôm nay lại nghe nói đi siêu thị, đứa nào đứa nấy bán tính bán nghi, thậm chí phản đối...

Cả thằng Hoàng cũng nuốt nước miếng, tìm lời lẽ cổ thuyết phục:

“Không cần đâu chị Nhi, chúng ta cứ ăn như trước là được, tụi em cũng muốn ăn mì gói” Ở Kỳ gia làm gì có vụ ăn mì gói, về đây tất nhiên là nên ăn món đó đầu tiên, vả lại lũ nhóc cũng không đứa nào muốn ăn “cao lương mỹ vị” do một tay của Hàn Nhi nấu đâu

Cảm thấy có phần nhục nhã, nó không nổi giận chỉ mang giày vào chân, đi ra khỏi và để lại một câu “Không ăn thì đi về”

Sau đó là đứa nào cũng chạy theo trời chết!!!

Trong siêu thị, việc lựa chọn rau củ cũng là một khâu quan trọng, Hàn Nhi lúc chú tâm lúc lơ là, kết quả là mấy lần đụng vào người khác khiến lũ nhóc phải cúi gập người xin lỗi còn nó thì chẳng mấy may quan tâm. Trong siêu thị cũng có chứa hình ảnh của Dương Phong nữa, và rất nhiều là đăng khác...

“Mua nhanh một chút còn về” Nó hối thúc lũ nhóc, cố đánh tan hình ảnh hằn ra khỏi đầu mình.

Là ai lúc này không chịu đi siêu thị, bây giờ vào rồi lại không muốn về vậy chứ? Chạy nhảy từ quầy kẹo đến quầy bánh, sơ hở một chút là phải bắt đầu mở công cuộc tìm kiếm, đúng là con nít, đứa nào đứa nấy y chang nhau. Hàn Nhi chỉ còn cách lắc đầu rồi dõi mắt theo từng đứa.

Nhóc Hoàng này giờ đi bên cạnh, trầm tư từ rất lâu, muốn định hỏi nó chuyện gì đó, nhưng sau vài lần suy nghĩ thì lại là im lặng

“Có chuyện gì sao?” Cuối cùng chịu không nữa, lời đã thốt ra ngoài

Hàn Nhi đi chậm lại, quay sang nhướn mày khó hiểu “Chuyện gì?”

Ngập ngừng một chút, thằng Hoàng nhìn chằm chằm vào mắt nó “Hôm nay em không thấy cái người kia...”

Cái người kia?? Là Dương Phong sao?

Đôi lông mày nhíu lại bất thường, đưa mắt đảo dò xét nhóc Hoàng, Hàn Nhi nghiêm giọng “Sao lại biết?” Nói thằng nhóc này thông minh, quả thật không sai...

“Em nhìn thấy chị và hần ta ở chung một nhà”

“Em theo dõi sao?” Giọng nó đã có chút khàn khàn vì tức giận. Không ngờ tên nhóc này lại có thể đi theo dõi

“Đúng vậy” nhóc Hoàng không chối mà nói thật, rồi lại lên giọng hỏi “Chị thích hấn ta sao?”

Hàn Nhi lơ đãng, nhìn sang mấy đứa nhóc khác “Chuyện đó sẽ nói sau” Nó không muốn nhắc thêm chuyện này, vả lại bây giờ đi tìm mấy đứa nhóc kia mới là quan trọng.

Buổi trưa hôm đó ăn cơm xong, nó dẫn lũ nhóc đi công viên giải trí. Hết trò này đến trò khác, thú thật thì từ khi đem lũ nhóc về nuôi, Hàn Nhi chưa từng nghĩ đến việc có một ngày có cơ hội dẫn tụi nhóc đi chơi thoải mái thế này...

Nhóc Hoàng sau lần đó, thì cả ngày cũng không đả động gì thêm, nó nghĩ chắc hẳn thằng nhóc cũng hiểu rồi..

Vì buổi chiều, đột nhiên có mây giông kéo đến, Hàn Nhi đành dẫn tụi nhóc về sớm và sau đó là Kỳ gia đến rước về. Một trận mưa như trút nước đổ xuống nhanh chóng, nó tranh thủ dọn dẹp lại căn nhà, lau dọn một trận từ trên xuống dưới rồi thả người xuống ghế uể oải.

Cả ngày hôm nay cũng không thấy tin tức gì của Dương Phong, trong lòng nảy sinh chút bất an, không thể ngồi im mà cứ đi đi lại lại trong nhà, tay giữ khăng khăng chiếc điện thoại...

Mưa xối xả không dừng, tạo nên một bầu không khí lạnh lẽo trong nhà, Hàn Nhi lên lầu đem chăn mền xuống nằm trên ghế sofa, trên bàn chuẩn bị một chút bánh ngọt cùng ly cacao pha từ bột có sẵn vừa mua ở siêu thị, ấm cúng nằm trong chăn chờ đợi..

Nó nhìn lấy tấm chăn, rồi nhìn lên thức ăn trên bàn lẩm nhẩm một chút rồi tự cười một mình. Cảnh này không phải là quá giống người vợ ngồi chờ chồng mình về rồi chứ...

Lắc lắc đầu, đập vào trán vài cái cho tỉnh mộng, Hàn Nhi dạo này không hiểu sao lại cứ thần thờ ra mơ về viễn cảnh tương lai như vậy nữa

Gần 10h đêm, trước cánh cổng đen có một chiếc xe taxi đội mưa chạy đến, thanh toán xong tiền bạc, Dương Phong bước xuống xe, trên người đã ướt sũng từ lúc nào, không nhanh không chậm đi vào nhà. Trong đầu đã suy nghĩ thông suốt hết mọi việc...

Đèn trong nhà hầu hết đều đã mở sang trưng, hấn mệt nhọc đi đến bên ghế sofa, nhìn thấy Hàn Nhi đang cuộn tròn trong chăn ấm, đã ngủ từ lúc nào. Bỏ qua cảnh trước mắt, hấn đi tiếp lên cầu thang, quần áo sũng nước khiến nền nhà rất nhiều vũng nước đọng lại, kéo lên đến cả phòng Dương Phong..

Một tia sét lóe sáng kèm theo một tiếng Ầm lớn làm Hàn Nhi tỉnh giấc, mắt mở lơ mơ lim dim nhìn xung quanh thì nhìn thấy đèn trong nhà đã tắt gần hết, những vũng nước đọng trên sàn cùng với ánh đèn trong nhà truyền tạo thành các tia sáng khiến nó chú ý đến. Hàn Nhi đi lại gần, nhìn thấy vũng nước từ ngoài cửa kéo dài đến chân cầu thang thì cả người như một phản xạ, chạy nhanh lên trên lầu...

Bước chân mỗi lúc một dồn dập, những vũng nước loang lổ trên sàn nhà như đang dẫn đường cho Hàn Nhi. Nó chạy nhanh một mạch đến cửa phòng hấn, nơi vũng nước cuối cùng tràn vào cả khe hở bên dưới cánh cửa.

Chuyện Dương Phong đi về nhà và vào ngay phòng của mình vốn dĩ là một chuyện đương nhiên. Đã vậy giờ đây hấn còn đang giận Hàn Nhi, như thế thì nó lấy đâu ra lí do để đi vào phòng hấn bây giờ. Còn đang suy nghĩ thì một tiếng rên khe khẽ trong phòng vang lên khiến đôi vai Hàn Nhi khẽ run run, một nỗi lo vô hình ập đến.

Không suy nghĩ nữa, nó mạnh dạn vịn tay nắm cửa cẩn thận rồi bước vào trong.

Ở nhà hấn cũng đã lâu, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên nó đi vào phòng Dương Phong. Là lần đầu tiên bước vào.. và cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cái cảnh đau lòng trước mặt.

Hai khoe mắt bỗng dưng cay xè khi nhìn thấy hần quần áo xốc xếch, ướt đẫm nước nằm xấp trên giường. Đồ vật trong phòng còn bị xáo trộn, vương *** khắp nơi cùng với những vũng nước trên sàn tạo thành một cảnh tượng hỗn độn như một cơn bão vừa mới đi ngang qua.

Tình yêu luôn khiến con người ta thay đổi. Không diễn ra nhanh, thoáng chốc trong một ngày mà là mỗi ngày từng chút, từng chút một chậm chậm thay đổi. Hàn Nhi luôn tin vào bản thân mình, tin rằng mình sẽ cứng rắn, sẽ không mềm lòng, sẽ không thể nào yêu một người như hần. Nhưng nói rằng trải qua bấy nhiêu đó việc mà trong lòng không có cảm giác gì thì cũng là đang lừa mình dối người. Nó căn bản không giải tỏa được bản thân...

Chuyện đi du học, Hàn Nhi không nghĩ đến việc lúc ở khách sạn của hần sẽ cảm giác như thế nào. Chỉ khẳng khái bản thân mình chỉ cần làm tốt, chỉ cần có lý do đúng đắn thì mọi thứ vẫn có thể diễn ra suôn sẻ. Nhưng hóa ra, trong tình yêu, có nhiều thứ không hề quan tâm đến lý do mà chỉ quan trọng ở cảm xúc...

Dương Phong hần phải rất giận nó, yêu phải một người như nó phải chăng là quá khổ cho hần rồi. Hần trước đây nghĩ cái gì nói cái đó, làm phiền Hàn Nhi biết bao lần nhưng bây giờ tại sao là chỉ mãi im lặng rồi tự hành hạ mình như thế.

Nếu Dương Phong nghĩ là bản thân mình chưa đủ khiến nó yêu hần thì hần đã làm rồi !!!

Hàn Nhi bước đến nhìn gương mặt ướt đẫm của hần đang vùi hơn một nửa dưới đồng chăn nệm mà không kiềm được bản thân mình muốn đánh hần. Đau lòng, đau đến xót ruột, lo lắng cho hần giờ chỉ muốn hóa thành lời ra ngoài nhưng giờ liệu nó nói thì Dương Phong sẽ nghe được chăng??

Kéo Dương Phong nằm lại ngay thẳng trên giường rồi Hàn Nhi đi dọn dẹp xung quanh. Giấy tờ, hợp đồng, sách báo vương *** rất nhiều ở mọi nơi, có cả mảnh vỡ của chiếc đèn đọc sách đặt trên bàn...

Đem đến một thau nước lạnh cùng một chiếc khăn được xếp thành hình chữ nhật gọn gàng. Nó ngồi xuống bên giường xả khăn rồi lau lại liên tục trên mặt hần. Lúc này khi dọn dẹp thì lại nghe thấy giọng hần cứ nức nhe lên từng hồi, hơi thở ngắt quãng từng đoạn một khiến Hàn Nhi không yên tâm đi lại xem thử. Bị hơi nóng trên trán hần dọa sợ, nó rút tay lại, mắt ánh lên một tia nhìn xa xăm hỗn độn.

Vắt khăn ráo nước rồi cứ lau từng chi tiết trên gương mặt, mong cho nhiệt độ hạ xuống đôi chút nhưng chốc chốc những bộ phận trên gương mặt lại khiến cho Hàn Nhi phân tâm. Những đường nét trên gương mặt Dương Phong không phải là hoàn mỹ nhưng lại rất cân xứng, hài hòa với nhau khiến cho người đối diện nhìn một lần đã để lại một ấn tượng sâu sắc. Động tác cầm khăn lau gương mặt hần chỉ chậm lại có một chút mà hơi nóng lại tiếp tục phả ra ngoài khiến người nó cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi...

Di chuyển tầm mắt xuống người Dương Phong, Hàn Nhi mới tá hỏa.. Bộ quần áo ướt sũng kia đáng lẽ phải được thay ra đầu tiên mà nó lại không mấy may quan tâm đến...

Nhưng là... thay đồ cho hần sao??

Không phải chứ??

Hàn Nhi thở dài không dám nhìn người hần nữa mà bắt đầu đưa mắt lên trên gương mặt Dương Phong, nghiêng rằng thay cho sự phần nộ uất ức..

Hần bắt đầu mê sảng, có lẽ là sốt rất cao khiến nó lo lắng, không chần chờ suy nghĩ nữa mà bắt đầu “vào việc”. Hàn Nhi cúi đến đầu, liền lấy chăn đắp lên đến đó, che chắn không chừa ra một mảng da thịt nào hết. Tháo cởi quần áo cho hần mà nó cũng không nhìn lấy, cứ nhắm mắt nhìn sang chỗ khác, hai tay cố gắng nhanh nhất tháo bỏ chỗ quần áo ấy ra..

Tình huống này thật khiến cho người khác phải nóng mặt. Thời đại này không còn dùng cái câu “nam nữ thụ thụ bất thân” nữa nhưng như thế này hình như là hơi quá rồi. Dù gì cả hai vẫn là đang trong giai đoạn “hậu trưởng thành”, có rất nhiều cái hormone dẫn đến mấy cái ý nghĩ nhạy cảm, mà Hàn Nhi thì lại không thiếu hormone đó...

Đến lúc cúi đến phần dưới thì nó dường như mất đi sự bình tĩnh, chỉ sợ hiện giờ người phát sốt không còn là Dương Phong mà đã chuyển thành nó mất rồi. Đầu óc trống rỗng, lúc này trong não chỉ có vang lên một khái niệm là phải mau chóng hoàn thành cái việc này nên hành động của bàn tay cũng có phần gấp gáp,

chạm vào người hắn nhiều lần khiến nó muốn đứng dậy đánh hắn mấy cái cho tỉnh dậy rồi bảo tự mà đi xử lí đi..

Kéo chăn lên trùm hết cả người Dương Phong, Hàn Nhi đi lại túm đồ lượm một bộ cho hắn. Bước vào trong một chiếc tủ âm tường, nó lại bị lóa mắt bởi mật độ quần áo và phụ kiện chất đầy khắp nơi. Việc lựa chọn trở nên khó khăn, nó cần môi vớ đại một bộ quần áo cùng chiếc áo khoác mỏng giữ ấm..

Đến bên giường, lại bắt đầu công cuộc mặc quần áo vào cho hắn khiến Hàn Nhi lại bắt đầu căng thẳng, tuy là bây giờ chỉ có một mình nó tỉnh táo, việc làm này cũng chỉ mình nó mình thấy nhưng tại sao vẫn cảm thấy có chút gì nó ngượng ngùng, không thể bắt đầu ngay được...

Để hắn nằm đó, nó đi xuống nhà uống lấy một ly nước lạnh mong muốn hạ được cái nóng trong người rồi quay trở lại phòng Dương Phong. Hắn lúc này đã trở mình, nằm nghiêng sang một bên, chiếc chăn được đắp trên người cũng rơi ra một nửa, lộ ra thân hình săn chắc do được hắn mấy năm trước “đào kiếm” rèn luyện.

Nước... nó muốn uống nước....

Đem hắn một cái bình nước lớn lên phòng hắn, Hàn Nhi nuốt nước bọt lấy lại sự bình tĩnh bắt đầu đi lại gần chỗ hắn, nhẹ nhàng bước đi không một tiếng động.

Từng động tác một, đầu tiên là kéo tấm chăn xuống vai một chút, nâng đầu hắn lên, sau đó giữ lại rồi tiếp theo nâng vai hắn để chồng chiếc áo vào người. Hàn Nhi cẩn thận làm, lúc này đã thấy quen dần, hành động cũng gọn gàng dứt khoát hơn, nhưng cũng nhẹ nhàng như muốn thể hiện sự quan tâm.

Cầm lấy chiếc áo, định mặc vào cho Dương Phong thì một cánh tay từ phía sau vươn tới nắm lấy vai Hàn Nhi kéo mạnh nó xuống. Căn bản là tay nó vẫn còn giữ sau ót hắn, hành động vừa rồi khiến người hắn cùng mặt Hàn Nhi đập xuống khiến ấy khớp ngón tay kêu lên vài tiếng rắc thương tâm.

Còn không kịp phản ứng gì thì lại vang lên một giọng nói trầm thấp bên tai

“Đợi cô mặc đồ xong, có lẽ đêm nay tôi phải vào bên viện vì gió nhập rồi” Giọng hắn nói như trách cứ nhưng lại nhẹ nhàng đầy yêu mến khiến Hàn Nhi ngượng đỏ mặt, hiện tại không dám ngẩng lên, cứ thế càng lúc càng muốn núp vào đầu đó.

Là mong muốn muốn núp đi, nhưng hiện tại nó chỉ có thể vùi đầu trên ngực hắn mà không mấy may quan tâm mình đang làm gì...

Từng giọt mưa bên ngoài vẫn phần nộ rơi xuống như muốn dội nát mái nhà xuyên thẳng vào phòng hai người. Hàn Nhi im lặng một lúc lâu sau đó thì dần bình tĩnh lại, tự phán đoán tình hình lúc này. Thật sự thì nó vẫn cảm thấy cái điều gì đó không đúng...

“Lưu luyến vậy à?” Dương Phong lên tiếng, trong giọng nói đem theo cả mười phần là đùa cợt. Không ngờ rằng cái người này lại có thể thừa cơ hội vùi đầu vào ngực hắn lâu đến thế.

Nó nghe thấy, liền xác định lại tình huống. Hình như này giờ bản thân vẫn còn nằm trên người hắn thì phải. Như bị ma dọa, Hàn Nhi liền chống hai tay làm điểm tựa rồi ngồi dậy. Nhưng hành động chưa được đi nửa đường lại bị hắn yêu thương kéo lại nằm lọt thỏm vào trong lòng..

“Làm ..làm cái gì?” Không biết tại sao nó cảm thấy khấn trương, giọng nói vì thế cũng trở nên mất cân bằng, nói lắp

Tay hắn nhẹ nhàng choàng qua người Hàn Nhi rồi siết nhẹ nhưng muốn nâng niu yêu thương. Nó bị nhiệt độ từ người Dương Phong truyền sang, cảm thấy đầu óc chút quay cuồng choáng váng..

“Chờng nào thì đi du học?” Hắn nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói ngọt ngào như đang rót mật sữa vào tai Hàn Nhi.

Thì ra là chuyện này. Nó “à” ra một cái trong lòng như chấp nhận tình cảnh lúc này rồi mới bình tĩnh lại lên tiếng: “ khoảng 2 tuần nữa”

Nghe Hàn Nhi ngoan ngoãn trả lời, nhưng lại không nói thêm bất cứ lời nào. Dương Phong quay sang giận dỗi, cánh tay ôm nó vô tình siết mạnh hơn “Không có gì muốn nói sao?”

Ngạc nhiên xoay đầu sang phía sau để nhìn hắn thì lại bắt gặp ánh mắt neho lại như lá liễu như muốn dò xét, Hàn Nhi chột dạ, nhỏ giọng xuống “Nói cái gì?”

Cái nguoi này đang giả vờ không hiểu với hắn sao?

Dương Phong tức giận chuyển người xoay người nó đối diện với mình, mặt đối mặt như thế này Hàn Nhi muốn chối cũng không được..

Trước ánh nhìn của hắn, nó cảm thấy như từng suy nghĩ của mình lần lượt bị vạch trần ra ánh sáng, tệ hại hơn là ngay cả từng tế bào trong cơ thể cũng từ từ bị sự ngưng ngừng đốt cháy ra hết. Hàn Nhi nuốt khan một ngụm không khí, quyết định đối diện với hắn

Hai đôi mắt như giao hòa nhìn nhau như không có điểm dừng. Mắt hắn mang một màu đen sâu thẳm nhưng lúc này lại chứa rất nhiều hi vọng ái ố. Hàn Nhi bỗng đứng mông lung, đầu óc suy nghĩ về mọi thứ, về mọi chuyện trước đây..

“Póc” một tiếng vang lên thật lớn, cảm giác đau buốt tê tê lan khắp cả đỉnh đầu rồi từ từ truyền xuống thân. Nó theo bản năng đưa tay ôm lấy trán mình, xoa xoa nhẹ nhàng đồng thời nhắm mắt nhìn Dương Phong.

“Mơ mộng như vậy sao?” Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của Hàn Nhi, cảm thấy thật thú vị

“Không có...” Nó giận dữ trừng mắt, bộ dáng như đang làm nũng khiến Dương Phong một lần nữa nhìn thấy chuyện lạ. Hắn không kiềm được bản thân ôm Hàn Nhi vào trong lòng, khiến trong nháy mắt mặt nó lại đang tựa ở hõm cổ hắn.

“Tôi đã suy nghĩ rồi, em có thể đi du học...” Dương Phong nói như ra lệnh. Lòng hắn lúc này chua ngọt hỗn tạp, khó khăn mới nói ra được lời đó

“Dễ dàng như vậy? Cậu không giận sao?” Hàn Nhi ngạc nhiên, vô thức buông ra lời hỏi thăm tới suy nghĩ của hắn

“Tại sao lại phải giận. Hôm đó chỉ là tạm thời chưa tiếp nhận được tình hình mà thôi”

“Vậy bây giờ tiếp nhận được rồi sao?” Nó cười mỉm, cảm thấy ngọt ngào tràn ngập

“Đã tiếp nhận, nhưng mà có một điều kiện”

Được hắn đồng ý, lại không có giận dữ, Hàn Nhi đương nhiên rất vui mừng, không chấp nhận chuyện nhỏ nhặt mà nhanh chóng chấp nhận điều kiện “Là điều kiện gì?”

“Kết hôn rồi hẵng đi” Không phụ lòng chờ đợi của Hàn Nhi, Dương Phong nói ra điều kiện của mình. Trên gương mặt nó trong phút chốc, ngọt ngào hạnh phúc gì đó biến mất hết, chỉ chừa lại từng nét mặt ngờ nghệch ra, cứ như người vừa bị lời nói giết chết từ từ..

Không phải hắn vẫn còn đang sốt nên nói sảng chứ? Hàn Nhi đang rất tỉnh táo sao lại có thể nghe lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng ấy thổi qua tai được. Nhẹ nhàng như tạ sất cả trăm tấn ấy...

“Cậu nói cái gì?”

Bị dọa rồi, nó nảy người muốn thoát khỏi vòng tay của hắn. Quả thật là dịu dàng, ngoan ngoãn luôn có cái giá của nó. Giá rất đắt..

Hành động cố thoát ra khỏi vòng tay hắn của Hàn Nhi khiến Dương Phong tâm tình trở nên khó chịu, hắn trừng mắt, trong giọng nói không còn chút nào mềm mại, chiều chuộng như trước nữa mà có phần như ra lệnh:

“Chúng ta kết hôn trước, rồi em mới có thể đi du học”

Hàn Nhi kinh ngạc nhưng không trả lời, nói đúng hơn là nó chẳng biết nói gì. Một lúc sau quay mặt sang hướng khác, trong tâm hiện giờ đang rất rối loạn, từng câu từng chữ Dương Phong nói gần như đang được khắc sâu vào bên trong bộ não.

Đảo tầm mắt sang những đồ vật trong phòng, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng đôi mày vẫn cảm thấy khó chịu mà nhíu lại. Hắn không cần phải nhìn Hàn Nhi chăm chăm như thế thì nó cũng đã đủ chết vì ngộp trong hàng đồng suy nghĩ rồi.

Còn chưa được bình tĩnh được bao nhiêu thì Hàn Nhi đã nhận ra tình cảnh hiện tại có phần trở trêu. Dương Phong một tay ôm, một tay ghì chặt nó trong lòng. Thân thể cả hai nằm sát vào nhau khiến nhiệt độ tăng cao. Vốn dĩ đang bị sốt nay thêm cả việc hân hiện tại không có mảnh vải nào, cơ thể chỉ được choàng qua loa bằng một tấm chăn mỏng nên càng khiến nó càng thêm ngượng ngùng, hô hấp dồn dập đến khó khăn.

Trời ạ, nếu đây là giấc mơ, ông trời mau giúp nó tỉnh lại đi!!

Ác mộng gì mà như thật thế này...

Theo bản năng Hàn Nhi cắn môi, vận động cơ thể cố hết sức thoát khỏi vòng tay kìm chặt của Dương Phong. Nhưng tại sao cứ đẩy mãi mà cả hai chẳng thể tách ra được mà dường như càng bị ôm chặt hơn. Hai bàn tay vì tình thế lúc này mà vô thức đặt lên lồng ngực hắn, không quan tâm mà di chuyển qua lại tìm vị trí có lợi để đẩy tiếp

Dương Phong giữ vững thái độ không phối hợp với nó mà còn dùng sức theo hướng ngược lại làm Hàn Nhi cứ lẩn quẩn mãi trong vòng tay của hắn. Một lúc sau cảm thấy cơ thể có những chuyển biến kì lạ mới chịu nới lỏng tay ra, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy. Hàn Nhi được dịp nhích cả người như một con sâu ra xa khỏi hắn, nhích được một chút đã chạm tới thành giường, tình thế lúc này không còn đường để lùi nữa.

Ngừng lại một chút, Hàn Nhi muốn tìm một cách tẩu thoát khác, nhưng suy nghĩ mãi vẫn chỉ có một đường là tiếp tục lui về sau mà thôi. Dương Phong này giờ chăm chú nét mặt bị dọa cho sợ hãi cùng hành động nhích người ra xa khỏi hắn của nó liền không vừa lòng. Trong lòng lại mang theo chút chua xót khó chịu, hắn vươn tay đến định giữ Hàn Nhi lại thì nó nhanh chóng tiếp tục lùi về sau.

Chuyển động một cái, đầu Hàn Nhi đụng vào chiếc tủ đầu giường, kêu lên cốp một tiếng. Đau đớn lan truyền khắp đỉnh đầu, nó phản xạ hai tay ôm lấy phía sau gáy, không kiềm được một cảm giác tê dại khắp cả người.

Rồi bỗng chốc cả người Hàn Nhi mất thăng bằng, chao đảo rồi rơi thõm xuống nền nhà. Cánh tay Dương Phong chỉ trực ào tới rồi lơ lửng trong không khí.

Lời hắn nói khó chấp nhận đến độ vậy sao??

Khó đến nỗi cái người này thà năm lần bảy lượt chịu đau cũng không muốn chấp nhận...

Hàn Nhi nằm dưới sàn, muốn giả bộ ngất xỉu đi nhưng sự đau buốt vẫn còn tê tê trên trên đỉnh đầu, khiến nó hít hà, không ngừng day day cái ót, gương mặt nhăn nhó đến khó coi.

Dương Phong chuyển người sang kiểu nằm sấp, cằm tựa lên chiếc gối nằm êm như bông, lắc lắc đầu nhìn nó:

“Nhìn tôi đáng sợ vậy sao?” Ngu ngốc, đang sợ bị hắn ăn thịt sao?

Kỳ Dương Phong, chắc là chưa ai nói cho cậu nghe tình hình lúc này ám muội như thế nào phải không?? Cách nhau một lớp chăn không được dày, đã vậy còn có hơi nóng từ người hắn truyền sang, Hàn Nhi mà có tinh thần thép cũng chưa hẳn sẽ chống đỡ được.

Kiểu nằm sấp khiến tấm chăn rơi xuống quá lưng, lộ ra nửa phần lưng trên của Dương Phong. Hàn Nhi vừa lồm cồm ngồi dậy đã nhìn thấy cảnh xuân ấy, những đường cơ cứ như có thêm cơ hội được hiện rõ hơn khiến nó quay trở lại biểu hiện kì dị lúc này

Hàn Nhi khàn khàn lại giọng mình, có chút hoang mang rồi nói nho nhỏ:

“Cậu chưa mặc quần áo..”

Nó tốt bụng nhắc nhở vậy mà có ai đó làm bộ không nghe thấy, thản nhiên giữ mãi dáng nằm. Mãi cho đến khi mặt nó đỏ lên như một quả cà chua, Dương Phong mới chậm rãi chớp chớp mắt, rồi không chịu nổi nữa phì cười.

Không chịu được giọng cười toàn phần là chế giễu đó, Hàn Nhi quên mất đau đớn, bực bội ngồi dậy lấy bộ quần áo ném vô mặt Dương Phong đệm thêm câu bực bội “Cậu mặc vào nhanh đi” rồi nó quay đầu vào tường chờ đợi

Tiếng cười tắt bật hẳn đi, hẳn chậm rãi rời khỏi tầm chắn, giọng có chút châm chọc “Cái cần thấy không phải đã nhìn thấy rồi sao? Cần gì phải quay mặt vào tường như thế” Đối với thân thể, hẳn không có keo kiệt, nhất là đối với Hàn Nhi

Im lặng, nhẩn nhện, phải nhẩn nhện. Hàn Nhi nhẩn nhện đến độ hai hàm răng nghiến vào nhau phát ra tiếng ken két.

Từ từ đứng dậy, Dương Phong đi về phía cửa, vặn khóa lại rồi ném chiếc chìa khóa vào một góc nào đó, sau đó mới bắt đầu mặc quần áo vô. Lúc này đang trên đường lái xe về, trời bỗng dưng đổ mưa, xe lại tự nhiên không hoạt động, điện thoại cũng cùng một lúc để quên ở khu nhà trên đồi. Hẳn đành đi ra khỏi xe, chạy nhanh về thành phố. Cũng may là chỉ cần đi có mấy cây số mà thôi. Vào trong thành phố, liền nhanh chóng bắt chiếc taxi để về nhà. Đến nơi thì cả người đã ướt sũng, bắt đầu phát sốt.

Cầm lấy bộ đồ mà Hàn Nhi đưa, hẳn nhanh chóng mặc vào. Trong quá trình mặc đồ, hẳn cố gắng mặc xong chiếc áo thun vào người, nhưng kết quả là khi nhìn thấy trên tay mình còn đang cầm chiếc áo khoác màu hồng nhung đậm thì sự nhẩn nhện tan biến, phần nộ bùng lên nhận xét:

“Không có một chút thẩm mỹ gì hết”

Nhìn thử bộ đồ hẳn đang mặc với chiếc quần thì là kaki màu tím sậm, áo thun màu vàng chanh sọc ngang màu trắng còn chưa đủ để làm chói mắt người đối diện hay sao mà còn dám đưa cho hẳn chiếc áo khoác có cái màu “tương phản” như thế. Dương Phong bây giờ không khác gì một con tắc kè bông khi đang quanh quẩn trong núi màu sắc trước mặt

Hàn Nhi chột dạ, suy nghĩ rằng hẳn đang nói mình liền quay đầu lại, không quên chiêm thêm một câu phản kháng yếu ớt:

“Cái gì?”

Dây thần kinh cười bị một chấn động quá lớn khiến nó phụt cười ngoặt ngoẹo, còn vô tư đưa lên ngón tay cái biểu hiện sự “number One”...

Mặt Dương Phong tối dần, hung hăng mặc áo khoác vào rồi đứng tính nhẩm thời gian xem cái người kia chừng nào sẽ ngừng cười. Nếu quá 10 giây để xem tối nay có yên với hẳn hay không..

Bầu không khí có chút quái dị, Hàn Nhi ngừng cười, hơi bối rối khi nhìn thấy ánh nhìn không thân thiện của hẳn nhìn mình liền cố sức chữa cháy:

“Cậu lại ghé ngồi chút đi, tôi thay ra giường..” Hàn Nhi đảm đang đi lấy ra giường trong tủ quần áo, cất lực thay áo gối, thay ra giường, thay chăn mền. Dương Phong ngồi một bên, khoanh tay trước ngực, giằng đầu dò xét, ánh mắt không rời khỏi cái bóng người loay hoay trước mặt. Rõ ràng là đang cố tránh điều kiện của hẳn..

Sau khi thay xong, hẳn chán nản chui vào đồng chăn ấm áp như đang trông mong vào sự chăm sóc của nó. Ngoan ngoãn nằm im một lúc, miệng thì tươi cười nhưng cổ lộ ra chút yếu ớt nhìn lấy Hàn Nhi. Nó im lặng khe thở dài rồi lại gần chỉnh sửa lại mền gối cho thuận tiện..

“Cậu có muốn ăn gì không. Tôi nấu cháo cho cậu nhé” Hẳn đột nhiên sốt lên như vậy hẳn là đã bị cảm nước mưa rồi. Người bệnh thì ăn cháo có lẽ sẽ khỏe hơn nên nghĩ đến đây Hàn Nhi không ngần ngại hỏi hẳn

Chỉ là câu hỏi buộc miệng, lại có thể khiến Dương Phong cảm thấy khá hơn rất nhiều. Hóa ra giờ hẳn mới biết, bị bệnh ngoài một mối ra thì còn được đặc biệt phục vụ nữa.

Thấy hẳn không trả lời, Hàn Nhi dậm chân suy nghĩ một chút rồi tự quyết định, đứng phắt dậy “Cậu nghỉ ngơi thêm một chút, tôi đi nấu cháo cho”

“Lại định đi nữa sao?” Hẳn thấy Hàn Nhi quay lưng đi liền rút tay ra khỏi chăn ấm nắm ngay tay nó giữ lại. Tay Dương Phong nóng hừng hực làm nó lo lắng đến nhúm mày

“Cậu đang bị sốt, nghỉ ngơi đi”

Mặc kệ lời nhắc nhở của nó, Dương Phong làm tiếp bước tiếp theo là kéo Hàn Nhi trở lại giường cùng hắn. Đáng giận, lần trước là do nó bất cẩn, không nghĩ tới việc hắn đã tỉnh dậy nên dễ dàng bị kéo xuống giường. Nhưng lần này, tại sao cũng lặp lại cái lỗi bất cẩn như thế??

“Tôi không muốn ăn”

Giọng hắn nhẹ nhàng phả trên đỉnh đầu làm Hàn Nhi ngậy người ra, một lúc sau mới choàng tỉnh dậy, ngược lên nhìn Dương Phong:

“Ăn chút gì đó thì sẽ mau khỏi bệnh”

Hắn một lần nữa lơ đi câu nói của Hàn Nhi, vào lại chủ đề chính

“Em đang né tránh câu nói lúc nãy của tôi sao?”

Bị nói trúng tim đen, nó cắn nhẹ môi, có hơi ngập ngừng khiến đôi mày Dương Phong khẽ chau lại:

“Chuyện đó sẽ nói đến sau. Bây giờ không phải cậu đang bệnh sao, nghỉ ngơi thì sẽ tốt hơn”

Hàn Nhi nói lời nhẹ nhàng như vậy, ân cần chăm sóc như vậy khiến hắn có chút mềm lòng, định buông tay ra ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của nó. Nhưng nghĩ lại thì có chút do dự, bây giờ hắn mà bỏ lỡ cơ hội tốt lần nào thì phải đến khi nào mới có thể cùng Hàn Nhi nghiêm túc nói tiếp chuyện này lần nữa. Thôi vậy, đến cùng vẫn là nên nắm chặt cơ hội lúc này..

“Tôi chỉ muốn ngủ thôi, hôm qua đã không ngủ được rồi”

Dương Phong nói giọng như làm nũng khiến tay chân Hàn Nhi nổi lên từng chùng lớp lớp loại da lạ mà người ta thường gọi là “da gà”. Tay hắn không ngừng thừa cơ mà kéo nó vào trong lòng, ôm lấy như một chiếc gối ôm mềm mại..

“Tại sao lại không ngủ?” Hàn Nhi thắc mắc

Dương Phong ngừng lại, người cứng nhắc cúi đầu xuống nhìn nó. Hay thật, hắn yêu trúng một người vô tình..

Khóe môi hắn giật giật, không cam lòng hỏi lại:

“Còn dám hỏi? Em không biết là tại cái gì sao?”

Nói như vậy hắn là đang ám chỉ tại Hàn Nhi rồi.

Bản năng cẩn cẩn môi khó xử, nó e ngại nhìn Dương Phong:

“Chuyện đó, không phải là tôi cố ý..” Nó không phải không muốn nói cho hắn biết chuyện đi du học, chỉ là đang trong thời gian tìm cơ hội để nói mà thôi. Chẳng hiểu tại sao nói chuyện này với người khác thì Hàn Nhi cảm thấy rất tự hào, nhưng nói với hắn thì lại khó khăn như vậy..

Dương Phong không bao dung, đắp lại lời nó

“Vậy là cố tình” cố tình muốn giấu hắn...

“Tùy cậu” Hàn Nhi thở dài. Bỏ đi, là hắn suy nghĩ nhiều, giờ nó có nói cũng không giải quyết gì. Nghĩ đoạn, Hàn Nhi nhắm mắt lại không muốn nói nữa.

“Được rồi, tạm thời tôi sẽ tin là em không có cố ý, cũng không cố tình” Dương Phong ôm lấy nó, ghé vào tai Hàn Nhi thấp giọng thì thầm “Nhưng mọi người đều biết chuyện này trước tôi, em xem phải nên trả giá thế này đây”

Hai mắt đang nhắm thì vội vàng mở to, sau đó lại nheo lại ngó ý thăm dò nhìn chằm chằm hắn “Ý của cậu?”

Dương Phong mỉm cười ngọt ngào, đẩy Hàn Nhi vào lòng mình, cầm tựa lên đầu nó, chậm rãi lên tiếng “Thích tôi không?”

Không suy nghĩ, Hàn Nhi liền trả lời:

“Không”

“Không có?” Hấn ngạc nhiên hỏi lại...

Hàn Nhi cúi đầu lặng im không nói gì nữa làm cho Dương Phong vừa giận vừa thẹn. Hấn đã hỏi ra đến như thế mà tại sao cái người này vẫn cứ chối.

Thấy vòng tay ôm chặt của Dương Phong bỗng nhiên vô thức được nới lỏng ra, Hàn Nhi lại chậm rãi ôm lấy hấn, nhẹ nhàng nói “Con người đôi khi muốn ích kỷ, nhưng đó quả là một chuyện không hề dễ dàng chút nào”

Nó đã quá mệt mỏi, mệt mỏi khi đã ích kỷ đánh lừa mình trước tình cảm dành cho hấn!!

Dương Phong trước lời nói đó phản ứng có chút chậm chạp, cho đến khi nghe thấy bên tai mình vang lên một giọng nói nhẹ nhàng lướt qua “Em yêu anh..” thì cả tế bào trong cơ thể đều đình chỉ hoạt động, còn có cảm tưởng như máu không thông, đang dần đông lại..

Lời nói vừa dứt, Hàn Nhi kéo đầu hấn xuống, chủ động dang lên đôi môi mềm mại, cùng với môi hấn chạm vào nhau.

Cái này lại vượt qua ngoài câu trả lời mà hấn đã mong đợi. Không phải thích, mà là yêu...

Chỉ là môi chạm môi lại tạo cho người ta một tư vị ngọt ngào như thế. Đối với một người con trai, sự chủ động từ con gái luôn là một niềm hạnh phúc không gì sánh bằng. Hàn Nhi hiện tại vừa thổ lộ với hấn, lại đang đùa giỡn với đôi môi hấn. Dương Phong hạnh phúc như điên, cũng đáp lại bằng cách hung hăng hôn lên môi Hàn Nhi, nó khẽ cười đáp ứng hấn hé mở hai cánh môi cho lưỡi Dương phong đi vào chiếm hữu mạnh mẽ. Một vị ngọt quện lại ở đầu lưỡi khiến cho Hàn Nhi cảm giác như bản thân mình đang lạc vào một nơi chỉ có riêng hai người. Nụ hôn của sự yêu thương, của sự chờ đợi kéo dài mãi cho đến khi cả hai đều không thở nổi hấn mới chịu nhả ra “Có thật không?”

Hàn Nhi ngượng ngùng không nói gì, đối với ánh mắt mông lung, đang đắm chìm trong mộng đẹp trước mặt của hấn có chút bất an.

Nhìn thấy Hàn Nhi không có trả lời, hấn vội lay lay người nó:

“Này, Dương Hàn Nhi” Trong lời nói có chút gấp gáp, muốn kiểm tra lại vừa rồi hấn không có nằm mơ

Nó khó chịu, gật gật cái đầu miễn cưỡng thay cho câu trả lời. Hàn Nhi đối với mấy việc thổ lộ tình cảm của mình không có kinh nghiệm, cũng không có cảm giác lãng mạn vì nó đi theo chủ trương “Hành động nhiều hơn lời nói”. Nhưng chỉ vì người nào đó tôn trọng lời nói hơn...

Cả hai đều im lặng, sau nụ hôn vừa rồi Hàn Nhi có chút say, cứ như vừa uống xong một ly rượu vang. Có đủ vị cay, ngọt, chát, cả chút lâng lâng say lòng cũng có. Nằm được một chút, nó liền bật dậy, có chút cuống quýt sửa lại quần áo, đầu tóc:

“Cậu.. cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi nấu đồ ăn”

Đồ ăn vẫn luôn là lý do để nó đem ra làm cái cớ để thoát khỏi bầu không khí đầy sự ngượng ngập này.

Hành động của Hàn Nhi quá nhanh, khiến Dương Phong cảm giác được thứ ấm áp trong vòng tay mình bị tuột mất, chỉ còn cảm giác hụt hẫng.

Hấn nhắm mắt không hài lòng nhìn Hàn Nhi đang quay vòng vòng ôm đồng ra trải giường còn nằm dưới đất và đang có dấu hiệu muốn rời đi.

“Nấu đồ ăn, em nghĩ em có thể nấu được thứ gì hả?”

Nó bất mãn quay lại “ít nhất cháo thì em vẫn có thể nấu được”

Tình cảm cũng đã thổ lộ, người ta cũng nói tình yêu không phân biệt lứa tuổi, dù gì hấn cũng là thua Hàn Nhi 6 tháng, nó lại thích ứng rất nhanh, liền nhanh chóng thay đổi kiểu xưng hô. Và trong trường hợp này,

dung từ “em” nói chuyện với Dương Phong có thể khiến hắn ngoan ngoãn hơn, không can thiệp vào chuyện nó nấu ăn nữa

Dương Phong im lặng như đang suy nghĩ điều gì đó, mặc cho Hàn Nhi đang nhanh tay nhanh chân gom xong hết đồ chuẩn bị đi ra cửa.

Cạch cạch vài tiếng khi nó đang cố vặn nắm cửa để mở, Hàn Nhi liền nhận ra cửa đã bị khóa từ lúc nào..

Thấy vẻ mặt khó hiểu của nó, Dương Phong lên giọng đặc ý “Vô ích thôi” Lúc này, hắn đã làm đúng khi nhanh tay khóa cửa lại trước...

“Tại sao lại làm như vậy?”

“Ngăn không cho em cứ nổi hứng muốn nấu cháo và tìm cơ đi ra khỏi phòng”

“Không ra khỏi phòng thì đêm nay tôi ngủ ở đâu” Giọng Hàn Nhi lạnh như băng, không có chút đồng tình

“Câu hỏi này không phải quá thừa thãi sao?”

Dương Phong xoay người, di chuyển chiếc gối ở sau lưng lên một chút để mình có thể dựa vào, thư thái hai tay gác lên bụng như chỉ còn chờ Hàn Nhi chạy ào vào người hắn

“Cậu còn đang bệnh đấy, đừng có trẻ con”

“Tôi vốn dĩ rất trẻ con, em không biết sao?” Hắn mỉm cười ngọt ngào, đầy mê hoặc dụ dỗ

“Cậu cần phải ăn để lấy sức..”

“Tôi không muốn ăn” Lúc này hắn chỉ muốn ôm lấy Hàn Nhi rồi ngủ thật say mà thôi. Nói gì thì hắn cũng mệt mỏi rồi, nếu cứ kéo dài như vậy chỉ e sợ gục ngã trước

Hàn Nhi không hề nhường nhịn, đứng quay mặt hắn về phía hắn, với giọng lạnh lùng

“Vậy thì cậu ngủ một chút đi, vài tiếng sau tôi sẽ gọi cậu dậy để ăn”

Hai bàn tay đặt trên bụng siết mạnh tạo thành một nắm đấm như đang dồn hết sự tức giận vào trong đó, nghiến răng lên tiếng:

“Em còn nói nữa, tôi sẽ ăn em...”

Ăn?? Nó còn đang mơ hồ về từ “ ăn” này thì cổ tay vừa kịp bị giữ lấy rồi kéo quay trở lại giường. Hàn Nhi kì này rất tỉnh táo, không có nằm mơ nhưng cũng không kháng cự nữa. Vì nó biết bây giờ mà kháng cự thì hắn là lực bất tòng tâm, lời Dương Phong nói ra e hắn sẽ làm liền..

“Ngao lăm” Dương Phong sau khi thành công việc đem Hàn Nhi trở lại lên giường, nét mặt tươi cười hài lòng, tay vuốt nhẹ mái tóc của nó.

“Được rồi... giờ thì ngủ được chứ”

Nó xuống nước, mong rằng hắn mau khỏe trở lại chứ sốt cao như thế này sợ rằng đêm nay sẽ vào viện mất. Hàn Nhi lại không muốn mình vừa tỏ tình thì đối phương lại vào viện nằm đâu.

“Chìa khóa tôi đã ném đi rồi, tối nay em không thể rời đi được đâu”

Dương Phong như đứa bé nói ra lời cảnh cáo vô cùng trẻ con, vô cùng “rẻ tiền”. Mà hắn không nói thì Hàn Nhi cũng chẳng có ý định đó

“Được rồi”

Giọng nó nhẹ nhàng dần dần dẫn dắt Dương Phong đi vào giấc ngủ, vòng tay siết nhẹ như sợ rằng nó sẽ rời đi mất. Hàn Nhi nhìn hắn, ánh mắt ý nhị, chứa đựng rất nhiều hạnh phúc, rất nhiều tình cảm...

“....Cười....anh”

Là câu mà Hàn Nhi nghe được suốt đầu buổi đêm hôm đó. Hắn nói mơ cũng rất đúng vào chủ đề khiến nó suốt đêm không ngủ được vì cứ bị hắn nói sáng suốt, lại còn phả hơi nóng vào tai những câu nói đầy ý tưởng chiếm hữu..

Đêm mưa nhẹ nhàng trôi qua..

“Em yêu anh!!”

45. Chương 45: Đại Hỷ

Sau đó kết quả để lại của đêm hạnh phúc là Dương Phong may mắn hoàn toàn khỏi bệnh, còn ai đó xui xẻo dính bệnh kéo dài suốt hơn 3 ngày...

Nhưng điều khiến Hàn Nhi hậm hực ầm ứ lại chính là Dương Phong cứ thừa cơ hội đó ra sức uốn nắn lại mọi thứ, suốt ngày bảo nó phải ăn cái này, phải uống cái nọ, thậm chí có lúc còn thừa thối cơ Hàn Nhi mệt mỏi, không có sức lực phản kháng lại tiến hành “kế hoạch tình yêu” bước đầu tiên, bảo hại cả người nó mệt mỏi thì không nói tới, mà mỗi ngày nào cũng sưng với lại đỏ lên..

Tại sao lúc hấn bệnh chỉ hôn Hàn Nhi có một cái lại truyền hết bệnh sang cho nó, còn lúc này đây mỗi ngày đều bị hôn vậy mà tại sao bệnh tình vẫn không truyền ngược lại hấn vậy???

Dương Phong mấy ngày nay mở mắt dậy là đùa giỡn bên cạnh Hàn Nhi, đến tận hơn 10 giờ sáng mới luyến tiếc rời khỏi giường, đi nấu một nồi cháo bổ dưỡng cho nó, sau đó lại lên giường nằm. Giữa trưa, cả hai xuống nhà ăn uống xong, cho nó uống thuốc hấn lại đưa lên lầu, đến chiều muộn nấu bữa cơm lại cùng Hàn Nhi ăn. Như rất thể hạnh phúc, chốc chốc trôi qua 3 ngày, hấn cũng không nhận ra thời gian đã trôi qua nhanh đến vậy

Bước qua ngày thứ 4, Hàn Nhi gần như đã khỏi bệnh cũng có thể đi làm trở lại nên từ lúc mặt trời còn chưa mọc nó đã rời khỏi nhà, đi mua một ít đồ ăn sáng rồi đi đến cửa hàng, tránh phải giáp mặt với “kế hoạch tình yêu” của hấn.

Trong một căn phòng lớn với tầm nhìn xa ra toàn cảnh thành phố, cả 3 bóng người đều ung dung tựa lưng vào ghế, thỉnh thoảng thưởng thức chút cà phê buổi sáng.

Một người vừa nhấp xong ngụm cà phê trong chiếc tách trắng men sứ, đặt chiếc ly xuống bàn, môi vẽ lên một hình cung thoải mái:

“Buổi sáng ngồi phơi nắng thế này thật tốt” Xương cốt được thư giãn, xem ra cách sử dụng kính để tạo nên phòng làm việc thế này cũng không tệ, Khang Luân anh phải mau chóng cho du nhập mẫu thiết kế này mới được

Hai người còn lại, nhìn anh rồi cười chế giễu:

“Loại thiết kế này dạo gần đây rất được nhiều người sử dụng, xem ra .. gia đình cậu vẫn là đi theo lối cổ điển nhỉ?” Lạc Thiên ngồi bắt chéo chân thản nhiên nói

“Vậy sao?” Khang Luân có chút ngạc nhiên, thú thật thì đó giờ anh chỉ mới nhìn thấy căn hộ của Dương Phong là đi theo mẫu lát kính toàn bộ như vậy thôi, còn phòng làm việc của Lạc Thiên thì đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy

Thấy hai đồng chí trước mặt cứ thao thao về chuyện không đâu, cứ thế một người tung một người hứng, khiến Dương Phong hấn chịu không nổi, rốt cuộc cũng thu lại nụ cười hạnh phúc này giờ mà khàn khàn giogn5 để tập trung sự chú ý rồi sau đó nghiêm túc hỏi:

“Chuyến du học của Hàn Nhi, có thể dời lại được không?” Đây cũng là lí do hấn đến đây ngày hôm nay

Chẳng qua là tối hôm trước, Hàn Nhi cuối cùng đã đồng ý điều kiện của hấn, nhưng lại chỉ có thể là 50% mà thôi. Vì nó quyết định sẽ chỉ là đính hôn trước, còn kết hôn thì cứ để sau khi đi du học về. Thôi thì đính hôn cũng không tệ nhưng hấn muốn làm cái gì đó thật lớn để ai đó dù có đi du học 4 năm cũng không thể nào quên được..

“Khóa học sẽ bắt đầu sau 1 tuần khi cô ấy qua bên đó, chỉ có 1 tuần còn sợ không đủ để thích ứng..” Lạc Thiên nhứ mày nhìn hấn, giọng điệu trong lời nói cũng tỏ vẻ tò mò

“Tại sao lại hỏi về chuyện đó?”

“Đúng vậy, chuyện Hàn Nhi đi du học liên quan gì đến nhóc?” Khang Luân cũng chen một câu

Nghe đến đây, tâm tình Dương Phong bỗng khá lên, lòng tràn ngập màu hồng, ánh mắt tràn ngập ý cười tuyên bố “Vì bạn phải đính hôn nên nếu được thì muốn dời lại khoảng 1-2 tuần” Để hắn có thêm nhiều thời gian để tận hưởng hạnh phúc

Cả hai đồng chí ngồi trước mặt như hóa tượng đồng, Khang Luân miệng há to như đang bị đóng băng, không thể nào khép lại được.

Một lúc sau, Lạc Thiên mới dần bình tĩnh trở lại nhưng vẫn chưa kịp tiếp thu được hết, khó khăn hỏi ” Hai người đã làm huê rồi sao?”

Hắn gật gật đầu

“Hàn Nhi cũng đồng ý?”

Hắn lại gật gật đầu, miệng còn điểm thêm nụ cười

Khang Luân này giờ nhìn thấy Dương Phong gật đầu xác định, bỗng có hơi hoang mang, não anh bỗng nghĩ đến vấn đề tiêu cực nhất ” Hai người đã làm gì rồi, tại sao lại quyết định đính hôn nhanh như vậy?”

Hắn lại gật đầu rồi sau đó lại lắc đầu:

“Nếu có thì sẽ là kết hôn rồi” Chứ không chỉ là đính hôn như vậy đâu

Nghĩ cũng đúng, người ngoài cuộc nhìn thế nào cũng biết được Hàn Nhi đã thích Dương Phong từ lâu nhưng không ai hiểu tại sao nó vẫn còn giấu đến tận bây giờ. Hiện tại đã chịu thú nhận là một chuyện may mắn lắm rồi. Nghĩ đến chuyện hẹn hò cũng chưa chắc được nữa

“Nhưng là mới chỉ tốt nghiệp cấp 3, đính hôn như vậy không phải sớm quá chứ?” Cuộc đời vẫn còn dài, Dương Phong cũng không phải người thích gò bó, Khang Luân không nghĩ hắn chịu được cái khổ và khó khi phải đính hôn rồi kết hôn sớm như vậy..

“Không sớm, không sớm, giờ đính hôn, 4 năm sau là kết hôn, như thế vừa đủ rồi”

“Lúc đó chỉ mới gần 23 tuổi” Anh không chịu khuất phục, nghi ngờ hỏi tiếp

“23 tuổi thì cũng nên có một đứa con rồi”

Kết quả, cả hai đồng ý đều ngồi gật gù, thẩm thía lời Dương Phong nói rồi rút ra một kết luận từ những gì đã đúc kết được : Tên này còn nhỏ nhưng rất có chí lớn, rất tốt!!

“ Còn nữa...ngoài việc đến đây hỏi về chuyện này, còn có chuyện khác muốn nhờ nữa ”

....

Hàn Nhi sau 3 ngày nghỉ ngơi ở nhà đã tạm thời quên mất mình còn phải đi làm ở cửa hàng. Cuối cùng, đến khi quay lại đều nhận hết thấy mọi ánh ngạc nhiên của mọi người, sau đó lại gặp phải tin báo động trời của chị Châu rằng bị trừ hết 1/3 lương tháng này với lý do là nghỉ 3 ngày không xin phép

Quên đi. Hàn Nhi nó đó giờ không hứng thú với chuyện cãi nhau vì tiền bạc, nhất là chuyện này là lỗi của nó hoàn toàn nên liền không quan tâm, một bước đi vào bếp.

Vào đến bếp, thay nhanh bộ đồng phục, nó rửa tay rồi đi đến bên kệ, nhìn tờ giấy phân công cho đầu bếp của ngày hôm nay..

“Gia Kiệt, sao hôm nay không có lịch của tôi?” Không hề có phân công loại bánh cho Hàn Nhi làm, nó quay sang Gia Kiệt hỏi

Anh đang lau tay sau khi làm xong mẻ bánh đầu tiên, nghe nó nói thế liền đi nhanh đến bên cạnh, chăm chú nhìn tờ giấy..

“Chắc là chị Châu không phân công”

“Tại sao?”

“Mấy nay cô nghỉ làm, có lẽ vậy mà chị Châu quên mất cô rồi” Gia Kiệt cười tươi, muốn đùa giỡn với Hàn Nhi một chút

Tâm tình nó mấy ngày nay rất tốt, liền cười gượng lại một cái. Chắc là vậy rồi, cái người đó có trai thì sẽ quên bạn, đã vậy Gia Kiệt cũng rất đẹp trai, lại còn biết làm bánh giỏi, rất phù hợp với mẫu chồng tương lai của chị Châu. Không chừng sau 4 năm nó đi du học về, tình cảm hai người sẽ đơn hoa kết trái vì lửa để gần rơm lâu ngày cũng sẽ cháy. Và lần này sẽ cháy rất lớn...

Tiếng điện thoại vang lên, Hàn Nhi liền bắt máy, đầu dây bên kia lập tức lớn tiếng:

“Sáng giờ em đi đâu vậy hả? Có đang ở cửa hàng không?”

“Không có” Không nghĩ ngợi, nó liền trả lời

“Anh đến cửa hàng rồi, ra đây đi”

“Không có ở cửa hàng mà”

Lời vừa dứt, cửa bếp đập vào tường vang lên một tiếng thật lớn, Dương Phong cầm điện thoại xuất hiện trước mặt làm Hàn Nhi giật mình không biết nói thế nào...

Chiếc tạp dề nhanh chóng bị hất tháo ra vất sang một bên, tay kia cầm lấy balo nó còn đặt trên kệ bếp, tay còn lại kéo Hàn Nhi đi ra ngoài.

Đến sảnh, hắn chỉ để lại trên quầy một tờ giấy đồng mộc cùng chữ ký của Âu Lạc Thiên. Thông báo kể từ hôm nay Dương Hàn Nhi sẽ nghỉ vô thời hạn để chuẩn bị cho chuyến đi du học. Mọi người chụm vào nhìn tờ giấy rồi nhìn tay hai người nắm chặt nhau ở ngoài cửa liền cảm thán ủng hộ:

Rất tuyệt, thật là giống trong phim. Rất lãng mạn....

Về đến nhà, Dương Phong đưa ra một tờ giấy nhỏ trước mặt nó:

“Đây là một số điều cần thiết khi về nhà gặp mặt. Nhìn phu nhân vậy thôi chứ bà ấy rất quan trọng những chuyện nhỏ nhặt”

Đưa Hàn Nhi về Kỳ gia gặp mặt mọi người trong danh phận là thiếu phu nhân tương lai của Kỳ Nhiệm nên hắn có khá nhiều điều lo lắng..

Cầm lấy tờ giấy, Hàn Nhi đọc sơ qua từng điều một, chỉ là 5 điều nhưng lại là những điều đọc vào một lần đã khiến người khác ngắc ngứ người ra...

“Đừng nhìn nữa, mặt của tôi sắp bị ‘xói mòn’ hết rồi” Nó luôn giữ cảnh giác, trong lúc đọc tờ giấy thì cảm thấy Dương Phong cứ nhìn vào mình..

“Từ giờ em tập làm quen đi là vừa” Dương Phong cười thật tươi, đến híp cả hai mắt tỏ ra như đây là một chuyện hiển nhiên

“Hóa ra đây là kế hoạch của cậu sao?” Hàn Nhi đặt tờ giấy xuống bàn, nhìn thấy nét mặt khó hiểu của Dương Phong nó càng tỏ ra nghiêm trọng nói tiếp “Nếu bị ‘xói mòn’ dài dài thì sẽ ngày càng xấu đi, và đến lúc đó hắn cậu sẽ bỏ tôi đúng không?”

Ngừng một chút, nó thăm dò nét mặt đang dần tái đi của hắn rồi đập bàn một cái như đắc ý rồi đệm thêm “Thật không ngờ ngay cả khi chuyện còn chưa bắt đầu cậu đã nghĩ ngay đến kết thúc” Hết câu, khoe môi Hàn Nhi không quên nhếch lên, biểu hiện rõ sự khinh thường

Lúc này, Dương Phong đã dần hiểu ý, mặt hiện nét cười như không cười rồi đứng dậy đi vào bếp rót ra hai ly nước cam ép ra, ly của Hàn Nhi vắt thêm một trái chanh rồi đi ra ngồi kế bên cạnh bảo nó uống.

Có chút nghi ngờ nhưng sau đó nó liền uống hết. Chốc chốc từng đường cơ của gương mặt cứ từ từ nhả lại, đôi mắt cũng không điều khiển được giật giật rồi xuống sụp hấn xuống

“Có thấy chưa không?”

Tất nhiên là có, Hàn Nhi không thể nói được, liền gật đầu lia lịa..

“Nếu thấy chưa thì mau tỉnh dậy, đừng có ở đó mơ mộng rồi nói nhăng cuội” Hấn thật không hiểu Hàn Nhi nghĩ gì mà có thể suy diễn ra như thế, cũng không ngờ người như nó đây lại có những suy nghĩ tiêu cực như vậy..

“Vậy giờ giả sử nếu chuyện đó có xảy ra thật thì cuối cùng em cũng trở về bên anh thôi” Dương Phong cười đắc ý

Hàn Nhi chau đôi mày lại, tỏ ra không chút đồng tình.

Thấy vậy hấn giải thích “ Lúc đó em nghĩ ai sẽ ở bên cạnh em được hả? Vậy nên cuối cùng cũng phải quay lại bên anh mà thôi”

“Giờ thì đến cậu đang nằm mơ thì phải? Hàn Nhi tôi sao lại phải dựa dẫm vào cậu đến mức đó?”

Dương Phong run run vai, ngồi sát về phía nó, đắc ý nói “Em không muốn dựa thì cũng phải dựa”

Vâng! Giờ thì Hàn Nhi hoàn toàn ngêch mặt ra ngồi nhìn cái vai run run như khiêu khích.

Thấy nó còn chùng chừ không hiểu, hấn vội lên tiếng dụ dỗ “Dựa vào mau, run hoài mỏi quá”

Vẫn là ngêch mặt!

Nhìn Hàn Nhi mãi cứng đầu, không chịu nhúc nhích lòng hấn có chút nôn nóng, không giữ yên nữa mà chủ động kéo đầu nó tựa vào vai mình

Chỉ kịp la lên tiếng phản kháng nhưng chưa hết câu đã bị bàn tay to lớn của Dương Phong chặn lại, hấn còn mở miệng ra hù dọa:

“Mới khỏi bệnh thì không nên nói nhiều, như vậy sẽ rất mỏi miệng đó”

Hàn Nhi không nhịn được cười, quả thật dạo này nó cảm thấy tâm trạng mình rất tốt. Hấn nói gì đều cũng đều cảm thấy thú vị hơn, chuyện này mà nó cũng cười nữa... Thật là điên rồi

Nhưng vai Dương Phong rất to cũng rất chắc nữa khiến nó cứ như thế tựa vào hấn, tay cầm lấy tờ giấy rồi đọc tiếp, đôi lông mày phút chốc nhíu chặt rồi mấy giây sau lại thả lỏng, biểu cảm cứ như thế mỗi đi nó đọc qua một điều lệ mới

“Này, cái này có phải kì lạ quá không?”

“Này, cái này sao có thể được?”

“Có chuyện này thật sao?”

“Không được trả lời bằng một từ sao?”

“Mẹ cậu lớn tuổi hơn ba cậu nữa à?”

Trước những câu hỏi không ngừng tuôn ra như thế, Dương Phong ngán ngẩm, tay vò lấy mái đầu “Hỏi từ từ thôi, chẳng lẽ chỉ có 5 điều, em điều thắc mắc hết 5 điều sao?”

Đúng thế, thắc mắc hết 5 điều. Là 5 điều đó....

Hết ngày hôm đó, hấn đành phải giải nghĩa cho Hàn Nhi từng chút một. Từ lí do tại sao đến cả việc giới thiệu từng người một trong họ hàng nhà mình.

Quả là một đêm rất dài..

Tóm tắt 5 điều lệ:

1- Phải xưng hô đúng với vai trò trong gia đình, không chấp nhận những kiểu xưng hô nghe xa cách như tôi-cậu, tôi-anh....v.v

2- Hỏi gì cũng phải trả lời, ít nhất phải 2 từ, và nhất là không được nói trống không

3- Phụ nữ trong gia đình phải biết làm việc nhà, đảm đang bếp núc...

4- Bước vào Kỳ gia thì phải xưng hô theo đúng cấp bậc vai vế

5- Đa số phụ nữ trong Kỳ gia đều có tuổi lớn hơn bên nam, nên trong khi nói chuyện có thể có quyền lớn giọng (chỉ khi ở riêng) nhưng lúc có mặt của toàn gia đình thì phải luôn giữ đúng đạo lễ

Thoáng chốc chỉ còn lại 4 ngày nữa là Hàn Nhi đi du học.

Từ sớm trong sân nhà đã diễn ra rất nhiều hoạt động ồn ào, nhiều loại âm thanh hỗn độn vang lên, từ tiếng búa đóng vào cọc, tiếng loạt xoạt, cả tiếng cười nói của mọi người.

Hàn Nhi sau khi dùng bữa sáng đã bị An An cùng Quân Như đến nhà và bắt cóc đi đâu mất, chỉ còn lại Lạc Thiên, Dương Phong cùng Khang Luân ở lại nhà chỉ đạo mọi người, sắp xếp chuẩn bị cho bữa tiệc chiều nay.

Chủ đạo của ngày hôm nay là những chiếc đèn lồng lung linh sắc đỏ được treo lên trên cây và được mắc dây treo trên cao giữa trời làm nổi bật lên cả một góc sân phối hợp với bãi cỏ xanh mướt bên dưới tạo nên một bầu phong cảnh hài hòa, nhẹ nhàng. Giữa những chiếc đèn lồng được treo trên cao còn có những chiếc đèn nhỏ trái ổi sẽ rất sắc sỡ khi bầu trời về đêm nữa. Ở dưới sân, những chiếc bàn vuông nhỏ được đặt xen kẽ với nhau, bên trên còn được phủ bởi những chiếc khăn trải bàn với chất liệu là vải bóng màu nâu và trắng được cách điệu lên nhìn rất sang trọng và ấm cúng.

Sau đó ở bên trên là những ngọn nến nhỏ hình trái tim đủ màu sắc được đặt trong một chiếc lọ hình cầu để ở giữa bàn, đây hoàn toàn cũng là chủ ý của Hàn Nhi.

Dương Phong cầm lấy một ngọn nến, khuôn miệng khẽ mỉm cười hạnh phúc, hẳn còn nhớ đến khuôn mặt Hàn Nhi cũng rất rạng rỡ khi nói về kế hoạch thiết kế cho ngày hôm nay.

“Khung cảnh về đêm khi những ngọn nến này được thắp sáng sẽ rất lãng mạn đấy...”

“Em cũng biết lãng mạn sao?”

“Tôi cũng là người có cảm xúc đấy” Hàn Nhi mỉm cười, giải thích. Khuôn mặt biểu hiện sự phẫn nộ sắp được bùng nổ “Không biết lãng mạn vậy thì hóa ra là người vô cảm sao?”

Vô cảm thì liệu hẳn có được ngày hôm nay, được đứng ở đây để thiết kế buổi tiệc có tên là “Lễ đính hôn” này không??

“Sao thế, không gặp có một buổi sáng mà đã nhớ rồi à?”

Từ phía sau vang lên giọng nói đùa cợt đánh gãy dòng suy nghĩ của hắn. Dương Phong quay lại, không hề tỏ ra bức bối trước lời châm chọc đó mà còn tươi cười, khiến Khang Luân đang bước tới liền khựng người lại, bước lùi về sau.

Gặp quỷ rồi!!

Con người đang yêu thật quá đáng sợ. Khang Luân phô trương đưa tay lên vuốt ngực mình như muốn nói anh đang cẩn thận an tâm trạng lại

Lạc Thiên cũng cười đùa, từ phía sau bước đến “Như vậy thì 4 năm du học phải làm thế nào đây?” Thăng ngốc si tình như tên này thì hẳn sẽ chịu được bao lâu?

Anh cá cùng lắm là 2 ngày là cao nhất

Dương Phong cười tiếu lâm một trận rồi mới bắt đầu phê bình 2 đồng chí thân thiết trước mặt, thật là...quen biết hẳn bao nhiêu năm rồi còn không hiểu sao ??

“Phí lời, tất nhiên là trong 4 năm đó không thể ngồi yên rồi..”

Nói xong lại không để hai người họ có cơ hội phản bác hắn quay lưng đi đến chỗ đông người tiếp tục ra sức hoàn thành khâu chuẩn bị mà Hàn Nhi đã giao...

Buổi trưa, ánh nắng chói chang gay gắt nhưng không đủ để đánh tan cái sự nhộn nhịp của trung tâm thành phố. Có một số người hiện tại chỉ muốn lưu lại ở một nơi nào đó có điều hòa mát lạnh, có ly nước bên cạnh

, trong đó có người nào đó tên Dương Hàn Nhi. Theo chủ trương của nó là không muốn làm rùm ben mọi chuyện nên Quân Như hôm nay liền đặt hẳn một tiệm làm tóc lớn trong thành phố, và vì là khách quen nên chuyện này đối với con bé thì không hề khó chút nào.

Như một con rối được ném qua ném lại trước các loại máy móc thiết bị hiện đại, khi thì tiếp xúc với những dòng nước lạnh, khi thì phải ngồi trong một “cái lồng hấp” khiến nó dần dần mất sự kiên nhẫn, lời trong miệng thốt ra ngoài cứ được đệm thêm vài tiếng gầm gừ:

“Chừng nào thì xong?”

Đang ngồi nhìn catalog, Quân Như cười xuề xòa, quay sang người chị của mình đang ngồi im như tượng, không dám cựa cựa dưới chiếc lồng hấp, vui vẻ trả lời:

“Sắp rồi sắp rồi!!”

“Sắp rồi là chừng nào?”

Nó ngồi đây cũng hơn 2 tiếng rồi. Cộng thêm cả việc sáng sớm vào trung tâm thương mại lựa đồ mặc tốn hơn 5 tiếng đồng hồ thì cảm thấy tinh thần liền kiệt quệ đến mức muốn xỉu rồi. Thế mà giờ vẫn chưa xong..

An An thấy vậy, ở bên cạnh lên tiếng khuyên ngăn:

“Cô chủ không cần nôn nóng, còn vài công đoạn nữa, nhưng sẽ xong rất nhanh .”

Hàn Nhi không phải em bé lên 3. Cái gì mà ‘còn vài công đoạn’ nữa??? Nhưng biết ngồi đây bực bội cũng không thể giải quyết được gì, nó đành vớ đại cuốn tạp chí gần đó lên xem để giết thời gian.

Vào xế chiều căn nhà phố Lăng Tuyền được lên đèn, mọi người cũng có mặt rất đông đủ. Lễ đính hôn này được tổ chức như một buổi tiệc gia đình ấm cúng với sự có mặt của những người thân cùng với toàn.. đẳng BLACK

Nhưng hiện tại đã quá thời gian làm lễ rồi mà vẫn chưa thấy nhân vật nữ chính đến, mọi người đều bắt có dấu hiệu bàn tán xôn xao, riêng nam chính vẫn cứ loay hoay, trên tay không lúc nào rời khỏi chiếc điện thoại.

“Vẫn chưa đến sao?”

Khang Luân cũng lo lắng không kém, bây giờ việc đối với anh việc đưa tay lên để xem đồng hồ cũng sắp trở thành thói quen rồi.

“Bảo là trễ giờ làm tóc gì đó, còn bị kẹt xe” Dương Phong tường thuật lại lí do đến trễ của Hàn Nhi

Hắn cũng không có khó chịu gì mấy, bây giờ tính ra cũng vẫn còn sớm nhưng đối với các bậc tiền bối bên trong thì đã qua mất giờ lành rồi, như thế sẽ báo hiệu điềm không tốt cho tiệc cưới về sau. Khiến hắn cũng bỗng dưng lo lắng, nôn nóng

“Mọi chuyện sao rồi?”

Ông Trung hôm nay mặc đồ vest bước ra trước cổng, khoác nhẹ tay lên vai hắn. Có ai ngờ thẳng đệ tử giờ đột nhiên trở thành vị hôn phu của con gái ông đâu. Hôm nay cũng vì nghe theo lời hắn, làm món quà bất ngờ cho Hàn Nhi nên ông đã đến đây, nhưng tình hình hiện tại có chút khó khăn.

Nghe thấy thế, hắn đành lên giọng trấn an ” Cũng sắp về rồi” Dương Phong hắn lại nói dối, ai bảo hôm nay ông già này đây lại là cha vợ tương lai, hắn thật không dám đắc tội, đành bịa ra một cái cớ..

“Đến rồi, bọn họ đang ở đầu phố...” Lạc Thiên nghe xong điện thoại của An An liền đi ra đứng bên cạnh Dương Phong cùng Khang Luân. Anh dõi mắt về hướng đầu phố

Cả 4 đều nóng lòng nhìn thấy bóng xe chạy vào nhưng nhìn mãi vẫn không thấy xe cộ nào mà vẫn là con đường vắng tanh nhẵn nhụi được phủ lên một màu vàng xa nơi chân trời.

“Chị Nhi à.. đợi em vớiiiiiiiii.....”

Tiếng Quân Như văng vẳng đâu đây nhưng vẫn không làm giảm tốc độ của hai người đang phi như bay trước mặt. An An vì được rèn luyện sức khỏe nên có thể chạy song song bên cạnh Hàn Nhi, còn con bé vốn là một tiểu thư, thân thể dù có rèn luyện cũng không có tiến bộ nên bây giờ hai chân dù hoạt động hết công sức cũng không có đuổi kịp.

Cả 3 đứng trước nhà ngẩng ngất nhìn 3 bóng người mờ mờ ảo ảo, ẩn ẩn hiện hiện lên từ xa.

Hàn Nhi một tay giữ lấy đôi giày cao gót, một tay giữ phần mái tóc được tết lại kĩ càng, dường như càng lúc chạy càng hăng..

“Nhanh lên Quân Như, đã trễ giờ lắm rồi” Thấy sắp tới nơi, An An đứng lại một tay kéo con bé còn nhọc nhằn phía sau chạy đuổi theo.

Trong khi đó Hàn Nhi đã đến trước nhà, hai má đỏ hồng lên vì chạy quá sức càng nổi bật thêm nền da trắng hồng của mình..

Hắn không thể tưởng tượng được công nghệ trang điểm hiện nay lại tân tiến đến thế, liền trào phúng giữ lấy Hàn Nhi đang cúi gập người thở gấp từng cơn kia lên “Hóa ra vịt cũng có lúc hóa thiên nga”

Còn đang bận thở, không có thời gian để cãi nhau với hắn. Hàn Nhi lúc này trông thảm hại hết sức. Chiếc váy xò nhẹ bồng bênh với chiều dài ở trên gối bây giờ sọc sếch, mặt thì đỏ ửng lên chỉ sợ người khác nhìn thấy lại tưởng nó trét bột đỏ lên mặt.

“Tôi.... Còn chưa kịp... trang điểm” Khuôn mặt cũng chỉ là được dặm chút phấn, sơn chút son bóng, nhưng trên đường về chắc đã phai đi hết rồi.

Không phải chứ? Là do hiệu ứng sao, hắn hôm nay thấy Hàn Nhi thật khác ngày thường mà. Hay là tại bộ váy màu nâu cà phê được may bằng vải bóng, cách điệu với chiếc cổ áo cao, điểm nhấn vẫn là một đoạn ruy băng màu trắng được thắt lại thành một chiếc nơ to lệch sang bên trái kéo dài đến hết chiều dài chiếc váy, hai tay áo được may bằng vải ren xò nhẹ bồng bênh tạo thêm phần mềm mại uyển chuyển làm Dương Phong nhìn không rời mắt

Lạc Thiên một bên nhìn thấy hắn như thế liền thúc giục “Còn không vào nhanh đi, người lớn đều ở trong đó hết rồi” Anh dù là người ngoài nhưng đang rất lo lắng gấp gáp nhưng dường như hai người bọn họ rất thảnh thơi, còn có thể đứng đây trò chuyện cùng nhau

“Đi thôi” Hắn vội thu lại tầm mắt, nhanh tay dắt Hàn Nhi đi vào trong

“Khoan đã...” Nó bất ngờ la lớn một tiếng khiến Dương Phong đang nắm tay đó cũng giật mình buông tay ra quay sang nhìn Hàn Nhi

Người đó... là... không phải chứ..!!

Lúc này không phải là nó nhìn lầm chứ??

Dường như nhận ra được nét khác thường của Hàn Nhi, ông Trung cũng biết con gái mình đã nhìn thấy điều gì, liền nhẹ nhàng mở giọng “Hàn Nhi à..” Ông cũng muốn nói là hôm nay con gái của ông rất đẹp nhưng chỉ vừa gọi tên, nước mắt ông đã trực trào ra ngoài..

Đó không phải ba của nó sao? Người ba mà hơn chục năm trước đã bị người khác bảo là chết rồi, không còn tồn tại trên đời này nữa. Là người ba mà cách đây chừng một tháng nó đã nhìn thấy ông bỏ chạy đi vì không muốn nhìn thấy nó sao?

Giờ đây lại đứng trước mặt nó???

Hàn Nhi chịu ủy khuất rất nhiều trong những năm không có ông bên cạnh, cũng phải nói rằng tính cách ương bướng bây giờ cũng là do mất đi người ba yêu quý..

Mong muốn tìm được ông lúc này đã thành sự thật, Hàn Nhi không còn lí do gì để phải giữ mãi thái độ bất cần với cuộc sống, phải tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Ào vào lòng ông Trung như một bản năng của tình phụ tử, từng giọt nước mắt trong suốt lần dài trên má, nó không ngừng khóc, miệng không ngừng vang lên giọng ngen ngào:

“Ba à, giờ cuối cùng ba đã chịu xuất hiện rồi sao?... Quả thật vẫn là còn sống, thật sự là còn sống rồi” Lúc ở căn nhà trên đồi, bóng hình ông hiện ẩn không rõ làm Hàn Nhi cứ ngần ngại mãi, giờ đây thì đã có thể mãi mãi xác định rồi..

Hôm nay bầu trời rất đẹp, trời càng về chiều lại càng thêm say lòng người, cứ như một chất xúc tác hữu hiệu cho những giọt nước mắt hạnh phúc. Hàn Nhi phải cần đến rất nhiều gió mới có thể làm khô đi những dòng nước mắt trên mặt, nụ cười không lúc nào không ở trên môi, nó thật sự quên mất cách đây vài phút trước còn mới sống dở chết dở sau khi chạy bộ một quãng đường dài nữa.

Nắm chặt lấy cánh tay rần rở của ông Trung, ông dắt nó đi vô trong nhà, ở sau lưng là Dương Phong cùng về mặt hơi bất mãn chậm chạp bước theo sau. Quả là, hần yêu trúng người con gái vô tình rồi, phải tốn biết bao công sức mới có thể bảo ông già kia ra mặt mà bây giờ vị hôn phu của hần vừa nhìn thấy ba lại quên mất hần rồi...

Lúc này cả An An cùng Quân Như đã đến nơi, bọn họ còn đang nghỉ mệt thì đều bị Khang Luân cùng Lạc Thiên kéo vào đi theo sau lưng Dương Phong

“Chỉnh trang lại cho Hàn Nhi đi, phải nhanh lên đây” Lạc Thiên quay sang thư kí của mình nhắc nhở.

Buổi lễ được bắt đầu khi trời vừa chạng vạng tối, dưới ánh sáng mờ ảo, nhẹ nhàng của những chiếc đèn lồng đỏ trên cao và những ngọn nến lung linh trong ly thủy tinh bên dưới, tất cả như đều tập trung vào hai nhân vật chính đứng ở giữa trung tâm buổi tiệc ngày hôm nay.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng khê vang lên, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người có mặt, màn trao nhẫn được diễn ra. Rồi sau đó là niềm vui òa vỡ, sự phấn khích reo hò thúc giục, Hàn Nhi khó xử kiễng chân lên một chút, hôn nhẹ lên môi hần rồi sau đó là nở nụ cười ngại ngùng xen lẫn niềm hạnh phúc khó tả. Hôn trước mặt nhiều người thế này thật quá là ngại đi...

Mọi người đều đang rất vui vẻ, đều đang tận hưởng “ké” những giây phút hạnh phúc hiếm hoi của hai người vì vậy nụ hôn như thế không hề đúng ý mọi người, ai đó lại hô lớn lên “Hôn nhau đi, hôn nhau đi...” rồi sau đó lại là những tiếng reo hò đồng loạt của mọi người

Trước tình cảnh như thế, Hàn Nhi ngượng ngùng, nhón chân lên nói nhỏ vào tai hần “Đây không phải là đám cưới, tại sao mọi người lại như thế??”

“Vì em chỉ mới hôn anh, anh còn chưa có hôn em...”

Dứt lời, hần cười nhẹ rồi quay sang hôn Hàn Nhi một cái thật sâu, thật lưu luyến. Mọi người bên dưới ai cũng đều im lặng, chỉ có các vị tiền bối đều cười tươi, cảm thấy như vậy cũng thật thú vị

Tiếp theo sau đó là lúc mọi người cùng quay quần bên nhau ăn uống, Quân Như ngồi kế bên An An cảm thấy khó chịu trong người liền xin phép đi rửa mặt.

Căn nhà rộng lớn này là lần thứ hai con bé bước vào. Có chút cảm thấy lạ lẫm và mơ hồ. Rốt cuộc thì nhà vệ sinh nằm ở đâu vậy chứ??

Đi loang quanh một hồi, ánh mắt con bé dờn trúng tầm một bóng người cao ráo, cũng có chút gì đó quen thuộc. Là Khang Luân sao? Cái người này sao lại đứng một mình ở nơi này rồi như đang lén lút dõi theo sự ồn ào của buổi tiệc vậy.

Không suy nghĩ, Quân Như liền bước lại gần, hoàn hảo đưa tay lên vỗ vai người đó, khuôn miệng nở nụ cười tươi rói hỏi thăm “Anh làm gì ở đây vậy? Sao không vô trong đó đi?”

Anh im lặng..

Thoáng chốc nhìn thấy chút lạnh lẽo trong đáy mắt người đối diện khiến con bé có chút e dè, khó khăn hỏi thêm lần nữa “Sao anh không vào trong đó mà lại đứng đây?” Nói xong hết câu mà vẫn thấy tình hình không tốt lên được, Quân Như hít thở một cái, đánh bạo quàng lấy tay người ta rồi kéo đi về phía bữa tiệc.

Anh gượng người lại, vẫn không đồng tình nhìn cái người nhỏ bé trước mặt, hình như đã nhận nhầm anh với người khác rồi thì phải??

“Xin lỗi..”

Giọng trầm thấp vang lên phía sau khiến Quân Như khựng đứng người, nhất thời cảm thấy có chút xa cách. Con bé là đang theo đuổi một cách công khai mà vẫn không nhận lại được sự thân thiết từ người ta mà hóa ra lại khiến thêm xa cách sao?

“Có chuyện gì vậy?”

Khang Luân từ bên cạnh đi đến, nhận thấy có chút kì lạ khi cái người kia lại quàng lấy tay một người con trai khác, trong lòng thấy một chút khó chịu. Vô thức mà bước đến bên cạnh, một lòng một dạ muốn phá tan cái không khí thân mật choàng tay giữa hai người họ

Luống cuống, Quân Như quay sang nhìn anh rồi nhìn đến người mà mình đang quàng tay, cả người lập tức đóng băng. Cánh tay đang giữ chặt người đó đó cũng vội vàng buông ra, thụt lùi hơn 4 bước...

“Cái...cái này... chuyện gì vậy?” Sao trước mặt con bé bây giờ có tận hai Khang Luân lận vậy? Buổi tối nên gặp ma sao?

Không chú ý đến thái độ hoảng loạn của Quân Như, Khang Luân vẫn chăm chăm nhìn lấy người đứng trước mặt mình. Khuôn mặt hai người y như đúc ra từ một khuôn.

Chậm rãi đưa tay lên gãi mái đầu, anh lơ đãng nhìn sang xung quanh, khi thấy được không có ai làm phiền mới bắt đầu lên tiếng:

“Em đến đây làm gì?”

Trong giọng nói có chút dò xét, cũng có chút hoan nghênh lại có phần vô tình, Jin không có phản ứng nhiều lắm, ít nhất thái độ của Khang Luân cũng thật giống lúc mà anh tưởng tượng.

“Là Du Y muốn đến..”

Nghe đến Du Y, nét điềm nhiên trên mặt Khang Luân biến mất, anh lo lắng hỏi : “Cô ta đang ở đâu”

“Vừa mới về rồi”

Câu trả lời làm mối lo thấp thỏm trong lòng anh được gỡ xuống, giọng điệu bình tĩnh trở lại, thở dài một cái. Thật không biết có phải do là anh em sinh đôi cùng một trứng ra hay không mà anh và thằng nhóc trước mặt lâu lâu lại có thể hiểu được ý của nhau. Nhưng chuyện này thật không hay ho gì...

“Nếu muốn thì cứ vào gặp thằng nhóc đó đi, nó không tức giận hay oán trách gì, tốt nhất cả hai cũng nên làm huề nhau”

Nghĩ đến chuyện chỉ về một đứa con gái là Du Y mà hai người bạn thân chí cốt ghét nhau, thù oán nhau. Khang Luân anh thật không cam lòng..

Jin đứng im lặng nghĩ ngợi một lúc, sau khi hiểu ra được vấn đề cũng là lúc anh nhận thấy cái người anh song sinh kia của mình cùng cô gái nhỏ bé kia đã biến mất không thấy bóng...

Bị Khang Luân hung hăng giữ tay kéo đi, Quân Như từ nãy giờ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ bổng thức tỉnh, ồ ạt ra một loạt câu hỏi mà con bé tò mò:

“Hai người là anh em song sinh sao? Woaaa, thật không đùa chứ. Mà tôi rất thích những cặp song sinh đấy, trông đáng yêu hết biết luôn”

Hai hàng long mày Khang Luân nhú lại, càng lúc càng thô bạo kéo Quân Như đi nhanh hơn. Cái người này tốt nhất không nên cho tiếp xúc với quá nhiều người lạ, nhất là với thằng em của anh nếu không sẽ bị nhiễm tính kì quái rất nhanh. Bằng chứng tốt nhất của hiện tại là chưa gì cái người này đã dùng từ “ đáng yêu” để hình dung anh rồi đấy

Đáng yêu ư? Thật là biết đùa...

Không nhận ra nét mặt Khang Luân ngày càng đen, Quân Như vẫn rất thích thú huyền thoại nói ra suy nghĩ, cảm tưởng của mình về song sinh

“Bình thường theo tôi biết thì song sinh có tính cách rất khác biệt nhau, giữa hai người luôn có cái mối liên kết nào đó và cũng có một đặc điểm để nhận ra hai người. Lúc này chỉ gặp có một lần tôi chưa kịp phân biệt được 2 người đấy”

Hình như hành động thô bạo kéo tay bước đi của anh không có tác dụng đối với cái miệng nói không ngừng của người này thì phải. Khang Luân bỗng dừng dừng lại khiến Quân Như giật mình, dòng suy nghĩ trong đầu cũng vì vậy mà bị cắt đứt ngang sườn

“Tôi nói cho cô biết, đừng có lại gần tên nhóc đó thêm lần nào nữa nghe chưa?”

Khang Luân phần nộ nói, không nhận biết trong lời nói của mình có bao nhiêu tức giận, có bao nhiêu ra lệnh.

Cái người này biết rằng giữa các cặp song sinh luôn có mối liên kết vậy thì có biết được mối liên kết đó luôn khiến các cặp song sinh đó thích cùng một người con gái hay không? Anh thật không mong điều này xảy ra, bây giờ chuyện cần thiết nhất là không nên để người này giáp mặt với tên Jin nữa.

Hàn Nhi hôm nay vì phải tiếp khách rất nhiều nên bụng càng lúc càng biếu tình, cũng có cảm giác như bao tử đang dần bốc hơi đi vậy, khiến cả cơ thể không còn chút năng lượng nào để mà tiếp tục nhiệm vụ tiếp khách cao cả của mình nữa.

Đã vậy hoàn cảnh hiện tại còn rất tàn khốc, hóa ra cái tên “Kỳ gia” cũng phải phải để gọi cho vui miệng mà đây thật sự là một đại gia đình với rất nhiều người, tính cách cũng rất giống nhau, cả đến tinh thần mến khách cũng thật nồng nhiệt.

Được một phút nghỉ ngơi hiếm hoi khi cả hai gia đình toàn bộ đều ngồi bàn chuyện cùng nhau, Hàn Nhi thở dài thườn thượt đứng tựa vào một chiếc bàn gần đó, ánh mắt mệt mỏi nhìn toàn cảnh buổi lễ đính hôn ngày hôm nay.

Mọi thứ đã thật sự diễn ra rồi, hôm nay là lễ đính hôn và Hàn Nhi cũng không có bỏ chạy nữa vì đã thật sự tìm được người mà nó yêu thương. Thật ra thì cũng có chút ầm ỹ, vốn kế hoạch ban đầu thì sẽ kết hôn vào lúc mà Hàn Nhi đã có công việc ổn định và khi đó cũng khoảng 30 tuổi. Vậy mà bây giờ mọi việc lại diễn ra theo một hướng khác, kết hôn trước tuổi 30, đau lòng hơn là đính hôn ngay chỉ khi vừa mới tốt nghiệp cấp 3 được vài tháng...

Suy nghĩ chuyện quá khứ vốn dĩ khơi dậy sự bất mãn trong lòng Hàn Nhi ra, nó bất giác nhìn chiếc nhẫn được đeo vừa vặn vào ngón áp út của mình, tâm trạng cũng vừa vặn theo đó dịu lại.

Chiếc nhẫn đơn giản, được thiết kế với nhiều góc cạnh chạm khắc sắc sảo, dù không hề có đính bất cứ một hạt đá quý nào nhưng thứ này thật sự là một vật vô giá.

Ngẩn ngơ ngắm nhìn, cũng quên mất cái bao tử đang dần bốc hơi kia, khuôn miệng Hàn Nhi càng lúc không kìm chế mà mỉm cười ngọt ngào, cũng rất thỏa mãn. Cười đến quên mọi thứ xung quanh, đến cả người đang từ từ bước đến trước mặt mình cũng không biết.

Bàn tay nhỏ xòe ra trước mặt để có thể nhìn ngắm được mọi góc cạnh của chiếc nhẫn, nghiêm nhiên đã hiện ra những khoảng trống giữa 5 ngón tay, nhưng chốc chốc đã được lấp đầy bởi những ngón tay thon dài khác khác và cả một tiếng Cộp khi hai chiếc nhẫn va vào nhau:

“Em thật sự không nên cười nữa”

Thu hồi nụ cười, Hàn Nhi nghiêm mặt nhìn hấn “Tại sao?”

Dương Phong mỉm cười, nắm chặt lấy tay Hàn Nhi “Chỗ đông người không nên cười như thế” rồi sau đó bật cười trào phúng “người khác sẽ bỏ chạy hết đấy”

Nhẫn nó đang đeo được làm bằng gì nhỉ, bạch kim, đồng mạ bạc hay là ngọc trai dát mỏng. Dù là gì cũng được, Hàn Nhi lúc này thật muốn náo hấn ra rồi ném vào người hấn, tốt nhất là bị lủng một lỗ thật to trên đầu mới có thể hả giận được. Vì cái gì mà nó phải cười như thế, không phải là vì chiếc nhẫn của hấn mua sao???

Nhưng hiện thực lại không có màn tháo nhẫn ra và ném mà chỉ là ánh mắt lờ mờ thoát ẩn thoát hiện xung quanh Dương Phong mà thôi.

Một lúc sau tiếng cười giảm dần rồi sau đó tắt hẳn. Chỉ còn nụ cười không tiếng gượng gạo trên môi, trong lòng hẳn không ngừng ai oán ‘người con gái không biết đùa giỡn là gì’ này...

Là cái gì chứ, là nụ cười xinh đẹp không vướng bận ấy mà hẳn lại có thể để cho người khác xem sao? Nằm mơ đi

Nụ cười ấy về sau sẽ mãi dành cho hắn, nghĩ đến đây cũng đủ khiến Dương Phong như một kẻ loạn bỏ mặc người đang đứng cùng mình nói chuyện mà xông pha đến phía Hàn Nhi rồi

Nếu là người không thích đùa thì thôi, sẽ không đùa nữa. Hắn đổi chủ đề “Đã ăn gì chưa, có đói không?” Giọng hắn nhẹ nhàng mà quan tâm và quan trọng là nói trúng tim đen Hàn Nhi này giờ, khiến nó bỗng dưng cảm thấy rất ấm áp...

Vớ vẩn.. không ấm áp gì hết...Nó chậm rãi trả lời “Nãy có uống một ly nước ép rồi” Thật sự không có uống gì hết “Nhưng không sao... bụng không cảm thấy đói” Không dám, bụng đói muốn teo tóp lại rồi..

Đạo này Hàn Nhi thật khâm phục tài nói dối của mình, nói đến độ không có chớp mắt. Nhưng tất cả cũng là vì sợ ai đó lại hứng thú muốn tỏ ra mình là “ một người lương thiện, thích quan tâm” trước mặt mọi người mà thôi

Và dĩ nhiên là ai đó không tin, liền hăm hực kéo đó đi về khu đồ ăn.

Và đương nhiên, Hàn Nhi phải chống trả lại, gượng ép hai chân dính chặt một chỗ, không muốn di chuyển “Xin chúc mừng..”

Một giọng nói có chút gượng gạo nhưng nam tính vang lên bên cạnh hai người. Dương Phong cùng nó liền ngừng hoạt động, quay về phía vừa phát ra tiếng nói.

Cả cơ thể hắn thả lỏng, cũng buông tay Hàn Nhi ra đứng nhìn chăm chăm người trước mặt, ánh mắt thoát ẩn thoát hiện sự dè chừng khi trong đầu hắn bỗng quay về lúc Hàn Nhi bị bắt cóc, lửa giận cũng bắt đầu nhen nhóm...

“Cậu đến đây chỉ để chúc mừng thôi sao?” Dương Phong nói ra, giọng lạnh tanh, rõ ràng vẫn còn hiềm khích khó chấp nhận

Jin đứng nhìn hắn một lúc rồi anh mới mỉm cười nhẹ nhàng “Lát nữa chúng tôi sẽ đi nước ngoài, bây giờ đến để chúc mừng và chào tạm biệt cậu”

Những việc làm của hắn mà nói trên đời này không chừng có mỗi mình người bạn tên Jin này có thể hiểu được mà thôi. Anh biết hẳn đã không thích chấp nhận chuyện cũ, nét mặt lạnh tanh cùng lời nói kia cũng chỉ là một cái gì đó gọi là để quan sát mà thôi

Hắn mỉm cười đồng thuận, rất vui vẻ với quyết định lần này của Jin “Du Y không đến sao?”

“Đã đến và về rồi, cô ấy còn chuẩn bị vài thứ để lên máy bay”

Rất tốt, kết cục như thế này không phải là quá tệ. Dương Phong không nói gì liền nhìn sang Hàn Nhi một cái, nó hiểu chuyện cũng gạt đầu nhẹ nhàng rồi mỉm cười xả giao. Sau đó, hắn đi đến bên bàn, cầm lấy một ly cocktail đưa cho Jin, anh vui vẻ nhận lấy rồi uống cạn....

Hôm nay có rất nhiều chuyện vui. Thứ nhất là chuyện ba Hàn Nhi – ông Trung đã chịu nhận con gái. Thứ hai là chuyện Dương Phong cùng bạn chí cốt của hắn lại làm huề với nhau, thân thiết như xưa. Chuyện thứ ba chính là cuối cùng hắn cùng Hàn Nhi có thể dùng chung một phòng với thân phận là vị hôn phu của nhau...

Gần 12h đêm, buổi tiệc tan tành và ngoài sân cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng bây giờ chỉ có mỗi mình Hàn Nhi ở nhà vì hắn đã cùng BLACK đi ra sân bay tiễn người tên Jin nào đó.

Ngán ngẩm ngồi trên sofa với cái bụng biểu tình liên hồi. Cuối cùng Hàn Nhi uể oải quyết định đi sang căn nhà cũ lấy mấy gói mì bên đó về đây ăn.

Ly mì được đổ nước sôi cùng một gói gia vị đơn giản thôi cũng khiến con người ta ngây ngất trên trời cao. Nó ngồi chờ canh từng giây xem đúng 3 phút sẽ mở hộp ra và lấp đầy bụng mình.

Thời gian trước, bị Dương Phong quản lí rất chặt chẽ, không hề cho Hàn Nhi đụng đến cái gì gọi là thức ăn nhanh và nghiêm nhiên mì gói cũng không ngoại lệ. Bây giờ, vẫn là đang tranh thủ thời cơ lúc hắn không có nhà mà thưởng thức món ăn “dinh dưỡng” này.

Nhưng là...

Trời đánh tránh bữa ăn – Hàn Nhi có phải quá xui xẻo hay không? Tại sao chỉ vừa cầm ly mì lên thì hắn đã bước vào nhà vậy.

Mặc kệ đi, nó vẫn là ăn để sống sót mới tốt

Dương Phong đi vào, vẫn còn mặc bộ vest lịch lãm của buổi đính hôn, chiếc cà vạt được nới lỏng ra, nút của áo vest cũng được tháo ra cho thoải mái, hắn để chìa khóa lên bàn rồi thả người xuống ghế sofa nhìn Hàn Nhi đang cố sống chết ngấu nghiến ly mì gói

“Ăn từ từ thôi”

Hắn nhắc nhở.

Hàn Nhi vẫn ăn tiếp.

“Có mệt không?”

Hàn Nhi ngậm mì trong miệng, trả lời qua loa “Ừm...ừm”

“Vậy ăn xong thì đi nghỉ đi”

“Ừm ừm..”

“Ăn hết gói mì này có no không?”

Câu hỏi rất vào trúng vấn đề, Hàn Nhi vội vàng để hộp mì xuống bàn, cố nuốt hết số mì còn lại trong miệng, nhanh nhẩu kể lể:

“Một gói làm sao mà đủ” Lúc trước nó toàn ăn hai gói “Đã vậy dạo gần đây còn không được ăn, nghĩ thế nào cũng không thể ăn một gói mà no được đâu” Nói xong lại còn cầm lấy ly mì ôm vào sát người, tránh để ai đó vì tức giận mà cướp đi mất.

Đùa sao? Dương Phong hắn cũng không có nhỏ nhen như thế. Gượng mặt có vài đường cơ mang theo ý cười dẫn ra, hắn đứng dậy đi về phía tủ lạnh muốn tìm kiếm chút thực phẩm nào đó

“Nếu ăn một gói không no thì đợi chút, anh nấu à ăn”

Giọng hắn nói không có nhỏ, rất vừa vai, vừa vắn đến nỗi khiến Hàn Nhi đang gấp mì bỏ vô miệng lại sắc một cái, mì rơi tứ tung trên bàn. Nước sa tế cay nồng lên tận mũi, nước mắt trực trào ra ngoài.

“Chuyện gì thế?” Nó ngờ vực hỏi. Không phải sẽ tức giận, cầm hộp mì quăng vào thùng rác sao? Tại sao bây giờ lại tỏ ra bình thản không có chuyện gì, đã vậy còn nấu ăn khuya nữa.

“Chẳng phải em nói một gói mì ăn không no sao? Cũng không có chuyện anh sẽ cho ăn thêm ly thứ hai, nên phải nấu cho em ăn thôi” Dương Phong nói hiển nhiên, không hề lộ ra kế hoạch của mình.

“Không... không cần đâu” Vẫn là vội vàng từ chối.

Hàn Nhi đang có dự cảm không tốt về chuyện này. Tại sao trong đầu lại xuất ra cái ý nghĩ đây không chừng là bữa ăn cuối cùng của nó...

“Ăn một gói không no thì phải ăn thêm, không no thì tối nay sao có thể làm tốt nhiệm vụ được?”

“Nhiệm vụ cái gì?” Nó ngờ ngợ nhận ra vấn đề hiện tại, cả ánh mắt kì lạ của Dương Phong “Chỉ mới là đính hôn, cậu đang tính cái gì trong đầu vậy?” Vả lại đính hôn thì vẫn phải ngủ khác phòng nhau chứ, không có vụ gì gì đó đâu...

Hàn Nhi vì câu nói của hắn làm ất bình tĩnh, quên cả chuyện ăn uống. Nhìn thấy ly mì nằm trên bàn, Dương Phong vội vàng cầm ly nước lạnh quay trở về ghế sofa, vừa uống vừa buông lời :

“Nhìn thì có vẻ em đã ăn xong rồi nhỉ” Một ngụm nước lại một ngụm nước “Lên phòng thôi nào...” Hắn tự tiện quyết định

Trừng mắt lên nhìn mắt một hồi, nó mới phục hồi lại nguyên bản, tự tin chống chế: “ Chỉ là đính hôn thôi, vậy đâu phải ở chung một phòng?” Đúng vậy, chừng nào kết hôn đi rồi tính tiếp. Hàn Nhi không phải ngoan cố mà vốn dĩ là một người đi theo chủ nghĩa bảo thủ nên sẽ không có chuyện “ăn cơm trước kẻng” đâu

“Em không nhận thấy chúng ta luôn đi trước các cặp đôi khác sao?”

“Không” Câu hỏi quá nhiều ẩn ý, Hàn Nhi không muốn hiểu

“Người ta quen nhau, sau đó sẽ là đính hôn, khi đó những việc như ở nhà nhau cũng không phải là ngoại lệ nữa, còn chúng ta, trước khi đính hôn đã ở chung vậy sau khi đính hôn không phải nên đi trước họ một bước sao?” Dương Phong nói như đương nhiên

Nói xong một mạch lại nhìn thấy Hàn Nhi ngồi trên ghế thờ mặt ra như vừa tiếp thu một kinh khủng khiến hắn không khỏi phì cười. Cũng không nhanh không chậm đi tới bên cạnh... bỗng xóc nó lên, cứ thế hướng cầu thang đi thẳng

“Xem ra nói không thì em nhất quyết không hiểu. Hay là vậy đi, không cần lý thuyết, chúng ta cứ thực hành, như thế sẽ tiếp thu rất nhanh”

Khoan đã, Hàn Nhi bây giờ mới nhận ra mình đang nằm im mà vẫn cảm nhận được sự chuyển động, còn có cả việc đang lơ lửng nữa

“Thả tôi xuống...”

“Mời nói lại..” Hắn nhẹ nhàng bước lên từng bậc cầu thang, đi chậm chậm cứ như muốn nhử con mồi

“Thả xuống mau đi”

“Cho em thêm một cơ hội nữa”

Hàn Nhi bắt đầu giãy giụa, cho xin đi, nó bình thường có thể dễ dàng nhảy xuống nhưng bây giờ tay chân cứ như mềm nhũn ra...

“Thả...e...em xuống”

Dương Phong mỉm cười “Tốt lắm”, nhẹ nhàng buông tay ra, thả nó xuống... giường.

Cảm giác mềm mại từ lưng truyền đến não, Hàn Nhi bật ngồi dậy giật mình nhìn xung quanh.

Đừng đùa, đến phòng hắn hỏi nào vậy???

“Em ngồi đây, anh đi tắm trước” Hắn nói rồi bắt đầu theo trình tự, cởi áo khoác ngoài ra, sau đó đến cà vạt, từ từ thông dong như đang đợi phản ứng của Hàn Nhi “Đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi phòng đấy, tiện thể, đồ của em được dọn vào trong tủ đó rồi” Dương Phong vừa cởi nút áo, vừa thần nhiên hướng mắt nhìn về chiếc tủ âm tường đằng kia

Cảnh xuân lại hiện ra trước mắt, Hàn Nhi nóng bừng bừng cầm lấy cái gối, vội vàng hét lớn “Đi vào trong đó mà cởi đồ” tiện tay ném luôn chiếc gối vào người hắn...

—
“Em ngủ chưa?”

“Rồi”

“Ngủ rồi sao còn trả lời?”

Hàn Nhi im lặng, trong lúc bối rối mà không hiểu mình đang nói gì.

Lúc này vừa bước ra khỏi nhà tắm thì đã thấy Dương Phong nằm im lặng trong chăn mà không nói gì khiến nó vừa lo vừa mừng.

Khi còn trong nhà tắm vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ càng, cứ nghĩ đến ra ngoài giáp mặt với hân phải dùng đến mảnh khốe gì để sống sót qua đêm nay, thế mà lúc ra lại thành như vậy.

Được thôi, đỡ tốn sức, Hàn Nhi cũng lên giường, nằm cách hân hơn hai gang tay và chuẩn bị đi vào giấc ngủ ngon

5 phút sau khoảng cách từ từ thu hẹp lại, đến bây giờ 2 gang tay cũng chỉ còn lại chỉ cỡ hai mảnh vải ghép vào nhau.

“Này, xoay qua đây đi”

Dương Phong đưa tay lên vai nó, muốn kéo Hàn Nhi quay sang phía mình.

Ngủ thì ngủ đi. Tại sao lại như thế này... Nó thầm oán trách, cũng thuận theo lực tay của hân mà quay sang phía sau.

Hàn Nhi hôm nay chủ định mặc một chiếc áo hoodie “kín cổng cao tường” cùng với chiếc quần thun lửng thể thao, trông rất “cá tính” với cái nón phía sau áo luôn được phủ lên đầu

Vừa quay sang lại nhìn thấy mặt Dương Phong kề sát mặt mình liền theo bản năng tự nhiên lùi về phía sau thì cũng nhanh như chớp bị hân kéo vô người mình.

Mặt Hàn Nhi đập mạnh vào xương đòn nam tính có chút nhô cao lên ở chỗ hân khiến cả người đều choáng váng nhắm mắt lại.

Một lúc sau tinh thần bình ổn mới chậm rãi mở mắt ra, xung quanh bây giờ im lặng khiến nó có thể nghe được nhịp thở của Dương Phong rồi cả mùi hương dễ chịu lúc trước nữa.

“Lo lắng sao?”

Hỏi thừa à? Tất nhiên lo lắng rồi...

Hàn Nhi im lặng, một lúc sau mới trả lời “Không...”

Cùng lúc với lời nói, Dương Phong rướn người hôn nhẹ lên trán nó rồi lại ôm chặt “Được rồi, chúng ta ngủ thôi” rồi lại nở một nụ cười mà Hàn Nhi không hề nhìn thấy.

Xem nào, xem nào, hân đang nhớ lại lời sư phụ đã nói..

“Con bé bình thường rất nhạy cảm vấn đề giữa nam và nữ” Đến cả ông là ba Hàn Nhi mà nó cũng chỉ có ôm thân mật một lần lúc gặp nhau mà thôi “Thế nên, trước tiên hãy tạo chút lòng tin, làm cho nó nhận ra mình thật sự có thể tin tưởng vào người này rồi sau đó sẽ rất tự nguyện nghe lời”

Tạo lòng tin.. Thành công!!!

Hàn Nhi có chút giật mình, không ngờ Dương Phong lại nói thế, dù có chút sững sờ nhưng sau đó lấy lại niềm vui vẻ không tỏ ra ngoài “Ừm..” nhẹ một cái rồi chuẩn bị nhắm mắt lại, tránh để người nào đó đổi ý.

“Sao thế? Em bất mãn à?”

Nó có chút chột dạ, nhưng lại chuyển sang giọng lạnh như băng “Không có” - Lời đã nói ra, không thể nuốt lời. Hàn Nhi cảm thấy mình an toàn nên mới quay trở lại nét điềm tĩnh ban đầu

“Mà, hay là chúng ta làm gì đó đi...” Dương Phong hứng chí đưa ra đề nghị, khuôn mặt cười tươi vô tội

Kết quả sau câu nói đó, Hàn Nhi đứng dậy đi đến chiếc tủ lòi ra thêm một đồng chăn mềm.. lót giường cho thêm độ êm ái rồi ...tổng khứ Dương Phong cùng chiếc chăn mỏng xuống sàn cùng với lời đe dọa “Còn nói nữa sẽ hủy hôn lễ...”

Thấm thoát, 3 năm trôi qua. Dương Phong từ lúc hùng hổ mở miệng xin từ chức ở Kỳ Nhiệm bây giờ đang ở vị trí giám đốc trọn vẹn được 3 ngày. Cực khổ trong 3 năm đi quan sát từ công trình này đến công trình nọ với vai trò kiến trúc sư khiến hắn trông chững chạc hơn, tính khí cũng nặng nề hơn hồi đó.

Đặt tách cà phê xuống chiếc bàn thủy tinh, hai chân bắt chéo xem xét bản thiết kế mới cho ngôi trường cũ của mình, Dương Phong đặt xuống bàn, tức giận nhìn hai người ngồi trước mặt mình:

“Còn không thôi đi à?”

Trước mắt hắn giở trò tình nhân, lại còn chỗ đông người thế này thật khiến người ta muốn bùng nổ mà.

Khang Luân cùng Quân Như đứng đưng cười hì hì, xoay bản thiết kế theo đúng chiều của mình rồi cho ra nhận xét:

“Này, tay nghề của anh được nâng cao rồi đó anh rể”

Khóe môi hắn giựt giựt, xem chút uống cà phê mà trào ra bên ngoài “Tôi tạm chấp nhận coi đó là lời khen”

“Anh rể, hôm nay là sinh nhật của anh, đã vượt qua thử thách đó chưa vậy?” Quân Như trông tươi trẻ yêu đời, luôn miệng ‘anh rể’ hỏi

Mặt Dương Phong biến sắc, nuốt lấy ngụm khí lạnh đứng bật dậy, quăng xuống bàn sấp giấy tờ “Lần sau đến văn phòng bàn tiếp. Tôi về trước” Không đợi hai người kia trả lời, hắn đã đi ra khỏi quán, chiếc Audi 8 thoáng chốc đã vụt đi mất.

Đeo tai nghe vào, hắn nghiêm túc mở giọng:

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

Đầu dây bên kia cũng nhanh chóng trả lời

“Đã tìm ra vị trí rồi ạ?”

“Là chỗ nào...???”

Chiếc bánh kem nhỏ được người phục vụ đem ra đặt trên chiếc bàn được phủ một lớp vải màu xám sang trọng. Chiếc bánh nhỏ màu đen rất nổi bật trên nền đĩa sứ trắng, bên trên còn có một chiếc nơ màu trắng cực kỳ dễ thương

Dương Phong cầm lấy chiếc thìa nhỏ lên, từ từ chậm rãi.. ăn trước chiếc nơ.

Trong một cửa hàng lưu niệm gần đó, Hàn Nhi chăm chú, ánh mắt không lúc nào rời khỏi những món quà nhỏ nhắn xinh đẹp kia. Hôm nay là sinh nhật Dương Phong, như thường lệ nó về nước và làm nhiệm vụ của mình...

Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng, nghĩ là một người khách nên nó không quan tâm đến chỉ có đứng trước quầy hàng nhìn mãi mấy mẫu đồng hồ dành cho nam, xem kỹ càng từng cái. Giá cả ở đây rất tốt nên năm nào cũng là nơi nó chọn để mua quà sinh nhật cho Dương Phong

Ring...ring lên vài tiếng, Hàn Nhi lấy điện thoại ra từ chiếc túi xách của mình, đặt lên tai:

“Thật sao? Bỏ đi rồi ư?... Được rồi, tôi biết rồi... xin cảm ơn”

Cúp điện thoại, nó thở dài một cái, ngược nhìn lên trần nhà chán nản. Rốt cuộc lần thứ 3 cũng từ bỏ sao?

Bước ra ngoài cửa hàng, Hàn Nhi không định mua quà gì nữa, liền lấy điện thoại ra xem giờ giấc lên mấy bay của mình.

Vừa xem xong lại bị cánh tay ai đó kéo lại rồi kéo nó đi vào chiếc xe đậu ở lề đường...

Sau một hồi im lặng, một giọng cười bật lên trào phúng có ngạo mạn, có thương xót, cũng có tức giận

“3 năm? Em thật sự biết đùa giỡn đấy nhỉ?”

3 năm không có lấy một cú điện thoại, mọi cách liên lạc đều không có. Nếu có cũng chỉ là vào những ngày sinh nhật, hẳn đều nhận được những chiếc bánh kem bằng sô cô la đen với lời nhắn của chủ quán là “Là quà sinh nhật của một người giấu tên dành cho cậu” Giấu tên ư? Thôi khỏi, giấu tên hẳn cũng biết được người gửi là ai rồi

Là vị hôn phu thế mà sinh nhật mỗi năm đều không có về nước chúc mừng, cả lời hỏi thăm cũng không có, chỉ có trợ trợ chiếc bánh kem cùng với một món quà nhỏ.

“Trước khi đi, em cũng đã nói rồi” Hàn Nhi kiên định, nhìn lấy hẳn đang tức giận “Khi nào anh làm được em mới về, nhưng anh xem, lần này anh đã từ bỏ rồi” Nó cũng có chút bực bội, không kiên nhẫn mà muốn hét vô mặt Dương Phong

Hắn không nói gì, liền cho xe nổ máy, chỉ vài phút sau xem dừng lại ở cửa tiệm bánh lúc này. Dương Phong đi xuống xe rồi đi vào quán, một lát sau đi ra cùng một chiếc hộp nhỏ rồi sau đó là cho lái xe hẳn về nhà ở Lăng Tuyền.

Ngồi đối diện nhau ở bộ sô pha quen thuộc, hẳn mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc bánh kem còn dang dở lúc này “Giờ em muốn thế nào?”

Hàn Nhi chau chau đôi mày, nhìn lấy chiếc bánh kem nhỏ trên bàn có chút khác biệt với nguyên bản trên giấy “Anh đã ăn cái nơ rồi sao?” Theo như mẫu bánh mà nó gửi về nước thì rõ ràng xung quanh chiếc bánh còn có một chiếc nơ màu trắng nữa.

Hắn không nói gì làm cho nó hỏi thêm lần nữa trong ngờ vực “Hay là bỏ nó rồi”

“Đã ăn rồi” Hẳn thô bạo lớn tiếng làm Hàn Nhi xém chút giật mình, tim rơi ra ngoài.

Nó nghe lấy, mỉm cười một cái ngọt ngào rồi ào đến ôm lấy cổ Dương Phong cười không kiểm soát

Bị ôm chặt bất ngờ Dương Phong ngạc nhiên cứ thế như tượng không nhúc nhích “Em làm sao vậy?”

“Rất tốt, như vậy là tốt rồi”

“Này, em giải thích cho rõ coi” Hẳn mơ hồ không hiểu này giờ Hàn Nhi đang làm gì..

Nhớ lại 3 năm trước, khi nó chuẩn bị đi du học đã có ra một điều kiện rất kinh khủng, là sau 4 năm Hàn Nhi đi du học về mà Dương Phong vẫn chưa khắc phục được việc ăn sô cô la thì nó sẽ tiếp tục ở lại Pháp du học thêm 4 năm nữa. Thế nên, năm nào cũng gửi về nước một mẫu bánh do mình sáng tạo ra về nước, đặt ở một cửa hàng rồi tặng cho Dương Phong. Tận mắt chứng kiến năm nào hẳn cũng bỏ cuộc giữa chừng, sau đó sống dở chết dở vài ngày sau mới bình phục thì Hàn Nhi cũng dần dần hoàn toàn từ bỏ kế hoạch của mình.

Nhưng năm nay thật chất chỉ muốn làm chiếc bánh bình thường dành cho hẳn, chiếc nơ màu trắng lại chính là sô cô la trắng bên Pháp Hàn Nhi đem về, dù là sô cô la trắng nhưng cũng có độ đắng nhất định, duy chỉ có mùi vị là ngọt ngào như kẹo. Vậy mà hẳn lại có thể ăn hết như vậy, thật sự là ngoài mong đợi...

“Nói như vậy, anh vượt qua rồi sao?”

“Ừ, đã vượt qua rồi” Hàn Nhi vui mừng gật đầu lia lịa, nắm chặt lấy tay hẳn mừng rỡ.

Suy cho cùng 3 năm qua vẫn là sợ bản thân mình không kìm lòng được sẽ nhớ hẳn mà quay về nước nên nó quyết định không nên giữ liên lạc làm gì. Chỉ có thể nhìn từ xa rồi sau đó phải đợi thêm một năm nữa mới được nhìn thấy một lần nữa. Như vậy khác nào là cực hình chứ...

“Khoan đã” Dương Phong bất chợt phát hiện ra điều gì, liền xoay bàn tay Hàn Nhi lại xem xét một mạch kỹ càng “Nhẫn của em đâu?”

“À, hồi năm trước lúc rửa dụng cụ làm bánh, nó bị rơi ra...”

Nó chưa nói hết câu, Dương Phong hấp tấp chen vào “Này, là nhẫn đính hôn đó, sao em có thể như vậy?”

Hàn Nhi nhếch môi một cái, bất mãn giải thích tiếp “Nên sợ nó rơi lần nữa nên đã đeo vào cổ rồi” Vừa nói Hàn Nhi lấy từ cổ mình ra một sợi dây chuyền tinh tế, và mặt dây là chiếc nhẫn cùng cặp với chiếc trên tay Dương Phong

Không nói thêm, hắn chỉ mỉm cười rồi lại như đèn đấm hốt năm trước bế xốc Hàn Nhi lên lầu

“Này, không được, chút nữa em phải lên máy bay rồi”

“Dời lại đi”

“Khoan.. ừm ừm”

Hàng ngàn nụ hôn nóng bỏng cùng lượt rơi xuống người Hàn Nhi, lời kháng cự trong vô vọng dần dần bị hắn nuốt chửng. Trong 3 năm, Hàn Nhi không biết rằng trong 3 năm qua hắn nhớ nó đến cỡ nào đâu

“Ngày mai đi đăng kí kết hôn đi”

“Không được, mai ở trường còn có tiết kiểm tra... Anh tránh ra..” Hàn Nhi trả lời, tay đẩy mạnh Dương Phong ra một bên “Mất một bài kiểm tra phải học lại một năm đấy”

Không trả lời, hắn lại cúi đầu hôn Hàn Nhi..

“Sinh nhật anh, tặng quà đi..” Giọng hắn trầm thấp bên tai khiến nó hoang mang, tay chân loạn xạ...

Rõ ràng bên “anh” có ấm áp có nhẹ nhàng, cũng có lúc hung hăng chiếm giữ, nhưng Hàn Nhi lại là mẫu người đứng đắn, liên giờ trò tự vệ duy nhất trong lúc này ra... đá vào chỗ hiểm...

Trong nháy mắt, Dương Phong lùi ra xa chỉ nghe giọng Hàn Nhi hét lớn “Em là người bảo thủ đấy, đợi thêm 1 năm nữa đi...”

Lại phải đợi sao? Dương Phong hắn cũng là người, cũng biết thế nào là đau khổ mà, một năm thì hắn bị dục vọng đè nén mà chết rồi!!

“Vậy....hôn anh” Không từ bỏ, hắn đưa ra điều kiện..

Được thôi, bên nước ngoài nụ hôn cũng được coi là xã giao, xem như hôm nay Hàn Nhi xã giao vậy...

“Phải một năm đấy”

“Nhất định..”

“Nhớ đó...”

“Nói nhiều quá, nằm xuống....em hôn”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-co-la-den>